

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΟΜΗΡΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ.

HOMERI

CARMINA.

EXCUSEZ-NOUS FIRMIN DIDOT FRATRES, VIA JACOB, 56.

19925

ΟΜΗΡΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΚΑΙ ΤΑ ΤΟΥ ΚΥΚΛΟΥ ΛΕΙΨΑΝΑ.

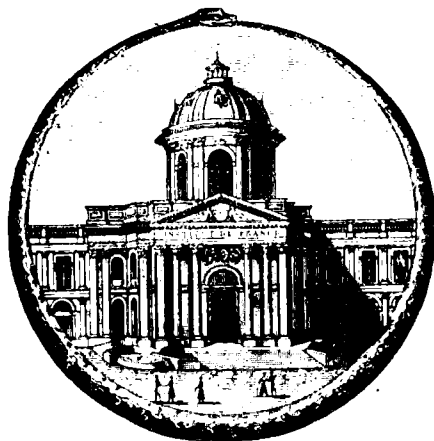
HOMERI CARMINA

ET CYCLI EPICI RELIQUIÆ.

GRÆCE ET LATINE

CUM INDICE

NOMINUM ET RERUM.

PARISIIS,

EDITORE AMBROS. FIRMIN DIDOT,

INSTITUTI REGII FRANCÆ TYPOGRAPHO

SUMPTIBUS ET TYPIS.

M DCCC XXXVIII.

31111

PRÆFATIO.

INCEPTUM nostrum, quo primi in Gallia Græcos scriptores in unius corporis æquabilitatem redigere aggressi sumus, commendatione et notis præfationum artibus egere non videtur; sed paucis dicendum est, unde ea quam elegimus edendi ratio pendeat. Dudum ægre tuleramus quod tot scriptorum editiones veteribus inquinatæ vitiis vulgo circumferrentur atque adeo sæpius repeterentur, dum exstarent eorumdem scriptorum emendatæ et a summis criticis antiquo nitore restitutæ: annon oportuit illorum ingeniorum, quæ optimi quique nostratium laudibus et imitatione celebrarunt, opera popularibus nostris exhiberi pura, emendata, quantum fieri potest libera a depravatione barbariâ quam transierant? Hoc igitur primum et præcipue curamus, ut non solum ex optimis quæ exstant editionibus scriptorum quisque exprimatur, sed harum etiam multas criticis celeberrimis tradidimus denuo examinandas et emendandas; præterea, ubicumque res videtur postulare, Regiæ Bibliothecæ manuscriptos imus consultum. Altera cura est, ut ad intelligentiam quoque scriptorum in Collectione nostra præstemus quod prosit unicuique: quum enim adnotatio vel præstantissima ex arbitrio denique pendeat commentatoris, cui plana nonnunquam videbuntur quæ aliis obscura, *interpretationes latinas* e regione græcorum ponere decrevimus, utpote quæ prorsus omnia reddant, non locos selectos illustrent. Has vero, antequam tradantur typothetis, doctissimi viri severo examini subjectas accurate corrigunt; nonnullorum scriptorum plane novæ parantur. Denique multum augeri putavimus editionum nostrarum utilitatem, si boni rerum nominumque *indices* adderentur; nam vel ii qui scriptorem aliquem sæpe legerunt, nonnunquam haud satis meminere quo in libro ejus quove versu vel capite narretur res qua opus habent. Ceterum de cura unicuique scriptori impensa referetur in præfationibus.

HOMERI, ut nunc res sunt, *Wolfiana* dari debebat recensio, quam ex Gulielmi Dindorfii editione accurate expressimus. Interpretationes latinæ, bono ut nobis videtur consilio, in hoc antiquissimo poeta verbum verbo reddunt, nisi quod sæpe comtas posteriorum more periodos ingerunt, oppositionibus distinentes, causalibus particulis vincientes, quæ apud illum ingenue et libere procedunt. Præterea ipsis inhærent

veteris textus græci vitia, et alia quædam ex vertentium incuria nata, plurima denique in iis vocabulis commissa, quæ recentiorum demum criticorum et interpretum sollertia explicuit. In postremis ita versati sumus, ut, quæ dubitatione carere et firmis niti testimoniis viderentur, ea haud cunctanter repræsentaremus; at ubi dubitationis aliquid superesset, sequeremur potius antiquorum interpretationem eam quæ sententiæ aptissima esset. Hoc autem præsertim enisi sumus ut quam proxime posset latina lingua Græcorum vestigia legeremus, quo patris poetarum membra et motus omnes, quantum per latinam vestem licebat, conspiciendi præberentur; sed in tali incepto non potuit impediri, quin nonnulla quæ rarissime sibi indulserunt Latini, hæc translatio offerat frequentissime; nonnulla etiam quæ argenteam ætatem egrediuntur, recipi necesse erat: a barbaris tamen verbis et locutionibus sedulo cavimus. Ita, veteribus licet superstructa, hæc interpretatio pro nova esse possit.

Hymnis et Epigrammatibus Homeri nomine inscriptis subjecimus *Cycli epici fragmenta*: in quibus varie erratum erat, antequam F. G. WELCKERI doctrina et poetarum veterum mythicæque historiæ cognitio eximia Cyclum quoque ab omni parte illustraret, in libro germanice scripto, *Cyclus epicus sive Homerici poetæ*, Bonnæ 1835. Ibi videas exposita argumenta nostri carminum et fragmentorum ordinis, qui longe differt a priore Collectione C. G. Mülleri (Lips. 1829); præterea plus viginti fragmenta apud nos invenias, quæ in illa desiderantur. Thebaidem ex E. L. Leutschii, Cypria carmina ex R. J. F. Henrichsenii Collectionibus (Gottingæ 1830, et Havniæ 1828) recognitis expressimus.

Denique indices Homericos quum circumspiceremus, nullum potuimus invenire qui nostris usibus responderet; solus Dammius in «parte reali» idem fere nobis consilium secutus erat: at quam incondita hæc farrago! quam longis et insulsis disputationibus in immensum aucta! nihilominus, quod in tanta mole vix credas, desunt nonnunquam ea ipsa quæ in indice Homérico quæras; præterea res in Hymnis et Epigrammatibus memoratas consulto omiserat. Quæ quum ita essent, prorsus novum indicem non sine magno labore condidimus ipsi, cui ea quoque inserta leges quæ ex Cyelo nobis servata sunt.

Reliquum est, ut Tu, benevole Lector, operam huic volumini impensam æquo animo boni consulas. Vale nobisque fave.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Α.

Θεῶν ἀγορά. Ἀθηναῖς παραίνεσις πρὸς
Τηλέμαχον.

Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, δὲ μάλα πολλὰ
πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτελίον ἐπερσεν·
πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω·
πολλὰ δ' ὅγ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα δν κατὰ θυμόν,
ἀρνύμενος ἦν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἐταίρων.
Ἄλλ' οὐδ' ὥς ἐπάρους ἐβρύσατο, ἱέμενος περ·
αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο·
νήπιοι, οἳ κατὰ βοῦς Ὑπερίονος Ἥελιοιο
ἥσθιον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ.
Τῶν ἀμόθεν γε, θεᾶ, θύγατερ Διός, εἰπέ καὶ ἡμῖν.
Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες, ὅσοι φύγον αἰπὺν Ὀλεθρον,
οἴκοι ἔσαν, πόλεμόν τε πεφευγότες ἤδ' ὁθάλασσαν·
τὸν δ' οἶον, νόστου κεχρημένον ἤδ' ὁ θύγατερ,
Νύμφη πότνι, ἔρourke Καλυψώ, δῖα θεᾶων,
ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι.
Ἄλλ' ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε, περιπλομένων ἑνιαυτῶν,
τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἴκονδε νέεσθαι
εἰς Ἰθάκην· οὐδ' ἔνθα περυγμένος ἦεν ἀέθλων,
καὶ μετὰ οἷσι φίλοισι. Θεοὶ δ' ἐλέαιρον ἅπαντες,
νόσφι Ποσειδάωνος· ὁ δ' ἀσπεργὲς μενάεινεν
ἀντιθέω Ὀδυσῆϊ, πάρος ἦν γαῖαν ἱέσθαι.
Ἄλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίθεε τηλόθ' ἐόντας —
Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαίεσθαι, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
οἳ μὲν δυσομένου Ὑπερίονος, οἳ δ' ἀνιόντος —
ἀντιῶν ταύρων τε καὶ ἀρνεῖων ἐκατόμβης.
Ἔνθ' ὅγε τέρπετο δαίτι παρήμενος· οἳ δὲ δὴ ἄλλοι
Ζηνὸς ἐνὶ μεγάροισιν Ὀλυμπίου ἀθρόοι ἦσαν.
Τοῖσι δὲ μῦθον ἤρχε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
μνήσατο γὰρ κατὰ θυμόν ἀμύμονος Αἰγίσθοιο,
τόν ῥ' Ἀγαμέμνονιδος τηλεκλυτὸς ἔκταν' Ὀρέστης·
τοῦ ὅγ' ἐπιμνησθεὶς ἔπε' ἀθανάτοισι μετήυδα·
ὦ πόποι, οἷον δὴ νῦ θεοὺς βροτοὶ αἰτιώωνται.
Ἐξ ἡμέων γὰρ φασὶ κακὰ ἔμμεναι· οἳ δὲ καὶ αὐτοὶ
σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπέρμαρον ἄλγε' ἔχουσιν.
Ὡς καὶ νῦν Αἰγίσθος ὑπέρμαρον Ἀτρεΐδαο
γῆμ' ἄλογον μνηστῆν, τὸν δ' ἔκτανε νοστήσαντα,
εἰδὼς αἰπὺν Ὀλεθρον· ἐπεὶ πρὶ οἱ εἵπομεν ἡμεῖς,
Ἑρμείαν πέμψαντες, εὐσχοπον Ἀργεϊφόντην,
μήτ' αὐτὸν κτείνειν μήτε μνάσθαι ἄκοιτιν·
ἐκ γὰρ Ὀρέσταιο τίσις ἔσσεται Ἀτρεΐδαο,
διπλὸν ἂν ἥδῃσῃ τε καὶ ἥς ἱμεῖρεται αἶψα.
Ὡς ἔφαθ' Ἑρμείας· ἄλλ' οὐ φρένας Αἰγίσθοιο
πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέων· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀπέτισεν.
Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὑπάτε κρειόντων,
καὶ λίην κείνός γε εἰκοτὶ κείται Ὀλεθρῷ·
ὥς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος ὅστις τοιαῦτὰ γε ῥέζοι.

ODYSSEÆ I.

Deorum concilium. Minerva adhortatur
Telemachum.

Virum dic mihi, Musa, versutum, qui valde multum
erravit, postquam Trojæ sacram urbem evertit;
multorumque hominum vidit urbes, et mores cognovit:
plurimos autem ille in mari passus est dolores suo in animo,
querrens servare suamque animam et reditum sociorum.
Sed neque sic socios servavit, cupiens licet;
sua enim ipsorum insipientia perierunt;
stulti, qui boves Hyperionis filii, Solis,
comederunt: sed hic iis abstulit reditus diem.
Ex his partim certe, dea, filia Jovis, dic et nobis.

Tum alii quidem omnes, quotquot effugerant gravem per-
niciem, domi erant, belloque elapsi atque mari;
hunc vero solum, reditus indigentem atque uxoris,
Nympha veneranda detinebat Calypso, divina inter-deas,
in specubus cavis, cupiens sibi maritum esse.
Sed quando jam tempus venit, circumvolventibus annis,
quo ei destinarent dii domum redire
in Ithacam: ne tum quidem elapsus erat ærumnis,
vel domi apud suos amicos. Dii autem miserebantur omnes,
præter Neptunum: is vero indesinenter irascebatur
divino Ulyssi, antequam is suam in terram pervenisset.

Sed ille quidem Æthiopus adierat longe semotos,
(Æthiopus, qui bifariam divisi sunt, ultimi hominum,
alii quidem ad occidentem solem, alii vero ad orientem)
accepturus taurorumque et agnorum hecatombam.
Ibi ille delectabatur convivio assidens: at dii ceteri jam
Jovis in ædibus Olympii frequentes erant.
His autem sermones orsus est pater hominumque deumque;
recordabatur enim in animo eximii Ægisthi,
quem Agamemnonides inclytus occiderat Orestes:
hujus ille recordatus, verba inter-immortales fecit:

Dii boni! quantum scilicet deos mortales culpant!
Ex nobis enim ajunt mala esse; ii vero etiam ipsi
sua stultitia præter-fatum calamitates patiuntur.
Quemadmodum et nunc Ægisthus præter-fatum Atridæ
duxit uxorem sponsam, ipsumque occidit reversum,
sciens grave exitium ipsi imminens: quoniam ei prædiximus
nos, Mercurio misso, speculatore Argicida:
ut neque ipsum occideret, neque ambiret ejus uxorem:
ex Oreste enim ultio erit Atridæ,
postquam pubueritque et suam desiderarit ditionem.
Sed dixerat Mercurius; sed non menti Ægisthi
persuasit bona consulens: nunc vero cumulate omnia luit.

Huic autem respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva:
o pater noster, Saturnie, summe regnantum,
etiam valde ille quidem merita jacet morte:
sic pereat et alius, quicunque talia fecerit!

Ἄλλα μοι ἄμφ' Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι δαίεται ἥτορ,
 δυσμώρῳ, δς δὴ ὀθηθὰ φίλων ἀπο πῆματα πάσχει
 50 νῆσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ, θηί τ' ὀμφαλός ἐστι θαλάσσης·
 νῆσος δένδρῃεσσα, θεὰ δ' ἐν δώματα ναίει,
 Ἀτλαντος θυγάτηρ ὀλοόφρονος, ὅς τε θαλάσσης
 πάσης βένθεα οἶδεν, ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς
 μακρὰς, αἱ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἄμφις ἔχουσιν.
 55 Τοῦ θυγάτηρ δύστηνον ὀδυρόμενον κατερύκει,
 αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἰμυλίοισι λόγοισιν
 ὀέλγει, ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς,
 ἰέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρώσκοντα νοῆσαι
 ἥς γαίης, θανέειν ἱμεῖρεται. Οὐδέ νυ σοὶ περ
 60 ἐντρέπεται φίλον ἥτορ, Ὀλύμπιε. Οὐ νύ τ' Ὀδυσσεὺς
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ χαρίζετο ἱερὰ ῥέζων
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ; τί νύ οἱ τόσον ὠδύσασο, Ζεῦ;
 Ἴδ' ἢ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.
 65 Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην,
 δς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, πέρι δ' ἱρὰ θεοῖσιν
 ἀθανάτοισιν ἔδωκε, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν;
 ἀλλὰ Ποσειδάων γαίης ἄσπελος αἰεὶ
 Κύκλωπος κεχρύεται, δν ὀρθαλμοῦ ἀλάωσεν,
 70 ἀντίθεον Πολύφημον, θου κράτος ἐστὶ μέγιστον
 πᾶσιν Κυκλώπεσσι· Θωῖσα δέ μιν τέκε Νύμφη,
 Φόρυκος θυγάτηρ, ἀλδς ἀτρυγέτοιο μέδοντος,
 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι Ποσειδάωνι μιγείσα.
 Ἐκ τοῦ δὴ Ὀδυσῆα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 75 οὔτι κατακτείνει, πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἴης.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς οἶδε περιφραζώμεθα πάντες
 νόστον, ὅπως ἔλθῃσι· Ποσειδάων δὲ μεθήσει
 δν γόλον· οὐ μὲν γάρ τι δυνήσεται ἀντία πάντων
 ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν ἐριδαινέμεν οἶος.
 80 Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
 εἰ μὲν δὴ νῦν τοῦτο φίλον μακάρεσσι θεοῖσιν,
 νοστήσῃ Ὀδυσῆα δαΐφρονα θυδὲ δόμονδε·
 Ἑρμείαν μὲν ἔπειτα, διάκτορον Ἀργειφόντην,
 85 νῆσον ἐς Ἰλγυγίην ὀτρύνομεν, ὅφρα τάχιστα
 Νύμφη εὐπλοκάμῳ εἴπῃ νημερτέα βουλήν,
 νόστον Ὀδυσῆος ταλασίφρονος, ὅς κε νήηται.
 Αὐτὰρ ἐγὼν Ἰθάκην ἐξελεύσομαι, ὅφρα οἱ υἷδν
 μᾶλλον ἐποτρύνω, καὶ οἱ μένος ἐν φρεσὶ θείω,
 90 εἰς ἀγορὴν καλέσαντα καρηχομόωντας Ἀχαιοὺς
 πᾶσι μνηστῆρεςσιν ἀπειπόμεν, ὅττε οἱ αἰεὶ
 μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι καὶ εἰλίποδας ἑλικας βοῦς.
 Πέμψω δ' ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 νόστον πευσόμενον πατρὸς φίλου, ἣν που ἀκούσῃ,
 95 ἡδ' ἴνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν.
 Ὡς εἰποῦς ὑπὸ ποσσὶν ἐδήξατο καλὰ πέδιλα,
 ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐπ' ὕγρην,
 ἡδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο.
 Εἴλετο δ' ἄλκιμον ἕγχος, ἀκαχμένον ὀξεί χαλκῷ,
 100 βριθὺ, μέγα, στιβαρόν, τῷ δαμνησὶ στίχας ἀνδρῶν
 ἡρώων, τοῖσιν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη.

Verum mihi de Ulysse prudenti cruciatur cor,
 infelice; qui jam diu procul ab amicis calamitates patitur
 insula in circumflua, ubi et umbilicus (*medium*) est maris:
 insula est silvosa; dea vero in ea domos habitat,
 Atlantis filia perniciose cogitantis, qui maris
 omnes fundos uovit, sustinetque columnas ipse
 longas, quæ terramque et cælum distinent.
 Hujus filia infortunatum lugentem detinet,
 semperque mollibus et blandis sermonibus
 demulcet, ut Ithacæ obliviscatur; verum Ulysses,
 cupiens vel fumum exsiliemtem videre
 suæ terræ, mori desiderat. Neque tibi tandem
 commovetur carum cor, Olympie. Nonne tibi Ulysses
 Argivorum apud naves gratificabatur sacra faciendo
 Troja in lata? quid illi tantum irasceris, Jupiter?

Hanc autem respondens allocutus est nubes-cogens Jupiter:
 filia mea, quale tibi verbum excidit septo dentium!
 Quomodo subinde Ulyssis ego divini obliviscerer?
 qui mente quidem superat mortales, abunde vero sacra diis
 immortalibus dedit, qui cor lumen latum tenent?
 verum Neptunus terram-continens ei assiduo semper
 ob-Cycloper irascitur, quem oculo privavit,
 parem-deo Polyphemum, cujus robur est maximum
 inter-omnes Cyclopes: Thoosa vero eum peperit nympha,
 Phorcynis filia, maris infructuosi principis,
 in specubus cavis Neptuno mixta.

Ex eo nempe Ulyssem Neptunus terræ-concussor
 non occidit, sed errabundum-arceat a patria terra.
 Verum agite, nos ipsi dispiciamus omnes
 de-reditu ejus, ut revertatur; Neptunus autem remittat
 suam iram: neque enim quicquam poterit contra omnes
 immortales deos, iis invitis contendere solus.

Huic autem respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva:
 o pater noster, Saturnie, supreme regnantum,
 si quidem nunc hoc gratum est beatis diis,
 redire Ulyssem prudentem suam domum,
 Mercurium quidem inde, internuntium Argicidam,
 insulam in Ogygiam jubeamus ire, ut celerrime
 Nymphæ pulcris-comis edicat certam nostram sententiam,
 reditum Ulyssis audentis-animi, uti redeat.
 Atque ego in-Ithacam proficiscar, ut ei filium
 magis excitem, et huic robur in mente ponam,
 ut-in concionem vocatis capite-comantibus Achivis,
 cunctis procis interdicat, qui ei semper
 pecora plurima mactant et pedes-trahentes camuros boves.
 Mittam autem eum in Spartam et in Pylum arenosam,
 reditum sciscitaturum patris dilecti, sicubi audierit,
 atque ut ipsum gloria proba inter homines habeat.

Sic fata, pedibus subligavit pulcra talaria,
 immortalia, aurea, quæ ipsam ferebant tam super mare,
 quam super immensam terram, simul-cum flatibus venti,
 Sumsit et validam hastam, præfixam acuto aere,
 gravem, magnam, solidam, qua domat acies virorum
 heroum, quibus quidem irascitur forti-patre-nata.

Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἶζασα·
 στῆ δ' Ἰθάκης ἐνὶ δῆμῳ ἐπὶ προθύροις Ὀδυσῆος,
 οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου· παλάμῃ δ' ἔγε χάλκεον ἔγχος,
 105 εἰδομένη ξείνῳ, Ταφίων ἡγήτορι, Μέντη.
 Εὐρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγήνορας· οἱ μὲν ἔπειτα
 πεσσοῖσι προπάροιθε θυράων θυμὸν ἔτερπον,
 ἤμενοι ἐν ῥινοῖσι βοῶν, οὖς ἔκτανον αὐτοί.
 Κῆρυκες δ' αὐτοῖσι καὶ δτρηροὶ θεράποντες
 110 οἱ μὲν ἄρ' οἶνον ἔμισγον ἐνὶ χρητῆρσι καὶ ὕδωρ,
 οἱ δ' αὖτε στόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας
 νίζον καὶ προτίθεντο, ἰδὲ κρέα πολλὰ δατεῦντο.
 Τῇ δὲ πολὺ πρῶτος ἶδε Τηλέμαχος θεοειδής·
 ἦτορ γὰρ ἐν μνηστῆρσι, φίλον τετιγμένους ἦτορ,
 115 ὁσσόμενος πατέρ' ἑσθλὸν ἐνὶ φρεσὶν, εἵποεν ἑλθὼν
 μνηστῆρων τῶν μὲν σκέδασιν κατὰ δώματα θείῃ,
 τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι καὶ κτήμασιν ὅσιν ἀνάσσοι.
 Τὰ φρονέων, μνηστῆρσι μεθήμενος, εἰσὶδ' Ἀθήνην.
 Βῆ δ' ἱθὺς προθύροιο, νεμεσσήθη δ' ἐνὶ θυμῷ,
 120 ξείνον δὴτὰ θυρήσιν ἐφαστάμεν· ἐγγυθὶ δὲ στάς
 χεῖρ' ἔλε δεξιτερὴν καὶ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Χαῖρε, ξεῖνε, παρ' ἄμμι φιλήσεαι· αὐτὰρ ἔπειτα
 δαίπνου πασσάμενος μυθήσεται ὅττε σέ γ' ἤρῃ.
 125 Ὡς εἰπὼν ἤγειρ', ἥ δ' ἔσπετο Παλλὰς Ἀθήνη.
 Οἱ δ' ὅτε δῆ ῥ' ἔντοσθεν ἔσαν δόμου ὑψηλοῖο,
 ἔγχος μὲν ῥ' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν,
 δουροδόχης ἔντοσθεν εὐξόου, ἔθνα περ ἄλλα
 ἔγχε' Ὀδυσῆος ταλασίφρονος ἵστατο πολλὰ·
 130 αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἴσαν ἄγων, ὑπὸ λίτα πετάσσας
 καλὸν, δαιδάλεον· ὑπὸ δὲ ὀρθνυς ποσὶν ἦεν.
 Πὰρ δ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο ποικίλον, ἔκτοθεν ἄλλων
 μνηστῆρων· μὴ ξείνος ἀνιθεὶς ὀρυμαγδῷ,
 δαίπνω ἀδδῆσειεν, ὑπερφιάλοισι μετελθὼν,
 135 ἥδ' ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποιχομένοιο ἔροιτο.
 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προγόνῳ ἐπέχευε φέρουσα,
 καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα,
 140 εἶδ' αὖτ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρουσαν·
 [δαίτρες δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν αἰέρας
 παντοίων, παρὰ δὲ σφί τιθει χρύσεια κύπελλα·]
 κῆρυξ δ' αὐτοῖσιν θάμ' ἐπώχετο οἶνοχαεύων.
 Ἔς δ' ἦλθον μνηστῆρες ἀγήνορες· οἱ μὲν ἔπειτα
 145 ἐξείησε ἔκτοθεν κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.
 Τοῖσι δὲ κῆρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν·
 σίτον δὲ δμῳαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισιν·
 κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέφαντο ποτοῖο.
 Οἱ δ' ἐπ' ὄνεϊαθ' ἐτοίμα προκείμενα χεῖρας ἱάλον.
 150 Αὐτὰρ ἔπει πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο
 μνηστῆρες, τοῖσιν μὲν ἐν φρεσὶν ἄλλα μεμῆλει,
 μολπή τ' ὀρχηστὺς τε· τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός.
 Κῆρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν περικαλλέα θῆκεν
 Φημίῳ, ὃς ῥ' ἤειδε παρὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκη·
 155 ἦτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν αἰεῖν.

Descendit autem ab Olympi verticibus concita :
 stetitque Ithacæ in populo ad vestibulum Ulyssis,
 limine in aulæ ; manu vero tenebat æream hastam,
 similis hospiti, Taphiorum ductori, Mentæ.
 Invenitque inde procos superbos : hi quidem tum
 talis ante januam animum oblectabant,
 sedentes in pellibus boum, quos occiderant ipsi.
 Præcones vero ipsis et seduli famuli,
 alii quidem vinum miscebant in crateribus et aquam,
 alii autem spongiis multiforis mensas
 abstergebant, et apponebant, et carnes multas distribuebant.

Hanc vero longe primus vidit Telemachus deo-similis ;
 sedebat enim inter procos, caro mæstus corde,
 cernens patrem strenuum in mente, si alicunde veniens
 procorum quidem dispersionem per ædes faceret,
 honorem autem ipse haberet, et bonis suis imperaret.
 Hæc cogitans, procis assidens, aspexit Minervam ;
 ivitque recta ad-vestibulum ; indignabatur vero in animo,
 hospitem diu ad-januam stare : prope autem stans,
 manum prehendit dextram, et accepit æream hastam,
 et ipsam compellans verbis alatis allocutus est :

Salve hospes ; a nobis amice-excipieris : ac deinde
 cœna relectus loqueris, quid tibi opus-sit.

Sic fatus præibat, sequebaturque Pallas Minerva.
 Illi vero quum jam intra domum essent excelsam,
 hastam quidem *Telemachus* statuit ferens ad columnam lon-
 gam,] intra armarium bene-politum ; ubi quidem aliæ
 hastæ Ulyssis audentis-animi stabant multæ ;
 ipsam vero ad sellam ducens sedere-fecit, stragulo substrato,
 pulcro, artificioso : sub pedibusque scabellum erat.
 Juxta autem ipse sibi sedile posuit varium, seorsum ab-aliis
 procis ; ne hospitem, offensum tumultu,
 convivii tæderet, cum-insolentibus congressum,
 atque ut ipsum de patre absente interrogaret.
 Aquam vero ancilla ex gutturnio profundeabat ferens,
 pulcro, aureo, super argenteum lebetem,
 ad-lavandum ; juxtaque politam stravit mensam.
 Panem vero veneranda proma apposuit ferens,
 fercula multa apponens, largiens de-præsentibus (*repositis*) ;
 [coquus autem carniū lances apposuit elevatas
 omnigenarum, atque ipsis apponebat aurea pocula :]
 præco vero eos sedulo obibat vinum-infundens.

Ingressi sunt autem proci superbi ; qui quidem deinde
 ordine sedebant per sedilia sellasque.

His vero præcones quidem aquam in manus fuderunt ;
 panemque ancillæ accumulabant in canistris :
 juvenes autem crateras coronarunt potu.

Illi vero ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant
 proci, ipsis quidem in mente alia curæ-erant,
 cantus saltatioque : hæc enim sunt ornamenta convivii.
 Præco autem in manibus citharam perpulcrā posuit
 Phemio, qui canebat inter procos necessitate :
 atque is citharam-pulsans orsus-est pulcre canere.

Αὐτὰρ Τηλέμαχος προσέφη γλαυκῶπιν Ἀθήνην,
 ἄγγι σχῶν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοῖαθ' οἱ ἄλλοι·
 Ξεῖνε φίλ', ἥ καί μοι νευεσθήσεται ὅττι κεν εἴπω;
 τούτοισιν μὲν ταῦτα μέλει, κίθαρις καὶ αἰοδῇ,
 160 ρεῖ', ἐπεὶ ἀλλότριον βίοντι νῆποινον ἔδουσιν,
 ἀνέρος, οὗ δὴ που λεύκ' ὅστέα πύθεται ὄμβρῳ,
 κείμεν' ἐπ' ἡπείρου, ἥ ἐν ἅλῃ κῦμα κυλινδεῖ.
 Εἴκεϊνόν γ' Ἰθάκηνδε ἰδοῖατο νοστήσαντα,
 πάντες κ' ἄρησαίαι' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι
 185 ἢ ἀφνειότεροι χρυσοῖο τε ἐσθῆτός τε.
 Νῦν δ' ὁ μὲν ὡς ἀπόλωλε κακὸν μόρον, οὐδέ τις ἡμῖν
 θαλπωρὴ, εἴπερ τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
 φησὶν ἐλευσεσθαι· τοῦ δ' ὤλετο νόστιμον ἡμῆρ.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον·
 170 τίς πόθεν εἷς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;
 ὁπποίης δ' ἐπὶ νῆδς ἀφίκεο; πῶς δέ σε ναῦται
 ἤγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόωνται;
 οὐ μὲν γὰρ τί σε πεζὸν οἶομαι ἐνθάδ' ἰέσθαι.
 Καί μοι τοῦτ' ἀγορεύσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ·
 175 ἢ ἐ νέον μεθέπεις, ἥ καὶ πατρῷός ἐσσι
 ξεῖνος; ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ
 ἄλλοι, ἐπεὶ καὶ κείνος ἐπιστροφος ἦν ἀνθρώπων.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 180 Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὐχομαι εἶναι
 υἱός, ἀτὰρ Ἰαφείοισι φιληρέτοιμοισιν ἀνάσσω.
 Νῦν δ' ὥδε ξὺν νηὶ κατήλυθον ἡδ' ἐτάροισιν,
 πλέων ἐπὶ οἶνοπα πόντον ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους,
 ἐς Τεμέσσην μετὰ χαλκόν, ἄγω δ' αἰθωνα σίδηρον.
 185 Νηῦς δέ μοι ἦδ' ἔστικεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος,
 ἐν λιμένι Ῥεῖθρῳ, ὑπὸ Νηϊῷ ὕληνεντι.
 Ξεῖνοι δ' ἀλλήλων πατρώιοι εὐχόμεθ' εἶναι
 ἐξ ἀρχῆς, εἴπερ τε γέροντ' εἰρήαι ἐπελθὼν
 Λαέρτην ἦρωα· τὸν οὐκέτι φασι πόλινδε
 190 ἔργεσθ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐπ' ἀγροῦ πῆματα πάσχειν,
 γρητὶ σὺν ἀμφιπόλῳ, ἥ οἱ βρῶσιν τε πόσιν τε
 παρτιθεῖ, εὐτ' ἂν μιν κάματος κατὰ γυῖα λάβῃσιν,
 ἐρπύζοντ' ἀνὰ γουνὸν ἀλωγῆς οἶνοπέδοιο·
 νῦν δ' ἦλθον· δὴ γάρ μιν ἔφαντ' ἐπιδήμιον εἶναι,
 195 σὺν πατέρ'· ἀλλὰ νῦ τόνγε θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου.
 Οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ γρονὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 ἀλλ' ἔτι που ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ,
 νῆσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ· χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν,
 ἄγριοι, οἳ που κείνον ἐρυκανόωσ' ἀέκοντα.
 200 Αὐτὰρ νῦν τοι ἐγὼ μαντεύσομαι, ὥς ἐνὶ θυμῷ
 ἀθάνατοι βάλλουσι καὶ ὡς τελέεσθαι ὀίω,
 οὔτε τι μάντις ἔων οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς·
 οὔτοι ἔτι δηρὸν γε φίλης ἀπὸ πατρὶδος αἴης
 ἔσσεται, οὐδ' εἴπερ τε σιδήρεα δέσματ' ἔχῃσιν·
 205 φράσεται ὥς κε νήνεται, ἐπεὶ πολυμήχανός ἐστιν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
 εἰ δὴ ἐξ αὐτοῖο τόσος παῖς εἷς Ὀδυσῆος.
 Αἰνῶς γὰρ κεφαλὴν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας
 κείνῳ· ἐπεὶ θαμὰ τοῖον ἐμισγόμεθ' ἀλλήλοισιν,

Verum Telemachus allocutus est caesiis-oculis Minervam
 prope admoto capite, ut ne audirent ceteri :

Hospes care, num etiam mihi irasceris, ob id quod dixerō?
 his quidem hæc curæ sunt, cithara et cantus,
 facile : quoniam alienum cibum impune absumunt,
 viri, cujus jam alicubi alba ossa putrescunt imbre,
 vel jacentia in continenti, vel illa in mari fluctus volvit.
 Si illum utique in-Ithacam viderint reversum,
 omnes optarint celeriores pedibus esse,
 quam ditiores auroque vestibusque.

Nunc vero ille sic periit malo fato, neque ulla nobis
 recreatio est, etiamsi quis terrestrium hominum
 dicat reditum-esse; ejus vero periit reditus dies.
 Sed age, mihi hoc dic et vere enarra :

quis et unde es hominum? ubi tibi urbs, ac parentes?
 quali autem in navi advenisti? quo-pacto te nautæ
 duxerunt in Ithacam? quosnam se esse prædicant?
 neutiquam enim te pedibus existimo huc venisse.

Et mihi hoc dic vere, ut bene sciam :
 utrum recens adveneris, an etiam paternus sis
 hospes? quoniam multi adibant viri nostram domum
 alii; quippe etiam ille adire-solitus erat homines.

Hunc autem rursus allocuta est dea caesiis-oculis Minerva :
 enimvero ego tibi hæc valde accurate narrabo.

Mentem Anchiali bellicosi me-profiteor esse
 filium, ceterum Taphiis navigandi-studiosus impero.

Nunc vero huc cum navi deveni atque sociis,
 navigans super nigrum pontum ad alienæ-linguæ homines,
 in Temesen ad-quærendum æs : fero autem splendidum fer-
 rum.] Navis vero mihi illic stat ad agrum, seorsum ab-urbe,
 in portu Rhetro, sub Neio silvoso.

Hospites autem invicem paternos nos-ferimus esse
 ab initio, siquidem senem interrogos congressus
 Læarten heroem; quem non-amplius aiunt in-urbem
 venire, sed seorsum in agro dolores pati,
 vetula cum ancilla, quæ illi cibumque potumque
 apponit, quoties ipsi defatigatio membra invaserit,
 reptanti per fertile-solum areæ vitibus-consitæ.

Nunc autem veni; jam enim ipsum ajebant apud-suos esse
 tuum patrem : verum hunc dii fallunt de-via.

Nondum enim mortuus-est in terra divinus Ulysses;
 sed adhuc alicubi vivus detinetur in-lato ponto,
 insula in circumflua; sævi autem ipsum viri tenent,
 feri, qui alicubi illum detinent invitum.

Sed nunc tibi ego vaticinabor, quemadmodum animo meo
 immortales injiciunt et quemadmodum perfectum-iri puto,
 neutiquam vates licet-sim, neque auguriorum clare sciens :
 nequaquam adhuc diu cara a patria terra
 aberit, ne si ferrea quidem vincula eum detinerent;
 excogitabit nempè, quomodo redeat, quia sollertissimus est.
 Sed age mihi hoc dic, et vere enarrato,
 num vere ex ipso tantus filius sis Ulyse.

Vehementer enim capiteque et oculis pulcris similis-es
 illi : quippe frequenter ita nos-invisabamus invicem,

- 210 πρὶν γὰρ τὸν ἐς Τροίην ἀναβῆναι, ἔνθα περ ἄλλοι
Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἔβαν κοίλης ἐπὶ νηυσὶν·
ἐκ τοῦδ' οὐτ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἶδον οὐτ' ἐμέ κείνος.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξείνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
215 Μήτηρ μὲν τ' ἐμέ φησι τοῦ ἔμμεναι, αὐτὰρ ἐγὼ γε
οὐκ οἶδ'· οὐ γάρ πώ τις ἐὼν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.
Ὡς δὴ ἐγὼ γ' ὄφελον μάκαρός νύ τευ ἔμμεναι υἱὸς
ἀνέρος, ὃν κτεάτεσσιν εἰς ἐπὶ γῆρας ἔτεμεν·
νῦν δ' ὃς ἀποτμότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων,
220 τοῦ μ' ἐκ φασι γενέσθαι· ἐπεὶ σύ με τοῦτ' ἔρεεῖνεις.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
οὐ μὲν τοι γενεήν γε θεοὶ νῶνυμον ὀπίσσω
θῆκαν, ἐπεὶ σέ γε τοῖον ἐγένετο Πηνελόπεια.
Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
225 τίς δαίς, τίς δὲ θμίλος δδ' ἔπλετο; τίπετ' δέ σε χρεώ;
ἑλλαπίνῃ ἢ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν.
Ὡς τε μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκέουσιν
δαίνυσθαι κατὰ δῶμα· νεμεσσήκαί το κεν ἀνὴρ
αἴσχεα πολλ' ὁρώων, ὅστις πινυτὸς γε μετέλθοι.
230 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
ξεῖν'· ἐπεὶ ἄρ δὴ ταῦτά μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλάξ·
μέλλεν μὲν ποτε οἶκος δδ' ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων
ἔμμεναι, ὄφρ' ἔτι κείνος ἀνὴρ ἐπιδήμιος ᾗεν·
νῦν δ' ἐτέρως ἐβόλοντο θεοὶ κακὰ μητιόωντες,
235 οἱ κείνον μὲν αἴστον ἐποίησαν περὶ πάντων
ἀνθρώπων. Ἐπεὶ οὐ κε θανόντι περ ὧδ' ἀχαχοίμην,
εἰ μετὰ οἷς ἐτάροισι δάμην Τρώων ἐνὶ δῆμῳ,
ἢ φίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πόλεμον πολύπευσεν·
τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Πανχαιοί,
240 ἠδὲ κε καὶ ἦ παιδὶ μέγα κλέος ἦρατ' ὀπίσσω.
Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἀρπυιαι ἀνῃρέψαντο·
ῥῆγ' αἴστος, ἄπυστος, ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γόους τε
κάλλιπεν· οὐδ' ἔτι κείνον ὀδυρόμενος στεναγίζω
οἶον, ἐπεὶ νύ μοι ἄλλα θεοὶ κακὰ κήδε' ἐτεύξαν.
245 Ὅσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ Ἰθάγεντι Ζακύνθῳ,
ἢ δ' ὅσοι κραναὴν Ἰθάκην κατὰ κοιρανέουσιν,
τόσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
Ἦ δ' οὐτ' ἄρνεϊται στυγερὸν γάμον οὔτε τελευτὴν
250 ποιῆσαι δύναται· τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες
οἶκον ἐμόν· τάχα δὴ με διαβραίσουσι καὶ αὐτόν.
Τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσήυδα Παλλὰς Ἀθήνη·
ὦ πόποι, ἣ δὴ πολλὸν ἀποιχόμενον Ὀδυσῆος
δεύη, ὃ κε μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφείη.
255 Εἰ γὰρ νῦν ἐλθὼν δόμου ἐν πρώτῃσι θύρῃσιν
σταίῃ, ἔχων πηληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε,
τοῖος εἶναι, οἷόν μιν ἐγὼ τὰ πρῶτ' ἐνόησα,
οἶκῳ ἐν ἡμετέρῳ πίνοντά τε τερπόμενόν τε,
ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντα παρ' Ἰλου Μερμερίδαο·
260 ὥχρετο γὰρ καὶ κείσε θεῆς ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεύς,
φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενος, ὄφρα οἱ εἴη
ἰοὺς χρεῖσθαι γαλκῆρας· ἄλλ' ὃ μὲν οὐ οἱ
δῶκεν, ἐπεὶ βὰ θεοὺς νεμεσίζετο αἰὲν ἐόντας·

antequam ille in-Trojam ascendisset; quo utique alii
Argivorum principes ierunt cavis in navibus:
ex hoc neque Ulysses ego vidi, nec me ille.

Hanc autem rursus Telemachus prudens allocutus-est:
enimvero ego tibi, hospes, valde vere enarrabo.
Mater quidem me ait ejus esse, at ego
nescio; nondum enim quisquam suum parentem ipse con-
gnovit.] Utinam sane ego felicius potius alicujus essem filius
viri, quem in bonis suis senectus deprehendisset:
nunc vero, qui infelicissimus est mortalium hominum,
ex hoc me dicunt natum-esse: quoniam tu me hoc interrogas.

Hunc autem rursus allocuta-est dea caesiis-oculis Minerva:
non sane tibi genus dii ignobile in-posterum
dederunt, quum te talem peperit Penelope.
Sed age mihi hoc dic et vere enarrato:
quodnam epulum, quæve turba hæc est? quid vero te opus
tenet?] Utinam sane ego felicius potius alicujus essem filius
viri, quem in bonis suis senectus deprehendisset:
nunc vero, qui infelicissimus est mortalium hominum,
ex hoc me dicunt natum-esse: quoniam tu me hoc interrogas.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
est:] hospes: quandoquidem me hæc interrogas ac percontar-
is:] debebat quidem aliquando domus hæc locuples et integra
esse, quamdiu adhuc ille vir in-populo suo erat:
nunc vero aliter statuerunt dii mala meditantes,
qui illum quidem ignarum reddiderunt supra omnes
homines. Nam ne ob mortuum quidem sic lugerem,
si inter suos socios interfectus-fuisset Trojanorum in populo;
aut amicorum in manibus, postquam bellum confecisset:
tunc ei tumulum quidem fecissent universi-Achivi,
atque etiam suo filio magnam gloriam parasset in-posterum.
Nunc vero ipsum inglorie Harpyiæ abriperunt:
periit nulli-visus, nulli-auditus, mihi vero dolores fletusque
reliquit; neque amplius illum lugens desleo
solum, quoniam mihi alias dii malas curas struxerunt.
Quotquot enim insulis dominantur optimates,
Dulichioque, Samoque, et nemorose Zacyntho,
et quotquot per asperam Ithacam imperant,
tot matrem meam ambiunt, destruuntque domum.
Hæc autem neque abnuit odiosas nuptias, nec finem
facere potest: hi vero dilapidant epulantes
domum meam; brevi certe me male-perdent et ipsum.

Hunc autem commiserata alloquebatur Pallas Minerva:
dii boni! profecto multum absentis Ulyssis
indiges, qui procis impudentibus manus injiciat.
Si enim nunc veniens, domus in primis foribus
staret, habens galeam et scutum et duo hastilia,
talis, qualem ipsum ego primum vidi,
domo in nostra bibentemque seque-oblectantem,
ex Ephyra reversum ab Ilo Mermerida:
profectus-erat enim et illuc celeri in navi Ulysses,
venenum mortiferum quærens, ut ipsi esset
ad-sagittas ungendas æretas: sed ille quidem non ei
dedit, quoniam deos verebatur sempiternos:

ἀλλὰ πατὴρ οἱ δῶκεν ἑμός· φιλέσκει γὰρ αἰνῶς·
 265 τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν δμιλῆσειεν Ὀδυσσεύς,
 πάντες κ' ὠκύμοροι τε γενοίετο πικρογάμοι τε.
 Ἄλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
 ἥ κεν νοστήσας ἀποτίσεται, ἥ καὶ οὐκί,
 οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι· σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα,
 270 ὅπως κε μνηστῆρας ἀπώσσει ἐκ μεγάροιο.
 Εἰ δ' ἄγε νῦν ζυνίει, καὶ ἐμῶν ἐμπάξω μύθων·
 αὔριον εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιοὺς,
 μῦθον πέφραδε πᾶσι, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων.
 Μνηστῆρας μὲν ἐπὶ σφέτερα σκιδνασθαι ἄνωχθι·
 275 μητέρα δ' εἰ οἱ θυμὸς ἐφορμᾶται γαμέεσθαι,
 ἅψ' ἴτω ἐς μέγαρον πατρός μέγα δυνάμενοι·
 οἱ δὲ γάμον τεύξουσιν καὶ ἀρτύνουσιν ἐξδνα
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἔπεσθαι.
 Σοὶ δ' αὐτῷ πυκινῶς ὑποθήσσομαι, αἶ κε πίθηται·
 280 νῆ' ἄρσας ἐρέτησιν εἰκόσιν, ἥτις ἀρίστη,
 ἔρχομαι πευσόμενος πατρός δὴν οἰχομένοιο·
 ἦν τίς τοι εἴπῃσι βροτῶν, ἥ ὅσαν ἀκούσης
 ἐκ Διὸς, ἥτε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισιν.
 Πρῶτα μὲν ἐς Πύλον ἔλθοι καὶ εἶρεο Νέστορα διόν·
 285 κείθην δὲ Σπάρτηνδε παρὰ ξανθὸν Μενέλαον·
 ὃς γὰρ δευτάτος ἦλθεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
 Εἰ μὲν κεν πατρός βίοντα καὶ νόστον ἀκούσης,
 ἥ τ' ἂν, τρυγόμενός περ, ἔτι τλαίης ἐνιαυτόν·
 εἰ δέ κε τεθνηῶτος ἀκούσης μηδ' ἔτ' ἑόντος,
 290 νοστήσας δὴ ἔπειτα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 σῆμά τέ οἱ γεῦται καὶ ἐπὶ κτερεᾶ κτερεῖται
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε, καὶ ἀνέρι μητέρα δοῦναι.
 Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ ταῦτα τελευτήσας τε καὶ ἔρξης,
 φράζεσθαι δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 295 ὅπως κε μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεύουσιν
 κτείνης, ἥ ἐδῶν ἥ ἀμπαρόν· οὐδέ τί σε γρη
 νηπιάας ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκέτι τηλίκος ἔσσι.
 Ἥ οὐκ αἴεις, οἷον κλέος ἔλλαβε διός Ὀρέστης
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπων, ἐπεὶ ἔκτανε πατροφρονῆα,
 300 Αἰγίσθον δολόμητιν, ὃς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα·
 καὶ σὺ, φίλος — μάλα γὰρ σ' ὀρώω καλόν τε μέγαν
 ἀλκιμος ἔσσι, ἴνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ. [τε —
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα θεὸν κατελεύσομαι ἥδη
 ἥδ' ἐτάρους, οἳ πού με μάλ' ἀσχαλῶσι μένοντες·
 305 σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, καὶ ἐμῶν ἐμπάξω μύθων.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤρδα·
 ξεῖν', ἥτοι μὲν ταῦτα φίλα φρονέων ἀγορεύεις,
 ὅς τε πατὴρ ᾧ παιδί, καὶ οὔποτε λήσομαι αὐτῶν.
 Ἄλλ' ἄγε νῦν ἐπιμεινον, ἐπιγόμενός περ ὁδοῖο,
 310 ὅρα λοισσάμενός τε, τεταρπόμενός τε φίλον κῆρ,
 δῶρον ἔχων ἐπὶ νῆα κίχης, χαίρων ἐνὶ θυμῷ,
 τιμῆν, μάλα καλὸν, ὃ τοι κειμήλιον ἔσται
 ἐξ ἐμεῦ· οἳ φίλοι ξεῖνοι ξείνοισι διδοῦσιν.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 315 μῆ μ' ἔτι νῦν κατέρυκε, λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο.
 Δῶρον δ', ὅττι κέ μοι δοῦναι φίλον ἦτορ ἄνωγει,
 αὐτίς ἀνερχομένῃ δόμεναι οἰκόνδε φέρεσθαι,

at pater illi dedit meus; amabat enim *cum* vehementer :
 talis inter precos si versaretur Ulysses ,
 omnes et brevis-fati fierent et amaris-nuptiis .
 Verum enimvero hæc deorum in genibus posita-sunt ,
 utrum reversus eos ulciscatur, an etiam non ,
 suis in ædibus : te vero considerare jubeo ,
 quomodo procos expellas ex ædibus .
 Verum age nunc attende et meam adverte orationem :
 cras in concionem ubi-vocaveris heroas Achivos ,
 orationem edissere omnibus ; dii vero testes adsint .
 Procos quidem ad sua *quemque* discedere jube ;
 matrem autem , si ei animus appetit nubere ,
 ea redeat in domum patris divitiis-præpotentis :
 illi vero nuptias conficiet et apparabunt dotem
 amplam admodum , quantam par-est caram filiam comitari .
 Tibi autem ipsi prudenter consulam , siquidem parueris :
 nave instructa remigibus viginti , quæ sit optima ,
 proficiscere sciscitaturus de-patre diu absente :
 si quis tibi dicat mortalium , aut rumorem audiveris
 ex Jove , qui potissimum fert famam hominibus .
 Primum quidem in Pylum abi , et interroga Nestorem divi-
 num ;] illinc autem Spartam ad flavum Menelaum :
 hic enim novissimus venit Achivorum ære-loricatorum .
 Si quidem patris vitam et redditum audieris ,
 tum sane , vexatus licet , adhuc perduraveris annum ;
 sin vero mortuum audieris , neque amplius superstitem ,
 reversus jam deinde caram in patriam terram ,
 tumulum illi aggere et parentalia perifice
 magna valde , qualia decet ; et viro matrem dato .
 Atque ubi jam hæc finieris et perfeceris ,
 considera deinde in mente et in animo ,
 quo-pacto procos in ædibus tuis
 interficias , sive dolo , sive palam : neutiquam te decet
 puerilia consectari , quoniam non-amplius ea-ætate es .
 An non audis qualem gloriam consecutus-est divinus Orestes
 omnes apud homines , postquam interfecit patris-occisorem ,
 Ægisthum dolosum , qui illi patrem inelytum interemerat ?
 et tu , amice (admodum enim te video pulcrumque magnum-
 que) , strenuus esto ; ut aliquis te etiam posterorum laudet .
 At ego ad navem celerem descendam jam ,
 atque ad socios , qui me fortasse perægere-ferunt expectantes :
 tibi vero ipsi istud curæ-sit , et meos observa sermones .
 Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] hospes , profecto quidem hæc amico animo dicis ,
 sicut pater suo filio ; et nunquam obliviscar eorum .
 Sed age nunc mane , accelerans licet iter ,
 ut lotusque oblectatusque caro corde
 donum habens ad navem eas , gaudens in animo ,
 pretiosum , valde-pulcrum , quod tibi munus-reponendum erit
 ex me , qualia amici hospites hospitibus dant .
 Huic autem respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva :
 ne me amplius nunc detine , cupidum quidem itineris .
 Donum vero , quodcunque te mihi dare tuum cor jubet ,
 rursus redeunti da , domum ferendum ,

καὶ μάλα καλὸν ἐλὼν· σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 330 ὄρνις δ' ὥς ἀνοπαῖα διέπτατο· τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ
 θῆκε μένος καὶ θάρσος, ὑπέμνησέν τέ ἐ πατὸς
 μᾶλλον ἔτ' ἢ τὸ πάροιθεν. Ὁ δέ, φρεσὶν ᾗσι νοήσας,
 θάμβησεν κατὰ θυμόν· οἶσατο γὰρ θεὸν εἶναι.
 Αὐτίκα δὲ μνηστῆρας ἐπύγετο ἰσόθεος φῶς.
 335 Τοῖσι δ' αἰδοῖς αἶδε περικλυτὸς, οἳ δὲ σιωπῇ
 εἶατ' ἀκούοντες· ὃ δ' Ἀχαιῶν νόστον αἶδεν
 λυγρὸν, δν ἐκ Τροίης ἐπετεῖλατο Παλλὰς Ἀθήνη.
 Τοῦ δ' ὑπερωϊόθεν φρεσὶ σύνθετο θέσπιν ἀοιδὴν
 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια·
 340 κλῆμακα δ' ὑψέλην κατεθήσατο οἷο δόμοιο,
 οὐκ οἴη, ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δὺ ἔποντο.
 Ἡ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
 στῇ βὰ παρὰ σταθμὸν τέγους πύκα ποιητοῖο,
 ἅντα παρειάων σχοιμένη λιπαρὰ κρήδεμνα·
 345 ἀμφίπολος δ' ἄρα οἳ κεδνὴ ἐκάτερθε παρέστη.
 Δακρύσασα δ' ἔπειτα προσνύδα θεῖον αἰδὸν·
 Φήμε, πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτῆρια οἶδας,
 ἔργ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε, τά τε κλείουσιν αἰδοί·
 τῶν ἐν γέ σπιν αἶδε παρήμενος, οἳ δὲ σιωπῇ
 350 οἶον πινόντων· ταύτης δ' ἀποπαύε' αἰδοῆς
 λυγρῆς, ἥτε μοι αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
 τεῖρει· ἐπεὶ με μάλιστα καθίκετο πένθος ἄλαστον.
 Τοίην γὰρ κεφαλὴν ποθέω, μεμνημένη αἰεὶ
 ἀνδρὸς, τοῦ κλέος εὐρὺ κατ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος.
 355 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 μῆτερ ἐμή, τί τ' ἄρα φθονέεις ἐρήφρον αἰδὸν
 τέρπειν, ὅππῃ οἳ νόος ὀρνυται; οὐ νύ τ' αἰδοὶ
 αἵτιοι, ἀλλὰ ποθὶ Ζεὺς αἴτιος ὅστε δίδωσιν
 ἀνδράσιν ἀλφειστῆσιν, σπυκ ἐθέλῃσιν, ἐκάστω.
 360 Τοῦτω δ' οὐ νέμεσις, Δαναῶν κακὸν οἶτον αἰδεῖν·
 τὴν γὰρ αἰδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι,
 ᾗτις ἀκούοντεςσι νεωτάτῃ ἀμφιπέλῃται.
 Σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν·
 οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς οἷος ἀπώλεσε νόστιμον ἦμαρ
 365 ἐν Τροίῃ, πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι φῶτες ὄλοντο.
 Ἄλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
 ἱστόν τ' ἡλακτῆν τε, καὶ ἀμφίπολοισι κέλευε
 ἔργον ἐποιχεσθαι· μῦθος δ' ἀνδρεςσι μελήτει
 πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ.
 370 Ἡ μὲν θαμβήσασα πάλιν οἰκόνδε βεβήκει·
 παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ.
 Ἐς δ' ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφίπολοισι γυναιξίν,
 κλαίεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὅφρα οἳ ὕπνον
 ἤδυν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 375 Μνηστῆρες δ' ὁμάδῃσιν ἀνὰ μέγαρον σκιοέντα·
 πάντες δ' ἡρήσαντο παρὰ λεχέεσσι κλιθῆναι.
 Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μῦθων·
 Μητρός ἐμῆς μνηστῆρες, ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες,
 νῦν μὲν δαινύμενοι τερπώμεθα, μηδὲ βροχὴν
 380 ἔστω· ἐπεὶ τόγε καλὸν ἀκούμεν ἔστιν αἰδοῦ
 τοιοῦτ', οἷος δὲ ἔστι, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδὴν.

etiam valde pulcrum eligens : tibi vero dignum erit retributi-
 one.] Sic quidem locuta abiit cæsiis-oculis Minerva :
 avis autem ut Anopara avolavit ; huic vero in animo
 indidit robur et audaciam, recordarique eum fecit patris
 magis adhuc quam antea. Hic autem, mente sua considerans,
 obstupuit in animo ; suspicatus est enim deum esse.
 Continuo vero procos adibat deo-similis vir.

Illis autem cantor cantabat inclytus : ipsi vero tacite
 sedebant audientes ; ille autem Achivorum reditum canebat
 gravem, quem ex Troja iis decreverat Pallas Minerva.

Hujus autem e-superiore-parte-domus animo advertit divi-
 num cantum] filia Icarii, prudens Penelope :
 scalamque altam descendit suæ domus,
 non sola, simul eam et ancillæ duæ sequebantur.
 Hæc vero quando jam ad-procos pervenerat, divina inter
 mulieres] stetit juxta postem domus affabre structæ,
 Genis prætendens tenuia capitis-redimicula :
 ancilla vero ei proba utrinque astabat.

Lacrimans autem deinde alloquebatur divinum cantorem :

Phemie, multa enim alia mortalium oblectamenta nosti,
 gesta hominumque deorumque, quæ celebrant cantores :
 horum unum ipsis cane assidens ; illi autem silentio
 vinum bibant : ab-hoc vero desine cantu
 tristi, qui mihi perpetuo in pectoribus carum cor
 affligit ; quippe me imprimis invasit luctus immensus.
 Tale enim caput desidero, memor semper
 viri, cujus gloria lata est per Helladem et medium Argos.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] mater mea, quid igitur moleste-fers, jucundum canto-
 rem] oblectare, utcumque illi mens impellitur? non sane canto-
 res] in-causa sunt, sed fere Jupiter in causa est, qui dat
 dona viris ingeniosis ita, ut vult, unicuique.

Huic vero non reprehensio est Danaorum malam sortem can-
 ere:] eum enim cantum magis celebrant homines,
 quicumque auditoribus novissimus adsit.
 Tibi vero sustineat cor et animus audire ;
 non enim Ulysses solus perdidit reditus diem
 in Troja : multi vero et alii viri perierunt.
 Sed in thalamum profecta, tua ipsius opera administra,
 telamque et colum, et ancillis impera
 opus suum ut-obeant : sermo vero viris curæ-erit
 omnibus, maxime vero mihi; hujus (mei) enim imperium est
 in-domo.] Illa quidem attonita, rursus in-thalamum ivit ;
 filii enim dictum prudens posuit in animo.

Ad superiorem autem domum ubi-ascenderat cum ancillis
 mulieribus,] flebat deinde Ulyssem, carum maritum, donec ip-
 si somnum] dulcem palpebris immisit cæsiis-oculis Minerva.

Proci vero tumultuabantur per ædes umbrasas ;
 omnes autem optabant juxta eam in lectis recumbere.

Illis vero Telemachus prudens incepit sermonem ;

Matris meæ proci, superba contumelia instructi,
 nunc quidem convivantes delectemur, neque clamor
 adsit : nam hoc honestum est, audire cantorem
 talem, qualis hic est, diis assimilis voce.

Ἡῶθεν δ' ἀγορήνδε καθεζόμεσθα κιόντες
 πάντες, ἵν' ὑμῖν μῦθον ἀπληγέως ἀποείπω,
 ἐξίεναι μεγάρων· ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαίτας,
 375 ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους.
 Εἰ δ' ὑμῖν δοκέει τόδε λωϊτερον καὶ ἄμεινον
 ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἐνὸς βίστον νῆποιον ὀλέσθαι,
 χεῖρετ'· ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβώσωμαι αἰὲν ἐόντας,
 αἱ κέ ποθι Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι·
 380 νῆποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν ὀλοισθε.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὁδᾶς ἐν χεῖλεσι φύντες
 Τηλέμαχον θαύμαζον, δ θαρσαλέως ἀγόρευεν.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 Τηλέμαχ', ἡ μάλα δὴ σε διδάσκουσιν θεοὶ αὐτοὶ
 385 ὑψαγόρην τ' ἔμμεναι καὶ θαρσαλέως ἀγορεύειν·
 μὴ σέγ' ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλῆα Κρονίων
 ποιήσειεν· δ τοι γενεῇ πατρώϊον ἔστιν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Ἀντίνο', ἡ καὶ μοι νεμεσθήσει δῖτι κεν εἴπω;
 390 καὶ κεν τούτ' ἐθέλωμι, Διὸς γε διδόντος, ἀρέσθαι.
 Ἦ φης τοῦτο κάκιστον ἐν ἀνθρώποισι τεύχεσθαι;
 οὐ μὲν γάρ τι κακὸν βασιλευμένῳ αἰψὰ τέ οἱ δῶ
 ἀφνειὸν πέλεται, καὶ τιμησέτερος αὐτός.
 Ἀλλ' ἤτοι βασιλῆες Ἀχαιῶν εἰσι καὶ ἄλλοι
 395 πολλοὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νέοι ἡδὲ παλαιοί·
 τῶν κέν τις τόδ' ἔρῃσιν, ἐπεὶ θάνε διὸς Ὀδυσσεύς·
 αὐτὰρ ἐγὼν οἴκοιο ἄναξ ἔσομ'· ἡμετέριοι
 καὶ δμῶων, οὓς μοι ληίστατο διὸς Ὀδυσσεύς. [δα·
 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβιου παῖς, ἀντίον ἤυδ·
 400 Τηλέμαχ', ἤτοι ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κείται,
 ὅστις ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλεύσει Ἀχαιῶν
 κτήματα δ' αὐτὸς ἔχοις καὶ δώμασιν οἷσιν ἀνάσσοις.
 Μὴ γὰρ δγ' ἔλθοι ἀνὴρ, ὅστις σ' ἀέκοντα βίησιν
 κτήματ' ἀπορραΐσει, Ἰθάκῃς ἔτι ναιεταώσης.
 405 Ἀλλ' ἐθέλω σε, φέριστε, περὶ ξεινοῖο ἐρέσθαι·
 ὁππόθεν οὗτος ἀνὴρ, ποῖός δ' ἐξ εὐχεται εἶναι
 γαίης· ποῦ δέ νύ οἱ γενεὴ καὶ πατὴρ ἀρουρα·
 ἢ τίς τιν' ἀγγελίην πατρὸς φέρει ἐρχομένοιο,
 ἢ ἔδν αὐτοῦ χρεῖος ἐελδόμενος τόδ' ἰκάνει;
 410 οἷον ἀναΐξας ἄφαρ οἴγεται, οὐδ' ὑπέμεινεν
 γνόμεναι· οὐ μὲν γάρ τι κακῶς εἰς ὤπα ἐώκει.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Εὐρύμαχ', ἤτοι νόστος ἀπώλετο πατὴρ ἐμοῖο·
 οὐτ' οὖν ἀγγελίης ἔτι πείθομαι, εἰποθεν ἔλθοι,
 415 οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἥτινα μήτηρ
 ἐς μέγαρον καλέσασα θεοπρόπον ἐξερέται.
 Ξείνος δ' οὗτος ἐμὸς πατρώϊος ἐκ Τάφου ἔστιν·
 Μέντης δ' Ἀγχιάλοιο δαίτῃρνος εὐχεται εἶναι
 υἱός, ἀτὰρ Ταχίῳσι φιληρέτμοισιν ἀνάσσει. [νω.
 420 Ὡς φάτο Τηλέμαχος· φρεσὶ δ' ἀθανάτην θεὸν ἔγ·
 Οἱ δ' εἰς ὄρχηστὸν τε καὶ ἡμερόεσσαν ἀοιδὴν
 τρεψάμενοι τέρποντο· μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθεῖν.
 Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἦλθεν·
 δὴ τότε κακχείοντες ἔβαν οἶκόνδε ἑκάστος.
 425 Τηλέμαχος δ', ὅθι οἱ θάλαμος περικαλλέος αὐλῆς

Mane vero in-concionem consideamus euntes
 omnes : ut vobis sermonem audenter renuntiem,
 exire ex-audibus; alias vero parate dapce,
 vestra bona edentes, alternantes per domos.
 Si vero vobis videtur hoc satius et melius
 esse, viri unius victum impune perdere,
 absunite; ego vero deos invocabo sempiternos,
 si quando Jupiter dederit vindicatum facta hæc iri;
 inulli forte deinde intra ardes perituri-sitis.

Sic ait : illi vero omnes mordicus in labiis hærentes
 Telemachum admirabantur, quod audacter loqueretur.
 Hunc autem rursus Antinous allocutus-est, Eupitheii filius.
 Telemache, certe admodum te docuerunt dii ipsi
 et grandiloquum esse, et audenter concionari :
 ne te utique in circumflua Ithaca regem Saturnius
 constituat ; quod tibi genere paternum est.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Antinoe, an mihi irascersis, ob id quod dixero?
 Et hoc vellem, Jove utique dante, accipere.
 An putas hoc pessimum inter homines esse?
 neutiquam enim malum est, regem-esse? statimque ei domus
 dives fit, et honorat ipse.
 Sed certe reges Achivorum sunt etiam alii
 multi in circumflua Ithaca, juvenes et senes ;
 horum aliquis hoc munus habeat, siquidem mortuus-est divi-
 nus Ulysses :] at ego domus dominus ero nostræ
 ac servorum, quos mihi bello-acquisivit divinus Ulysses.

Hunc autem rursus Eurymachus, Polybi filius, contra allo-
 cutus-est :] Telemache, nempe hæc deorum in genibus posita-
 sunt,] quisnam in circumflua Ithaca dominabitur Achivorum :
 bona vero ipse habeas, et aedibus tuis imperes.
 Ne enim talis veniat vir, qui te invitum violentia
 bonis spoliaturus-sit, Ithaca adhuc habitata.
 Sed volo te, optime, de hospite interrogare,
 unde venerit ille vir, quali autem se-profiteatur esse
 e-terra ; ubinam ei genus et patrium solum ;
 an filii nuntium patris affert venientis?
 an suum ipsius debitum expetens huc venit?
 ut exsiliens statim abiit, nec sustinuit,
 ut-cognosceremus ; nequaquam enim villis hominis vultum
 ferebat.] Hunc autem rursus Telemachus prudens contra
 allocutus-est :] Eurymache, certe reditus periit patris mei :
 neque itaque nuntio amplius credo, sicunde venerit :
 nec vaticinium curo, si-quod mater
 in domum vocato ex-vate sciscitetur.
 Hospes vero hic meus paternus e Tapho est ;
 Mentem Anchiali bellicosi se-profitetur esse
 filium ; ac Taphliis navigandi-studiosis imperat.

Sic dixit Telemachus ; mente vero immortalem deam agno-
 vit.] Hi autem ad saltationem et suavam cantum
 conversi oblectabantur ; expectabantque vesperum advenire.
 His autem se-oblectantibus, niger vesper supervenit ;
 tunc vero dormituri iverunt domum quisque.
 Telemachus autem, ubi ei thalamus perpulerat aulae

ὑψηλὸς δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
 ἐνθ' ἔβη εἰς εὐνὴν, πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων.
 Τῷ δ' ἄρ' ἅμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε κέδν' εἰδυῖα
 Εὐρύκλει', Ὀπὸς θυγάτηρ Πεισηνορίδαο·
 430 τήν ποτε Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν,
 πρωθήθην ἔτ' εἴουσιν, εἰκοσάβοια δ' ἔδωκεν·
 Ἴσα δέ μιν κεδνὴ ἀλόχῳ τίεν ἐν μεγάροισιν,
 εὐνῇ δ' οὔ ποτ' ἔμικτο· γόλον δ' ἀλέεινε γυναικός·
 ἥ οἱ ἅμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε, καὶ ἐ μάλιστα
 435 διμυάων φιλέεσκε, καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἑόντα.
 ὦϊξεν δὲ θύρας θαλάμου πύκα ποιητοῖο·
 ἔξετο δ' ἐν λέκτρῳ, μαλακὸν δ' ἐκδυνε χιτῶνα·
 καὶ τὸν μὲν γραιῆς πυκιμηδέος ἐμβαλε χερσίν.
 Ἥ μὲν τὸν πτυῖσασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα,
 440 πασσάλῳ ἀγκρεμάσασα παρὰ τρητοῖς λεχέεσσιν,
 βῆ δ' ἵμεν ἐκ θαλάμοιο· θύρην δ' ἐπέρυσσε κορώνῃ
 ἀργυρῇ· ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάυσσεν ἱμάντι.
 Ἐνθ' ὄγε παννύχιος, κεκαλυμμένος οἶδς ἄνθρωπος,
 βούλευε φρεσὶν ἥσιν ὁδὸν, τὴν πέφραδ' Ἀθήνη.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Β.

Ἰθακησίων ἀγορά. Τηλεμάχου
 ἀποδημία.

Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη βοδοδάχτυλος Ἥως,
 ὄρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφιν Ὀδυσσῆος φίλος υἱός,
 εἴματα ἐσάμενος· περὶ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμων·
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδῆσάτο καλά πέδιλα·
 5 βῆ δ' ἵμεν ἐκ θαλάμοιο, θεῶν ἐναλίχνης ἀντην.
 Αἴψα δὲ κηρύκεσσι λιγυφθόγοισι κέλευσεν
 κηρύσσειν ἀγορήνδε καρηκομῶντας Ἀχαιοὺς·
 οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὤκα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἠγερέθεν διμηγερῆες π' ἐγένοντο,
 10 βῆ δ' ἵμεν εἰς ἀγορὴν, παλάμη δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
 οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε κύνες πόδας ἀργοὶ ἔποντο·
 θεσπεσίην δ' ἄρα τῷγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη.
 Τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θηεῖντο·
 ἔξετο δ' ἐν πατρὸς θώκῃ, εἴξαν δὲ γέροντες.
 15 Τοῖσι δ' ἐπειθ' ἦρωις Αἰγύπτιος ἦρχ' ἀγορεύειν,
 δς δὴ γῆραϊ κυρὸς ἦν καὶ μυρία ἥδη.
 Καὶ γὰρ τοῦ φίλος υἱὸς ἅμ' ἀντιθέω Ὀδυσσῆϊ
 Ἴλιον εἰς εὐπωλὸν ἔβη κοίλῃς ἐνὶ νηυσίν,
 Ἄντιφος αἰχμητῆς· τὸν δ' ἄργιος ἔκτανε Κύκλωψ
 20 ἐν σπητῇ γλαφυρῇ, πύματον δ' ὠπίλίσσαςτο δόρπον.
 Τρεῖς δὲ οἱ ἄλλοι ἔσαν· καὶ δὲ μὲν μνηστῆρσιν δμῖλει,
 Εὐρύνομος, δύο δ' αἰὲν ἔχον πατρῴια ἔργα·
 ἄλλ' οὐδ' ὥς τοῦ λήθετ', ὀδυρόμενος καὶ ἀχνύων.
 Τοῖς ὄγε δακρυχέων ἀγορήσαςτο καὶ μετέειπεν·
 25 Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακησίοι, ὅττι κεν εἴπω·
 οὔτε ποθ' ἡμετέρῃ ἀγορῇ γένητ' οὔτε θάκος

sublimis ædificatus erat, conspicuo in loco,
 illic lectum conscendit, multa mente reputans.
 Simulque cum eo ardentes faces ferebat proba sciens
 Euryclea, Opis filia Pisenoridæ :
 quam olim Laertes emerat facultatibus suis,
 primum pubescentem, pretiumque-viginti-boum dederat ;
 æque autem ipsam ac-pudicam uxorem honorabat in ædibus ;
 lecto vero nunquam ei mixtus est ; sed iram vitabat uxoris :
 hæc cum-eo-simul ardentes faces ferebat, et ipsum maxime
 ancillarum amabat, et enutrierat parvulum.
 Aperuit autem januas thalami firmiter structi :
 sedebat vero in lecto, mollemque exuebat tunicam ;
 et eam quidem aniculæ prudentis iniecit manibus.
 Hæc quidem, plicata et aptata tunica,
 ad-paxillum suspensa juxta tornatos lectos,
 profecta est ire e thalamo ; januam autem attraxit annulo
 argenteo : in eoque pessulum obtendit loro.
 Hinc ille per-totam-noctem, tectus ovis florida-lana,
 meditabatur mente sua iter, quod ipsi designaverat Minerva.

ODYSSEÆ II.

Ithacensium concio. Telemachi
 profectio.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 surrexit inde e lecto Ulyssis dilectus filius, et
 vestes sibi-induit : ac gladium acutum suspendit ab-humero,
 pedibus autem sub nitidis ligavit pulcra calceamenta ;
 profectusque est ire e cubiculo, deo similis coram.
 Continuo autem præcones argutos jussit
 convocare ad-concionem capite-comantes Achivos.
 Hi quidem convocabant : Illi vero congregabantur perceleri-
 ter.] Ac postquam convenerant, in-unumque-congregati-erant,
 profectus est ire in concionem ; manu autem tenebat æream ha-
 stam ;] non solus, simul eum canes pedibus veloces sequeban-
 tur :] divinam autem in-eum gratiam defundebat Minerva.
 Ipsum vero omnes cives advenientem admirabantur :
 consedit autem in patris sella ; cesserunt que ei senes.
 His vero deinde heros Ægyptius corripit concionari,
 qui jam senio incurvus erat et plurima norat.
 Etenim hujus dilectus filius cum divino Ulysse
 ad Ilium generosis-equis-sæcundum ierat cavis in navibus,
 Antiplus bellator : illum vero sævus interfecit Cyclops
 in spelunca cava, ultimamque sibi paravit cœnam.
 Tres vero ei alii erant : et unus quidem inter-procos versa-
 batur,] Eurynomus ; duo autem curabant paterna opera :
 sed neque sic illius oblitus erat, lugens et dolens.
 His ille lacrimans concionatus est, et dixit :
 Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dixerō ;
 neque unquam a-nobis concilium factum est, nec consessus,

ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς διὸς ἔβη κοιλῆς ἐνὶ νηυσίν.
 Νῦν δὲ τίς ὧδ' ἤγειρε; τίνα χρεῖω τόσον ἵκει
 ἢ νέων ἀνδρῶν, ἢ οἱ προγενέστεροί εἰσιν;
 30 ἢ τίς τιν' ἀγγελλήν στρατοῦ ἔκλυεν ἐρχομένοιο,
 ἦν χ' ἡμῖν σάφα εἴποι, ὅτε πρότερός γε πυθόιτο;
 ἢ τίς τι δῆμιον ἄλλο πιφασκεται ἡδ' ἀγορεύει;
 ἐσθλὸς μοι δοκεῖ εἶναι, ὀνήμενος. Εἶδε οἱ αὐτῷ
 Ζεὺς ἀγαθὸν τελέσειεν, ὅτι φρεσὶν ἦσι μενοινᾷ.
 35 Ὡς φάτο· χαῖρε δὲ φῆμ' Ὀδυσσεύος φίλος υἱός,
 οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν ἦστο, μενοίνησεν δ' ἀγορεύειν·
 στή δὲ μέσῃ ἀγορῇ· σκῆπτρον δὲ οἱ ἐμβαλε χεῖρι
 κῆρυξ Πεισήνωρ, πεπνυμένα μῆδεα εἰδώς.
 Πρῶτον ἔπειτα γέροντα καθάπτόμενος προσέειπεν·
 40 ὦ γέρον, οὐχ ἑκάς οὗτος ἀνὴρ (τάχα δ' εἴσαι αὐ-
 δος λαὸν ἤγειρα· μάλιστα δέ μ' ἀλγος ἰκάνει. [τός]),
 οὔτε τιν' ἀγγελλήν στρατοῦ ἔκλυον ἐρχομένοιο,
 ἦν χ' ὑμῖν σάφα εἴπω, ὅτε πρότερός γε πυθόιμην,
 οὔτε τι δῆμιον ἄλλο πιφασκομαι οὐδ' ἀγορεύω·
 45 ἀλλ' ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖος, ὅ μοι κακὸν ἔμπεσεν οἴκῳ,
 δοῖά· τὸ μὲν πατέρ' ἐσθλὸν ἀπώλεσα, ὅς ποτ' ἐν ὑμῖν
 τοῖςδεσσιν βασιλεῦε, πατὴρ δ' ὥς ἥπιος ἦεν
 νῦν δ' αὖ καὶ πολὺ μείζων, ὃ δὴ τάχα οἶκον ἅπαντα
 πάγχυ διαβράσει, βίον δ' ἀπὸ πάμπαν ὀλέσσει.
 50 Μητέρι μοι μνηστήρες ἐπέγραον οὐκ ἐθελούσῃ,
 τῶν ἀνδρῶν φίλοι υἱες, οἱ ἐνθάδε γ' εἰσιν ἄριστοι·
 οἱ πατρός μὲν ἐς οἶκον ἀπερβρίγασιν νέεσθαι,
 Ἰκαρίου, ὅς κ' αὐτὸς ἐδυνώσαιο θυγάτρα,
 δοίη δ' ὥ κ' ἐθελοὶ καὶ οἱ κεχαρισμένοις ἔλθοι.
 55 Οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεῦμενοι ἤματα πάντα,
 βοῦς ἱερεύοντες καὶ δῖς καὶ πίνοντας αἶγας,
 εἰλαπινάζουσιν πίνουσι τε αἶθροπα οἶνον
 μαφιόως· τὰ δὲ πολλὰ κατάνεττι. Οὐ γὰρ ἔπ' ἀνὴρ,
 οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν, ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι.
 60 Ἡμεῖς δ' οὐ νύ τι τοιοῦ ἀμυνόμεν — ἢ καὶ ἔπειτα
 λευγαλέοι τ' ἐσόμεθα καὶ οὐ δεδαιχότες ἀλκὴν —
 ἢ τ' ἂν ἀμυναίμην, εἰ μοι δυνάμεις γε παρείη.
 Οὐ γὰρ ἔτ' ἀνσχετὰ ἔργα τετεύχεται, οὐδ' ἔτι καλῶς
 οἶκος ἐμὸς διόλωλε· νεμεσσήθητε καὶ αὐτοί,
 65 ἄλλους τ' αἰδέσθητε περικτίονας ἀνθρώπους,
 οἱ περιναϊετάουσι θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν,
 μή τι μεταστρέψωσιν, ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα.
 Αἰσσομαι ἡμὲν Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἡδὲ Θέμιστος,
 ἦ τ' ἀνδρῶν ἀγοράς ἡμὲν λύει ἡδὲ καθίζει·
 70 σχέσθη, φίλοι, καὶ μ' οἷον ἐάσατε πένθει λυγρῷ
 τεύρεσθ'· εἰ μή πού τι πατὴρ ἐμὸς, ἐσθλὸς Ὀδυσσεὺς,
 δυσμενέων κακ' ἔρξεν ἐυκνήμιδας Ἀχαιοῦς·
 τῶν μ' ἀποτινύμενοι κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες,
 τούτους δτρύνοντες. Ἔμοι δὲ κε κέρδιον εἴη
 75 ὑμέας ἐσθόμεναι κειμήλια τε πρόβασιν τε·
 εἰ χ' ὑμεῖς γε φάγοιτε, τάχ' ἂν ποτε καὶ τίσις εἴη.
 Τόφρα γὰρ ἂν κατὰ ἄστν ποτιπυσσοίμεθα μύθῳ,
 χρήματ' ἀπαιτίζοντες, ἕως κ' ἀπὸ πάντα δοθείη·
 νῦν δὲ μοι ἀπρήκτους ὀδύνας ἐμβάλλετε θυμῷ.
 80 Ὡς φάτο γωόμενος, ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίην,

ex quo Ulysses divinus abiit cavis in navibus.

Nunc vero quis huc congregavit? quem necessitas tantum incessit] sive juniorum virorum sive eorum qui seniores sunt? an aliquem nuntium de-exercitu audivit veniente, quem nobis clare enarret, quum prior audiverit? an quippiam publicum aliud declarat et concionatur? probus mihi videtur esse, utilis civis. Utinam ei ipsi Jupiter bonum perficiat, quodcunque mente sua cogitat!

Sic ait: gaudebat autem omine Ulyssis carus filius, nec inde diu sedit, sed cepit-impetum concionandi; stetitque in-media concione; sceptrum autem ei imposuit in-manum] præco Pisenor, prudentia consilia sciens. Primum deinde senem alloquens dixit:

O senex, non procul hic est vir (statim autem cognosces ipse), qui populum congregavi; potissimum autem me dolor incessit.] Neque ullum nuntium de-exercitu audivi veniente, quem vobis clare enarrem, quum prior audiverim: neque quicquam publicum aliud declaro nec concionor; sed meum ipsius negotium: quod mihi malum incidit domui, duplex: unum, quod patrem strenuum perdidit, qui olim inter vos] ipsos imperabat, paterque velut, mitis erat; nunc autem etiam longe majus, quod jam brevi domum omnem] prorsus evertet, victumque nostrum plane disperdet. Matri meæ proci ingruerunt nolenti, eorum virorum cari filii, qui hic quidem sunt principes: qui patris ipsius in domum reformidant ire Icarii, ut ipse dotet filiam, detque cui voluerit et qui ipsi gratus venerit.

Illi vero in nostram domum commeantes diebus omnibus, boves mactantes, et oves, et pingues capras, splendide-convivantur, bibuntque nigrum vinum temere: nostra vero plurima absumuntur. Non enim adest vir,] qualis Ulysses erat, qui malum a domo arceat. Nos vero neulquam sumus tales qui-arceamus: (profecto inde] ignavique reperiemur, ac non periti roboris:) aliter certe malum arcerem, siquidem mihi vis adesset.

Non enim jam tolerabilia facinora patrata sunt, neque honeste domus mea periit; indignemini et ipsi, aliosque revereamini vicinos homines, qui circumhabitant: deorum vero timele iram, ne-quid rependant, irati propter-mala facinora. Oro et per-Jovem Olympium, et per Themidem, quæ hominum concilia et solvit et cogit: abstinete, amici, et me solum sinite dolore mæsto affligi: nisi forte quippiam pater meus, probus Ulysses, insensus malis affecit bene-ocreatos Achiivos; quæ mihi rependentes, malis me afflicte infensi, istos incitantes. Mihi vero satius esset, vos absumere opesque-reconditas proventumque: si vos comedissetis, fortasse olim etiam retributio foret. Tandiu enim per urbem vos insectaremur verbis, bona repetentes, donec omnia reddita-essent: nunc vero mihi insanabiles dolores injicitis animo.

Sic ait iratus, ac sceptrum projecit in-terram,

δάκρυ' ἀναπρήσας· οἷτος δ' ἔλε λαὸν ἅπαντα.

Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀχὴν ἔσαν, οὐδὲ τις ἔτλη
Τηλέμαχον μῦθοισιν ἀμείψασθαι χαλεποῖσιν·
Ἀντίνοος δέ μιν οἷος ἀμειβόμενος προσέειπεν·

86 Ἐγλέμαχ' ὕψαγόρη, μένος ἄσχετε, ποῖον ἔειπες,
ἡμέας αἰσχύνων· ἐθέλοις δέ κε μῶμιον ἀνάψαι.

Σοὶ δ' οὔτι μνηστῆρες Ἀχαιῶν αἰτιοὶ εἰσιν,
ἀλλὰ φίλη μήτηρ, ἥ τοι πέρι κέρδεα οἶδεν.

Ἦδη γάρ τριτόν ἐστιν ἔτος, τάχα δ' εἴσι τέταρτον,

90 ἐξ οὗ ἀτέμβει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.

Πάντας μὲν β' ἔλπει, καὶ ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἐκάστῳ,
ἀγγελίας προεῖσα· νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ.

Ἦ δὲ δόλον τόνδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζεν·
στησαμένη μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὕφαινεν,

95 λεπτόν καὶ περίμετρον· ἄφαρ δ' ἡμῖν μετέειπεν·
κοῦροι, ἔμοι μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε διος Ὀδυσσεύς,
μίμνετ' ἐπείγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰς ὅκε φᾶρος
ἐκτελέσω — μή μοι μετανώνια νήματ' ὀλῆται —

Λαέρτη ἥρωϊ ταφήϊον, εἰς ὅτε κέν μιν

100 Μοῖρ' ὅλοη καθέλῃσι ταηλεγέος θανάτοιο·
μή τις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶν νεμεσῇσῃ,
αἶ κεν ἄτερ σπείρου κῆται, πολλὰ κτεατίσσας.

Ὡς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπιθέτο θυμὸς ἀγῆνωρ.

Ἐνθα καὶ ἡματίη μὲν ὕφαινεσκεν μέγαν ἱστὸν,

105 νύκτας δ' ἀλλύεσκεν, ἐπὶν δαΐδας παραθεῖτο.

Ὡς τριέτες μὲν ἔληθε δόλω καὶ ἐπείθεν Ἀχαιοῦς·
ἀλλ' ὅτε τέταρτον ἦλθεν ἔτος καὶ ἐπηλυθὸν ὄραι,

καὶ τότε δὴ τις ἔειπε γυναικῶν, ἥ σάφα ἦδη,
καὶ τήνγ' ἀλλύουσεν ἐρεῦρομεν ἀγαλὸν ἱστόν·

110 Ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσσε, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὅπ' ἀνάγκης.
Σοὶ δ' ὧδε μνηστῆρες ὑποκρίνονται, ἵν' εἰδῇς
αὐτὸς σὺ θυμῷ, εἰδῶσι δὲ πάντες Ἀχαιοί.

Μητέρα σὴν ἀπόπεμψαι, ἀνωγχε δέ μιν γαμέεσθαι
τῷ δτεὺ τοι πατὴρ κέλεται καὶ ἀνδάνει αὐτῇ.

115 Εἰ δ' ἔτ' ἀνιήσῃ γε πολλὸν χρόνον υἱὰς Ἀχαιῶν,
τὰ φρονέουσ' ἀνὰ θυμὸν ἥ οἱ πέρι δῶκεν Ἀθήνη,
ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα καὶ φρένας ἐσθλὰς,
κέρδεά θ' οἱ οὐπω τιν' ἀκούομεν οὐδὲ παλαιῶν,

τάων αἰ πάρος ἦσαν ἔνπλακαμίδες Ἀχαιοί,
120 Τυρώ τ' Ἀλκμήνη τε εὐστέφανός τε Μυκῆνη·
τάων οὔτις ὁμοῖα νοήματα Πηνελόπειᾳ
ἤδη· ἀτὰρ μὲν τοῦτό γ' ἐναΐσιμον οὐκ ἐνόησεν·

τόφρα γὰρ οὖν βίότον τε τὸν καὶ κτήματ' ἔδονται,
ὄφρα κε κείνη τοῦτον ἔχῃ νόον, θντινά οἱ νῦν

125 ἐν στήθεσσι τιθεῖσι θεοί· μέγα μὲν κλέος αὐτῇ
ποιεῖτ', αὐτὰρ σοίγε ποθὴν πολέος βίοτοιο·
ἡμεῖς δ' οὐτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν οὔτε πῃ ἄλλῃ,
πρίν γ' αὐτὴν γήμασθαι Ἀχαιῶν ᾧ κ' ἐθέλῃσιν.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤῴδα·
130 Ἀντίνο', οὐπως ἔστι δόμῳ ἀέκουσαν ἀπῶσαι
ἥ μ' ἔτεχ', ἥ μ' ἔθρεψε· πατὴρ δ' ἐμὸς ἀλλοθι γαίης,
ζῶει δ' ἢ τῆθονχε· κακὸν δέ με πολλὰ ἀποτίνειν

Ἰκαρίῳ, αἶ κ' αὐτὸς ἐκὼν ἀπὸ μητέρα πέμψω.
Ἐκ γὰρ τοῦ πατρὸς κακὰ πείσομαι, ἄλλα δὲ δαίμων

lacrimas profundens : commiseratio autem cepit populum omnem.] Tunc ceteri quidem omnes taciti erant, nec quisquam ausus est] Telemacho verbis respondere asperis; Antinous vero ipsum solus respondens allocutus est :

Telemache altoique, animi impotens, quid locutus es, nos dedecoras ! vis vero nobis maculam inferre.

Tibi autem neutiquam proci Achivorum in-causa sunt, sed cara mater, quæ sane perquam versutias callet.

Jam enim tertius est annus, citoque aderit quartus, ex quo eludit animum in pectoribus Achivorum.

Omnes quidem sperare facit, et promittit viris singulis, nuntios mittens; mens autem ei alia cogitat.

Ipsa vero dolum hunc alium in mente excogitavit :

exorsa magnam telam in ædibus texebat,

subtilem et immensam; continuoque nos allocuta est :

juvenes, mei proci, quandoquidem obiit divinus Ulysses, manete, urgentes meas nuptias, donec vestem perfecero (ne mihi vana fila pereant)

Laerti heroi sepulcralem; in tempus quo ipsum fatum triste abstulerit longum-sternentis mortis;

ne-quæ me in populo mulierum-Achivarum culpet, si absque tegumento jaceat, multa qui-possedit.

Sic ait; nobis vero inde ei obsecutus est animus generosus.

Atque ibi interdiu quidem texebat magnam telam,

per-noctes vero dissolvebat, postquam facies sibi-apposuerat.

Sic triennio quidem latebat dolo, et persuadebat Achivis :

sed quum quartus venit annus, et advenerunt horæ,

tum vero demum aliqua dixit mulierum, quæ bene norat,

et ipsam dissolventem invenimus pulcram telam.

Sic eam quidem perfecit, etiam nolens, per necessitatem.

Tibi vero sic proci respondent, ut scias

ipse tuo animo, sciantque omnes Achivi.

Matrem tuam dimitte; jube autem ipsam nubere

illi, cuicumque pater jusserit, et qui placuerit ipsi.

Si vero adhuc vexabit multo tempore filios Achivorum,

ea cogitans in animo, quæ et abunde dedit Minerva,

operaque scire præpulcra, et mentem bonam,

et versutias, quales nondum ullam audivimus nec veterum,

earum quæ olim fuerunt pulcris-comis Achivæ,

Tyroque, Alcmenæque, pulcramque-coronam-gerens Mycæne:] harum nulla similia commenta Penelopæ

norat : at hoc quidem probum non cogitavit :

tamdiu igitur victumque tuum et bona edent,

quamdiu illa hunc habebit animum, quem illi nunc

in pectoribus posuere dii : magnam quidem gloriam sibi

comparat, at tibi desiderium multi victus (divitiarum) :

nos vero nec ad negotia nostra prius ibimus, nec usquam alio,

antequam ipsa nupserit Achivorum cuicumque voluerit.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est:] Antinoe, nullo-modo fas est ex-ædibus invitam expellere

quæ me peperit, quæ me enutrivit; pater autem meus alibi

terræ:] vivit ille, vel mortuus est : durum vero me multa red-

dere] Icario, si ipse volens matrem dimisero.

Ex patre enim mala patiar, aliaque deus

135 δώσει· ἐπεὶ μήτηρ στυγερὰς ἀρήσεται· Ἐρινύς,
οἴκου ἀπεργχομένη· νέμεσις δέ μοι ἐξ ἀνθρώπων
ἔσσεται· ὥς οὐ τοῦτον ἐγὼ ποτε μῦθον ἐνίψω.
Ἵμέτερος δ' εἰ μὲν θυμὸς νεμεισίζεται αὐτῶν,
ἔξιτέ μοι μεγάρων, ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαίτας,
140 ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους.
Εἰ δ' ὑμῖν δοκέει τόδε λωίτερον καὶ ἄμεινον
ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἐνὸς βίοντα νήποινον ὀλέσθαι,
καίρετ'· ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβόωμαι αἰὲν ἑόντας,
αἳ κέ ποθι Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι·
145 νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν ὀλοισθε.
Ὡς φάτο Τηλέμαχος· τῷ δ' αἰετὼ εὐρύοπα Ζεὺς
ὑψόθεν ἐκ κορυφῆς ὄρεος προέηκε πέτεσθαι.
Τῷ δ' ἔως μὲν β' ἐπέτοντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο,
πλησίω ἀλλήλοισι τιτανόμηνω πτερύγεσσιν·
150 ἀλλ' ὅτε δὴ μέσσην ἀγορῇν πολύρηνον ἰκέσθην,
ἐνθ' ἐπιδινηθέντε τιναξάσθην πτερὰ πολλὰ,
ἐς δ' ἰδέτην πάντων κεφαλὰς, ὅσσοντο δ' ὀλεθρον·
δρυψαμένω δ' ὀνύχεσι παρειάς, ἀμφὶ τε δειράς,
δεξιῷ ἥϊξαν διὰ τ' οἰκία καὶ πολιν αὐτῶν.
155 Θάμβησαν δ' ὀρνίθας, ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν·
ὄρμηξαν δ' ἀνὰ θυμὸν ἅπερ τελέεσθαι ἐμελλον.
Τοιοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρον· ἦρως Ἀλιθέρσης
Μαστορίδης· ὁ γὰρ οἷος ὁμηλικὴν ἐκέκαστο
ὀρνίθας γυνῶναι καὶ ἐναΐσιμα μυθήσασθαι·
160 ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Κέκλυτε δὴ νῦν μεν, Ἰθακήσιοι, ὅτι κεν εἴπω·
μνηστῆρσιν δὲ μάλιστα πιπασυρόμενος τάδε εἴρω.
Τοῖσιν γὰρ μέγα πῆμα κυλινδεται· οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς
δὴν ἀπάνευθε φίλων ὦν ἔσσεται, ἀλλὰ που ἤδη
165 ἐγγὺς ἐὼν τοῖς δέσσει φόνον καὶ Κῆρα φυτεύει
πάντεσσιν· πολέσιν δὲ καὶ ἀλλοῖσιν κακὸν ἔσται,
οἳ νεμόμεσθ' Ἰθάκην εὐδέλειον. Ἀλλὰ πολὺ πρὶν
πραξώμεσθ', ὅς κεν καταπαύσομεν· οἳ δὲ καὶ αὐτοὶ
παυέσθων· καὶ γάρ σφιν ἄφαρ τόδε λώϊον ἔστιν.
170 Οὐ γὰρ ἀπείρητος μαντεύομαι, ἀλλ' εὖ εἰδώς·
καὶ γὰρ ἐκείνω φημὶ τελευτηθῆναι ἅπαντα,
ὅς οἱ ἐμυθεόμην, ὅτε Ἰλιον εἰσανέβαινον
Ἀργεῖοι, μετὰ δὲ σφιν ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
φῆν, κακὰ πολλὰ παθόντ', ὀλέσαντ' ἀπο πάντας ἐταί-
175 ἄγνωστον πάντεσσιν εἰκοστῷ ἐνιαυτῷ [ρους,
οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι· τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβοιο παῖς, ἀντίον ἤ-
ῶ γέρον, εἰ δ', ἄγε νῦν μαντεύεο σοῖσι τέκεσσιν, [δα·
οἴκαδ' ἰὼν, μή τοῦ τι κακὸν πάσχωσιν ὀπίσω·
180 ταῦτα δ' ἐγὼ σέο πολλὸν ἀμεινων μαντεύεσθαι.
Ὅρνίθες δὲ τε πολλοὶ ὑπ' αὐγὰς Ἡελίοιο
φοιτῶσ', οὐδέ τε πάντες ἐναΐσιμοι· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
ὤλετο τῆλ'· ὥς καὶ σὺ καταφύθισθαι σὺν ἐκείνῳ
ὥφελες· οὐκ ἂν τόσσα θεοπροπέων ἀγόρευες,
185 οὐδέ κε Τηλέμαχον χεχολυμένον ὧδ' ἀνιέης,
σῶ οἴκῳ δῶρον ποτιδέγμενος, αἳ κε πόρησιν.
Ἄλλ' ἐκ τοι ἔρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
αἳ κε νεώτερον ἄνδρα, παλαιὰ τε πολλὰ τε εἰδώς,

dabit; quippe mater odiosas imprecabitur Furias,
a-domo discedens; reprehensio vero mihi ex hominibus
erit: itaque nunquam hunc ego sermonem dicam.
Vester vero siquidem animus indignatur ipsorum,
exite mihi domo, aliasque parate dapes,
vestra bona comedentes, alternantes per domos.
Si vero vobis videtur hoc satius et melius
esse, viri unius victum impune perdere,
absumite; ego vero deos invocabo sempiternos,
si unquam Jupiter dederit vindictæ opera fieri:
inulti forte deinde intra domos perieritis.

Sic ait Telemachus: huic vero duas-aquilas late-sonans Jupi-
ter] ex-alto a vertice montis demisit volantes.
Hæ autem aliquamdiu quidem volabant cum flatibus venti,
propinquæ invicem, contententes alis:
sed quum jam ad-mediam concionem clamorâam pervenissent,
ibi in-gyrum-flexæ concusserunt alas densas,
aspereruntque omnium capita, portendebantque mortem:
atque ut-se-laniarant unguibus circa malas et colla,
ad-dextram volarunt perque sedes et per urbem ipsorum.
Admirati sunt aves, postquam viderunt oculis,
agitaruntque in animo, quæ perfectum-iri imminabat.
Inter-hos vero et locutus est senex heros Halitherses
Mastorides: hic enim solus æquales superabat
auguria dijudicando et fatalia edicendo:
hic ipsis bene-cupiens concionatus est et dixit:

Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dixerō:
procis vero potissimum significans hæc dico.
Illis enim ingens periculum imminet: non enim Ulysses
diu seorsum ab-amiciis suis aberit; sed alicubi jam,
prope quum-sit, his cædem et fatum struit
omnibus; pluribus vero etiam aliis malum erit,
qui habitamus Ithacam undique-conspicuam. Sed longe ante
consideremus, quomodo ipsos compescamus: ii vero etiam
per-se] quiescant: etenim ipsis continuo hoc utilis est.
Non enim inexpertus vaticinor, sed bene sciens:
etenim illi dico perfecta-esse omnia,
ut ei narraveram, quando ad-Ilium ascendebant
Argivi, cumque ipsis abiit ingeniosus Ulysses:
dixi, *eum* mala multa passum, amissisque omnibus sociis,
incognitum omnibus, vicesimo anno
domum venturum: hæc jam nunc omnia perficiuntur.

Hunc rursus Eurymachus, Polybi filius, contra allocutus
est:] o senex, eia age nunc vaticinare tuus liberis,
domum profectus, ne forte quid mali patiantur in-posterum:
hæc autem ego te longe *sum* præstantior vaticinatu.
Aves vero multæ sub radiis solis
volitant, neque omnes *sunt* fatales; ceterum Ulysses
periit procul: utinam etiam tu periisse cum illo
deberes: non tanta vaticinans concionareris,
nec Telemachum iratum sic incitares,
tuæ domui donum expectans, si quod præbeat.
Sed tibi edico, quod et perfectum erit:
si juniorem virum, veteraque multaue sciens,

παρφάμενος ἐπέεσσιν ἐποτρύνῃς χαλεπαίνειν,
 190 αὐτῷ μὲν οἱ πρῶτον ἀνιηρέστερον ἔσται·
 [πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεται εἵνεκα τῶνδε·]
 σοὶ δέ, γέρον, θωὴν ἐπιθήσομεν ἦν κ' ἐνὶ θυμῷ
 τίνων ἀσφάλλης· χαλεπὸν δέ τοι ἔσσεται ἄλγος.
 Τηλεμάχῳ δ' ἐν πᾶσιν ἐγὼν ὑποθήσομαι αὐτός·
 195 μητέρ' ἔην ἐς πατρός ἀνωγέτω ἀπονέεσθαι·
 οἱ δὲ γάμον τεύξουσιν καὶ ἀρτυνέουσιν ἔεδνα
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἔπεσθαι.
 Οὐ γὰρ πρὶν παύσεσθαι οἴομαι υἱὰς Ἀχαιῶν
 μνηστῆρας ἀργαλέης· ἐπεὶ οὕτινα δεῖδιμεν ἔμπης,
 200 οὐτ' οὖν Τηλέμαχον, μάλα περ πολύμυθον ἐόντα·
 οὔτε θεοπροπίης ἐμπαζόμεθ', ἦν σὺ, γεραιέ,
 μυθεῖαι ἀκράαντον, ἀπεχθάνεαι δ' ἔτι μᾶλλον.
 Χρήματα δ' αὖτε κακῶς βεβρώσεται, οὐδέ ποτ' ἴσα
 ἔσσεται, ὅρα κεν ἦγε διατρήθῃσιν Ἀχαιοὺς
 205 ὃν γάμον· ἡμεῖς δ' αὖ ποτιδέγμενοι ἡματα πάντα,
 εἵνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδαίνομεν, οὐδὲ μετ' ἄλλας
 ἐργόμεθ' ἅς ἐπιεικὲς ὀπιούμεεν ἔστιν ἐκάστω.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
 Εὐρύμαχ' ἦδὲ καὶ ἄλλοι, ὅσοι μνηστῆρες ἀγαυοί,
 210 ταῦτα μὲν οὐχ ὑμέας ἔτι λίσσομαι οὐδ' ἀγορεύω·
 ἦδη γὰρ τὰ ἴσασι θεοὶ καὶ πάντες Ἀχαιοί.
 Ἄλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἰκὸς ἑταίρους,
 οἳ κέ μοι ἔνθα καὶ ἔνθα διατρήσσωσι κελυθον.
 Εἰμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 215 νόστον μνησόμενος πατρός δὴν οἰχόμενοι·
 ἦν τίς μοι εἴπησι βροτῶν, ἥ ὅσσαν ἀκούσω
 ἐκ Διὸς, ἦτε μάλιστα φέροι κλέος ἀνθρώποισιν.
 Εἰ μὲν κεν πατρός βίοντα καὶ νόστον ἀκούσω,
 ἦ τ' ἂν, τρυχόμενός περ, ἔτι τλαίην ἐνιαυτόν·
 220 εἰ δέ κε τεθνηὸς ἀκούσω μὴδ' ἔτ' ἐόντος,
 νοστήσας δὴ ἔπειτα φίλην ἐς πατρίδα γαίαν
 σῆμά τέ οἱ χεύω καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεῖξω
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε, καὶ ἀνέρι μῆτέρα δώσω.
 Ἦτοι ὄγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. Τοῖσι δ' ἀνέστη
 225 Μέντωρ, ὃς ῥ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἦεν ἑταῖρος,
 καὶ οἱ ἰὼν ἐν νηυσὶν ἐπέτρεπεν οἶκον ἅπαντα,
 πεθεοθαί τε γέροντι καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσειν·
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέκλυτε δὴ νῦν μεν, Ἰθακήσιοι, ὅττι κεν εἴπω·
 230 μή τις ἔτι πρόφρων, ἀγανὸς καὶ ἥπιος ἔστω
 σκηπτῶχος βασιλεὺς, μῆδὲ φρεσὶν αἰσιμα εἰδὼς,
 ἀλλ' αἰεὶ χαλεπὸς τ' εἴη καὶ αἰσυλα βέζοι.
 Ὡς οὗτις μέμνηται Ὀδυσῆος θείοιο
 λαῶν, οἷσιν ἀνασσε, πατὴρ δ' ὡς ἥπιος ἦεν.
 235 Ἄλλ' ἦτοι μνηστῆρας ἀγρήνορας οὔτε μεγάριω
 ἔρβειν ἔργα βία κακοῖρα φήσιν νόοιο·
 σφὰς γὰρ παρθέμενοι κεφαλὰς κατέδουσι βιαίως
 οἶκον Ὀδυσῆος, τὸν δ' οὐκέτι φασὶ νέεσθαι.
 Νῦν δ' ἄλλω δῆμῳ νεμεσίζομαι, οἷον ἅπαντες
 240 ἦσθ' ἄνεω, ἀτὰρ οὔτι καταπτόμενοι ἐπέεσσιν
 παύρους μνηστῆρας καταρύκετε πολλοὶ ἐόντες.
 Τὸν δ' Εὐηνορίδης Λειώκριτος ἀντίον ἠΐδα·

deceptum verbis incitaveris ad-irascendum,
 ei quidem ipsi primum perniciosius erit;
 [efficere autem omnino nihil poteris illorum gratia :]
 tibi vero, senex, multam infligemus, quam in animo
 luens aegre-feras : gravisque tibi erit dolor.
 Telemacho autem in primis ego suadebo ipse :
 matrem suam ad patris domum jubeat redire ;
 ei vero ibi nuptias facient, et parabunt dotem
 amplam valde, quantam convenit caram filiam comitari.
 Non enim antea quieturos puto filios Achivorum
 a-conjugii-ambitu molesto ; quia neminem timeamus omnino,
 nec sane Telemachum, valde licet multiloquus sit :
 neque vaticinium curamus, quod tu, senex,
 loqueris irritum ; odio-eris autem adhuc magis.
 Bona vero rursus male absumentur, neque unquam paria
 erunt, dum hæc (Penelope) differat Achivos
 suis nuptiis ; nos vero rursus, exspectantes diebus omnibus,
 propter virtutem contendimus, neque ad alias
 imus, quas conveniens ducere est unicuique.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus.
 est : Eurymache atque alii quotquot proci *estis* generosi,
 de-istis quidem non vos amplius oro, neque concionor :
 jamjam enim hæc sciunt dii et omnes Achivi.
 Sed age mihi date navem celerem, et viginti socios,
 qui mihi hinc et illinc pertranseant viam *maris*.
 Proficiscar enim in Spartam et in Pylum arenosam,
 reditum sciscitaturus patris diu absentis,
 si quis mihi dicat mortalium, aut rumore audiam
 ex Jove, quæ potissimum fert famam hominibus.
 Si quidem patris vitam et reditum audivero,
 sane, vexatus licet, adhuc perduraverim in-annum :
 si vero mortuum audivero, neque amplius superstitem,
 reversus jam inde caram in patriam terram,
 tumulus illi aggeram, et parentalia perficiam
 plurima, quanta decet, et viro matrem dabo,

Ille quidem sic locutus consedit. His autem surrexit
 Mentor, qui Ulyssis eximii erat sodalis ;
 et is ei proficiscens in navibus, commisit domum totam,
 utque-paterent seni, et ipse firme omnia custodiret :
 qui-ipsis bene-cupiens concionatus-est et dixit :

Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcumque dixerō :
 ne quis amplius benignus, mansuetus et mitis sit
 sceptriger rex, neque mente justa sciens,
 sed semper difficilisque sit, et injusta faciat.
 Adeo nullus recordatur Ulyssis divini
 civium, quibus præfuit, paterque velut mitis erat.
 Verum enimvero procos superbos nequaquam invidio
 committere facinora violenta malis-consiliis mentis :
 sua enim objectantes capita comedunt violenter
 domum Ulyssis, quem non-amplius putant rediturum-esse.
 Nunc autem cetero populo succenseo, quod-adeo omnes
 sedeatīs muti, ac neutiquam adorientes verbis
 pauciores procos compescatis, multi quum-sitis.

Hunc autem Evenorides Leocritus contra allocutus-est :

Μέντωρ ἀταρτηρῆς, φρένας ἤλει, ποῖον εἵπες,
 ἡμέας δτρύνων καταπαυέμεν. Ἀργαλέον δέ
 245 ἀνδράσι καὶ πλεόνεσσι μαχῆσασθαι περὶ δαιτί.
 Εἴπερ γάρ κ' Ὀδυσσεύς Ἰθακῆσιος αὐτὸς ἐπελθὼν
 δαίνυνμένους κατὰ δῶμα ἐὼν μνηστῆρας ἀγαυοὺς
 ἐξελάσαι μεγάρους μνησθήσει' ἐνὶ θυμῷ,
 οὐ κέν οἱ κεχάρητο γυνή, μάλα περ χατέουσα,
 250 ἔλθόντ'· ἀλλὰ κεν αὐτοῦ ἀεικέα πότμον ἐπίσποι,
 εἰ πλεόνεσσι μάχοιτο· σὺ δ' οὐ κατὰ μοῖραν εἵπες.
 Ἄλλ' ἄγε, λαοὶ μὲν σκιδνάσθ' ἐπὶ ἔργα ἕκαστος·
 τοῦτ' οὐδ' ὀτρυνέει Μέντωρ δδὼν ἡδ' Ἀλιθέρης,
 οἵτε οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώϊοι εἰσιν ἑταῖροι.
 255 Ἄλλ', οἶω, καὶ δηθὰ καθήμενος, ἀγγελιάων
 πύσεται εἰν Ἰθάκῃ, τέλει δ' δδὼν οὔποτε ταύτην.
 Ὡς ἄρ' ἐρώνησεν· λῦσεν δ' ἀγορῇν αἰψηρήν.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκιδνάντο ἐὰν πρὸς δῶμα· ἕκαστος
 μνηστῆρες δ' ἐς δῶματ' ἴσαν θεοῦ Ὀδυσῆος.
 260 Τηλέμαχος δ' ἀπάνευθε κίων ἐπὶ θίνα θαλάσσης,
 χεῖρας νηϊάμενος πολιτῆς ἄλλος, εὐχετ' Ἀθήνην·
 Κλυτοὶ μοι, δ' ἡγεῖς θεὸς ἡλυθες ἡμέτερον δῶ,
 καὶ μ' ἐν νηὶ κέλευσας ἐπ' ἥρωσι δαίμονας πόντον,
 νόστον πευσόμενον πατρός δὴν οἰχομένοιο,
 265 ἔρχεσθαι· τὰ δὲ πάντα διατρίβουσιν Ἀχαιοί,
 μνηστῆρες δὲ μάλιστα, κακῶς ὑπερηννοέοντες.
 Ὡς ἔφατ'· εὐχόμενος· σχεδὸν δὲ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν·
 καὶ μιν φωνήσας· ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 270 Τηλέμαχ', οὐδ' ὅππῃ κακὸς ἔσσεια οὐδ' ἀνοήμων.
 Εἰ δὴ τοι σοῦ πατρὸς ἐνέστακται μένος ἡδ',
 οἷος ἐκείνος ἦν τέλεσαι ἔργον τε ἔπος τε,
 οὐ τοι ἔπειθ' ἀλήθ' ὁδὸς ἔσσεια οὐδ' ἀτέλεστος·
 εἰ δ' οὐ κείνου γ' ἔσσι γόνος καὶ Πηνελόπειης,
 275 οὐ σέ γ' ἔπειτα εὐλοπα τελευτήσῃν ἂ μνησθῆς.
 Παῦροι γάρ τοι παῖδες ὁμοῖοι πατρὶ πέλονται·
 οἱ πλεόνες κακίους, παῦροι δὲ τε πατρός ἀρείους.
 Ἄλλ' ἔπειθ' οὐδ' ὅππῃ κακὸς ἔσσεια οὐδ' ἀνοήμων,
 οὐδέ σε πάγχυ γε μήτις Ὀδυσσεὺς προλέλοιπεν,
 280 ἐλπώρῃ τοι ἔπειτα τελευτῆσαι τάδε ἔργα.
 Τῷ νῦν μνηστῆρων μὲν ἕα βουλὴν τε νόον τε
 ἀφραδέων, ἔπειθ' οὔτι νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι·
 οὐδέ τι ἴσασιν θάνατον καὶ Κῆρα μέλαιναν,
 ὅς δὴ σφι σχεδὸν ἔστιν, ἐπ' ἥματι πάντας ὀλέσθαι.
 285 Σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεια ἦν σὺ μνησθῆς.
 Τοῖος γάρ τοι ἑταῖρος ἐγὼ πατρώϊός εἰμι,
 ὅς τοι νῆα θοὴν στελέω καὶ ἅμ' ἐφομαι αὐτός.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς δῶματ' ἰὼν μνηστῆρων δμῖλαι,
 ἐπισπών· ἥϊα καὶ ἀγγεσιν ἄρσον ἅπαντα,
 290 οἶνον ἐν ἀμφορεύσιν, καὶ ἀλφίτα, μυελὸν ἀνδρῶν,
 δέρμασιν ἐν πυκνιοῖσιν· ἐγὼ δ' ἀνὰ δῆμον ἑταίρους
 αἰψ' ἐθέλοντῆρας συλλέξομαι· εἰσὶ δὲ νῆες
 πολλαὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νέαι ἡδὲ παλαιαί·
 τῶν μὲν τοι ἐγὼν ἐπιφύομαι ἥτις ἀρίστη,
 295 ὣκα δ' ἐφοπλίσσαντες ἐνήσομεν εὐρεῖ πόντῳ.
 Ὡς φάτ' Ἀθηναίη, κόρη Διός· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν

Mentor noxie, ingenio stolide, quale locutus-es,
 nos adhortans ut-compescant! Difficile vero *erit*
 245 viris etiam pluribus pugnare *nobiscum* de convivio.
 Etenim si Ulysses Ithacensis ipse adveniens
 convivantes per domum suam procos illustres
 expellere domo cogitaret in animo,
 non ipso lactaretur uxor, quantumvis valde desiderans,
 veniente; sed is ibi sævam mortem obiret,
 si cum-pluribus pugnaret; tu vero non recte locutus-es.
 Sed age, cives quidem dispergamini ad opera unusquisque;
 huic autem properabit Mentor iter, et Halitherses,
 qui ei a principio paterni sunt amici.
 Sed, puto, etiam diu sedens, nuntios
 percontabitur in Ithaca; perficiet vere iter hoc nunquam.

Sic igitur locutus-est, solvitque concionem celerem.
 Atque hi quidem dispergebantur suam ad domum quisque:
 proci vero ad ædes iverunt divini Ulyssis.

Telemachus autem seorsum profectus ad litus maris,
 manus quam-lavisset e-cano mari, supplicabat Minervæ:

Audi me, qui heri deus venisti nostram domum,
 et me in navi jussisti per obscurum pontum,
 reditum sciscitaturum patris diu absentis,
 proficisci: hæc vero omnia impediunt Achivi,
 proci autem potissimum, male superbientes.

Sic ait precans: prope autem illum venit Minerva,
 Mentori similis tum corpore, tum etiam voce;
 et eum compellans verbis alatis allocuta-est:

Telemache, neque in-posterum ignavus eris, nec impru-
 dens.] Si quidem tibi tui patris instillatus-est animus fortis,
 qualis ille erat ad-perficiendum opusque dictumque,
 non tibi deinde vanum iter erit, neque irritum:
 si vero non illius es filius et Penelopes,
 non te-quidem deinde spero perfecturum-esse quæ moliris.

Pauci etenim filii similes patri sunt;
 plerique pejores, pauci vero patre meliores.
 Sed quoniam neque in-posterum ignavus eris nec imprudens,
 nec te penitus prudentia Ulyssis reliquit,
 spes tibi deinceps *est* te perfecturum hæc opera.

Ideo nunc procorum quidem sine consiliumque mentemque
 insipientium, quoniam neutiquam prudentes, nec justii *sunt*;
 neque omnino sciunt mortem, ac fatum atrum,
 quæ jam illis imminet, die uno omnes ut-pereant.

Tibi vero profectio non-amplius longe aberit quam tu moliris.

Talis enim tibi amicus ego paternus sum,
 qui tibi navem celerem parabo, et simul comitabor ipse.

Sed tu quidem ad domos profectus procis intersis,
 apparaque vaticæ et vasis conde singula,
 vinum in amphoris, et farinam, medullam hominum,
 utribus in densis; ego vero per populum socios
 statim voluntarios colligam: sunt autem naves
 multæ in circumduda Ithaca, novæ et veteres:
 harum quidem tibi ego providebo *eam* quæ optima *sit*;
 statimque instructam deducemus in-latum mare.

Sic dixit Minerva, filia Jovis: neque amplius diu

Τηλέμαχος παρέμεινεν, ἔπει θεοῦ ἔκλυεν αὐδὴν.
 Βῆ δ' ἵμεναι πρὸς δῶμα, φίλον τετιμένους ἦτορ·
 εὔρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγένορας ἐν μεγάροισιν,
 300 αἴγας ἀνιέμενους, σιάλους θ' εὖοντας ἐν αὐλῇ.
 Ἀντίνοος δ' ἰθὺς γελάσας κίε Τηλεμάχοιο·
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῶ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τηλέμαχ' ὕφαγ' ὄρη, μένος ἄσχετε, μή τι τοι ἄλλο
 ἐν στήθεσσι κακὸν μελέτω ἔργον τε ἔπος τε,
 305 ἀλλὰ μοι ἐσθίμεν καὶ πίνεμεν, ὥς το πάρος περ.
 Ταῦτα δέ τοι μάλα πάντα τελευτήσουσιν Ἀχαιοί,
 νῆα καὶ ἐξαίτους ἐρέτας, ἵνα θάσσον ἵκηαι
 ἐς Πύλον ἡγαθὴν μετ' ἀγαθοῦ πατρὸς ἀκοῇν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 310 Ἀντίνο', οὐπὼς ἐστίν ὑπερφιάλοισι μεθ' ὁμῖν
 δαίνυσθαι τ' ἀκέοντα καὶ εὐφραίνεσθαι ἔκλον.
 Ἦ οὐχ ἄλλος ὥς το πάροιθεν ἐκέριπτε πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
 κτήματ' ἐμά, μνηστῆρες, ἐγὼ δ' ἐτι νήπιος ἦα;
 νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμι καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων
 315 πυνθάνομαι, καὶ δὴ μοι ἀέρεται ἐνδοθι θυμός,
 πειρήσω ὧς κ' ὕμιν κακὰς ἐπὶ Κῆρας ἰήλω,
 ἡὲ Πύλονδ' ἐλθὼν, ἣ αὐτοῦ τῶνδ' ἐνὶ δῆμῳ.
 Εἴμι μὲν — οὐδ' ἄλῃ ὁδὸς ἐσσεταί ἢν ἀγορεύω —
 ἔμπορος· οὐ γὰρ νῆος ἐπιβόλος οὐδ' ἐρετῶν
 320 γίγνομαι· ὧς νῦν ποῦ ὕμιν εἰσατο κέρδιον εἶναι.
 Ἦ ἅ, καὶ ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσας; Ἀντινόοιο
 ρεῖα· μνηστῆρες δὲ δόμον κατὰ δαῖτα πένοντο.
 Οἱ δ' ἐπελώθουσιν καὶ ἐκερτόμεον ἐπέεσσιν·
 ὧδε δέ τις εἶπεσκε νέων ὑπερηνορέωντων·
 325 Ἦ μάλα Τηλέμαχος φόνον ἡμῖν μερμηρίζει·
 ἦ τίνας ἐκ Πύλου αἶε ἀμύντορας ἡμαθόντος,
 ἦ ὅγε καὶ Σπάρτηθεν ἔπει νῦν περ ἵεται αἰνῶς·
 ἡὲ καὶ εἰς Ἐφύρην ἐθέλει, πείραν ἄρουραν,
 ἐλθεῖν, ὅρρ' ἐνθεν θυμοφθόρα φάρμακ' ἐνεῖκη,
 330 ἐν δὲ βάλῃ χρητῆρι καὶ ἡμέας πάντας ὀλέσσει.
 Ἄλλος δ' αὖτ' εἶπεσκε νέων ὑπερηνορέωντων·
 τίς δ' οἷδ' εἴ κε καὶ αὐτὸς ἰὼν κοίτης ἐπὶ νῆος
 τῆλε φίλων ἀποληται, ἀλώμενος, ὥς περ Ὀδυσσεύς;
 οὕτω κεν καὶ μάλλον ὀφελλείεν πόνον ἀμμῖν·
 335 κτήματα γὰρ κεν πάντα δασαίμεθα, οἰκία δ' αὖτε
 τοῦτου μητέρι δοῖμεν ἔχειν ἡδ' ἔστιν ὀπίλοι.
 Ὡς φάιν' ὁ δ' ὕψοφορον θαλάμῳ κατεβήσατο πατρὸς,
 εὐρύν, θοὶ νητὸς χυρσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο
 ἐσθῆς τ' ἐν χηλοῖσιν ἑλὶς τ' εὐῶδες ἑλαιον·
 340 ἐν δὲ πῆθοι οἴνοιο παλαιοῦ ἡδυπότοιο
 ἕστασαν, ἀκρητον θεῖον ποτὸς ἐντὸς ἔχοντες,
 ἐξείης ποτὶ τοίχον ἀρηρότες· εἶποτ' Ὀδυσσεύς·
 οἰκαδε νοστήσεις καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας.
 Κληῖσται δ' ἔπασαν σάνιδες πυκινῶς ἀραρυῖαι,
 345 δικλίδες· ἐν δὲ γυνὴ ταμίη νύκτας τε καὶ ἡμάρ
 ἔσχ', ἣ πάντ' ἐφύλασσε νόου πολυδιδρεῖσιν,
 Εὐρύκλει', Ὡπως θυγάτηρ Πεισηνορίδαο.
 Τὴν τότε Τηλέμαχος προσέφη θαλαμῳνδε καλέσσας·
 Μαῖ', ἄγε δὴ μοι οἶνον ἐν ἀμυρφορέουσιν ἄφυσσον
 350 ἡδὺν, ὅτι μετὰ τὸν λαρῶτατος δν σὺ φυλάσσεις,

Telemachus morabatur, postquam deæ audiverat vocem.
 Profectusque est ire ad domum, suo mæstus animo :
 invenit autem procos superbos in ædibus,
 capras excoriantes, porcosque assantes in aula.
 Antinous autem ridens obviam ivit Telemacho ;
 inque ejus hæsit manu, verbumque dixit et elocutus est :
 Telemache altiloque, animi impotens, ne-quid tibi aliud
 in pectoribus malum sit-curæ opusque verbumque,
 sed mihi ede, et bibe, sicut antea quidem.
 Ista autem tibi plane omnia perficient Achivi,
 navem, et delectos remiges, ut ocyus pervenias
 in Pylum divinam, ad-quærendam inclyti patris famam.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] Antinoe, nequaquam licet insolentibus cum vobis
 convivarique invitum, et lætari quietum.
 An non satis est, quod antea absumsistis multas et eximias
 possessiones meas, proci; ego autem adhuc infans eram?
 Nunc vero quum jam adultus sum, et aliorum orationem
 audiens] percipio, et jam mihi augescit intus animus,
 tentabo, quomodo vobis malum fatum immittam,
 sive Pylum profectus, sive hic, hoc in populo.
 Proficiscar quidem (neque vanum iter erit, quod dico),
 in-aliena-navi; neque enim navis compos, nec remigum
 fio : sic utique vobis visum-est melius esse.
 Dixit, et ex manu manum traxit Antinoi
 facile : proci autem per domum convivium apparabant.
 Hi vero cavillabantur et illudebant ei verbis :
 sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium :
 Profecto magnopere Telemachus cædem nobis molitur :
 aut aliquos ex Pylo ducet auxiliores arenosa,
 aut ille etiam ex Sparta; quandoquidem sane cupit vehe-
 menter;] aut etiam in Ephram vult, pinguem terram,
 proficisci, ut inde mortifera venena afferat,
 injiciatque crateri, et nos omnes perdat.
 Alius autem rursus dicebat juvenum superbientium :
 quis vero scit, an non et ipse profectus cava in navi,
 longe ab-amicis pereat, errans, sicut Ulysses?
 Sic etiam magis augeret laborem nobis :
 bona enim omnia divideremus, domum vero tum
 illius matri daremus habendam, atque ei, qui illam duxerit.
 Sic dixere : ille vero in-alte-tectum penum descendit pa-
 tris,] amplum, ubi cumulatum aurum et æs jacebat,
 vestisque in cistis, abundeque odoriferum oleum :
 ibique dolia vini veteris dulcis-potu
 stabant, merum divinum potum in-se continentia,
 ordine ad murum aptata : si-quando Ulysses
 domum reverteretur, etiam dolores multos passus.
 Clausiles vero impositæ-erant fores accurate aptatæ,
 bifores : intus autem mulier proma noctesque diesque
 erat, quæ omnia asservabat mentis magna-prudentia,
 Euryclea, Opis filia Pisenoridæ.
 Hanc tum Telemachus allocutus-est, in-penum vocatam :
 Nutrix, age jam mihi vinum in amphoris hauri
 suave, quale post illud dulcissimum est, quod tu servas,

κεῖνον ὁϊομένην τὸν κάμμορον· εἶποθεν ἔλθοι
 Διογενὴς Ὀδυσσεὺς θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξας.
 Δώδεκα δ' ἐμπλησον καὶ πώμασιν ἄρσων ἅπαντας.
 Ἐν δέ μοι ἄλφита χεῦον εὐβράφεισσι δοροῖσιν·
 355 εἴκοσι δ' ἔστω μέτρα μυληράτου ἀλφίτου ἀκτῆς.
 Αὐτὴ δ' οἷη ἴσθι· τὰ δ' ἄθροα πάντα τετύχθω·
 ἐσπέριος γὰρ ἐγὼν αἰρήσομαι, ὅππότε κεν δὴ
 μήτηρ εἰς ὑπερῶν' ἀναβῇ κοῖτου τε μέδεται.
 Εἴμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 360 νόστον πευσόμενος πατρὸς φίλου, ἣν που ἀκούσω.
 Ὡς φάτο· κώκυσεν δὲ φίλῃ τροφῷ Εὐρύκλεια,
 καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τίπτε δέ τοι, φίλε τέκνον, ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
 ἔπλετο; πῇ δ' ἐθέλεις ἵνατι πολλὴν ἐπὶ γαίαν,
 365 μῦθος ἐὼν ἀγαπητός; ὃ δ' ὤλετο τηλόθι πάτρης
 Διογενὴς Ὀδυσσεὺς ἀλλογνώτῳ ἐνὶ δήμῳ.
 Οἱ δέ τοι αὐτίκ' ἰόντι κακὰ φράσσονται ὅπισσω,
 ὥς κε δόλῳ φθίης· τάδε δ' αὐτοὶ πάντα δάσσονται.
 Ἀλλὰ μὲν' αὖθ' ἐπὶ σοῖσι καθήμενος· οὐδέ τί σε χρὴ
 370 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον κακὰ πάσχειν οὐδ' ἀλάλησθαι.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδ'·
 θάρσει, μαί· ἐπεὶ οὗτοι ἄνευ θεοῦ ἦδε γε βουλή.
 Ἄλλ' ὅμοσον μὴ μητρὶ φίλῃ τάδε μυθήσασθαι,
 πρὶν γ' ὅτ' ἂν ἐνδεκάτῃ τε δωδεκάτῃ τε γέννηται,
 375 ἢ αὐτὴν πολέσαι καὶ ἀφορμηθέντος ἀκούσαι·
 ὥς ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χροῶν καλὸν ἰάπτη.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ θεῶν μέγαν ὄρκον ἀπώμυνυ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὅμοσέν τε τελευτήσέν τε τὸν ὄρκον,
 αὐτίκ' ἔπειτ' αἱ οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄφυσεν,
 380 ἐν δέ οἱ ἄλφита χεῦον εὐβράφεισσι δοροῖσιν·
 Τηλέμαχος δ' ἐς δώματ' ἰὼν μνηστῆρσιν ὁμίλει.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τηλεμάχῳ δ' εἰκυῖα κατὰ πόλιν ὄψετο πάντῃ,
 καὶ ῥα ἐκαστῷ φωτὶ παρισταμένη φάτο μῦθον·
 385 ἐσπερίους δ' ἐπὶ νῆα βοὴν ἀγέρεσθαι ἀνώγει.
 Ἥ δ' αὖτε Φρονόιοι Νοήμονα παίδιμον υἱὸν
 ἤτεε νῆα βοῆν· ὃ δέ οἱ πρόφρων ὑπέδεκτο.
 Δύσετό τ' ἥελιος σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγυαί.
 Καὶ τότε νῆα βοὴν ἄλαδ' εἵρυσσε, πάντῃ δ' ἐν αὐτῇ
 390 δπλ' ἐτίθει, τάτε νῆες εὖσσελμοι φορέουσιν.
 Στήσε δ' ἐπ' ἐσχατιῇ λιμένος, περὶ δ' ἐσθλοὶ ἐταῖροι
 ἀθρόοι ἠγερέοντο· θεὰ δ' ὠτρυνεν ἕκαστον.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 βῆ δ' ἱμεναὶ πρὸς δώματ' Ὀδυσσεὺς θεοῖο·
 395 ἐνθα μνηστῆρεςσιν ἐπὶ γλαυκὸν ὕπνον ἔχευεν,
 πᾶσι δὲ πίνοντας· χειρῶν δ' ἐκβαλλε κύπελλα.
 Οἱ δ' εὐδελν ὠρνοντο κατὰ πόλιν· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 εἶατ', ἐπεὶ σφισιν ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτεν.
 Αὐτὰρ Τηλέμαχον προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 400 ἐκπροκαλεσαμένη μετὰ γλαυκῶπις εὐναεταόντων,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἦδ' καὶ αὐδὴν·
 Τηλέμαχ', ἦδη μὲν τοι εὐκνήμιδες ἐταῖροι
 εἶατ' ἐπῆρετμοι, τὴν σὴν ποτιδέγμενοι ὁρμήν·
 ἀλλ' ἵομεν, μὴ θηθᾶ διατρίβωμεν ὁδοῖο.

illum exspectans infelicem, siquando venerit
 generosus Ulysses, mortem et fatum elapsus.
 Duodecim vero imple, et operculis apta omnes
 Ac mihi farinam infunde bene-consutis utribus :
 viginti autem sint mensuræ molitæ frumenti farinæ.
 Ipsa vero sola scias : hæc autem conferta omnia adsint :
 sub-noctem enim ego ea accipiam, quando jam
 mater in superna-conclavia ascenderit, somnumque cogitarit.
 Proficiscar enim in Spartam et in Pylum arenosam,
 reditum sciscitaturus patris cari, sicubi audiero.
 Sic dixit; ejulavit vero cara nutrix Euryclea,
 et lugens, verbis alatis eum allocuta-est :
 Cur vero tibi, care fili, in mente hæc cogitatio
 est? quonam autem vis ire multam per terram,
 solus quum-sis filius dilectus? ille vero periit longe a-patria,
 generosus Ulysses, alieno in populo.
 Hi vero tibi statim profecto mala machinabuntur posthac,
 ut dolo pereas; hæc vero ipsi omnia dividunt.
 Verum mane hic, tuis insidens; neque omnino te oportet
 per pontum infructuosum mala pati, neque errare.
 Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] confide, nutrix: quippe nequaquam sine deo hoc consili-
 um est.] Sed jura, te non matri caræ hæc dicturam,
 priusquam quando undecimaque duodecimaque dies affuerit,
 aut ipsa desiderarit, et me-discessisse resciverit :
 ut ne fleus corpus pulcrum lædat.
 Sic igitur dixit; anus vero deorum magnum jusjurandum
 juravit.] Ac postquam juraverat, perfeceratque jusjurandum,
 statim inde illi vinum in amphoris hausit;
 atque ei farinam infudit bene-consutis utribus;
 Telemachus vero domos ingressus, cum-procis versabatur.
 Tum rursus aliud cogitavit dea cæsiis-oculis Minerva;
 Telemachoque assimilata urbem obibat quaquaversum,
 et singulis viris astans dicebat sermonem :
 vesperi vero ad navem celerem congregari jubebat.
 Ipsa autem porro Noemonem, Phronii clarum filium,
 poscebat navem celerem; ille vero ipsi lubens promisit.
 Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ.
 Et tunc navem celerem in-mare protraxit, omniaque in ipsa
 armamenta posuit, quæ naves bene tabulatæ ferunt;
 statuitque in extremitate portus; circum autem strenui socii
 frequentes congregabantur: deaque hortabatur singulos.
 Tunc rursus aliud cogitavit dea cæsiis-oculis Minerva :
 festinavit ire ad ædes Ulyssis divini;
 ibi procis dulcem somnum infudit,
 fallebatque bibentes; e-manibusque ipsis excutiebat pocula.
 Hi autem dormitum festinabant in urbem, neque amplius diu
 sedebant, quia ipsis somnus palpebris incidebat.
 Sed Telemachum allocuta-est cæsiis-oculis Minerva,
 evocatum ex-ædibus bene-habitatis,
 Mentori similis tum corpore, tum etiam voce :
 Telemache, jam quidem tibi bene-ocreati socii
 sedent ad-remigium, tuum exspectantes impulsurum :
 sed eamus, ne diutius differamus iter.

- 406 Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
καρπαλίμως· ὃ δ' ἔπειτα μετ' Ἴγνια βαινε θεοῖο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
εὐδρον ἔπειτ' ἐπὶ θινὶ καρπηχομῶντας ἐταίρους.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερὴ Ἴς Τηλέμαχιο·
410 Δεῦτε, φίλοι, ἦϊα φερώμεθα· πάντα γὰρ ἤδη
ἄθρο' ἐνὶ μεγάρῳ μῆτηρ δ' ἐμοὶ οὕτι πέπυσται,
οὐδ' ἄλλαι δμῳαί, μία δ' οἷα μῦθον ἄκουσεν.
Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο.
Οἱ δ' ἄρα πάντα φέροντες εὐσσελμῳ ἐπὶ νηϊ
415 κάθισαν, ὥς ἐκέλευεν Ὀδυσσεύς φίλος υἱός.
Ἄν δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν', ἤρχε δ' Ἀθήνη,
νηϊ δ' ἐνὶ πρύμνῃ κατ' ἄρ' ἔζετο ἄγχυ' ὃ ἄρ' αὐτῆς
ἔζετο Τηλέμαχος· τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν·
ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες ἐπὶ κληῖσι κάθισον.
420 Τοῖσιν δ' ἱκμενον οὖρον ἱεὶ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
ἄκραθ' Ζέφυρον, κελάδοντ' ἐπὶ οἴνοπα πόντον.
Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύνσας ἐκέλευεν
θπλων ἅπτεσθαι· τοὶ δ' ὀτρύνοντες ἄκουσαν.
Ἰστὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης
425 στήσαν ἀεΐραντες, κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν·
ἔλκον δ' ἰστίᾳ λευκᾷ εὐστρέπτοισι βοεῦσιν.
Ἐπρήσεν δ' ἄνεμος μέσον ἰστίον, ἅμφι δὲ κύμα
στεῖρην πορφύρεον μεγάλ' ἵαχε νηὸς ἰούσης·
ἡ δ' ἔθεν κατὰ κύμα διαπρήσσουσα κέλευθον.
430 Δησάμενοι δ' ἄρα θπλα βοὴν ἀνὰ νῆα μελαινὰν
στήσαντο κρητῆρας ἐπιστεφῆας οἶνοιο·
λεῖδον θ' ἀθανάτοισι θεοῖς αἰεγενέτησιν,
ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Διὸς γλαυκῶπιδι κούρῃ.
Παννυχίη μὲν ῥ' ἦγε καὶ ἡῶ πείρε κέλευθον.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Γ.

Τὰ ἐν Πύλῳ.

- Ἥλιος δ' ἀνόρουσε, λιπὼν περικαλλέα λίμνην,
οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον, ἵν' ἀθανάτοισι φανεῖη
καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζεῖδωρον ἄρουραν·
οἱ δὲ Πύλον, Νηληϊὸς εὐκτέμενον πτολίεθρον,
5 ἔξον· τοὶ δ' ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὰ ῥέζον,
ταύρους παμμέλανας, Ἐνσείχθων κυανοχαῖτη.
Ἐννέα δ' ἔδραι ἔσαν, πεντηκῶσιοι δ' ἐν ἑκάστῃ
εἶλατο, καὶ προῦχοντο ἑκάστοθι ἐννέα ταύρους.
Εὐθ' οἱ σπλάγχν' ἐπάσαντο, θεῶ δ' ἐπὶ μηρὶ ἔκταν,
10 οἱ δ' ἰδὺς κατὰγοντο, ἰδ' ἰστίᾳ νηὸς εἰσὶς
στεῖλαν ἀεΐραντες, τὴν δ' ὄρμισαν, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί·
ἐκ δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν'· ἤρχε δ' Ἀθήνη.
Τὸν προτέρη προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Τηλέμαχ', οὐ μὲν σε χρὴ ἔτ' αἰδοῦς οὐδ' ἡβαιοῖν·
15 τοῦνεκα γὰρ καὶ πόντον ἐπέπλως, ὅφρα πύθῃαι
πατρός, ὅπου κύβη γαῖα καὶ ὄντινα πότμον ἐπέσπεν.
Ἄλλ' ἄγε νῦν ἰδὺς κίε Νέστορος ἱπποδάμοιο·

Sic igitur locuta præcessit Pallas Minerva
celeriter; ille autem continuo post vestigia ibat deæ.
Ac postquam ad navem devenerant et mare,
invenerunt deinde in litore capite-comantes socios.
Hos vero allocuta est divina vis Telemachi:

Adeste, amici, viatica afferamus: omnia enim jam
conferta sunt in domo: mater vero mea neutiquam scit,
neque aliae ancillæ; una autem sola rem audivit.

Sic igitur locutus præcessit: illique simul sequebantur.
Ipsi vero inde omnia ferentes bene-tabulata in navi
deposuerunt, ut præcepit Ulyssis carus filius.
Inde Telemachus navem conscendit, præibat autem Minerva,
navisque in puppe consedit; prope autem eam
sedebat Telemachus: illi vero retinacula solverunt;
atque etiam ipsi nave conscensa in transtris considerant.
His vero secundum ventum misit cæsiis-oculis Minerva,
acrem Zephyrum, sonantem per obscurum pontum.
Telemachus autem socios ad hortatus jussit
armamenta tractare: hi vero adhortanti auscultaunt.
Malum autem abiegnum cavam intra basem
statuerunt elevatum, et rudentibus colligarunt;
trahebantque vela alba bene-tortis loris-bubulis.
Flatu autem implevit ventus medium velum; ac fluctus circa
carinam ater valde resonabat, nave eunte:
hæc vero currebat per fluctum conficiens viam.
Quumque ligassent inde armamenta celerem per navem ni-
gram,] statuerunt crateras, coronatos vino:
libabantque immortalibus diis sempiternis;
ex omnibus vero potissimum Jovis oculis-cæsiæ filiæ.
Per-totam-noctem quidem illa et mane conficiebat iter.

ODYSSEÆ III.

Quæ in Pylo facta.

Sol autem prorupit, relicto pulcro lacu,
cælum in æreum, ut immortalibus luceret,
et mortalibus hominibus super almam terram:
illi autem ad-Pylum, Nelei bene-ædificatum oppidum,
pervenerunt; hi vero (*Pylii*) in litore maris sacra faciebant,
tauros totos-nigros, Neptuno cæruleis-capillis.
Novem autem consessus erant, quingeni vero in unoquoque
sedebant, et porriciebant in-singulis novem boves.
Quum hi viscera gustarunt, deoque femora incenderunt,
illi recta appellebant, atque vela navis æqualis
legerunt tollentes, ipsamque in-portu-statnere, egressique-
sunt ipsi:] ac Telemachus nave egrediebatur: præibat autem
Minerva.] Illum prior allocuta est dea cæsiis-oculis Minerva:
Telemache, non tibi opus jam pudoris ne tantillum quidem:
ideo enim et pontum pernavigasti, ut audires
de-patre, ubi *eum* occultet terra, et quodnam fatum adierit.
Verum age nunc recta vade ad-Nestorem equum-domitorem:

- εἶδομεν ἤτινα μῆτιν ἐνὶ στήθεσσι κέκευθεν.
 Λίσσεσθαι δέ μιν αὐτόν, ὅπως νημερτέα εἴπη·
 20 ψευδὸς δ' οὐκ ἔρεε· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστίν.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤϋδα·
 Μέντορ, πῶς τ' ἄρ' ἰω πῶς τ' ἄρ' προσπτύξομαι αὐτόν;
 οὐδέ τί μιν μύθοισι πεπειρήμαι πυκινούσιν·
 αἰδῶς δ' αὖ νέον ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέεσθαι.
 25 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τηλέμαχ', ἄλλα μὲν αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ σῇ νοήσεις,
 ἄλλα δὲ καὶ δαίμων ὑποθήσεται· οὐ γὰρ οἶω
 οὐ σὲ θεῶν ἀέκητι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἤγησάτο Παλλὰς Ἀθήνη
 30 κερπαλίμω· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἔγχεα βαίνει θεοῖο.
 Ἴξον δ' ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἀγυρίν τε καὶ ἔδρας.
 Ἔνθ' ἄρα Νέστωρ ἦστο σὺν υἱάσιν· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 δαῖτ' ἐντυνόμενοι κρέα ὤπτων ἄλλα τ' ἔπειρον.
 Οἱ δ' ὥς οὖν ξείνους ἶδον, ἀθρόοι ἦλθον ἅπαντες,
 35 χερσὶν τ' ἡσπάζοντο καὶ ἐδρίασθαι ἄνωγον.
 Πρῶτος Νεστορίδης Πεισίστρατον ἐγγύθεν ἔλθων
 ἀμφοτέρων ἔλε χεῖρα καὶ ἰδρυσεν παρὰ δαίτῃ,
 κῶσεν ἐν μαλακοῖσιν, ἐπὶ ψαμάθοις ἄλγησιν,
 πὰρ τε κασιγνήτῳ Θρασυμήδεϊ καὶ πατέρϊ φῖ.
 40 Δῶκε δ' ἄρα σπλάγχχνον μοίρας, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν
 χρυσεῖω δέπαϊ· δευδισκόμενος δὲ προσήϋδα
 Παλλὰδ' Ἀθηναίην, κούρην Διὸς αἰγυίοιο·
 Εὐχεο μῦν, ὦ ξεῖνε, Ποσειδάωνι ἄνακτι·
 τοῦ γὰρ καὶ δαίτης ἠντήσατε δεῦρο μολόντες.
 45 Αὐτὰρ ἐπὴν σπείσῃς τε καὶ εὖξαι, ἥ θέμις ἐστίν,
 δὸς καὶ τούτῳ ἔπειτα δέπας μελιηδέος οἶνου
 σπείσαι· ἐπεὶ καὶ τοῦτον οἶομαι ἀθανάτοισιν
 εὐγεσθαι· πάντες δὲ θεῶν γατέουσ' ἄνθρωποι.
 Ἀλλὰ νεώτερός ἐστιν, δηλικὴ δ' ἐμοὶ αὐτῷ·
 50 τοῦνεκα σοὶ προτέρῳ δῶσω χρύσειον ἄλυσον.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἡδέος οἶνου·
 χαῖρε δ' Ἀθηναίη πεπνυμένῳ ἀνδρὶ δικαίῳ,
 οὐνεκά οἱ προτέρῃ δῶκε χρύσειον ἄλυσον.
 Αὐτίκα δ' εὐχετο πολλὰ Ποσειδάωνι ἄνακτι·
 55 Κλυθὶ, Ποσειδάων γαίηοιχε, μὴδὲ μεγέλης
 ἡμῖν εὐχομένοισι τελευτῆσαι τὰδε ἔργα.
 Νέστορι μὲν πρῶτιστα καὶ υἱάσι κῦδος ὅπαζε·
 αὐτὰρ ἔπειτ' ἄλλοισι δίδου χάριεσσαν ἀμοιβήν
 σύμπασιν Πυλίοισιν ἀγαγκλειτῆς ἑκατόμβης.
 60 Δὸς δ' ἐτι Τηλέμαχον καὶ ἐμὲ πρῆξαντα νέεσθαι,
 οὐνεκα δεῦρ' ἰκόμεσθα θοῇ σὺν νηὶ μελαίνῃ.
 Ὡς ἄρ' ἔπειτ' ἤρᾳτο καὶ αὐτὴ πάντα τελεύτα·
 δῶκε δὲ Τηλεμάχῳ καλὸν δέπας ἀμφικύπελλον.
 Ὡς δ' αὐτως ἤρᾳτο Ὀδυσσεύς φίλος υἱός.
 65 Οἱ δ' ἐπεὶ ὤπτησαν κρεῖ ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,
 μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Νῦν δὴ καλλίων ἐστὶ μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι
 70 ξείνους οἵτινές εἰσιν, ἐπεὶ τάρπησαν ἐδωδῆς.
 Ὡς εἰπὼν, τίνες ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὑγρὰ κέλευθα;

videamus, quodnam consilium in praecordiis absconditum-habeat.] Ora autem eum ipsum, ut vera dicat : mendacium vero non dicet ; valde enim prudens est.

Huic autem rursus Telemachus prudens contra locutus est : Mentor, quonam-modo jam accedam, quoque-modo salutabo ipsum?] neutiquam adhuc sermonum peritus-sum prudentium ;] pudor vero est, juvenem virum seniore interrogare.

Hunc vero rursus allocuta est dea caesiis-oculis Minerva : Telemache, alia quidem ipse in mente tua dispicies, alia vero et deus suggeret ; non enim puto te diis invitis natumque-esse enutritumque.

Sic igitur locuta praeivit Pallas Minerva celeriter : ille vero continuo post vestigia ibat deae. Venere autem in Pyliorum virorum congregationemque et consessus.] Ibi Nestor sedebat cum filiis ; circumque socii convivium apparantes, carnes assabant, aliasque transfigebant.] Hi vero, ut hospites viderunt, conferti venerunt omnes, manibusque prehensabant, et considerare jubebant.

Primus Nestorides Pisistratus prope accedens, utrorumque prehendit manum ipsosque collocavit ad epulas, pellibus in mollibus, super arenas marinas, juxtaque fratrem Thrasymedem, et patrem suum. Praebuit autem inde viscerum partes, infundebatque vinum aureo poculo : propinans vero allocutus est Palladem Minervam, filiam Jovis agidem-tenentis :

Supplicam nunc, o hospes, Neptuno regi ; hujus enim in-epulas incidistis, huc profecti. Ac postquam libaveris et supplicaveris, qua fas est, da et huic deinde poculum dulcis vini ad-libandum ; quoniam et hunc puto immortalibus supplicare : omnes enim diis indigent homines. Sed junior est, atasque-ejus-eadem mecum ipso : propterea tibi priori dabo aureum poculum.

Sic locutus in manibus deae posuit poculum dulcis vini : gaudebat autem Minerva prudenti viro justo, eo-quod ipsi priori praebuerat aureum poculum. Statimque supplicavit multa Neptuno regi :

Audi, Neptune terram-continens, neu dedigneris nobis supplicantibus perficere haec opera. Nestori quidem omnium-primo et filiis gloriam praebere : ac deinde ceteris da gratam remunerationem, cunctis Pyliis, ob-inclutam hecatombam.

Da vero etiam Telemachum et me re-confecta redire, cujus-gratia huc venimus celeri cum nave nigra.

Sic igitur jam precabatur, et ipsa omnia perficiebat ; dedit vero Telemacho pulcrum poculum duplex. Eodemque ipso-modo supplicavit Ulyssis carus filius. Hi autem ut assarant carnes superiores et igni extraxerant partibus distributis, epulabantur splendidas epulas.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant, illis inde sermonem exorsus est Gerenius eques Nestor :

Nunc jam decentius est inquirere et interrogare hospites quodnam sint, postquam saturati-sunt cibo.

O hospites, quinam estis? unde navigatis humidas vias?

ἤ τι κατὰ πρῆξιν ἢ μαψιδῶς ἀλάλησθε,
οἷά τε ληϊστῆρες, ὅπειρ ἄλα, τοίτ' ἀλόνωνται
ψυχὰς παρθήμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες;
75 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα
θαρσῆσας· αὐτὴ γὰρ ἐνὶ φρεσὶ θάρσος Ἀθήνη
θῆχ', ἵνα μιν περὶ πατρός ἀποιοιμένοιο ἔροιτο·
[ἢ δ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν.]
Ἄ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδός Ἀχαιῶν,
80 εἴρεαι δὴ πτόθεν εἰμέν· ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω.
Ἥμεῖς ἐξ Ἰθάκης Ὑπονῆτου ἐιλήλουθμεν·
πρῆξις δ' ἦδ' ἰδίη, οὐ δῆμιος, ἦν ἀγορεύω.
Πατρός ἐμοῦ κλέος εὐρὺ μετέρχομαι, ἦν που ἀκούσας,
δίου Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος, δν ποτὲ φασιν
85 σὺν σοὶ μαρνάμενον Τρώων πόλιν ἐξαπατάει.
Ἄλλους μὲν γὰρ πάντας, ὅσοι Τρωσὶν πολέμιζον,
πευθόμεθ', ἤχι ἕκαστος ἀπώλετο λυγρῷ ὀλέθρῳ·
κείνου δ' αὖ καὶ ὀλεθρον ἀπευθέα ἦθε Κρονίων.
Οὐ γάρ τις δύναται σάφα εἰπέμεν, δὴ πτόθ' ὄλωλεν·
90 εἴθ' ὅγ' ἐπ' ἠπείρου δάμη ἀνδράσι δυσμένεσσιν,
εἶτε καὶ ἐν πελάγει μετὰ κύμασιν Ἀμφιτρίτης.
Τοῦνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι, αἶ κ' ἐθέλῃςθα
κείνου λυγρὸν ὀλεθρον ἐνίσπειν, εἰ που ὀπωπας
ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν, ἢ ἄλλου μῦθον ἀκούσας
95 πλᾶζομένου· πέρι γάρ μιν οἷζυρὸν τέκε μήτηρ.
Μῆδέ τί μ' αἰδόμενος μειλίσσει μοῦδ' ἐλεάριων,
ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον ὅπως ἦν τῆσας ὀπωπῆς. [σεῦς,
Ἀίσσομαι, εἰποτέ τοί τι πατὴρ ἐμός, ἐσθλός Ὀδυσ-
ἔπος γέ τι ἔργον ὑποστάς ἐξετέλεσεν]
100 δῆμω ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί·
τῶν νῦν μοι μνήσαι, καὶ μοι νημερτές ἐνίσπε.
Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
ὦ φίλ', ἔπει μ' ἐμνήσας οἷζυρος, ἦν ἐν ἐκείνῳ
δῆμω ἀνέτλημεν μένος ἄσχετοι υἱες Ἀχαιῶν,
105 ἢ μὲν ὅσα ξὺν νηυσὶν ἐπ' ἡεροειδέα πόντον
πλᾶζόμενοι κατὰ ληϊδ' ὅπῃ ἄρξειεν Ἀχιλλεύς,
ἢ δ' ὅσα καὶ περὶ ἄστου μέγα Πριάμιο ἀνακτος
μαρνάμεθ'· ἐνθα δ' ἔπειτα κατέκταθεν ὅσοι ἀριστοί·
ἐνθα μὲν Αἴας κείται Ἀρήϊος, ἐνθα δ' Ἀχιλλεύς,
110 ἐνθα δὲ Πάτροκλος, θεοφῖν μῆστωρ ἀτάλαντος·
ἐνθα δ' ἐμός φίλος υἱός, ἄμα κρατερὸς καὶ ἀμύμων,
Ἀντίλοχος, πέρι μὲν θείειν ταχύς ἦδὲ μαχητής —
ἄλλα τε πολλὰ ἐπὶ τοῖς πάθοιμεν κακὰ· τίς κεν ἐκείνα
πάντα γε μυθήσαιο καταθνητῶν ἀνθρώπων;
115 οὐδ' εἰ πεντάετές γε καὶ ἐξάετες παραμύμων
ἐξέρχοις ὅσα κείθι πάθον κακὰ δίοι Ἀχαιοί·
πρίν κεν ἀνιθῇς σὴν πατρίδα γαῖαν ἱοιο.
Εἰνάετες γάρ σφιν κακὰ βράπτομεν ἀμφιέποντες
παντοίοισι δόλοισι· μόγις δ' ἐτέλεσσε Κρονίων.
120 Ἐνθ' οὔτις ποτὲ μῆτιν βμοιωθήμεναι ἀντὶν
ἤθελ', ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἐνίκαι δῖος Ὀδυσσεὺς
παντοίοισι δόλοισι, πατὴρ τεός· εἰ ἐτεόν γε
κείνου ἔχγονός ἐστιν· σέβας μ' ἔχει εἰς ὀρώοντα.
Ἦτοι γὰρ μῦθοι γε εἰοικότες, οὐδὲ κε φαίτης
125 ἄνδρα νεώτερον ὧδε εἰοικότα μυθήσασθαι.

utrum ob aliquod negotium, an temere vagamini,
tanquam prædones, per mare; qui-quidem erant,
animas objectantes, malum alienis ferentes?

Hunc rursus Telemachus prudens contra allocutus-est,
confidens: ipsa enim ei in animo confidentiam Minerva
posuit, ut illum de patre absente interrogaret:
[et ut ipsum gloria insignis inter homines haberet:]

O Nestor Nelidè, magna gloria Achivorum,
interrogas, unde simus; ego vero tibi enarrabo.
Nos ex Ithaca sub-Nelo *sila* venimus;
negotium autem hoc privatum *est*, non publicum, quod dico.
Patris mei famam latam inquiri, sicubi audiero,
divini Ulyssis audentis-animi; quem pridem aiunt,
una tecum pugnante, Trojanorum urbem evertisse.
Alios enim omnes, quotquot cum-Trojanis pugnarunt,
audivimus, quo-in-loco unusquisque perierit sæva morte:
illius vero etiam mortem incognitam reddidit Saturnius.
Non enim quisquam potest clare dicere, ubinam perierit;
utrum ille in continenti domitus-sit a-virilis infestis,
an etiam in pelago inter fluctus Amphitritæ.

Ideo nunc ad-tua genua venio, si velis
illius tristem mortem enarrare, sicubi videris
oculis tuis, aut alius orationem si-audiveris
errantis; valde enim ipsum ærumnosum peperit mater.
Nec quicquam mihi verecundans blandiaris, neu miseresceus;
sed probe mihi narres, utcunque tibi-contigit videre.
Oro, si unquam tibi aliquod pater meus, strenuus Ulysses,
sive dictum, sive aliquid factum pollicitus perfecit
populo in Trojanorum, ubi passi-estis detrimenta Achivi:
horum nunc mihi memor-sis, et mihi verum dicas.

Huic autem respondit deinde Gerenius eques Nestor:
o amice: quoniam me recordari-facis calamitatis, quam in illo
populo passi-sumus robore indomiti filii Achivorum;
sive quanta cum navibus per obscurum pontum
errantes ad prædam, quacunque duceret Achilles;
sive quanta etiam circa urbem magnam Priami regis
prælia-fecimus; ibi vero inde occisi-sunt, quotquot optimi:
illic quidem Ajax jacet Mavortius, illic vero Achilles,
illic et Patroclus, diis *belli* auctor similis;
illic et meus dilectus filius, simul fortis et eximius,
Antilochus, supra-modum currendo velox ac pugnator;
aliaque multa præter hæc passi-sumus mala; quis illa
omnia enarraret mortalium hominum?
neque si vel quinquennio et sexennio hic-permanens
interrogaveris, quot illic passi-sunt mala divini Achivi:
prius tædio-affectus tuam ad-patriam terram perveneris.
Novennio enim ipsis mala machinati-sumus circumvenientes
omnigenis dolis: vix tandem finem-dedit Saturnius.
Ibi nullus unquam prudentia comparari contra
vult, quippe valde multum *eos* superabat divinus Ulysses
omnigenis dolis, pater tuus; siquidem revera
illius gnatus es; admiratio me tenet aspicientem.
Profecto enim sermones quidem similes, nec putares
virum juniorem tantopere *ipsi* similiter loqui.

- Ἔνθ' ἦτοι εἶως μὲν ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεύς
οὔτε ποτ' εἰν ἀγορῇ δῖχ' ἐβάζομεν οὔτ' ἐνὶ βουλῇ,
ἀλλ' ἓνα θυμὸν ἔχοντε, νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ
φραζόμεθ', Ἀργεῖοισιν ὅπως δχ' ἀρίστα γένοιτο.
- 130 Αὐτὰρ ἐπεὶ Πριάμοιο πόλιν διεπέρασαμεν αἰπῶν,
βῆμεν δ' ἐν νήεσσι, θεὸς δ' ἐκέλευσεν Ἀχαιοὺς
καὶ τότε δὴ Ζεὺς λυγρὸν ἐνὶ φρεσὶ μῆδετο νόστον
Ἀργεῖοις· ἐπεὶ οὔτι νηήμονες οὐδὲ δίκαιοι
πάντες ἔσαν· τῷ σφεων πολέες κακὸν οἶτον ἐπέσπον,
- 135 μῆνιος ἐξ ὀλοῆς Γλαυκῶπιδος ὀβριμοπάρτης,
ἦτ' ἔριν Ἀτρεΐδῃσι μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν.
Τῷ δὲ καλεσσαμένῳ ἀγορῇ ἐς πάντας Ἀχαιοὺς,
μὰ ψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐς ἥλιον καταδύντα —
οἱ δ' ἦλθον οἶνῳ βεδαρηότες υἷες Ἀχαιῶν —
- 140 μῦθον μυθείσθην, τοῦ εἵνεκα λαὸν ἀγείραν.
Ἔνθ' ἦτοι Μενέλαος ἀνώγει πάντας Ἀχαιοὺς
νόστου μινμήσκεισθαι ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης·
οὐδ' Ἀγαμέμνονι πάμπαν ἐνῆδανε· βούλετο γάρ βα
λαὸν ἐρυκακέειν, βέξαι θ' ἱεράς ἑκατόμβας,
- 145 ὥς τὸν Ἀθηναίης δεινὸν χολὸν ἐξακέσαιτο·
νήπιος, οὐδὲ τὸ ᾗδῃ, δ' οὐ πείσεσθαι ἐμελλεν.
Οὐ γάρ τ' αἶψα θεῶν τρέπεται νόος αἰὲν ἐόντων.
Ὡς τῷ μὲν χαλεποῖσιν ἀμειβομένῳ ἐπέεσσιν
ἔστασαν· οἱ δ' ἀνόρουσαν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
- 150 ἤχῃ θεσπεσίῃ· οἶχα δὲ σφισιν ἦνδανε βουλή.
Νύκτα μὲν ἀέσαμεν, χαλεπὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντες
ἀλλήλοισ' ἐπὶ γὰρ Ζεὺς ἤρτυε πῆμα κακοῖο.
Ἦῶθεν δ' οἱ μὲν νέας ἐλοκομεν εἰς ἅλα διαν,
κτῆματά τ' ἐντιθέμεσθα, βαθυζώνους τε γυναῖκας.
- 155 Ἡμίσεις δ' ἄρα λαοὶ ἐρητύοντο μένοντες
αὐθι παρ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν·
ἡμίσεις δ' ἀναβάντες ἐλαύνονεν· αἱ δὲ μάλ' ὥκα
ἐπλεον· ἐστόρεσεν δὲ θεὸς μεγακλήτεα πόντον.
Ἔς Τένεδον δ' ἐλθόντες ἐρέξαμεν ἱρὰ θεοῖσιν,
- 160 οἶκαδὲ ἱέμενοι· Ζεὺς δ' οὕτω μῆδετο νόστον·
σχέτιος, ἅς ῥ' ἔριν ὥρσε κακὴν ἐτι δεύτερον αὖτις.
Οἱ μὲν ἀποστρέψαντες ἔβαν νέας ἀμφιελίσσας
ἀμφ' Ὀδυσῆα ἀνακτα δαίφρονα, ποικιλομήτην,
αὐτὶς ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦρα φέροντες.
- 165 Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηυσὶν ἀλλέσιν, αἶ μοι ἔποντο,
φεῦγον, ἐπεὶ γίγνωσκον, δὴ κακὰ μῆδετο δαίμων.
Φεῦγε δὲ Τυδεΐδος υἱὸς Ἀρήϊος, ὥρσε δ' ἐταίρους·
ὁψέ δὲ δὴ μετὰ νῶϊ κίε Ξανθὸς Μενέλαος,
ἐν Λέσβῳ δ' ἔκτεχεν δολιχὸν πλὸν ὀρμαίνοντας·
- 170 ἢ καθύπερθε Χίοιο νεοίμεθα παιπαλοέσσης,
νήσου ἐπὶ Ψυρίης, αὐτὴν ἐπ' ἀριστερῇ ἔχοντες,
ἢ ὑπένερθε Χίοιο, παρ' ἡνεμόντα Μίμαντα.
Ἥτέρομεν δὲ θεὸν φῆλιν τέρας· αὐτὰρ δχ' ἡμῖν
δείξε, καὶ ἡνώγει πέλαιος μέσον εἰς Εὐβοίαν
- 175 τέμνειν, ὅφρα τάχιστα ὑπὲρ κακότητα φύγοιμεν.
Ὀρτο δ' ἐπὶ λιγυρῷ οὖρος ἀήμεναι· αἱ δὲ μάλ' ὥκα
ἰχθυόοντα κέλευθα διέδραμον· ἐς δὲ Γεραιστὸν
ἐννύχια κατὰγοντο· Ποσειδάωνι δὲ ταύρων
πόλλ' ἐπὶ μῆρ' ἔθεμεν, πέλαιος μέγα μετρήσαντες.

Ibi nempe usque quidem ego et divinus Ulysses,
neque unquam in concione diverse dicebamus, nec in consilio,
sed eundem animum habentes, mente et prudenti consilio
consultabamus, Argivis ut quam optima fierent.
At postquam Priami urbem destruximus excelsam,
abivimusque in navibus, deusque dispersit Achivos :
tunc sane Jupiter tristem in mente moliebatur reditum
Argivis : quia nequaquam prudentes neque justi
omnes erant ; ideoque ipsorum multi mahum fatum consecu-
ti-sunt,] ira ex pernicio Minervæ forti-patre-natæ,
quæ contentionem Atridas inter ambos posuit.
Ii vero convocatis ad concionem omnibus Achivis,
temere, at non ut decuerat, sub solem occidentem, *post cæ-
nam*,] (ac venerant vino gravati filii Achivorum)
sermonem proferebant, cuius gratia populum congregant.
Ibi nempe Menelaus jubebat omnes Achivos
reditus meminisse super lata dorsa maris :
nec-tamen Agamemnoni omnino placebat : volebat enim *is*
populum detinere, facereque sacras hecatombas,
ut illam Minervæ vehementem iram placaret ;
stultus, neque istud noverat, quod *tis* non persuasurus esset.
Non enim subito deorum vertitur mens sempiternorum.
Sic hi quidem asperis sibi-vicissim-respondentes verbis
stabant : ac surrexere bene-ocreati Achivi,
clamore ingenti : bifariam autem ipsis placebat consilium.
Per-noctem quidem dormivimus, pernicioosa mentibus cogi-
tantes] mutuo : in *nos* enim Jupiter parabat damnum mali.
Mane autem alii quidem naves deduximus in mare divinum,
resque imposuimus, profundeque-cinctas mulieres.
Dimidia vero inde pars-populi se-continuebat manens
illic, apud Atriden Agamemnonem, pastorem virorum :
dimidia autem consensu *navibus* vela-dabamus ; hæ autem
valde cito] navigabant ; stravit autem deus vastum pontum.
In Tenedum inde quum-venissemus, fecimus sacra diis,
domum festinantes ; Jupiter vero nondum meditabatur re-
ditum:] infestus, qui contentionem concitavit malam secundo
iterum.] Alii quidem aversis iverunt navibus utrinque-recur-
vis,] *qui* circa Ulyssem *erant* regem prudentem, variis-con-
siliis-instructum,] rursus Atridæ Agamemnoni gratificantes.
Sed ego cum navibus confertis, quæ me sequebantur,
fugi, quoniam cognoscebam, quod jam mala meditabatur
deus.] Fugit porro Tydei filius Mavortius, excivitque socios ;
sero vero tandem ad nos venit flavus Menelaus,
in Lesbo autem invenit de-longa navigatione deliberantes :
utrum supra Chium iremus asperam,
insulam versus Psyriam, ipsam a sinistris habentes ;
an infra Chium, propter ventosum Mimantem.
Rogabamus autem deum, ut-ostenderet signum ; atque nobis
ostendit, et jussit pelagus medium in Eubœam
secare, ut quam-celeritine infortunium effugeremus.
Ortus-est autem stridulus ventus spirare : *naves* vero valde
cito] piscosas vias percurrerunt, ad Geræstumque
nocturnæ deductæ-sunt : Neptuno autem taurorum
multa femora *igni* imposuimus, pelagus magnum emensi.

- 180 Τέτρατον ἡμᾶρ ἔην, δὲ ἔν' Ἀργεῖ νῆας εἶσας
 Τυδείδω ἑταροὶ Διομήδεος ἱπποδάμιο
 ἔστασαν· αὐτὰρ ἔγωγε Πύλονδ' ἔχον· οὐδέ ποτ' ἔσθῃ
 οὔρας, ἐπειδὴ πρῶτα θεὸς πρόειπεν ἄγῃαι.
 Ὡς ἔλθον, φίλε τέκνον, ἀπευθὺς· οὐδέ τι οἶδα,
 185 κείνων οἱ τ' ἐσάωθην Ἀχαιῶν οἱ τ' ἀπόλοντο.
 Ὅσσα δ' ἐνὶ μεγάροισι καθήμενος ἡμετέροισιν
 πεύθομαι, ἧ θέμις ἐστὶ, δαΐσσει οὐδέ σε κεύσω.
 Εὖ μὲν Μυρμιδόνας φάσ' ἔλθέμεν ἐγγεσιμῶρους,
 οὐς ἄγ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου φαίδιμος υἱός·
 190 εὖ δὲ Φιλοκτήτην, Ποιάντιον ἀγλαὸν υἱόν·
 πάντας δ' Ἰδομενεὺς Κρήτην εἰσῆγαγ' ἑταίρους,
 οἱ φύγον ἐκ πολέμου, πόντος δέ οἱ οὐτὶν ἀπηύρα.
 Ἀτρεΐδην δὲ καὶ αὐτοὶ ἀκούετε νόσφιν ἑόντες,
 ὥς τ' ἦλθ' ὥς τ' Αἰγισθος ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον.
 195 Ἄλλ' ἤτοι κείνος μὲν ἐπισμυγερώς ἀπέτισεν.
 Ὡς ἀγαθὸν καὶ παῖδα καταφθιμένοιο λιπέσθαι
 ἀνδρός· ἐπεὶ καὶ κείνος ἐτίσατο πατροφονῆα,
 Αἰγισθὸν δολόμητιν, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.
 Καὶ σὺ, φίλος—μᾶλα γάρ σ' ὁρώω καλόν τε μέγαν τε—
 200 ἀλκιμος ἔσσι, ἵνα τίς σε καὶ ὀφινγώνων εὖ εἴπῃ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 ὦ Νέστορ Νηληϊᾶδῃ, μέγα κῆδος Ἀχαιῶν,
 καὶ λίην κείνος μὲν ἐτίσατο, καὶ οἱ Ἀχαιοὶ
 ὀλοῦσαι κλέος εὐρύ καὶ ἔσσομένοισι πυθέσθαι.
 205 Αἶψά γάρ μοι τοσσηνδε θεοὶ δύναιμι παραθεῖναι,
 τίσασθαι μνηστῆρας ὑπερβασίης ἀλεγεινῆς,
 ὅττε μοι ὑδρὶζόντες ἀτάσθαλα μηχανῶνται.
 Ἄλλ' οὐ μοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ ὄλεον,
 πατρί τ' ἐμῷ καὶ ἐμοί· νῦν δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμψης.
 210 Τὸν δ' ἡμέμβετ' ἔπειτα Γερηνίος ἱππότης Νέστωρ·
 ὦ φίλ', ἐπειδὴ ταῦτά μ' ἀνέμνησας καὶ εἰπεις·
 φασὶ μνηστῆρας σῆς μητέρος εἵνεκα πολλοὺς
 ἐν μεγάροισι, ἀέκητι σέθεν, κακὰ μηχανάσθαι.
 Εἰπέ μοι, ἥ ἐκὼν ὑποδάμνασαι, ἥ σέγε λαοὶ
 215 ἔχθαιρουν· ἀνὰ δῆμον, ἐπιστόμενοι θεοῦ ὀμφῇ;
 τίς δ' οἶδ' εἰ κέ ποτέ σφι βίας ἀποτίσεται ἔλθων,
 ἥ γε μοῦνος ἔων, ἥ καὶ σύμπαντες Ἀχαιοί;
 εἰ γάρ σ' ὥς ἐθέλοι φιλέειν γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 ὥς τότε Ὀδυσσεὺς περικήδετο κυδαλίμοιο
 220 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχομεν ἄλγε' Ἀχαιοί—
 οὐ γάρ πω ἶδον ὧδε θεοὺς ἀναφανδὰ φιλεῦντας,
 ὥς κείνῳ ἀναφανδὰ παρίστατο Παλλὰς Ἀθήνη—
 εἰ σ' οὕτως ἐθέλοι φιλέειν κηδοῖτό τε θυμῷ,
 τῷ κέν τις κείνων γε καὶ ἐκλεάθοιτο γάμοιο.
 225 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 ὦ γέρον, οὕτω τοῦτο ἔπος τελέεσθαι οἶω·
 λίην γάρ μέγα εἶπες· ἄγῃ μ' ἔχει· οὐκ ἂν ἔμοιγε
 ἔλπομένῳ τὰ γένοιτ', οὐδ' εἰ θεοὶ ὥς ἐθέλοιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 230 Τηλέμαχε, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.
 Ῥεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σώσασαι,
 Βουλομένην δ' ἂν ἔγωγε, καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας,
 οἰκαδέ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἡμᾶρ ἰδέσθαι,

Quartus dies erat, quando in Argo naves aequales
 Tyidae socii Diomedis equum-domitoris
 statuere: atque ego Pylum versus *cursum* tenui; nec unquam
 desiit] ventus, postquam primum deus dimisit flatum.
 Sic veni, dilecte fili, inscius; nec quicquam scio
 de illis, et qui servati sint Achivorum, quique perierint.
 Quaecunque autem in aedibus sedens nostris
 audivi, qua fas est, doceberis, nec te celabo.
 Bene quidem Myrmidonas dicunt rediisse hastis-exercitatos,
 quos ducebat Achilles magnanimi praclarus filius:
 bene etiam Philocteten, Praetantis illustrem filium:
 omnes porro Idomeneus in-Cretam duxit socios,
 qui fugerunt ex bello, pontusque ei nullum abstulit.
 Atriden vero et ipsi auditis, procul quanquam estis,
 utque venit, utque Aegisthus ei molitus est tristem interitum.
 Sed sane ille quidem graviter luit.
 Adeo bonum est, et filium interemti relictum-esse
 viri; quoniam et ille ultus est patris-occisorem
 Aegisthum dolosum, qui ei patrem inclytum interfecerat.
 Et tu, amice, (valde enim te video pulcrumque magnumque)
 fortis esto, ut aliquis tibi et posterorum bene dicat.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] o Nestor Nelide, magna gloria Achivorum,
 et abunde ille quidem ultus est, et ei Achivi
 deferunt gloriam amplam, quae et posteris innotescat.
 Utinam enim mihi tantam dii potentiam dedissent,
 ut-ulciscerer procos de-injuria molesta,
 qui mihi contumeliose-agentes, improbiissima machinantur.
 Sed non mihi hujusmodi destinaverunt dii felicitatem,
 patrique meo et mihi: nunc vero opus est pati omnino.

Huic autem respondit deinde Gerenius Nestor:
 o amice: quandoquidem haec me recordari-fecisti et protu-
 listi:] aiunt procos tuae matris gratia multos
 in aedibus, invito te, mala machinari.
 Dic mihi, num lubens subigeris, an-te quidem cives
 odio-habent in populo, sequentes dei vocem?
 Quis vero scit, an non aliquando eorum violentiam ulciscatur
 reversus,] sive ipse solus, sive et universi Achivi?
 Si enim te sic vellet amare caesiis-oculis Minerva,
 quemadmodum tunc Ulyssis curam gerebat gloriosi,
 populo in Trojanorum, ubi passi-sumus dolores Achivi
 (non enim unquam vidi usque-adeo deos manifeste amantes,
 quemadmodum illi manifeste astitit Pallas Minerva):
 si te adeo vellet amare, curaretque animo,
 tum aliquis (quivis) illorum utique oblivisceretur nuptiarum.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] o senex, nunquam hanc rem perfectum-iri existimo:
 nimis enim magnum dixisti; stupor me tenet; non mihi-certe
 speranti ea contingerent, ne si quidem dii sic vellent.

Hunc vero rursus allocuta est dea caesiis-oculis Minerva:
 Telemache, quale tibi dictum effugit septum dentium!
 Facile deus, volens, etiam e-longinquo virum servavit.
 Malim vero ego, etiam dolores multos passus,
 domumque redire, et redivit diem videre,

- ἢ ἔλθων ἀπολέσθαι ἐρέστιος, ὥς Ἀγαμέμνων
 235 ὤλεθ' ὑπ' Αἰγίσθοιο δόλῳ καὶ ἧς ἀλόχοιο.
 Ἄλλ' ἦτοι θάνατον μὲν ὁμοῖον οὐδὲ θεοὶ περ
 καὶ φίλῳ ἀνδρὶ δύνανται ἀλαλχέμεν, ὅππότε κεν δὴ
 Μοῖρ' ὅλῃ καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΰδ' α
 240 Μέντορ, μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα κηδόμενοι περ·
 κείνῳ δ' οὐκέτι νόστος ἐτήτυμος, ἀλλὰ οἱ ἦδη
 φράσαντ' ἀθάνατοι θάνατον καὶ Κῆρα μέλαιναν.
 Νῦν δ' ἐθέλω ἔπος ἄλλο μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι
 Νέστορ· ἐπεὶ περίοιδε δίκας ἡδὲ φρόνιν ἄλλων.
 245 Τρίς γάρ δὴ μιν φασὶν ἀνάσσειν γένε' ἀνδρῶν
 ὥστε μοι ἀθάνατος ἰνδάλλεται εἰσοράσθαι.
 Ὡ Νέστορ Νηληιάδῃ, σὺ δ' ἀληθὲς ἐνίσπε·
 πῶς ἔθαν' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων;
 ποῦ Μενέλαος ἔην; τίνα δ' αὐτῷ μήσατ' ὀλεθρον
 250 Αἰγίσθος δολομήτις; ἐπεὶ κτάνε πολλὸν ἀρείω.
 Ἦ οὐκ Ἄργεος ἦεν Ἀχαιϊκοῦ, ἀλλὰ πῇ ἄλλῃ
 πλάζετ' ἐπ' ἀνθρώπους, ὃ δὲ θαρσέσας κατέπεφνεν;
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἐπεὶτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 τοίγαρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθέα πάντ' ἀγορεύσω.
 255 Ἦτοι μὲν τάδε κ' αὐτὸς ὀίεαι, ὥσπερ ἐτύχθη.
 Εἰ ζῶντι Αἰγίσθον ἐνὶ μεγάροισιν ἔτετμεν
 Ἀτρεΐδης Τροίηνθεν ἰὼν, ξανθὸς Μενέλαος·
 τῷ κέ οἱ οὐδὲ θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαίαν ἔχευαν,
 ἀλλ' ἄρα τόνγε κύνης τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν,
 260 κείμενον ἐν πεδίῳ ἐκάς Ἄργεος· οὐδὲ κέ τις μιν
 κλαῦσεν Ἀχαιϊάδων· μάλα γὰρ μέγα μήσατο ἔργον.
 Ἥμεῖς μὲν γὰρ κείθι πολέας τελέοντες ἀέθλους
 ἤμεθ'· ὃ δ' εὐκχλος μυχῶ Ἄργεος ἱπποπότοιο
 πᾶλλ' Ἀγαμέμνονένῃ ἀλοχον ὀλέγεσθ' ἐπέεσσιν.
 265 Ἦ δ' ἦτοι τὸ πρὶν μὲν ἀνάνειτο ἔργον ἀεικές,
 δία Κλυταίμνηστρην· φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῶσιν·
 πὰρ δ' ἄρ' ἔην καὶ αἰοῖδος ἀνὴρ, ᾧ πολλὰ ἐπέτελλεν
 Ἀτρεΐδης, Τροίηνδε κίων, εἰρυσθαὶ ἄκοιτιν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μιν Μοῖρα θεῶν ἐπέδωκε δαμῆναι,
 270 δὴ τότε τὸν μὲν αἰοῖδον ἄγων ἐς νῆσον ἐρήμην
 κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι·
 τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ὄνδε δόμονδε,
 πολλὰ δὲ μνηρ' ἔκκε θεῶν ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
 πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, ὑφάσματά τε χρυσόν τε,
 275 ἐκτελέσας μέγα ἔργον, ὃ οὔποτε ἔλπετο θυμῷ.
 Ἥμεῖς μὲν γὰρ ἅμα πλέομεν, Τροίηνθεν ἰόντες,
 Ἀτρεΐδης καὶ ἐγὼ, φίλα εἰδότες ἀλλήλοισιν.
 Ἄλλ' ὅτε Σούνιον ἱρὸν ἀφικόμεθ', ἄκρον Ἀθηνῶν,
 ἐνθα κυβερνήτην Μενελάου Φοῖβος Ἀπόλλων
 280 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιόμενος κατέπεφνεν,
 περὶ δ' αἶλιον μετὰ χειρὶ θεοῦσης νῆος ἔχοντα,
 Φρόντιν Ὀνητορίδην, ὃς ἐκάνυτο φῦλ' ἀνθρώπων
 νῆα κυβερνῆσαι, ὅππότε σπερχοίατ' ἄελλαι.
 Ὡς ὃ μὲν ἐνθα κατέσχετ', ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο,
 285 ὅρρ' ἔταρον θάπτοι, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσειεν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ κείνος, ἰὼν ἐπὶ οἶνοπα πόντον
 ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι, Μαλειῶν ὄρος αἰπὺ

quam, reversus, perire ad-focum *meum*, ut Agamemno perit sub *Aegisthi* dolo et suæ uxoris.
 Verum enimvero mortem omnibus-aque-gravem nedii quidem [ipsi] etiam ab-amato viro possunt arcere, quando *eum* fatum perniciosum corripuerit longum-sternentis mortis.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est :] Mentor, ne-amplius hæc inter-nos-disseramus, mæsti quidem :] illi vero non-amplius reditus verus, sed ei jam moliti-sunt immortales mortem et fatum atrum.

Nunc vero volo rem aliam inquirere et interrogare Nestorem : quoniam novit jura et prudentiam præ-aliiis. Ter enim jam ipsum dicunt imperasse ævis virorum : adeo mihi immortalis velut-videtur aspectu.

O Nestor Nelide, tu vero verum dic : quomodo mortuus-est Atrides late-imperans Agamemno? ubi Menelaus erat? quam vero illi machinatus-est mortem *Aegisthus* dolosus? quoniam occidit se multo præstantiorem. An non in-Argo erat Achaico *Menelaus*, sed alicubi alibi errabat apud homines, ille vero sumto-animo interfecit?

Huic autem respondit deinde Gerenius eques Nestor : profecto ego tibi, fili, vera omnia narrabo. Nempe hoc ipse fere suspicaris, quemadmodum evenit. Si viventem *Aegisthum* in ædibus deprehendisset Atrides, a-Troja profectus, flavus Menelaus : sane ei nec mortuo superfusam terram iniecissent, sed certe hunc canesque et aves dilaniassent, jacentem in campo procul ab-Argo; neque ulla ipsum deplorasset Achivarum : valde enim magnum molitus-erat facinus.] Nos enim illic multa obeuntes certamina, sedebamus; ille vero securus in-secessu Argi equos-pascentis inultum Agamemnoniam uxorem demulcebat verbis.

Hæc vero primo quidem abnuebat facinus indignum, divina Clytemnestra; mente enim utebatur bona : atque aderat etiam cantor vir, cui plurimum mandarat Atrides, ad-Trojam proficiscens, ut-servet uxorem. Sed quum jam ipsum fatum deorum irretivit ut-domaretur, tum vero hunc quidem cantorem ducens in-insulam desertam, dereliquit avibus capturam et prædam futurum :

ipsam vero volens volentem duxit suam in-domum; multa autem femora adolebat deorum sacris super aris, multaque donaria suspendit, textiliaque, aurumque, perfecto magno opere, quod nunquam sperasset animo. Nos quidem enim simul navigabamus, a-Troja profecti, Atrides *Menelaus* et ego, amice affecti invicem. Sed quum ad-Sunium sacrum pervenissemus, promontorium Athenarum,] illic gubernatorem Menelai Phœbus Apollo suis mitibus telis aggrediens occidit, clavum in manibus currentis navis tenentem, Phrontin Onetoriden; qui vincebat gentes hominum nave gubernanda, quoties ingruébant procellæ. Sic ille quidem illic detentus-est, deoperans licet iter, ut socium sepeliret, et inferias faceret.

Sed quando jam et ille, profectus super obscurum pontum in navibus cavis, Malearum ad-montem excelsum

ἴξε θεῶν· τότε δὴ στυγερὴν ὁδὸν εὐρύοπα Ζεὺς
ἐφράσατο, λιγέων δ' ἀνέμων ἐπ' αὐτμένα χυῖεν,
290 κύματα τε τροφόντα, πελώρια, ἴσα ὄρεσιν.
Ἐνθα διατμήζας, τὰς μὲν Κρήτη ἐπέλασεν,
ἤχι Κύδωνες ἔναιον, Ἰαρθάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.
Ἔστι δέ τις λισσὴ αἰπειά τε εἰς ἄλα πέτρῃ,
ἔσχατι γὲ Γόρτυνος, ἐν ἡεροσιδέϊ πόντῳ·
295 ἔνθα Νότος μέγα κύμα ποτὶ σκαῖον ῥίον ὤθει,
ἐς Φαιστόν, μικρὸς δὲ λίθος μέγα κύμα' ἀποέργει.
Αἱ μὲν ἄρ' ἐνθ' ἦλθον, σπουδῇ δ' ἤλυξαν ὄλεθρον
ἄνδρες, ἀτὰρ νῆας γε ποτὶ σπιλάδεσσιν ἔαζαν
κύματ'· ἀτὰρ τὰς πέντε νέας κυανοπρωρείους
300 Αἰγύπτῳ ἐπέλασσε φέρων ἀνεμὸς τε καὶ ὕδωρ.
Ὡς ὁ μὲν ἔνθα πολὺν βίον καὶ χρυσὸν ἀγείρων
ἡλᾶτο ξὺν νηυσὶ κατ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους.
Τόφρᾳ δὲ ταυτ' Αἰγισθος ἐμήσατο οἰκοθι λυγρὰ,
κτείνας Ἀτρεΐδην· δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ.
305 Ἐπάτατες δ' ἦνασσε πολυχρύσιοι Μυκλήνης·
τῷ δέ οἱ ὀγδοάτῳ κακὸν ἤλυθε διος Ὀρέστης
ἄψ' ἀπ' Ἀθηναίων, κατὰ δ' ἔκτανε πατρογονήα,
Αἰγισθον δολόμητιν, ὃς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.
Ἦτοι ὁ τὸν κτείνας δαίνυ τάφον Ἀργείοισιν
310 μητρός τε στυγερῆς καὶ ἀνάκτιδος Αἰγισθοῖο·
αὐτῆμαρ δέ οἱ ἤλθε βοήν ἀγαθὸς Μενέλαος,
πολλὰ κτήματ' ἄγων, ὅσα οἱ νέες ἄχθος ἄειραν.
Καὶ σὺ, φίλος, μὴ δηθὰ δόμων ἀπο τῇλ' ἀλάλησο,
κτῆματά τε προλιπὼν ἄνδρας τ' ἐν σοῖσι δόμοισιν
315 οὕτω ὑπερφιάλους· μὴ τοι κατὰ πάντα φάγωσιν
κτῆματὰ δασσάμενοι, σὺ δὲ τηύσῃην ὁδὸν ἔλθης.
Ἄλλ' ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα
ἔλθειν· κεῖνος γὰρ νέον ἄλλοθεν εἰλήλουθεν
ἐκ τῶν ἀνθρώπων, ὅθεν οὐκ ἔλποιτό γε θυμῷ
320 ἔλθέμεν, ὅντινα πρῶτον ἀποσφῆλωσιν ἄελλαι
ἐς πέλαγος μέγα τοῖον· ὅθεν τέ περ οὐδ' οἰωνοὶ
αὐτότεες οἴχνευσιν, ἐπεὶ μέγα τε δεινὸν τε.
Ἄλλ' ἴθι νῦν σὺν νηὶ τε σῇ καὶ σοῖς ἐτάροισιν·
εἰ δ' ἐθέλεις πεζός, πᾶρα τοι δίφρους καὶ καὶ ἵπποι,
325 πᾶρ δέ τοι υἱὲς ἔμοι, οἳ τοι πομπῆς ἔσσονται
ἐς Λακεδαίμονα διᾶν, ὅθι ξανθὸς Μενέλαος.
Λίσσεσθαι δέ μιν αὐτὸν, ἵνα νημερτές ἐνίσπῃ·
ψευδὸς δ' οὐκ ἔρεει· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστίν.
Ὡς ἔφατ'· ἡέλιος δ' ἄρ' ἔδω καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
330 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ὡ γέρον, ἦτοι ταῦτα κατὰ μοῖραν κατέλεξας·
ἀλλ' ἄγε, τάμνετε μὲν γλώσσας, κεράσασθε δὲ οἶνον,
ὅφρα Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν
σπείσαντες κοῖτοιο μεδώμεθα· τοιοῦτο γὰρ ὥρη.
335 Ἦδῃ γὰρ φάος οἴχετ' ὑπὸ ῥόφον· οὐδὲ ἔοικεν
δηθὰ θεῶν ἐν δαιτὶ θαλασσεμέν, ἀλλὰ νέεσθαι.
Ἦ ῥα Διὸς θυγάτηρ· τοὶ δ' ἔκλυον αὐδοσάσης.
τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχουσιν,
κούροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο·
340 νόμῃσαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν
γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον, ἀνιστάμενοι δ' ἐπέλειβον.

pervenit properans : tum vero invisum iter late-sonans Jupiter
ei destinavit, stridorumque ventorum flatum immisit,
fluctusque tumidos, ingentes, aequales montibus.
Illic disjunctis *navibus*, has quidem Cretae admovit;
ubi Cydones habitabant, Iardani circa fluentia.
Est autem quaedam laevis excelsaque in mare *procurrens*
petra,] ad-fines Gortynis, in obscuro ponto;
hic Notus ingentem fluctum ad sinistrum promontorium pel-
lebat,] in Phaestum; parvulus autem lapis magnum fluctum
inhibet.] Hæ quidem eo venere : vix autem effugerunt mortem
viri : at naves ad saxa *allisas* fregerunt
fluctus : sed quinque naves caeruleis-proris
Ægypto admovit ferens ventusque et unda.
Sic ille quidem ibi plurimum victum et aurum congregans
errabat cum navibus apud alius-linguæ homines.
Interea vero ista Ægisthus molitus-est domi tristitia,
occidens Atriden : subactus-est autem populus sub illo.
Septennium vero *is* imperavit divitibus Mycenis;
at octavo anno ei in-perniciem venit divinus Orestes
retro ab-Athenis; atque interfecit patris-occisorem,
Ægisthum dolosum; qui illi patrem inclytum interfecerat.
Atque hic quum hunc occidisset, dedit cœnam-sepulcralem
Argivis] matrisque invisæ et imbellis Ægisthi :
eodemque-die ei supervenit bello strenuus Menelaus,
plurima bona vehens, quantum ei naves onus ferre-poterant.
Et tu, amice, ne diutius a domo procul erres,
bonisque relictis virisque in tuis ædibus
adeo insolentibus : ne tibi omnia devorent
bona, inter-se-divisa, tu vero vanum iter feceris.
Sed ad Menelaum quidem ego adhortor et jubeo *te*
proficisci; ille enim nuper aliunde venit
ex iis hominibus, unde non speraret animo
se rediturum, quemcunque primum abegerint procellæ
in pelagus vastum tantum : unde utique nec aves
intra-annum venire-possunt, quoniam magnumque horren-
dumque.] Sed ito nunc cum nave tua et tuis sociis :
sin vero velis terrestri-itinere, aderit tibi currusque et equi,
aderuntque tibi filii mei, qui tibi duces erunt
in Lacedæmonem divinam, ubi *est* flavus Menelaus.
Ora autem eum ipsum, ut vera *tibi* dicat :
mendacium vero non dicet : valde enim prudens est.
Sic dixit : sol autem occidit et tenebræ supervenerunt.
Inter-hos vero et dixit dea cæsiis-oculis Minerva :
O senex, profecto hæc recte dixisti :
sed agile, secate quidem linguas, miscete autem vinum,
ut Neptuno et aliis immortalibus
ubi-libaverimus, de-cubitu cogitemus; ejus enim hora *adest*.
Jam enim lumen ivit sub occasum; nec decet
diu deorum in epulo sedere, sed abire.
Dixit Jovis filia; hi vero ausculta-runt locutæ.
Ipsis autem præcones aquam manibus infuderunt;
juvenes vero crateras coronarunt potu;
distribueruntque inde omnibus, auspicantes poculis;
linguas autem in igne conjecerunt, surgentesque libarunt.

Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπιὸν θ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,
δὴ τότε Ἀθηναίη καὶ Τηλέμαχος θεοειδὴς
ἄμφω ἰέσθην κοίλῃ ἐπὶ νῆα νέεσθαι.

345 Νέστωρ δ' αὖ κατέρυκε καταπτόμενος ἐπέεσσιν·
Ζεὺς τόγ' ἀλεξήσῃ καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
ὥς ὑμεῖς παρ' ἐμείο θοῇ ἐπὶ νῆα κίοιτε,
ὥστε τευ ἡ παρὰ πάμπαν ἀνείμονος ἡδὲ πενιχροῦ,
ᾧ οὔτε χλαῖναι καὶ ῥήγεα πολλὰ ἐνὶ οἴκῳ,

360 οὐτ' αὐτῷ μαλακῶς οὔτε ξείνοισιν ἐνεύδειν.

Αὐτὰρ ἐμοὶ πάρα μὲν χλαῖναι καὶ ῥήγεα καλὰ.

Οὐ θὴν δὴ τοῦδ' ἀνδρὸς Ὀδυσσεύος φίλος υἱὸς

νῆος ἐπ' ἱκρίοφιν καταλέγεται, ὅφρ' ἂν ἔγωγε

ζῶω, ἔπειτα δὲ παῖδες ἐνὶ μεγάροισι λίπονται,

365 ξείνους ξεινίζειν, ὅστις κ' ἐμὰ δώμαθ' ἔκηται.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

εὖ δὴ ταῦτά γ' ἔφησθα, γέρον φίλε· σοὶ δὲ ἔοικεν

Τηλέμαχον πείθεσθαι, ἐπεὶ πολλὸν κάλλιον οὕτω.

Ἄλλ' οὗτος μὲν νῦν σοι ἅμ' ἔφεται, ὅφρα κεν εὖδῃ

380 σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· ἐγὼ δ' ἐπὶ νῆα μελαινὰν

εἴμ', ἵνα θαρσύνω θ' ἐτάρους εἴπω τε ἕκαστα.

Οἷος γὰρ μετὰ τοῖσι γεραίτερος εὐχομαι εἶναι·

οἱ δ' ἄλλοι φιλότῃ νεώτεροι ἄνδρες ἔπονται,

πάντες δμηλικὴν μεγαθύμου Τηλεμάχοιο.

385 Ἐνθα κε λεχαίμην κοίλῃ παρὰ νηὶ μελαίνῃ,

νῦν ἀτὰρ ᾗωθεν μετὰ Καυκῶνας μεγαθύμους

εἴμ', ἔνθα χρεῖός μοι ὀφείλεται, οὔτι νέον γε,

οὐδ' ὀλίγον· σὺ δὲ τοῦτον, ἐπεὶ τῶν ἔκτο δῶμα,

πέμψον σὺν δῖφρῳ τε καὶ υἱεῖ· δὸς δὲ οἱ ἵππους,

370 οἱ τοὶ ἐλαφρότατοι θεῖοιν καὶ κάρτος ἄριστοι.

Ὡς ἀφα φωνήσας ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη

φήνῃ εἰδομένη· θάμβος δ' ἔλε πάντας ἰδόντας.

Θαύμαζεν δ' ὁ γεραίος, ὅπως ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν·

Τηλεμάχου δ' ἔλε χεῖρα ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

375 ὦ φίλος, οὐ σε ἔολπα κακὸν καὶ ἀναλκιν ἴσσεσθαι,

εἰ δὴ τοι νέω ὧδε θεοὶ πομπῆς ἔπονται.

Οὐ μὲν γάρ τις ὅδ' ἄλλος Ὀλύμπια δώματ' ἐχόντων,

ἀλλὰ Διὸς θυγάτηρ, κυδίστη Τριτογένεια,

ἥ τοι καὶ πατέρ' ἐσθλὸν ἐν Ἀργείοισιν ἐτίμα.

380 Ἀλλὰ, ἀνασ', Ὀηθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλὸν,

αὐτῷ καὶ παῖδεσσι καὶ αἰδοίῃ παρακοίτῃ·

σοὶ δ' αὖ ἐγὼ βέξω βοῦν ἦνιν, εὐρυμέτωπον,

ἀδμήτην, ἣν οὐπὼ ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνὴρ·

τήν τοι ἐγὼ βέξω χρυσὸν κέρασιν περιχεύας.

385 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.

Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,

υἱάσι καὶ γαμβροῖσιν, ἐὰ πρὸς δώματα καλὰ.

Ἄλλ' ὅτε δώμαθ' ἔκοντο ἀγακλῦτά τοιο ἀνακτος,

ἐξείης ἔκοντο κατὰ κλισίους τε θρόνους τε.

390 Τοῖς δ' ὁ γέρον ἐλθοῦσιν ἀνὰ κρητῆρα κέρασεν

οἴνου ἡδυπότοιο, τὸν ἑνδεκάτῳ ἐνιαυτῷ

ᾧξεν ταμὴν καὶ ἀπὸ κρήδεμνον ἔλυσεν·

τοῦ δ' ἔγρον κρητῆρα κεράσατο· πολλὰ δ' Ἀθήνη

εὔχετ' ἀποσπένδων, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο.

395 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπιὸν θ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,

Ac postquam libarant, biberantque quantum cupiebat animus,] tum vero Minerva et Telemachus deo-similis ambo volebant cavam ad navem redire.

Nestor autem detinebat eos incensena verbis :

Jupiter hoc prohibeat, et immortales dii ceteri,

ut vos a me celerem ad navem eatis,

tanquam ab-aliquo vel prorsus vestis-carenti, aut pauperculo,

cui nec lænæ nec stragula multa sint in domo,

quibus neque ipse molliter, neque hospites indormiant.

At mihi sunt lænæ et stragula pulcra.

Nunquam certe hujus viri Ulyssis carus filius

navis in tabulatis cubaverit, dum equidem

vixero, deinde vero liberi mihi in ædibus relinquantur,

hospites qui-excipient, quicumque meam domum venerit.

Hunc autem rursus allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva :

bene sane hæc dixisti, senex amice : tibi vero decet

Telemachum parere, quoniam longe melius sic.

Verum hic quidem nunc te sequetur, ut dormiat

tuis in ædibus ; ego autem ad navem nigram

ibo, ut confirmemque socios præcipiamque singula.

Solum enim inter illos seniore me-profiteor esse ;

at ceteri ob-amicitiam juniores viri nos comitantur,

omnes æquales-ætate magnanimo Telemacho.

Illic cubaverim cava in nave nigra,

nunc : sed mane ad Cauconas magnanimos

ibo, ubi debitum mihi debetur, non-sane recens,

neque exiguum : tu vero hunc, quoniam tuam venit domum,

deduc cum curru et filio : daque ei equos,

qui tibi celerrimi sint currendo et robore fortissimi.

Sic igitur locuta abiit cæsiis-oculis Minerva,

aquilæ similis : stupor vero cepit omnes videntes.

Admirabatur autem senex, ut vidit oculis ;

Telemachique prendit manum, verbumque dixit et elocutus-est :] O amice, haud te optior ignavum et imbellem fore,

siquidem te juvenem sic dii ductores comitantur.

Non enim quisquam hic alius cælestes domos habitantium,

sed Jovis filia, augustissima Tritogenia,

quæ tibi et patrem strenuum inter Argivos honorabat.

At, regina, propitia-sis ; daque mihi gloriam eximiam,

ipsi, et filiis, et venerandæ uxori :

tibi autem ego sacrificabo bovem anniculam, lata-fronte,

indomitam, quam nondum sub jugum duxit vir :

hanc tibi ego sacrificabo, auro cornibus circumfuso.

Sic dixit supplicans ; hunc vero audit Pallas Minerva.

Illos autem præibat Gerenius eques Nestor,

filios et generos, suas ad ædes pulcras.

Sed postquam ad-ædes venerant inclytas regis,

ordine sedebant per sediliaque sellasque.

His vero senex, ubi-advenerant, craterem miscuit

vinis dulcis-potu, quod undecimo anno

aperuit proma, et operculum demisit :

hujus senex craterem miscuit ; plurimum vero Minervæ

supplicabat libans, filię Jovis ægidem-tenentis.

Sed ut libarant, biberantque quantum volebat animus,

οἱ μὲν κακχείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος·
 τὸν δ' αὐτοῦ κοίμησε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
 Τηλέμαχον, φίλον υἱὸν Ὀδυσσῆος θεϊοῖο,
 τρητοῖς ἐν λεχέσσι, ὑπ' αἰδοῦσῃ ἐριδούπῳ·
 400 πὰρ δ' ἄρ' εὐμμελῖν Πεισίστρατον, ὄρχαμον ἀνδρῶν,
 δς οἱ ἔτ' ἦθεος παίδων ἦν ἐν μεγάροισιν.
 Αὐτὸς δ' αὖτε καθεῦδε μυχρὶ δόμῳ ὑψηλοῖο·
 τῷ δ' ἄλοχος δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 405 ὥρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφι Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ.
 Ἐκ δ' ἔλθων κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισιν,
 οἳ οἱ ἔσαν προπάροιθε θυράων ὑψηλῶν,
 λευκοὶ, ἀποστολβόντες ἀλείφατος· οἷς ἐπὶ μὲν πρὶν
 Νηλεὺς ἴκεσκεν, θεόφιν μῆστωρ ἀτάλαντος·
 410 ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη Κηρὶ δαμειὶς Ἀἰδόςδε βεβήκει·
 Νέστωρ αὖ τὸτ' ἐφίξε Γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν,
 σκῆπτρον ἔχων. Περὶ δ' ὕϊες ἀολλέες ἡγερέοντο,
 ἐκ θαλάμῳ ἐλθόντες, Ἐχέφρων τε Στρατίας τε
 Περσεὺς τ' Ἀρητὸς τε καὶ ἀντιθεὸς Θρασυμήδης·
 415 τοῖσι δ' ἔπειθ' ἕκτος Πεισίστρατος ἤλυθεν ἥρως·
 πὰρ δ' ἄρα Τηλέμαχον θεοεικελὸν εἶσαν ἀγόντες.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Καρπαλίμως μοι, τέκνα φίλα, κρηήνατ' ἐέλδωρ,
 ὄρρ' ἦτοι πρῶτιστα θεῶν ἰάσσομ' Ἀθήνην,
 420 ἥ μοι ἐναργὴς ἦλθε θεοῦ ἐς δαῖτα θάλειαν.
 Ἀλλ' ἄγ', ὁ μὲν πεδίοδ' ἐπὶ βοῦν ἴτω, ὅρα τάχιστα
 ἔλθῃσιν, ἑλάσῃ δὲ βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ·
 εἷς δ' ἐπὶ Τηλεμάχῳ μεγαθύμῳ νῆα μέλαιναν
 πάντας ἰὼν ἐτάρους ἀγέτω, λιπέτω δὲ δῦ' οἴους·
 425 εἷς δ' αὖ χρυσοχόον Λαέρτεια δαῦρο καλέσθω
 ἔλθειν, ὅρα βοδὸς χρυσὸν κέρασιν περιχεύῃ.
 Οἱ δ' ἄλλοι μένετ' αὐτοῦ ἀολλέες· εἵπατε δ' εἰσω
 δμῳῇσιν κατὰ δῶματ' ἀγακλυτὰ δαῖτα πένεσθαι,
 ἔδρας τε ῥύλα τ' ἀμυρὶ καὶ ἀγλαδὸν οἰσέμεν ὕδωρ. [βοῦς
 430 ὧς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐποίπνουν· ἦλθε μὲν ἄρ'
 ἐκ πεδίου, ἦλθον δὲ θοῆς παρὰ νῆος εἰσες
 Τηλεμάχῳ ἔταροι μεγαλήτορος· ἦλθε δὲ χαλκεὺς,
 θπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, πείρατα τέχνης,
 ἀκμονά τε σφυρὰν τ' ἐπιτόητόν τε πυράγρην,
 435 οἷσιντε χρυσὸν ἐργάζετο· ἦλθε δ' Ἀθήνη,
 ἱρῶν ἀντιόωσα· γέρων δ' ἱππηλάτα Νέστωρ
 χρυσὸν ἔδωχ'· ὁ δ' ἔπειτα βοδὸς κέρασιν περιχεύεν
 ἀσκήσας, ἴν' ἀγαλμα θεὰ κεχάροτο ἰδοῦσα.
 Βοῦν δ' ἀγέτην κεράων Στρατίας καὶ διὸς Ἐχέφρων.
 440 Χέρνιβα δὲ σφ' Ἀρητος ἐν ἀνθεμόεντι λέβητι
 ἤλυθεν ἐκ θαλάμοιο φέρων, ἐτέρῃ δ' ἔχεν οὐλὰς
 ἐκ κανέω· πέλεκυν δὲ μενεπολέμιος Θρασυμήδης
 δέξυν ἔχων ἐν χερσὶ περιστάτο, βοῦν ἐπιοφών.
 Περσεὺς δ' ἀμύνειν εἶχε· γέρων δ' ἱππηλάτα Νέστωρ
 445 χέρνιβά τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο· πολλὰ δ' Ἀθήνη
 εὐχετ' ἀπαρχόμενος, κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὖσαντο καὶ οὐλοχύτας προβάλλοντο,
 αὐτίκα Νέστωρος υἱὸς, ὑπέρθυμος Θρασυμήδης,
 ἤλασεν ἄγχι στάς· πέλεκυς δ' ἀπέκοψε τένοντας

alii quidem decubitori abierunt domum quisque :
 hunc vero illic decumbere fecit Gerenius eques Nestor,
 Telemachum, carum filium Ulyssis divini,
 tornatis in lectis, sub porticu sonora :
 juxta eum vero bellicosum Pisistratum, ducem virorum,
 qui ei adhuc cælebs filiorum erat in ædibus.
 Ipse autem dormivit in recessu domus excelsæ :
 huic vero uxor regina lectum paravit et cubile.

Quando autem mane genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 surrexit e lecto Gerenius eques Nestor.
 Egressusque consedit super politos lapides,
 qui illi erant ante fores excelsas,
 albi, resplendentes unguento ; quibus quidem antea
 Neleus insidebat, diis consiliarius par ;
 at ille quidem jam falo domitus ad-Orcum descenderat,
 Nestor autem tum insidebat Gerenius, custos Achivorum,
 sceptrum tenens ; circum autem filii frequentes congregabantur,] e thalamis egressi, Echephronque, Stratiusque,
 Perseusque, Aretusque, et deo-par Thrasymedes :
 his vero deinceps sextus Pisistratus venit heros :
 juxta autem Telemachum deo-similem collocarat ducentes.
 Illis vero sermones exorsus est Gerenius eques Nestor :

Celeriter mihi, filii cari, perficite voluntatem,
 ut scilicet omnium-primam inter-deos propitiem Minervam,
 quæ mihi manifesta venit dei ad convivium opiparum.
 Verum age, alius quidem rus ad-quærendam bovem eat, ut
 celerrime] veniat, adducatque eam boum bubulcus vir ;
 unus autem ad Telemachi magnanimi navem nigram
 profectus, omnes socios adducat, relinquat vero duos solos :
 unus porro aurificem Laerceum huc jubeat
 venire, ut aurum bovis cornibus circumfundat.
 At ceteri manete hic simul-omnes ; mandate autem intus
 ancillis per domum inclytam convivium apparare,
 sediliaque lignaque undique, et limpidam afferre aquam.

Sic dixit ; illi autem omnes properabant : venit quidem bos
 ex agro, veneruntque celeri a nave æquali
 Telemachi socii magnanimi : venit porro faber,
 arma in manibus tenens fabrilia, instrumenta artis,
 incudemque, malleumque, bene-factamque forcipem,
 quibus-quidem aurum elaborabat ; venit vero Minerva,
 sacris adfutura : senex autem eques Nestor
 aurum dedit : ille vero deinde bovis cornibus circumfudit,
 ubi-elaborarat, ut ornatum dea gauderet intuita.
 Bovem autem ducebant cornibus Stratius et divinus Eche-
 phron.] Aquam vero ipsis Aretus in floribus-cælati-ornato-le-
 bete] venit e thalamo ferens ; alteraque gestabat molas
 in canistro ; securum autem bellicosus Thrasymedes
 acutum tenens in manibus astabat, bovem cæsurus.
 Perseus vero vas tenebat : senex autem eques Nestor
 aquamque molasque prælibabat : multumque Minervæ
 supplicabat primitias-offerens, e-capite pilos in ignem conjici-
 ens.] Ac postquam precati-sunt, et molas projecerunt,
 statim Nestoris filius, magnanimus Thrasymedes,
 ferit bovem prope stans : securis autem abscidit nervos

- 450 αὐχενίους, λῦσεν δὲ βοὸς μένος· αἱ δ' ὀλόλυσαν
θυγατέρες τε νοοί τε καὶ αἰδοίη παράκοιτις
Νέστορος, Εὐρύδικη, πρέσβα Κλυμένιοι θυγατρῶν.
Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀνελόντες ἀπὸ χθονὸς εὐρουδείης
ἔσχον· ἄτάρ σφάξεν Πεισίστρατος, ὄρχαμος ἀνδρῶν.
455 Τῆς δ' ἔπει ἐκ μέλαν αἵμα βύη, λίπε δ' ὅστέα θυμὸς,
αἶψ' ἄρα μιν διέγευσαν· ἄφαρ δ' ἐκ μηρία τάμνον
πάντα κατὰ μοῖραν, κατὰ τε κνίση ἐκάλυσαν,
δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.
Καίε δ' ἐπὶ σχίζῃς δὲ γέρων, ἐπὶ δ' αἰθῶπα οἶνον
460 λείβε· νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπύβολα χερσίν.
Αὐτὰρ ἔπει κατὰ μῆρ' ἐκάη καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
μίστυλλον τ' ἄρα τάλλα καὶ ἀμφ' ὀδελοῖσιν ἔπειραν,
ὥπταν δ' ἀκροπόρους ὀδελοὺς ἐν χερσίν ἔχοντες.
Τόφρα δὲ Τηλέμαχον λούσεν καλὴ Πολυκάστη,
465 Νέστορος ὀπλοτάτη θυγάτηρ Νηληϊάδαο.
Αὐτὰρ ἔπει λούσεν τε καὶ ἔγρισεν λίπ' ἐλαίῳ,
ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν ἡδὲ χιτῶνα,
ἐκ β' ἀσαμίνθου βῆ, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος·
πάρ δ' ὄγε Νέστορ' ἰὼν κατ' ἄρ' ἔλετο, ποιμένι λαῶν.
470 Οἱ δ' ἔπει ὥπτησαν κρεῖ ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,
δαίνυνθ' ἐζόμενοι· ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄροντο,
οἶνον ἐνοικοχοῦντες ἐνὶ χρυσέοις δεπάεσσιν.
Αὐτὰρ ἔπει πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
475 Παῖδες ἐμοί, ἄγε, Τηλεμάχῳ καλλιτρίχας ἵππους
ζεῦξάθ' ὑφ' ἄρματ' ἀγοντες, ἵνα πρήσῃσιν ὁδοῖο.
Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπίθοντο·
καρπαλλίμως δ' ἔζευξαν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους.
Ἐν δὲ γυνὴ ταμίη σίτον καὶ οἶνον ἔθηκεν,
480 ὅψα τε οἷα ἔδουσι Διοτρεφέες βασιλῆες.
Ἄν δ' ἄρα Τηλέμαχος περικαλλέα βῆσατο δίφρον·
πάρ δ' ἄρα Νεστορίδης Πεισίστρατος, ὄρχαμος ἀν-
ὲς δίφρον τ' ἀνέβαινε καὶ ἡνία λάεζτο χερσίν· [δρῶν,
μάστιξεν δ' ἐλάαν· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθη
485 ἐς πεδίον, λιπέτην δὲ Πύλου αἰπὺ πτολίεθρον·
οἱ δὲ πανημέριοι σείον ζυγὸν ἀμφοῖς ἔχοντες.
Δύσετό τ' ἥελιος σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγυαί·
ἐς Φηρὰς δ' ἴκοντο Διοκλῆος ποτὶ δῶμα,
υἱὸς Ὀρσιλόχοιο, τὸν Ἀλφειὸς τέκε παῖδα.
490 Ἐνθα δὲ νύκτ' ἄεσαν· ὁ δὲ τοῖς παρ' ξείνια θῆκεν.
Ἥμος δ' ἠργένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
ἵππους τε ζεύγνυντ' ἀνά θ' ἄρματα ποικίλ' ἐβαινον·
[ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου·]
μάστιξεν δ' ἐλάαν· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθη.
495 Ἴξον δ' ἐς πεδίον πυρηνόρον· ἐνθα δ' ἔπειτα
ἦνον ὁδόν· τοῖον γὰρ ὑπέκφερον ὠκέας ἵπποι.
Δύσετό τ' ἥελιος σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγυαί.

cervicales, solvitque bovis robur : et alte-precatae sunt
filiaeque nurusque, et pudica uxor

Nestoris, Eurydice, maxima-natu Clymeni filiarum.

Hi quidem deinde tollentes bovem a terra spatiosa
tenebant : at mactavit Pisistratus, dux virorum.

Ex-illa autem ut niger sanguis fluxerat, reliqueratque ossa
animus, cito dein ipsam divisere ; statimque femora excide-
runt] omnia rite, et adipe cooperuerunt,
hanc duplicantes ; super ea vero frusta-cruda-imposuere.

Adolebatque in lignis-fissis senex, insuperque nigrum vinum
libabat ; juvenes vero juxta eum tenebant verua-quinque-cu-
spidum manibus.] Sed ubi femora exusta-erant, et viscera gu-
starant,] minutatim-secuere cetera, et verubus transfixere,
assabantque, acuta verua in manibus tenentes.

Interea vero Telemachum lavit pulcra Polycaste,
Nestoris minima-natu filia Nelidae.

Ac postquam laverat, et unxerat pingui oleo,
eique indusium pulcrum circumjecerat et tunicam,
ipse e lavacro exiit, corpore immortalibus similis :
juxtaque Nestorem consedit, pastorem virorum.

Hi vero postquam assarant carnes superiores, et igni extra-
xerant,] epulabantur sedentes ; deinde viri praestantes sur-
gebant,] vinum infundentes in aureis poculis.

Ac quum potus et cibi desiderium exemissent,
illis dein sermones exorsus-est Gerenius eques Nestor :

Filii mei, agite, Telemacho pulcris-jubis equos
jungite sub currum ducentes, ut conficiat iter.

Sic dixit ; hi vero ei statim auscultaunt ac paruerunt :
celeriterque junxere sub currum veloces equos.

Ac mulier proma panem et vinum imposuit,
obsoniaque, qualia edunt Jovis-alumni reges.

Inde Telemachus perpulerum conscendit currum :
juxta eum vero Nestorides Pisistratus, dux virorum,
in currumque conscendit, et habenas cepit manu :
scuticaque-percussit equos ut-currerent : hi vero non inviti
volarunt] in campum,] reliqueruntque Pyli excelsam urbem ;
ac per-totum-diem quatiebant jugum utrinque habentes.

Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viae :
ad Pheras autem venerunt, Dioclis ad domum,

filii Orsilochi, quem Alpheus genuit filium.

Ibi vero noctem dormiverunt : illeque iis hospitalia apposuit.

Quando autem-mano-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
equosque junxerunt, et currum varium conscenderunt ;
[eque vestibulo agitarunt, et e-porticu sonora :]

scuticaque-percussit equos ut-currerent : hi vero non inviti vo-
larunt.] Venerunt autem in campum frugiferum ; ibi vero inde
conficiebant iter : tantopere enim eos extulere veloces equi.
Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viae.

Τὰ ἐν Λακεδαιμόνι.

- Οἱ δ' ἔχον κοίλῃν Λακεδαιμόνα κητώεσσαν·
πρὸς δ' ἄρα δώματ' ἔλων Μενελάου κυδαλίμοιο.
Τὸν δ' εὗρον δαινύντα γάμον πολλοῖσιν ἔτησιν
υἱός ἡδὲ θυγατρὸς ἀμύμονος ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.
5 Τὴν μὲν Ἀχιλλῆος ῥηξήνορος υἱεὶ πέμπεν
ἐν Τροίῃ γάρ πρῶτον ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν
δωσέμεναι τοῖσιν δὲ θεοὶ γάμον ἐξετέλειον.
Τὴν ἄρ' ὄγ' ἐνὶ ἵπποισι καὶ ἄρμασι πέμπε νέεσθαι
Μυρμιδόνων προτὶ ἄστυ περικλυτὸν, οἷσιν ἀνασσειν.
10 Υἱεὶ δὲ Σπάρτηθεν Ἀλέκτορος ἤγετο κούρη,
ὅς οἱ τηλύγετος γένητο κρατερὸς Μεγαπένθης
ἐκ δούλης· Ἑλένη δὲ θεοὶ γόνον οὐκέτ' ἔφαινον,
ἐπειδὴ τὸ πρῶτον ἐγένετο παῖδ' ἑρατεινῇν.
Ἑρμιόνην, ἣ εἶδος ἔχε χρυσέης Ἀφροδίτης.
15 [Ὡς οἱ μὲν δαίνυντο κατ' ὑψερέφες μέγα δῶμα
γείτονες ἡδὲ ἔται Μενελάου κυδαλίμοιο,
τερπόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος αἰοδὸς,
φορμίζων· δοῦν δὲ κυδιστήτῃρε κατ' αὐτοὺς
μολπῆς ἐξάρχοντος ἐδίνεον κατὰ μέσσον.]
20 Τῷ δ' αὖτ' ἐν προθύροισι δόμον αὐτῷ τε καὶ ἵππῳ,
Τηλέμαχος θ' ἦρως καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς,
σῆψαν ὁ δὲ προμολῶν ἴδετο κρείων Ἑτεωνεὺς,
ὀτρηρὸς θεράπων Μενελάου κυδαλίμοιο.
Βῆ δ' ἔμην ἀγγελέων διὰ δώματα ποιμένι λαῶν,
26 ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ξεῖνω δὴ τίνε τῷδε, Διοτρεφὸς ὦ Μενελαε,
ἄνδρες δύο, γενεῇ δὲ Διὸς μεγάλοιο ἔϊκτον.
Ἄλλ' εἰπ', εἰ σφῶν καταλύσομεν ὠκείας ἵππους,
ἢ ἄλλον πέμπωμεν ἱκανέμεν, ὅς κε φιλήσῃ.
30 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
οὐ μὲν νῆπιος ἦσθα, Βοηθιοῦν Ἑτεωνεῦ,
τὸ πρίν· ἀτὰρ μὲν νῦν γε παῖς ὥς νῆπια βάζεις.
Ἦ μὲν δὴ νοῦϊ ξεινήϊα πολλὰ φαγόντε
ἄλλων ἀνθρώπων δεῦρ' ἰκόμεθ' — αἱ κέ ποθι Ζεὺς
35 ἐξοπίσω περ παύσῃ οἷζυός. Ἄλλὰ λυ' ἵππους
ξείνων, ἐς δ' αὐτοὺς προτέρω ἄγε θοινηθῆναι.
Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐκ μεγάροιο διέσσυτο, κέκλετο δ' ἄλλους
ὀτρηροὺς θεράποντας ἅμ' ἐσπέσθαι ἐοῖ αὐτῷ.
Οἱ δ' ἵππους μὲν λῦσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἰδρώοντας·
40 καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐφ' ἵππεινσι κάπησιν,
πάρ δ' ἔβαλον ζεῖας, ἀνὰ δὲ κρὶ λευκὸν ἔμιζαν·
ἄρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανώνοντα·
αὐτοὺς δ' εἰσῆγον θεῖον δόμον· οἱ δὲ ἰδόντες
θαύμαζον κατὰ δῶμα Διοτρεφὸς βασιλῆος.
45 Ὡς τε γὰρ ἡελίου αἴγλη πέλεν ἡδὲ σελήνης,
δῶμα κατ' ὑψερέφες Μενελάου κυδαλίμοιο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ὀρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν,
ἐς β' ἀσαμίνθους βάντες ἐυξέστας λούσαντο.
Τοὺς δ' ἐπεὶ οὖν ὁμωαὶ λούσαν καὶ χρίσαν ἐλαίῳ,

Quæ in Lacedæmone facta.

Hi autem pervenere in-cavam Lacedæmonem cavernosam;
ad ædes vero agebant Menelai gloriosi.
Hunc invenere præbentem-epulum nuptiale multis sodalibus,
filii atque filiae eximiae, sua in domo.
Hanc quidem Achillis perrumpentis-agmina-virorum filio mit-
tebat :] in Troja enim primum spononderat et annuerat se
eam daturum : illis vero dii nuptias perficiebant.
Hanc igitur ipse illuc cum-equis et curribus mittebat, ut-iret
Myrmidonum in urbem inclytam, quibus ille imperabat.
Filio autem e-Sparta Alectoris nuptum-dabat filiam,
qui ei sero-natus erat, fortis Megapenthes,
e serva : Helenæ autem dii prolem non-amplius dabant,
ex-quo semel pepererat filiam amabilem,
Hermionen, quæ speciem habebat auræ Veneris.
[Sic hi quidem epulabantur per altam magnam domum,
vicini atque amici Menelai gloriosi,
oblectantes-se : inter eos vero cantabat divinus cantor,
citharam-pulsans ; duoque saltatores inter eos,
illo cantum auspicante, saltabant in medio.]
Hi autem in vestibulo ædium, ipsique et equi,
Telemachusque heros, et Nestoris inclytus filius,
steterunt : ac progressus vidit eos præstans Eteoneus,
sedulus famulus Menelai gloriosi.
Ivit autem annuntiaturus per ædes pastori virorum,
propeque stans verbis alatis eum allocutus-est :
Hospites en quidam isti adsunt, Jovis-alumne o Menelac,
viri duo, soboli vero Jovis magni similes-sunt.
Sed dic, utrum ipsis solvamus veloces equos,
an ad-alium dimittamus ut-eant, qui eos amice-excipiat.
Hunc autem valde indignatus allocutus-est flavus Mene-
laus :] non quidem stultus eras, Boethide Eteoneu,
antea : at nunc quidem, veluti puer, puerilia loqueris.
Profecto jam nos, hospitalia multa postquam-comedimus
aliorum hominum, hunc venimus : utinam Jupiter
in-posterum quidem liberarit ab-ærumna. Sed solve equos
hospitum, atque ipsos introduc ad-epulandum.
Sic dixit : ille vero e domo prorait, vocabatque alios
sedulos famulos, una ut-sequerentur se ipsum.
Hi vero equos quidem solverunt sub jugo sudantes :
et eos quidem alligarunt ad equina præsepia,
apponebantque far, et hordeum album admiscuerunt :
currus autem inclinarunt ad parietes collucentes :
ipsos vero duxerunt-in augustam domum ; hi autem videntes
admirabantur euntes per domum Jovis-alumni regis.
Instar enim solis splendor erat, sive lunæ,
domum per excelsam Menelai gloriosi.
At postquam satiati-sunt videndo oculis,
ad labra descendentes perpolita, laverunt.
Hos vero postquam ancillæ laverant et unxerant oleo,

60 ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὐλας βάλλον ἤδ' ἰχθυῖνας,
 ἔς βα θρόνους ἔζοντο παρ' Ἀτρείδην Μενέλαον.
 Χέρνιβα δ' ἀμπίπολος προχῶν ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῖῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νίψασθαι· παρὰ δὲ ἔσστην ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 65 Σίτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
 εἶδατα πολλ' ἐπιθείσα, χαρίζομένη παρόντων.
 [Δαιτρός δὲ κρεῖων πίνακας παρέθηκεν αἰέρας
 παντοίων· παρὰ δέ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα.]
 Τῶι καὶ δεικνύμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 60 Σίτου θ' ἄπτεσθον καὶ χαίρετον. Αὐτὰρ ἔπειτα
 δειπνοῦ πασσαμένω εἰρησόμεν' οἵτινες ἔστων
 ἀνδρῶν· οὐ γὰρ σφῶν γε γένος ἀπόλωλε τοκήων,
 ἀλλ' ἀνδρῶν γένος ἔσθ' Διοτρεφῆων βασιλῆων
 σκηπτούχων· ἐπεὶ οὐ καὶ κακοὶ τοιοῦδες τέκοιεν·
 65 Ὡς φάτο· καὶ σφιν νῦτα βοὸς παρὰ πίονα θῆκεν
 ὅπ' ἐν χερσὶν εἰλὼν, τὰ βὰ οἱ γέρα πάρθεσαν αὐτῷ.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἱάλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε Νέστορος υἱόν,
 70 ἄγχι σῶν κεφαλῇ, ἵνα μὴ πευθοῖαθ' οἱ ἄλλοι·
 Φράζεο, Νεστορίδην, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένῃ θυμῷ,
 χαλκοῦ τε στεροπῇ καὶ δώματα ἡχήμεντα,
 χρυσοῦ τ' ἡλέκτρου τε καὶ ἀργύρου ἢ δ' Ἰάφριος.
 Ζηνὸς που τοιγάρ γ' Ὀλυμπίου ἐνδοθεν αὐλή.
 75 Ὅσα τὰ δ' ἄσπετα πολλά· σέβας μ' ἔχει εἰκορόνντα.
 Τοῦ δ' ἀγορεύοντος ξύνετο ξανθὸς Μενέλαος,
 καὶ σφεας φωνήσας ἔπειτα πετόμεντα προσήυδα·
 Τέκνα φίλ', ἦτοι Ζηνὶ βροτῶν οὐκ ἄν τις ἐρίχοι·
 ἀθάνατοι γὰρ τοῦγε δόμοι καὶ κτήματ' ἔασιν·
 80 ἀνδρῶν δ' ἢ κέν τις μοι ἐρίσσειται, ἢ καὶ οὐκί,
 κτήμασιν· ἢ γὰρ πολλὰ παθὼν καὶ πολλ' ἐπαληθεῖς
 ἡγαγόμεν ἐν νηυσὶ καὶ ὀδοδάτῃ ἔπει ἦλθον·
 Κύπρον Φοινίκην τε καὶ Αἰγυπτίους ἐπαληθεῖς,
 Αἰθιοπίας θ' ἰκόμην καὶ Σιδόνιους καὶ Ἑρεμβούς
 85 καὶ Αἰθύνην, ἵνα τ' ἄρνης ἄφαρ κεραοὶ τελέθουσιν.
 Τρίς γὰρ τίχτει μῆλα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν.
 Ἐνθα μὲν οὔτε ἀναξ' ἐπιδευθὶς οὔτε τι ποιμὴν
 τυροῦ καὶ κρεῖων, οὐδὲ γλυκεροῖο γάλακτος·
 ἀλλ' αἰεὶ παρέχουσιν ἐπιητανὸν γάλα θῆσθαι.
 90 Ἔως ἐγὼ περὶ κεῖνα πολλὴν βίον συναιγείρων
 ἡλώμην, τελὼς μοι ἀδελφεὸν ἄλλος ἐπέφηνεν,
 λάβρη, ἀνωῖστ', δόλω οὐλομένης ἀλόχοιο·
 οἷς οὔτι χαίρων τοῖςδε κτάετ' ἀνάσσω.
 Καὶ πατέρων τάδε μέλλει' ἀκούμεν, οἵτινες ὑμῖν
 95 εἰσὶν· ἐπεὶ μάλα πολλ' ἔπαθον, καὶ ἀπώλεσα ὄκνον,
 εὖ μάλα ναιετάοντα, κεχανδῶτα πολλὰ καὶ ἐσθλά.
 Ὡν δρελὸν τριτάτην περ ἔχων ἐν δώμασι μοῖραν
 ναίειν, οἱ δ' ἄνδρες σοοὶ ἔμμεναι, οἱ τὸτ' ὄλοντο
 Τροίην ἐν εὐρείῃ, ἐκάς Ἀργεὺς ἱπποδότοιο.
 100 Ἀλλ' ἔμψης πάντας μὲν ὀδυρόμενος καὶ ἀχέων —
 πολλάκις ἐν μεγάρῳσι καθήμενος ἡμετέροισιν,
 ἄλλοτε μὲν τε γὰρ φρένα τέρπομαι, ἄλλοτε δ' αὐτὲ
 παύομαι· αἰψήρως δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο —

et laenas villosas circumjecerant ipsis atque tunicas :
 in sellis consederunt hi juxta Atriden Menelaum.

Aquam autem ancilla gutturnio infundebat ferens,
 pulcro, aureo, super argenteo lebate,
 ad-lavandum : juxtâque politam extendit mensam.

cibum vero veneranda proma apposuit ferens,
 fercula multa imponens, largiens de-præsentibus.
 [Coquus autem carniû lances apposuit elevatas
 diversarum : et eis apposuit aurea pocula.]

Hosque dextera-prehendens allocutus-est flavus Menelaus :

Cibumque gustate et gaudete. Ac deinde,
 cœnam quum-gustaveritis, interrogabimus, quinam sitis
 hominû : non enim vestrorum genus oblivione periit pa-
 rentum,] sed virorum genus estis Jovis-alumnorum regum,
 sceptriferrorum : quippe nequaquam ignavi tales genuerint.

Sic dixit ; atque ipsis terga bovis pingua apposuit,
 assata, manibus prehensa, quæ ei in-honorem apposuerant
 ipsi.] Hi vero ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 tum vero Telemachus alloquebatur Nestoris filium,
 prope admoto capite, ut ne audirent ceteri :

Considera, Nestoride, meo carissime animo,
 ærisque splendorem per domum sonoram,
 auriqû, electricique, et argenti, atque eboris.
 Jovis utique talis est Olympii intus aula.

Quanta hæc infinita multa ! admiratio me tenet intuentem.

Hunc autem loquentem intellexit flavus Menelaus,
 et ipsos compellans, verbis alatis allocutus-est :

Filii cari, cum-Jove quidem mortalium haud ullus con-
 tenderit : immortales enim hujus ædes et possessiones sumi.
 hominû vero aut aliquis mihi contendat, aut etiam non,
 opibus : certe enim multa passus et multum vagatus
 adduxi hæc in navibus, et octavo demum anno veni :
 ad-Cyprum, Phœnicenque, et Ægyptios vagatus,
 Æthiopsasque adii, et Sidonios, et Erembos,
 et Libyam, ubi agni protinus cornuti sunt.

Ter enim ibi pariunt oves integrum per annum.

Ibi quidem neque herus indigens est, neque omnino pastor,
 casei et carniû, neque dulcis lactis :

sed semper præbent per-totum-annum lac mulgendum.

Dum ego circa illa multas facultates colligens
 errabam, interea mihi fratrem alius interfecit,
 clam, ex-improviso, dolo perniciosæ uxoris :
 adeo nequaquam gaudens hisce facultatibus impero.

Et e-patribus ista debetis audivisse, quicumque vobis
 sunt : quandoquidem valde multa passus-sum, et perdidici
 domum,] perquam habitantibus-commodam, continentem
 multa et pretiosa.] Quorum utinam vel tertiam habens in ædi-
 bus partem] habitarem, at viri salvi essent, qui tum periere
 Troja in lata, longe ab-Argo equos pascente.

Sed tamen omnes quidem lugens et deslens,
 (crebro in ædibus desidens nostris,
 modo quidem luctu mentem oblector, modo autem rursus
 quiesco : cita vero venit satietas tremendi luctus)

- τῶν πάντων οὐ τόσον ὀδύρομαι, ἀχρύνόμένος περ,
 106 ὡς ἐνός, ὅτε μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἔδωδ' ἄν
 μνωμένῳ· ἐπεὶ οὐτίς Ἀχαιῶν τόσσ' ἐμόγησεν,
 ὅσσ' Ὀδυσσεὺς ἐμόγησε καὶ ἤρατο· τῷ δ' ἄρ' ἐμελλεν
 αὐτῷ κῆδ' ἔσσεσθαι, ἐμοὶ δ' ἄχος αἰὲν ἄλαστον
 κείνου, ὅπως δὴ θήρην ἀποίχεται· οὐδέ τι ἴδμεν
 110 ζῶει δγ' τέθνηκεν· ὀδύρονται νύ που αὐτὸν
 Λαέρτης θ' ὁ γέρον καὶ ἐχέφρων Πηνελόπεια,
 Τηλέμαχος θ', ὃν ἔλειπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ.
 "Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα πατρὸς ὕφ' ἕμερον ὥρσε γόοιο.
 Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε, πατρὸς ἀκού-
 115 χλαῖναν πορφυρέην ἄντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχῶν [σας,
 ἀμφοτέρῃσιν χερσίν· νόησε δέ μιν Μενέλαος·
 μερμήριζε δ' ἐπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ἥέ μιν αὐτὸν πατρὸς εἰσέει μνησθῆναι,
 ἥ πρώτ' ἐξερέοιτο ἕκαστά τε περὶήσαιο.
 120 "Εὖος δ' αὐτῷ ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ἐκ δ' Ἑλένη θαλάμοιο θυώδεις ὑπορόφοιο
 ἤλυθεν, Ἀρτέμιδι χρυσηλακάτῳ εἰκυῖα.
 Τῇ δ' ἄρ' ἄμ' Ἀδρήστη κλισίην εὐτυχτον ἔθηκεν·
 Ἀλκίππη δὲ τάπητα φέρεν μαλακοῦ ἐρίοιο·
 125 Φυλῷ δ' ἀργύρεον τάλαρον φέρε, τὸν οἱ ἔδωκεν
 Ἀλκάνδρῃ, Πολύβοιο δάμαρ, ὃς ἐναὶ ἐνὶ Θήβης
 Αἰγυπτίας, ὅθι πλείστα δόμοις ἐν κτήματα κείται·
 ὃς Μενελάῳ δῶκε δὴ ἀργυρέας ἀσαμίνθους,
 δοιοὺς δὲ τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα.
 130 Χωρὶς δ' αὐθ' Ἑλένη ἀλοχὸς πόρε κάλλιμα δῶρα·
 χρυσὴν τ' ἡλακάτην τάλαρόν θ' ὑπόκυκλον ὅπασσεν
 ἀργύρεον, χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖρα κεκράαντο.
 Τὸν βὰ οἱ ἀμφίπολος Φυλῷ παρέθηκε φέρουσα,
 νήματος ἀσκητοῖο βεθυσμένον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
 135 ἡλακάτῃ τετάνυστο, ἰοδνεφές εἶρος ἔχουσα.
 "Ἐζετο δ' ἐν κλισίῳ, ὑπὸ δὲ θρήνῳ πῶσιν ἦεν.
 Αὐτίκα δ' ἤγ' ἐπέεσσι πῶσιν ἔρεεινεν ἕκαστα·
 "Ἴδμεν δὴ, Μενέλαε Διοτρεφές, ὅτινες οἶδε
 ἀνδρῶν εὐχετόωνται ἱκανέμεν ἡμέτερον δῶ;
 140 ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἔρέω; κέλεται δέ με θυμός.
 Οὐ γάρ πώ τινά φημι εἰκότα ὧδε ἰδέσθαι,
 οὔτ' ἀνδρ' οὔτε γυναῖκα — σέβας μ' ἔχει εἰς ὀρώσαν —
 ὡς δδ' Ὀδυσσεὺς μεγαλήτορος ὕψι εἰσιν,
 Τηλεμάχῳ, τὸν ἔλειπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ
 145 κείνος ἀνὴρ, ὅτ' ἐμείο κυνώπιδος εἶνεκ' Ἀχαιοὶ
 ἤλθεθ' ὑπὸ Τροίην, πόλεμον θρασὺν ὀρμῶντες.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 οὕτω νῦν καὶ ἐγὼ νοέω, γύναι, ὡς σὺ ἔτι σκεῖς·
 κείνου γὰρ τοιοῖδε πόδες τοιαῖδε τε χεῖρες,
 150 ὀφθαλμῶν τε βολαὶ κεφαλῇ τ' ἐφ' ὑπερβέ τε χαῖται.
 Καὶ νῦν ἤτοι ἐγὼ μεμνημένος ἄμφ' Ὀδυσῆϊ
 μυθεόμην ὅσα κείνος οἷζ' ὤσας ἐμόγησεν
 ἄμφ' ἐμοί, αὐτὰρ δὲ πικρὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον ἔβεν,
 χλαῖναν πορφυρέην ἄντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχῶν.
 155 Τὸν δ' αὖ Νεστορίδης Πεισιστράτης ἀντίον ἠΐδ'·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 κείνου μέντοι δδ' υἱὸς ἐτήτυμον, ὡς ἀγορεύεις·

horum omnium- causa non tantum lugeo, dolens licet, ut unius- gratia, qui mihi somnum invisum- facit et cibum, recordanti : quoniam nullus Achivorum tanta molitus- est, quanta Ulysses molitus- est et pertulit : huic autem destinatum- erat] ipsi dolores ut- forent, mihi vero meror semper gravissimus] de- eo, quoniam diu longe- abest; nec quicquam scimus,] vivatne ille, an mortuus- sit : deflent certe illum Laertesque senex, et prudens Penelope, Telemachusque, quem reliquit recens natum in domo.

Sic dixit: huic autem ob- patrem desiderium excitavit fletus.] Lacrimam vero a palpebris humi demisit, de- patre audiens,] laenam purpuream oculis praetendens utraque manu : animadvertit autem ipsum Menelaus; deliberavitque deinde in mente et in animo, utrum eum ipsum patris sineret meminisse, an prior interrogaret, singulaque exploraret.

Dum ille haec deliberabat in mente et in animo, Helena ex thalamo odorifero alte- tecto egressa- est, Dianæ aureum- arcum- habenti similis. Huic autem ilico Adrasta sellam bene- factam posuit : Alcippe vero tapetem ferebat mollis lanæ : Phylom autem argenteum calathum ferebat, quem illi dedit Alcandra, Polybi uxor, qui habitabat in Thebis - Egyptiis, ubi plurimæ in ædibus possessiones jacent : qui Menelao dedit duo argentea labra, geminosque tripodas, decemque auri talenta. Seorsum vero rursus Helenæ uxor ejus dedit pulchra dona; aureamque colum, calathumque infra- circinatum praebuit, argenteum, auro vero superius labia munita- erant. Hunc igitur ei ancilla Phylom apposuit ferens, filo elaborato repletum : ac super eum colus extensa- erat, violaceam lanam habens. Sedit autem in sella, et scabellum sub pedibus erat. Continuo vero hæc verbis maritum interrogabat singula : Scimusne jam, Menelae Jovis- alumne, quosnam hi hominum se- profiteantur venisse nostram domum? Mentiar, an verum dicam? jubet autem me animus. Non enim me ullum puto similem adeo vidisse nec virum nec mulierem, (admiratio me tenet adspicientem;) ut hic Ulyssis magnanimi filio similis- est, Telemacho, quem reliquit recens natum in domo ille vir, quando mei impudentis gratia Achivi venistis sub Trojam, bellum sævum excitantes. Hanc autem respondens allocutus- est flavus Menelaus : sic nunc et ego existimo, uxor, ut tu conjicis : illius enim ejusmodi sunt pedes, ejusmodique manus : oculorumque jactus, caputque, et superne comæ. Et nunc sane ego recordatus de Ulyssæ loquebar, quanta ille, ærumnas- patiens, toleraverit pro me : atque hic amaram sub palpebris lacrimam stillabat, laenam purpuream oculis obtendens.

Hunc vero rursus Nestorides Pisistratus contra allocutus- est] : Atride Menelae, Jovis- alumne, dux virorum, illius quidem hic filius est vere, quemadmodum dicis;

ἀλλὰ σάφρων ἐστὶ, νημεσσάται δ' ἐνὶ θυμῷ,
 ὃδ' ἐλθὼν τὸ πρῶτον, ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν
 100 ἄντα σέθεν, τοῦ νῦν θεοῦ ὡς τερπόμεθ' αὐδῇ.
 Αὐτὰρ ἐμὲ πρόειχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
 τῷ ἅμα πομπὸν ἐπεσθαι· ἐέλδeto γάρ σε ἰδέσθαι,
 ὄφρα οἱ ἦ τι ἔπος ὑποθήσεται ἡ τέ τι ἔργον.
 Πολλὰ γὰρ ἄλγε' ἔχει πατὴρ καὶ οἰχομένοιο
 105 ἐν μεγάροις, ὃ μὴ ἄλλοι ἀσσητῆρες ἔωσιν,
 ὡς νῦν Τηλεμάχῳ ὁ μὲν οἴχεται, οὐδέ οἱ ἄλλοι
 εἶσ', οἳ κεν κατὰ δῆμον ἀλάλκοιεν κακότητα.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ φίλου ἀνέρος υἱὸς ἐμὸν ὦν
 170 ἔκειθ', δς ἐννεχ' ἐμείο πολέας ἐμὸγγισεν ἀέθλους·
 καὶ μιν ἔφην ἐλθόντα φιλησέμεν ἔξοχον ἄλλων
 Ἀργείων, εἰ νῦν ὑπὲρ ἅλα νόστον ἔδωκεν
 νηυσὶ θεοῖσι γενέσθαι Ὀλύμπιος εὐρύοπα Ζεὺς.
 Καὶ κέ οἱ Ἀργεῖ νάσσα πόλιν, καὶ δώματ' ἔτευξα,
 175 ἔξ Ἰθάκης ἀγαγὼν σὺν κτήμασι καὶ τέκνῳ
 καὶ πᾶσιν λαοῖσι, μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας,
 αἱ περὶ ναιετάουσιν, ἀνάσσονται δ' ἐμοὶ αὐτῷ.
 Καὶ κε θάμ' ἐνθάδ' ἐόντες ἐμισγόμεθ'· οὐδέ κεν ἡμέας
 ἄλλο διέκριεν φιλέοντες τε τερπομένοιο τε,
 180 πρὶν γ' ὅτε δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφοτέρωθεν.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν που μέλλεν ἀγασσέσθαι θεὸς αὐτός,
 δς κείνον δύστηνον ἀνόστιμον οἶον ἔθηκεν.

Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὕψ' ἔμερον ὥρσε γόοιο.
 Κλαίει μὲν Ἀργεῖ Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 185 κλαίει δὲ Τηλέμαχος τε καὶ Ἀτρεΐδης Μενέλαος·
 οὐδ' ἄρα Νέστορος υἱὸς ἀδακρῦτ' ἔγεν ὄσσε.
 Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο,
 τὸν β' Ἡοὺς ἔκτεινε φαιίνης ἀγλαδὸς υἱός·
 τοῦ δ' ἐπιμνησθεὶς ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 190 Ἀτρεΐδην, περὶ μὲν σε βροτῶν πεπνυμένον εἶναι
 Νέστωρ φάσκει· ὁ γέρων, δ' ἐπιμνησαίμεθα σείο·
 [οἷσιν ἐνὶ μεγάροις, καὶ ἀλλήλους ἔφροινεν·]
 καὶ νῦν, εἰ τί που ἐστί, πίθοί μοι· οὐ γὰρ ἔγωγε
 τέποκα' ὀδυρόμενος μεταδόρπιος· ἀλλὰ καὶ Ἥως
 195 ἔσσεται ἡριγένεια· νημεσσώμαι γε μὲν οὐδὲν
 κλαίειν, δς κε θάνησι βροτῶν καὶ πότμον ἐπισπῇ.
 Τοῦτό νυ καὶ γέρας οἶον διζυροῖσι βροτοῖσιν,
 κείρασθαι τε κόμην βαλεῖν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν.
 Καὶ γὰρ ἐμὸς τέθνηκεν ἀδελφεός, οὔτι κακίστος
 200 Ἀργείων· μέλλεις δὲ σὺ ἵσμεναι· οὐ γὰρ ἔγωγε
 ἦντησ' οὐδὲ ἴδον· περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι
 Ἀντιλοχόν, περὶ μὲν θείην ταχὺν ἡδὲ μαχητήν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 ὦ φίλ', ἐπεὶ τόσα εἶπες, δὲ ἂν πεπνυμένος ἀνὴρ
 205 εἴποι καὶ ῥέξεις, καὶ δς προγενέστερος εἴη —
 τοῖον γὰρ καὶ πατὴρ, δς καὶ πεπνυμένα βάλλεις·
 βρεῖα δ' ἀρίγνωτος γόνος ἀνέρος, ὅτε Κρονίων
 ἄλβον ἐπικλώσει γαμέοντι τε, γεινομένῳ τε,
 ὡς νῦν Νέστορι δῶκε διαμπερές ἡμᾶτα πάντα,
 210 αὐτὸν μὲν λιπαρῶς γηρασκέμεν ἐν μεγάροιςιν,
 υἱέας αὖ πινυτούς τε καὶ ἔγχεσιν εἶναι ἀρίστους —

sed modestus est, indignumque putat in animo,
 huc profectus primum, interpellationes proferre
 coram te, cujus nos, dei tanquam, delectamur voce.

Ceterum tæ misit Gerenius eques Nestor,
 hunc simul comes ut sequeretur; cupiebat enim te videre,
 ut ei aut sermonem aliquem suggereres, aut aliquid opus.
 Plurimos enim dolores habet de-patre filius absente
 in domo sua, cui non alii auxiliares sunt;
 sicut nunc Telemacho hic quidem (pater) abest, neque ei alii
 sunt, qui in populo avertant ab eo calamitatem.

Hunc autem respondens allocutus est flavus Menelaus:
 dii boni, certe perquam amici viri filius meam domum
 venit, qui mea gratia plurima exanclavit certamina:
 atque ipsum cogitabam huc profectum me amice-excepturum
 prae aliis] Argivis, si nobis super mare reditum dedisset
 navibus velocibus fieri Olympius late-sonans Jupiter.
 Et sane ei in Argo condidisset urbem, et ædes extruxissem,
 ex Ithaca advecto cum facultatibus et filio suo
 et omnibus civibus, una urbe evacuala,
 earum quæ circumhabitabantur regunturque a-me ipso.

Et crebro, hic si-essemus, una-versaremur: nec nos
 aliud quicquam diremissem amantesque oblectantesque nos,
 antequam tandem mortis nigra nebula nos obtexisset.
 Sed hæc quidem futurum erat ut invideret deus ipse,
 qui illum infelicem non-reducem solum reddidit.

Sic dixit: his vero omnibus desiderium excitavit fletus.
 Flebat quidem Argiva Helena, Jove enata;
 flebat etiam Telemachusque et Atrides Menelaus;
 neque Nestoris filius absque-lacrimis habebat oculos.
 Recordabatur enim in animo eximii Antilochi,
 quem Auroræ interfecit splendide inclytus filius:
 hujus ille recordatus verba alata dixit:

Atride, supra quidem alios te mortales prudentem esse
 Nestor dicebat senex, quando mentionem-faceremus tui:
 [ipsis in ædibus, et nos-mutuo alloqueremur:]
 atque nunc, si qua licet, pareas mihi; non enim ego
 delector flens inter-cenandum: sed et Aurora
 aderit mane-genta: gravor quidem neutiquam
 deflere eum, quicumque mortuus-fuerit mortalium et fatum
 obierit.] Hic nimirum et honor solus est miseris mortalibus,
 comam tondere amicos de mortuis, profundereque lacrimas
 de-genis.] Etenim meus obiit frater, neutiquam ignavissimus
 Argivorum: debes autem tu nosse: non enim ego
 congressus-sum, nec vidi: supra autem alios dicunt fuisse
 Antilochum, supra quidem alios currendo velocem ac bellato-
 rem.] Hunc autem respondens affatus est flavus Menelaus:
 o amice: quandoquidem tanta dixisti, quanta prudens vir
 diceret et faceret, etiam qui major-natu esset:
 (talís enim et patris es, quare etiam prudenter loqueris:
 facile autem conspicua est proles viri, cui Saturnius
 felicitatem destinaverit et uxorem-ducenti et nascenti,
 quemadmodum nunc Nestori dedit perpetua diebus omnibus,
 ipsum quidem molliter senescere in ædibus,
 filios porro prudentesque et hastis (bello) esse optimos)

ἡμεῖς δὲ κλαυθμόν μὲν ἔασομεν, δὲ πρὶν ἐτύχθῃ
 δόρπου δ' ἑξαῦτις μνησώμεθα, χερσὶ δ' ἐφ' ὕδωρ
 χευσάντων· μῦθον δὲ καὶ ἥϊθέθεν περ ἔσονται
 215 Τηλεμάχῳ καὶ ἐμοί, διακείμεν ἀλλήλοισιν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀσφαλίων δ' ἄρ' ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευεν,
 στρηρὸς θεράπων Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοίμα προκείμενα χεῖρας ἱάλον.
 Ἐνθ' αὖτ' ἀλλ' ἐνόησ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα·
 220 αὐτὰρ ἄρ' εἰς οἶνον βάλε φάρμακον, ἔνθεν ἔπινον,
 νηπενθέες τ' ἀχολόν τε, κακῶν ἐπιλήθον ἀπάντων.
 Ὅς τὸ καταβρόζειεν, ἐπὶν χρητῆρι μίγειν,
 οὐ κεν ἐφημέριός γε βάλῃ κατὰ δάκρυ παρειῶν,
 οὐδ' εἰ οἱ κατατεθναῖη μήτηρ τε πατήρ τε,
 225 οὐδ' εἰ οἱ προσπαροίθην ἀδελφεὸν ἢ φίλον υἱόν.
 χαλκῷ δηϊόφην, ὃ δ' ὀφθαλμοῖσιν δρῶτα.
 Τοῖα Διὸς θυγάτηρ ἔχε φάρμακα μνησιόεντα,
 ἐσθλὰ, τά οἱ Πολύδαμνα πόρην, Θῶνος παράκοιτις,
 Αἰγυπτίῃ τῇ πλεῖστα φέρεν ζεῖδωρος ἄρουρα
 230 φάρμακα, πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ
 ἱητρὸς δὲ ἑκαστος ἐπιστάμενος περὶ πάντων [λυγρὰ·
 ἀνθρώπων· ἦ γὰρ Παιήνοος εἰσι γενέθλης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐνέηκε κέλευσε τε οἶνον ᾄσαι,
 ἑξαῦτις μύθοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν·
 235 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφές ἦδὲ καὶ οἶδε
 ἀνδρῶν ἐσθλῶν παῖδες — ἀτὰρ θεὸς ἄλλοτε ἄλλῳ
 Ζεὺς ἀγαθὸν τε κακὸν τε διδοί· δύναται γὰρ ἅπαντα —
 ἦτοι νῦν δαίνυσθε, καθήμενοι ἐν μεγάροισιν,
 καὶ μῦθοις τέρεσθε· εἰκότα γὰρ καταλέξω.
 240 Πάντα μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήσω,
 ὅσσοι Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος εἰσιν ἄεθλοι·
 ἀλλ' αἴων τόδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνὴρ
 δῆμῳ ἐν Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί.
 Αὐτὸν μιν πληγῇσι ἀεικελίῃσι δαμάσας,
 245 σπείρα κακὰ ἄμφ' ὤμοισι βαλὼν, οἰκτῆρ' εἰκῶς,
 ἀνδρῶν δυσμενέων κατέδου πόλιν εὐρύαγυιαν·
 ἄλλῳ δ' αὐτὸν φωντὶ κατακρήπτῳ ἦσκεν,
 δέκτῃ, δὲ οὐδὲν τοῖος ἔην ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν·
 τῷ ἱελοῦ κατέδου Τρώων πόλιν. Οἱ δ' ἀδάρχησαν
 250 πάντες· ἐγὼ δὲ μιν οἴῃ ἀνέγνων τοῖον ἔοντα,
 καὶ μιν ἀνηρώτων· ὃ δὲ κερδοσύνη ἀλείεινεν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ μιν ἐγὼ λόεον καὶ χρίον ἑλαίῳ,
 ἀμφὶ δὲ εἴματα ἔσσα, καὶ ὤμοσα καρτερὸν ὄρκον,
 μὴ μὲν πρὶν Ὀδυσῆα μετὰ Τρώεσσ' ἀναφῆναι,
 255 πρὶν γε τὸν ἐς νῆάς τε βοὰς κλισίας τ' ἀφικέσθαι·
 καὶ τότε δὴ μοι πάντα νόον κατέλεξεν Ἀχαιῶν.
 Πολλοὺς δὲ Τρώων κτεῖνας ταναήκει χαλκῷ,
 ἦλθε μετ' Ἀργεῖους κατὰ δὲ φρόνιν ἦγαγε πολλήν.
 Ἐνθ' ἄλλαι Τρωαὶ λίγ' ἐκώκουν· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 260 χαῖρ', ἐπεὶ ἦδῃ μοι κραδίη τέτραπτο νέεσθαι
 ἀψ' οἰκόνδ'· ἄτην δὲ μετέστενον, ἣν Ἀφροδίτῃ
 δῶκε, ὅτε μ' ἦγαγε κεῖσε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης,
 παῖδά τ' ἐμὴν νοσφισσαμένην, θάλαμόν τε πόσιν τε,
 οὐ τευ δευόμενον, οὐτ' ἄρ' φρένας οὔτε τι εἶδος.
 265 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·

nos vero fletum quidem sinamus, qui prius incidit :
 cœnæ autem rursus memores-simus, manibusque aquam
 infundant : sermones autem etiam mane erunt
 Telemacho et mihi, ut-colloquamur inter-nos.

Sic dixit : Asphalion vero aquam manibus infundebat,
 sedulus famulus Menelai gloriosi.

Hi vero ad cibos paratos appositos manus extendebant.

Tum vero aliud cogitavit Helena, Jove enata :

protinus inde in vinum misit medicamen, unde bibebant,
 luctui-iræque-adversum, malorum oblivionem-inducens
 omnium.] Qui illud biberit, postquam crateri mixtum-fuerit,
 non tota-die profuderit lacrimam de genis,
 ne si quidem ei mortui-fuerint materque paterque ;
 ne si quidem ei coram fratrem, aut carum filium
 ferro trucidarint, ipse vero oculis videret.

Talia Jovis filia habebat medicamina sollerter-excogitata,
 bona, quæ ei Polydamna præbuerat, Thonis uxor,

Ægyptia ; ubi plurima producit alma terra

medicamina, multa quidem bona mixta, multa autem perni-
 ciosa :] medicus vero ibi unusquisque est peritus supra
 omnes] homines : sane enim Pæonis sunt ex-genere.

Ac postquam immiserat, jusseratque vinum-infundi,
 denuo verbis excipiens *maritum* allocuta-est :

Atride Menelæe, Jovis-alumne, atque etiam hi
 virore fortium filii, (enimvero deus alias alii
 Jupiter bonumque malumque dat : potest enim omnia)
 sane nunc convivamini, sedentes in ædibus,
 et sermonibus delectamini : convenientia enim narrobo.

Omnia quidem non ego enarrare-queam, nec nominare,
 quot Ulyssis audentis-animi sunt certamina :
 sed qualiter istud fecit, et sustinuit fortis vir
 populo in Trojanorum, ubi passi-estis ærumnas Achivi.

Se ipsum plagis indecoris domans,
 pannos-viles circumjiciens humeris, servo similis,
 virore hostium ingressus-est urbem latis-viis :
 alii vero se-ipsam viro celans assimilabat,

mendico, qui neutiquam talis erat apud naves Achivorum :
 huic similis ingressus-est Trojanorum urbem. Illi *eum* igno-
 rabant] omnes : ego vero ipsum sola agnovi, talis licet-esset,
 et ipsum interrogabam : ille tamen astutia tergiversabatur.

Sed quum jam ipsum ego lavissem et unxissem oleo,
 vestibusque induissem, et juravissem firmum jusjurandum,
 non prius *me* Ulyssem inter Trojanos prodituram,

quam ipse ad naves veloces tentoriaque pervenisset :
 tum demum mihi omnem mentem aperuit Achivorum.

Plurimos autem Trojanorum quum-interfecisset longo ære,
 ivit ad Argivos : atque astutia *famam* reportavit multam.

Ibi alia Trojanæ stridule ejulabantur : sed meum pectus
 gaudebat : quippe jam mihi cor versum-erat ut-redirem
 rursus domum : noxam vero desiebam, quam Venus
 dederat, quando me duxit illic cara a patria terra,
 filiamque meam post-me-relinquentem, thalamumque, iuri-
 tumque,] nulla re mancum, nec mente, nec forma.

Hanc autem respondens allocutus-est flavus Menelaus :

ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γύναι, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Ἦδη μὲν πολέων ἐδάην βουλὴν τε νόον τε
 ἀνδρῶν ἡρώων, πολλὴν δ' ἐπελήλυθα γαίαν·
 ἀλλ' οὐπω τοιοῦτον ἐγὼν ἴδον ὄφθαλμοῖσιν,
 270 οἷον Ὀδυσσεύς ταλασφόρος ἔσκε φίλον κῆρ.
 Οἶον καὶ τόδ' ἔρεξε καὶ ἐτλη καρτερὸς ἀνὴρ
 ἱππῶ ἐν ἱεστώ, ἴν' ἐνήμεθα πάντες ἀρίστοι
 Ἀργείων, Τρώεσσι φόνον καὶ Κῆρα φέροντες.
 Ἥλθεσ' ἔπειτα σὺ κείσε· κελυσμέναι δέ σ' ἔμελλον
 275 δαίμωνι, δς Τρώεσσι ἐβούλετο κῆδος ὀρέξαι·
 καὶ τοὶ Διήφοβος θεοεικέλος ἔσπετ' ἰούσῃ.
 Τρίς δὲ περὶστεικὰς κοῖλον λόχον ἀμαφώσασα,
 ἐκ δ' ὀνομακλήδην Δαναῶν δνόμαζες ἀρίστους,
 πάντων Ἀργείων φωνὴν ἴσκουσ' ἀλόχοισιν.
 280 Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ Τυδείδης καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 ἥμνοι ἐν μέσσοισιν, ἀκούσαμεν ὡς ἐβόσας.
 Νῶϊ μὲν ἀμφοτέρω μενεήναμεν ὀρυθθέντε
 ἢ ἐξελθέμεναι, ἢ ἐνδοθεν αἰψ' ὑπακοῦσαι·
 ἀλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένω περ.
 285 [Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν υἷες Ἀχαιῶν·
 Ἀντικλός δὲ σέγ' οἷος ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν
 ἤθελεν· ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἐπὶ μάλιστα χερσὶ πίεζεν
 νωλεμέως κρατερῆσι, σώσσει δὲ πάντας Ἀχαιοὺς·
 τόφρα δ' ἔγ', ὄφρα σε νόσφιν ἀπήγαγε Παλλὰς Ἀθήνη.]
 290 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἡῦδα·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 ἀλγίων· οὐ γάρ σ' ἔτι τάγ' ἤρκασε λυγρὸν δλεθρον,
 οὐδ' εἰ οἱ κραδίη γε σιδηρῆθ' ἐνδοθεν ἦεν.
 Ἄλλ' ἄγετ', εἰς εὐνὴν τράπεθ' ἡμέας, ὄφρα καὶ ᾗδῃ
 295 ὑπνῶ ὑπο γλυκερῷ ταρπόμεθα κοιμηθέντες.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖη δ' Ἑλένη δμῳῇσι κέλευσεν
 δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ δῆγχα καλὰ
 πορφυρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
 χλαῖνας τ' ἐνθέμεναι οὐλας καθύπερθεν ἑσθσαι.
 300 Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάρου, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι,
 δέμνια δὲ στορέσαν· ἐκ δὲ εἰνους ἄγε κῆρυξ.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο,
 Τηλέμαχος θ' ἦρως καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱός·
 Ἀτρεΐδης δὲ καθεῦδε μυχῷ δόμῳ ὑψηλοῖο,
 305 πὰρ δ' Ἑλένη τανύπεπλος ἐλέετο διὰ γυναικῶν.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 ὠρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνήφῃ βοῇν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 εἵματα ἑσπόμενος· περὶ δὲ ξίφος δέξθ' ὅτ' ὤμῳ,
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 310 βῆ δ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο, θεῷ ἐναλίγκιος ἀντην,
 Τηλεμάχῳ δὲ παρίζεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τίπτε δέ σε χρεῶν δεῦρ' ἤγαγε, Τηλέμαχ' ἦρως,
 ἐς Λακεδαίμονα διὰν, ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης;
 δῆμιον, ἢ ἴδιον; τόδε μοι νημερτὲς ἐνίσπε.
 315 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἡῦδα·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 ἥλυθον, εἰ τινα μοι κληηδόνα πατρός ἐνίσποισ.
 Ἑσθίεται μοι οἶκος, ὀλωλε δὲ πῖονα ἔργα·
 δυσμενέων δ' ἀνδρῶν πλείους δόμος, ὅττε μοι αἰεὶ

sane hæc utique omnia, uxor, recte dixisti.
 Jam quidem multorum cognovi consiliumque mentemque
 virorum heroum, multamque peragravi terram :
 sed nondum talem ego vidi oculis ,
 quale Ulyssis audente-animo erat carum cor
 Quale etiam hoc fecit et ausus-est fortis vir
 equo in polito, ubi insidebamus omnes optimi
 Argivorum, Trojanis cædem et fatum ferentes.
 Venisti deinde tu illuc : jussisse autem te videbatur
 deus, qui Trojanis volebat gloriam præbere ;
 et te Deiphobus deo-similis sequebatur profectam.
 Ter autem circumlustrasti cavas insidias attractans ,
 et nominatim Danaorum appellabas optimos,
 omnium Argivorum vocem tuam assimilans uxoribus (*uxo-
 rum vocibus*).] At ego et Diomedes et divinus Ulysses ,
 sedentes inter medios, audivimus ut vocasti.
 Nos quidem ambo prompti-eramus exsistentes
 aut exire, aut intus protinus respondere :
 at Ulysses prohibuit et continuit quantumvis cupidos.
 [ibi ceteri quidem omnes tacebant filii Achivorum :
 Anticlus vero te solus excipere verbis
 volebat ; sed Ulysses os manibus comprimebat
 indesidenter robustis, servavitque omnes Achivos : *quem*
 tamdiu tenuit, donec te seorsum abduxisset Pallas Minerva.]
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Atride Menelae, Jovis-alumne, dux virorum,
 durius est : nequaquam enim ei ista depulere tristem inter-
 itum,] ne si ei cor quidem ferreum intus esset.
 Sed agile, ad cubile dimittite nos, ut jam
 somno sub dulci delectemur cubantes.
 Sic dixit : Argiva autem Helena ancillis præcepit
 cubilia sub portica ut-ponerent, et stragula pulcra
 purpurea injicerent, sternerentque supra tapetas,
 lænasque imponerent villosas superne quibus-integerentur.
 Illæ vero iverunt ex ædibus, facem in manibus habentes :
 cubiliaque strare ; sed hospites ducebat præco.
 Atque hi quidem in vestibulo domus illic cubarunt,
 Telemachusque heros, et Nestoris inclytus filius ;
 Atrides vero dormiebat in-recessu domus excelsæ,
 juxtaque Helena sinuoso-poplo cubavit divina inter-mulieres.
 Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 surrexit e lecto bello strenuus Menelaus,
 vestesque sibi-induit, et gladium acutum suspendit-ab lu-
 mero,] pedibusque nitidiss subligavit pulcros calceos :
 progressus-est autem e thalamo, deo similis coram :
 Telemachoque assidebat, verbumque dixit et elocutus-est :
 Quænam vero te necessitas huc duxit, Telemache heros ,
 ad Lacedæmonem divinam, per lata dorsa maris?
 publicane-res, an privata? hoc mihi vere dic.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] Atride Menelae, Jovis-alumne, dux virorum,
 veni, si quam mihi famam de-patre diceres.
 Comeditur mihi domus, perieruntque pinguia opera :
 hostilium autem virorum plena est domus, qui mihi perpetuo

320 μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι καὶ εἰλίποδας ἑλικας βοῦς,
μητρὸς ἑμῆς μνηστῆρες, ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες.
Τούνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι, αἱ χ' ἐθέλησθα
κεῖνον λυγρὸν ὄλεθρον ἐνιπτεῖν, εἴ που ὄπωπας
ὀφθαλμοῖσι τεισῖν, ἢ ἄλλω μῦθον ἀκούσας
325 πλαζομένου· πέρι γάρ μιν διζυρὸν τέκε μήτηρ.
Μηδὲ τί μ' αἰδόμενος μελίσσῃς μὴδ' ἑλεείρων,
ἀλλ' εὖ μοι κατὰλεξον ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς.
Λίσσομαι, εἰποτέ τοί τι πατὴρ ἐμὸς, ἐσθλὸς Ὀδυσσεύς,
ἢ ἔπος ἡέ τι ἔργον ὑποστάς ἐξετέλεσεν
330 δῆμῳ ἐνὶ Γρῶνιν, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί·
τῶν νῦν μοι μνῆσαι, καὶ μοι νημερτὲς ἐνισπε.
Τὸν δὲ μέγ' ὀρθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
ἤθελον εὐνηθῆναι, ἀνάκτιδες αὐτοὶ ἐόντες.
335 Ὡς δ' ὁπότεν ἐν ξυλόχῳ ἑλαφος κρατεροῖο λέοντος
νεβροῦς κοιμήσασα νηγευέας γαλαθηνούς,
κνημοὺς ἐξερέησι καὶ ἀγκέα ποιήεντα
βοσκομένη, ὃ δ' ἔπειτα ἐὼν εἰς γλυθεὶν εὐνήν,
ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν·
340 ὥς Ὀδυσσεὺς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐφῆσει.
Αἶ γάρ, Ζεῦ, τὰ πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπολλών,
τοῖς ἐὼν, αἴός ποτ' εὐκτιμένη ἐνὶ Λέσβῳ
ἐξ ἑρίδος Φιλομηλεΐδῃ ἐπάλαισεν ἀναστάς,
καὶ δ' ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί,
345 τοῖς ἐὼν μνηστῆρσιν διμυλίσειεν Ὀδυσσεύς·
πάντες χ' ὠκύμοροι τε γενοῖατο πικρογάμοι τε.
Ταῦτα δ', ἃ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσσαι, οὐκ ἂν ἐγὼ γε
ἄλλα παρὲς εἰποιμι παρακλιδὸν, οὐδ' ἀπατήσω·
ἀλλὰ τὰ μὲν μοι εἵπτε γέρον ἄλιος νημερτής,
350 τῶν οὐδὲν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος οὐδ' ἐπιχεύσω.
Αἰγύπτῳ μ' ἔτι δεῦρο θεοὶ μεμνῶντα νέεσθαι
ἔσχον, ἐπεὶ οὐ σφιν ἔρεξα τελέσσας ἐκατόμβας.
[οἱ δ' αἰεὶ βούλοντο θεοὶ μεμνησθαι ἐφετιμένων.]
Νῆσος ἔπειτα τίς ἐστι πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
355 Αἰγύπτου προσπάρειθε — Φάρον δὲ εἰ κυκλήσκουσιν —
τόσσον ἀνευθ', ὅσσον τε πανημερίῃ γλαφυρῇ νῆς
ἤνυσεν, ἢ λιγὺς οὖρος ἐπιπνεΐησιν ὀπισθεν·
ἐν δὲ λιμὴν εὐορμος, ὅθεν τ' ἀπὸ νῆας εἰσας
ἐς πόντον βάλλουσιν, ἀφυσάμενοι μέλαν ὕδωρ.
360 Ἐνθα μ' εἰέκοσιν ἤματ' ἔχον θεοὶ, οὐδέ ποτ' οὐροί
πνεῖοντες φαίνονθ' ἀλιαέες, οἳ βρά τε νηῶν
πομπῆς γίνονται ἐπ' εὐρέα νῦντα θαλάσσης.
Καὶ νῦν κεν χεῖρα πάντα κατέφθιτο καὶ μένε' ἀνδρῶν,
εἰ μή τις με θεῶν ὀλοφύρατο, καὶ μ' ἐσάωσεν,
365 Πρωτόεις ἱφθίμου θυγάτηρ, ἁλίαιο γέροντος,
Εἰδοθέη· τῇ γάρ βα μάλιστά γε θυμὸν ὄρινα,
ἢ μ' οἶω ἔρροντι συνήντετο νόσφιν ἐταίρων.
Αἰεὶ γάρ περὶ νῆσον ἀλώμενοι ἰχθυάσσκον
γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν· ἔπειρε δὲ γαστέρα λιμός.
370 Ἡ δ' ἐμεῦ ἀγγι-σάσα ἔπος φάτο φώνησέν τε·
Νηπίος εἰς, ὦ ξεῖνε, λίην τόσσον, ἡὲ χαλῖφρων;
ἡὲ ἐκὼν μεθείεις, καὶ τέρπειαι ἀλγεα πάσχων,
ὥς δὴ δῆθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκεαι, οὐδέ τι τέκμωρ

pecora alia-post-alia mactant, et trabentes-pedes camuros bo-
ves,] matris meae proci, superbam contumeliam exercentes.
Propterea nunc ad-tua genua veni, si forte velis
illius sævam perniciem narrare, sicubi vidisti
oculis tuis, sive de ea alius sermonem audivisti
errantis : valde enim ipsum ærumnosum peperit mater.
Nec quicquam mihi verecundans blandiari, neu misereescens,
sed plane mihi enarra, quemadmodum tibi-contigit videre.
Precor, si unquam tibi aliquod pater meus, strenuus Ulysses,
aut dictum, aut aliquod factum pollicitus effecit
populo in Trojanorum, ubi passi-estis ærumnas Achivi :
horum nunc mihi memento, et mihi verum dic.

Hunc autem graviter ingemiscens allocutus-est flavus Mo-
nelaus :] dii boni ! profecto perquam fortis viri in cubili
volebant cubare, imbelles ipsi quum-sint.

Ut vero quando in lustris cerva fortis leonis
lunulos ubi-collocavit recens-genitos, lactentes,
salus investigat, et valles herbosas
pascens; ille vero deinde suum ingressus-est cubile,
utrisque autem illis duram mortem infert :
ita Ulysses illis durum fatum inferet.

Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva, et Apollo,
talis, qualis olim bene-condita in Lesbo
e contentione cum-Philomelide luctatus-est aseargens,
prostravitque eum fortiter, gavisī-sunt autem omnes Achivi
talis cum-procis quoque congregaretur Ulysses :
omnes brevique-vitæ fierent amarisque-nuptiis.

De-istis vero quæ me interrogas et petis, non equidem
alia præter verum dixerim decipiundo, nec te decipiam :
sed quæ quidem mihi dixit senex marinus verax,
horum nullum tibi ego celabo dictum, neque occultabo.

In-Ægypto me etiamnum dii huc cupientem redire
detinebant, quoniam non ipsis feceram perfectas hecatombas
[sed semper volebant dii nos meminisse præceptorum.]
Insula autem quædam est undoso in ponto,
Ægyptum ante, (Pharum autem ipsam vocant)
tantum semota, quantum spatii toto-die cava navis
confecerit, cui stridulus ventus aspiret a-puppi :
in ea autem portus est opportunus, unde naves æquales
in pontum deducunt, postquam-hanserunt nigram aquam.
Illic me per-viginti dies detinebant dii, neque unquam venti-
secundi] spirantes apparebant in-mare-flantes, qui navium
ductores sunt super lata dorsa maris.

Et jam viatica omnia consumpta-fuissent, et animi virorum,
nisi me aliqua dearum miserata-fuisset, et me servasset,
Protei potentis filia, marini senis,
Idollæa : huic enim maxime sane animum commovi ;
quæ mihi soli replanti occurrit, seorsum a-sociis.
Semper enim circa insulam vagantes piscabantur
curvis hamis : urgebat vero ventrem fames.

Hæc autem me prope stans, verbum dixit, locutaque-est :
Stultus es, o hospes, tantopere, an desipiens ?
aut sponte cessas, et delectaris dolores ferens,
quod adeo diu in insula detineris, neque ullum finem

εὐρέμεναι δύνασαι, μινύθει δέ τοι ἦτορ ἑταίρων;
 375 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ἐκ μὲν τοι ἔρέω, ἥτις σύ πέρ ἐστι θεάων,
 ὡς ἐγὼ οὔτι ἐκὼν κατερύκομαι, ἀλλὰ νυ μέλλω
 ἀθανάτους ἀλιτέσθαι, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 Ἀλλὰ σύ πέρ μοι εἰπέ — θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν —
 380 ὅστις μ' ἀθανάτων πεδᾶα καὶ ἔδῃσε κελεύθου,
 νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσομαι ἰχθυόεντα.
 Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δια θεάων·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ζεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Πωλεῖται τις δεῦρο γέρων ἄλιος νημερτής,
 385 ἀθάνατος Πρωτεύς Αἰγύπτιος, ὅτε θαλάσσης
 πάσης βένθεα οἶδε, Ποσειδάωνος ὑποδυμῶς·
 τόνδε τ' ἐμὸν φασιν πατέρ' ἔμμεναι ἡδὲ τεκέσθαι.
 Τόνγ' εἰ πως σὺ δύναιο λοχησάμενος λελαδέσθαι,
 ὅς κέν τοι εἴπησιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου,
 390 νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσειαι ἰχθυόεντα·
 καὶ δέ κέ τοι εἴπησι, Διοτρεφεῖς, αἴ κ' ἐθέλῃσθα,
 ὅττι τοι ἐν μεγάροισι κακὸν τ' ἀγαθὸν τε τέτυκται,
 οἰχομένοιο σθένε δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλήν τε.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 395 αὐτὴ νῦν φράζω σὺ λόγον θεοῖο γέροντος,
 μὴ πῶς με προῖδῶν ἡ προδαίς ἀλέηται·
 ἀργαλέος γάρ τ' ἐστὶ θεὸς βροτῶ ἀνδρὶ δαμῆναι.
 Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δια θεάων·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ζεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 400 Ἥμος δ' ἡέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
 τῆμος ἄρ' ἐξ ἄλδος εἶσι γέρων ἄλιος νημερτής,
 ποιῆ ὑπὸ Ζεφύροιο, μελαίνῃ φρικτὶ καλυφθείς·
 ἐκ δ' ἐλθὼν κοιμᾶται ὑπὸ σπέσσι γλαφυροῖσιν·
 ἀμφὶ δέ μιν πῶκαι νέποδες καλῆς Ἀλοσύδνης
 405 ἀθρόαι εὐδουσιν, πολιτῆς ἄλδος ἐξανδύσαι,
 πικρὸν ἀποπνείουσαι ἄλδος πολυθενθέος ὁμήν.
 Ἐνθά σ' ἐγὼν ἀγαγούσα, ἄμ' ἦοι φαινομένηφιν,
 εὐνάσω ξείνης· σὺ δ' εὖ κρίνασθα ἑταίρους
 τρεῖς, οἳ τοι παρὰ νηυσὶν εὖσσελμοῖσιν ἀριστοί.
 410 Πάντα δέ τοι ἔρέω ὀλοφώϊα τοῖο γέροντος.
 Φώκας μὲν τοι πρῶτον ἀριθμήσει καὶ ἔπεισιν·
 αὐτὰρ ἔπειν πάσας πεμπάσσεται ἡδὲ ἰδῆται,
 λέξεται ἐν μέσσησι, νομεύς ὡς πώεσι μῆλων.
 Τὸν μὲν ἔπειν δὴ πρῶτα κατεννηθέντα ἰδῆσθε,
 415 καὶ τότε ἔπειν ὑμῖν μελέτω κάρτος τε βίη τε·
 αὐθι δ' ἔχειν μεμαῶτα καὶ ἐσσύμενόν περ ἀλύξαι.
 Πάντα δὲ γιγνόμενος πεῖρησεται, ὅσος ἐπὶ γαῖαν
 ἐρπετὰ γίγνεται καὶ ὕδωρ καὶ θεσπιδαῖς πῦρ·
 ὑμεῖς δ' ἀστεμφέως ἐχέμεν μᾶλλον τε πέλειςιν.
 420 Ἀλλ' ὅτε κεν δῆ σ' αὐτὸς ἀνείρηται ἐπέεσσιν,
 τοῖος ἐὼν, οἷόν κε κατεννηθέντα ἰδῆσθε,
 καὶ τότε δὴ σθένος τε βίης λῦσαι τε γέροντα,
 ἥρωα εἶρεσθαι δὲ θεῶν ὅστις σε χαλέπτει,
 νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσειαι ἰχθυόεντα.
 425 Ὡς εἰποῦσα ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας, ὅθ' ἔστασαν ἐν ψαμάθοισιν,
 χῆα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κίοντι.

Invenire potes; deficit autem tibi cor sociorum.

Sic dixit : sed ego ipsam respondens allocutus-sum :
 eloquar tibi, quæcunque tandem es dearum,
 quomodo ego neutiquam volens definear, sed videor
 immortales offendisse, qui cælum latum habitant.
 Sed tu quidem mihi dic, (dile vero omnia sciunt)
 quisnam me immortalium impedit, et arceat ab-itinere,
 reditumque dic, ut per pontum proficiscar piscosum.

Sic dicebam : illa autem statim respondit, præstantissima
 dearum :] enimvero tibi, hospes, hæc valde vere enarrabo.
 Versatur quidam hic senex marinus verax,
 immortalis Proteus Ægyptius, qui-utique maris
 totius fundos novit, Neptuno subserviens :
 huncce meum aiunt patrem esse, ac me genuisse.
 Quem si quo-pacto tu possis insidiatus prendere,
 ille tibi dicat viam et mensuras itineris,
 reditumque, ut per mare proficiscaris piscosum ;
 ac præterea tibi dicat, Jovis-alumne, si velis,
 quodcunque tibi in ædibus malumque bonumque acciderit,
 absente te per-longam viam difficilemque.

Sic dixit : at ego ipsam vicissim allocutus-sum :
 ipsa nunc explica tu insidias divini senis,
 ne quo-pacto me prævidens, aut præsciens, effugiat :
 difficilis etenim est deus mortali homini domitu.

Sic dicebam ; illa vero continuo respondit, præstantissima
 dearum :] enimvero ego tibi, hospes, hæc valde vere enarrabo.
 Quando sol in-medium cælum ascenderit,
 tunc e mari emergit senex marinus verax,
 flatu sub Zephyri, nigra superficie-horrescentis-maris obte-
 ctus ;] egressusque decumbit sub specubus cavis :
 circa ipsum vero plucae, progenies (s. pisces) pulcræ Halosyd-
 næ,] confertæ dormiunt, e cano mari egressæ,
 acerbum exspirantes maris perprofundi odorem.
 Illuc te ego ducens, simul cum aurora illucescente,
 collocabo vos ex-ordine : tu vero diligenter elige socios
 tres, qui tibi apud naves bene-tabulatas optimi sunt.
 Omnes autem tibi enarrabo malas-astutias hujus senis.
 Phocas quidem primum numerabit, et obibit :
 ac postquam omnes per-quinos-numerarit et inspexerit,
 cubabit in mediis, pastor veluti in-gregibus ovium.
 Hunc quidem ubi primum decubuisse videritis,
 tum deinde vobis curæ-sit roburque visque :
 illic vero tenete obluctantem et nitentem licet elabi.
 Omnia vero ut-fiat, tentabit, quæcunque in terra
 reptilia oriuntur, et aqua, et immane-ardens ignis :
 vos autem firmiter tenete, magisque premitte.
 Sed quando demum te ipse interrogaverit verbis,
 talis apparens, qualem decubuisse videritis,
 tum vero desiste a-vi, solveque senem,
 heros : interroga vero, deorum quisnam te affligat ;
 reditumque, ut per pontum proficiscaris piscosum.

Sic locuta, pontum subiit fluctuantem.
 At ego ad naves, ubi stabant in arenis,
 ibam : multa vero mihi cor in-profundo-agitabat eunti.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
 δόρπον θ' ὀπλίσάμεσθ', ἐπὶ τ' ἤλυθεν ἀμβροσίῃ νύξ·
 430 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε δὴ παρὰ θίνα θαλάσσης εὐρυπόροιο
 ἦϊα, πολλὰ θεοὺς γονοῦμενος· αὐτὰρ ἐταίρους
 τρεῖς ἄγον, οἷσι μάλιστα πεποίθεα πᾶσαν ἐπ' ἰθύν.
 435 Τόφρα δ' ἄρ' ἤγ' ὑποδῦσα θαλάσσης εὐρέα κολπον,
 τέσσαρα φωκῶν ἐκ πόντου δέρματ' ἐνεικεν·
 πάντα δ' ἔσαν νεόδαρτα· δόλον δ' ἐπεμήδετο πατρί.
 Εὐνὰς δ' ἐν ψαμάθοισι διαγλάψας ἀλήθισιν
 ἦστο μένουσ'· ἡμεῖς δὲ μάλα σχεδὸν ἤλθομεν αὐτῆς·
 440 ἐξείτης δ' εὐνήσε, βάλεν δ' ἐπὶ δέρμα ἑκάστῳ.
 Κεῖθι δὴ αἰνότατος λόχος ἐπλετο· τεῖρε γὰρ αἰνῶς
 φωκῶν ἀλιотρεφένων δλοῦτατος ὀδμή·
 τίς γάρ κ' εἰναλίῳ παρὰ κήτει κοιμηθεῖν;
 ἀλλ' αὐτὴ ἐσάωσε καὶ ἐφράσατο μέγ' ὄνειαρ·
 445 ἀμβροσίην ὑπὸ θίνα ἑκάστῳ θῆκε φέρουσα,
 ἡδὲ μάλα πνεύουσιν, ὅλεσσε δὲ κήτεος ὀδμήν.
 Πᾶσαν δ' ἡοῖην μένομεν τετληῶτι θυμῷ·
 φῶκαι δ' ἐξ ἄλδος ἤλθον ἀλλέες· αἱ μὲν ἔπειτα
 ἐξῆς εὐνάζοντο παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 450 Ἐνδῖος δ' ὁ γέρον ἦλθ' ἐξ ἄλδος, εὖρε δὲ φώκας
 ζατρεφείας· πάσας δ' ἄρ' ἐπώχετο, λέκτο δ' ἀριθμόν.
 Ἐν δ' ἡμέας πρῶτους λέγε κήτεσιν, οὐδέ τι θυμῷ
 ὠίσθη δόλον εἶναι· ἔπειτα δὲ λέκτο καὶ αὐτός.
 Ἥμεῖς δὲ ἰάγοντες ἐπεσσύμεθ'· ἀμφὶ δὲ χεῖρας
 455 βᾶλλομεν· οὐδ' ὁ γέρον δολίης ἐπελήθετο τέχνης·
 ἀλλ' ἦτοι πρῶτιστα λέων γένετ' ἠγνένης,
 αὐτὰρ ἔπειτα δράκων καὶ πόρδαλις ἡδὲ μέγας σῦς·
 γίγνετο δ' ὕγρον ὕδωρ καὶ δένδρεον ὑψητέτηλον.
 Ἥμεῖς δ' ἄστεμφώς ἔχομεν τετληῶτι θυμῷ.
 460 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀνίατ' ὁ γέρον, ὀλοφύῃα εἰδώς,
 καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσιν ἀνειρόμενος προσέειπεν·
 Τίς νύ τοι, Ἄτρεος υἱέ, θεῶν συμφράσσατο βουλὰς,
 ὅφρα μ' ἔλοις ἀέχοντα λοχησάμενος; τέο σε χρή;
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 465 οἴσθα, γέρον — τί με ταῦτα παρατροπῶν ἀγορεύ-
 ῶς δὴ δῆθ' ἐνὶ νῆσῳ ἐρύκομαι, οὐδέ τι τέχμηρ[εις] —
 εὐρέμεναι δύναμαι, μινύθει δέ μοι ἐνδοθεν ἦτορ.
 Ἀλλὰ σύ πέρ μοι εἰπέ — θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν —
 ὅστις μ' ἀθανάτων πεδά καὶ ἔδῃσε κλεύθου,
 470 νόστον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἔλευσομαι ἰχθυόοντα.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 ἀλλὰ μάλ' ὤφελλες Διὶ τ' ἀλλοισιν τε θεοῖσιν
 ῥέξας ἱερὰ κάλ' ἀναβαινέμεν, ὅφρα τάχιστα
 σὴν ἐς πατρίδ' ἴκοιο, πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον.
 475 Οὐ γάρ τοι πρὶν μοῖρα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰέσθαι
 οἶκον εὐκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν,
 πρὶν γ' ὅτ' ἂν Αἰγύπτῳ, Διπτετός ποταμοῖο,
 αὐτίς ὕδωρ ἔλθῃς βέβης θ' ἱερὰς ἐκατόμβας
 ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν·
 480 καὶ τότε τοι δώσουσιν δῶδ' ἄνθρωποι, ἦν σὺ μενοινᾷς.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,

Ac postquam ad navem deveneram ac mare,
 cenamque apparavimus, et supervenit divina nox;
 tum vero dormivimus in litore maris.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum vero ad litus maris late-patentis
 ivi, multum diis supplicans : atque socios
 tres ducebam, quibus potissimum confidebam omnem ad im-
 petum.] Interea autem illa ingressa maris latum sinum,
 quatuor phocarum e ponto pelles attulit ;
 omnes vero erant recens-detractæ : dolum autem struebat
 patri.] Cubilia vero in arenis quum-exsculpsisset marinis,
 sedebat expectans; nos autem valde prope venimus ipsam :
 ex-ordineque ea nos collocavit, injectique corium unicuique.
 Illic sane molestissimæ insidiæ erant : affligebat enim graviter
 phocarum in-mari-nutritarum teterrimus odor :
 quis enim marinum apud cetum cubare-posset?
 sed ipsa nos servavit et excogitavit magnum auxilium :
 ambrosiam naribus unicuique supposuit afferens,
 dulce admodum spirantem, sustulitque ceti odorem.
 Totum autem mane expectabamus patienti animo :
 phocæ vero e mari venire confertæ : eæ quidem deinde
 ordine cubabant juxta litus maris.
 Meridianus autem senex exiit e mari, invenitque phocas
 obesas : omnes vero obibat, recensuitque numerum.
 Ac nos primos recensuit inter-cetos, neque omnino animo
 suspicabatur dolum esse : deinde autem decubuit et ipse.
 Nos vero vociferantes irruimus; circumque eum manus
 jecimus; nec senex dolosæ obliviscebatur artis :
 sed primum quidem leo factus-est bene-jubatus,
 ac deinde draco, et panthera, atque ingens sus;
 factus-est etiam liquida aqua, et arbor alto-vertice-comans.
 Nos vero firmiter eum tenebamus constanti animo.
 Sed quum jamangebatur senex, malas-versutias sciens,
 tum vero me verbis interrogans allocutus-est :
 Quisnam tibi, Atrei fili, deorum contulit consilia,
 ut me caperes invitum insidiatus? cujus-rei tibi est-opus?
 Sic dixit : at ego ipsum respondens allocutus-sum :
 scis, senex, (quid me ista decipiens interrogas?)
 quomodo jam diu in insula detineor, neque aliquem finem
 invenire queo, conficitur autem mihi intus cor.
 Sed tu saltem mihi dic, (dii vero omnia sciunt)
 quisnam me immortalium detineat, et arceat ab-itinere,
 reditumque dic, ut per pontum proficiscar piscosum.
 Sic dicebam; ille vero me statim respondens allocutus-est :
 atqui omnino debebas Jovique aliisque diis
 facere sacra pulcra et naves conscendere, ut citissime
 tuam in patriam venires, navigans per nigrum pontum.
 Non enim tibi prius fatum est amicosque videre et venire
 ad-domum bene-a-dificatam, et tuam in patriam terram,
 quam quando Ægypti, a-Jove-fluentis fluvii,
 rursus ad-aquas redieris, fecerisque sacras hecatombas
 immortalibus diis, qui cælum latum tenent :
 et tunc tibi dabunt viam dii, quam tu cupis.
 Sic dixit; at mihi confractum-est carum cor,

οὐνεκά μ' αὐτὶς ἀνωγεν ἐπ' ἡραερίδῃα πόντον
 Αἴγυπτόνδ' ἵναί, δολιχὴν δὸν ἀργαλήν τε.
 Ἄλλ' αἶε μιν ἔπεσον ἀμειβόμενος προσέειπον·
 485 Ταῦτα μὲν οὕτω δὴ τελέω, γέρον, ὥς σὺ κελεύεις.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 εἰ πάντες σὺν νηυσὶν ἀπήμονες ἦλθον Ἀχαιοί,
 οὓς Νέστωρ καὶ ἐγὼ λίπομεν Τροίηνθεν ἰόντες,
 ἥέ τις ὦλετ' ὀλέθρῳ ἀδευκέϊ ἥς ἐπὶ νῆος,
 490 ἢ ἐφίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πολέμον τολύπευσεν.
 Ὡς ἐφάρμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Ἀτρεΐδῃ, τί με ταῦτα διείρειαι; οὐδὲ τί σε χρεὶ
 ἴδμεναι, οὐδὲ δαῖναι ἐμὸν νόον· οὐδὲ σέ φημι
 δὴν ἀκλαυτον ἔσσεσθαι, ἐπὶν εὖ πάντα πύθῃαι.
 495 Πολλοὶ μὲν γάρ τῶνγε δάμεν, πολλοὶ δὲ λίποντο·
 ἄρχοι δ' αὖ δύο μούνοι Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 ἐν νόστῳ ἀπόλοντο· μάχῃ δέ τε καὶ σὺ παρήχῃα.
 Εἷς δ' ἔτι που ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ.
 Αἶας μὲν μετὰ νηυσὶ δάμῃ δολιχῇρέτμοισιν.
 500 Γυρῆσιν μιν πρῶτα Ποσειδάων ἐπέλασεν,
 πέτρῃσιν μεγάλῃσι, καὶ ἐξέσάωσε θαλάσσης
 καὶ νύ κεν ἔκφυγε Κῆρα, καὶ ἐχθόμενος περ Ἀθήνῃ,
 εἰ μὴ ὑπερφιάλον ἔπος ἐκβαλε, καὶ μέγ' ἀάσθη·
 φῆ ῥ' ἀέκητι θεῶν φυγέειν μέγα λαίτεια θαλάσσης.
 505 Τοῦ δὲ Ποσειδάων μεγάλ' ἔκλυεν αὐδῆσαντος·
 αὐτίκ' ἔπειτα τρῖαιναν ἑλὼν χερσὶ στιβαρῇσιν
 ἤλασε Γυραίην πέτρην, ἀπὸ δ' ἔσχισεν αὐτήν·
 καὶ τὸ μὲν αὐτόθι μείνει, τὸ δὲ τρύφος ἔμπεσε πόντῳ,
 τῷ ῥ' Αἶας τὸ πρῶτον ἐφεζόμενος μέγ' ἀάσθη·
 510 τὸν δ' ἐφόρει κατὰ πόντον ἀπείρονα κυμαίνοντα.
 [Ὡς δ' ἐμὲν ἐνθ' ἀπόλωλεν, ἐπεὶ πῖεν ἀλμυρὸν ὕδωρ.]
 Σὺς δὲ που ἔκφυγε Κῆρας ἀδελφεὸς ἡδ' ὑπάλυξεν
 ἐν νηυσὶ γλαυρῇσι· σώωσε δὲ πόντινα Ἥρη.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλε Μαλειῶν ὄρος αἰτὸ
 515 ἵεσθαι, τότε δὴ μιν ἀναρπάξασα θύελλα
 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρει, μεγάλα στενάχοντα,
 ἀγροῦ ἐπ' ἔσχατιν· οἱ δὲ δώματα ναῖε Θυέστης
 τὸ πρὶν, ἀτὰρ τότε ἔναιε Θυεστιάδης Αἰγισθος.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ κεῖθεν ἐφαίετο νόστος ἀπήμων,
 520 ἄψ δὲ θεοὶ οὐρον στρέψαν, καὶ οἶκαδ' ἔοντο·
 ἦτοι δ' ἐμὲν χαίρων ἐπέβησεν πατρίδος αἰῆς,
 καὶ κύνει ἀπτόμενος ἦν πατρίδα· πολλὰ δ' ἀπ' αὐτοῦ
 δάκρυα θερμὰ χέοντ', ἐπεὶ ἀσπασίως ἴδε γαῖαν.
 Τὸν δ' ἄρ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε σκοπὸς, ἐν ῥα καθέισεν
 525 Αἰγισθος δολομήτης ἄγων· ὑπὸ δ' ἔσχετο μισθόν,
 χρυσοῦ δοῖα τάλαντα· φύλασσε δ' ὄγ' εἰς ἐνιαυτὸν,
 μὴ ἔλαθοι παριῶν, μνησάιτο δὲ θούριδος Ἀλκίης.
 Βῆ δ' ἱμεν ἀγγελέων πρὸς δώματα ποιμένα λαῶν.
 Αὐτίκα δ' Αἰγισθος δολὴν ἐφράσσατο τέχνην·
 530 κρινάμενος κατὰ δῆμον εἰκοσιφῶτας ἀρίστους
 εἶσε λόχον, ἐτέρωθι δ' ἀνώγει δαῖτα πένεσθαι.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ καλέων Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 ἱπποισιν καὶ ὄγεσφιν, αἰκέα μαρμηρήϊων.
 Τὸν δ' οὐκ εἰδὸς ὄλεθρον ἀνήγαγε, καὶ κατέπεφνεν
 535 δειπνίσσας, ὥς τις τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ.

eo-quod me rursus jubebat per obscurum pontum
 in-Ægyptum ire, longum iter difficileque.

Verum etiam sic ipsum verbis respondens allocutus-sum :

Hæc quidem sic plane perficiam, senex, ut tu præcipis.
 Sed age mihi hoc dic et vere enarra,
 si omnes cum navibus incolumes redierint Achivi,
 quos Nestor et ego reliquimus, a-Troja profecti,
 an aliquis perit morte inopinata, sua in nave,
 aut amicorum in manibus, postquam bellum confecerit.

Sic dicebam : ille vero me statim respondens allocutus-est :

Atride, quid me hæc interrogas? nec quicquam te oportet
 scire, neque explorare meum animum; nec te puto
 diu absque-lacrimis fore, postquam bene omnia audieris.
 Multi enim illorum domiti-sunt, multi vero relict;

duces autem duo soli Achivorum ære-loricatorum

in reditu perire : pugnae vero etiam tu interfueris.

Unus autem adhuc alicubi vivus detinetur lato in-ponto.

Ajax quidem apud naves domitus-est longis-remis-instructas.

Gyrus eum primum Neptunus admovit,

petris magnis, et salvum-eduxit e-mari :

et sane effugisset mortem, etiamsi invisus Minervæ,
 nisi superbum dictum protulisset, et in-magnum incidisset-
 peccatum :] dixit *vel* invitis diis se evitaturum magnos flu-
 ctus maris.] Hunc vero Neptunus magna audivit jactantem :

statim deinde, tridente sumto, manibus validis
 percussit Gyræam petram, et abscondit ipsam :

et unum quidem illic manebat, alterum vero frustum incidit
 mari :] cui Ajax primum insidens valde percussus erat;

eum autem ferebat in mare infinitum, undosum.

[Sic ille quidem ibi perit, postquam biberat salsam aquam.]

Tuus vero utcumque effugit mortem frater et evitavit

in navibus cavis : servavit enim *eum* veneranda Juno.

Sed quando jam statim erat ad-Malearum montem arduum

perventurus, tum vero ipsum habreptum procella

pontum per piscosum tulit, valde ingemiscens,

agri ad extremam-oram; ubi ædes habitabat Thyestes

prius, at tunc habitabat Thyestiades Ægisthus.

Sed quum jam et illinc appareret reditus incolumis,

retro vero dli ventum verterunt, et *illi* domum venerunt :

sane ille quidem gaudens ingressus-est patriam terram,

et osculabatur tangens suam patriam : multæ vero ab ipso

lacrimæ calidæ fundebantur, quia lubenter vidit terram.

Hunc autem especula conspexit speculator, quem constitue-
 rat] Ægisthus dolosus eo ducens : promisit autem mercedem,

auri duo talenta : observabat vero hic in annum,

ne ipsum lateret prætervehens, recordareturque *Agamemno*
 strenuæ fortitudinis.] Ivit autem nuntiaturs ad ædes pasto-
 ri virorum.] Statim vero Ægisthus dolosam excogitavit ma-
 chinam :] electis per populum viginti viris optimis
 constituit insidias, et ab-altera-parte jussit convivium appa-
 rari.] At ipse ivit invitans Agamemnonem, pastorem virorum,
 cum-equis et curribus, nefanda animo-agitans.
 Hunc autem ignarum perniciæ reduxit, et trucidavit
 convivio-exceptum, ut aliquis interfecerit bovem ad præsepe.

Οὐδέ τις Ἀτρείδew ἐτάρων λίπεθ', οἳ οἱ ἔποντο,
οὐδέ τις Αἰγίσθου· ἀλλ' ἔκταθεν ἐν μεγάροισιν.

Ῥς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
κλαῖον δ' ἐν φρεσὶ κατὰ θυμόν· οὐδέ νύ μοι κῆρ
540 ἦθελ' ἔτι ζῶειν καὶ δρᾶν φάος ἡλιόιο.

Αὐτὰρ ἔπει κλαίων τε κυλινδόμενός τ' ἐχορέσθη,
δὴ τότε με προσέειπε γέρον ἄλιος νημερτής·

Μηκέτι, Ἀτρείος υἱέ, πολὺν χρόνον ἀσκελὲς οὔτω
κλαί', ἐπεὶ οὐκ ἀνυσὶν τινα δῆομεν· ἀλλὰ τάχιστα
545 πείρα, ὅπως κεν δὴ σὴν πατρίδα γαῖαν ἴκηαι.

Ἦ γάρ μιν ζῶν γε κινήσεται, ἥ κεν Ὀρέστης
κτεῖνεν ὑποφθάμενος· σὺ δέ κεν τάφου ἀντιβολήσῃς.

Ῥς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοι κραδίη καὶ θυμός ἀγνήωρ
αὔτις ἐνὶ στήθεσσι, καὶ ἀχνυμένω περ, ἰάνθη·
550 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·

Τούτους μὲν δὴ οἶδα· σὺ δὲ τρίτον ἄνδρ' ὀνόμαζε,
ὅστις ἔτι ζῶς κατερύκεται εὐρεῖ πόντῳ.

[ἡ θανών· ἐθέλω δέ, καὶ ἀχνύμενός περ, ἀκοῦσαι.]

Ῥς ἐφάμην· δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
555 υἱὸς Λαέρτew, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων·

τὸν δ' ἴδον ἐν νήσῳ θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντα,
Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψούς, ἥ μιν ἀνάγκη
ἴσχει· δ' δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι.

Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι,
560 οἳ κέν μιν πέμπουσιν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.

Σοὶ δ' οὐ θέσφατόν ἐστι, Διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε,
Ἄργει ἐν ἱπποδότῳ θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν·
ἀλλὰ σ' ἐς Ἥλύσιον πεδῖον καὶ πείρατα γαίης
ἀθάνατοι πέμπουσιν, ὅθι ξανθὸς Ῥαδάμανθος·

565 τῇ περ ῥηίστη βιοτῇ πελεῖ ἀνθρώποισιν·
οὐ νιφετὸς, οὔτ' ἄρ χειμὼν πολλὸς οὔτε ποτ' ὄμβρος,
ἀλλ' αἰεὶ Ζεφύροιο λιγυπνεύοντος ἀήτας
Ὀκεανὸς ἀνίησιν, ἀναψύχειν ἀνθρώπους·
οὐνεκ' ἔχεις Ἑλένην, καὶ σπιν γαμβρὸς Διὸς ἔσσι.

570 Ῥς εἰπὼν, ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄμ' ἀντιθέας ἐτάρουσιν
ἦϊα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κίοντι.
Αὐτὰρ ἔπει β' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν ἡδὲ θάλασσαν,
δόρπον θ' ὀπλισάμεσθ', ἐπὶ τ' ἤλυθεν ἄμβροσὶ νύξ·

575 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
νῆας μὲν πάμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἄλλα διαν,
ἐν δ' ἱστοὺς τιθέμεσθα καὶ ἱστία νηυσὶν ἑστής·
ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες ἐπὶ κληῖσι καθίζον.

580 Ἐξῆς δ' ἐξόμενοι πολὴν ἄλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Ἀψ' δ' εἰς Αἰγύπτιον, Διυπετέος ποταμοῖο,
στήσα νέας, καὶ ἔρξα τεληέσσας ἐκατόμβας.
Αὐτὰρ ἔπει κατέπαυσα θεῶν χόλον αἰὲν ἐόντων,
χευ' Ἀγαμέμνονι τύμβον, ἱν' ἀσθεστον κλέος εἴη.

585 Ταῦτα τελευτήσας νεώμην· οἶδον δέ μοι οὖρον
ἀθάνατοι, τοὶ μ' ὥκα φίλῃν ἐς πατρίδ' ἐπιμύσαν.
Ἄλλ' ἄγε νῦν ἐπιμεινον ἐνὶ μεγάροισιν ἐμοῖσιν,
ὅφρα κεν ἑνδεκάτῃ τε δυοδεκάτῃ τε γένηται·
καὶ τότε σ' εὖ πέμψω, δώσω δέ τοι ἀγαθὰ δῶρα,

Nec quisquam Atridae sociorum relictus-est, qui eum seque-
bantur,] nec quisquam Egisthi; sed strati-sunt in aedibus.

Sic dixit; at mihi confractum-est carum cor;

flebam autem in arenis sedens; nec mihi cor
volebat amplius vivere, et videre lumen solis.

At postquam flendoque volutandoque saturatus-eram,
tum vero me allocutus-est senex marinus verax:

Ne-amplius, Atrai filii, longo tempore indesinenter sic
fleas, quoniam non remedium aliquod inveniemus: sed cit-
tissime] tenta, quo jam tuam in-patriam terram pervenias.
Aut enim ipsum vivum deprehendes, aut Orestes
interfecit praeveniens: tu vero sepulturae occurreris.

Sic dixit: at mihi cor et animus generosus
rursus intra pectus, etiamsi mesto, latabatur:
et ipsum compellans verbis alatis allocutus-sum:

Hos quidem jam novi: tu vero tertium virum nomina,
qui adhuc vivus delinetur in-lato mari.

[aut mortuus: volo autem, etiamsi moestus, audire.]

Sic dicebam: ille vero me statim respondens allocutus-est:

filius Laertae, in Ithaca aedes habitans:
hunc vero vidi in insula uberes lacrimas fundentem,
Nymphae in aedibus Calypsus, quae ipsum necessitate
detinet: illeque non potest in-suam patriam terram pervenire.
Non enim ei adsunt naves remigio-instructae, et socii,
qui ipsum devehant per lata dorsa maris.

Tibi vero non a-fato-decretum est, Jovis-alumne o Menelae,
in Argo equos pascente mori et fatum obire:

sed te in Elysium campum et fines terrae
immortales mittent, ubi flavus Rhadamanthus est:
ubi quidem facillima vita est hominibus:
non nix, neque hiems multa, neque unquam imber,
sed semper Zephyri argute-spirantes auras
Oceanus emittit, ad-refrigerandum homines:
quoniam habes Helenam, et ipsis Jovis gener es.

Sic locutus, pontum subiit fluctuosum.

At ego ad naves simul cum divinis sociis
ivi; multa autem mihi cor in-profundo-agitabat eunti.

Ac postquam ad navem devenimus et mare,
coenamque apparavimus, supervenitque divina nox:
tum denique dormivimus in litore maris.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
naves quidem omnium-primum deduximus in mare divinum,
et malos imposuimus et vela navibus aequalibus:

et ipsi porro ingressi in transtris consederunt;
ordine autem sedentes canum mare verberabant remis.

Rursus autem ad Egypti regionem, a-Jove-fluentis fluvii,
constitui naves, et feci perfectas hecatombas.

Ac postquam sedaveram deorum iram sempiternorum,
aggressi Agamemnoni tumultum, ut inextincta ei gloria esset.

His peractis, redii: dederuntque mihi ventum-secundum
dii, qui me celeriter caram in patriam deduxerunt.

Verum age nunc mane in aedibus meis,
donec undecimaque duodecimaque fuerit dies;

et tunc te bene dimittam, daboque tibi splendida dona,

590 τρεῖς ἵππους καὶ δίφρον εὖξουν· αὐτὰρ ἔπειτα
δῶσω καλὸν ἄλειςον, ἵνα σπένδῃσθα θεοῖσιν
ἀθανάτοισι, ἐμέθεν μεμνημένος ἥματα πάντα.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
Ἄτρεϊδῃ, μὴ δὴ με πολλὸν χρόνον ἐνθάδ' ἔρυκε.
596 Καὶ γὰρ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἐγὼ παρὰ σοίγ' ἀνεχοίμην
ἥμενος, οὐδὲ κέ μ' οἴκου ἔλοι πόθος οὐδὲ τοκῆων —
αἰνῶς γὰρ μῦθοισιν ἔπεσσι τε σοῖσιν ἀκούων
τέρπομαι — ἀλλ' ἤδη μοι ἀνιδέουσιν ἑταῖροι
ἐν Πύλῳ ἡγαθέῃ· σὺ δέ με χρόνον ἐνθάδ' ἔρύχεις.
600 Δῶρων δ' ὅττι κέ μοι δόλῃς, κειμήλιον ἔστω·
ἵππους δ' εἰς Ἰθάκην οὐκ ἄξομαι, ἀλλὰ σοι αὐτῷ
ἐνθάδε λείψω ἄγαλμα· σὺ γὰρ πεδίοιο ἀνάσσεις
εὐρέος, ὃ ἐνὶ μέν λωτὸς πολλὺς, ἐν δὲ κύπριον,
πυροὶ τε ζεαί τ' ἢ εὐρυφυῆς κρὶ λευκόν.
606 Ἐν δ' Ἰθάκῃ οὗτ' ἄρ' ὁρόμοι εὐρέες οὔτε τι λαιμῶν
αἰγίδοτος, καὶ μᾶλλον ἐπὶ κρατος ἵπποδότοιο.
Οὐ γάρ τις νῆσων ἱππηλατος οὐδ' εὐλείμων,
αἶψ' ἄλλ' κεκλίεται· Ἰθάκῃ δέ τε καὶ περὶ πασέων.
Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ βοῇν ἄγαθὸς Μενέλαος.
610 Χεῖρὶ τέ μιν κατέρειξεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Ἀἴματός εἰς ἀγαθοῖο, φίλον τέκος, οἷ' ἀγορεύεις·
τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μεταστήσω· δύναμαι γάρ.
Δῶρων δ' ὅσ' ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κεῖται,
δῶσω δ' ἀλλίστονον καὶ τιμηέστατον ἔστιν.
616 Δῶσω τοι κρητῆρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ
ἔστιν ἅπας, χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκράνεται·
ἔργον δ' Ἡφαιστόιο· πόρεν δέ ἐ Φαίδιμος ἥρωος,
Σιδωνίων βασιλεὺς, ὅθ' ἔδος δόμος ἀμυρεκάλυπτον
κεῖσε με νοστήσαντα· τειν δ' ἐθέλω τόδ' ὀπάσσαι.
620 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Δαιτυμόνες δ' ἐς δώματ' ἴσαν θεοῖο βασιλῆος.
Οἱ δ' ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐήνορα οἶνον·
σίτον δέ σφ' ἄλοχοι καλλικρήδεμονοι ἔπεμπον.
Ὡς οἱ μὲν περὶ δεῖπνον ἐνὶ μεγάροισι πένοντο. —
626 Μνηστήρες δὲ πάροιθεν Ὀδυσσεὺς μεγάροιο
δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέσθην λέντες,
ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, ὅθι περ πάρος ὕβριν ἔχεσκον.
Ἀντίνοος δὲ καθῆστο καὶ Εὐρύμαχος θεοειδής,
ἄρχοι μνηστήρων, ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχ' ἀριστοί.
630 Τοῖς δ' υἱὸς Φρονόιο Νοήμων ἐγγυθεν ἐλθὼν
Ἀντίνοον μῦθοισιν ἀνείρόμενος προσέειπεν·
Ἀντίνο', ἦ βρά τι ἴδμεν ἐνὶ φρεσίν, ἥ καὶ οὐκί,
διπλότε Τηλέμαχος νεῖτ' ἐκ Πύλου ἡμαθόεντος;
νῆά μοι οἴχεται ἄγων· ἐμὰ δὲ χρεῶ γίγνεται αὐτῆς,
636 Ἥλιδ' ἐς εὐρύχορον διαβήμεναι, ἐνθα μοι ἵπποι
δώδεκα θήλειαι, ὑπὸ δ' ἡμίονοι ταλαεργοὶ
ἀδμηπτεῖ· τῶν κέν τιν' ἐλασσάμενος δαμασάμην.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον· οὐ γὰρ ἔφρανον
ἐς Πύλον οἴχεσθαι Νηληΐων, ἀλλὰ που αὐτοῦ
640 ἀγρῶν ἢ μῆλοισι παρέμμεναι, ἥ δὲ συνώτῃ.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέειπε, Εὐπείθεος υἱός·
νημερτές μοι ἐνίσπε, πότ' ὄψατο καὶ τίνες αὐτῷ
κοῦροι ἔποντ'; Ἰθάκης ἐξαίρετοι· ἦ εἰ αὐτοῦ

tres equos et currum bene-politum : ac deinde
dabo pulcrum poculum, ut libes diis
immortalibus, mei memor per-dies omnes.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
est :] Atride, ne sane me multo tempore hic detine.
Etenim in annum ego apud te certe perdurarem
sedens, nec me domus caperet desiderium, nec parentum :
vehementer enim sermonibus verbisque tuis auscultans,
oblector : sed jam mihi tædio-afficiuntur socii
in Pylo divina : tu vero me in-tempus hic detines.
Donum autem, quodcumque mihi dederis, sit quod-recondi-
possit ;] equos vero in Ithacam non ducam, sed tibi ipsi eos
hic relinquam oblectamentum : tu enim campo imperas
lato, in quo quidem lotus multus, in *quo* cyperus,
triticumque, et far, ac late-germinans hordeum album.'

In Ithaca autem nec sane curricula lata, nec omnino pratium :
capris-pascendis-apta est ; et magis ardua solo equos-pa-
scente.] Nulla enim insularum equis-agendis-idonea nec-bo-
nis-pralis-instructa,] quæ mari incumbunt ; Ithaca vero etiam
supra omnes.] Sic dixit : risit vero bello strenuus Menelaus,
manuque eum demulsit, verbumque dixit et elocutus-est :

Sanguinis es boni, care fili, quippe-talia loqueris :
atqui ego tibi hæc *dona* commutabo ; possum enim.
Donorum autem, quæcunque in mea domo recondita jacent,
dabo, quod pulcerrimum et pretiosissimum est.

Dabo tibi craterem elaboratum ; argenteus vero
est totus, auro autem labra supra-munita-sunt ;
opus vero est Vulcani : donavit autem eum *mihi* Phædi-
mus heros,] Sidoniorum rex, quando ejus domus suscepit
illuc me in-redita-profectum : tibi autem volo id præbere.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
Convitatores autem in ædes ierunt divini regis :
illique adducebant quidem oves, afferebantque validum vi-
num :] panem vero ipsis uxores pulcris-vittis-in-capite intu-
lerunt.] Sic illi quidem circa cenam in ædibus occupabantur.

Proci vero ante Ulyssis domum
discis delectabantur et hastilibus jaculantes ;
in facto-arte pavimento, ubi antea insolentiam exercebant.
Antinous vero consederat et Eurymachus divinæ-formæ,
principes procorum ; virtute autem erant longe optimi.
His autem filius Phronii Noemon prope accedens,
Antinuum verbis interrogans allocutus-est :

Antinoe, numquid scimus in mente *nostra*, an etiam non,
quando Telemachus redeat e Pylo arenosa ?
navem mihi abiit abducens ; mihi vero opus est illa,
Elidem in spatiosam ut-trajiciam, ubi mihi equæ
duodecim feminæ, subtus autem muli patientes-operis
indomiti : ex-quibus aliquem adigens domarem.

Sic ait : illi vero in animo obstupescabant ; non enim pu-
tabant] in Pylum eum abiisse Nelciam, sed alicubi illic
in-agris, aut apud-oves esse, aut cum-subulco.

Hunc autem rursus Antinous allocutus-est, Eupitheï fi-
lius :] vere mihi dic ; quando abiit, et quinam illum
juvenes sunt-secuti ? ex-Ithacæ electi, an sui ipsius

θῆτες τε δμῶές τε; δύναιτό κε καὶ τὸ τελέσσαι.
 645 Καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ
 ἥ σε βίη ἀέκοντος ἀπήυρα νῆα μέλαιναν,
 ἥ ἐκὼν οἱ δῶικας, ἐπεὶ προσπτεύξατο μῦθος;
 Τὸν δ' υἱὸς Φρονόιο Νοήμων ἀντίον ἦν δα·
 αὐτὸς ἐκὼν οἱ δῶικα· τί κεν ῥέξειε καὶ ἄλλος,
 650 ὅππότε' ἀνὴρ τοιοῦτος, ἔχων μελεδήματα θυμῷ,
 αἰτίζῃ; γαλεπόν κεν ἀνήνασθαι δόσιν εἴη.
 Κούροι δ' οἱ κατὰ δῆμον ἀρίστεύουσι μεθ' ἡμέας,
 οἱ οἱ ἐποντ'· ἐν δ' ἀρχὸν ἐγὼ βαίνοντ' ἐνόησα
 Μέντορα, ἥ τε θεὸν, τῷ δ' αὐτῷ πάντα ἐφίκει.
 655 Ἀλλὰ τὸ θαυμάζω· ἴδον ἐνθάδε Μέντορα δῖον
 χθιδὸν ὑπὸ νηϊ Πύλονδε.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς δῶματα πατρός.
 Τοῖσιν δ' ἀμφοτέροισιν ἀγάσσατο θυμὸς ἀγῆνωρ,
 μνηστῆρες δ' ἄμυδις κάθισαν καὶ παῦσαν ἀέθλων.
 660 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπίθεος υἱὸς,
 ἀχνύμενος· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμελαιναι
 πῖμπλαντ', ὅσσε δὲ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἔϊκτην·
 Ὡ πόποι, ἦ μέγα ἔργον υπερφιάλως ἐτελέσθη
 Τηλεμάχῳ, δδὸς ἦδε· φάμεν δὲ οἱ οὐ τελέεσθαι.
 665 Ἐκ τούτων δ' ἀέκητι νέος καῖς οἴχεται αὐτως,
 νῆα ἔρυσσάμενος, κρίνας τ' ἀνὰ δῆμον ἀρίστους.
 Ἄρξει καὶ προτέρω κακὸν ἔμμεναν· ἀλλὰ οἱ αὐτῷ
 Ζεὺς δλέσειε βίην, πρὶν ἡμῖν πῆμα φεῦθεσθαι.
 Ἄλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἰκος' ἐταίρους,
 670 ὅφρα μιν αὐτὸν ἰόντα λοχίσσομαι ἠδὲ φυλάξω
 ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης·
 ὥς ἂν ἐπισμυγερῶς ναυτιλίεται εἵνεκα πατρός.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἠδ' ἐκέλευον·
 αὐτίκ' ἐπεῖτ' ἀνστάντες ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος.
 675 Οὐδ' ἄρα Πηνελόπειαν πολλὸν χρόνον ἦεν ἄπυστος
 μῦθος, ὃς μνηστῆρες ἐνὶ φρεσὶ βυσσοδόμευον·
 κῆρυξ γάρ οἱ ἔειπε Μέδων, ὃς ἐτεύθετο βουλὰς,
 αὐλῆς ἐκτὸς ἑὼν· οἱ δ' ἐνδοθὶ μῆτιν ὑφαίνον.
 Βῆ δ' ἱμεν ἀγγελέων διὰ δῶματα Πηνελόπειᾱ·
 680 τὸν δὲ κατ' οὐδοῦ βάντα προσήδα Πηνελόπεια·
 Κῆρυξ, τίπτε δέ σε πρόεσαν μνηστῆρες ἀγαυοί;
 ἦ εἰπέμεναι δμῶῃσιν Ὀδυσσεὺς θεοῖο,
 ἔργων παύσασθαι, σφίσι δ' αὐτοῖς δαῖτα πένεσθαι;
 Μὴ μνηστεύσαντες μὴδ' ἄλλοθ' ὁμιλήσαντες
 685 ὕστατα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν.
 Οἱ θάμ' ἀγειρόμενοι, βίοντον κατακείρετε πολλὸν,
 κτῆσιν Τηλεμάχῳ δαΐφρονος. Οὐδέ τι πατρῶν
 ὑμετέρων τὸ πρόσθεν ἀκούετε, παῖδες ἰόντες,
 οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσχε μεθ' ὑμετέροισι τοκεῦσιν,
 690 οὔτε τινὰ ῥέξας ἐξάσιον οὔτε τι εἰπὼν
 ἐν δῆμῳ; ἦτε' ἐστὶ δίκη θείων βασιλῆων,
 ἄλλον κ' ἐχθαίρησι βροτῶν, ἄλλον κε φιλοῖη.
 Κεῖνος δ' οὔποτε πάμπαν ἀτάσθαλον ἄνδρα ἐώργει·
 ἀλλ' ὁ μὲν ὑμέτερος θυμὸς καὶ ἀεικέα ἔργα
 695 φαίνεται, οὐδέ τίς ἐστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέν.
 Τῇν δ' αὖτε προσέειπε Μέδων, πεπνυμένα εἰδώς·
 αἶ γὰρ δὴ, βασιλεια, τόδε πλείστον κακὸν εἴη.

mercenariique servique? potuerit etiam hoc perficere.

Et mihi hoc dic vere, ut bene sciam,
 utrum tibi vi invito abstulit navem nigram,
 an lubens ei dedisti, postquam adortus est te sermone?

Hunc autem filius Phronii Noemon contra allocutus est :
 ipse lubens ei dedi : quid fecerit etiam alius,
 quando vir talis, habens curas in animo,
 petat? difficile negare præbitionem foret.
 Juvenes autem, qui in populo excellunt apud nos,
 illi eum secuti sunt; ac ducem ego conscendentem vidi
 Mentorem, aut deum; illi vero ipsi in omnibus similis erat.
 Sed hoc miror : vidi hic Mentorem divinum
 heri sub auroram; tunc autem conscendit navem in Pylum.

Sic igitur locutus abiit ad domos patris.
 His vero utrisque percussus est animus generosus;
 proci autem simul consedere, et cessarunt a certaminibus.
 Inter eos vero Antinous fatus est, Eupithi filius,
 dolens : furore autem multum præcordia circumfusa nigro
 sanguine] implebantur, oculi vero ei igni splendenti similes
 erant:] Dii boni! certe magnum facinus superbe patratum
 est] Telemacho, profectio hæc! dicebamus autem ei non
 perfectum iri.] Tot vero invitis juvenculus puer abiit sic,
 nave deducta, electisque per populum optimis.
 Incipiet et ulterius malum esse : sed ei ipsi
 Jupiter perdat vim, antequam nobis malum severit.
 Verum agite, mihi date navem celerem et viginti socios,
 ut eum ipsum venientem insidiis excipiam, et observem,
 in freto Ithacæque Samique asperæ :
 ut cum sua pernicie naviget propter patrem.

Sic dixit; illi vero omnes laudabant atque hortabantur :
 statim deinde exsurgentes ibant in domum Ulyssis.

Neque inde Penelope per longum tempus fuit inscia
 sermonum, quos proci in mente profunde cogitabant;
 præco enim illi dixit Medon, qui audiebat consilia,
 extra aulam quum esset : illi vero intus consilium texebant.
 Ivit autem annuntiaturus per domos Penelopæ :
 hunc autem in limine venientem allocuta est Penelope ;

Præco, cur vero te miserunt proci inelyti?
 an ut dicas ancillis Ulyssis divini,
 a labore ut cessent, illisque ipsis convivium apparent?
 Ne ambientes me neque alio decedentes,
 ultimum et postremum nunc hic cœnent !
 Qui frequenter congregati, victum absumitis multum,
 possessionem Telemachi prudentis. Nec quisquam a patribus
 vestris pridem audiistis, pueri quum essetis,
 qualis Ulysses erat inter vestros parentes,
 neque ulli faciens injuriam, nec quicquam tale locutus
 in populo? qui utique est mos potentium regum,
 alium ut oderit quis mortalium, alium amet.

Ille vero nunquam omnino malo quemquam affecit :
 sed vester quidem animus et indigna facinora
 apparent, neque ulla est in vobis gratia postea beneficiorum.

Hanc autem rursus allocutus est Medon, prudentia sciens :
 utinam enim sane, regina, hoc maximum malum esset.

- Ἄλλα πολὺ μείζον τε καὶ ἀργαλέωτερον ἄλλο
μνηστῆρες φράζονται, δ' μὴ τελέσειε Κρονίων·
700 Τηλέμαχον μεμάσσι κατακτάμεν ὀξείῃ χαλκῷ,
οἴκαδε νισόμενον· ὃ δ' ἔβη μετὰ πατρός ἀκουὴν
ἐς Πύλον ἡγαθέην ἥδ' ἐς Λακεδαίμονα δι᾿αν.
Ἦς φάτο· τῆς δ' αὐτοῦ λυτογούνατα καὶ φίλον ἦτορ·
δὴν δέ μιν ἀμπασίη ἐπέων λάβε· τῷ δέ οἱ ὅσσε
705 θαχυρόφι πλῆσθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἐσχετο φωνή.
Ὅφρ' ἐδὲ δὴ μιν ἐπεσσιν ἀμειβομένην προσέειπεν·
Κῆρυξ, τίπτε δέ μοι παῖς οἴχεται; οὐδέ τί μιν χρεὼ
νηῶν ὠκυπόρων ἐπιβαινέμεν, αἴθ' ἄλλος ἥπποι
ἄνδράσι γίνονται, περώουσι δὲ πούλυν ἐφ' ὑγρῇν.
710 Ἡ ἴνα μὴδ' ὄνομα αὐτοῦ ἐν ἀνθρώποισι λίπηται;
Τὴν δ' ἡμέλειβ' ἔπειτα Μείδων, πεπνυμένα εἰδώς·
οὐκ οἶδ' εἰ τίς μιν θεὸς ὥρορεν, ἥ καὶ αὐτοῦ
θυμὸς ἐφωρμήθη ἱμεν ἐς Πύλον, ὅρα πύθηται
πατρός ἐοῦ ἡ νόστον, ἡ δντινα πότμον ἐπέσπεν.
715 Ἦς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κατὰ δῶμα Ὀδυσῆος.
Τὴν δ' ἄγος ἀμπεφύθη θυμοφθόρον, οὐδ' ἄρ' ἔτι ἔτλη
δίφρω ἐφέζεσθαι, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων·
ἄλλ' ἄρ' ἐπ' οὐδοῦ ἴξε πολυχμήτου θαλάμοιο,
οἴκτρ' ὀλοφυρομένη· περὶ δὲ δμῳαὶ μινύριζον
720 πᾶσαι, ὅσαι κατὰ δώματ' ἔσαν νέαι ἥδὲ παλαιαί.
Τῆς δ' αἰδὼν γούσσα μετ' ἡδὲ Πηνελόπειαν·
Κλύτε, φίλαι· περί γάρ μοι Ὀλύμπιος ἄλγε' ἔδωκεν
ἐκ πασέων, ὅσαι μοι δμοῦ τράφεν ἥδ' ἐγένοντο·
ἢ πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα,
725 παντοίης ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν· [γος·]
[ἐσθλὸν, τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄρ-
νῦν αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀνηρεύαντο θύελλαι
ἀκλέα ἐκ μεγάρων, οὐδ' ὀρμηθέντος ἀκούσα.
Σχέτλιαί, οὐδ' ὅμεις περ ἐνὶ φρεσὶ θέσθε ἐκάστη
730 ἐκ λεγέων μ' ἀνεγείραι ἐπιστάμεναι σάφα θυμῷ,
ὀππότ' ἐκεῖνος ἔβη κοιλῇν ἐπὶ νῆα μέλαιναν.
Εἰ γὰρ ἐγὼ πυθόμην ταύτην δδὸν ὀρμαίνοντα,
τῷ κε μάλ' ἢ κεν ἔμεινε, καὶ ἐσσιμένός περ ὁδοῖο·
ἢ κέ με τεθνηκυῖαν ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπεν.
735 Ἀλλὰ τις δρηρῶς Δολίον καλέσειε γέροντα,
δμῷ ἐμὸν, δν μοι ἔδωκε πατὴρ ἐτι δεῦρο κIOUSH,
καὶ μοι κῆπον ἔχει πολυδένδρεον· ὅρα τάχιστα
Λαέρτη τάδε πάντα παρεζόμενος καταλέξῃ·
εἰ δὲ πού τινὰ κείνος ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ὑφῆνας
740 ἐξελεθὼν λαοῖσιν δδύρεται, οἱ μεμάσσι
δν καὶ Ὀδυσσεὺς φθίσαι γόνον ἀντιθέοιο.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
νύμφα φίλη, σὺ μὲν ἄρ με κατὰκτανε νηλεῖ χαλκῷ,
ἢ ἔα ἐν μεγάρωι μῦθον δέ τοι οὐκ ἐπικεύσω.
745 Ἡ δὲ ἐγὼ τάδε πάντα πόρον δέ οἱ ὅσος ἐκέλευεν,
σίτουν καὶ μέθυ ἡδὺ ἐμὲν δ' ἔλετο μέγαν ὄρκον,
μὴ πρὶν σοι ἐρέειν, πρὶν δωδεκάτην γε γενέσθαι,
ἢ σ' αὐτὴν ποθέσαι, καὶ ἀφορμηθέντος ἀκοῦσαι·
ὥς ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χροῶα καλὸν ἰάπτῃς.
750 Ἀλλ' ὕδρηναμένη, καθαρὰ χροῖ εἰμαθ' ἑλοῦσα,
εἰς ὑπερῷ' ἀναβῆσα σὺν ἀμφοπολοῖσι γυναῖξιν,

Sed multo majusque et gravius aliud
proci meditantur, quod ne perficiat Saturnius :
Telemachum cogitant interficere acuto aere,
domum revertentem ; ille vero profectus est ad-quærendam
patris famam] in Pylum sacram et in Lacedæmonem divi-
nam.] Sic ait ; illi vero ibi soluta sunt genua et carum cor :
diu autem ipsam inopia-vocis tenuit ; atque ei oculi
lacrimis impleti sunt, clara autem ei detenta est vox.
Tandem vero ipsum verbis respondens allocuta est :
Præco, cur vero mihi filius abiit ? nec quioquam ipsum
oportebat] naves celeres conscendere, quæ maris equi
hominibus sunt, trajiciuntque immensum humidum.
An ut ne nomen quidem ejus inter homines relinquantur ?
Huic autem respondit deinde Medon, prudentia sciens :
haud scio an aliquis ipsum deus impulerit, an et ipsius
animus impetum-ceperit ire in Pylum, ut audiat
patris sui aut reditum aut quodnam fatum obicit.
Sic igitur locutus abiit per domum Ulyssis.
Illam autem dolor circumfudit animum-crucians, neque am-
plius sustinuit] in-sella sedere, multæ in domo quæ-erant :
verum super limine sedebat elaborati thalami,
miserabiliter lamentans : circum autem ancillæ ejulabant
omnes, quotquot in domibus erant juniores atque vetulæ.
Illas vehementer flens alloquebatur Penelope :
Audite, amicæ ; nimios enim mihi Olympius dolores dedit
præ omnibus, quotquot una mecum nutritæ-ac natæ sunt :
quæ antea quidem maritum bonum amisi magnanimum,
omnibus virtutibus ornatum inter Danaos :
[eximium, cujus gloria lata per Helladem et medium Argos :]
nunc rursus filium dilectum abripuerunt procellæ
inglorium ex ædibus, nec de-abeunte audiui.
Infelices, ne vos quidem in animum induxistis unaquæque
e lecto me suscitare, bene scientes animo,
quando ille conscendit cavam navem nigram.
Si enim ego intellexissem istud iter molieptem,
sane certe aut mansisset, quantumvis cupidus itineris ;
aut me mortuam in ædibus reliquisset.
Sed aliquis famulus Dolium vocet senem,
ministrum meum, quem mihi dedit jam pater huc eunti,
et mihi hortum servat arboriferum : ut celerrime
Laertiæ hæc omnia assidens enarret :
si forte aliquod ille in mente consilium texens
progressus inter-cives deploret, qui cupiunt
ipsius et Ulyssis perdere prolem deo-paris.
Hanc autem rursus allocuta est dilecta nutrix Euryclea :
puella cara, tu quidem me interface sævo ære,
vel sine in domo ; sermonem vero te non celabo.
Noveram ego ista omnia ; præbui autem illi, quæcunque ju-
bebat,] panem et vinum dulce : a-me autem exegit magnum
jusjurandum,] non prius tibi me dicturam, quam duodecima
adesset dies,] aut tu ipsa desiderares, et abhisce se rescivisses ;
quo ne flens corpus pulcrum læderes.
Verum tu quando-lavaris, puris corpori vestibus sumtis,
in supernam-domum conscendens cum ancillis mulieribus,

εὖγε· Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο·
 ἥ γάρ κέν μιν ἔπειτα καὶ ἐκ θανάτοιο σάουσαι.
 Μῆδ' ἐρόντα κάκου κεκακωμένον· οὐ γὰρ ὅτω
 755 πάγχυ θεοῖς μακάρεσσι γονὴν Ἀρκεσιιάδῃ
 ἐχέσθ'· ἀλλ' ἔτι πού τις ἐπέσεται, ὅς κεν ἔχῃσιν
 δώματά θ' ὑπερέφ' αὖ καὶ ἀπόπροθι πίνοντας ἀγρούς.
 Ὡς φάτο· τῆς δ' εὐνῆσε γόνον, σκέθε δ' ὅσσε γόοιο.
 Ἥ δ' ὕδρηνάμενη, καθαρὰ χροὶ εἰμαθ' ἑλοῦσα,
 760 εἰς ὑπερῷ' ἀνέβαινε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν·
 ἐν δ' ἔβατ' οὐλοχύτας κανέω, ἥρᾳ δ' Ἀθήνη.
 Κλυθὶ μευ, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
 εἰποτέ τοι πολύμητις ἐνὶ μεγάροισιν Ὀδυσσεὺς
 ἢ βοὸς ἢ διὸς κατὰ πίνονα μηρὶ ἔκην,
 765 τῶν νῦν μοι μνήσαι, καὶ μοι φίλον υἷα σώσωσιν·
 μνηστῆρας δ' ἀπάλαλκε κακῶς ὑπερηνόροντας.
 Ὡς εἰποῦσ' ὀλολύξε· θεὰ δέ οἱ ἔκλυεν ἄρῃς.
 Μνηστῆρες δ' ὁμαδῆσαν ἀνὰ μέγαρά σκίοεντα·
 ὧδε δέ τις εἶπεσκε νέων ὑπερηνόροντων·
 770 Ἥ μάλα δὴ γάμον ἄμμι πολυμνήστη βασιλείᾳ
 ἀρτύει· οὐδέ τι οἶδεν, δ' οἱ φόνος υἱὶ τέτυκται.
 Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν ὥς ἐτέτυκτο.
 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Δαιμόνιοι, μύθους μὲν ὑπερφίλους ἀλέασθε
 775 πάντας ὁμῶς, μὴ πού τις ἐπαγγέλῃσιν καὶ εἴσω.
 Ἀλλ' ἄγε, σιγῇ τοῖον ἀναστάντες τελέωμεν
 μῦθον, δ' ἡ καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶν ἥραρεν ἡμῖν.
 Ὡς εἰπὼν ἐκρίνατ' εἰκοσι φῶτας ἀρίστους·
 βᾶν δ' ἵεναι ἐπὶ νῆα βοὴν καὶ θίνα θαλάσσης.
 780 Νῆα μὲν οὖν πᾶμπρωτον ἄλδς βένθοδες ἐρυσσαν·
 ἐν δ' ἱστόν τ' ἐτίθεντο καὶ ἱστία νηὶ μελαίνῃ,
 ἡρτύναντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνουσιν·
 [πάντα κατὰ μοῖραν, ἀνὰ θ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν·]
 τεύχεα δέ σφ' ἤνεικαν ὑπέρθυμοι θεράποντες.
 785 Ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήνῃ ὄρμισαν, ἐν δ' ἔβαν αὐτοί·
 ἔνθα δὲ δόρπον ἔλοντο, μόνον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθειν.
 Ἥ δ' ὑπερωῶ αὐθι περίφρων Πηνελόπεια
 κεῖτ' ἄρ' ἄσιτος, ἄπαστος ἔδητύος ἠδὲ ποτῆτος,
 ὀρμαίνουσα, εἰ οἱ θάνατον φύγοι υἱὸς ἀμύμων,
 790 ἢ ὅγ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ὑπερφίλοισι δαμείῃ.
 Ὅσσα δὲ μερμήριξε λέων ἀνδρῶν ἐν ὁμίῳ,
 δείσας, ὁππότε μιν δόλιον περὶ κύκλον ἄγωσιν·
 τόσσα μιν ὀρμαίνουσιν ἐπήλυθε νῆδυμος ὕπνος·
 εὐδ' οἱ ἀνακλινθεῖσα· λύθεν δέ οἱ ἄψια πάντα.
 795 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 εἰδωλον ποίησε, δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί,
 Ἰφθίμῃ, κούρῃ μεγαλήτορος Ἰκαρίου,
 τὴν Εὐμήλος ὅπυε, Φερῆς ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων.
 Πέμπετ' δὲ μιν πρὸς δώματ' Ὀδυσσεύος θεῖοιο,
 800 εἴως Πηνελόπειαν ὀδυρομένην, γοώσαν,
 παύσειε κλαυθμοῖο, γόοιό τε δακρυδόντος.
 Ἐς θάλαμον δ' εἰσῆλθε παρὰ κληῖδος ἱεάντα,
 στήθ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς· καὶ μιν πρὸς μῦθον εἶπεν·
 Εὐβδεῖ, Πηνελόπεια, φίλον τετιμῆνῃ ἦτορ;
 805 οὐ μὲν σ' οὐδὲ ἔωσι θεοὶ βρεῖα ζῶντες

supplica Minervæ, filiae Jovis ægidem-tenentis :
 hæc enim ipsum deinde et e morte ereptum- servaverit.
 Neu senem afflige afflictum : non enim existimo
 penitus diis beatis sobolem Arcesiadæ
 invisam-esse : sed adhuc fere aliquis supererit, qui habeat
 domos excelsas, et procul sitos pingues agros.
 Sic dixit ; illiusque sedavit fletum, cohibuitque oculos a-
 fletu.] Ipsa vero lota, puris corpori vestibus sumtis,
 in supernam-domum conscendit cum ancillis mulieribus ;
 imposuitque molas canistro, supplicavitque Minervæ :
 Audi me, ægidem-tenentis Jovis filia, indomita,
 si-unquam tibi ingeniosus in ædibus Ulysses
 aut bovis aut ovis pingua femora adolevit :
 horum nunc mihi memento, et mihi carum filium serva ;
 procos vero averte male superbientes.
 Sic locuta, ululavit ; dea autem ejus audivit preces.
 Proci vero tumultuabantur per ædes obscuras :
 sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium :
 Profecto jam nuptias nobis multum-ambita regina
 apparat ; neque omnino novit, quod suo cædes filio parata-est.
 Sic igitur aliquis dicebat ; ea vero nesciebant, ut acta-erant.
 Inter-eos autem Antinous concionatus-est et dixit :
 Mirifici, sermones quidem insolentes fugite
 omnes pariter, ne forte quis annuntiet etiam intus.
 Sed age, silentio talem exsurgentes perficiamus
 sermonem, qui jam etiam omnibus in mente placuit nobis.
 Sic locutus, elegit viginti viros optimos :
 profectique-sunt ire ad navem velocem et litus maris.
 Navem quidem omnium-primum maris in-altum traxerunt :
 ac malum imposuere et vela navi nigræ :
 aptaruntque remos vertebris in coriaceis ;
 [omnia, ut oportebat ; ac vela alba expanderunt ;]
 arma autem ipsis tulerunt animosi famuli.
 Alte vero in humido hanc stiterunt ; ingressique-sunt ipsi :
 illic autem cœnam sumserunt, expectabantque vesperem su-
 pervenientem.] Illa vero in superna-domo, prudens Penelo-
 pe, jacebat jejuna, non-gustans cibum, nec potum,
 cogitans, si sibi mortem effugeret filius eximius,
 an ille a procis insolentibus domaretur.
 Quanta autem cogitat leo virorum in turba,
 timens, quum ipsi dolosum circulum circumdant :
 tanta ipsam agitantem corripuit dulcis somnus :
 dormiebat vero recumbens ; solutique-sunt ei artus omnes.
 Ibi autem aliud cogitavit dea cæsiis-oculis Minerva ;
 simulacrum effinxit, corpore autem assimilatum-erat mulieri,
 Iphthimæ, filiae magnanimi Icarii :
 quam Eumelus duxerat, in Pheris ædes habitans.
 Misit vero hanc ad domum Ulyssis divini,
 dum Penelopen lamentantem, flentem,
 compesceret a-fletu, ploratuque lacrimoso.
 In thalamum vero ingressa-est ad seræ lorum ;
 stetitque ei supra caput, et ipsam sermone allocuta-est :
 Dormis, Penelope, caro afflicta corde ?
 nequaquam te sinunt dii facile viventes

χλαῖνιν, οὐδ' ἀκάχησθαι· ἐπεὶ ῥ' ἔτι νόστιμός ἐστιν
σὸς παῖς· οὐ μὲν γάρ τι θεοὶς ἀλιτῆμενός ἐστιν.

Τὴν δ' ἡμέιβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια,
ἥδ' ὀ μάλα κνώσσοις ἐν δνειρήϊσιν πύλῃσιν·

810 Τίπτε, κασιγνήτη, δεῦρ' ἤλυθες; οὔτι πάρος γε
πώλε', ἔπει μάλα πολλὸν ἀπόπροθι δώματα ναίεις·
καί με κέλειαι παύσασθαι οἰζύος ἡδ' ὀδυνάων
πολλέων, αἳ μ' ἐρέθουσι κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
ἢ πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα,
815 παντοίῃς ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν·
[ἐσθλὸν, τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄρ-
νῦν αὖ παῖς ἀγαπητὸς ἔβη κοίτης ἐπὶ νῆος, [γος']
νήπιος, οὔτε πόνων εὖ εἰδώς οὔτ' ἀγοράων.

Τοῦ δ' ἔγω καὶ μάλλον οἰδύρομαι ἥπερ ἐκείνου·

820 τοῦ δ' ἀμφιτρομέω καὶ δεῖδια, μήτι πάθῃσιν,
ἢ ὅγε τῶν ἐνὶ δῆμῳ, ἴν' οἴχεται, ἢ ἐνὶ πόντῳ.
Δυσμενέες γὰρ πολλοὶ ἐπ' αὐτῷ μηχανόωνται,
ἱέμενοι κτεῖναι, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἰδῶλον ἄμαυρόν·

825 ὅαρσσει, μηδέ τι πάγχυ μετὰ φρεσὶ δεῖδιθι λίην.

Τοίη γάρ οἱ πομπὸς ἄμ' ἔσπεται, ἦντε καὶ ἄλλοι
ἀνέρες ἡρήσαντο παρεστάμεναι — δύναται γάρ —
Παλλὰς Ἀθηναίη· σὲ δ' οἰδύρομένην ἐλαίρει·
ἢ νῦν με προέηκε, τεῖν τάδε μυθήσασθαι.

830 Τὴν δ' αὐτὴ προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
εἰ μὲν δὴ θεός ἐσσι, θεοῖό τε ἔκλυες αὐδῆς,
εἰ δ', ἅγε μοι καὶ κείνον οἰζυρὸν κατὰλεξον,
εἴπου ἔτι ζῶει καὶ ὄρα φάρος ἡελοιο,
ἢ ἥδη τέθνηκε, καὶ εἰν Ἀῖδαο δόμοισιν.

835 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἰδῶλον ἄμαυρόν·
οὐ μὲν τοι κείνον γε διηνεκέως ἀγορεύσω,
ζῶει ὅγ' ἢ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνεμώλια βάζειν.

Ὡς εἰπόν, σταθυμοῖο παρὰ κληῖδα λιάσθη
ἐς πνοῖας ἀνέμων· ἢ δ' ἐξ ὕπνου ἀνόρουσεν

840 κούρη Ἰκαρίοιο· φίλον δέ οἱ ἦτορ ἰάνθη,
ὥς οἱ ἐναργὲς δνειρον ἐπέσσυτο νυκτὸς ἀμολγῶ.

Μνηστῆρες δ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα,
Τηλεμάχῳ φόνον αἶπὺν ἐνὶ φρεσὶν ὀρμαίνοντες.

Ἔστι δέ τις νῆσος μέσση ἅλϊ πετρήεσσα,

845 μεσσηγὺς Ἰθάκης τε Σάμοιο τε παιπαλοέσσης,
Ἄστερις, οὐ μεγάλη· λιμένες δ' ἐνὶ ναύλοχοι αὐτῇ
ἀμφίδυμοι· τῇ τόνγε μένον λοχόωντες Ἀχαιοί.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ε.

Ὀδυσσέως σχεδία.

Ἦώς δ' ἐκ λεγέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο
ὠρνευθ', ἴν' ἀθανάτοισι φῶς φέροι ἡδὲ βροτοῖσιν·
οἱ δὲ θεοὶ θῶκόνδε καθίζανον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, οὔτε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
6 Τοῖσι δ' Ἀθηναίη λέγε κήδεα πολλὰ Ὀδυσῆος,

fere, neque affligari : quoniam adhuc rediturus est
tuus filius : nequaquam enim diis peccato-obnoxius est.

Huic autem respondit deinde prudens Penelope,
suaviter admodum dormiens in somniorum portis :

Cur, soror, huc venisti? nequaquam ante quidem
ventitabas, quandoquidem valde procul aedes habitas :

et me jubes cessare ab-ærumna ac doloribus
multis, qui me irritant in mente et in animo :
quæ ante quidem maritum bonum amisi magnanimum,
omnibus virtutibus ornatum inter Danaos :

[eximium; cujus gloria lata per Helladem et medium Argos :]

nunc rursus filius dilectus abiit cava in nave,
puer, nec laborum probe gnarus, nec negotiorum.

Hujus-causa jam ego etiam magis lugeo, quam illius :

et ob-hunc contremisco et timeo, ne-quid patiat,ur
sive is eorum in populo, quo abiit, sive in ponto.

Hostes enim multi in ipsum *mala* machinantur,
cupientes occidere, antequam in-patriam terram pervenerit.

Hanc autem respondens allocutum-est simulacrum obscu-
rum :] confide, nec omnino in mente timeas tantopere.

Talis enim cum comes una sequitur, quam etiam alii
viri optarint sibi adesse (pollet enim),

Pallas Minerva : te vero lamentantem miseratur :
quæ nunc me demisit, tibi hæc ut-dicerem.

Hanc vero rursus allocuta-est prudens Penelope :

siquidem vere tu dea es, deæque audivisti vocem,
eia age mihi et de-illo ærumnoso enarra,

sicubi adhuc vivat et videat lumen solis,
an jam mortuus-sit, et in Plutonis ædibus.

Hanc autem respondens allocutum-est simulacrum obscu-
rum :] non tibi de-illo quidem continuo dicam,

vivatne is, an mortuus-sit : malum vero vana loqui.

Sic locutum, januæ apud seram evanuit

in flatus ventorum : illa vero e somno exsiliit,
filia Icarli; carum autem ei cor exsultavit,

ut ipsi manifestum somnium supervenerat noctis conticinio.

Proci vero conscensa nave navigabant humidus vias,
Telemacho cædem gravem in mente meditantes.

Est autem quædam insula medio in-mari petrosa,
media-inter Ithacamque Samumque asperam,

Asteris, non magna; portus vero navibus-apti insunt ipsi
utrinque-accessi : ibi hunc manebant insidiantes Achivi.

ODYSSEÆ V.

Ulyssis ratis.

Aurora autem ex lectis ab eximio Tithono
surgebat, ut immortalibus lucem ferret et mortalibus :
ac dii ad-consessum considerabant; inter illos vero
Jupiter altitonans, cujus potentia est maxima.

Illis autem Pallas recensebat ærumnas multas Ulyssis,

μνησαμένη· μέλε γάρ οἱ ἐὼν ἐν δώμασι Νύμφης·

Ζεῦ πάτερ, ἡδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἑόντες,
μή τις ἐτι πρόρρων ἀγανὸς καὶ ἥπιος ἔστω
σκηπτοῦχος βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἰσιμα εἰδώς·
10 ἄλλ' αἰεὶ χαλεπὸς τ' εἴη καὶ αἰσuala βρέχοι.
Ὡς οὕτως μέμνηται Ὀδυσσεὺς θεοῖο
λαῶν, οἷσιν ἀνασσε, πατὴρ δ' ὡς ἥπιος ἦεν·
ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψούς, ἥ μιν ἀνάγκη
15 ἴσχει· ὁ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαίαν ἰκέσθαι.
Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπ' ἡρέτμοι καὶ ἐταῖροι,
οἳ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῦτα θαλάσσης.
Νῦν αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀποκτείνει μεμάρσιν,
οἰκάζει νισσόμενον· ὁ δ' ἔδῃ μετὰ πατρός ἀκουῇν
20 ἐς Πύλον ἡγαθέην ἡδ' ἐς Λακεδαίμονα διαν.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγην ἕρκος ὀδόντων·
οὐ γάρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτῇ,
ὡς ἦτοι κείνους Ὀδυσσεὺς ἀποτίσεται ἑλθών· [γάρ —
25 Τηλέμαχον δὲ σὺ πέμψων ἐπισταμένους — δύναται
ὡς κε μάλ' ἀσκηθῆς ἦν πατρίδα γαίαν ἱκῆται,
μνηστῆρες δ' ἐν νηὶ παλιμπετέες ἀπονέωνται.

Ἦ βα, καὶ Ἑρμείαν, υἱὸν φίλον, ἀντίον ἡῦδα·
Ἑρμεία· σὺ γάρ αὐτε τὰ τ' ἄλλα περ ἀγγελὸς ἔσσι·
30 Νύμφη εὐπλοκάμῳ εἶπεν νημερτέα βουλήν,
νόστον Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος, ὥς κε νήται,
οὔτε θεῶν ποιμπῇ οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων·
ἀλλ' ὅγ' ἐπὶ σχεδὴς πολυδέσμου πῆματα πάσχων
ἤματι χ' εἰκοστῷ Σχερίην ἐρίβωλον ἴκοιτο,
35 Φαιήκων ἐς γαίαν, οἳ ἀγχίθεοι γεγάσιν·
οἳ κέν μιν πέρι κῆρι θεὸν ὡς τιμῆσουσιν,
πέμψουσιν δ' ἐν νηὶ φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν,
χαλκὸν τε χρυσὸν τε ἄλλας ἐσθῆτάς τε δόντες,
πολλ', ὅσ' ἂν οὐδέποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεὺς,
40 εἴπερ ἀπήμων ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ Ληϊδὸς αἶσαν.
Ὡς γάρ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
οἶκον ἐς ὑφόροπον καὶ ἔην ἐς πατρίδα γαίαν.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε διάκτορος Ἀργειφόντης.
Αὐτίχ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
45 ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὕγρην,
ἡδ' ἐπ' ἀπείρονα γαίαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο.
Εἵλετο δὲ βράβδον, τῇτ' ἀνδρῶν ὅμματα θέλγει,
ὣν ἐθέλει, τοὺς δ' αὐτε καὶ ὑπνώνοντας ἐγείρει·
τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργειφόντης·
50 Πιερίην δ' ἐπιβὰς, ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντῳ·
σεύατ' ἔπειτ' ἐπὶ κύμα, λάρω ὄρνιθι οἰκῶς,
δστε κατὰ δεινοῦς κόλπους ἄλδος ἀτρυγέτοιο
ἰχθύς ἀγρώσσων, πυχινὰ πτερὰ δεύεται ἄλμῃ·
τῷ ἱκελὸς πολέεσσιν ὀχρήσατο κύμασιν Ἑρμῆς·
55 ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφίκετο τηλόθ' ἐοῦσαν,
ἐνθ' ἐκ πόντου βὰς ἰοειδέος ἥπειρόνδε,
ἦεν, ὅφρα μέγα σπέος ἔκτεο, τῷ ἐνὶ Νύμφῃ
ναῖεν εὐπλοκάμος· τὴν δ' ἐνδοθι τέτμεν ἐοῦσαν.

Πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρῶφιν μέγα καίετο, τηλόθι δ' ὀδμή

HOMERUS.

recordata; curæ-erat enim illi morans in domo Nymphæ :

Jupiter pater, atque alii beati dii sempiterni,
nullus amplius benignus, mitis, et mansuetus sit
sceptrifera rex, neque animo justa sentiens;
sed semper durus sit, et injusta faciat.

Adeo nemo memor-est Ulyssis divini,
civium quibus præfuit, et quibus pater velut mitis erat;
sed ille quidem in insula jacet graves dolores patiens,
Nymphæ in ædibus Calypsus, quæ ipsum necessitate
detinet; is vero non potest suam in-patriam terram venire.
Non enim ei adsunt naves remigio-instructæ, et socii,
qui ipsum deducant super lata dorsa maris.

Nunc rursus filium dilectum occidere cupiunt,
domum revertentem : ille vero abiit ad-quærendam patris fa-
mam] in Pylum sacram atque in Lacedæmonem divinam.

Hanc autem respondens allocutus-est nubes-cogens Jupiter:
filia mea, quale tibi dictum excidit septo dentium!
nonne enim hoc quidem excogitasti consilium ipsa,
ut scilicet illos Ulysses ulciscatur reversus?

Telemachum autem tu deduc prudenter (potes enim),
ut plane incolumis suam in-patriam terram veniat,
proci vero in nave retro iter-relegant.

Dixit, et Mercurium, carum filium, contra allocutus-est :
Mercuri : tu enim itidem et in-aliiis nuntius es :

Nymphæ comis-pulcris dicito firmum nostrum consilium,
reditum Ulyssis audenti-animo, ut redeat,
nec deorum ductu, nec mortalium hominum;
sed is in rate multis-compacta-vinculis ærumnas patiens
die vicesima ad-Scheriam glebosam perveniat,
Phæacum ad terram, qui propinqui-diis sunt;
qui ipsum ex animo, veluti deum, honorabunt,
deducuntque in nave caram in patriam terram,
æque aurumque abunde, vestemque ipsi quum-dederint,
plurima, quanta nunquam e-Troja sustulisset Ulysses,
etiam-si sine-detrimento venisset, sortitus e præda portio-
nem.] Sic enim ei fatale est amicosque videre, et pervenire
domum in excelsam, et suam in patriam terram.

Sic dixit; nec non-obsecutus-est internuntius Argicida.

Statim deinde pedibus subligavit pulcros calceos,
immortales, aureos, qui ipsum ferebant sive per mare,
sive per immensam terram, una-cum flatibus venti.
Cepit etiam virgam, qua virorum oculos demulcet,
quorumcunque vult, alios autem et dormientes excitat :
hanc in manibus tenens volabat fortis Argicida.

Pieræ autem insistent, ex æthere incidit in-mare :

festinabat deinde super fluctus, gaviæ avi similis,
quæ circum magnos sinus maris infructuosi
pisces venans, crebro alas sibi-mergit salsugine :
huic similis multis supervectus-est fluctibus Mercurius :
sed quando jam ad-insulam pervenit procul sitam,
tum ex ponto egressus violaceo ad-litus,
vadebat, donec ad-magnam specum pervenit, in qua Nym-
pha] habitabat pulcris-comis; hanc vero intus invenit.

Ignis quidem in focus magnus ardebat, procul vero odor

ω κέδρου τ' εὐκαέτοιο θύου τ' ἀγὰ νῆσον δῶδαι,
 δαιομένων· ἡ δ' ἔνδον αἰοδιόουσι ὅπῃ καλῇ,
 ἱστὸν ἐποιχομένην, χρυσεὶν κερκίδ' ὕφαινεν.
 Ὡτ' δὲ σπέος ἀμυρὶ περὶ κείνῃ τηλεθούσα,
 κλήθηρ τ' αἰγυρὸς τε καὶ εὐώδης κυπάριστος·
 65 ἔνθα δέ τ' ὄρνιθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο,
 σκωπῆες τ' ἱρηκές τε, τανύγλωσσοι τε κορώναι
 εἰνάλαια, τῆσιν τε θαλάσσια ἔργα μέμηλεν.
 Ἦδ' αὐτοῦ τετάνυστο περὶ σπείους γλαφυροῖο
 ἡμερὶς ἡβώουσα, τεθῆλει δὲ σταφυλῆσιν·
 70 κρῆναι δ' ἐξείης πύσσυρες βέον ὕδατι λευκῷ,
 πλησίαι ἀλλήλων τετραμμένα ἀλλυδὶς ἀλλῃ.
 Ἄμυρ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ ἰου ἡδὲ σελίνου
 θήλεον· ἔνθα κ' ἔπειτα καὶ ἀθάνατός περ ἐπελθὼν
 θήσασατο ἰδὼν καὶ τερψυμένη φρεσὶν ἦεν.
 75 Ἐνθα στὰς θηεῖτο διάκτορος Ἀργεϊφόντης.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα εἶδ' ἡγήσατο θυμῷ,
 αὐτίκ' ἄρ' εἰς εὐρὸ σπέος ἤλυθεν οὐδὲ μιν ἄντην
 ἡγνοίησεν ἰδοῦσα Καλυψώ, διὰ θεάων —
 οὐ γάρ τ' ἀγνώτες θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται
 80 ἀθάνατοι, οὐδ' εἴ τις ἀπόπροθι δώματα ναίει —
 οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσῆα μεγάλῃτορα ἔνδον ἔτεμνεν,
 ἀλλ' ὅγ' ἐπ' ἀκτῆς κλαίει καθήμενος· ἔνθα πάρος περ,
 δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,
 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο, δάκρυα λείβων.
 85 Ἐρμείαν δ' ἐρέεει Καλυψώ, διὰ θεάων,
 ἐν θρόνῳ ἰδρύσασα φαεινῇ, σιγαλδέντι·
 Τίπτε μοι, Ἐρμεία χρυσόρραπ', εἰλήλουθας,
 αἰδοῖός τε φίλος τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις.
 Αὐδὰ δ' τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
 90 εἰ δύναιμι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἔστίην.
 [Ἄλλ' ἔπειρο προτέρῳ, ἵνα τοι παρ' ἑξίνια θείω.]
 Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ παρέθηκε τράπεζαν,
 ἀμβροσίης πλήσασα, κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν.
 Αὐτὰρ ὁ πίνει καὶ ἥσθε διάκτορος Ἀργεϊφόντης.
 95 Αὐτὰρ ἐπεὶ δέσπηνσε καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδώδῃ,
 καὶ τότε δὴ μιν ἔπεισεν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Εἰρωτᾷς μ' ἔλθόντα, θεὰ, θεόν· αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπῆσω· κέλεαι γάρ·
 100 Ζεὺς ἐμέγ' ἠνώγει δεῦρ' ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλοντα·
 τίς δ' ἂν ἐκὼν τοσσόνδε διαδράμοι ἀλμυρὸν ὕδωρ
 ἄσπετον; οὐδέ τις ἄγχι βροτῶν πόλις, οἷτε θεοῖσιν
 ἱερά τε βέζουσι καὶ ἐξαίτους ἐκατόμβας.
 Ἀλλὰ μάλ' οὐπὼς ἔστι Διὸς νόον αἰγιόχοιο
 οὔτε παρεξελθεῖν ἄλλον θεὸν οὔθ' ἀλιώσαι.
 105 Φησὶ τοι ἄνδρα παρῆναι διζυρώτατον ἄλλων
 τῶν ἀνδρῶν, οἳ ἄστυ πέρι Πριάμοιο μάχοντο
 εἰνάετες, δεκάτῳ δὲ πολὺν πέραντας ἐβήσαν
 οἰκάδ'· ἀτὰρ ἐν νόστῳ Ἀθηναίην ἀλίτοντο,
 ἥ σφιν ἐπῶρσ' ἀνεμόν τε κακὸν καὶ κύματα μακρά.
 110 [Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι·
 τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἀνεμός τε φέρων καὶ κύμα πέλασεν.]
 Τὸν νῦν σ' ἠνώγει ἀποπεμπέμεν ὅττι τάχιστα·
 οὐ γάρ οἱ τῇδ' αἴσα φίλων ἀπονόσφιν δλέσθαι·

cedrique fissilis thyiaque per insulam redolebat,
 ardentium : ipsa vero intus cantillans voce pulcra,
 telam obiens, aureo radio texebat.
 Silva autem circa specum creverat virescens,
 alnusque, populusque, et bene-odorata cypressus :
 ibi vero et aves extensas-alas-habentes nidulabantur,
 buhones, accipitresque, latasque-linguas-habentes cornices
 marinæ, quibus-quidem marina opera cura-sunt.
 Atque ibidem extensa-erat circa speluncam cavam
 vitis pubescens, florebat vero uvis :
 fontes autem ex-ordine quatuor fluebant aqua limpida,
 vicini inter-se versi alio alius.
 Circum vero prata mollia violis atque apio
 virescebant : ibi subinde etiam immortalis si-accessisset,
 admiratus-esset intuens, et oblectatus-esset animo suo.
 Illic stans hæc admirabatur internuntius Argicida.
 Ac postquam omnia suo admiratus-erat animo,
 statim in amplam speluncam intravit : neque ipsum coram
 ignoravit conspicata Calypso, nobilissima dearum,
 (non enim ignoti dii sibi-invicem sunt
 immortales, nec si quis longe procul ædes habitat) ;
 neque Ulyssem magnanimum intus invenit,
 sed is in litore flebat sedens ; ubi antea etiam,
 lacrimis et gemitibus et doloribus animum scindens,
 pontum in infructuosum prospiciebat, lacrimas stillans.
 Mercurium autem interrogabat Calypso, nobilissima dea-
 rum,] in sella collocatum splendida, admiranda :
 Cur ad-me, Mercuri aureo-caduceo, venisti,
 venerandusque carusque ? ante quidem neutiquam frequen-
 tabas.] Dic quod cogitas ; perficere autem me animus jubet,
 si possum quidem perficere, et si perfectus esto.
 [Verum sequere ulterius, ut tibi hospitalia apponam.]
 Sic igitur locuta dea apposuit mensam,
 ambrosia repletam, miscuitque nectar rubrum.
 Atque ille bibebat et edebat, internuntius Argicida.
 Et postquam conaverat, et refecerat animum cibo,
 tum vero ipsam verbis respondens allocutus-est :
 Interrogas me huc profectum, dea, deum : atque ego tibi
 vere eum sermonem enarrabo ; jubes enim :
 Jupiter me jussit huc ire invitum :
 quis enim volens tantam percurreret salsam aquam,
 immensam ? neque ulla prope est mortalium urbs, qui diis
 sacraque faciunt, et exiniis hecatombas.
 Sed prorsus non est Jovis mentem ægidem-tenentis
 nec prætergredi alium deum, neque irritam-facere.
 Ait, tibi virum adesse ærumnosissimum præ-ceteris
 illis viris, qui circa urbem Priami pugnant
 novennio ; decimo vero anno urbe excisa abierunt
 domum : at in reditu Minervam offenderunt,
 quæ ipsis excitavit ventumque malum et fluctus ingentes.
 [tibi huic alii quidem omnes perierunt strenui socii,
 ipsum autem huc ventusque ferens et fluctus appulit.]
 Eum nunc te jubet dimittere quam celerrime :
 non enim ei hic sors est ab-amicis seorsum perire ;

- ἀλλ' ἔτι οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 115 ὅλκον ἐς ὑπόροφον καὶ ἐὼν ἐς πατρίδα γαίαν.
 Ὡς φάτο· ῥίγησεν δὲ Καλυψώ, δια θεάων,
 καὶ μιν φωνήσας' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Σχέτλιοι ἔσθε, θεοί, ζηλήμονες ἔζογον ἄλλων,
 ὅτε θεαῖς ἀγάσθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι
 120 ἀμφαδίην, ἣν τίς τε φίλον ποιήσεται ἀκοίτην.
 Ὡς μὲν, ὅτ' Ὀρίων' ἔλετο βοδονόκτυλος Ἥως,
 τόφρα οἱ ἡγάσθε θεοὶ βρεῖα ζῶντες,
 ἔως μιν ἐν Ὀρτυγίᾳ χρυσόθρονος Ἄρτεμις ἀγνή
 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιοχόμην κατέπεφνε.
 125 Ὡς δ' ὁπότε Ἰασίωνι εὐπλόκαμος Δημήτηρ,
 ᾧ θυμῷ εἰζάσα, μίγην φιλότῃ καὶ εὐνῇ,
 νεῶν ἐνὶ τριπόλῳ οὐδὲ δὴν ἦεν ἄπυστος
 Ζεὺς, ὃς μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀργῇτι κεραυνῷ.
 Ὡς δ' αὖ νῦν μοι ἀγάσθε, θεοί, βροτὸν ἄνδρα παρῆναι.
 130 Τὸν μὲν ἐγὼν ὁσάσω περὶ τρώπῃς βεβαῶτα
 ὅλκον, ἐπεὶ οἱ νῆα ὁσὴν ἀργῇτι κεραυνῷ
 Ζεὺς ἔλσας ἐκέασσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
 [Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιον ἐσθλοὶ ἑταῖροι·
 τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἀνεμῷς τε φέρον καὶ κύμα πέλασσεν.]
 135 Τὸν μὲν ἐγὼ φίλον τε καὶ ἔτρεφον, ἡδὲ ἔφασκον
 θήσιν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἥματα πάντα.
 Ἄλλ' ἐπεὶ οὕτως ἔστι Διὸς νόον αἰγιόχοιο
 οὔτε παρεξελθεῖν ἄλλον θεὸν οὐθ' ἄλιωσαι·
 ἔρβέτω, εἰ μιν κείνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει,
 140 πόντον ἐπ' ἀτρυγέτον· πέμψω δὲ μιν οὔτῃ ἐγωγε.
 Οὐ γάρ μοι πάρα νῆες ἐπῆρετμοι καὶ ἑταῖροι,
 οἳ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 Αὐτὰρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, οὐδ' ἐπιτεύσω,
 ὥς κε μάλ' ἀσκηθῇς ἣν πατρίδα γαίαν ἱκῇται.
 145 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργεϊφόντης·
 οὔτω νῦν ἀπόπემπε, Διὸς δ' ἐποπίζεο μῆνιν,
 μήπως τοι μετόπισθε κοτεσσάμενος χαλεπήνη.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κρατὺς Ἀργεϊφόντης·
 ἡ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα πότνια Νύμφη
 150 ἦϊ', ἐπειδὴ Ζηνὸς ἐπέκλυεν ἀγγελιάων.
 Τὸν δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς εὔρε καθήμενον· οὐδέ ποτ' ὅσσε
 δακρυόφιν τέρσοντο κατεΐβετο δὲ γλυκύς αἰὼν
 νόστον ὀδυρομένῳ, ἐπεὶ οὐκέτι ἦνδ' ἀνε Νύμφη.
 Ἄλλ' ἦτοι νύκτας μὲν λαύεσκεν καὶ ἀνάγκη
 155 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθελούσῃ·
 ἥματα δ' ἐν πέτρῃσι καὶ ἡϊόνεσσι καθίζων,
 [δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἀλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,]
 πόντον ἐπ' ἀτρυγέτον δερκέσκετο, δάκρυα λείδων.
 Ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη προσφώνει δια θεάων·
 160 Κάμμορε, μή μοι ἔτ' ἐνθάδ' ὀδυροε, μηδέ τοι αἰὼν
 φθινέτω· ἦδ' ἡ γάρ σε μάλα πρόφρασσ' ἀποπέμψω.
 Ἄλλ' ἄγε, δούρατα μακρὰ ταμών, ἀρμόζεο χαλκῷ
 εὐρείαν σχεδίην· ἀτὰρ ἱκρία πῆξαι ἐπ' αὐτῆς
 ὑפוῦ, ὥς σε φέρῃσιν ἐπ' ἡεροειδέα πόντον.
 165 Αὐτὰρ ἐγὼ σίτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐρυθρὸν
 ἐνθήσω μενοικέ, ἃ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι·
 εἰματά τ' ἀμφίσω πέμψω δὲ τοι οὖρον ὀπισθεν,

sed adhuc ei fatale est amicosque videre, et pervenire
 domum in excelsam, et suam in patriam terram.

Sic dixit : exhorruit vero Calypso, nobilissima dearum,
 et ipsum compellans verbis alatis allocuta-est :

Improbi estis, dii, invidi prae aliis !

qui-quidem deabus invidetis cum viris dormire
 palam, si qua aliquem carum sibi fecerit maritum.

Sic quidem, quando Orionem cepit roseis-digitis Aurora,
 tamdiu illi invidetis dii facile viventes,

donec ipsum in Ortygia aureum-solium-habens Diana casta
 suis militibus sagittis aggrediens occidit.

Sic etiam, quando cum-Iasione pulcras-comas-habens Ceres,
 suo animo obsecuta, commixta-est amore et cubili,
 novali in tertio; neque diu fuit ignarus

Jupiter, qui ipsum occidit percussus corusco fulmine.

Sic rursus nunc mihi invidetis, dii, mortalem virum adesse.

Illum quidem ego servavi navis carinae innavigantem
 solum; quoniam ei navem celere corusco fulmine

Jupiter percussam disluderat medio in nigro ponto.

[Ibi huic alii quidem omnes perierunt strenui socii,
 ipsum vero huc ventusque ferens et fluctus appulit.]

Hunc quidem ego amice-excipiebam et nutriebam, ac dicebam
 me facturam immortalem, et senii-expertem per-dies omnes.

Verum quandoquidem nequaquam est Jovis mentem agidem-
 tenentis] nec praetergredi alium deum, neque irritam-facere;
 valeat, si eum ille impellit et ire jubet

pontum per infructuosum : dimittam vero ipsum nusquam
 ego.] Non enim mihi adsunt naves remigio-instructae, et socii,

qui ipsum deducant super lata dorsa maris.
 At ei lubens consulam, neque celabo,

quomodo plane incolumis suam in-patriam perveniat.

Hanc autem rursus allocutus-est internuntius Argicida :
 sic nunc dimitte, Jovisque respice iram,

ne-forte tibi in-posterum iratus succensuerit.

Sic igitur locutus abiit fortis Argicida :

ipsa vero ad Ulyssem magnanimum, veneranda Nympha,
 ibat, postquam Jovis audierat mandata.

Illum autem in litore invenit sedentem : neque unquam oculi
 a-lacrimis siccabantur; consumebaturque ei dulcis aetas

ob-redditum lugenti, quoniam non-amplius placebat Nympha.

At sane nocte quidem dormiebat etiam necessitate

in specubus cavis, nolens apud volentem :

die vero in petris et litoribus sedens,

[lacrimis et gemitibus et doloribus animum scindens,]

pontum in fructuosum prospiciebat, lacrimas stillans.

Prope autem astans eum allocuta-est nobilissima dearum :

Infelix, ne mihi amplius hic lugeas, neu tibi aetas
 consumatur; jam enim te perquam lubens dimittam.

Verum age, lignis longis abscissis, compinge-tibi aere
 latam ratem : ac tabulata fige in ea

alte, ut te ferat super obscurum pontum.

Atque ego panem et aquam, et vinum rubrum
 imponam animo-gratum, quae tibi famen arceant :

vestesque induam; mittamque tibi ventum a-tergo,

ὧς κε μάλ' ἀσκηθὴς σὴν πατρίδα γαῖαν ἱκῆαι,
αἶ κε θεοί γ' ἐθέλωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
170 οἳ μιν φέρτεροί εἰσι νοῆσαι τε κρῆναι τε.
ᾧ φάτο· ῥίγησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἄλλο τι δὴ σὺ, θεά, τόδε μήδεαι οὐδέ τι πομπήν,
ἥ με κέλειαι σχεδὴ περᾶν μέγα λαΐτμα θαλάσσης,
175 δεινὸν τ' ἀργαλέον τε· τὸ δ' οὐδ' ἐπὶ νῆες εἶσαι
ὠκύποροι περὶ ὠσιν, ἀγαλλόμεναι Διὸς οὐρῳ.
Οὐδ' ἂν ἐγὼν, ἀέκητι σέθεν, σχεδὴς ἐπιβῆην,
εἰ μή μοι τλαίης γε, θεά, μέγαν ὄρκον ὁμόσσαι,
μή τι μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
180 ᾧ φάτο· μειδῆσεν δὲ Καλυψώ, δῖα θεάων,
χειρὶ τὲ μιν κατέρεξεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Ἦ δὴ ἀλιτρός γ' ἐσσί καὶ οὐκ ἀποσφώλια εἰδώς·
οἶον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεύσαι.
Ἴστω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν,
185 καὶ τὸ κατειδόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστος
ὄρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσιν,
μή τι σοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
Ἄλλὰ τὰ μὲν νοέω καὶ φράσσομαι, ἄσπ' ἂν ἐμοὶ περ
αὐτῇ μηδοίμην, ὅτε με χρεῖν τόσον ἴκοι.
190 Καὶ γὰρ ἐμοὶ νόος ἐστὶν ἐναίστιμος, οὐδέ μοι αὐτῇ
θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλεήμων.
ᾧ φάτο φωνήσας· ἡγήσατο δῖα θεάων
καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' Ἴγνια βαῖνε θεοῖο.
Ἴξον δὲ σπείος γλαφυρὸν θεὸς ἡδὲ καὶ ἀνὴρ·
195 καὶ ῥ' ὁ μὲν ἔνθα καθέζετ' ἐπὶ ῥόονῳ, ἔνθεν ἀνέστη
Ἑρμείας· Νύμφη δ' ἐτίθει πάρα πᾶσαν ἐδωδὴν,
ἔσθειν καὶ πίνειν, οἷα βροτοὶ ἄνδρες ἔδουσιν.
Αὐτὴ δ' ἀντίον ἔξεν Ὀδυσσεύος θεοῖο·
τῇ δὲ παρ' ἀμβροσίην δμῶα καὶ νέκταρ ἔθηκον.
200 Οἳ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοίμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐδητύος ἡδὲ ποτῆτος,
τοῖς ἄρα μῦθον ἤρχε Καλυψώ, δῖα θεάων·
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
οὕτω δὴ οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν
205 αὐτίκα νῦν ἐθέλεις ἵεναι; σὺ δὲ χαίρε καὶ ἔμπης.
Εἴ γε μὲν εἰδείης σῆσι φρεσίν, ὅσσα τοι αἶσα
κῆδε' ἀναπλῆσαι, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰέσθαι,
ἐνθάδε κ' αὖθι μένων παρ' ἐμοὶ τόδε δῶμα φυλάσσοις,
ἀθάνατός τ' εἴης ἱμειρόμενός περ ἰδέσθαι
210 σὴν ἀλογον, τῆς αἰὲν ἐέλδεαι ἥματα πάντα.
Οὐ μὲν θην κείνης γε χειρίων εὐχομαι εἶναι,
οὐ δέμας, οὐδὲ φυήν· ἐπεὶ οὕτως οὐδὲ ἔοικεν
θνητὰς ἀθανάτῃσι δέμας καὶ εἶδος ἐρίζειν. [σεύς·
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολυμήτις Ὀδυσ-
215 πτόνα θεά, μή μοι τόδε χῶεο· οἶδα καὶ αὐτὸς
πάντα μάλ', οὐνεκα σείο περίφρων Πηνελόπεια
εἶδος ἀχιδνοτέρῃ μέγέθός τ' εἰσαντα ἰδέσθαι·
ἥ μὲν γὰρ βροτός ἐστι, σὺ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγῆρως.
Ἄλλὰ καὶ ὧς ἐθέλω καὶ ἐέλδομαι ἥματα πάντα
220 οἴκαδέ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι.
Εἰ δ' αὖ τις βράϊσι θεῶν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,

ut plane incolunis tuam in-patriam terram pervenias,
si modo dii voverint, qui cælum latum habitant,
qui me potiores sunt in-cognoscendoque judicandoque.

Sic ait : cohorrui autem audens divinus Ulysses,
et ipsam compellans verbis alatis allocutus est :

Aliud quid jam tu, dea, in-hoc moliris, neutiquam dimissionem :] quæ me jubes rale trajicere ingentem voraginem maris,] horrendamque difficilemque; quam neque naves æquales veloces trajiciunt, gaudentes Jovis vento-secundo.

Neque ego, invita te, ratem conscenderim, nisi mihi sustinueris, dea, magnum jusjurandum jurare, nullum mihi ipsi damnum malum structuram te aliud.

Sic ait; risit vero Calypso, nobilissima dearum, manuque ipsum demulsit, verbumque dixit et elocuta est :

Profecto improbus es, et non incallida sciens; qualem jam hunc sermonem induxisti-in-animum proloqui. Sciat nunc hoc Terra et Cælum latum superne, et delabens Stygis aqua : quod quidem maximum jusjurandum gravissimumque est beatis diis : non ullum tibi ipsi damnum malum me structuram aliud.

Sed ea quidem cogito, et suadebo, quæcunque mihi quidem ipsi suaderem, si-quando me necessitas tanta incesset. Etenim mihi mens est æqua, neque mihi ipsi animus in præcordiis ferreus, sed misericors.

Sic igitur locuta, prævit augustissima dearum celeriter; ille vero deinde post vestigia ibat deæ. Pervenerunt autem ad-speluncam cavam, dea atque vir : et ille quidem ibi resedit in solio, unde surrexerat Mercurius : Nympha vero apposuit ei omnem cibum, ad-edendum et bibendum, qualia mortales viri edunt. Ipsa vero e-regione sedit Ulysses divini; ipsique ambrosiam ancillæ et nectar apposuerunt. Hi vero ad cibos paratos appositos manus extendebant. Ac postquam saturati-sunt cibo et potu, inter-eos inde sermones exorsa-est Calypso, nobilissima dearum :] Generosissime Laertiade, sollers Ulysse, siccine vero domum caram in patriam terram protinus nunc vis proficisci? tu autem vale nihilominus. Siquidem scires tua mente, quantos tibi fatale est dolores implere, priusquam in-patriam terram pervenias, certe hic manens apud me hanc domum custodires, immortalisque esses, quantumvis cupidus sis videndi tuam uxorem, cujus usque desiderio-teneris dies omnes. Nequaquam certe illa inferiorem me-profitetur esse, nec corpore, neque habitu : quandoquidem minime decet mortales cum-immortalibus corpore et forma contendere.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses : veneranda dea, ne mihi ob-hoc succenseas; scio etiam ipse omnia omnino, quod te prudens Penelope forma deterior est, et magnitudine, coram aspectu : illa enim mortalis est, tu vero immortalis et senii-expers. Sed etiam sic volo, et desiderio diebus omnibus, domumque redire, et reditus diem videre. Si quis autem me pessundet deorum in nigro ponto,

- τλήσομαι, ἐν στήθεσιν ἔχων ταλαπενθέα θυμόν·
 ἤδη γάρ μάλα πολλὰ ἔπαον καὶ πολλὰ ἐμόγησα
 κύμασι καὶ πολέμῳ· μετὰ καὶ τότε τοῖσι γενέσθω.
 225 Ὡς ἔφατ'· ἥλειος δ' ἄρ' ἔδω, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν·
 ἐλθόντες δ' ἄρα τῶγε μυχρὶ σπείους γλαφυροῖο,
 τερπέσθην φιλότῃ, παρ' ἀλλήλοισι μένοντες.
 Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥϊως,
 αὐτίχ' ὁ μὲν χλαϊνὰν τε χιτῶνά τε ἔννυτ' Ὀδυσσεύς·
 230 αὐτὴ δ' ἀργύφειον φῆρος μέγα ἔννυτο Νύμφη,
 λεπτόν καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἱζυῖ
 καλὴν, χρυσεῖην· κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην·
 καὶ τότε Ὀδυσσῆϊ μεγάλητορι μῆδετο πομπήν.
 Δίδωκε μὲν οἱ πέλεκυν μέγαν, ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν,
 235 χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
 στελεῖον περικαλλὲς ἐλάϊνον, εὖ ἐναρῆρος·
 δῶκε δ' ἔπειτα σκέπαρνον ἐϋζοον· ἦρχε δ' ὁδοῖο
 νήσου ἐπ' ἐσχατιῇς, ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφυκεί,
 κλήθρη τ' αἰγείρος τ', ἐλάτῃ τ' ἦν οὐρανομήκης,
 240 αὖα παλαι, περὶ κηλα, τὰ οἱ πλώοιεν ἐλαφρῶς.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ δεῖξ', ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφυκεί,
 ἡ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Καλυψῶ, δία θεάων.
 Αὐτὰρ δὲ τᾶμενο δοῦρα· θοοὺς δὲ οἱ ἦνυτο ἔργον.
 Εἴκοσι δ' ἔκβαλε πάντα, πελέκῃσεν δ' ἄρα γαλκῷ,
 245 ξέσσε δ' ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν.
 Τόφρα δ' ἔνεικε τέρετρα Καλυψῶ, δία θεάων·
 τέτρηγεν δ' ἄρα πάντα καὶ ἤρμωσεν ἀλλήλοισιν·
 γόμοισιν δ' ἄρα τήγχε καὶ ἄρμονίῃσιν ἄρῃεν.
 Ὅσπον τίς τ' ἔδαφος νηὸς τορνώσεται ἀνήρ
 250 φορτίδος εὐρείης, εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων,
 τόσπον ἐπ' εὐρείαν σχεδὴν ποιήσας· Ὀδυσσεύς.
 Ἰκρία δὲ στήσας, ἀρκαρῶν θαμέσι σταμίνεσιν,
 ποιεῖ· ἀτὰρ μακρῇσιν ἐπηγεκνίδεσσι τελευτά.
 Ἐν δ' ἴστων ποιεῖ καὶ ἐπὶ κριον ἄρμενον αὐτῷ·
 255 πρὸς δ' ἄρα, πηδάλιον ποιήσατο, ὅφρ' ἰθύνει.
 Φράζε δέ μιν ῥίπεσσι διαμπερές οἰσύνῃσιν,
 κύματος εἴλαρ ἔμεν· πολλὴν δ' ἐπεχεύατο ὕλην.
 Τόφρα δὲ φάρε' ἔνεικε Καλυψῶ, δία θεάων,
 ἱστία ποιήσασθαι· ὁ δ' εὖ τεχνήσατο καὶ τά.
 260 Ἐν δ' ὑπέρας τε κάλους τε πόδας τ' ἐνέδρησεν ἐν αὐτῇ·
 μοχλοῖσιν δ' ἄρα τήγχε κατεΐρυσεν εἰς ἅλα διαν.
 Τέτρατον ἤμαρ ἦν, καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα·
 τῷ δ' ἄρα πέμπτῳ πέμπ' ἀπὸ νήσου δία Καλυψῶ,
 εἴματά τ' ἀμφιέσασα θυώδεα, καὶ λούσασα.
 265 Ἐν δέ οἱ ἀσκὸν ἔθηκε θεὰ μέλανος οἴνοιο
 τὸν ἕτερον, ἕτερον δ' ὕδατος μέγαν· ἐν δὲ καὶ χῖα
 κυρῶκω· ἐν δέ οἱ ὅσα τίθει μενοεικέα πολλὰ·
 οὔρον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λιαρὸν τε.
 Γηθόσυνος δ' οὐρῷ πέτασ' ἱστία διὸς Ὀδυσσεύς.
 270 Αὐτὰρ ὁ πηδάλῳ ἰθύνετο τεχνήντων,
 ἤμενος οὐδέ οἱ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτεν,
 Πηλιάδας τ' ἐσορῶντι καὶ ὀψὲ δύνοντα Βωώτην,
 Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν,
 ἥτ' αὐτοῦ στρέφεται καὶ τ' Ὀρίωνα δοκεῖει,
 275 οἷη δ' ἀμμορός ἐστι λοετρῶν Ὀκεανοῖο.

patiar, in pectore habens sustentem æumnarum animum :
 jam enim valde multa passus-sum, et multa pertuli
 fluctibus et bello : post illa et hoc quoque fiat.

Sic dixit ; sol vero occidit et tenebræ supervenerunt :
 profecti autem hi in-secessu spelunce cave
 oblectabantur amore, prope invicem manentes.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 continuo quidem lænamque tunicamque induit Ulysses :
 ipsa vero candidam stolam magnam induit Nympha,
 tenuem et venustam, et zonam circumposuit lumbis
 pulcram, auream : capitiq[ue] imposuit calyptram :
 et tum Ulyssi magnanimo parabat dimissionem.

Dedit quidem ei securim magnam, habilem in manibus,
 æream, utrinque acutam : atque in ipsa erat
 manubrium perpulcrum, oleaginum, bene adaptatum :
 dedit vero deinde asciam perpolitam ; duxque-erat viæ
 insulæ ad extremam-oram, ubi arbores proceræ creverant,
 alnusque, populusque, abiesque erat in-cælum-pertingens,
 aridæ dudum, valde-siccæ, quæ ei natarent leviter.

Ac postquam ostenderat, ubi arbores proceræ creverint,
 ipsa quidem rediit ad domum, Calypso, nobilissima dearum.

At ille cædebat ligna ; celeriterque ei perficiebatur opus.
 Viginti autem dejecit arbores omnes, dolavitque inde ære,
 lævigavitque scite, et ad normam direxit.

Interea autem attulit terebras Calypso, nobilissima dearum :
 terebravit vero ille omnia, et composuit inter-se ;
 clavis autem eam (ratem) et compagibus coagmentavit.

Quantum aliquis fundum navis tornaverit vir
 onerariæ latæ, bene sciens fabrilis-artis,
 in tantum latam ratem fecit Ulysses.

Tabulata vero erigens, coaptans densis trabibus,
 faciebat ; sed longis asseribus perstruebat.

In ea autem malum fecit, et antennam congruentem ei :
 prætereaque gubernaculum fecit, ut dirigeret.

Communitit quoque ipsam cratibus undique vimineis,
 fluctuum propugnaculum ut-essent ; multamque ingessit ma-
 teriam.] Interea vero lintea attulit Calypso, nobilissima dea-
 rum,] ad-vela conficienda ; ille autem scite confecit et hæc.

Illigavit autem funesque rudentesque, pedesque in ea,
 vectibusque deinde eam deduxit in mare divinum.

Quartus dies erat, et ei perfecta-erant omnia :
 ac quinto dimisit eum ab insula divina Calypso,
 vestibisque indutum odoratis, et lavatum.

Imposuit autem ei utrein dea nigri vini,
 alterum, alterum vero aquæ magnum ; atque etiam viatica
 in-pera ; imposuitque ei obsonia animo-grata multa :
 ventum autem immisit innocuumque placidumque.

Lætus vero vento-secundo extendit vela divinus Ulysses.
 Atque is gubernaculo dirigebat artificiose,
 sedens : neque ei somnus palpebris incidebat,
 Pleiadasque contemplanti, et sero occidentem Booten,
 Ursamque, quam et Currum vulgari-appellatione vocant,
 quæ ibidem-usque vertitur, atque Orionem observat :
 sola vero expers est lotionum Oceani.

Τὴν γὰρ δὴ μιν ἄνωγε Καλυψώ, δια θεῶων,
ποντοπορεύμεναι ἐπ' ἄριστερὰ χειρὸς ἔχοντα.
Ἐπτά δὲ καὶ δέκα μὲν πλέεν ἤματα ποντοπορεύουσιν,
δκτωκαιδεκάτῃ δ' ἐρᾶνθ' ὄρεα σκιδόντα

280 γαίης Φαιήκων, ὅθι τ' ἀγχιςτον πέλεν αὐτῷ·
εἶσατο δ', ὡς ὅτε ῥινὸν ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ.

Τὸν δ' ἐξ Αἰθιοπῶν ἀνίων κρείων Ἐνὸσίγθων
τηλόθεν ἐκ Σολύμων ὀρέων ἴδεν· εἶσατο γάρ οἱ
πόντον ἐπιπλῶων· ὃ δ' ἔχυσάτο κηρόθι μᾶλλον,

285 κινήσας δὲ χάρη προτὶ δὴν μυθήσατο θυμόν·

Ἵπποτοί, ἦ μάλα δὴ μετεβούλευσαν θεοὶ ἄλλως
ἄμφ' Ὀδυσσῆϊ, ἐμείο μετ' Αἰθιοπέσσιιν ἐόντος·
καὶ δὴ Φαιήκων γαίης σχεδὸν, ἔνθα οἱ Αἴσα
ἐκφυγείν μέγα πείραρ διζύος, ἥ μιν ἰκάνει·

290 ἀλλ' ἔτι μὲν μιν φημι ἄδην ἑλάν κακότητος.

Ὡς εἰπὼν σύναγεν νεφέλας, ἐτάραξε δὲ πόντον
χεροὶ τρίαιναν ἑλών· πάσας δ' ὀρόθυενεν ἀέλλας
παντοίων ἀνέμων· σὺν δὲ νεφέεσι κάλυψεν
γαίαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανὸν ἐν νύξ.

295 Σὺν δ' Εὐρύς τε Νότος τ' ἔπεσε Ζέφυρός τε δυσάης
καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κῦμα κυλίνδων.

Καὶ τότε Ὀδυσσεὺς λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δὴν μεγαλήτορα θυμόν·

Ἵ μοι ἐγὼ δειλός, τί νύ μοι μῆχιστα γένηται.

300 Δεῖδω μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἴπεν,
ἥ μ' ἔρατ' ἐν πόντῳ, πρὶν πατρίδα γαίαν ἰκέσθαι,
ἄλγε' ἀναπλήσειν· τᾶδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.

Οἷοισιν νεφέεσι περιστῆφει οὐρανὸν εὐρὺν
Ζεὺς, ἐτάραξε δὲ πόντον, ἐπιπέρχουσι δ' ἀέλλαι

305 παντοίων ἀνέμων. Νῦν μοι σῶς αἰτὺς ὀλεθρος.

Τριςμάχαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις, οἱ τότε δλοντο
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, χάριν Ἀτρεΐδῃσι φέροντες.

Ὡς δὲ ἔγων· ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν
ἡματι τῷ, ὅτε μοι πλεῖστοι χαλκήρεα δοῦρα

310 Τρῶες ἐπέβριψαν περὶ Πηλεΐωνι θανόντι.

Τῷ κ' ἔλαχον κτερέων καὶ μευ κλέος ἦγον Ἀχαιοί·
νῦν δὲ με λευγαλέω θανάτῳ ἐμπατόρ ἀλῶναι.

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντ' ἔλασεν μέγα κῦμα κατ' ἄκρης,
δεινὸν ἐπεσσύμενον, περὶ δὲ σχεδὸν ἑλῆλιν.

315 Ἴηλε δ' ἀπὸ σχεδῆς αὐτὸς πέσε· πηδάλιον δὲ
ἐκ χειρῶν προέηκε· μέσον δὲ οἱ ἱστὸν ἔαζεν

δεινὴν μισγομένων ἀνέμων ἑλθοῦσα θύελλα.

Τηλοῦ δὲ σπεῖρον καὶ ἐπίκριον ἐμπέσε πόντῳ.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόβρυχα ὤηκε πολὺν χρόνον, οὐδ' ἐδυνάσθη

320 αἶψα μάλ' ἀνοχέειν μεγαλοῦ ὑπὸ κύματος ὁρυγῆς.

Εἴματα γάρ β' ἐβάρυνε, τὰ οἱ πόρε δια Καλυψώ.

Ὅψε δὲ δὴ β' ἀνέδω, στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἄλμην
πικρὴν, ἥ οἱ πολλὴ ἀπὸ κρατὸς κελάρυζεν.

Ἀλλ' οὐδ' ὡς σχεδῆς ἐπελήθετο, τειρόμενός περ ,

325 ἀλλὰ μεθορμηθεὶς ἐνὶ κύμασιν, ἑλλάβετ' αὐτῆς·

ἐν μέσση δὲ κάθιζε, τέλος θανάτου ἀλείων.

Τὴν δ' ἐφόρει μέγα κῦμα κατὰ ῥόον ἔνθα καὶ ἔνθα.

Ὡς δ' ἔτ' ὀπωρινὸς Βορέης φορέησιν ἀκάνθας

ἄν πεδίον, πυκινὰ δὲ πρὸς ἀλλήλησιν ἔχονται·

itaque etenim eum jussit Calypso, nobilissima dearum,
ponto-navigare ad sinistram manum habentem.

Septemdecim vero navigabat dies in-mari-iter-faciens,
decima octava autem apparuerunt montes umbrosi
terrae Phaeacum, qua proximum erat illi :
apparbat autem, veluti scutum in obscuro ponto.

Hunc vero ex Æthiopibus reversus potens Neptunus
procul e Solymorum montibus conspexit; visus-est enim ei
in-ponto navigans; ille vero iratus-est in-animo magis :
quassansque caput ad suum dixit animum :

Dii boni! profecto jam statuerunt dii aliter
de Ulysse, me apud Æthiopas absente :
et jam Phaeacum terræ prope est, ubi ei fatale
effugere magnam metam ærurnarum, quæ ipsum occupant :
sed adhuc quidem eum puto abunde miseriarum subiturum.

Sic fatus collegit nubes, turbavitque pontum,
manibus tridente sumto; omnesque concitavit procellas
omnigenorum ventorum; ac nubibus operuit
terram simul et pontum; ingruit autem a-cælo nox.

Una vero Eurusque Notusque ruit, Zephyrusque vehemens,
et Boreas serenus, magnum fluctum provolvens.
Et tunc Ulyssis soluta-sunt genua et carum cor :
ingemiscensque inde dixit ad suum magnum animum .

Heu me miserum, quid mihi in-futurum erit?

Vereor, ne jam omnia dea vera dixerit :
quæ me dicebat in mari, priusquam in-patriam terram perve-
nerim,] dolores inpleturum-esse; ea jam nunc omnia perfi-
ciuntur.] Qualibus nubibus circumtegit cælum latum
Jupiter, turbavitque mare; ingruunt vero procellæ
omnigenorum ventorum. Nunc mihi certum est grave
tium.] Ter-beati Danaï et quater, qui tunc perierunt
Troja in lata, Atridis gratificantes.

Utinam ego mortuus fuisset, et fatum obiissem,
die illo, quando mihi plurimi æratas hastas
Trojani injecerunt circa Peliden mortuum.

Tum sortitus-essem parentalia, et meam gloriam celebras-
sent Achivi:] nunc vero me misera morte decretum-est perire.

Sic igitur ipsum locutum pepulit magnus fluctus a vertice,
horrendum irruens, et ratem circumrotavit.

Longe vero a rate ipse excidit; clavum autem
e manibus dimisit; medium vero ei malum frogit
horrenda commixtorum ventorum irruens procella.
Longe autem velum et antenna inciderunt ponto.

Ipsum vero sub-aqua detinuit fluctus longo tempore; nec po-
tuit] cito admodum emergere, magni sub fluctus impetu.

Vestes enim eum gravabant, quas illi dederat divina Calypso.
Sero vero tandem emersit, et ore evomuit salsuginem
amaram, quæ ei multa a capite defluebat.

Sed ne sic quidem ratis oblitus-est, tametsi afflictus,
sed impetu-facto in fluctibus, apprehendit eam :
in medio autem consedit, sinem mortis evitans.

Hanc autem ferebat magnus fluctus secundum cursum-aqua-
rum huc et illuc.] Ut vero quum autumnalis Boreas fert spinas
per campum, densæ autem inter se cohærent :

330 ὡς τὴν ἄμ πελάγος ἄνεμοι φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα·
 ἄλλοτε μὲν τε Νότος Βορρῆ προβάλεσκε φέρεσθαι,
 ἄλλοτε δ' αὖτ' Εὐρος Ζεφύρῳ ἐξίσκαε διώκειν.
 Τὸν δὲ ἴδεν Κάδμου θυγάτηρ, καλλιςφυρος Ἴνώ,
 Λευκοθέη, ἥ πρὶν μὲν ἔην βροτὸς αὐθήμερος,
 335 νῦν δ' ἄλῃς ἐν πελάγεσσι θεῶν ἐξέμμορε τιμῆς.
 Ἦ δ' Ὀδυσσῆ' ἐλέησεν ἀλόμενον, ἄλγε' ἔχοντα·
 [αἰθυίη δ' εἰκυῖα, ποτῇ ἀνεδύσατο λίμνης,]
 ἔξε δ' ἐπὶ σχεδίδης πολυδέσμου εἶπέ τε μῦθον·
 Κάμμορε, τίπτε τοι ὧδε Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 340 ὠδύσας· ἐκπάγλως, ὅτε σοι κακὰ πολλὰ φυτεύει;
 οὐ μὲν δὴ σε καταρθίσει, μάλα περ μενεαίνων.
 Ἄλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξαι, δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν·
 εἴματα ταῦτ' ἀποδύς, σχεδίδην ἀνέμοισι φέρεσθαι
 κάλλιπ'· ἀτὰρ χεῖρεσσιν νέων ἐπιμαίεο νόστου
 345 γαίης Φαιήκων, ὅθι τοι μῆρ' ἐστὶν ἀλύξαι.
 Τῇ δέ, τότε κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο τανύσσαι
 ἄμβροτον· οὐδὲ τί τοι παθέειν δέος οὐδ' ἀπολέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπὴν χεῖρεσσιν ἐφάψαι ἠπείροιο,
 ἅψ ἀποδυσάμενος βαλέειν εἰς οἶνοπα πόντον,
 350 πολλὸν ἂπ' ἠπείρου, αὐτὸς δ' ἀπὸ νηὸς τραπέσθαι.
 Ὡς ἄρα φωνήσας θεὰ κρήδεμνον ἔδωκεν·
 αὐτὴ δ' ἅψ ἐς πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα,
 αἰθυίη εἰκυῖα· μέλαν δέ ἐ κῦμα κάλυψεν.
 Αὐτὰρ ὁ μερμήριζε πολὺτλας διὸς Ὀδυσσεύς,
 355 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δὴν μεγαλήτορα θυμόν·
 Ὡ μοι ἐγὼ, μή τις μοι ὑφαίνῃσιν δόλον αὐτε
 ἀθανάτων, ὅτε με σχεδίδης ἀποθῇναι ἀνώγει.
 Ἄλλὰ μάλ' οὐπω πείσομαι· ἐπεὶ ἐκὰς ὀφθαλμοῖσιν
 γαίαν ἐγὼν ἰδομένην, ὅθι μοι φάτο φύξιμον εἶναι.
 360 Ἄλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξω, δοκέει δέ μοι εἶναι ἄριστον·
 ὅφρ' ἂν μὲν κεν δούρατ' ἐν ἀρμονίῃσιν ἀρήρῃ,
 τόφρ' αὐτοῦ μενέω καὶ τλήσομαι ἄλγεα πάσχω·
 αὐτὰρ ἐπὴν δὴ μοι σχεδίδην διὰ κῦμα τινάζῃ,
 νηῶν· ἐπεὶ οὐ μὲν τι πάρα προνοῆσαι ἄμεινον.
 365 Ὡς δ' αὖτ' ὅτ' ὄρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ὥρσε δ' ἐπὶ μέγα κῦμα Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 δεινὸν τ' ἀργαλέον τε, κατηρεφέε· ἤλασε δ' αὐτόν.
 Ὡς δ' ἄνεμος ζαῆς ἡίων θημῶνα τινάζει
 καρφαλίων, τὰ μὲν ἄρ τε διεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλῃ·
 370 ὡς τῆς δούρατα μακρὰ διεσκέδασ'. Αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ἄμψ' ἐνὶ δούρατι βαίνει, κέληθ' ὡς ἵππον ἐλαύνων·
 εἴματα δ' ἐξαπέδυνε, τὰ οἱ πόρε δῖα Καλυψώ.
 Αὐτίκα δὲ κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο τάνυσσεν·
 αὐτὸς δὲ πρηνὴς ἄλ' κάππεσε, χεῖρε πετάσσας,
 375 νηχέμενος μεμαώς· ἴδε δὲ κρείων Ἐνοσίχθων,
 κινῆσας δὲ κάρη προτὶ δὴν μυθήσαστο θυμόν·
 Οὕτω νῦν κακὰ πολλὰ παθὼν ἄλῃς κατὰ πόντον,
 εἰσέκεν ἀνθρώποισι Διοτρεφέεσσι μιγεῖν·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς σε ἔολπα ὀνόσσεσθαι κακότητος.
 380 Ὡς ἄρα φωνήσας ἵμασεν χαλλίτριγας ἵππους,
 ἔκετο δ' εἰς Αἰγᾶς, ὅθι οἱ κλυτὰ δώματ' ἔασιν.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς, ἄλλ' ἐνόησεν·
 ἥτοι τῶν ἄλλων ἀνέμων κατέδρησε κελεύθους,

sic illam per mare venti ferebant huc atque illuc :
 interdum quidem Notus Boreæ obiectavit ferendum,
 interdum vero rursus Eurus Zephyro cessit persequendam.

Hunc autem vidit Cadmi filia, pulcros-talos habens Ino,
 Leucothea, quæ ante quidem erat mortalis loquens ;
 nunc vero maris in æquoribus deorum sortita-erat honorem.
 Hæc Ulyssem miserata-est vagantem, dolores habentem :
 [mergo vero assimilata, volatu emersit e-gurgite,]
 seditque in rate multis-vinculis-compacta, dixitque verba :

Infelix, quid tibi sic Neptunus, terræ concussor,
 iratus-est vehementer, quod tibi mala multa struat?
 nequaquam quidem te perdet, valde licet cupiens.
 Sed omnino sic fac; videris autem mihi non desipere :
 vestes has exue-et ratem ventis ferendam
 relinque; at manibus natans quare reditum
 ad-terram Phæacum, ubi tibi fatale est effugere.
 Accipe autem hanc vittam, et sub pectore extendas
 immortalē : haud tibi ne-quid-patiaris timendum, nec, ne-
 pereas.] At postquam manibus contigeris litus,
 rursus exuens projice in uigrum pontum,
 longe a continente, ipse autem seorsum te-avertas.

Sic igitur locuta dea vittam ei dedit :
 ipsa vero rursus pontum ingressa-est fluctuantem,
 mergo assimilata : niger vero ipsam fluctus obtexit.
 Ac deliberavit audens divinus Ulysses,
 ingeniscensque inde dixit ad suum magnum animum :

Heu mihi, ne-quis mihi struat dolum iterum *alius*
 immortalium, quando me a-rate discedere jubet !
 Sed omnino nondum parebo ; quoniam procul oculis
 terram ego vidi, ubi mihi dixit effugium esse.
 Sed omnino sic faciam, videturque mihi *hoc* esse optimum :
 quamdiu quidem ligna in compagibus cohæserint,
 tamdiu hic manebo et sustinebo dolores patiens :
 at posteaquam mihi ratem fluctus discusserit,
 natabo; quandoquidem nihil adest prospectu melius.

Dum ille hæc cogitabat in mente et in animo,
 immisit magnum fluctum Neptunus terræ-concussor,
 horrendumque, gravemque, excelsum : impulit autem ipsum.
 Ut vero quum ventus vehementer-spirans palearum acervum
 dissipat] aridarum, quas quidem dispergit alias alio :
 sic ipsius tabulata longa dispersit : verum Ulysses
 in unum lignum conscenderat, desultorium ut equum impel-
 lens; vestes vero exuit, quas ei dederat divina Calypso;
 statimque vittam sub pectore extendit :
 ipse autem pronus in-mare cecidit, manibus extensis,
 natare paratus; vidit vero potens-rex Neptunus,
 quassansque caput ad suum locutus-est animum :

Sic nunc mala plurima passus erra per mare,
 donec hominibus Jovis-alumnis miscearis :
 sed neque sic te spero parvi-pensurum malum.

Sic igitur locutus, impulit pulcris-jubis equos;
 pervenitque ad Ægas, ubi ei inclytæ aedes sunt.

Ac Minerva, filia Jovis, aliud excogitavit :
 nempe ceterorum ventorum obstruxit vias

παύσασθαι δ' ἐκέλευσε καὶ εὐνηθῆναι ἅπαντας·
 285 ὄρσε δ' ἐπὶ κραϊπνὸν Βορέην, πρὸ δὲ κύματ' ἔαζεν,
 ἕως ὅγε Φαιήκεσι φιληρέτμοισι μίγειη
 Διογενὴς Ὀδυσσεύς, θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξας.
 Ἔνθα δὴ δύο νύκτας δύο τ' ἡμέτα κύματι πηγῶ
 πλάζετο· πολλὰ δὲ οἱ κραδίη προτιόσσειτ' ὀλεθρον.
 390 Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἡμάρ εὐπλόκαμος τέλεσ' Ἥως,
 καὶ τότε ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἥδ' ἐγαλήνη
 ἐπλετο νηνεμία· ὃ δ' ἄρα σχεδὸν εἰσίδε γαῖαν,
 ὅξυ μάλα προῖδον, μεγάλου ὑπὸ κύματος ἄρβεις.
 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπασίος βίотος παῖδεςσι φανήη
 395 πατρός, ὃς ἐν νόσῳ κεῖται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
 δηρὸν τηρόμενος, στυγερὸς δέ οἱ ἔχραε δαίμων,
 ἀσπάσιον δ' ἄρα τόνγε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν·
 ὥς Ὀδυσῆ' ἀσπαστὸν εἰσάτο γαῖα καὶ ὕλη.
 Νῆγε δ', ἐπειγόμενος ποσὶν ἡπείρου ἐπιβῆναι·
 400 ἄλλ' ὅτε τόσσον ἄπην, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας,
 καὶ δὴ δοῦπον ἄκουσε ποτὶ σπιλάδεσσιν Ὀαλάσσης.
 Ῥόχθαι γὰρ μέγα κύμα, ποτὶ ἔσρην ἡπείροιο
 δεινὸν ἐρευγόμενον· εἰλυτο δὲ πᾶνθ' ἄλός ἄρνη.
 Οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες, νῆδον ὄροι, οὐδ' ἐπωγαῖ,
 405 ἄλλ' ἄκται προβλήτες ἔσαν σπιλάδες τε πάγοι τε,
 καὶ τότε Ὀδυσσεὺς λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μοι, ἐπεὶ δὴ γαῖαν ἀελπτεῖα δῶκεν ἰδέσθαι
 Ζεὺς, καὶ δὴ τότε λαΐτμα διατιμήζας ἐτέλεσσα,
 410 ἔκθασιν οὕτῃ φαίνειθ' ἄλός πολιοῖο θύραζε·
 ἔκτοσθεν μὲν γὰρ πάγοι ξέεες, ἀμφὶ δὲ κύμα
 βέδρυχεν ῥόθιον, λισσὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρῃ·
 ἀγχιβαθὴς δὲ θάλασσα, καὶ οὐπως ἔστι πόδεςσιν
 στήμεναι ἀμφοτέροισι καὶ ἐκφυγεῖν κακότητα·
 415 μὴ πως μ' ἐκθαίνοντα βάλῃ λίθακι ποτὶ πέτρῃ
 κύμα μέγ' ἀρπάξαν, μελέη δέ μοι ἔσσειται ὁρμή.
 Εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω παρανήξομαι, ἣν που ἐφεύρω
 ἡϊόνας τε παραπλήχας λιμένες τε θαλάσσης·
 δεῖδω μὴ μ' ἐξαῦτις ἀναρπάξασα θυέλλα
 420 πόντον ἐπ' ἱγυόεντα φέρῃ, βαρέα στενάχοντα·
 ἦ ἔτι μοι καὶ κῆτος ἐπισσεύῃ μέγα δαίμων
 ἐξ ἄλός, οἷά τε πολλὰ τρέφει κλυτὸς Ἀμφιτρίτῃ·
 οἶδα γὰρ ὥς μοι δδῶδυσται κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.
 Ὡς ὁ ταῦθ' ὄρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 425 τόφρα δὲ μιν μέγα κύμα φέρε τρηχεῖαν ἐπ' ἄκτῃ.
 Ἔνθα κ' ἀπὸ ῥινούς δρύφθη, σὺν δ' ὅστε' ἀράχθη,
 εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐπεσσύμενος λάβε πέτρης,
 τῆς ἔχετο στενάγων, εἰως μέγα κύμα παρῆλθεν.
 430 Καὶ τὸ μὲν ὥς ὑπάλυξε· παλιρρόθιον δὲ μιν αὔτις
 πλῆξεν ἐπεσσύμενον, τηλοῦ δὲ μιν ἔμβαλε πόντω.
 Ὡς δ' ὅτε πούλυποδος, θαλάμης ἐξελκομένοιο,
 πρὸς κοτυληδονόφιν πικιναὶ λαΐγες ἔχονται·
 ὅς τοῦ πρὸς πέτρῃσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
 435 ῥινὸν ἀπέδρυσεν· τὸν δὲ μέγα κύμα κάλυψεν.
 Ἔνθα κε δὴ δύστηνος ἡπέρμορον ὦλετ' Ὀδυσσεύς,
 εἰ μὴ ἐπιπροσύνῃ δῶκε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

et quiescere jussit, et consopitos-esse omnes
 incitavit autem velocem Boream, fluctusque præfregit,
 donec ille Phæacibus remigii-studiosis misceretur,
 generosus Ulysses, mortem et fatum elapsus.

Hic duas noctes, duosque dies in fluctu denso
 errabat : sæpe vero ei cor præsagiebat mortem.
 Sed quando jam tertiam diem comis-pulcris fecit Aurora,
 tum deinde ventus quidem quievit, atque serenitas
 erat tranquilla ; ipse vero inde prope conspexit terram,
 acute admodum prospiciens, magno a fluctu levatus.
 Ut autem quum grata vita filiis apparet
 patris, qui in morbo decumbit ingentes dolores patiens,
 diu contabescens, infestus autem ei ingrucrat deus ;
 grate vero inde hunc dii a-malo liberarunt :
 sic Ulyssi grate apparuit terra et silva.
 Natabat vero, nitens pedibus continentem ut-conscenderet :
 sed quum tantum abesset, quantum exauditur vociferatus,
 tum vero sonitum audivit ad scopulos maris.
 Murmurabat enim magnus fluctus, ad aridam continentis
 horrendum eructans ; obducta vero erant omnia maris asper-
 gine.] Non enim erant portus, navium capaces, neque acces-
 sus ;] sed litora projecta erant, scopulique, saxaque ;
 et tunc Ulyssi soluta-sunt genua et carum cor ;
 ingemiscensque inde dixit ad suum magnum animum :

Heu mihi, postquam terram insperatam dedit videre
 Jupiter, et jam has undas sulcatas penetravi,
 egressus nusquam apparet e-mari cano foras :
 extra enim *stant* saxa acuta, circumque fluctus
 fremit impetus, lævisque se-attollit petra ;
 prope autem profundum mare : et nullo-modo licet pedibus
 consistere ambobus, et effugere malum :
 ne-forte me egredientem jactet lapidosam ad petram
 fluctus magnus abripiens ; vanus vero mihi erit conatus.
 Sin vero adhuc ulterius præternatabo, sicubi inveniam
 litoraue obligna, portusque maris,
 vereor, ne me rursus abripiens procella
 pontum in piscosum ferat, graviter gementem ;
 aut etiam mihi et cetum immittat magnum deus
 ex mari, qualia multa nutrit inclyta Amphitrite :
 novi enim, ut mihi infensus-sit inclytus Neptunus.

Dum ille hæc deliberabat in mente et in animo,
 interea ipsum magnus æstus tulit asperum ad litus.
 Ibi cutisque lacerata-, simulque ei ossa confracta-fuissent,
 nisi in mentem *et hoc* indidisset dea cæsiis-oculis Minerva :
 ambabus vero manibus irruens prehendit petram,
 cui adhærebat ingemiscens, donec magnus fluctus præteritis.
 set.] Et hunc quidem sic effugit : refluxus autem *fluctus* ipsum
 rursus] percussit irruens, longeque ipsum injecit ponto.
 Sicut vero quum polypi, e-cubili extracti,
 acetabulis multi calculi adhærescunt :
 sic hujus ad saxa fortibus a manibus
 cutis-partes direptæ-sunt : ipsum vero magnus fluctus obtexit.
 Ibi jam infelix præter-fatum periisset Ulysses,
 nisi prudentiam ei dedisset cæsiis-oculis Minerva.

Κύματος ἐξαναδὺς, τὰτ' ἐρεύγεται ἡπειρόνδε,
 νῆχε παρῆς, ἐς γαίαν δρώμενος, εἴ που ἐφεύροι
 440 ἠϊόνας τε παραπλήγας, λιμένας τε θαλάσσης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ποταμοῖο κατὰ στόμα καλλιρόοιο
 ἔξε νέων, τῇ δὴ οἱ ἐέισατο χῶρος ἄριστος,
 λείος πετράων, καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμιοιο·
 ἔγνω δὲ προρέοντα, καὶ εὖξατο δν κατὰ θυμόν·
 445 Κλῦθι, ἀνάξ, ὅτις ἐσσι· πολὺλλιστον δέ σ' ἰκάνω,
 φεύγων ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐνιπάς.
 Αἰδοῖος μὲν τ' ἐστὶ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 ἀνδρῶν ὅστις ἱκῆται ἀλώμενος, ὥς καὶ ἐγὼ νῦν
 σὸν τε βόον, σά τε γούναθ' ἰκάνω, πολλὰ μογήσας.
 450 Ἄλλ' Ἠλέαιρε, ἀνάξ· ἱκέτης δέ τοι εὐχομαι εἶναι.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' αὐτίκα παῦσεν ἐὼν βόον, ἔσχε δὲ κῦμα·
 πρόσθε δέ οἱ ποίησε γαλήνην, τὸν δ' ἐσάωσεν
 ἐς ποταμοῦ προχόας· ὁ δ' ἄρ' ἄμφω γούνατ' ἔκαμψεν,
 χειράς τε στιβαράς· ἄλλ' γὰρ δέδμητο φίλον κῆρ.
 455 Ὡδὲε δὲ γρόα πάντα· θαλάσσα δὲ κήχιε πολλή
 ἂν στόμα τε ρινάς θ'· ὁ δ' ἄρ' ἄπνευστος καὶ ἀναυδος
 κεῖτ' ὀλιγηπελέων, κάματος δέ μιν αὖθις ἱκάνεν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέροη,
 καὶ τότε δὴ κρήδεμνον ἀπὸ ἑο λῦσε θεοῖο·
 460 καὶ τὸ μὲν ἐς ποταμὸν ἀλιμυρήντα μεθῆκεν·
 ἂψ δ' ἔφερεν μέγα κῦμα κατὰ βόον. Αἴψα δ' ἄρ' Ἰνώ
 δέξατο χερσὶ φίλησιν· ὁ δ' ἐκ ποταμοῖο λιασθεὶς
 σχοίνῳ ὑπεκλήνθη, κύσε δὲ ζείδωρον ἄρουραν·
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δν μεγαλήτορα θυμόν·
 465 Ὡ μοι ἐγὼ, τί πάθω, τί νύ μοι μήκιστα γένηται.
 Εἰ μὲν κ' ἐν ποταμῷ δυσκρήδεα νύκτα φυλάξω,
 μή μ' ἄμυδις στῆθι τε κακῇ καὶ θῆλυς ἐέρση
 ἐξ ὀλιγηπελῆος δαμάσση κεκαρησὶα θυμόν·
 αὐρὴ δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει ἡῶθι πρό.
 470 Εἰ δέ κεν ἐς κλιτὺν ἀναβῶς καὶ δάσχιον ὕλην,
 θάμνοισι ἐν πυκννοῖσι καταδράθω, εἴ με μεθεῖη
 ῥίγος καὶ κάματος, γλυκερὸς δέ μοι ὕπνος ἐπέλθῃ,
 δεῖδω μὴ θήρεσσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γένωμαι.
 Ὡς ἄρα οἱ φρονέοντι δαδάσσατο κέρδιον εἶναι·
 475 βῆ β' ἵμεν εἰς ὕλην· τὴν δὲ σχεδὸν ὕδατος εὗρεν
 ἐν περιραιομένῳ· δοιοὺς δ' ἄρ' ὑπήλυθε θάμνορας,
 ἐξ ὁμοθεν περὺντας· ὁ μὲν φύλης, ὁ δ' ἐλαίης.
 Τοὺς μὲν ἄρ' οὐτ' ἀνέμων διάει μένος ὕγρον ἀέντων,
 οὐδέ ποτ' Ἥλιος φαέθων ἀκτίσιν ἔβαλλεν,
 480 οὐτ' ὄμβρος περάσασκε διαμπερές· δις ἄρα πυκνοὶ
 ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβάδας· οὐς ὑπ' Ὀδυσσεύς
 δύσσετ'· ἄφαρ δ' εὐνὴν ἐπαμείσατο χερσὶ φίλησιν
 εὐρείαν· φύλλων γὰρ ἔην χύσις ἡλιθα πολλή,
 ὅσσον τ' ἢ δῶν ἢ τρεῖς ἀνδρας ἔρυσθαι·
 485 ὄρη χειμερὶν, εἰ καὶ μάλα περ χαλεπαῖνοι.
 Τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολὺτλας διος Ὀδυσσεύς·
 ἐν δ' ἄρα μέσση λέκτο, χύσιν δ' ἐπεχεύατο φύλλων.
 Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ,
 ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῇς, ᾗ μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι,
 490 σπέρμα πυρὸς σῶζων, ἵνα μὴ ποθεν ἄλλοθεν αὖτοι·
 ὥς Ὀδυσσεὺς φύλλοισι καλύψατο· τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη

E-fluctu ubi-emerserat, qua is eructatur ad-litus,
 ibi præternatabat, in terram spectans, sicubi inveniret
 litoraue obliqua, portusque maris.
 Sed quando jam fluvij ad ostia pulcre-fluentis
 pervenerat natans, ibi demum ei visus-est locus optimus,
 lævis scopulorum, et receptus inerat a-vento;
 agnovit autem profluentem, et supplicavit suo in animo:
 Audi, rex, quisquis es; exoptatissimum autem ad-te venio,
 fugiens ex ponto Neptuni minas.
 Venerabilis quidem est etiam immortalibus diis,
 hominum quicumque venerit errans, quemadmodum ego nunc
 ad-tuum fluentum, tuaque genua accedo, plurima passus.
 Sed miserere, rex; supplicem vero tibi me profiteor esse.
 Sic ait: ille vero continuo sedavit suum fluentum, continu-
 itque fluctum;] et ante ei fecit tranquillitatem, ipsumque ser-
 vavit] ad fluvij ostia: ille vero deinde ambo genua flexit,
 manusque validas; mari enim afflictus-erat caro corde.
 Tumebat vero corpore toto; mare autem manabat copiosum
 per osque, naresque; ipse vero absque-anhelitu et -voce
 jacebat viribus-defectus: defatigatus autem eum vehemens
 incessit.] Sed quando jam respiravit et in mente animus col-
 lectus-est,] tum vero vittam a se solvit deæ,
 et ipsam in fluvium mari-se-miscentem immisit;
 retro autem *illam* ferebat magnus fluctus per fluentum. Illico
 vero Ino] suscepit *eam* manibus caris; ille autem ex fluvio
 secedens] juncos incubuit, osculatusque est almam terram:
 ingemiscens autem inde dixit ad suum magnum animum:
 Heu mihi, quid patiar? quid mihi in-futurum etiam fiet?
 Si quidem in fluvio gravem per noctem excubavero,
 timeo, ne me simul frigusque malum et floridus ros
 præ imbecillitate conficiant expirantem animum:
 aura vero ex fluvio frigida spirat ante auroram.
 Si vero in clivum ascendens et umbrosam silvam,
 arbustis in densis dormiero, si me sineret
 frigus et lassitudo, jucundus autem mihi somnus obreperet:
 vereor, ne feris captura et præda fiam.
 Sic igitur ei deliberanti visum-est utilius esse:
 profectusque-est ire in silvam; hanc autem prope aquam inve-
 nit] in conspicuo-loco; duo autem inde subiit arbusta,
 ex uno-loco enata, hoc quidem oleastri, illud autem oleæ.
 Hæc quidem nec ventorum perflat vis humidum spirantium,
 neque unquam Sol lucidus radiis percutiebat,
 neque imber penetrabat penitus: sic sane densa
 invicem creverunt alterum-alteri-intertextum; quæ Ulysses
 subiit; statimque cubile congressit manibus caris
 latum: foliorum enim erat lapsarum-copia satis magna,
 quantum vel duos, vel tres viros tegeret
 tempestate hiberna, etiamsi vel admodum *ea* sæviret.
 Illa quidem conspecta gavisus-est audens divinus Ulysses:
 in medio autem decubuit, copiamque superingessit foliorum.
 Ut autem quum aliquis torrem in-cinere absconderit nigro,
 agri in extremitate, cui non adsunt vicini alii,
 semen ignis servans, ut ne qua aliunde incendat:
 sic Ulysses foliis se-obtexit: huic autem Minerva

ὑπνον ἐπ' ὀμμασι χεῦ', ἵνα μιν παύσειε τάχιστα
δυσπρόνους καμάτοιο, φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ζ.

Ὀδυσσεύς ἄφιξις εἰς Φαίακας.

- Ἦν δ' ἐνθά καθέυδε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
ὑπνῶ καὶ καμάτῳ ἀρημένος· αὐτὰρ Ἀθήνη
βῆ β' ἐς Φαιήκων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε·
οἱ πρὶν μὲν ποτ' ἔναϊον ἐν εὐρυχώρῳ Ἵπερείῃ,
5 ἀγγυὸν Κυκλώπων, ἀνδρῶν ὑπερνηροέντων,
οἳ σφεας σινέσκοντο, βίηρι δὲ φέρτεροι ἦσαν.
Ἔνθεν ἀναστῆσας ἄγε Νηυσίθοος θεοειδής,
εἶσεν δ' ἐν Σχερίῃ, ἐκάς ἀνδρῶν ἀλχηστῶν·
ἀμφὶ δὲ τείχος ἔλασσε πόλει, καὶ ἐδείματο οἴκους,
10 καὶ νηοὺς ποίησε θεῶν, καὶ ἐδάσσατ' ἀρούρας.
Ἄλλ' ὁ μὲν ᾗδ' Ἐκρηὶ δαμείς Ἀϊδῶσδε βεβήκει·
Ἀλκίνοος δὲ τότε ἤρχε, θεῶν ἀπο μήδεα εἰδώς.
Τοῦ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
νόστον Ὀδυσσῆϊ μεγάλῃτορι μητιώσασα.
15 Βῆ δ' ἵμεν ἐς θάλαμον πολυδαίδαλον, ὃν ἐνὶ κούρῃ
κοιμᾶτ', ἀθανάτησι φῦνι καὶ εἶδος ὁμοίῃ,
Νηυσικάα, θυγάτηρ μεγάλῃτορος Ἀλκινόοιο·
πὰρ δὲ δὴ ἀμφίπολοι, Χαρίτων ἀπο κάλλος ἔχουσαι,
σταθυοῦν ἑκάτερθε· οὐραὶ δ' ἐπέκειντο φαιναί.
20 Ἦ δ' ἀνέμου ὥς πνοιή ἐπέσσυτο δέμνια κούρης·
στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
εἰδομένη κούρῃ νηυσικλειτοῖο Δύμαντος,
ἥ οἱ ὁμηλικὴ μὲν ἦν, κεχάριστο δὲ θυμῷ·
τῇ μιν εἰσιπαμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
25 Νηυσικάα, τί νύ σ' ὥδε μετῆμονα γείνατο μήτηρ;
εἴματα μὲν τοι κεῖται ἀκηδέα σιγαλόεντα·
σοὶ δὲ γάμος σχεδὸν ἔστιν, ἵνα γῆρ' καλὰ μὲν αὐτῇ
ἐννουσθαι, τὰ δὲ τοῖσι παρασχέιν οἳ κέ σ' ἀγωνταί.
Ἐκ γάρ τοι τοῦτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει
30 ἐσθλή· χαίρουσιν δὲ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.
Ἄλλ' ἵομεν πλυνέουσαι ἅμ' ἡοὶ φαινομένηφιν·
καὶ τοι ἐγὼ συνέριθος ἅμ' ἔψομαι, ὅφρα τάχιστα
ἐντύνειαι· ἐπεὶ οὗτοι ἔτι δὴν παρήνορος ἔσσεαι.
Ἦδ' ἂν σε μῶνυνται ἀριστῆες κατὰ δῆμον
35 πάντων Φαιήκων, ὅθι τοι γένος ἔσσι καὶ αὐτῇ.
Ἄλλ' ἄγ', ἐπύτρυον πατέρεα κλυτὸν ἥρωϊ πρὸ,
ἡμιόνους καὶ ἅμαξαν ἐφοπλίσαι, ἥ κεν ἄρῃσιν
ζῶστρά τε καὶ πέπλους καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.
Καὶ δέ σοι ὧδ' αὐτῇ πολλὸν κάλλιον ᾗ πόδεσσιν
40 ἔρρεσθαι· πολλὸν γὰρ ἀπὸ πλυνοί εἰσι πόληρος.
Ἦ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀνέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ὀλύμπῳ πόνδ', ὅθι φασὶ θεῶν ἔδος ἀσφαλές αἰεὶ
ἔμμεναι· οὐτ' ἀνέμοισι τινάσσεται οὔτε ποτ' ὄμβρου
δεύεται οὔτε χιῶν ἐπιπιπύσεται, ἀλλὰ μάλ' αἰὲρ
46 πέπταται ἀνέμελος, λευκὴ δ' ἐπιτέδωρμεν αἴγλη·

somnum in oculis fudit, ut is ipsum cessare-faceret citissime
a-difficili labore, caras palpebras obtogens.

ODYSSEÆ VI.

Ulyssis adventus ad Phæacas.

Sic is quidem illic dormiebat, audens divinus Ulysses,
somo et labore oppressus : verum Minerva
ivit ad Phæacum virorum populumque urbemque ;
qui olim quidem aliquando habitabant in spatiosa Hyperæa,
prope Cyclopes, viros superbientes,
qui ipsos infestabant, viribusque potiores erant.
Inde excitos illos deduxit Nausithous deo-similis,
collocavitque in Scheria, procul ab-hominibus sollertibus ;
ac murum circumduxit urbi, et edificavit domos,
et templa fecit deorum, et divisit agros.
Sed hic quidem jam fato domitus, ad-Orcum descenderat :
Alcinous vero tunc imperabat, a-diis consilia doctus.
Hujus quidem ivit ad domum dea cæsiis-oculis Minerva,
reditum Ulyssi magnanimo moliens.
Profecta-est autem ire ad thalamum multa-arte-factum, in quo
puella] cubabat, immortalibus habitu et forma similis,
Nausicaa, filia magnanimi Alcinoi ;
juxta autem duæ ancillæ, a Gratiis pulcritudinem habentes,
ad-postem-forium utrinque ; fores vero clausæ-erant splendidi-
dæ.] Illa vero venti veluti flatus accessit ad-cubile puellæ :
stetitique supra caput, et ipsam sermone allocuta-est,
assimilans-se filiæ nautæ-celebris Dymantis,
quæ ei æqualis quidem erat, grataque animo ;
huic se-quum-assimilasset, illam affata-est cæsiis oculis Mi-
nerva :] Nausicaa, quid te sic negligentem peperit mater ?
vestes quidem tibi jacent neglectæ splendidæ ;
tibi vero nuptiæ propinquæ sunt, ubi oportet pulcras quidem
te ipsam] induere, alias autem illis præbere, qui te ducant.
Etenim ex his fama apud-homines oritur
bona ; gaudent vero pater et veneranda mater.
At eamus loturæ cum aurora illucescente :
et te ego adjutrix una comitabor, ut celerrime
hæc instruas ; quoniam non amplius diu virgo eris.
Jam enim te ambiunt optimi in populo
omnium Phæacum, ubi tibi clarum genus est et ipsi.
Verum age, hortare patrem inclytum sub auroram
mulos et currum ut-apparet, qui vehat
cingulaque, et peplos, et pallia splendida.
Et vero tibi sic ipsi multo honestius est, quam pedibus
ire ; multum enim absunt labra ab-urbe.
Hæc quidem sic locuta abiit, cæsiis-oculis Minerva,
ad-Olympum, ubi aiunt deorum sedem firmam semper
esse : nec ventis concutitur, neque unquam imbre
rigatur, nec nix ingruit ; sed omnino serenitas
panditur in nubis, candidusque ambit splendor :

τῷ ἐνὶ τέρπονται μάκαρες θεοὶ ἡμᾶτα πάντα.

Ἐνθ' ἀπέδῃ Γλαυκῶπις, ἐπεὶ διεπέραδε κούρη.

Αὐτίκα δ' Ἥως ἦλθεν εὐθρόνος, ἥ μιν ἔγειρεν
Ναυσικάαν εὐπεπλον· ἄφαρ δ' ἀπεθαύμασ' ὄνειρον.

50 Βῆ δ' ἵμεναι κατὰ δώμαθ', ἵν' ἀγγεῖλαι τοκεῦσιν,
πατρὶ φίλῃ καὶ μητρὶ· κυχίσαστο δ' ἔνδον ἑόντας.

Ἡ μὲν ἐπ' ἐσχάρῃ ἦστο, σὺν ἀμφιπόλοισι γυναῖξιν,
ἡλάκατα στρωφῶσ' ἀλιπόρφυρα· τῷ δὲ θύραζε
ἐρχομένῳ ξυμβλήτο μετὰ κλειτούς βασιλῆας

55 ἐς βουλήν, ἵνα μιν κάλεον Φαίηκες ἀγαυοί.

Ἡ δὲ μάλ' ἄγχι στήσα φίλον πατέρα προσέειπεν·

Πάππα φίλ', οὐκ ἂν δὴ μοι ἐποπλίσειας ἀπὴννῃν

ὑψηλὴν, εὐκυκλον, ἵνα κλυτὰ εἴματ' ἄγωμαι
ἐς ποταμὸν πλυνέουσα, τὰ μοι βέρυπωμένα κεῖται;

60 καὶ δέ σοι αὐτῷ ἔοικε μετὰ πρώτοισιν ἑόντα
βουλὰς βουλεύειν καθαρὰ χροὶ εἴματ' ἔχοντα.

Πέντε δέ τοι φίλοι υἱές ἐνὶ μεγάροις γεγάσιν,

οἱ δὲ δούποιοντες, τρεῖς δ' ἡἴεοι θαλέθοντες·

οἱ δ' αἰεὶ ἐθέλουσι νεόπλουτα εἴματ' ἔχοντες

65 ἐς χορὸν ἐρχεσθαι· τὰ δ' ἐμὴ πρὸν πάντα μέμνηεν.

ὣς ἔφατ'· αἰδέτο γὰρ θαλερὸν γάμον ἐξονομῆναι
πατρὶ φίλῳ· ὁ δὲ πάντα νόει καὶ ἀμείβετο μύθῳ·

Οὔτε τοι ἡμιόνων φρονέω, τέκος, οὔτε τευ ἄλλου.

Ἔρχευ· ἀτάρ τοι δμῶδες ἐφοπλίσσουσιν ἀπὴννῃν

70 ὑψηλὴν, εὐκυκλον, ὑπερτερὴν ἀραρυῖαν.

ὣς εἰπὼν δμῶεσσιν ἐκέλετο· τοὶ δ' ἐπίθοντο.

Οἱ μὲν ἄρ' ἐκτὸς ἀμαξᾶν εὐτροχὸν ἡμιονεῖν

ᾤπλεον, ἡμιόνους δ' ὑπαγὸν ζευξάν δ' ὑπ' ἀπὴννῃ·

κούρῃ δ' ἐκ θαλάμοιο φέρον ἐσθῆτα φορεῖν,

75 καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν εὐξέστω ἐπ' ἀπὴννῃ·

μήτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐτίθει μενοεικέ' ἔδωδὴν

παντοίην, ἐν δ' ὄψα τίθει, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν

ἄσχω ἐν αἰγίῳ — κούρῃ δ' ἐπεδῆσεν ἀπὴννης —

δῶκεν δὲ χρυσέῃ ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον,

80 εἶως γυτλώσαιοτο σὺν ἀμφιπόλοισι γυναῖξιν.

Ἡ δ' ἔλαβεν μάλιστα καὶ ἡνία σιγαλόεντα,

μάστιξεν δ' ἑλάαν· καναχὴ δ' ἦν ἡμιονοῖν·

αἱ δ' ἄμοτον τανύοντο, φέρον δ' ἐσθῆτα, καὶ αὐτὴν,

οὐκ οἶν· ἄμα τῇγῃ καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι.

85 Αἱ δ' ὅτε δὴ ποταμοῖο ῥόνον περικαλλέ' ἔκοντο,

ἐνθ' ἦτο πλυνοὶ ἦσαν ἐπηγετανοί, πολλὸ δ' ὕδωρ

καλὸν ὑπεκπρορρεῖ, μάλα περ ρυπώοντα καθῆραι·

ἐνθ' αἶψ' ἡμιόνους μὲν ὑπεκπροέλυσαν ἀπὴννης.

Καὶ τὰς μὲν σεῦαν ποταμὸν πέρα δινήεντα,

90 τρώγειν ἄγρῳστιν μελιτῖδέα· τὰ δ' ἀπ' ἀπὴννης

εἴματα χερσὶν ἔλονται, καὶ ἐσφόρεον μέλαν ὕδωρ·

στεῖβον δ' ἐν βόθροισι, θαῶς ἐρίδα προφέρουσιν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πλῦνάν τε καθῆρᾶν τε ῥύπα πάντα,

ἐξεΐτας πέτασαν παρὰ θῖν' ἄλδς, ἥχι μάλιστα

95 λαΐγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα.

Αἱ δὲ λοεσάμεναι καὶ χρυσάμεναι λίπ' ἑλαίῳ,

δείπνον ἔπειθ' εἶλοντο παρ' ὀχθῇσιν ποταμοῖο·

εἴματα δ' ἡελίοιο μένον τερσήμεναι αὐγῇ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτου τάσφιν δμῶαί τε καὶ αὐτῇ,

in quo delectantur beati dii diebus omnibus.

Eo abiit Minerva, postquam hæc suaserat puellæ.

Statim vero Aurora advenit in-pulcro-solio, quæ eam exci-

tabat,] Nausicaam pulcro-peplo; continuoque ea admirata-est

somnium.] Ivit autem per ædes, ut nutriaret parentibus,

patri caro et matri: deprehenditque eos, intus dum-essent.

Illā quidem ad focum sedebat, cum ancillis mulieribus,

pensa versans marina-purpura-tincta: ipsum autem foras

egredientem convenit ad inclitos reges

in consilium, quo ipsum vocabant Phæaces nobiles.

Hæc autem valde prope stans carum patrem allocuta-est:

Pater care, non jam mihi apparaveris currum

excelsum, agilem-rotis, ut pulcras vestes agam

ad flumen, lotura, quæ mihi sorditata jacent?

Et vero te ipsum decet inter primores versantem

consilia consulere, puras in-corpore vestes habentem.

Quinque autem tibi cari filii in ædibus sunt,

duo in-matrimonio, tres autem cælibes florentes:

hi vero semper volunt, recens-lotas vestes habentes,

ad choream æc ire; hæc autem mee menti omnia curæ-sunt.

Sic dixit: verebatur enim floridas nuptias nominare

patri caro; ille vero omnia intelligebat, et respondit sermone:

Neuquaquam tibi mulos invideo, filia, nec quicquam aliud.

Abi: ceterum tibi famuli apparabunt currum

altum, agilem rotis, sirpea instructum.

Sic locutus, servis præcepit; hi vero paruerunt.

Ii quidem foras currum agilem-rotis mulinum

instruebant, mulosque submisserunt, junxeruntque sub curru

virgo autem e thalamo ferebat vestes pulcras;

et eas quidem deposuit bene-polito in curru;

mater vero in cista collocabat animo-gratum cibum,

varium, et obsonia imposuit, et vinum infudit

utre in caprino; (puella vero conscendit currum:)

dedit etiam aurea in ampulla humidum oleum,

ut ungeretur cum ancillis mulieribus.

Illā vero accepit scuticam et habenas pulcras,

percussitque, ut-inirent-cursum; strepitus autem erat mulo-

rum;] hi vero impigre contendebant, ferebantque vestes, et

ipsam,] non solam; una cum-ea etiam ancillæ proficiscebantur

aliæ.] Hæc vero quum jam fluvii ad-alveum perpulcrum per-

venere,] ubi quidem labra erant perennia, multaque aqua

pulcra profluebat, etiam admodum sordidata quæ-purget:

ibi illæ mulos quidem solverunt-a curru.

Et eos quidem egerunt fluvium propter vorticosum,

ut-carperent gramen dulce: ipsæ vero a curru

vestes manibus sumserunt, et inferebant in-nigram aquam:

constipabantque in scrobibus, celeriter certamen proferentes.

Sed postquam lavarantque, purgarantque sordes omnes,

ordine eas explicuerunt ad litus maris, ubi potissimum

lapillos ad litus abluebat mare.

Ipsæ porro lotæ, et unctæ pingui oleo,

prandium inde sumserunt ad ripas fluvii:

vestes autem solis manebant dum-siccarentur splendore.

Ac postquam cibo saturatæ-sunt ancillæque et ipsa,

- 100 σφαίρῃ ταῖτ' ἄρ' ἐπαίζον, ἀπὸ κρήδεμνα βαλοῦσαι·
τῇσι δὲ Ναυσικάα λευκώλενος ἤρχετο μολπῆς.
Οἷη δ' Ἄρτεμις εἰσι κατ' οὐρεος ἰοχέαιρα,
ἥ κατὰ Τηύγετον περιμήκετον ἦ Ἐρύμανθον,
τερπομένη κάπροισι καὶ ὠκείῃς ἐλάφοισιν·
105 τῇ δὲ θ' ἄμα Νύμφαι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
ἀγρονόμοι παίζουσι· γέγηθε δέ τε φρένα Λητώ·
πασάν δ' ὑπὲρ ἤγε κάρη ἔχει ἡδὲ μέτωπα,
ρεῖά τ' ἀριγνώτη πέλεται, ἀλλὰ δέ τε πᾶσαι·
ὥς ἤγ' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε παρθένος ἀδόμης.
110 Ἄλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἐμελλε πάλιν οἰκόνδε νέεσθαι,
ζεύξασ' ἡμιόνους, πετύξασ' τε εἴματα καλὰ·
ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
ὥς Ὀδυσσεὺς ἔγροίτο, ἴδοι τ' εὐώπιδα κούρην,
ἥ οἱ Φαιήκων ἀνδρῶν πόλιν ἡγήσαιοτο.
115 Σφαίραν ἔπειτ' ἔρριψε μετ' ἀμφιπόλον βασιλεια·
ἀμφιπόλου μὲν ἄμαρτε, βαθεῖη δ' ἐμβαλε δίνη·
αἰδ' ἐπὶ μακρὸν αὔσαν. — Ὅδ' ἔγρετο διὸς Ὀδυσσεύς·
ἐξόχμενος δ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
ὦ μοι ἐγὼ, τέων αὐτε βροτῶν ἐς γαῖαν ἰκάνω;
120 ἦ ῥ' οἶν' ὑδρίσται τε καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι,
ἡ δὲ φιλόξενοι, καὶ σπιν νόος ἐστὶ θεοῦδής;
ὥς τε με κούράων ἀμφήλυθε θῆλος αὐτῇ,
Νυμφάων, αἱ ἔχουσ' ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα,
καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πῖσαα ποιήεντα.
125 Ἦ νύ που ἀνθρώπων εἰμὶ σχεδὸν αὐδῆέντων;
Ἄλλ' ἄγ', ἐγὼν αὐτὸς πειρήσομαι ἡδὲ ἰδωμαι.
Ὡς εἰπὼν, ὁάμενον ὑπεούσσοτο διὸς Ὀδυσσεύς·
ἐκ πυκινῆς δ' ὕλης πτόρθον κλάσσε χειρὶ παχείῃ
φύλλων, ὥς ῥύσαιτο περὶ χροῖ μήδεα φωτός.
130 Βῆ δ' ἵμεν, ὥς τε λέων ὀρεσίτροφος, ἀλλὶ πεποιθὼς,
δοτ' εἰς ὕμενος καὶ ἀήμενος· ἐν δέ οἱ ὅσσε
δαίεται· αὐτὰρ ὁ βουσί μετέρχεται ἡ ὀίσσιν,
ἡ δὲ μετ' ἀγροτέρως ἐλάφους κέλεται δέ εἰ γαστήρ,
μήλων πειρήσοντα καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν·
135 ὥς Ὀδυσσεὺς κούρῃσιν ἐὺπλοκάμοισιν ἐμελλεν
μιζέσθαι, γυμνὸς περ ἑὼν· χρεῖω γὰρ ἔκτανεν.
Σμερδαλέος δ' αὐτῇσι φάνη, κεκακομένος ἄλμη·
τρέσσαν δ' ἄλλυδις ἄλλη ἐπ' ἡϊόνας προύχουσας·
οἷη δ' Ἀλκινόου θυγάτηρ μένε· τῇ γὰρ Ἀθήνη
140 θάρσος ἐνὶ φρεσὶ θῆκε, καὶ ἐκ δέος ἔλειτο γυῖων.
Στῆ δ' ἄντα σχομένη· ὁ δὲ μερμήριζεν Ὀδυσσεύς,
ἥ γούνων λίσσαιοτο λαβὼν εὐώπιδα κούρην,
ἥ αὐτῶς ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μειλίχοισιν
λίσσαιοτ', εἰ δεῖξαιε πόλιν, καὶ εἴματα δοίη.
145 Ὡς ἄρα οἱ φρονέοντι δούασατο κέρδιον εἶναι,
λίσσεσθαι ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μειλίχοισιν,
μή οἱ γούνα λαβόντι χολώσαιο φρένα κούρη.
Αὐτίκα μειλίχιον καὶ κερδαλέον φάτο μῦθον·
Γουνοῦμαί σε, ἄνασσα· θεὸς νύ τις ἢ βροτὸς ἐσσι.
150 Εἰ μὲν τις θεὸς ἐσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
Ἄρτέμιδι σε ἔγωγε, Διὸς κούρη μεγάληοι,
ἔδός τε μέγεθός τε φύη· τ' ἄγχιστα εἴσχω·
εἰ δέ τις ἐσσι βροτῶν, τοὶ ἐπὶ γῆνι ναϊετάουσιν,

pila hæc inde ludebant, caput-redimiculis depositis :
illis vero Nausicaa pulcris-ulnis exordiebatur ludum.

Qualis autem Diana incedit per montem sagittis-gaudens,
aut per Taygetum arduum, aut Erymanthum,
oblectans-se apris, et velocibus cervis ;
cum-illa autem simul Nymphæ, filiæ Jovis ægidem-tenentis,
agrestes ludunt ; gaudet vero mente Latona ;
omnes autem ipsa capite supereminet ac fronte,
facileque conspicua est, pulcræ vero omnes :
sic illa inter-ancillas excelebat virgo indomita.

Sed quum jam esset rursus domum reditura,
junctis mulis, plicatisque vestibus pulcris :
tunc iterum aliud excogitavit dea cæsiis-oculis Minerva,
ut Ulysses excitaretur, videretque pulcræ-oculis puellam,
quæ ipsum Phæacum virorum ad urbem duceret.

Pilam deinde jecit in ancillam regina ;
ab-ancilla quidem aberravit, profundum autem incidit in-
vorticem :] illæ vero alte clamarunt. Atque expectatus-est
divinus Ulysses,] sedensque cogitabat in mente et in animo :

Heu mihi, quorum denuum hominum in terram deveni ?
anne hi injuri sunt et feroces, nec justis ?
an hospitales, et ipsis mens est deorum-reverens ?
ut me puellarum circumvenit femineus clamor,
Nympharum, quæ habitant montium altos vertices,
et fontes fluviorum, et palustria-loca herbosa.
An jam alicubi homines sum prope vocales ?
Verum age, ego ipse experiar ac videbo.

Sic locutus, arbutis egrediebatur divinus Ulysses :
ex densa autem silva ramum fregit manu robusta,
cum-foliis, ut tegeret circa corpus pudenda viri.
Profectus-est autem ire, veluti leo in-montibus-nutritus, ro-
bore confusus,] qui incedit complutus et ventos-passus ; in-
tus vero ei oculi ardent : atque is boves invadit, aul oves,
aut agrestes cervas ; jubet vero eum venter,
pecudes tentaturum, etiam in densam domum ire :
ita Ulysses puellis pulcras-comas-habentibus erat
congressurus, nudus licet esset : necessitas enim urgebat.
Horribilis vero ipsis apparuit, deturpatus salsugine :
diffugerunt autem, alio alia, per ripas prominentes :
sola vero Alcinoi filia mansit ; ei enim Minerva
audaciam in mente posuit, et metum exemit e-membris.
Stetit vero contra, continens-se : at deliberabat Ulysses,
utrum genubis prehensis supplicaret pulcræ-oculis puellæ :
an sic ut erat verbis eminus-stans blandis
eam precaretur, si ostenderet urbem, et vestes daret.
Sic igitur ei deliberanti visum-est melius esse,
precari verbis eminus-stantem blandis,
ne ei genua prehendenti irasceret mente puella.
Protinus blandum et sollertem dixit sermonem :

Supplex-oro te, regina ; deane tu aliqua, an mortalis sis.
Si quidem aliqua dea es, eorum qui cælum latum incolunt,
Dianæ te ego, Jovis filiæ magni,
formaque, staturaque, orisque-habitu, quam-proxime assi-
milo :] sin aliqua es ex-hominibus, qui super terram habitant,

- τρικμάκαρες μὲν σοίγε πατήρ καὶ πότνια μήτηρ,
 155 τρικμάκαρες δὲ κασίγνητοι· μάλα πού σφισι θυμὸς
 αἰὲν εὐφροσύνησιν λαίνεται εἵνεκα σείο,
 λευσσόντων τοιόνδε θάλος χορὸν εἰρογνεῦσαν.
 Κείνος δ' αὖ περὶ κῆρι μακάρτατος ἔξοχον ἄλλων,
 160 ὅς κ' εἰς ἐδόνισι βρίσας οἰκόνδ' ἀγάγεται.
 Οὐ γάρ πω τοιοῦτον ἶδον βροτὸν ὀφθαλμοῖσιν,
 οὔτ' ἀνδρ' οὔτε γυναῖκα· σέβας μ' ἔχει εἰσροώντα.
 Δῆλω δὴ ποτε τοῖον Ἀπολλωνίος παρὰ βωμῷ
 φοῖνικας νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα —
 165 ἦλθον γὰρ καὶ κεῖσε, πολλὸς δέ μοι ἔσπετο λαὸς
 τὴν ὁδὸν, ἣ δὲ ἔμελλεν ἐμοὶ κακὰ κήδε' ἔσεσθαι —
 ὣς δ' αὐτῶς καὶ κείνο ἰδὼν, ἐτεθήπεα θυμῷ
 δὴν· ἐπεὶ οὐπω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης·
 ὅς σε, γύναι, ἀγαμαί τε τέθηπά τε δεῖδιά τ' αἰνῶς
 γούνων ἄψασθαι· γαλεπὸν δέ με πένθος ἰκάνει.
 170 Χθιζὸς ἐἰκοστῷ φύγον ἤματι οἴνοπα πόντον·
 τόφρα δέ μ' αἰεὶ κῦμα φόρει, κρασιπναί τε θυέλλαι,
 νήσου ἀπ' Ὀγυγίης· νῦν δ' ἐνθάδε κάθθαλε δαίμων,
 ὅφρ' ἔτι που καὶ τῇδε πάθος κακόν. Οὐ γάρ οἷω
 πᾶυσσθ'· ἄλλ' ἔτι πολλὰ θεοὶ τελέουσιν πάροιθεν.
 175 Ἀλλὰ, ἄνασσ', ἐλέαιρε· σέ γὰρ κακὰ πολλὰ μογήσας
 ἐς πρώτην ἰκόμην· τῶν δ' ἄλλων οὐτινα οἶδα
 ἀνθρώπων, οἳ τήνδε πόλιν καὶ γαίαν ἔχουσιν.
 Ἄστυ δέ μοι δειξόν, ὅς δὲ βράκος ἀμριβαλέσθαι,
 εἰ τί που εἴλυμα σπείρων ἔχει ἐνθάδ' ἰούσα.
 180 Σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοινᾷ·
 ἀνδρα τε καὶ οἶκον καὶ ἡμορροσύνην ὅπασειαν
 ἐσθλήν· οὐ μὲν γὰρ τοῦγε κρείσσον καὶ ἄρειον,
 ἢ θθ' ἡμορρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχῃτον
 ἀνὴρ ἢ δὲ γυνή· πολλὰ ἄλγεα δυσμενέεσσιν,
 185 χάρματα δ' εὐμενέτῃσι· μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί.
 Τὸν δ' αὖ Νausicaά λευκώλενος ἀντίον ἤδα·
 ξεῖν· ἐπεὶ οὔτε κακῶ οὔτ' ἄφρονι φωτὶ ἔοικας —
 Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὄλβον Ὀλύμπιος ἀνθρώποισιν,
 ἐσθλοῖς ἢ δὲ κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν, ἐκάστω·
 190 καὶ πού σοι τάγ' ἔδωκε, σέ δὲ γρή τετλάμεν ἐμπης —
 νῦν δ', ἐπεὶ ἡμετέρην τε πόλιν καὶ γαίαν ἰκάνεις,
 οὔτ' οὖν ἐσθῆτος δευήσσαι οὔτε τευ ἄλλου,
 ὧν ἐπέοιχ' ἰκέτην ταλαπεριὸν ἀντιάσαντα.
 Ἄστυ δέ τοι δεῖξω, ἔρῳ δέ τοι οὖνομα λαῶν.
 195 Φαίηκες μὲν τήνδε πόλιν καὶ γαίαν ἔχουσιν·
 εἰμὶ δ' ἐγὼ θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 τοῦ δ' ἐκ Φαίηκων ἔχεται κάρτος τε βίη τε.
 Ἦ ῥα, καὶ ἀμφιπόλοισιν εὐπλοκάμοισι κέλευσεν·
 στήτέ μοι, ἀμφίπολοι· πόσε φεύγετε, φῶτα ἰδοῦσαι;
 200 ἦ μὴ πού τινα δυσμενέων φάσθ' ἔμμεναι ἀνδρῶν;
 Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτὸς, οὐδὲ γένηται,
 ὅς κεν Φαίηκων ἀνδρῶν ἐς γαίαν ἰκῇται,
 δηϊοτήτα φέρων· μάλα γὰρ φίλοι ἀθανάτοισιν.
 Οἰκέομεν δ' ἀπάνευθε, πολυχλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
 205 ἔσχατοι, οὐδέ τις ἄμμι βροτῶν ἐπιμίσγεται ἄλλος.
 Ἀλλ' ὅδε τις δύστηνος ἀλῶμενος ἐνθάδ' ἰκάνει,
 τὸν νῦν γρή κομείν· πρὸς γὰρ Διὸς εἰσιν ἅπαντες

ter-beati quidem tibi pater et veneranda mater,
 ter-beati et fratres; valde, credo, ipsis animus
 semper lætitia perfunditur, tui gratia,
 videntibus te tale germen choream ingredientem.
 Ille vero rursus in animo felicissimus præter ceteris,
 quicumque te, sponsalibus-donis præponderans, domum du-
 xerit.] Nondum enim aliqua talem vidi mortalem oculis,
 nec virum, nec mulierem; admiratio me tenet aspicientem.
 In-Delo sane aliquando tale, Apollinis juxta aram,
 palmæ recens germen succrescens vidi:
 (profectus enim eram etiam illuc, multusque me sequebatur
 populus] in-ea profectioe, quæ demum erat mihi malum dam-
 num futura :) eodem autem ipso-modo et illud conspiciatus,
 obstupui animo] diu; quandoquidem nunquam tale succrevit
 lignum e terra:] ita te mulier, admirorque, obstupeoque, ve-
 reorque admodum] genua prehendere: gravis autem me dolor
 occupat.] Heri vigesimo effugi die nigrum pontum:
 eousque vero me perpetuo fluctus ferebat, celeresque procel-
 læ,] insula ab Ogygia: nunc tamen huc me conjecit deus,
 ut adhuc fortasse et hic patiar malum. Non enim puto
 cessaturum; sed adhuc multa dii efficient prius.
 Verum regina, miserere: te enim mala multa passus
 primam accessi; at ceterorum neminem novi
 hominum, qui hanc urbem et terram incolunt.
 Urbem vero mihi ostende, daque pannum circumjiciendum,
 si quod forte involucrum pannorum habes, huc profecta.
 Tibi vero dii tanta dent, quanta animo tuo concupiscis;
 maritumque et familiam, et concordiam præbeant
 bonam: non enim hoc quicquam præstantius et melius est,
 quam quando concordēs animis domum teneant
 vir et uxor: tum oriuntur multi dolores malevolis,
 gaudia autem benevolis; maxime vero sentiunt ipsi.
 Hunc autem rursus Nausicaa candidis-ulnis contra allocuta-
 est:] hospes: quandoquidem neque ignavo, nec stulto viro
 similis es:] Jupiter vero ipse distribuit felicitatem Olympius
 hominibus,] bonis atque malis prout voluerit, unicuique:
 et fere tibi istæc dedit, te autem oportet pati omnino:
 nunc vero, quum ad nostramque urbem et terram venisti,
 nec jam vestium indigebis, nec cujusquam alius rei,
 quarum decet supplicem miserum compotem fieri.
 Urbem autem tibi monstrabo, dicamque tibi nomen civium.
 Phæaces quidem hanc urbem et terram habitant:
 sum autem ego filia magnanimi Alcinoi;
 ex-quo Phæacum pendet et imperium et potentia.
 Dixit, et ancillis comas-pulcras-habentibus imperavit:
 sistite-gradum mihi, ancillæ: quo fugitis, virum conspiciat?
 an forte aliquem hostilium putatis esse virorum?
 Non est ille vir vegetus homo, nec fere nascetur,
 qui Phæacum virorum in terram veniat,
 hostilia inferens; valde enim cari sunt hi immortalibus.
 Habitamus autem seorsum, undoso in mari,
 extremi, nec quisquam nobiscum mortalium commercium-
 habet alius.] Sed hic aliquis infelix errans huc venit,
 quem nunc oportet curare: a Jove enim sunt omnes

ξείνοι τε πτωχοί τε· δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε.
 Ἄλλὰ δότ', ἀμφίπολοι, ξείνω βρωσίν τε πόσιν τε·
 110 λούσατέ τ' ἐν ποταμῷ, θδ' ἐπὶ σκέπας ἔστ' ἀνέμοιο.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἔσταν τε καὶ ἀλλήλησι χελεύσαν·
 καδ δ' ἄρ' Ὀδυσσῇ εἶσαν ἐπὶ σκέπας, ὡς ἐκέλευσεν
 Ναυσικάα, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο·
 πᾶρ δ' ἄρα οἱ φᾶρός τε γιγνῶνά τε εἵματ' ἔθηκαν·
 215 δῶκαν δὲ χρυσῇ ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον,
 ἥνων δ' ἄρα μιν λούσθαι ποταμοῖο ῥοῇσιν.
 Δὴ ῥα τότε ἀμφίπολοισι μετῆυδα δῖος Ὀδυσσεύς·
 Ἀμφίπολοι, στῆθ' οὕτω ἀπόπροθεν, ὅφρ' ἐγὼ αὐτὸς
 ἄλμην ὥμοισιν ἀπολούσομαι, ἀμφὶ δ' ἑλαίῳ
 220 χρίσομαι· ἧ γὰρ δὴρὸν ἀπὸ γροῶς ἔστιν ἀλοιφή.
 Ἄντην δ' οὐκ ἂν ἐγῶγε λοέσσομαι· αἰδέομαι γὰρ
 γυμνούσθαι, κούρησιν ἑυπλοκάμοισι μετελθών.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἀπάνευθεν ἴσαν, εἰπον δ' ἄρα κούρη.
 Αὐτὰρ δὲ ἐκ ποταμοῦ χροὰ νίζετο δῖος Ὀδυσσεύς
 225 ἄλμην, ἥ οἱ νῦτα καὶ εὐρέας ἀμπεχεν ὥμους·
 ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἄλδος γρόνον ἀτρυγέτοιο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα λοέσσατο καὶ λίπ' ἀλειψεν,
 ἀμφὶ δὲ εἵματα ἔσσαθ', ἥ οἱ πόρε παρθένος ἀδμής·
 τὸν μὲν Ἀθηναίη θῆκεν, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 230 μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσαυ· καδ δὲ κάρητος
 οὐλὰς ἤκε κόμας, βακινθίνῳ ἀνθεὶ δημοίαις.
 Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχέυεται ἀργύρῳ ἀνὴρ
 ἰδρις, δν Ἡφαίστος δέδαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 τέγγην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελεεί·
 235 ὡς ἄρα τῷ κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.
 Ἔξετ' ἔπειτ', ἀπάνευθε κιὼν ἐπὶ θίνα θαλάσσης,
 κάλλει καὶ χάρισι στίλδων· θηεῖτο δὲ κούρη·
 δὴ ῥα τότε ἀμφίπολοισιν ἑυπλοκάμοισι μετῆυδα·
 Κλυτὲ μιν, ἀμφίπολοι λευκώλενοι, ὅφρα τι εἴπω·
 240 οὐ πάντων ἀέχεται θεῶν, οἱ Ὀλύμπῳ ἔχουσιν,
 Φαιήκεσσι δδ' ἀνὴρ ἐπιμίσγεται ἀντιθέοισιν.
 Πρόσθεν μὲν γὰρ δὴ μοι ἀεικέλιος δέατ' εἶναι,
 νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικε, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 Αἱ γὰρ ἐμοὶ τοιόσδε πόσις κεκλημένος εἴη,
 245 ἐνθάδε ναιετάων, καὶ οἱ ἄδοι αὐτόθι μίμνειν.
 Ἄλλὰ δότ', ἀμφίπολοι, ξείνω βρωσίν τε πόσιν τε. [το.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἄρα τῆς μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπίθον·
 πᾶρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῇ ἔθεσαν βρωσίν τε πόσιν τε.
 Ἦτοι δὲ πῖνε καὶ ἤσθε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς
 250 ἀρπαλέως· δὴρὸν γὰρ ἐδητύος ἦεν ἄπαστος.
 Αὐτὰρ Ναυσικάα λευκώλενος ἄλλ' ἐνόησεν·
 εἵματ' ἄρα πτύξασα τίθει καλῆς ἐπ' ἀπήνης,
 ζευξεν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας· ἂν δ' ἔθῃ αὐτή.
 ὤτρυνεν δ' Ὀδυσῆα, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 255 Ὅρσοο δὴ νῦν, ξεῖνε, πόλινδ' ἵμεν, ὅφρα σε πέμψω
 πατρός ἐμοῦ πρὸς δῶμα δαιτῆρονος, ἔνθα σέ φημι
 πάντων Φαιήκων εἰδησέμεν ὅσοι ἀρίστοι.
 Ἄλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρδειν· δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν·
 ὅφρ' ἂν μὲν κ' ἀγροῦς ἴομεν καὶ ἔργ' ἀνθρώπων,
 260 τόφρα σὺν ἀμφίπολοισι μεθ' ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν
 καρπαλίμως ἐρχέσθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω.

hospitesque et egeni : donum autem *ipsis* exiguumque gra-
 tumque est.] Verum date, ancillæ, hospiti cibumque potum-
 que,] et lavate *eum* in fluvio, ubi receptus est a-vento.

Sic dixit ; illæ vero steterunt, et se-invicem hortatæ sunt :
 atque Ulyssem collocarunt in receptu, uti jusserat
 Nausicaa, filia magnanimi Alcinoi ;
 atque ei palliumque tunicamque vestes apposuerunt :
 dederunt porro *ei* aurea in ampulla liquidum oleum ,
 jusseruntque dein ipsum lavare-se fluvii in-fluente.

Ac tum ancillas allocutus-est divinus Ulysses :

Ancillæ, state ita eminus, dum ego ipse
 salsuginem ab-humeris abluam, circumque oleo
 ungam me : jam enim diu a corpore abest unctio.
 Coram vero haud ego lavero ; vereor enim
 nudari, inter-puellas pulcris-comis versans.

Sic dixit ; illæ vero secesserunt, narraruntque inde puellæ.

At ex flumine a-corpore abluebat divinus Ulysses
 salsuginem, quæ ei terga et latos obtegebat humeros :
 e capite autem eluebat maris sordes infructuosi.
 Ac postquam usquequaque lavarat-se, et oleo unxerat,
 vestesque induerat, quas ei præbebat virgo indomita :
 illum quidem Minerva reddidit, Jove enata,
 majoremque aspectu, et crassiorē : a capite vero
 crispas demisit comas, hyacinthino flori similes.
 Ut autem quum quis aurum circumfundit argento vir
 sollers, quem Vulcanus docuerit et Pallas Minerva
 artem omnigenam ; pulcra vero *is* opera perficit :
 sic in-hunc defudit gratiam in-capiteque et humeris.
 Considebat deinde, seorsum profectus ad litus maris,
 pulcritudine et gratia resplendens : admirabatur autem puella :
 ac tunc ancillas pulcris-comis allocuta-est :

Audite me, ancillæ candidis-ulnis, ut aliquid dicam ;
 non omnibus invitis diis, qui Olympum tenent,
 ad-Phæacas hic vir pervenit similes-diis.
 Quippe antea quidem mihi indecorus videbatur esse,
 nunc vero diis similis-est, qui cælum latum habitant.
 Utinam mihi talis maritus appellatus esset,
 hic habitans, et ipsi placeret hic manere.

Verum date, ancillæ, hospiti cibumque potumque.

Sic dixit ; illæ vero huic diligenter ausculta-runt et parue-
 runt :] et subinde Ulyssi apposuerunt cibumque potumque.
 Atque *is* bibebat et edebat, audens divinus Ulysses,
 rapaciter ; diu enim cibum non-gustaverat.

Sed Nausicaa candidis-ulnis aliud cogitavit ;
 vestes jam plicatas posuit pulcrum in currum,
 junxitque mulos fortibus-ungulis, atque inscendit ipsa.
 Adhortata-est autem Ulyssem, verbumque dixit, et elocuta-
 est :] Surge nunc jam, hospes, ad-urbem eamus, ut te de-
 ducam] patris mei in domum prudentis ; ubi te pulo
 omnium Phæacum visurum-esse quotquot *sunt* optimi.
 Sed omnino sic facito ; videris vero mihi non desipere :
 donec quidem per agros iverimus et culta hominum,
 tamdiu cum ancillis, post mulos et currum,
 celeriter ito ; ego autem viæ dux-ero.

Αὐτὰρ ἐπὶ πῶς ἐπιβόηεν — ἦν περὶ πύργος
 ὑψηλός, καλὸς δὲ λιμὴν ἑκάτερθε πόλιν,
 λεπτὴ δ' εἰς ἱμῆν νῆες δ' ὅδον ἀμφιελίσσαι
 205 εἰρύαται· πᾶσιν γὰρ ἐπίστιόν ἐστιν ἑκάστω.
 Ἔνθα δὲ τέ σφ' ἀγορὴ καλὸν Ποσειδῆϊον ἀμφί,
 ῥυτοῖσιν λάεσσι κατωρυχέσσ' ἀραρυῖα.
 Ἔνθα δὲ νηῶν ὄπλα μελαινῶν ἀλέγουσιν,
 πείσματα καὶ σπείρα καὶ ἀποξύνουσιν ἐρετμά.
 270 Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι μελεῖ βιὸς οὐδὲ φαρέτρῃ,
 ἀλλ' ἴσοι καὶ ἐρετμά νεῶν καὶ νῆες εἶσαι,
 ἥσιν ἀγαλλόμενοι πολὺν περὶ ὠκεὶν ὁδοῦσαν —
 τῶν ἀλεινῶ φῆμιν ἀδευκέα, μή τις ὀπίσσω
 μωμεύῃ — μάλα δ' εἰσὶν ὑπερφίαλοι κατὰ δῆμον —
 275 καὶ νῦν τις ὧδ' εἰπῇσι κακώτερος ἀντιβολήσας·
 τίς δ' ὅδε Ναυσικάα ἔπειτα καλὸς τε μέγας τε,
 ξείνος; ποῦ δέ μιν εὔρε; πόσις νῦν οἱ ἔσεται αὐτῇ.
 Ἦ τίνα ποῦ πλαγχθέντα κομισάτο ἦς ἀπὸ νηὸς
 ἀνδρῶν τηλεδαπῶν· ἐπεὶ οὐτινες ἐγγύθεν εἰσὶν·
 290 ἦ τίς οἱ εὐξαμένη πολυάρητος θεὸς ἦλθεν,
 οὐρανὸν καταβάς, ἔξει δέ μιν ἥματα πάντα.
 Βέλτερον, εἰ κ' αὐτῇ περ ἐποικιμένη πόσιν εὔρεν
 ἄλλοθεν· ἦ γὰρ τοῦδε γ' ἀτιμάζει κατὰ δῆμον
 Φαίηκας, τοῖ μιν μῦνται πολέες τε καὶ ἑσθλοί.
 285 Ὡς ἐρέουσιν, ἔμοι δέ κ' ὄνειδεα ταῦτα γένοιτο.
 Καὶ δ' ἄλλῃ νεμεσῶ, ἥ τις τοιαῦτα γε βέροι,
 ἦτ' ἀέκητι φίλων πατρὸς καὶ μητρὸς ἐόντων
 ἀνδράσι μίσσηται πρὶν γ' ἀμφάδιον γάμον ἔλθειν.
 Ξεῖνε, σὺ δ' ὧδ' ἐμέθεν ξυνεῖς ἔπος, ὅφρα τάχιστα
 290 πομπῆς καὶ νόστοιο τύχης παρὰ πατρὸς ἐμοῖο.
 Δῆεις ἀγλαὸν ἄλσος Ἀθῆνης ἄγχι κελεύθου,
 αἰγείρου· ἐν δὲ κρήνῃ νάει, ἀμφὶ δὲ λειμῶν·
 ἔνθα δὲ πατρὸς ἐμοῦ πέσος τεθαλυῖα τ' ἄλωη,
 τόσσον ἀπὸ πτόλιος, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας·
 295 ἔνθα καθέζομενος μεῖναι χρόνον, εἰκόθεν ἡμεῖς
 ἄστυδε ἔλθωμεν καὶ ἰκώμεθα δώματα πατρὸς.
 Αὐτὰρ ἐπὶ ἡμέας ἔλπει ποτὶ δώματα· ἀφίχθαι,
 καὶ τότε Φαιήκων ἱμεν ἐς πόλιν ἧδ' ἐρέεσθαι
 δώματα πατρὸς ἐμοῦ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.
 300 Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐστὶ καὶ ἂν παῖς ἡγήσαιτο
 νῆπιος· οὐ μὲν γάρ τι εἰκοτά τοῖσι τέτυκται
 δώματα Φαιήκων, οἷος δόμος Ἀλκινόοιο
 ἥρωος. Ἀλλ' ὅπῃ ἂν σε δόμοι κεκύθωσι καὶ αὐλῇ,
 305 ὣκα μάλα μεγάροιο διελθέμεν, ὅφρ' ἂν ἵκηαι
 μητέρ' ἐμήν· ἡ δ' ἔσται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ,
 ἡλάκατα στρωφῶς· ἀλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι,
 κίονι κεκλιμένη· δμῶαί δέ οἱ εἶατ' ὅπισθεν.
 Ἔνθα δὲ πατρὸς ἐμοῖο θρόνος ποτικέκληται αὐγῇ,
 τῷ θεοὶ οἶνοποτάζει ἐφῆμενος ἀθάνατος ὧς.
 310 Τὸν παραμειψάμενος μητρὸς ποτὶ γούνασι χεῖρας
 βάλλειν ἡμετέρης, ἵνα νόστιμον ἦμαρ ἴδῃαι
 χαίρων καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐσσί.
 [Εἰ κέν τοι κείνη γε φίλα φρονέῃσ' ἐνὶ θυμῷ,
 ἐπωρῇ τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 315 οἶκον εὐκτιμένον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.]

At postquam ad urbem ascenderimus : circa quam murus
 altus, pulcer vero portus ab-utraq-ue-parte urbis,
 arctus autem introitus; naves vero per-viam utrinque-recurvæ
 subductæ sunt : omnibus enim *navtis ibi* statio est singulis.
 Ibi porro et ipsis forum *est* pulcrum Neptunium circa *tem-*
plum, vectitiis lapidibus profunde-immissis exstructum.
 Ibi vero navium armamenta nigrarum curant,
 rudentes, et spiras : et acuunt remos.
 Non enim Phæacibus curæ-est arcus, nec pharetra,
 sed mali, et remi navium, et naves æquales,
 quibus læti canum trajiciunt mare.
 Horum evito famam amaram, ne quis a-tergo
me carpat : valde enim sunt insolentes per vulgus :
 et fortasse quis sic dicat vilior obviam-factus :
 Quis vero ille *qui* Nausicaam sequitur, pulcerque magnusque,
 hospes? ubi illum nacta-est? maritus utique ei erit ipsi.
 Aut aliquem forte vagatum excepit sua a navi
 virorum longinquorum : quippe nulli prope sunt :
 aut aliquis ei supplicanti multum-exoptatus deus advenit,
 e-cœlo delapsus; habebit vero ipsum dies omnes.
 Rectius fecit, si etiam ipsa quærens maritum invenit
 aliunde : certe enim hos quidem spernit in populo
 Phæacas, qui ipsam ambiunt multique et nobiles.
 Sic dicent; mihi vero probra hæc essent.
 Et vero alii succensuerim, quæcunque talia quidem fecerit,
 quæ invitis caris patre et matre viventibus,
 viris misceatur, priusquam palam nuptiæ advenerint.
 Hospes, tu vero ita meum observa verbum, ut celerrime
 deductione et redivo potiaris a patre meo.
 Invenies pulcrum lucum Minervæ, prope viam,
 ex-populis; ibi autem fons effluit, circa *vero est* pratum :
 ibi vero patris mei *est* prædium, et florentes horti,
 tantum ab urbe, quantum *aliquis* auditur clamans :
 ibi desidens mane aliquamdiu, donec nos
 ad-urbem accesserimus, et pervenerimus ad-ædes patris.
 Ac postquam nos putaveris ad ædes pervenisse,
 tunc Phæacum eas in urbem, ac require
 ædes patris mei magnanimi Alcinoi.
 Facile vero conspicuæ sunt, et vel puer duceret
 infans : neque enim omnino similes illis sunt
 ædes Phæacum, qualis domus Alcinoi
 herois. Ac postquam te ædes occuluerint et aula,
 celeriter valde ædes transi, donec perveneris
 ad-matrem meam; illa autem sedet ad focum in ignis splen-
 dore,] pensa versans purpurea, mirabile visu,
 columnæ acclinata; ancillæ vero illi sedent a-tergo.
 Ibi autem patris mei solium acclinatum-est foco :
 cui ille vinum-potat insidens, immortalis instar.
 Hoc præterito matris ad genua manus
 extendere nostræ, ut redivo diem videas
 gaudens cito, etiamsi valde procul hinc sis.
 [Si tibi illa quidem bene cupierit in animo,
 spes tibi deinde amicosque videndi, et perveniendi
 ad domum pulcre-ardificatam, et tuam in patriam *terram.*]

ᾯς ἄρα φωνήσας ἴμασεν μᾶστιγι φαεινῇ
 ἡμιόνους· αἱ δ' ὥκα λίπον ποταμοῖο βέεθρα·
 αἱ δ' εὖ μὲν τρώων, εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν.
 Ἡ δὲ μάλ' ἡνιόχευεν, ὅπως ἄμ' ἐποῖατο πεζοί
 820 ἀμφίπολοί τ' Ὀδυσσεύς τε· νόμῳ δ' ἐπέβαλλεν ἱμάσθλην.
 Δύσετό τ' ἥελιος καὶ τοὶ κλυτὸν ἄλσος ἵκοντο
 ἱρὸν Ἀθηναίης, ἔν' ἄρ' ἔξετο διὸς Ὀδυσσεύς.
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἡρᾶτο Διὸς κούρη μεγάληο·
 Κλυθί μευ, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη·
 325 νῦν δὴ πέρ μευ ἄκουσον, ἐπεὶ πάρος οὔ ποτ' ἄκουσας
 βραιομένου, ὅτε μ' ἔρβαιε κλυτὸς Ἑννοσίγαιος.
 Δός μ' ἐς Φαίηκας φίλον ἔλθειν ἧδ' ἔλσεινόν.
 ᾯς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη·
 αὐτῇ δ' οὕπως φαίνεται ἑναντίη· αἶδετο γάρ βα
 330 πατροκασίγνητον· ὃ δ' ἐπιζαφελῶς μενέαιεν
 ἀντιθέμῳ Ὀδυσσῇ, πάρος ἦν γαίαν ἰκέσθαι.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Η.

Ὀδυσσεὺς εἰσοδος πρὸς Ἀλκίνοον.

ᾯς δὲ μὲν ἔνθ' ἡρᾶτο πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς·
 κούρην δὲ προτὶ ἄστρῳ φέρον μένος ἡμιονοῖν.
 Ἡ δ' ὅτε δὴ οὐ πατρὸς ἀγακλυτὰ δώμαθ' ἵκανεν,
 στήσεν ἄρ' ἐν προθύροις· κασιγνήτοι δέ μιν ἀμφί
 6 ἴσταντ', ἀθανάτοις ἐναλίχιοι· οἳ ῥ' ὑπ' ἀπήνης
 ἡμιόνους ἔλουν, ἐσθῆτά τε ἔξφερον εἴσω.
 Αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον ἔν' ἦε· δαΐε δὲ οἱ πῦρ
 γρη῏ς Ἀπειραΐη, θαλαμηπόλος Εὐρυμέδουσα,
 τήν ποτ' Ἀπείρηθεν νέες ἤγαγον ἀμφιελίσσαι·
 10 Ἀλκινόω δ' αὐτὴν γέρας ἔξελον, οὐνεκα πᾶσιν
 Φαίηκεσσιν ἄνασσε, θεοῦ δ' ὥς δῆμος ἄκουεν·
 ἥ τρέφε Νausικαάν λευκώλενον ἐν μεγάροιςιν.
 Ἡ οἱ πῦρ ἀνέκαie, καὶ εἴσω δόρπον ἐκόσμει. [θήνη
 15 Καὶ τότε Ὀδυσσεὺς ὥρτο πολινδ' ἵμεν· αὐτὰρ Ἀ-
 πολλὴν ἥερα χεῖρε, φίλα φρονέουσ' Ὀδυσσῇ,
 μή τις Φαίηκων μεγαθύμων ἀντεβολήσας
 κερτομέοι τ' ἐπέεσσι καὶ ἐξερέοιθ', ὅτις εἴη.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἐμελλε πόλιν δύσεσθαι ἑρᾶννῃν,
 20 ἐνθα οἱ ἀντεβόλησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 παρβενικῇ εἰκυῖα νεήνιδι, κάλπιν ἐχούσῃ·
 στή δὲ πρόσθ' αὐτοῦ· ὃ δ' ἀνείρετο διὸς Ὀδυσσεύς·
 ᾯ τέκος, οὐκ ἂν μοι δόμον ἀνέρος ἡγήσαιο
 Ἀλκινόου, ὃς τοῖδε μετ' ἀνθρώποισιν ἀνάσσει·
 καὶ γὰρ ἐγὼ ξείνος ταλαπεῖριος ἐνθάδ' ἰκάνω,
 25 τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης· τῷ οὔτινα οἶδα
 ἀνθρώπων, οἳ τήνδε πόλιν καὶ ἔργα νέμονται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε πάτερ, δόμον, ὃν με κελεύεις,
 δεῖξον· ἐπεὶ μοι πατὴρ ἀμύμονος ἐγγυῖοι ναίει.
 30 Ἄλλ' ἴθι σιγῇ τοῖον· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω·
 μηδὲ τιν' ἀνθρώπων προτιόσσεο μῆδ' ἐρέεινε.

Sic igitur locuta, percussit scutica splendida
 mulos; hi vero celeriter reliquerunt fluvii fluentia :
 ii autem bene currebant et bene alternabant pedes.
 Illa autem sedulo aurigabatur, ita ut simul sequerentur pe-
 dibus] ancillisque Ulyssesque; mente (arte) vero impinge-
 bat scuticam.] Occidebatque sol, et illi inclytum ad-lucum
 pervenere] sacrum Minervæ, ubi proinde consedit divinus
 Ulysses.] Statim deinde supplicabat Jovis filizæ magni :
 Audi me, ægidem-tenentis Jovis filia, indomita :
 nunc tandem me exaudi, quoniam antea nunquam exaudisti
 jactatum, quando me jactabat inclytus Neptunus.
 Da me ad Phæacæ gratum venire ac miserandum.
 Sic dixit supplicans; eum autem audivit Pallas Minerva :
 ipsi vero nondum apparebat palam; verebatur enim etiam
 patrum; is autem vehementer irascebatur
 divino Ulyssi, antequam is suam ad-terram perveniret.

ODYSSEÆ VII.

Ulyssis ingressus ad Alcinoûm.

Sic quidem ibi supplicabat audens divinus Ulysses ;
 puellam vero ad urbem ferebat robur mulorum.
 Illa vero quando jam sui patris ad-inclytas ædes pervenerat,
 stetit in vestibulo : fratres vero eam undique
 circumstabant, immortalibus similes; qui a curru
 mulos solverunt, vestemque portarunt intro.
 Ipsa vero ad thalamum suum ibat; accendebat autem ei ignem
 anus Apiræa, cubicularia Eurymedusa,
 quam olim ex-Apîra naves duxerunt utrinque-recurvæ :
 Alcinoos autem eam munus elegerant, eo-quod omnibus
 Phæacibus imperabat, deoque veluti populus ei auscultabat :
 quæ enutrierat Nausicaam pulcris-ulnis in ædibus.
 Hæc ei ignem accendebat, et intus cœnam adornabat.
 Et tunc Ulysses surrexit ad-urbem iturus; ac Minerva
 multam ei caliginem infudit, bene cupiens Ulyssi,
 ne-quis Phæacum magnanimorum obviam-factus,
 conviciareturque verbis, et interrogaret, quisnam esset.
 Sed quum jam esset urbem ingressurus amœnam,
 tum ei obviam-facta-est dea cæsiis-oculis Minerva,
 virgini similis juvenulæ, urnam gestanti;
 stetitque ante eum : interrogabat autem divinus Ulysses :
 O filia, nonne me ad-domum viri deduxeris
 Alcinoi, qui hosce inter homines imperat?
 etenim ego hospes multa-passus huc veni,
 procul e longinqua terra : quare neminem novi
 hominum, qui hanc urbem et hæc opera inhabitant.
 Hunc autem rursus allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva :
 enimvero ego tibi, hospes pater, domum, quam me jubes,
 monstrabo; quoniam meum prope patrem eximium habitat.
 Verum eas tacite sic; ego vero viam monstrabo :
 neu quenquam hominum aspice, neu interroga.

Οὐ γὰρ ξείνους οἷδα μάλ' ἀνθρώπους ἐνέχονται,
 οὐδ' ἀγαπαζόμενοι φιλέουσ', ἔκ κ' ἄλλοθεν ἔλθοι.
 Νηυσὶ θεῶσιν τοίγε πεποιθότες ὠκέησιν
 35 λαΐμα μὲν' ἐκπερώουσιν, ἐπεὶ σφισι δῶκ' Ἐνοσίχθων·
 τῶν νέες ὠκείαι ὥς τε πτερὸν ἤε νόημα.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
 καρπαλίμως· ὃ δ' ἔπειτα μετ' ἵχνια βαίνει θεοῖο.
 Τὸν δ' ἄρα Φαίηκες ναυσικλυτοὶ οὐκ ἐνόησαν
 40 ἐρχόμενον κατὰ ἄστου διὰ σφέας. Οὐ γὰρ Ἀθήνη
 εἶα εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς· ἥ β' οἱ ἀγλὺν
 θεσπεσίην κατέχευε, φίλα φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.
 Θαύμαζεν δ' Ὀδυσσεὺς λιμένας καὶ νῆας εἰσας,
 αὐτῶν θ' ἡρώων ἀγορὰς καὶ τεῖχεα μακρὰ,
 45 ὕψηλὰ σκολόπεσσιν ἀρηρότα, θαῦμα ἰδέσθαι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ βασιλῆος ἀνακλυτὰ δώμαθ' ἵκοντο,
 τοῖσι δὲ μύθων ἴηρε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Οὗτος δὴ τοι, ξεῖνε πάτερ, δόμος, ὃν με κελεύεις
 πεφραδένειν· δῆεις δὲ Διοτρεφέας βασιλῆας,
 50 δαίτην δαινυμένους· σὺ δ' ἔσω κίε μὴδέ τι θυμῷ
 τάρβει· θαρσαλέος γὰρ ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων
 ἔργοισιν τελέθει, εἰ καὶ ποθεν ἄλλοθεν ἔλθοι.
 Δέσποιναν μὲν πρῶτα κυχῆσαι ἐν μεγάροισιν·
 Ἀρήτη δ' ὄνομα· ἐστὶν ἐπώνυμον, ἔκ δὲ τοκῆων
 55 τῶν αὐτῶν, ὅς περ τέκον· Ἀλκίνοον βασιλῆα.
 Ναυσίθοον μὲν πρῶτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 γέναιτο καὶ Περιβοῆα, γυναικῶν εἶδος ἀρίστη,
 δπλοτάτη θυγάτηρ μεγαλήτορος Εὐρυμέδοντος·
 ὃς ποθ' ὑπερθύμοισι Γιγάντεσσιν βασιλευσεν·
 60 ἀλλ' ὃ μὲν ὤλεσε λαὸν ἀτάσθαλον, ὤλετο δ' αὐτός.
 Τῇ δὲ Ποσειδάων ἐμίγη καὶ ἐγέναιτο παῖδα
 Ναυσίθοον μεγάρυμον, ὃς ἐν Φαίῃσιν ἀνασσειν·
 Ναυσίθοος δ' ἔτεκεν Ῥηξήνορά τ' Ἀλκινόον τε.
 Τὸν μὲν, ἄκουρον ὄντα, βάλ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 65 νυμφίον ἐν μεγάρῳ, μίαν ὄλην παῖδα λιπόντα
 Ἀρήτην· τὴν δ' Ἀλκίνοος ποιήσας ἄκοιτον,
 καὶ μιν ἔτισ', ὥς οὗτις ἐπὶ χθονὶ τίεται ἄλλη,
 δοῦσαι νῦν γε γυναῖκες ὅπ' ἀνδράσιν οἶκον ἔχουσιν.
 Ὡς κελίην πέρι κῆρι τετίμηται τε καὶ ἐστὶν
 70 ἔκ τε φίλων παίδων ἔκ τ' αὐτοῦ Ἀλκινόοιο
 καὶ λαῶν, οἳ μὲν βαθεὶν ὥς εἰς ὁρόωντες,
 δεϊδέχεται μύθοισιν, ὅτε στελγῆσ' ἀνὰ ἄστου.
 Οὐ μὲν γάρ τι νόου γε καὶ αὐτῇ δεύεται ἐσθλοῦ·
 οἷσιν τ' εὖ φρονέησι καὶ ἀνδράσι νεῖκεα λύει.
 75 Εἰ κέν τοι κελίην γε φίλα φρονέησ' ἐνὶ θυμῷ,
 ἑπαρῇ τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ σπὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
 πόντον ἐπ' ἀτρούγετον· λίπε δὲ Σχερίην ἐρατεινὴν·
 80 ἔκετο δ' ἐς Μαραθῶνα καὶ εὐρύαγυιαν Ἀθήνην,
 δῦνε δ' Ἐρεγθῆος κυκινὸν δόμον. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Ἀλκινόου πρὸς δώματ' ἴε κλυτὰ· πολλὰ δὲ οἱ κῆρ
 ὥρμαιν' ἱσταμένῳ, πρὶν χάλκεον οὐδὸν ἰκέσθαι.
 Ὡς τε γὰρ ἡελίου αἴγλη πέλεν ἤε σελήνης,
 85 δῶμα καθ' ὕπερθε μέγαλ' ἵτορος Ἀλκινόοιο.

HOMERUS.

Non enim hospites hi valde homines colunt,
 nec amice-excipientes amplectuntur, qui aliunde venerit.
 Navibus velocibus hi freti celeribus,
 voraginem maris magnam trajiciunt; quippe ipsis hoc dedit
 Neptunus:] horum naves veloces veluti ala sive cogitatum.
 Sic igitur locuta, præibat Pallas Minerva
 celeriter: ille vero inde post vestigia ibat deæ.
 Hunc autem Phæaces nautæ-inclityi non adverterunt
 gradientem in urbe per ipsos. Non enim Miverva
 sinebat pulcris-comis, potens dea, quæ ei caliginem
 divinam offuderat, bene ei cupiens in animo.
 Mirabatur autem Ulysses portus et naves æquales,
 ipsorumque heroum fora, et mœnia longa,
 sublimia, vallis munita, mirabile visu.
 Sed quando jam regis ad-inclityas domos pervenerant,
 inter-eos sermones exorsa-est dea cæsiis-oculis Minerva:
 Hæc jam tibi, hospes pater, domus est quam me jubes
 monstrare; invenies vero Jovis-alumnos reges
 epulas epulantes: tu autem intro eas, neu quicquam animi
 timeas: audax enim vir in omnibus potior
 operibus est, etiam sicunde aliunde venerit.
 Reginam quidem primo invenies in ædibus:
 Arete vero nomen est inditum ei: ex parentibus autem
 iisdem est, qui-quidem genuerunt Alcinooum regem.
 Nausithoum quidem primum Neptunus terræ-concussor
 genuit, et Peribœa, mulierem forma præstantissima,
 minima-natu filia magnanimi Eurymedontis,
 qui olim superbis Gigantibus imperabat:
 verum hic quidem perdidit populum scelestum, periitque
 ipse.] Cum-illa vero Neptunus mixtus-est, et genuit filium
 Nausithoum magnanimum, qui inter Phæacas imperabat:
 Nausithous vero genuit Rhæxenoremque, Alcinooumque.
 Illum quidem, prole-mascula-carentem, interemit argenteo-
 arcu Apollo,] ducta-recens-uxore, in regia, unica sola filia
 relicta] Arete; hanc vero Alcinoos duxit uxorem,
 et ipsam honoravit, ut nulla super terra honoratur alia,
 quotquot nunc mulieres sub viris domum habent.
 Sic illa ex animo honoraturque, et est honorata
 et a caris liberis, et ab ipso Alcinoou,
 et civibus, qui ipsam veluti deam suspicientes,
 excipiunt vocibus faustis, quum incedit per urbem.
 Neque enim omnino mente et ipsa eget bona;
 quibus quidem bene velit, his viris etiam lites solvit.
 Si tibi illa quidem bene velit in animo,
 spes tibi deinde amicosque videndi, et perveniendi
 in domum excelsam, et tuam in patriam terram.
 Sic igitur locuta, abiit cæsiis-oculis Minerva
 pontum super infructuosum; reliquitque Scheriam amabi-
 lem:] venit autem ad Marathona, et latas-vias-habentes Athe-
 nas,] ingressaque-est Erechthei bene-munitam domum. At
 Ulysses] Alcinoi ad domos ibat inclityas: multa vero ei cor
 agitabat stanti, priusquam æreum ad-limen venisset.
 Instar enim solis splendor erat, aut lunæ,
 domum per excelsam magnanimi Alcinoi.

Χάλκεοι μὲν γὰρ τοῖχοι ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
 ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ· περὶ δὲ θριγκὸς κυάνοιο·
 χρύσειαι δὲ θύραι πυκινὸν δόμον ἐντὸς ἔργον·
 ἀργύρεοι δὲ σταθμοὶ ἐν χαλκῷ ἕστασαν οὐδῶ,
 90 ἀργύρεον δ' ἐφ' ὑπερθύριον, χρυσῆ δὲ κορώνη.
 Χρῦσοι δ' ἐκάτερθε καὶ ἀργύρεοι κύνες ἦσαν,
 οὓς Ἥφαιστος ἔτευξεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν,
 δῶμα φυλασσέμεναι μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 95 ἔνθ' ἐν θρόνῳ περὶ τοίχῳ ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
 ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ διαμπερές· ἐνθ' ἐνὶ πέπλοι
 λεπτοὶ εὐνήτοιο βεβλήατο, ἔργα γυναικῶν.
 Ἐνθα δὲ Φαιήκων ἡγήτορες ἐδριώοντο,
 πίνοντες καὶ ἔδοντες· ἐπιπετανὸν γὰρ ἔχασκον.
 100 Χρῦσοι δ' ἄρα κοῦροι εὐδμήτων ἐπὶ βωμῶν
 ἕστασαν, αἰθόμενας δαίδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες,
 φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσιν.
 Πεντήκοντα δὲ οἱ δμῳαὶ κατὰ δῶμα γυναικες,
 αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλην ἐπὶ μῆλοπα καρπὸν,
 105 αἱ δ' ἰστοὺς ὑφώσι καὶ ἡλάκατα στρωφῶσιν,
 ἤμεναι, οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγίροιο·
 καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὕδρον ἔλαιον.
 Ὅσσην Φαίηκες περὶ πάντων ἰδριεὶς ἀνδρῶν
 νῆα βοῇ ἐνὶ πόντῳ ἑλαυνέμεν, ὥς δὲ γυναῖκες
 110 ἰσὺν τεχνῆσαι· πέρι γὰρ σφίσι δῶκεν Ἀθήνη
 ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα καὶ φρένας ἑσθλὰς.
 Ἐκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων
 τετράγυος· περὶ δ' ἔρκος ἑλῆλαται ἀμφοτέρωθεν.
 Ἐνθα δὲ δένδρεα μακρὰ πεφύκει τηλεθώοντα,
 115 ὄχυναι καὶ βόαι καὶ μῆλ' ἀγλαόκαρποι,
 συκαὶ τε γλυκεραὶ ἑλαῖαι τηλεθώουσαι.
 Τῶν οὐποτε καρπὸς ἀπολλύται· οὐδ' ἀπολείπει
 χειμάτος οὐδὲ θέρεως, ἐπετήσιος· ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
 Ζεφυρίῃ πνέουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέρσσει.
 120 Ὅγῃν ἐπ' ὄγῃν γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μῆλῳ,
 αὐτὰρ ἐπὶ σταφυλῇ, σταφυλῇ, σύκον δ' ἐπὶ σύκῳ.
 Ἐνθα δὲ οἱ πολύκαρπος ἄλῳ ἐρρίζωται·
 τῆς ἑτέρον μὲν θειλόπεδον λευρῷ ἐνὶ χώρῳ
 τέρεται ἡελίῳ, ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυγῶσιν,
 125 ἄλλας δὲ τραπέουσιν· πάροιθε δὲ τ' ὀμφακῆς εἰσιν,
 ἄνθος ἀφιεῖσαι, ἑτεραι δ' ὑποπερσάζουσιν.
 Ἐνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νεύατον ὄρχον
 παντοῖαι πεφύασιν, ἐπιπετανὸν γανόουσαι·
 ἐν δὲ δύο κρῆναι, ἡ μὲν τ' ἀνὰ κῆπον ἔπαντα
 130 σκίδναται, ἡ δ' ἐτέρωθεν ὑπ' αὐλῆς οὐδὸν ἵησιν
 πρὸς δόμον ὑψηλὸν, θένε ὑδρεύοντο πολῖται.
 Τοῖ' ἄρ' ἐν Ἀλκινόοιο θεῶν ἔσαν ἀγλαὰ δῶρα.
 Ἐνθα στὰς θεεῖτο πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα εἰὼς θηήσατο θυμῷ,
 135 καρπαλίμως ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσατο δώματος εἰσω.
 Εὖρε δὲ Φαιήκων ἡγήτορας ἡδὲ μέδοντας
 σπένδοντας δεπόμεσιν εὐσκόπῳ Ἀργεῖφόντῃ,
 ᾧ πυμάτω σπένδεσκον, ὅτε μνηστῆατο κοῖτου.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ διὰ δῶμα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,

Ærea etenim parietes ducti erant hinc et illinc,
 ad intimum-secessum a limine: circum autem coronæ ex cyano:] aureæ vero fores firmam domum intus claudabant:
 argentei autem postes in æreo stabant limine,
 argenteumque superliminare, aureus autem annulus.
 Aurei porro utrique et argentei canes erant,
 quos Vulcanus fecerat peritis præcordiis,
 domum ut-custodirent magnanimi Alcinoi,
 immortales qui-sunt et senii-expertes per-dies omnes.
 Intus vero solia circa parietem firmata-erant hinc et illinc,
 ad intimum-secessum a limine usque: ibi pepli
 tenues bene-texti instrati-erant, opera mulierum.
 Hic autem Phæacum primates sedebant,
 bibentes et edentes; perpetuo enim *epulas* habebant.
 Aurei vero juvenes bene-structas super aras
 stabant, ardentes facies in manibus tenentes,
 illucentes noctu per domum convivis.
 Quinquaginta porro ei ancillæ per domum mulieres;
 aliæ quidem molunt in mola flavum frumentum;
 aliæ vero telas texunt et fusos versant
 sedentes, *mobiles* qualia folia excelsæ populi:
 textilibus autem a-linteis distillat humidum oleum.
 Quantum Phæaces supra omnes periti *sunt* homines
 navem celerem per pontum dirigendi, tantum etiam mulieres
 telam texendi; supra-modum enim illis dedit Minerva
 operaque scire perpulcra, et ingenium *habere* bonum.
 Extra vero aulam magnus est hortus prope januas
 quatuor-jugorum: circa autem *eum* septum ductum-est
 utrinque.] Ibi vero arbores proceræ creverant virentes,
 piri, et mali-punicæ, et mali pulcro-fructu,
 ficusque dulces, et olæ virescentes.
 Ex-his nunquam fructus perit, nec deficit
 hieme, neque æstate, perennis; sed omnino semper
 Zephyrus spirans, alia quidem crescere-facit, alia vero ma-
 turescere.] Pirus post pirum senescit, malumque post ma-
 lum,] ac post uvam uva, ficusque post ficum.
 Ibi porro ei fructuum-plena vinea fundata-est:
 hujus alterum quidem apricum-solum plano in loco
 siccatur sole; alias autem *uvæ* vindemiant,
 alias vero calcant; ante autem, *uvæ* immaturæ sunt,
 florem emittentes, aliæ vero submaturescunt.
 Ibi porro cultæ leguminum-areolæ ad extremum ordinem
 omnigenæ consitæ-sunt, perenne florentes:
 insunt autem duo fontes, alter quidem per hortum totum
 dispergitur, alter vero ex-altera-parte sub aulæ limen fluit
 ad domum excelsam, unde aquabantur cives.
 Talia igitur in Alcinoi *domo* deorum erant splendida dona.
 Ibi stans hæc admirabatur audens divinus Ulysses.
 Ac postquam omnia suo admiratus-erat animo,
 celeriter super limen ingressus-est intra domum.
 Invenit autem Phæacum ductores atque principes
 libantes poculis speculatori Argicidæ;
 cui ultimo libabant, quando cogitabant de-lecto.
 Verum ivit per domum audens divinus Ulysses,

140 πολλὴν ἥρ' ἔχων, ἣν οἱ περίεχεν Ἀθήνη,
 ὄφρ' ἔατ' Ἀρήρην τε καὶ Ἀλκίνοον βασιλῆα.
 Ἄμφ' δ' ἄρ' Ἀρήτης βάλε γούνασι χεῖρας Ὀδυσσεύς.
 Καὶ τότε δὴ β' αὐτοῖο πάλιν χυτο θέσφατος ἀήρ.
 Οἱ δ' ἄνευ ἐγένοντο δόμον κάτα, φῶτα ἰδόντες·
 145 θαύμαζον δ' ὀρώοντες· ὃ δ' ἑλιτάνευσεν Ὀδυσσεύς·
 Ἀρήτη, θυγάτηρ Ῥηξήνορος ἀντιθέοιο,
 σὺν τε πόσιν σά τε γούναθ' ἱκάνω, πολλὰ μογήσας,
 τοῦσδε τε δαιτυμόνας· τοῖσιν θεοὶ ὄλβια δοῖεν
 ζῶμεναι, καὶ παισὶν ἐπιτρέψειεν ἕκαστος
 150 κτήματ' ἐνὶ μεγάροισι γέρας θ', ὃ τι δῆμος ἔδωκεν.
 Αὐτὰρ ἔμοι πομπὴν ὀτρύνετε πατρίδ' ἱέσθαι
 θάσσον· ἐπεὶ δὴ δητὰ φίλων ἀπο πῆματα πάσχω.
 Ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσιν,
 πὰρ πυρί· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 155 Ὅφ' δὲ δὴ μετέειπε γέρων ἦρως Ἐχένης,
 ὃς δὴ Φαιήκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν
 καὶ μύθοισι κέκαστο, παλαιὰ τε πολλὰ τε εἰδώς·
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἀλκίνο', οὐ μὲν τοι τόδε κάλλιον οὐδὲ ἕουκεν
 160 ξείνον μὲν χαμαὶ ἵσθαι ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσιν·
 οἶδε δὲ σὺν μῦθον ποτιδέγμενοι ἰσχανύωνται.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ ξείνον μὲν ἐπὶ θρόνον ἀργυροῦθλου
 εἶσον ἀναστήσας· σὺ δὲ κηρύχεσσι κέλευσον
 οἶνον ἐπικρῆσαι, ἵνα καὶ Διὶ τερπικεραυνῷ
 165 σπείσομεν, ὃς θ' ἱκέτησιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ·
 δόρπον δὲ ξείνῳ ταμίῃ δότω ἔνδον ἐόντων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
 χειρὸς ἑλὼν Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην
 ὥρσεν ἀπ' ἐσχαρόφιν καὶ ἐπὶ θρόνου εἰσε φαεινοῦ,
 170 οἶον ἀναστήσας, ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα,
 ὃς οἱ πλησίον ἔζε, μάλιστα δὲ μιν φιλέσκειν.
 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προῶν ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῇ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λῆθτος,
 νύλασθαι· παρὰ δὲ ζεστήν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 175 Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα,
 εἶδατα πολλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων.
 Αὐτὰρ ὃ πίνε καὶ ἤσθε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·
 Ποντόνοε, κρητῆρα κερασσάμενος μέθυ νεῖμον
 180 πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ἵνα καὶ Διὶ τερπικεραυνῷ
 σπείσομεν, ὃς θ' ἱκέτησιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
 Ὡς φάτο· Ποντόνοος δὲ μελλέφρονα οἶνον ἐκίρνα·
 νόημασεν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενος δαπέεσσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπίον θ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 185 τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Νῦν μὲν δαισάμενοι κατακαίετε οἶκαδ' ἰόντες·
 ἤϊωθεν δὲ γέροντας ἐπὶ πλέονας καλέσαντες
 190 ξείνον ἐνὶ μεγάροισι ξεινίσσομεν ἡδὲ θεοῖσιν
 βέξομεν ἱερὰ καλά· ἔπειτα δὲ καὶ περὶ πομπῆς
 μνησόμεθ', ὥς χ' ὃ ξείνος ἄνευθε πόνου καὶ ἀνίης
 πομπῇ ὕφ' ἡμετέρῃ ἣν πατρίδα γαῖαν ἔκηται

multam caliginem habens, quam ei circumfuderat Minerva,
 donec perveniret ad-Aretemque et Alcinooum regem.
 Circumjecit autem Aretæ genubus manus Ulysses.
 Et tum demum rursus dissipata-est divinitus-offusa nebula.
 Illi vero muti facti-sunt per domum, virum conspicati :
 admirabanturque intuentes : sed supplicabat Ulysses :
 Arete, filia Rhexenoris paris-deo,
 ad-tuum maritum, et ad-tua genua veni, multa passus,
 et ad-hosce convivas, quibus dii feliciter dent
 vivere, et liberis transmittat unusquisque
 possessiones in ædibus, honoremque, quem populus dedit.
 At mihi deductionem parate, in-patriam ut-perveniam
 ocyus : quoniam diu *procul* ab-amicis ærumnas patior.
 Sic fatus, resedit ad focum in cineribus,
 juxta ignem ; illi vero omnes obmutuerunt silentio.
 Seroque tandem inter-eos-fatus-est senex heros Echeneus
 qui sane Phæacum virorum maximus-natu erat,
 et sermonibus præstabat, priscaque et multa sciens :
 qui inter-eos benevolens concionatus-est et dixit :
 Alcinoe, non sane tibi hoc honestius, nec convenit,
 hospitem quidem humi sedere ad focum in cineribus :
 hi vero tuum sermonem expectantes continent-se.
 Verum age jam hospitem in sede argenteis-clavis-distincta
 colloca erectum : tu vero præcones jube
 vinum infundere, ut et Jovi fulmine-gaudenti
 libemus, qui supplices una venerandos comitatur :
 cœnam vero hospiti proma det ex-intus reconditis.
 Ac postquam hoc audivit sacra vis Alcinoi,
 manu prehensum Ulyssem prudentem, versutum,
 erexit a-foco, et in sedem collocavit splendidam,
 filio surgere-jusso, virtutis-amante Laodamante,
 qui ei proximus sedebat ; maxime autem *ipse* eum diligebat.
 Aquam vero ancilla gutturnio infudit ferens
 pulcro, aureo, super argenteum lebetem,
 ad-lavandum ; juxtaque politam extendit mensam.
 Panem vero venerabilis proma apposuit ferens,
 fercula multa apponens, largiens de-præsentibus.
 Atque ille bibebat et edebat, audens divinus Ulysses :
 et tum præconem allocuta-est vis Alcinoi :
 Pontonoe, cratere mixto vinum distribue
 omnibus per domum ; ut et Jovi fulmine-gaudenti
 libemus, qui supplices una venerandos comitatur.
 Sic dixit ; Pontonous autem dulce vinum miscebat ;
 distribuitque omnibus, auspicatus poculis.
 Ac postquam libaranque hiberantque, quantum volebat ani-
 mus, illis dein Alcinoous concionatus-est et dixit :
 Audite, Phæacum ductores atque principes,
 ut dicam quæ me animus in pectoribus jubet.
 Nunc quidem epulati cubetis domum profecti :
 mane vero senibus pluribus advocatis,
 hospitem in ædibus hospitaliter-excipiemus, ac diis
 faciemus sacra pulcra : deinde autem et de deductione
 cogitabimus, ut hic hospes sine labore et molestia
 deductione sub nostra suam in-patriam terram perveniat,

χαίρων καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἔστιν·
 195 μηδέ τι μεσηγύς γε καχὸν καὶ πῆμα πάθῃσιν,
 πρὶν γε τὸν ἥς γαίης ἐπιθήμηναι· ἔνθα δ' ἔπειτα
 πείσεται, ἅσσα οἱ Αἴσα Κατακλῶθές τε βαρεῖαι
 γεινομένη νήσαντο λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
 Εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθεν,
 200 ἄλλο τι δὴ τόδ' ἔπειτα θεοὶ περιμυχανόμενται.
 Αἰεὶ γάρ τὸ πάρος γε θεοὶ φαίνονται ἑναργεῖς
 ἡμῖν, εὖτ' ἔρδωμεν ἀγακλειτὰς ἑκατόμβας·
 δαίνονται τε παρ' ἄμμι καθήμενοι, ἔνθα περ ἡμεῖς.
 Εἰ δ' ἄρα τις καὶ μῦθος ἰὼν ζυμβλητὰς ὀδύτης,
 205 οὔτι κατακρύπτουσιν· ἐπεὶ σφισιν ἐγγύθεν εἰμὲν,
 ὅς περ Κύκλωπές τε καὶ ἄγρια φύλα Γιγάντων. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 'Αλκίνο', ἄλλο τί τοι μελέτω φρεσὶν· οὐ γὰρ ἔγωγε
 ἀθανάτοισιν ἔοικα, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 210 οὐδέμας οὐδὲ φυτὴν, ἀλλὰ θνητοῖσι βροτοῖσιν·
 οὐστίνως ὑμεῖς τοι μαῖιστ' ὀχέοντες ὀξύν
 ἀνθρώπων, τοῖσιν κεν ἐν ἄλγεσιν ἰσασαίμην.
 Καὶ δ' ἔτι κεν καὶ μάλλον ἐγὼ κακὰ μυθήσασίμην,
 ὅσσα γε δὴ ζυμπαντα θεῶν ἰότητι μόγησα.
 215 'Αλλ' ἐμὲ μὲν δορπῆσαι ἑάσατε, κηδόμενόν περ.
 Οὐ γάρ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο
 ἔπλετο, ἥτ' ἐκέλευσεν ἔο μνήσασθαι ἀνάγκη,
 καὶ μάλα τεῖρόμενον, καὶ ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔχοντα.
 'Ὡς καὶ ἐγὼ πένθος μὲν ἔχω φρεσὶν· ἡ δὲ μάλ' αἰεὶ
 220 ἰσθήμεναι χέλεται καὶ πινέμεν· ἔκ δέ με πάντων
 ληθάνει, ὅσ' ἔπαθον, καὶ ἐνιπλήσασθαι ἀνώγει.
 'Ἵμεῖς δ' ὀτρύνεσθαι ἄμ' ἡοὶ φαινομένηφιν,
 ὥς κ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐμῆς ἐπιθήσετε πάτρης,
 καί περ πολλὰ παθόντα· ἰδόντα με καὶ λίποι αἰὼν
 225 κτῆσιν ἐμῇν, δμῳάς τε καὶ ὑπερεφές μέγα δῶμα.
 'Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἡδ' ἐκέλευον
 πεμπεμέναι τὸν ἔξινον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πεισάσαντ' ἐπὶ τὸν θ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 οἱ μὲν κακχείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἑκαστος.
 230 Αὐτὰρ δ' ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο δῖος Ὀδυσσεύς,
 πᾶρ δέ οἱ Ἀρήτη τε καὶ Ἀλκίνοος θεοειδῆς
 ἦσθην· ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτὸς·
 τοῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἤρχετο μύθων·
 ἔγνω γὰρ φᾶρός τε χιτῶνά τε, εἴματ' ἰδοῦσα
 235 καλὰ, τὰ ῥ' αὐτὴ τεύξε σὺν ἀμφίπολοισι γυναιξίν·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·
 Ζεῖνε, τὸ μὲν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτή·
 τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν· τίς τοι τάδε εἴματ' ἔδωκεν;
 οὐ δὴ φῆς ἐπὶ πόντον ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκέσθαι;
 240 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 'Ἄργαλέον, βασιλεῖα, διηνεκῶς ἀγορεύσαι [σεύς·
 κηδὲ', ἐπεὶ μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ Οὐρανίωνες·
 τοῦτο δέ τοι ἔρέω, δ' μ' ἀνείρεαι ἡδὲ μεταλλάξ.
 'Ὠκυγῆ τις νῆσος ἀπόπροθεν εἰν ἄλλ' αἰεὶται,
 245 ἔνθα μὲν Ἀτλαντὸς θυγάτηρ, δολόεσσα Καλυψώ,
 ναίει ἔνπλοκαμος, δεινὴ θεός· οὐδέ τις αὐτῇ
 μίσγεται, οὔτε θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.

gaudens, celeriter, etiam si valde procul sit :
 neu quod interea malum et damnum patiat,ur,
 antequam ipse suæ terræ appellat : ibi vero deinde
 patietur quæcunque ei Fatum Parcæque graves
 nascenti neverunt filo, quando ipsum peperit mater.
 Sin autem quis immortalium utique de cælo venit,
 aliud quippiam hoc deinceps dii moliantur.
 Semper enim pridem certe dii apparent manifesti
 nobis, quando facimus inclytas hecatombas;
 convivanturque apud nos sedentes, ubi quidem nos.
 Si vero quis et solus profectus occurrerit viator,
 nequaquam hoc occultant; quoniam ipsos prope sumus,
 quemadmodum Cyclopesque et feroces gentes Gigantum.
 Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 Alcinoe, aliud quid tibi curæ sit in animo; non enim ego
 immortalibus similis sum, qui cælum latum tenent,
 non corpore, nec oris habitu, sed mortalibus hominibus;
 quoscunque vos nostis maxime subeuntes miseriam
 hominum, hisce in doloribus equipararer.
 Et adhuc etiam plura ego mala narrarem,
 quæ jam cuncta deorum voluntate pertuli.
 Verum me quidem comare sinite, dolentem licet.
 Non enim odiosum præter ventrem importunius aliud
 est, qui jubet sui recordari necessitate,
 etiam valde afflictum, et in animo dolores habentem.
 Sic et ego dolores quidem habeo in animo; hic vero omnino
 semper] edere jubet et bibere; et me omnium
 oblivisci facit, quæcunque passus sum, et repleri postulat.
 Vos autem festinate simul cum aurora illucescente
 ut me infaustum meam deducatis in patriam,
 quamvis multa passum; conspicatum me vel relinquat vita
 possessionem meam, famulosque, et altam magnam domum.
 Sic dixit : illi autem omnes approbabant, et hortabantur
 deducere hunc hospitem, quoniam recte locutus erat.
 Ac postquam libarantque biberantque quantum volebat ani-
 mus, illi quidem decubituri iverunt domum unusquisque.
 At in ædibus relinquebatur divinus Ulysses,
 apud ipsum autem Areteque et Alcinoos deo-par
 sedebant : famulæ autem auferebant vasa convivii :
 inter eos vero Arete candidis ulnis exordiebatur sermones :
 agnovit enim pallium et tunicam, vestimenta videns
 pulcra, quæ quidem ipsa fecerat, cum ancillis mulieribus;
 et ipsum compellens alatis verbis allocuta est
 Hospes, hoc quidem te primum interrogabo ipsa :
 quis et unde es hominum? quis tibi hæc vestimenta dedit?
 an-non dicis, per mai e errantem te huc venisse?
 Hanc autem respondens affatus est ingeniosus Ulysses :
 difficile est, regina, penitus enarrare meas
 ærumnas : quandoquidem mihi multas dederunt dii-cælestes ;
 hoc vero tibi dicam, quod me interrogas et inquiris.
 Ogygia quædam insula procul in mari jacet,
 ubi quidem Atlantis filia, dolosa Calypso,
 habitat pulcris cornis, potens dea : nec quisquam eum-ipsa
 versatur, nec deorum, nec mortalium hominum.

Ἄλλ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐφέστιον ἤγαγε δαίμων
 ὅλον, ἐπεὶ μοι νῆα βοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ
 250 Ζεὺς ἔλασεν ἐκέασσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι·
 αὐτὰρ ἐγὼ τρόπῳ ἀγκὰς ἑλὼν νεὸς ἀμυγίλισσας
 ἐν νῆμαρ φερόμην· δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ
 νῆσον ἐς Ὠγγυγίην πέλασσαν θεοὶ, ἐνθα Καλυψὼ
 255 ναίει εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός· ἥ με λαβοῦσα,
 ἐνδυκείως ἐφίλει τε καὶ ἔτρεφεν ἥδ' ἐφασκεν
 θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἥματα πάντα·
 ἀλλ' ἐμὸν οὐποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν.
 Ἐνθα μὲν ἐπτάετας μένον ἔμπεδον, εἴματα δ' αἰεὶ
 260 δάκρυσι δέουσκον, τὰ μοι ἄμβροτα δῶκε Καλυψὼ.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ὀγδοὸν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθεν,
 καὶ τότε δὴ με κέλευσεν ἐποτρύνουσα νέεσθαι,
 Ζηνὸς ὑπ' ἀγγελίης, ἥ καὶ νόος ἐτρέπετ' αὐτῆς.
 Πέμπε δ' ἐπὶ σχεδίδις πολυδέσμον· πολλὰ δ' ἔδωκεν,
 265 σῖτον καὶ μέθυ ἡδὺ καὶ ἄμβροτα εἴματα ἔσσαν·
 οὔρον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λιάρὸν τε.
 Ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα μὲν πλεόν ἥματα ποντοπορεύων,
 ὀκτωκαιδεκάτῃ δ' ἐφάνη ὄρεα σκιοέοντα
 γαίης ὑμετέρης· γήθησε δέ μοι φίλον ἦτορ,
 270 δυσμώρῳ· ἥ γὰρ ἔμελλον ἔτι ξυνέσεσθαι οἷσι
 πολλῇ, τήν μοι ἐπύρσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 ὅς μοι ἐφορμήσας ἀνέμου κατέδρασε κελευθα,
 ὥρινεν δὲ θάλασσαν ἀθέσφατον· οὐδέ τι κύμα
 εἶα ἐπὶ σχεδίδις ἀδινὰ στενάχοντα φέρεσθαι.
 275 Ἴθην μὲν ἔπειτα θύελλα διεσκέδασ'· αὐτὰρ ἐγὼ γε
 νηρόμενος τὸδε λαῖτμα διέτμαγον, ὄφρα με γαίῃ
 ὑμετέρῃ ἐπέλασσε φέρον ἀνέμῳ τε καὶ ὕδωρ.
 Ἐνθα κέ μ' ἐκβαίνοντα βίησατο κύμ' ἐπὶ χέρσῳ,
 πέτρης πρὸς μεγάλησι βαλὼν καὶ ἀτερπέϊ χώρῳ·
 280 ἀλλ' ἀναχασσάμενος νῆχον πάλιν, ἕως ἐπῆλθον
 ἐς ποταμὸν, τῇ δὴ μοι εἰσατοὶ χώρος ἄριστος,
 λαῖος πετράων· καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο.
 Ἐκ δ' ἔπρεσον θυμυγερέων· ἐπὶ δ' ἄμβροσίν νύξ
 ἤλυθ'· ἐγὼ δ' ἀπάνευθε Διυπετέος ποταμοῖο
 285 ἐκθὰς ἐν θάμνοισι κατέδραθον· ἀμφὶ δὲ φύλλα
 ἤφυσάμην· ὕπνον δὲ πρὸς κατ' ἀπείρονα χεῦεν.
 Ἐνθα μὲν ἐν φύλλοισι, φίλον τετιμημένος ἦτορ,
 εὔδον παννύχιος καὶ ἐπ' ἡῶ καὶ μέσον ἤμαρ·
 δύσετό τ' ἥελιος καὶ με γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.
 290 Ἀμφιπόλους δ' ἐπὶ θινὶ τεγῇ ἐνόησα θυγατρὸς
 παιζούσας, ἐν δ' αὐτῇ ἔην εἰκυία θεῆσιν.
 Τὴν ἰκέτευς· ἥ δ' οὔτι νημάτος ἡμερότεν ἐσθλοῦ,
 ὡς οὐκ ἂν ἔλποιο νεώτερον ἀντιάσαντα
 ἐρέμεν· αἰεὶ γάρ τε νεώτεροι ἀφραδέουσιν.
 295 Ἦ μοι σῖτον ἔδωκεν ἄλις ἥδ' αἰθόπα οἶνον,
 καὶ λούσ' ἐν ποταμῷ, καὶ μοι τάδε εἴματ' ἔδωκεν.
 Ἰαυτὰ τοι ἀγνύμενός περ ἀληθείην κατέλεξα.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
 300 παῖς ἐμή, οὐνεκά σ' οὔτι μετ' ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν
 ἦγεν ἐς ἡμέτερον· σὺ δ' ἄρα πρῶτῃν ἰκέτευσας.

Sed me infelicem ad-focum *ejus* duxit deus
 solum, postquam mihi navem velocem candenti fulmine
 Jupiter percussam diffiderat medio in nigro mari.
 Ibi reliqui quidem omnes periire boni socii :
 at ego, carina ulnis comprehensa navis utrinque-recurvæ,
 novem-diebus ferebar : decima autem me nocte nigra
 insulam ad Ogygiam appulerunt dii, ubi Calypso
 habitat pulcris-comis, potens dea ; quæ me susceptum
 sedulo amice-tractabat, et alebat, et dicebat *se*
 facturam immortalē et senii-expertem per-dies omnes :
 sed meum nunquam animum in pectoribus ssectebat.
 Illic quidem septem-annos manebam perpetuo, vestes autem
 semper] lacrimis rigabam, quas mihi divinas dedit Calypso.
 Sed quum jam octavus mihi revolutus annus venit,
 tum demum me jussit hortans redire,
 Jovis e jussu, sive etiam animus mutatus-est ipstus.
 Misit vero *me* in rate multis-vinculis-juncta : multa autem de-
 dit,] panem et vinum suave ; et divinas vestes induit :
 ventumque misit innocuumque placidumque.
 Septem et decem autem navigabam dies per-mare-iter-faciens,
 decima-octava vero *mihi* apparuerunt montes umbrosi
 terræ vestræ ; lætatum vero est mihi carum cor,
 infelici : certe enim eram adhuc conflictaturus ærumnis
 multis, quas mihi immisit Neptunus terræ-concussor ;
 qui mihi incitatis ventis impedivit iter,
 commovitque mare immensum ; neque ullo-pacto *me* fluctus
 sinebat in rate vehementer ingemiscentem vehi.
 Hanc quidem deinde procella dispersit : atque ego
 natans hanc voraginem emensus-sum, donec me terræ
 vestræ appulit ferens ventusque et aqua.
 Ibi me egredientem allisisset fluctus ad terram,
 petras ad magnas jaciens et ingratum locum :
 sed recedens natavi rursus, donec veni
 ad fluvium, ubi demum mihi visus-est locus opportunissimus,
 lævis petrarum ; et receptus ibi-erat a-vento.
 Excidi autem animum-collecturus : ac divina nox
 supervenit : ego autem seorsum ab divinitus-fluente fluvio
 egressus in arbustis dormivi : circumquaque vero folia
 congeSSI : somnum autem deus immensum *in me* defudit.
 Ibi quidem in foliis, caro afflictus corde,
 dormiebam per-totam noctem, et ad auroram et meridiem ;
 occidebatque sol, et me dulcis somnus dereliquit.
 Ancillas vero in litore tuæ vidi filiarum
 ludentes : inter *eas* autem ipsa erat similis deabus.
 Ei supplicavi : illa vero neutiquam a-mente aberrabat bona,
 ut non sperares juniorem obviam-factum
 acturum : semper etenim juniores desipiunt.
 Quæ mihi cibum dedit affatim, et nigrum vinum,
 et lavit in flumine, et mihi has vestes dedit.
 Hæc tibi, tametsi afflictus, ex-vero enarravi.
 Huic autem rursus Alcinoos respondit, dixitque :
 hospes, enimvero hoc quidem decens non advertit
 filia mea, quod te neutiquam cum ancillis mulieribus
 duxit in nostram *domum* : tu vero *illi* primæ supplicaverunt

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ῆως, μή μοι τοῦνεκ' ἀμύμονα νείκεε κούρη· [σεύς.
 ἢ μὲν γάρ με κέλευε σὺν ἀμφιπόλοισιν ἔπεσθαι·
 305 ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἔβελον, δέϊσας αἰσχυρόμενός τε,
 κήπως καὶ σοὶ θυμὸς ἐπισκύσσαιτο ἰδόντι·
 οὐςζήλοι γάρ τ' εἰμὲν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμειβετο φώνησέν τε·
 ξεῖν', οὐ μοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
 310 μαψιδίως κεχολῶσθαι· ἀμείνω δ' αἶσιμα πάντα.
 Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
 τοῖος ἔων, οἷός ἐσσι, τὰ τε φρονέων, ἃ τ' ἐγὼ περ,
 παῖδά τ' ἐμὴν ἔχέμεν καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι,
 αὐθι μένων· οἶκον δέ τ' ἐγὼ καὶ κτήματα δόην,
 315 εἰ κ' ἔθελων γε μένοισ' ἀέκοντα δέ σ' οὔτις ἐρύξει
 Φαιήκων· μὴ τοῦτο φίλον Διὶ πατρὶ γένοιτο.
 Πομπὴν δ' ἐς τόδ' ἐγὼ τεκμαίρομαι, ὅρρ' εὖ εἰδῆς,
 αὐρίον· ἐς τῆμος δέ σὺ μὲν δεδμημένος ὕπνῳ
 320 λῆξαι· οἱ δ' ἑλώσι γαλήνην, ὅρρ' ἂν ἴκηαι
 πατρίδα σὴν καὶ δῶμα, καὶ εἰ πού τοι φίλον ἔστιν·
 εἰπερ καὶ μάλα πολλὸν ἑκαστέρω ἔστ' Εὐβοίης·
 τῇ περ τηλοτάτῳ φάσ' ἔμμεναι, οἳ μιν ἰδοῖντο
 λαῶν ἡμετέρων, ὅτε τε ξανθὸν Ῥαδάμανθυν
 ἦγον, ἐποφόμενον Τίτυδ' Ἰφιδίον υἱόν·
 325 καὶ μὲν οἱ ἔνθ' ἦλθον, καὶ ἄτερ καμάρτοιο τέλεσαν
 ἡματι τῷ αὐτῷ καὶ ἀπήνυσαν οἶκαδ' ὀπίσσω.
 Εἰδῆσαι δὲ καὶ αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶν, ὅσων ἀρισται
 νῆες ἔμαί καὶ κοῦροι ἀναρρίπτειν ἄλα πηδῶ.

Ὡς φάτο· γῆθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 330 εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ζεῦ πάτερ, αἰῶ', ὅσα εἶπε, τελευτήσκειν ἅπαντα
 Ἀλκίνοος, τοῦ μὲν κεν ἐπὶ ζειδῶρον ἀρουραν
 ἄσβεστον κλέος εἴη, ἐγὼ δέ κε πατρίδ' ἱκοίμην.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 335 Κέκλετο δ' Ἀρήτη λευκόλενος ἀμφιπόλοισιν
 δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι καὶ ῥήγεα καλὰ
 πορφύρε' ἐμβαλέειν στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας
 χλαῖνας τ' ἐνθέμεναι οὐλας καθύπερθεν ἑσθαι.
 Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάρου, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι.
 340 Αὐτὰρ ἐπεὶ στόρεσαν πυκινὸν λέχος ἐγκονέουσαι,
 ὠτρυνον Ὀδυσῆα παριστάμεναι ἐπέεσσιν·

Ὅρσο κέων, ὦ ξεῖνε· πεποίηται δέ τοι εὐνή.

Ὡς φάν· τῷ δ' ἀσπαστὸν εἰσατο κοιμηθῆναι.

Ὡς δ' ὁ μὲν ἐνθάδε καθεῦδε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς
 345 τρητοῖς ἐν λεχεῖσιν, ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ.
 Ἀλκίνοος δ' ἄρα λέκτρο μυχῷ δόμου βύθηλοιο·
 παρ δὲ γυνὴ δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν.

Hunc autem respondens affatus est ingeniosus Ulysses :
 heros, ne mihi ideo eximiam reprehende puellam :
 ipsa enim me jussit cum ancillis subsequi ;

sed ego nolui, timens reveritusque,
 ne qua et tibi animus irascetur conspicto :
 suspicaces etenim sumus in terra genera hominum.

Huic autem rursus Alcinoous respondit, dixitque :
 hospes, non mihi tale in prae cordiis carum cor,
 temere ut irascar : potiora autem mihi sunt honesta omnia.
 Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva et Apollo,
 talis quum sis qualis es, eaque sentiens quæ ego et ipse,
 filiamque meam habere velles, et meus gener vocari,
 hic manens ; domum autem ego et bona darem,
 si modo volens maneres, invitum vero te nemo detinebit
 Phæacum : ne hoc gratum Jovi patri sit.

Deductionem vero in hoc tempus ego constituam, ut bene
 scias,] crastinum ; tum diu autem tu quidem domitus somno
 decumbes ; illi vero remigabunt per tranquillum, donec per-
 veneris] in-patriam tuam, et domum, et sicubi tibi gratum sit,
 etiam si valde multo longius absit quam Eubœa :
 eam quidem longissime aiunt abesse, qui eam viderunt
 civium nostrorum, quando flavum Rhadamanthum
 duxerunt, invisurum Tityum, Terræ filium :
 atque illi quidem illuc venere, et absque labore perfecērunt
 iter die eodem, et finierunt domum retro venientes.
 Cognosces vero et ipse in mente, quam optimæ
 naves meæ et juvenes ad-torquendum mare gubernaculo.

Sic dixit, gavisus est autem audens divinus Ulysses :
 precansque deinde ait, verbumque dixit et elocutus est :
 Jupiter pater, utinam, quæcunque dixit, perficeret omnia
 Alcinoous : cujus quidem per almam terram
 immortalis gloria esset ; ego autem in-patriam pervenirem.

Sic illi quidem talia ad se invicem loquebantur.
 Jussit autem Arete candidas-ulas-habens ancillas
 cubilia sub porticu ponere, et stragula pulcra
 purpurea injicere, insternereque desuper tapetas,
 lænasque imponere villosas, superne ut-indueretur.
 Illæ vero iverunt ex ædibus, facem in manibus tenentes.
 Ac postquam straverant densum lectum accelerantes,
 hortabantur Ulysssem adstantes verbis :

Surge decubiturus, o hospes : paratus vero est tibi lectus.
 Sic dixerunt : huic vero gratum visum est dormire.
 Sic is quidem ibi dormiebat, audens divinus Ulysses,
 tornatis in lectis, sub porticu personante.
 Alcinoous vero decubuit in-penetrabili domus excelsæ ;
 juxta vero uxor regina lectum paravit et cubile.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Θ.

ODYSSEÆ VIII.

Ὀδυσσέως σύστασις πρὸς Φαίακας.

Ulyssis conciliatio cum Phæacibus.

Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 ὥρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆς ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
 ἂν δ' ἄρα Διογενὴς ὤρτο πολίπορθος Ὀδυσσεύς.
 Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο
 5 Φαίχων ἀγορήνδ', ἥ σπιν παρὰ νηυσὶ τέτυκτο.
 Ἐλθόντες δὲ κάθισον ἐπὶ ξστοῖσι λίθοισιν
 πλησίον· ἥ δ' ἀνὰ ἄστῳ μετώχετο Παλλὰς Ἀθήνη,
 εἰδομένη κήρυκι δαΐφρονος Ἀλκινόοιο,
 νόστον Ὀδυσσῆι μεγαλήτορι μητιώσασα·
 10 καὶ ῥα ἐκάστω φωτὶ παρισταμένη φάτο μῦθον·
 Δεῦτ' ἄγε, Φαίχων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 εἰς ἀγορὴν ἵεναι, ὅφρα ξάνωιο πύθησθε,
 ὃς νέον Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἔκετο δῶμα,
 πόντον ἐπιπλαγχθεὶς, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος.
 15 Ὡς εἰποῦσ' ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Καρπαλίμως δ' ἔμπληγτο βροτῶν ἀγοραὶ τε καὶ ἔδραι
 ἀγρομέων· πολλοὶ δ' ἄρα θηήσαντο ἰδόντες
 υἱὸν Λαέρταο δαΐφρονα. Τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη
 θεσπεσίην κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις·
 20 καὶ μιν μακρότερον καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι,
 ὥς κεν Φαίηκεσι φίλος πάντεσσι γένοιτο,
 δεινὸς τ' αἰδοῖός τε, καὶ ἐκτελέσειεν ἀέθλους
 πολλοὺς, τοὺς Φαίηκες ἐπειρήσαντ' Ὀδυσῆος.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤγερθεν δημηγέρες τ' ἐγένοντο,
 25 τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέκυλτε, Φαίχων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 ὅφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Ζεῖνος ἔδ', οὐκ οἷδ' ὅστις, ἀλώμενος ἔκετ' ἐμὸν δῶ,
 ἡδὲ πρὸς ἡοίων ἢ ἑσπερίων ἀνθρώπων·
 30 πομπὴν δ' ὀτρύνει καὶ λίσσεται ἔμπεδον εἶναι.
 Ἥμεις δ' ὣς τὸ πάρος περ ἐποτρυνώμεθα πομπήν.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος, ὅστις κ' ἐμὰ δῶμαθ' ἵκηται,
 ἐνθάδ' ὀδυρόμενος δηρὸν μένει εἵνεκα πομπῆς.
 Ἄλλ' ἄγε, νῆα μελαιναὴν ἐρύσσομεν εἰς ἄλα δῖαν
 35 πρωτόπλοον· κούρω δὲ δύο καὶ πεντήκοντα
 κρινάσθων κατὰ ὄημον, ὅσοι πάρος εἰσὶν ἄριστοι.
 Δησάμενοι δ' εὖ πάντες ἐπὶ κληῖσιν ἑρετμὰ
 ἐκβητ'· αὐτὰρ ἔπειτα θοὴν ἀλεγύνετε δαῖτα,
 ἡμέτερόνδ' ἐλθόντες· ἐγὼ δ' εὖ πᾶσι παρέξω.
 40 Κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 σκηπτούχοι βασιλῆες ἐμὰ πρὸς δῶματα καλὰ
 ἔρχεσθ', ὅφρα ξείνον ἐνὶ μεγάροισι φιλέωμεν·
 μηδὲ τις ἀρνεῖσθω· καλέσασθε δὲ θεῖον αἰοῖδον,
 Δημόδοκον· τῷ γάρ ῥα θεὸς πέρι δῶικεν αἰοῖδην,
 45 τέρπειν, ὅππῃ θυμὸς ἐποτρύνῃσιν αἰεῖδεν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο
 σκηπτούχοι· κῆρυξ δὲ μετώχετο θεῖον αἰοῖδον.
 Κούρω δὲ κρινθέντε δύο καὶ πεντήκοντα
 βήτην, ὥς ἐκέλευσ', ἐπὶ θῖν' ἄλός ἀτρυγέτοιο.

Quando vero mane genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 surrexit e lecto sacra vis Alcinoi;
 surrexit porro divinus urbium-eversor Ulysses.
 Illis vero præibat sacra vis Alcinoi
 Phæacum ad-concionem, quæ ipsis apud naves constituta erat.
 Ingressi autem considebant in politis lapidibus
 prope invicem : sed per urbem obibat Pallas Minerva,
 assimilans se præconi prudentis Alcinoi,
 reditum Ulyssi magnanimo meditans :
 atque unicuique viro astans dixit verbum :
 Huc age, Phæacum ductores et principes,
 ad concionem ite, ut de-hospite audiat, is,
 qui recens Alcinoi prudentis venit domum,
 ponto pererrato, corpore immortalibus similis.
 Sic locuta, incitavit robur et animum uniuscuiusque.
 Cito vero implebantur hominibus foraque et sedilia
 congregatis : multi vero admirati sunt conspicati
 filium Laertæ prudentem. In-eum vero Minerva
 divinam defudit gratiam, in-caputque et-humeros ;
 et ipsum prociorem et crassiorem reddidit aspectu,
 ut Phæacibus gratus omnibus fieret,
 gravisque et venerabilis, et ut perficeret certamina
 multa, quibus Phæaces experiebantur Ulysssem.
 Ac postquam convenerant, unaque-congregati-erant,
 inter-eos Alcinoi concionatus-est et dixit :
 Audite, Phæacum ductores atque principes,
 ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet.
 Hospes hic, nescio quis, errans venit meam domum,
 sive ab orientalibus, sive occidentalibus hominibus ;
 deductionemque flagitat et precatur salutem esse.
 Nos vero, ut antea quidem, maturemus deductionem.
 Neque enim quisquam alius, quicumque meam domum per-
 venerit,] : hic lugens diu manet propter deductionem.
 Sed age, navem nigram deducamus in mare divinum
 recentem : juvenes autem duo et quinquaginta
 eligantur per populum, quicumque pridem sunt optimi.
 Ligatis autem bene omnes ad transtra remis
 exite : ac deinde subitum apparate convivium,
 ad-nostram domum profecti ; ego autem laute omnibus præ-
 bebo.] Juvenibus quidem hæc præcipio : at ceteri
 sceptrigeri reges meam ad domum pulcram
 veniat, ut hospitem in ædibus amice-excipiamus ;
 neu quis recuset : advocate vero divinum cantorem,
 Demodocum : huic etenim deus excellenter dedit cantum,
 ut oblectet quandocumque animus eum impellit ad-canen-
 dum.] Sic igitur locutus præivit ; ac simul sequebantur
 sceptrigeri : præco autem arcessebat divinum cantorem.
 Juvenes vero electi duo et quinquaginta
 iverunt, ut præceperat Alcinoi, ad litus maris infructuosi.

- 60 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἤδ' ἐθλασσαν,
 νῆα μὲν οἷγε μελαινὰν ἄλως βένθοσδε ἔρυσσαν·
 ἐν δ' ἱστὸν τ' ἐτίθεντο καὶ ἱστία νηὶ μελαίνῃ,
 ἡρτύναντο δ' ἑρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισιν,
 πάντα κατὰ μοῖραν ἀνά θ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν.
 65 Ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήνῃ ὤρμισαν αὐτὰρ ἔπειτα
 βάν ῥ' ἔμεν Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἐς μέγα δῶμα.
 Πλῆγτο δ' ἄρ' αἰθουσαὶ τε καὶ ἔρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν.
 [ἀγρομένων πολλοὶ δ' ἄρ' ἔσαν νέοι ἡδὲ παλαιοί.]
 Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος δυοκαίδεκα μῆλ' ἰέρευσεν,
 66 οὐκὼν δ' ἀργιόδοντας βίας, δύο δ' εἰλιπόδας βοῦς·
 τοὺς δέρον, ἀμφὶ θ' ἔπον τετύνοντό τε δαῖτ' ἐρατεινὴν.
 Κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν, ἄγων ἐρίηρον αἰοῖδον,
 τὸν περὶ Μοῦσ' ἐφίλησε, δίδου δ' ἀγαθὸν τε κακὸν τε·
 ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν αἰοῖδῃ.
 67 Τῷ δ' ἄρα Ποντόνοος ἦκε θρόνον ἀργυρόηλον
 μέσσω δαιτυμόνων πρὸς κλῖνα μακρὸν ἐρείσας
 καδὸ δ' ἐκ πασσαλόφει κρέμασεν φόρμιγγα λίγειαν,
 αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ ἐπέφραδε χερσὶν ἐλίσθαι
 κῆρυξ· πὰρ δ' ἐτίθει κάνεον καλὴν τε τράπεζαν,
 71 πὰρ δὲ δέπας οἶνοιο, πιεῖν στε θυμὸς ἀνώγοι.
 Οἱ δ' ἐπ' οὐείαθ' ἐτοίμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Μοῦσ' ἄρ' αἰοῖδον ἀνῆκεν ἀειδέμεναι κλέα ἀνδρῶν,
 οἴμης, τῆς τότε ἄρα κλέος οὐρανὸν εὖρυν ἔκτανεν·
 75 νεῖκος Ὀδυσσεύος καὶ Πηλεΐδου Ἀχιλλεύος,
 ὃς ποτε θηρίσαντο θεῶν ἐν δαίτῃ θαλεῖῃ
 ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν· ἀναξ δ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 χαῖρε νῶω, σὲ δ' ἀριστοὶ Ἀχαιῶν δηϊόωντο.
 Ὡς γὰρ οἱ χρεῖων μυθήσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
 80 Πυθοὶ ἐν ἡγαθέῃ, σθ' ὑπέρβη λείνων οὐδὸν
 χρυσόμηνος· τότε γὰρ βα κυλίνδετο πῆματος ἀρχὴ
 Ἴρως τε καὶ Δαναοῖσι Διὸς μεγάλου διὰ βουλὰς. [σεύς
 Ταῦτ' ἄρ' αἰοῖδὸς ἀεὶδε περικλυτός· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 ποφύρεον μέγα φῆρος ἑλὼν χερσὶ στίβαρῃσιν
 85 κακὰ κεφαλῆς εἵρυσσε, κάλυψε δὲ καλὰ πρόσωπα·
 αἶδετο γὰρ Φαίηκας ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λείβων.
 Ἦτοι σὲ λήξειεν αἰδῶν θεῖος αἰοῖδός,
 δάκρυ' ὁμορξάμενος κεφαλῆς ἀπο φῆρος ἔλεσκεν
 καὶ δέπας ἀμφικύπελλον ἑλὼν σπείσασκε θεοῖσιν.
 90 Αὐτὰρ σὲ ἄψ' ἀρχοῖτο, καὶ στέρνευεν αἰδεῖν
 Φαίηκων οἱ ἀριστοὶ· ἐπεὶ τέρποντ' ἐπέεσσιν·
 ἄψ' Ὀδυσσεὺς κατὰ χρεῖα καλυψάμενος γόασκεν.
 Ἔνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων,
 Ἀλκίνοος δέ μιν οἷος ἐπεφράσας ἡδ' ἐνόησεν,
 95 ἥμενος ἀγχ' αὐτοῦ· βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν.
 Αἶψα δὲ Φαίηκες φιληρέτμοι μετηύδα·
 Κέκλυτε, Φαίηκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες·
 ἤδη μὲν δαιτὸς κεκορημέθα θυμὸν εἴσης
 φόρμιγγός θ', ἥ δαῖτ' συνῆρόος ἐστὶ θαλεῖ·
 100 νῦν δ' ἐξέλθωμεν καὶ ἀέθλων πειρηθῶμεν
 πάντων· ὥς γ' ὁ εἵνους ἐνίσπη οἷσι φιλοῖσιν
 οὔκαδε νοστήσας, ὅσσον περιγιγνώμεθ' ἄλλων
 πῶς τε παλαιαιμωσύνη τε καὶ ἄλυσαν ἡδὲ πόδεςσιν.

Ac postquam ad navem devenerant ac mare,
 navem quidem ipsi nigram maris in profundum deduxere :
 imposueruntque malum, et vela navi nigræ,
 aptaruntque remos vinculis in coriaceis,
 omnia rite; atque vela alba expanderunt.
 Alle vero in humido ipsam stiterunt : ac postea
 profecti sunt ire Alcinoi prudentis ad magnam domum.
 Implebantur autem porticusque, et septa, et domus viris.
 [congregatis : multi vero erant juvenes ac senes.]
 Illis vero Alcinoos duodecim oves mactavit,
 octoque albis-dentibus sues, duasque pedes-trahentes boves.
 quos excoriarunt curaruntque pararuntque epulas gratas.

Præco autem prope venit, ducens amabilem cantorem :
 quem eximie Musa dilexit, et dedit bonumque malumque :
 oculis quidem privavit, dedit autem dulcem cantum.
 Huic vero inde Pontonous posuit sedem argenteis-clavis-dis-
 tinctam,] in-medio convivarum, columnæ longæ acclinans :
 et e paxillo suspendit citharam argutam,
 ipsius supra caput, et monuit, *quomodo* manibus prehendam,
 præco; juxtaque ponebat canistrum, pulcrumque mensam,
 juxta etiam poculum vini, ut-biberet, quando animus juberet.
 Illi vero ad cibos paratos appositos manus extenderunt.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 Musa jam cantorem excitavit, ut-caneret laudes virorum,
 e-cantione, cujus tunc utique gloria ad-cælum latum pervenit.
 contentionem Ulyssis ac Pelidæ Achillis,
 ut quondam contenderunt, deorum in convivio celebri,
 acribus verbis : rex autem virorum Agamemno
 gaudebat animo, quum optimi Achivorum contenderent.
 Sic enim ei vaticinans prædixerat Phœbus Apollo
 Pytho in divina, quando supergressus est lapideum limen
 oraculum-petiturus : tunc enim devolvebatur mali principium
 Trojanisque et Danaïs, Jovis magni propter consilia.

Hæc igitur cantor cantabat inclitus : at Ulysses
 purpuream magnam vestem prehensam manibus robustis,
 super caput traxit, obtexitque pulcram faciem :
 verecundabatur enim Phæacas, sub superciliis lacrimas stil-
 lans.] Verum quando desierit canere divinus cantor,
 lacrimis abstersis, a capite vestem demebat,
 et poculo duplici sumto, libabat diis.

Sed quando rursus incipiebat, et hortabantur *eum*, ut can-
 ret,] Phæacum optimates : quippe oblectabantur *illius* car-
 minibus :] rursus Ulysses, capite obvoluto, stebat.
 Ibi alios quidem omnes latebat lacrimas stillans,
 Alcinoos vero ipsum solus animadvertit et observavit.
 sedens prope ipsum; graviter autem suspirantem audivit.
 Continuo vero inter-Phæacas remigii-studiosos loquebatur :

Audite, Phæacum ductores atque principes :
 jam quidem convivio saturavimus animum æquo
 citharaque, quæ convivio comes est laulo :
 nunc vero exeamus, et certamina experiamur
 omnia; ut hospes narret suis amicis,
 domum reversus, quantum superemus alios
 pugillatuque, luctaque, et saltu, atque cursu.

"Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἄμ' ἔποντο.
 105 Κἄδ' ὁ' ἐκ πασσαλόφῳ χρέμασεν φόρμιγγα λίγριαν,
 Δημοδόκου δ' ἔλε χεῖρα καὶ ἔξαγεν ἐκ μεγάροιο
 κῆρυξ· ἤρχε δὲ τῷ αὐτὴν ὀδόν, ἥνπερ οἱ ἄλλοι
 Φαιήκων οἱ ἀρίστοι, ἀέθλια θαυμανέοντες.
 Βάν δ' ἴμεν εἰς ἀγορῆν, ἅμα δ' ἔσπετο πούλῳς ὄμιλος,
 110 μυρίοι· ἂν δ' ἴσαντο νέοι πολλοὶ τε καὶ ἑσθλοί.
 Ὀρτο μὲν Ἀκρονέως τε καὶ Ὀκύαλος καὶ Ἐλατρεὺς,
 Ναυτεὺς τε Πρυμνεὺς τε καὶ Ἀγχιάλος καὶ Ἐρετμεὺς,
 Ποντεὺς τε Πρωρεὺς τε, Θῶων, Ἀναθησινεὺς τε,
 Ἀμφιάλῳς θ', υἱὸς Πολυνήου Τεκτονίδαο·
 115 ἂν δὲ καὶ Εὐρύαλος, βροτολοῖγ' ἴσος Ἀρῆι,
 Ναυβολίδης θ', δεῖς ἀρίστος ἔην εἰδὸς τε δέμας τε
 πάντων Φαιήκων μετ' ἀμύμονα Λαοδάμαντα,
 ἂν δ' ἔσαν τρεῖς παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο,
 Λαοδάμας θ' Ἀλίοις τε καὶ ἀντίθεος Κλυτόνηος·
 120 οἱ δὲ τοὶ πρῶτον μὲν ἐπειρήσαντο πόδεςσιν.
 Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· οἱ δ' ἅμα πάντες
 καρπαλίμως ἐπέγοντο κνίσοντες πεδίωιο.
 Τῶν δὲ θέειν ὄχ' ἀρίστος ἔην Κλυτόνηος ἀμύμων·
 ὅσσον τ' ἐν νειῷ οὖρον πέλει ἡμιονοῖν,
 125 τόσσον ὑπεκπροθέων λαοὺς ἵκαθ', οἱ δ' ἔλποντο.
 Οἱ δὲ παλαισμοσύνης ἄλεγεινῆς πεῖρήσαντο·
 τῇ δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπεχάιντο πάντας ἀρίστους.
 Ἄλματι δ' Ἀμφιάλῳς πάντων προφερέστατος ἦεν·
 δίσκῳ δ' αὖ πάντων πολὺ φέρτατος ἦεν Ἐλατρεὺς·
 130 πῦξ δ' αὖ Λαοδάμας, ἀγαθὸς παῖς Ἀλκινόοιο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὲ πάντες ἐτέρφθησαν φρέν' ἀέθλοισι,
 τοῖς ἄρα Λαοδάμας μετέφη παῖς Ἀλκινόοιο·
 Δεῦτε, φίλοι, τὸν ξεῖνον ἐρώμεθα, εἴ τι ν' ἀέθλον
 οἶδέ τε καὶ δαδῆχε· φύην γε μὲν οὐ κακὸς ἔστιν,
 135 μηρούς τε κνήμας τε καὶ ἀμφὺ χεῖρας ὑπερθεῖν
 αὐχένα τε σιθαρὸν μέγα τε σθένος· οὐδέ τι ἥθης
 δεύεται, ἀλλὰ κακοῖσι συνέρρηκται πολέεσσιν.
 Οὐ γὰρ ἔγνωγέ τί φημι κακώτερον ἄλλο θαλάσσης
 ἀνδρα τε συγγεῦαι, εἰ καὶ μάλα καρτερός εἴη.
 140 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμειβετο φώνησέν τε·
 Λαοδάμα, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν εἶπες.
 Αὐτὸς νῦν προκαλέσσαι ἴων καὶ πέφραδε μῦθον.
 Αὐτὰρ ἔπει τόγ' ἀκούσ' ἀγαθὸς παῖς Ἀλκινόοιο,
 στῇ β' ἐς μέσσον ἴων καὶ Ὀδυσσῆα προσεῖπεν·
 145 Δεῦρ' ἄγε καὶ σὺ, ξεῖνε πάτερ, πείρησαι ἀέθλων,
 εἴ τίνα που δαδῆχας· εἴκοι δέ σ' ἴδμεν ἀέθλους.
 Οὐ μὲν γὰρ μείζον κλέος ἀνέρος ὄφρα κεν ᾗσιν,
 ἢ εἴ τι ποσσὶν τε βῆξει καὶ χερσὶν ἔῃσιν.
 Ἄλλ' ἄγε, πείρησαι, σκέδασον δ' ἀπὸ κῆδεα θυμοῦ·
 150 σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι θηρὸν ἀπέσσεται, ἀλλὰ τοι ἤδη
 νηὶς τε κατεῖρυσται, καὶ ἐπαρτέες εἰσὶν ἑταῖροι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ·
 Λαοδάμα, τί με ταῦτα κελεύετε κερτομέοντες; [σεύς·
 κῆδεά μοι καὶ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶν ἤπερ ἀέθλοι,
 155 ὃς πρὶν μὲν μάλα πολλὰ ἔπαθον καὶ πολλὰ ἐμόγησα·
 νῦν δὲ μεθ' ὑμετέρῃ ἀγορῇ νόστοιο χατίζωιν
 ἡμαι, λισσόμενος βασιλῆᾶ τε πάντα τε δῆμον.

Sic igitur locutus, prævit; illi vero una secuti sunt.
 Atque e paxillo suspendit citharam argutam,
 Demodocum vero prehendit manu, et eduxit ex adibus
 præco; præibat autem ei eandem viam, quam et alii
 Phæacum optimates *iverant*, certamina admiraturi.
 Profecti sunt autem ire ad forum, simulque sequebatur multa
 turba,] innumeri; ac surgebant juvenes multique et fortes.
 Surrexit quidem Acroneosque, et Ocyalus, et Elatreus,
 Nauteusque, Prymneusque, et Anchialus, et Eretmeus,
 Ponteusque, Proreusque, Thoon, Anabesineosque,
 Amphialusque, filius Polynei Tectonidæ:
 surrexit etiam Euryalus, homicidæ similis Marti,
 Naubolidesque, qui optimus erat specieque corporeque
 omnium Phæacum, post egregium Laodamantem:
 surrexerunt porro tres filii eximii Alcinoi,
 Laodamasque, Haliusque, et deo-par Clytoneus.
 Hi vero primum quidem periculum-fecerunt pedibus.
 Eis autem a carceribus extensus-erat cursus; ac simul omnes
 celeriter volabant pulverem-excitantes per-campum.
 Horum autem currendo longe optimus erat Clytoneus eximius:
 quantumque in novali spatium est mularum-duarum,
 tantum præcurrens ad-cives venit; illi vero relictī sunt.
 Alii autem luctæ molestas periculum-fecerunt:
 in hac vero Euryalus vicit omnes optimos.
 Salto autem Amphialus omnium eminentissimus erat:
 disco rursus omnium præstantissimus erat Elatreus:
 pugilatu denique Laodamas, eximius filius Alcinoi.
 Ac postquam omnes oblectarant animum certaminibus,
 inter-eos jam Laodamas locutus-est, filius Alcinoi:
 Agite, amici, hospitem rogemus, si quod certamen
 novitque et didicit: habitu-corporis quidem non malus est,
 femoribusque, et cruribus, et ambabus manibus superne,
 cerviceque firma, magnoque robore: nec vigore-juvenili
 caret; at malis confractus-est multis.
 Non enim equidem aliquid existimo pejus aliud esse mari
 ad-hominem confringendum, etiam si valde fortis sit.
 Huic autem rursus Euryalus respondit, dixitque:
 Laodama, sane hoc verbum recte dixisti.
 Ipse nunc *eum* provoca profectus, et admone sermone.
 Ac postquam hoc audivit strenuus filius Alcinoi,
 stetit in medium progressus, et Ulyssem allocutus-est:
 Huc age etiam tu, hospes pater, periculum-fac certaminum,
 si quod forte didicisti; par vero est, te scire certamina.
 Non enim major gloria hominis, quoad fuerit,
 quam quod pedibus strenue-agat et manibus suis.
 Verum age, fac-periculum; pelle autem mœstitiam ab animo:
 tibi vero profectio non-amplius diu aberit, sed tibi jam
 navisque deducta-est, et parati sunt socii.
 Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses:
 Laodama, quid me hæc jubetis, lacescentes?
 dolores mihi etiam magis in animo *sunt* quam certamina;
 qui antea quidem valde multa passus-sum, et multa pertuli;
 nunc vero in vestro consessu reditus indigens
 sedeo, precans regemque omnemque populum.

Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμειβετο νείκεσέ τ' ἄντην·
 οὐ γὰρ σ' οὐδὲ, ξεῖνε, δαίμονι φωτὶ εἶσχω
 100 ἄθλων, οἷά τε πολλὰ μετ' ἀνθρώποισι πέλονται·
 ἀλλὰ τῷ, θεῷ ἅμα νηϊ πολυχλήϊδι θαμίζων,
 ἀρχὸς ναυτῶων, ὅτε πρηκτῆρες ἔασιν,
 φόρτον τε μνήμων καὶ ἐπίσκοπος ἦσιν ὁδαίων
 κερδέων θ' ἀρπαλέων· οὐδ' ἀθλητῆρι εἰσικας.
 105 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ξεῖν, οὐ καλὸν εἵπεις· ἀτασθαλὸν ἀνδρὶ εἰσικας. [σεύς·
 Οὕτως οὐ πάντεσσι θεοὶ χαρίεντα διδοῦσιν
 ἀνδράσιν οὔτε φυὴν οὔτ' ἄρ' φρένας οὔτ' ἀγορητύν.
 Ἄλλος μὲν γὰρ τ' εἶδος ἀκινόντερος πέλει ἀνὴρ,
 170 ἀλλὰ θεὸς μορφήν ἔπεισι στέφει· οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν
 τερπόμενοι λεύσσουσιν· ὁ δ' ἀσφαλῆως ἀγορεύει
 αἰδοῖ μελιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισιν·
 ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστν θεὸν ὥς εἰσρόωσιν.
 Ἄλλος δ' αὖτ' εἶδος μὲν ἀλίγκιος ἀθανάτοισιν·
 175 ἀλλ' οὐ οἱ χάρις ἀμφιπεριτέφεται ἐπέεσσιν.
 Ὡς καὶ σοὶ εἶδος μὲν ἀριπρεπές, οὐδὲ κεν ἄλλως
 οὐδὲ θεὸς τεύξει· νόον δ' ἀποφώλιος ἔσσι.
 Ὡρινάς μοι θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φλοισιν
 εἰπὼν οὐ κατὰ κόσμον· ἐγὼ δ' οὐ νῆϊς ἀέθλων,
 180 ὥς σύγε μυθεῖται, ἀλλ' ἐν πρώτοισιν ὀίω
 ἔμμεναι, ὅρρ' ἤβη τε πεποῖθα χερσὶ τ' ἐμῇσιν.
 Νῦν δ' ἔχομαι κακότητι καὶ ἀλγεσι· πολλὰ γὰρ ἔτλην,
 ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγείναι τε κύματα πείρων.
 Ἄλλα καὶ ὧς κακὰ πολλὰ παθὼν πειρήσομ' ἀέθλων·
 185 θυμοδακῆς γὰρ μῦθος· ἐπὶ τρυνας δέ με εἰπὼν.
 Ἦ ῥα καὶ αὐτῷ φάρεϊ ἀναΐζας λάβε δίσκον
 μέλινον καὶ πάχετον, στίβαρ ὥτερον οὐκ ὀλίγον περ,
 ἢ ὅλῳ Φαίηκες ἐδίσκεον ἀλλήλοισιν.
 Τὸν ῥα περιστρέψας ἤκε στίβαρ ἅρξ ἀπὸ χειρός·
 190 βρόμβησεν δὲ λίθος· κατὰ δ' ἔπτηξαν ποτὶ γαίῃ
 Φαίηκες δολιχῆρετμοί, ναυσίκαυτο ἀνδρες,
 λῆος ὑπὸ ῥιπῆς· ὁ δ' ὑπέριπτατο σήματα πάντα,
 ῥίμφα θέων ἀπὸ χειρός· ἔθηκε δὲ τέρματ' Ἀθήνη,
 ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα· ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 195 Καὶ κ' ἀλαός τοι, ξεῖνε, διακρίνει το σῆμα
 ἀμφοφών· ἐπεὶ οὔτε μεμιγμένον ἔστιν ὁμίῳ,
 ἀλλὰ πολὺ πρῶτον· σὺ δὲ θάρσει τόνδε γ' ἀέθλον·
 οὔτις Φαίηκων τόνγ' ἵζηται οὐδ' ὑπερῆσει.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 200 χαίρων οὐνεχ' ἑταῖρον ἐνὶ νηῇ λεῦσσε' ἐν ἀγῶνι.
 Καὶ τότε κουφότερον μετεφώνεε Φαίηκεσσιν·
 Τοῦτον νῦν ἀφίκεσθε, νέοι· τάχα δ' ὕστερον ἄλλον
 ἔσειν ἢ τοσσοῦτον ὀιομαι ἢ ἔτι μᾶσσον.
 Τῶν δ' ἄλλων δτινα κραδίη θυμὸς τε κελεύει,
 205 δεῦρ' ἄγε, πειρηθῆτω, ἐπεὶ μ' ἐχολώσατε λήην,
 ἢ πῦξ ἢ ἐπάλῃ ἢ καὶ ποσὶν, οὔτε μαγείρῳ,
 πάντων Φαίηκων πλὴν γ' αὐτοῦ Λαοδάμαντος.
 Ξεῖνος γὰρ μοι δῶ· ἐστί· τίς ἂν φιλέοντι μάχοιτο;
 ἄφρων δὴ κεῖνός γε καὶ οὐτιδανὸς πέλει ἀνὴρ,
 210 δεῖς ξεινοδόκῳ ἔριδα προφέρηται ἀέθλων,
 δῆμῳ ἐν ἀλλοδαπῷ· ἔο δ' αὐτοῦ πάντα κολουέει.

Huc vero rursus Euryalus respondit, objurgavitque palam :
 non enim te, hospes, perito viro assimilo
 certaminum, qualia utique multa inter homines sunt ;
 sed illi, qui navem multis-transtis-instructam frequentans,
 princeps nautarum, qui quidem negotiatores sunt,
 onerisque memor, et inspector sit mercium,
 lucrique raptō-acquisiti ; neque athletæ similis-es.

Illum autem torve intuitus affatus-est ingeniosus Ulysses :
 hospes, non honeste dixisti ; protervo viro similis-es.
 Ita non omnibus dii amabilia munera donant
 hominibus, nec formam, nec ingenium, nec eloquentiam.
 Alius etenim specie deterior est vir,
 at deus formam verbis (*eloquentia*) ornat : alii vero in ipsum
 oblectati spectant : hic autem secure loquitur
 modestia cum suavi, eminetque-inter congregatos ;
 incedentemque eum per urbem, deum veluti, aspiciunt.
 Alius vero rursus forma quidem similis immortalibus :
 verum haud ei gratia circum-affunditur sermonibus.
 Sic et tibi species quidem per decora, neque aliter
 ne deus quidem fingeret ; mente vero rudis es.
 Irritasti mihi animum in præcordiis caris,
 locutus non decenter : ego vero non ignarus sum certaminum,
 ut tute fabularis, verum inter primos puto
 fuisse me, donec juvenia fretus-fui, manibusque meis.
 Nunc vero teneor ærumna et doloribus : multa enim passus-
 sum,] virorumque bella, sævosque fluctus penetrans.
 Sed etiam sic, mala multa passus, periculum-faciam certami-
 num ;] mordax enim sermo tuus ; impulisti autem me, locutus.

Dixit, et cum-ipsa veste impetu-facto prehendit discum
 majorem et crassum, gravioremque non paulo quidem,
 quam quali Phæaces ludebant inter-se.
 Hunc utique circumrotatum misit valida e manu :
 insonuit vero lapis ; inclinaverunt autem se ad terram
 Phæaces longis-remis-utentes, navigatione-celebres viri,
 lapidis ab impetu : is vero supervolavit signa omnia (*jactumum
 celerorum*),] rapide ruens a manu : posuit vero signa Minerva,
 viro corpus assimilata ; verbumque dixit, et elocuta-est :

Etiam cæcus tibi, hospes, distinxerit signum
 palpando ; quandoquidem neutiquam mixtum-est multitudini,
 sed est longe primum : tu vero confide hoc quidem in-certa-
 mine :] nullus Phæacum ad-hoc perveniet nec transmittet.

Sic dixit, lætatus-est vero audens divinus Ulysses,
 gaudens quod socium benignum videret in circo.
 Et tunc levius allocutus-est Phæacas :

Hunc nunc assequimini, juvenes ; brevi autem denuo alium
 me missurum-esse aut tantum puto, aut adhuc longius.
 E-ceteris vero, quemcunque cor animusque jubet ;
 huc age, periculum-facial, quoniam me irritastis valde,
 aut pugilatu, aut lucla, aut etiam cursu, nihil recuso,
 ex-omnibus Phæacibus, præter ipsum Laodamantem.
 Hospes enim mihi ille est ; quis cum-amico-expiciente pugna-
 verit ?] insipiens vero ille et nullius-pretii est vir,
 quicumque cum-hospite contentionem proferat certaminum,
 populo in alieno ; sui vero ipsius omnia clauda-reddidit.

- Τῶν δ' ἄλλων οὐ πέρ τιν' ἀνάνομαι οὐδ' ἀθερίζω,
 ἀλλ' ἐθέλω ἴδμεν καὶ πειρηθῆμεναι ἄντην.
 Πάντα γὰρ οὐ κακὸς εἰμι, μετ' ἀνδράσιν ἔδοντοί.
 215 Εὖ μὲν τόξον οἶδα εὖζοον ἀμπαφάσθαι·
 πρῶτός κ' ἀνδρα βάλοιμι, διστεύσας ἐν δμῳ
 ἀνδρῶν δυσμενέων· εἰ καὶ μάλα πολλοὶ ἑταῖροι
 ἄγχι παρασταῖεν καὶ τοξάζοιτο φωτῶν.
 Οἷος δὴ με Φιλοκτήτης ἀπεκαίνυτο τόξῳ,
 220 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅτε τοξάζοιμεθ' Ἀχαιοί·
 τῶν δ' ἄλλων ἐμέ φημι πολλὸν προφερέστερον εἶναι,
 ὅσσοι νῦν βροτοὶ εἰσὶν ἐπὶ χθονὶ σίτον ἔδοντες.
 Ἀνδράσι δὲ προτέροισιν ἐρίζεμεν οὐκ ἐβελήσω
 οὐδ' Ἑρακλῆϊ, οὐτ' Εὐρύτῳ Οἰχαλῆϊ,
 225 οἳ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ τόξων·
 τῷ ῥα καὶ αἰψ' ἔθανεν μέγας Εὐρύτος, οὐδ' ἐπὶ γῆρας
 ἔκετ' ἐνὶ μεγάροισιν· χολωσάμενος γὰρ Ἀπόλλων
 ἔκτανεν, οὐνεκά μιν προκαλίζετο τοξάζεσθαι.
 Δουρὶ δ' ἀκοντίζω, ὅσον οὐκ ἄλλος τις οἰστῶ.
 230 Οἰοισιν δεῖδοικα ποσὶν μῆτις με παρέλθῃ
 Φαιήκων· λίην γὰρ ἀεικελίως ἐδαμάσθην
 κύμασιν ἐν πολλοῖς· ἐπεὶ οὐ κοιμῶ κατὰ νῆα
 ἦεν ἐπηετανός· τῷ μοι φίλα γυῖα λελυταί.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
 235 Ἀλκίνοος δέ μιν ὅλος ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Ξεῖν', ἐπεὶ οὐκ ἀχάριστα μεθ' ἡμῖν ταῦτ' ἀγορεύεις,
 ἀλλ' ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαίνεμεν, ἥ τοι ὀνηδεῖ,
 χαόμενος ὅτι σ' οὗτος ἀνὴρ ἐν ἀγῶνι παραστάς
 νείκεσεν· ὥς ἂν σὴν ἀρετὴν βροτὸς οὕτως ὄνοιτο,
 240 ὅστις ἐπίσταίτο ἥσι φρεσὶν ἄρτια βάλλειν·
 ἀλλ' ἄγε, νῦν ἐμέθεν ξυνεῖε ἔπος, ὅφρα καὶ ἄλλω
 εἰπῆς ἡρώων, ὅτε κεν σοὶς ἐν μεγάροισιν
 δαϊνὴν παρὰ σῇ τ' ἀλόχῳ καὶ σοῖσι τέκεσσιν,
 ἡμετέρης ἀρετῆς μεμνημένος, οἷα καὶ ἡμῖν
 245 Ζεὺς ἐπὶ ἔργα τίθῃσι διαμπερὲς ἐξέτι πατρῶν.
 Οὐ γὰρ πυγμαῖοι εἰμὲν ἀμύμονες οὐδὲ πάλαισταί,
 ἀλλὰ ποσὶ κραιπνῶς θεόμεν καὶ νηυσὶν ἄριστοι·
 αἰεὶ δ' ἡμῖν δαίς τε φίλη κιθάρῃς τε χοροὶ τε,
 εἰματά τ' ἐξημοιβὰ λοετρά τε θερμὰ καὶ εὐναί.
 250 Ἄλλ' ἄγε, Φαιήκων βητάρμονες, ὅσσοι ἄριστοι,
 παῖσατε· ὥς χ' ὁ ξεῖνος ἐνίσπῃ οἷσι φίλοισιν,
 οἶκαδε νοστήσας, ὅσπον περιγιγνόμεθ' ἄλλων
 ναυτιλῇ καὶ ποσσὶ καὶ ὄρχηστῷ καὶ αἰοδῇ.
 Δημοδόκῳ δέ τις αἴψα κῶν φόρμιγγα λίγειαν
 255 οἰσέτω, ἥ που κεῖται ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν.
 Ὡς ἔφατ' Ἀλκίνοος θεοείκελος ὥρτο δὲ κῆρυξ,
 οἷσων φόρμιγγα γλαφυρὴν δόμου ἐκ βασιλῆος.
 Αἰσυνῆται δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέστησαν
 δῆμιοι, οἳ κατ' ἀγῶνας εὐπρήσσεσκον ἕκαστα·
 260 λείηναν δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὐρύναν ἀγῶνα.
 Κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων φόρμιγγα λίγειαν
 Δημοδόκῳ· ὃ δ' ἔπειτα κί' ἐς μέσον· ἀμφὶ δὲ κούροι
 πρωτῆρβαι ἴσταντο, δαήμενες ὄρχημοιο·
 πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσὶν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 265 μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν, θαύμαζε δὲ θυμῷ.

Ceterorum autem handquaquam ullum rejicio, nec despicio;
 sed volo cognoscere et periculum-facere palam.
 In-omnibus enim non ignavus sum, inter homines quotquot
 certamina sunt.] Bene quidem arcum novi perpolitum tracta-
 re:] primus virum contingerem, sagitta-missa in turba
 virorum infestorum: etiam si valde multi socii
 juxta astarent, et sagittas-mitterent in-viros.
 Solus vero me Philoctetes vincebat arcu,
 populo in Trojanorum, quando arcum-tendebamus Achivi;
 ceteris vero me alio longe præstantiorem esse,
 quotquot nunc mortales sunt in terra panem edentes.
 Cum-viris autem priscis contendere nolo,
 neque cum-Hercule, neque cum-Euryto [Echalienal;
 qui etiam cum-immortalibus contendebant de arcum-peritia:
 ideo etiam subito mortuus-est magnus Eurytus, neque ad sen-
 ctutem] pervenit in ædibus; iratus enim eum Apollo
 occidit, quia ipsum provocarat ad-arcum-tendendum.
 Hasta vero jaculor, quantum non alius quisquam sagitta.
 Solis timeo pedibus, ne quis me superet
 Phæacum: nimis enim improbe domitus-sum
 fluctibus in multis; quoniam non commeatus apud navim
 erat perpetuus; ideo mihi cara membra soluta-sunt.
 Sic dixit; illi vero omnes obmutuerunt silentio:
 Alcinous autem ipsum solus respondens allocutus-est:
 Hospes, quandoquidem non ingrata inter nos hæc concio-
 naris,] sed vis virtutem tuam ostendere, quæ te comitatur,
 iratus, quod te hic vir in certamine astans
 objurgavit; ut tuam virtutem mortalis nullus vituperaret,
 quicumque norit sua mente idonea loqui:
 verum age, nunc meum intellige sermonem, ut etiam alii
 dicas heroum, quando tuis in ædibus
 epuleris apud tuamque uxorem et tuos liberos,
 nostræ virtutis recordatus, qualia etiam nobis
 Jupiter opera præbuit perpetuo jam-inde a-majoribus.
 Non enim pugiles sumus incluty, nec luctatores,
 sed pedibus celeriter currimus, et navibus optimi sumus:
 semper autem nobis conviviumque gratum, citharaque, cho-
 rique,] vestesque mutatorie, lavacraque calida, et cubilia.
 Verum age, Phæacum saltatores, quotquot optimi,
 ludite; ut hospes dicat suis amicis,
 domum reversus, quantum superemus alios
 rei-nauticæ-peritia, et pedibus, et saltatione, et cantu.
 Demodoco vero aliquis statim profectus citharam argutam
 afferat, quæ alicubi jacet in nostris ædibus.
 Sic dixit Alcinous deo-similis: surrexit autem præco,
 allaturus citharam cavam e domo regis.
 Moderatores autem ludorum lecti novem omnes surrexere,
 publici, qui in certaminibus ordinabant singula:
 complanarunt autem aream, pulcrumque dilatavunt circum.
 Præco vero prope venit, ferens citharam argutam
 Demodoco; is autem deinde ivit in medium: circum vero ju-
 venes] primum-pubescentes stabant, periti saltationis:
 quatiebant vero circum divinum pedibus: at Ulysses
 micationes admirabatur pedum, stupebatque animo.

Αὐτὰρ ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν αἰδεῖν,
 ἄμφ' Ἄρεος φιλότῆτος ἔυστεράνου τ' Ἀφροδίτης·
 ὡς τὰ πρῶτα μίγησαν ἐν Ἥφαιστοιο δόμοισιν
 λάθρῃ· πολλὰ δ' ἔδωκε, λέγος δ' ἤσχυνε καὶ εὐνὴν
 270 Ἥφαιστοιο ἀνακτος· ἄφαρ δέ οἱ ἄγγελος ἦλθεν
 Ἥλιος, ὃ σφ' ἐνόησε μιγαζομένους φιλότῃτι.
 Ἥφαιστος δ' ὡς οὖν θυμαλγέα μῦθον ἄκουσεν,
 βῆ β' ἱμεν ἐς χαλκεῶνα, κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων·
 ἐν δ' ἔθετ' ἀκμοθέτῳ μέγαν ἀκμονα, κόπτε δὲ δεσμοῦς
 275 ἀβρήκτους, ἀλύτους, ὅφρ' ἐμπεδον αὐθι μένοιεν.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεύξε δόλον, κεχολωμένους Ἄρει,
 βῆ β' ἱμεν ἐς θάλαμον, θθι οἱ φίλα δέμνι' ἔκειτο·
 ἄμφι δ' ἄρ' ἐρμίσιν χεῖς δέσματα κύκλῳ ἀπάντη·
 πολλὰ δὲ καὶ καθύπερθε μελαθρόφιν ἐξεκέχυντο,
 280 ἥτ' ἀράχνια λεπτὰ, τάγ' οὐ κέ τις σὺδὲ ἴδοιτο,
 οὐδὲ θεῶν μακάρων· πέρι γὰρ δολόεντα τέτυκτο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα δόλον περὶ δέμνια χεῖεν,
 εἰσατ' ἱμεν ἐς Ἀῆμιον, εὐκτίμενον πτολίεθρον,
 ἥ οἱ γαῖάνων πολὺ φιλότῃτι ἐστὶν ἀπασέων.
 285 Οὐδ' ἄλασκοπιὴν εἶχε χρυσήνιος Ἄρης,
 ὡς ἴδεν Ἥφαιστον κλυτοτέχνην νόσφι κίοντα·
 βῆ δ' ἱμεναι πρὸς δῶμα περικλυτὸν Ἥφαιστοιο,
 ἰσχανῶν φιλότῆτος ἐύστεφάνου Κουβερῆος.
 Ἥ δὲ νέον παρὰ πατρός ἐρισθενέος Κρονίωνος
 290 ἐρχομένη κατ' ἄρ' ἔξεθ'· ὁ δ' εἰσὼ δώματος ἦει
 ἐν τ' ἄρα οἱ πῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔκ τ' ἔρατ' ὀνόμαζεν·
 Δεῦρο, φίλη, λέκτρονδε τραπέιομεν εὐνηθέντε.
 Οὐ γὰρ εἴθ' Ἥφαιστος μεταδήμιος, ἀλλὰ που ἤδη
 οἴχεται ἐς Ἀῆμιον μετὰ Σίντιας ἀγριοφώνους.
 295 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἀσπαστὸν εἰσατο κοιμηθῆναι.
 Τῷ δ' ἐς δέμνια βάντε κατέδραθον· ἄμφι δὲ δεσμοὶ
 τεχνήεντες ἔχυντο πολύφρονος Ἥφαιστοιο·
 οὐδὲ τι κινήσαι μελέων ἦν οὐδ' ἀναεῖραι.
 Καὶ τότε δὴ γίγνωσκον, ὅτ' οὐκέτι φυχτὰ πέλοντο.
 300 Ἀγχίμολον δὲ σφ' ἦλθε περικλυτὸς Ἀμφιγυῆος,
 αὐτίς ὑποστρέψας, πρὶν Ἀῆμιου γαῖαν ἰέσθαι·
 Ἥλιος γάρ οἱ σκοπιὴν ἔχεν εἰπὶ τε μῦθον.
 [Βῆ δ' ἱμεναι πρὸς δῶμα, φίλον τετιγμένους ἦτορ·]
 Ἔστη δ' ἐν προθύροισι, χόλος δέ μιν ἄγριος ἦρει·
 305 σμερδαλέον δ' ἐβόησε γέγονέ τε πᾶσι θεοῖσιν·
 Ζεῦ πάτερ ἦδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ὄντες,
 δεῦθ' ἵνα ἔργα γελαστά καὶ οὐκ ἐπεικτὰ ἴδῃσθε·
 ὡς ἐμὲ γυλὸν ὄντα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 αἰὲν ἀτιμάζει, φιλέει δ' αἰδήλον Ἄρηα·
 310 οὐνεχ' ὁ μὲν καλὸς τε καὶ ἀρετῖος, αὐτὰρ ἔγωγε
 ἡπεδανὸς γενόμεν' ἀτὰρ οὔτι μοι αἴτιος ἄλλος,
 ἀλλὰ τοκῆς δύο· τῷ μὲν γαίνασθαι ὀφείλον.
 Ἄλλ' ὅψεσθ' ἵνα τῷγε καθεύδεται ἐν φιλότῃτι,
 εἰς ἐμὰ δέμνια βάντες· ἐγὼ δ' ὄρων ἀνάχημαι.
 315 Οὐ μὲν σφας ἔτ' ὅλπα, μίνυνθ' ἄγε, χειμέμεν οὕτω
 καὶ μάλα περ φιλέοντες· τάγ' οὐκ ἐβλήσεται ἄμφω
 εὐδῆν· ἀλλὰ σφωε δόλος καὶ δεσμός ἐρύξει,
 εἰς ὅκε μοι μάλα πάντα πατὴρ ἀποδώσει ἔεδνα,
 ὅσσα οἱ ἐγγυάλιζα κυνώπιδος εἵνεκα κούρης·

Sed ille (*Demodocus*) citharam pulsans orsus est pulcre canere,] de Martis amore pulcraque corona-cinctae Veneris, ut primum coierint in Vulcani aedibus
 clam: plurima autem dedit, lectumque dedecoravit et cubile Vulcani regis: statim vero illi nuntius venit
 Sol, qui ipsos observavit sese-miscentes amore.
 Vulcanus autem, simulac tristem sermonem audiverat, profectus est ire in officinam, mala animo intimo-mollens: imposuitque incudis-stipiti magnam incudem, cudebatque vincula] infragilia, insolubilia, ut firmiter illic manerent.
 Ac postquam struxerat dolum, iratus Marti, profectus est ire in thalamum, ubi ei cara cubilia strata erant circumfudit autem lecti fulcris vincula circulo undique: multa autem et desuper e-fastigio effusa erant, tanquam aranearum-fila tenuia, quae nemo ne cerneret quidem, nec deorum beatorum: perquam enim dolosa facta erant.
 Ac postquam omnem dolum circa lectum fuderat, simulavit-se ire in Lemnum, pulcre-aedificatum oppidum, quae illi terrarum multo carissima est omnium.
 Nec caecam-speculationem habebat aureis-frenis-utens Mars, ut vidit Vulcanum inclytum-artificem seorsum profectum; profectus est autem ire ad domum inclyti Vulcani, cupiens amoris pulcra-corona-redimitae Veneris.
 Haec vero recens a patre praepotente Saturnio veniens jam desidebat: ille autem intra domum ivit, inque manu ei haesit, verbumque dixit, et elocutus est:
 Huc-age, cara, ad-lectum convertamur decumbentes.
 Non enim amplius Vulcanus inter-nos est, sed puto jam abiit in Lemnum, ad Sintias barbara-lingua.
 Sic dixit: illi autem gratum visum est cubare.
 Hi vero lectum ingressi concumbebant; sed vincula fabrefacta circumfundebantur prudentis Vulcani; neque ullum movere erat membrorum, neque attollere. Et tum demum agnoscebant, quod non-amplius effugium erat.
 Prope autem eis venit inclytus Vulcanus, iterum reversus, antequam ad-Lemni terram venisset; Sol enim ei speculationem habebat, narravitque rem.
 [Profectusque est ire ad domum, caro afflictus corde.] Stetit autem in vestibulo, iraque ipsum saeva cepit: horrendumque clamavit, ut-audiretur omnibus diis:
 Jupiter pater, atque alii beati dii sempiterni, venite, ut opera ridicula et non tolerabilia videatis: ut me, claudus quum-sim, Jovis filia Venus semper ignominia-afficit, amatque perniciosum Martem: eo-quod ille quidem pulcerque et sanis-pedibus, at ego imbecillis sum: ac neutiquam mihi in-causa alius est, quam parentes duo; qui eam non genuisse debebant.
 Sed videte, ubi illi dormiunt in amore, meum lectum ingressi; ego vero aspiciens contristor.
 Non quidem illos amplius puto, vel paululum, dormituros ita, etiamsi valde amantes: cito non volent ambo dormire: sed ipsos dolus et vinculum detinebit, donec mihi prorsus omnia pater retribuatur sponsalia, quaecunque ei praebui impudentis gratia puellae:

320 οὐνεκά οἱ καλὴ θυγάτηρ, ἀτὰρ οὐκ ἔχθιμος.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀγέροντο θεοὶ ποτὶ χαλκοβατέεσσιν ὄω·
 ἦλθε Ποσειδάων γαίηχος· ἦλθ' ἐριούνης
 Ἑρμείας· ἦλθεν δὲ ἀναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων.
 Θηλύτεραι δὲ θεαὶ μένον αἰδοὶ οἴκοι ἑκάστη.
 325 Ἔσαν δ' ἐν προθύροισι θεοὶ, δωτῆρες ἑάων·
 ἀσθεστος δ' ἄρ' ἐνώρτο γέλωσ μακάρεσσι θεοῖσιν,
 τέχνας εἰσροῶσι πολύφρονος Ἥφαιστοιο.
 Ὡδὲ δέ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Οὐκ ἀρετῇ κακὰ ἔργα· κηχάνει τοι βραδὺς ὠκύν·
 330 ὥς καὶ νῦν Ἥφαιστος ἐὼν βραδὺς εἶλεν Ἀρηα,
 ὠκυτότατον περ ἔόντα θεῶν, οἱ Ὀλύμπῳ ἔχουσιν,
 χαλῶδες ἐὼν, τέχνησι· τὸ καὶ μοιχὰ γαί' ὀφέλλει.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἑρμῆν δὲ προσέειπεν ἀναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·
 335 Ἑρμεία, Διὸς υἱέ, διάκτορε, δῶτορ ἑάων,
 ἥ βά κεν ἐν δεσμοῖς ἐθέλοις κρατεροῖσι πιεσθεὶς
 εὐδεν ἐν λέκτροισι παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ;
 Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα διάκτορος Ἀργειφόντης·
 αἶ γὰρ τοῦτο γένοιτο, ἀναξ ἑκατηβόλ' Ἀπόλλων.
 340 Δεσμοὶ μὲν τρίς τόσσοι ἀπείρονες ἀμφὶς ἔχουσιν,
 ὑμεῖς δ' εἰσροῶτε θεοὶ πᾶσαι τε θέμισαι·
 αὐτὰρ ἐὼν εὐδοίμῃ παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.
 Ὡς ἔφατ'· ἐν δὲ γέλωσ ὦρτ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Οὐδὲ Ποσειδάωνα γέλωσ ἔχε, λίσσεται δ' αἰεὶ
 345 Ἥφαιστον κλυτοεργόν, ὅπως λύσειεν Ἀρηα·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα περὶόντα προσηύδα·
 Αὔσον· ἐγὼ δέ τοι αὐτὸν ὑπὸ σχομαι, ὥς σὺ κελεύεις,
 τίσειν αἶσιμα πάντα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περικλυτός Ἀμφιγυής·
 350 μὴ με, Ποσειδάων γαίηχος, ταῦτα κέλευε·
 δειλαὶ τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγυαὶ ἐγγυάσθαι.
 Πῶς ἂν ἐγὼ σε δέοιμι μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 εἰ κεν Ἀρης οἴχοιτο, χρέος καὶ δεσμὸν ἀλύξας;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἐνὸς ἵχθιν·
 355 Ἥφαιστ', εἰπερ γάρ κεν Ἀρης χρεῖος ὑπαλύξας
 οἴχηται φεύγων, αὐτὸς τοι ἐγὼ τάδε τίσω.
 Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα περικλυτός Ἀμφιγυής·
 οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε τὸν ἔπος ἀρνήσασθαι.
 Ὡς εἰπὼν δεσμῶν ἀνίει μένος Ἥφαιστοιο.
 360 Τῷ δ' ἔπειτ' ἐκ δεσμοῖο λύθεν, κρατεροῦ περ ἔόντος,
 αὐτίκ' ἀναΐξαντε, δὲ μὲν Θρήκηνδε βεβήκει,
 ἥ δ' ἄρα Κύπρον ἵκανε φιλομειδῆς Ἀφροδίτη,
 ἐς Πάφον· ἔνθα δὲ οἱ τέμενος βωμός τε θυγίης·
 ἔνθα δὲ μιν Χάριτες λούσαν καὶ χρίσαν ἑλαίῳ
 365 ἀμβρότῳ, οἷα θεοὺς ἐπενήνοθεν αἰὲν ἔόντας·
 ἀμφὶ δὲ εἴματα ἔσαν ἐπιήρατα, θαῦμα ἰδῆσθαι. [σεὺς
 Ταῦτ' ἄρ' αἰδοὺς αἶεὶ περικλυτός· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 σέος τέρπετ' ἐνὶ φρεσὶν ἦσιν ἀκούων ἡδὲ καὶ ἄλλοι
 Φαίηκες δολιχέρετμοι, ναυσίχλυτοι ἄνδρες.
 370 Ἀλκίνοος δ' Ἀλίων καὶ Λαοδάμαντα κέλευσεν
 μουνᾶξ ὀρχήσασθαι, ἔπειτ' σφισιν οὕτως ἔριζεν.
 Οἱ δ' ἔπειτ' οὖν σφαίραν καλὴν μετὰ χερσὶν ἔλοντο,
 πορφυρέην, τήν σφιν Πολυβος ποίησε δαίφρων·

quoniam illi pulcra erat filia, at non animi-continens.

Sic dixit; ac congregati sunt dii ad ære-fundatam domum: venit Neptunus terræ-concussor: venit utilium-auctor Mercurius; venit etiam rex jaculator Apollo.

Feminae vero deæ manebant præ-pudore domi singulae.

Stabant autem in vestibulo dii, datores bonorum;

immensusque inde exortus-est risus diis beatissimis, artificia insipientibus prudentis Vulcani.

Sic autem aliquis dicebat intuitus proximum alium:

Non bene-succedunt mala opera: assequitur vero tardus celerem:] ut nunc Vulcanus, qui-est tardus, cepit Martem, velocissimum licet deorum, qui Olympum tenent. claudus ipse, artificio: eo et adulterii-mulctam debet.

Sic illi quidem talia inter se loquebantur.

Mercurium autem allocutus-est rex, Jovis filius, Apollo:

Mercuri, Jovis fili, internuntie, dator bonorum, nunquid in vinculis velles fortibus compressus dormire in lectis, apud auream Venerem?

Huic autem respondit deinde internuntius Argicida:

utinam enim hoc fieret, rex longe-jaculans Apollo.

Vincula quidem ter tanta infinita circumjecta me tenerent; vos autem inspicere dii, omnesque deæ:

at ego dormire apud auream Venerem.

Sic dixit; risus autem exortus-est inter-immortales deos.

Non-vero Neptunum risus tenebat, precabatur autem is usque Vulcanum inclytum-artificem, ut solveret Martem:

et ipsum allocutus verba alata dicebat:

Solve; ego vero tibi ipsum spondeo, ut tu jubes, repensurum-esse æqua omnia inter immortales deos.

Hunc autem rursus allocutus-est inclytus Vulcanus:

ne me, Neptune terræ-concussor, hæc jube:

debiles utique pro-debilibus etiam sponsiones ad-spondendum.] Quo-pacto ego te obligarim inter immortales deos, si Mars abierit, debito et vinculis elapsus?

Hunc autem rursus allocutus-est Neptunus terræ-concussor:] Vulcane, etiamsi enim Mars debito elapsus abierit fugiens, ipse tibi ego hæc persolvam.

Huic autem respondit deinde inclytus Vulcanus:

non licet, neque decet, tuam orationem abnuere.

Sic locutus, e-vinculis eos solvit robur Vulcani.

Illi vero postquam e vinculis soluti-erant, fortia licet essent,

statim prosilientes, ille quidem in-Thraciam ivit;

hæc autem in-Cyprum pervenit, risum-amans Venus,

in Paphum; ibi vero ei locus est ara-que odorata;

ibique ipsam Gratia lavarunt, et unxerunt oleo

immortali, qualia diis gratiam-addunt sempiternis;

ac vestesque ei induerunt desiderabiles, mirabile visu.

Hæc igitur cantor cantabat inclytus: at Ulysses

oblectabatur in mente sua audiens, atque etiam alii

Phæaces longis-remis-utentes, re-nautica-inclyti viri.

Alcinous autem Halium et Laodamantem jussit

solos tripudiare, quoniam cum-ipsis nemo certabat.

Hi igitur postquam pilam pulcram in manibus acceperant, purpuream, quam ipsis Polybus fecerat prudens:

τὴν ἕτερος βίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιάοντα,
 375 ἰδνωθεὶς ὅτις· ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὑψὸς ἀερεθεὶς,
 βῆιδίως μεθέλεσκε, πάρος ποσὶν οὐδας ἰκέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σφαῖρην ἀν' ἰθὺν περὶήσαντο,
 ὠρχεῖσθην δὴ ἔπειτα ποτὶ χθονὶ πούλυβοτείρῃ,
 ταρφε' ἀμειβομένων· κοῦροι δ' ἐπελήκειον ἄλλοι,
 380 ἑσταότες κατ' ἀγῶνα, πολλὸς δ' ὑπὸ κόμπος ὀρώρει.
 Δὴ τότε ἄρ' Ἀλκινόων προσέφονεε διὸς Ὀδυσσεύς·
 Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 ἧ μὲν ἀπειλησας, βητάρμονας εἶναι ἀρίστους,
 ἧ δ' ἄρ' ἐτοῖμα τέτυκτο· σέβας μ' ἔχει εἰσροῶντα.
 385 Ὡς φάτο· γήθησεν δ' ἱερὸν μένος Ἀκινόοιο·
 αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετῆύδα·
 Κέχλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες·
 ὁ ζείνοιο μάλα μοι δοκεῖ πεπνυμένος εἶναι.
 Ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν ξεινήσιον, ὥς ἐπεικέε.
 390 Δῶδεκα γὰρ κατὰ δῆμον ἀρικρατίες βασιλῆες
 ἀρχοὶ κραίνουσι, τριεκαίδεκατος δ' ἐγὼ αὐτός·
 τῶν οἱ φᾶρος ἕκαστος εὐπλυνὲς ἡδὲ χιτῶνα
 καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐνείκατε τιμῆντος·
 αἶψα δὲ πάντα φέρωμεν ἀλλέες, ὅφρ' ἐνὶ χερσὶν
 395 ζείνοιο ἔχων, ἐπὶ δόρπον ἦν χαίρων ἐνὶ θυμῷ.
 Εὐρύαλος δὲ ἔαυτὸν ἀρεσσάσθω ἐπέεσσιν
 καὶ δῶρ'· ἐπεὶ οὐτὶ ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπεν.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἡδ' ἐκέλευον·
 δῶρα δ' ἄρ' οἰσόμεναι πρόσθεν κήρυκα ἕκαστος.
 400 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμειβετο φώνησέν τε·
 Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 τοιγὰρ ἐγὼ τὸν ζείνοιο ἀρεσσομαι, ὥς σὺ κελεύεις·
 δώσω οἱ τόδ' ἄορ παγχάλκεον, ᾧ ἐπὶ κώπῃ
 ἀργυρέῃ, κολῶν δὲ νεοπρίστου ἑλέφαντος
 405 ἀμφιδεδίνηται· πολέος δέ οἱ ἄξιον ἔσται.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει ξίφος ἀργυρόηλον,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Χαῖρε, πάτερ ὦ ζεῖνε· ἔπος δ' εἴπερ τι βέβαχται
 δεινόν, ἄφαρ τὸ φέροισιν ἀναρπάξασαι ἀελλαι.
 410 Σοὶ δὲ θεοὶ ἀλοχόντ' ἰδέειν καὶ πατρίδ' ἰκέσθαι
 δοῖεν· ἐπειδὴ δὴ θὰ φίλων ἀποπήματα πάσχεις. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 καὶ σὺ, φίλος, μάλα χαῖρε, θεοὶ δὲ τοὶ ὄλβια δοῖεν,
 μηδὲ τί τοι ξίφεός γε ποθὶ μετόπισθε γένοιτο
 415 τούτου, ὃ δὴ μοι δῶκας, ἀρεσσάμενος ἐπέεσσιν.
 Ἦ βρά καὶ ἄμφ' ὤμοισι θέτο ξίφος ἀργυρόηλον.
 Δύσετό μ' ἡέλιος, καὶ τῷ κλυτὰ δῶρα παρήεν·
 καὶ τάγ' ἐς Ἀλκινόοιο φέρον κήρυκες ἀγανοί·
 δεξάμενοι δ' ἄρα παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο,
 420 μητρὶ παρ' αἰδοίῃ θῆσαν περικαλλέα δῶρα.
 Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
 ἐλθόντες δὲ κάθισαν ἐν ὑψηλοῖσι θρόνοισιν.
 Δὴ βρά τότε Ἀρήτην προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·
 Δεῦρο, γύναι, φέρε χηλὸν ἀριπρεπέ', ἥ τις ἀρίστη·
 425 ἐν δ' αὐτῇ θὲς φᾶρος εὐπλυνὲς ἡδὲ χιτῶνα.
 Ἀμφὶ δέ οἱ πυρὶ χαλκὸν ἰήνατε, θέρμετε δ' ὕδωρ,
 ὅρα λοεσσάμενός τε ἰδὼν τ' εὖ κείμενα πάντα

hanc alter jactabat ad nubes umbrosas,
 flexus retro; alter autem a terra in-altum elatus
 facile receptabat, antequam pedibus ad-solum venisset.
 At postquam pila in rectum *jacienda* periculum-fecerant,
 saltabant jam deinde in terra alma,
 frequenter alternantes; juvenes vero applaudebant ceteri,
 stantes in consessu-spectatorum: multus autem strepitus or-
 tus-est.] Tum vero Alcinooum allocutus-est divinus Ulysses:

Alcinoe rex, omnium clarissime civium,
 sane quidem pollicitus-es, tripudiatore esse optimos;
 sane vero inde *hæc* effecta sunt: stupor me tenet insipientem.

Sic dixit; lætata-est autem sacra vis Alcinoi;
 statimque Phæacac remigii-studiosos allocutus-est:

Audite, Phæacum ductores atque principes:
 hospes valde mihi videtur prudens esse.
 Verum age, ei demus hospitale-munus, uti par est.
 Duodecim enim in populo præclari reges
 principes imperant, tertius-decimus vero ego ipse;
 horum ei vestem singuli bene-lotam, et tunicam,
 et auri talentum ferte pretiosi:
 statim vero omnia portemus conferti, ut in manibus
 hæc hospes habens, ad cœnam veniat gaudens in animo.

Euryalus autem eum ipsum placet verbis,
 et dono; quoniam nequaquam verbum decenter locutus-est.

Sic dixit: illi autem omnes approbabant, et hortabantur;
 donaque apportatum miserunt præconem singuli.

Huic autem rursus Euryalus respondit, dixitque:

Alcinoe rex, omnium illustrissime civium,
 enimvero ego hospitem placabo, sicut tu jubes:
 dabo ei hunc ensem totum-æreum, cui inest manubrium
 argenteum, vagina autem recens-secti eboris
 circum-tornata-est: magni vero ei pretii erit.

Sic fatus, in manibus posuit ensem argenteis-clavis-dis-
 tinctum,] et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est:

Gaude, pater o hospes! verbum vero si quod temere-di-
 ctum-est] grave, statim illud auferant abreptum procellæ.
 Tibi autem dii uxorem videre, et in-patriam pervenire,
 dent; quoniam diu procul ab amicis ærumnas pateris.

Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses:
 et tu, amice, valde gaude; dii vero tibi felicia dent;
 neque ullum tibi ensis desiderium posthac fiat
 hujus, quem jam mihi dedisti, ubi-placaras verbis.

Dixit et circa humeros sibi-posuit ensem argenteis clavis-
 distinctum. Circa Occidebatque sol, et ei inclyta dona aderant:
 et hæc in domum Alcinoi ferebant præcones illustres:

suscepta autem filii eximii Alcinoi,
 matrem juxta venerandam posuerunt perpulcra dona.
 Illis autem præibat sacra vis Alcinoi;
 accedentes vero consederunt in altis solis.

Tunc vero Areten allocuta-est vis Alcinoi:

Huc-age, mulier, fer arcam luculentam, quæ sit optima;
 inque ea pone vestem bene-lotam et tunicam.

Ei ei in igne ahenum calefacite, tepefaciteque aquam;
 ut ubi-laveritque-se, et viderit bene posita omnia

δόρα, τὰ οἱ Φαίηκες ἀμύμονες ἐνθάδ' ἔνεικαν,
δαιτὶ τε τέρπηται καὶ ἀοιδῆς ὕμνον ἀκούων.

430 Καὶ οἱ ἐγὼ τόδ' ἄλεισον ἐμὸν περικαλλές ὀπάσσω,
χρυσέον, ὅρρ' ἐμέθεν μεμνημένος ἥματα πάντα
σπένδῃ ἐνὶ μεγάρῳ Δίί τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν.

Ῥς ἔφατ' Ἀρήτη δὲ μετὰ δμῳῇσιν ἔειπεν,
ἀμφὶ πυρὶ σῆσαι τρίποδα μέγαν ὅτι τάχιστα.

435 Αἱ δὲ λοετροχόον τρίποδ' ἴστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ·
ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν, ὑπὸ δὲ ξύλα δαίον ἐλοῦσαι.
Γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, θέρμετο δ' ὕδωρ.

Τόφρα δ' ἄρ' Ἀρήτη ξείνῳ περικαλλέα χηλὸν
ἐξέφερεν θαλάμοιο, τίθει δ' ἐνὶ κάλλιμα δῶρα,

440 ἐσθῆτα χρυσὸν τε, τὰ οἱ Φαίηκες ἔδωκαν·
ἐν δ' αὐτῇ φᾶρος θῆκεν καλὸν τε χιτῶνα
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Αὐτὸς νῦν ἴδε πῶμα, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἔηλον,
μή τις τοι καθ' ὁδὸν δηλήσεται, ὅππότε· ἂν αὖτε

445 εὐδῆρθεα γλυκὺν ὄπνον, ἵον ἐν νηὶ μελαίνῃ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
αὐτίκ' ἐπήρτρε πῶμα, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἔηλεν
ποικίλον, ὃν ποτὲ μιν δέδασε φρεσὶ πότνια Κίρκη.

Αὐτόδιον δ' ἄρα μιν ταμίη λούσασθαι ἄνωγεν,

450 ἔς ῥ' ἀσάμινθον βάνῳ· ὁ δ' ἄρ' ἀσπασίως ἴδε θυμῷ
θερμὰ λοῆτρ', ἐπεὶ οὔτι κομιζόμενός γε θάμιζεν,
ἐπειδὴ λίπε δῶμα Καλυψοῦς ἡκόμοιο·

τόφρα δὲ οἱ κομιδὴ γε θεῶν ὥς ἐμπεδοσ ἦεν.

Τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμῳαὶ λούσαν καὶ χρίσαν ἑλαίῳ,

455 ἀμφὶ δὲ μιν χλαῖναν καλὴν βάλλον ἠδὲ χιτῶνα,
ἔκ ῥ' ἀσάμινθου βάς ἄνδρας μετὰ οἰνοποτῆρας
ἦϊε· Ναυσικάα δὲ θεῶν ἀπο κάλλος ἔχουσα

στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγος πύκα ποιητοῖο·
θαύμαζεν δ' Ὀδυσῆα ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶσα

460 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Χαῖρε, ξεῖν', ἕνα καὶ ποτ' ἐὼν ἐν πατρίδι γαίῃ
μνήσῃ ἐμαί', ὅτι μοι πρώτη ζωάγρι' ὀφείλλεις.

Τῇ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
Ναυσικάα, θύγατερ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο, [σεύς.

465 οὕτω νῦν Ζεὺς θεῆ, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
οἴκαδ' ἐ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἥμαρ ἰδέσθαι·
τῷ κέν τοι καὶ κείθι θεῶν ὥς εὐχετοῦμένην

αἰεὶ ἥματα πάντα· σὺ γάρ μ' ἐβίωσας, κούρη.

Ἦ ῥα καὶ ἐς θρόνον ἵξε παρ' Ἀλκίνοον βασιλῆα.

470 Οἱ δ' ἤδη μοίρας τ' ἔνεμον κερῶντό τε οἶνον.

Κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν ἄγων ἐρίηρον ἀοιδὸν
Δημόδοκον, λαοῖσι τετιμένον· εἶσε δ' ἄρ' αὐτὸν
μέσσω δαιτυμόνων, πρὸς κλῶνα μακρὸν ἐρείσας.

Δὴ τότε κήρυκα προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
475 νώτου ἀποπροταμών — ἐπὶ δὲ πλεῖον ἐλλείπτο —
ἀργιόδοτος ὕς, θαλερὴ δ' ἦν ἀμφὶς ἀλοιφή·

Κῆρυξ, τῇ δὴ, τοῦτο πόρε κρέας, ὅρρα φάγησιν,
Δημόδοκ'· καὶ μιν προσπύξομαι, ἀννύμενός περ.

Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐπιχθονίοισιν ἀοῖδοι

480 τιμῆς ἐμμοροὶ εἰσι καὶ αἰδοῦς, οὐνεκ' ἄρα σφέας
οἴμας Μοῦσ' ἐδίδαξε· φιλῆσε δὲ φῦλον ἀοιδῶν.

dona, quæ ei Phæaces eximii huc tulerunt,
convivioque oblectetur, et cantilenæ modos audiens.

Atque ei ego hoc poculum meum perpulcrum præbebo,
aureum, ut mei memor diebus omnibus
libet in domo Jovique, aliisque diis.

Sic ait; Arete autem inter ancillas dixit,
in igne ut ponerent tripodem magnum quam celerrime.
Hæ vero lavacri tripodem posuerunt in igne ardenti:
et aquam infuderunt, subtusque ligna accendebant allata.

Alvum quidem tripodis ignis ambibat, calefebaturque aqua.
Interea vero Arete hospiti perpulcrum arcam
efferebat e-thalamo, imposuitque pulcra dona,
vestes, aurumque, quæ ei Phæaces dederant:
inque ea pallium posuit, pulcrumque tunicam;
et ipsum compellans verbis alatis allocuta est:

Ipsæ nunc vide de-operculo, statim vero vinculum inde,
ne quis tibi in itinere damnum-afferat, quando tum
dormieris dulcem somnum, iter-faciens in nave nigra.

Ac postquam hoc audierat audens divinus Ulysses,
statim aptavit operculum, celeriterque vinculum indidit
varium, quod olim eum docuit mente veneranda Circe.
Ilico autem ipsum mulier-œconomâ lavari jussit,
in balneum ingressum; ille vero libenter vidit animo
calida lavacra; quoniam neutiquam curatus erat-frequenter,

ex-quo liquerat domum Calypsus pulcris-comis:

tunc autem ei curatio, tanquam deo, perpetua erat.

Hunc vero postquam ancillæ laverant et unxerant oleo,
circaque ipsum lænam pulcrâ jecerant ac tunicam,
e balneo egressus viros ad vini-potores

ibat: Nausicaa vero, a diis pulcritudinem habens,

stetit juxta postes tecti firmiter fabricati:

admirabatur autem Ulyssem in oculis aspiciens,

et ipsum compellans verbis alatis allocuta est:

Salve, hospes, ut etiam olim, quando-eris in patria terra,
memineris mei, quod mihi primæ vitæ-conservatæ-premium
debes.] Hanc autem respondens affatus est ingeniosus Ulysses:]

Nausicaa, filia magnanimi Alcinoi,

sic nunc Jupiter det, altitonans maritus Junonis,

domumque ut-veniam, et reditus diem videam:

ut tibi etiam illic, deæ veluti, vota-fecerim

semper diebus omnibus: tu enim me servasti, puella.

Dixit, et in solio consedit juxta Alcinoi regem.

Hi vero jam porciones distribuebant, miscebantque vinum.

Præco autem prope venit, ducens amabilem cantorem,

Demodocum, populo honoratum; sedereque-fecit ipsum

in-medio convivarum, ad columnam longam acclinatum.

Tunc vero præconem allocutus est ingeniosus Ulysses,

a-tergo parte abscissa (multum vero supererat)

albis-dentibus suis, florida autem erat circum pinguedo:

Præco, accipe jam, hanc præbe carnem, ut comedat,

Demodoco; et ipsum complectar, mæstus licet.

Apud-omnes enim homines terrestres cantores

honoris compotes sunt et reverentiæ; eo-quod ipsos

cantus Musa docuit; amavit autem ea genus cantorum.

Ὡς ἄρ' ἔφη κῆρυξ δὲ φέρων ἐν χερσὶν ἔθηκεν
 ἦρω Δημόδοκον· ὃ δ' ἐδέξατο, χαίρει δὲ θυμῷ.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
 485 Αὐτὰρ ἔπει πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 δὴ τότε Δημόδοκον προσέφη πολυμήτις Ὀδυσσεύς·
 Δημόδοκ', ἔρχοι δὴ σε βροτῶν αἰνίζοι' ἀπάντων·
 ἢ σέγε Μοῦσ' ἐδίδαξε, Διὸς παῖς, ἢ σέγ' Ἀπόλλων.
 Λίην γὰρ κατὰ κόσμον Ἀχαιῶν οἶτον αἰδεῖς,
 490 ὅσσ' ἔρξαν τ' ἐπαθόν τε καὶ ὅσσ' ἐμόγησαν Ἀχαιοί·
 ὥστε που ἢ αὐτὸς παρεὼν ἢ ἄλλου ἀκούσας.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ μετάρθῃ καὶ ἵππου κόσμον αἶσον
 δουρατέου, τὸν Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ,
 495 ὃν ποτ' ἐς ἀκρόπολιν δόλον ἔγαγε διὸς Ὀδυσσεύς,
 ἀνδρῶν ἐμπλήσας, οἳ Ἴλιον ἐξαλάπαξαν.
 Αἴ κεν δὴ μοι ταῦτα κατὰ μοῖραν καταλέξῃ,
 αὐτίκα' ἐγὼ πᾶσιν μυθήσομαι ἀνθρώποισιν,
 ὥς ἄρα τοι πρόφρων θεὸς ὥπασε θέσπιν ἀοιδήν.
 Ὡς φάθ'· ὃ δ' ὀρμηθεὶς θεοῦ ἤρχετο, φαίνει δ' ἀοιδῶν,
 500 ἔνθεν ἑλὼν, ὡς οἱ μὲν εὐστέλιμον ἐπὶ νῆων
 βάντες ἀπέπλειον, πῦρ ἐν κλισίῃσι βαλόντες,
 Ἀργεῖοι· τοὶ δ' ἤδη ἀγακλυτὸν ἄμφ' Ὀδυσῆα
 εἶατ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ, κεκαλυμμένοι ἵππῳ·
 αὐτοὶ γὰρ μιν Τρώες ἐς ἀκρόπολιν ἐρύσαντο.
 505 Ὡς ὃ μὲν ἐσθήκει· τοὶ δ' ἄκριτα πολλ' ἀγόρευον,
 ἥμενοι ἄμφ' αὐτόν· τρίχ' αὖ δὲ σφισιν ἦνδανε βουλή,
 ἡ δὲ διατμήξαι κοῖλον δόρυ νηλεῖ χαλκῷ,
 ἢ κατὰ πετράων βαλέειν ἐρύσαντας ἐπ' ἀκρης,
 ἢ ἑἶαν μέγ' ἀγαλμα θεῶν θελκτῆριον εἶναι·
 510 τῆπερ δὴ καὶ ἔπειτα τελευτήσεσθαι ἐμελλεν.
 Αἴσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι, ἐπὴν πόλις ἀμφικαλύψῃ
 δουράτεον μέγαν ἵππον, ὅθ' εἶατο πάντες ἄριστοι
 Ἀργεῖων, Τρώεσσι φόνον καὶ Κῆρα φέροντες.
 ἦεν δ' ὡς ἄστὺ διέπραθον υἱὲς Ἀχαιῶν,
 515 ἵπποθ' ἐκχύμενοι, κοῖλον λόχον ἐκπρολιπόντες.
 Ἄλλον δ' ἄλλῃ αἰεὶς πόλιν κεραϊζέμεν αἰπήν·
 αὐτὰρ Ὀδυσῆα προτὶ δώματα Διηφόβοιο
 βήμεναι ἤϊτ' Ἀρηά σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ.
 Κεῖθι δὴ αἰνότατον πόλεμον φάτο τομῆσαντα,
 520 νικῆσαι καὶ ἔπειτα, διὰ μεγάρυμον Ἀθήνην. [σεῦς
 ταῦτ' ἄρ' ἀοιδὸς αἰεὶς κερικλυτός· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 σέηκετο δάκρυ δ' ἔδευεν ὑπὸ βλεφάροισι παρειάς.
 Ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα,
 δεῖτε εἴς πρόσθεν πόλιος λαῶν τε πέσθῃν,
 525 ἄσπεϊ καὶ τεκέεσσιν ἀμύμων νηλεὲς ἦμαρ·
 ἢ μὲν τὸν θνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντ' ἐσιδοῦσα,
 ἄμφ' αὐτῷ χυμένη λίγα κωκυέει· οἱ δέ τ' ὕπισθεν
 κόπτοντες δούρεσσι μετάρφενον ἡδὲ καὶ ὤμους,
 εἰρερὸν εἰσανάγουσι πόνον τ' ἐγέμεν καὶ οἰζύν·
 530 τῆς δ' ἑλεεινοτάτῃ ἄχει φθινύθουσι παρειαί·
 ὥς Ὀδυσσεὺς ἔλειπον ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα εἶδεν.
 Ἐνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείδων,
 Ἀλκίνοος δὲ μιν ὅλος ἐπεφράσατ' ἡδ' ἐνόησεν,
 ἥμενος ἄγχ' αὐτοῦ, βαρὺ δὲ στενάχοντος ἀκουσεν·
 535 αἶψα δὲ Φαίηκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα·

Sic igitur dixit; præco autem ferens in manibus posuit
 heroi Demodoco: is autem accepit, gaudebatque animo.
 Illi vero ad cibos paratos appositos manus extendebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 tum vero Demodocum affatus-est ingeniosus Ulysses:
 Demodoce, longe sane te supra-mortales laudo omnes:
 sive te Musa docuit, Jovis filia, sive te Apollo.
 Valde enim accurate Achivorum fatum canis,
 quanta fecerint passique-sint, et quanta laborarint Achivi:
 tanquam alicubi aut ipse præsens fueris, aut ab-alio præsen-
 te audieris.] Verum age jam alio transi et equi apparatus
 canta] lignei, quem Epeus fecit cum (auxiliante) Minerva,
 quem quondam in arcem, dolum, duxit divinus Ulysses,
 viris impletum, qui illum destruxerunt.
 Si jam mihi hæc accurate enarraveris,
 inde ego omnibus edicam hominibus,
 quod sane tibi benignus deus præbuerit divinum cantum.
 Sic dixit: ille vero concitus a-deo incipiebat, exhibebatque
 cantum,] inde aggressus, quomodo alii 'quidem bene-tabu-
 latus in naves] ingressi enavigarunt, igne in tentoria injecto,
 Argivi: alii vero jam inclytum circa Ulyssem
 sedebant in Trojanorum cœtu, tecti equo:
 ipsi enim eum Trojani in arcem protraxerant.
 Sic ille quidem stabat; hi autem incerta multa conclonaban-
 tur,] sedentes circa ipsum: trifariam autem ipsis placebat
 consilium,] aut discindere cavum lignum sævo aëre,
 aut de petris dejicere protractum in summitatem,
 aut sinere magnum simulacrum deorum placamen esse;
 qua utique *sententia* etiam postea peractum-iri decretum-
 erat.] Fatale enim erat ut-perirent, quando urbs intra-se-con-
 clusisset] ligneum magnum equum, ubi sedebant omnes
 optimi] Argivorum, Trojanis cædem et fatum ferentes.
 Canebat porro, ut urbem depopulati-sint filii Achivorum,
 ex-equo effusi, cavis insidiis relictis.
 Alium autem alias canebat urbem diripere excelsam;
 at Ulyssem ad ædes Delphobi
 ivisse, tanquam Martem, cum pari-deo Menelao.
 Illic jam gravissimam pugnam dicebat ausum,
 vicisse etiam deinde, per magnanimam Minervam.
 Hæc igitur cantor cantabat eximius; at Ulysses
 tabescebat; lacrima autem rigabat sub palpebris genas.
 Ut vero femina flet dilectum maritum, et circumvoluta,
 qui suam ante urbem populumque ceciderit,
 urbi et liberis arcens sævum diem;
 hæc quidem illum morientem et palpitantem intuita,
 super illum fusa stridule ejulat; illi vero pone
 cædentes hastis tergum, atque etiam humeros civium,
 servitutum inducunt, laboremque sustinendum et ærurnnam;
 hujus autem miserabilissimo dolore tabescunt genæ:
 sic Ulysses miserabilem sub palpebris lacrimam stillabat.
 Ibi alios quidem omnes latebat lacrimas fundens,
 Alcinous autem ipsum solus animadvertit et observavit,
 sedens prope ipsum, graviterque ingemiscentem audivit:
 statim vero Phæacibus remigii-studiosis dicebat:

Κέλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες·
 Δημοδοκος δ' ἤδη σχεθέτω φόρμιγγα λήγειαν·
 οὐ γάρ πω πάντεσσι χαρίζομενος τάδ' αἰδεῖ.
 Ἐξ οὗ δορπέομέν τε καὶ ὥρορε θεῖος ἀοιδός,
 540 ἐκ τοῦδ' οὐπω παύσατ' διζυροῖο γόοιο
 δ' ξείνος· μάλα πού μιν ἄχος φρένας ἀμφιβέβηκεν.
 Ἄλλ' ἄγ', ὁ μὲν σχεθέτω, ἵν' ὁμῶς τερπώμεθα πάντες,
 ξεινοδόχοι καὶ ξεῖνος· ἔπει πολὺ κάλλιον οὕτω.
 Εἴνεκα γὰρ ξείνοιο τάδ' αἰδοῖοιο τέτυκται,
 545 πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τὰ οἱ δίδομεν φιλέοντες.
 Ἀντὶ κασιγνήτου ξεινός θ' ἰκέτης τε τέτυκται
 ἀνέρι, δῶτ' ὀλίγον περ ἐπιψαῦν πρᾶπιδασσιν.
 Τῷ νῦν μὴδὲ σὺ κεῦθε νοήμασι κερδαλέοισιν,
 ὅττι κέ σ' εἴρωμαι· φάσθαι δέ σε κάλλιον ἔστιν.
 550 Εἴη' ὄνομ', ὅττι σε κείθι κάλεον μήτηρ τε πατὴρ τε,
 ἄλλοι θ', οἱ κατὰ ἄστυ καὶ οἱ περιναϊεάουσιν.
 Οὐ μὲν γάρ τις πάμπαν ἀνώνυμός ἐστ' ἀνθρώπων,
 οὐ κακὸς οὐδὲ μὲν ἐσθλός, ἐπὶν τὰ πρῶτα γένηται·
 ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι τίθενται, ἔπει κα τέκωσι, τοκῆες.
 555 Εἰπέ δέ μοι γαῖάν τε τετὴν δῆμόν τε πόλιν τε·
 δῶρα σε τῇ πέμπωσι τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆες.
 Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι κυβερνητῆρες ἔασιν,
 οὐδὲ τι πιθάλι' ἐστὶ, τὰτ' ἄλλαι νῆες ἔχουσιν·
 ἀλλ' αὐτὰ ἴσασι νοήματα καὶ φρένας ἀνδρῶν,
 560 καὶ πάντων ἴσασι πολιὰς καὶ πῖονας ἄγρους
 ἀνθρώπων· καὶ λαῖτμα τάχισθ' ἄλλος ἐκπερώσιν,
 ἡέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμέναι· οὐδέ ποτέ σφιν
 οὔτε τι πιμανθῆναι ἐπὶ δόος οὐδ' ἀπολέσθαι.
 Ἀλλὰ τόδ' ὥς ποτε πατὴρ ἐγὼν εἰπόντος ἄκουσα
 565 Ναυσιτόδου, ὃς ἔρασκε Ποσειδάων' ἀγᾶσασθαι
 ἡμῖν, οὐνεκα πομποὶ ἀπήμονές εἰμεν ἀπάντων.
 Φῆ ποτὲ Φαιήκων ἀνδρῶν εὐεργέα νῆα
 ἐκ πομπῆς ἀνιούσαν ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ
 ραϊσέμεναι, μέγα δ' ἦμιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψειν.
 570 Ὡς ἀγόρευ' ὁ γέρον· τὰ δέ κεν θεὸς ἢ τελέσειεν,
 ἢ κ' ἀτέλεστ' εἴη, ὥς οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 ὅππῃ ἀπεπλάγχθης τε καὶ ἄστινας ἔκω γῶρας
 ἀνθρώπων· αὐτοὺς τε πόλεις τ' εὖ ναιεταῶσας·
 575 ἢ μὲν ὅσοι χαλεποὶ τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι·
 οἱ τε φιλοξένοι, καὶ σπιν νόος ἐστὶ θεοῦδης.
 Εἰπέ δ' ὅ, ὃ τι κλαίεις καὶ ὀδύρεαι ἐνδοθὶ θυμῷ,
 Ἀργείων, Δαναῶν, ἢ δ' Ἴλιου οἴτον ἀκούω.
 Τὸν δὲ θεοὶ μὲν τεύξαν, ἐπεκλώσαντο δ' Ὀλεθρον
 580 ἀνθρώποις, ἵνα ᾗσι καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδῇ.
 Ἥ τις τοι καὶ πηδὸς ἀπέφθιτο Τυδίδι πρὸς,
 ἐσθλὸς ἐὼν γαμβρὸς ἢ πεθερὸς, ὅτε μάλιστα
 κηδιστοὶ τελέθουσι, μεθ' αἷμά τε καὶ γένος αὐτῶν;
 ἢ τις που καὶ ἐταῖρος ἀνὴρ κεχαρισμένα εἰδώς,
 585 ἐσθλός, ἔπει οὐ μὲν τι κασιγνήτοιο χερσίων
 γίγνεται, ὃς κεν ἐταῖρος ἐὼν πεπνυμένα εἰδῇ.

Audite, Phæacum ductores atque principes,
 Demodocus vero jam cohibeat citharam argutam;
 nequaquam enim omnibus gratificans hæc cantat.
 Ex quo cœnavimusque, et exorsus-est divinus cantor,
 ex hoc nunquam cessavit a-luctuoso flecta
 hospes; valde certe ipsi dolor mentem circumdedit.
 Sed age, illi quidem cesset, ut pariter oblectemur omnes,
 hospitio-suscipientes et hospes: quoniam multo satius ita.
 Propter hospitem enim hæc venerandum parata-sunt,
 deductio et amica dona, quæ ei damus amice-excipientes.
 Instar fratris hospesque supplexque est
 viro, qui-utique vel paululum attingat mentem sanam.
 Ideo nunc neque tu cela ingenio versuto,
 quodcunque te percontatus-fuero: dicere vero te satius est.
 Dic nomen, quo te illic vocabant materque paterque,
 alique, qui in urbe tua, et qui circum-habitant.
 Non enim quisquam omnino sine-nomine est hominum,
 nec malus, nec bonus, postquam primum natus-est:
 sed omnibus nomen imponunt, simul-ac genuerint, parentes.
 Dic etiam mihi terramque tuam, populumque, urbemque,
 ut te illuc mittant collimantes mente naves.
 Non enim Phæacibus navium-gubernatores sunt,
 neque omnino gubernacula sunt, quæ quidem aliæ naves ha-
 bent;] sed ipsæ sciunt cogitata et mentes virorum,
 et omnium norunt urbes et pingues agros
 hominum; et voraginem celerrime maris tranant,
 caligine et nebula oblectæ; neque unquam ipsis
 nec damni quid subeundi inest metus, nec pereundi.
 Sed hoc ita quondam patrem ego locutum audiui
 Nausithoum, qui dicebat Neptunum succensere
 nobis, quod deductores tuti sumus omnium.
 Dixit aliquando Phæacum virorum affabre-factam navem
 ex deductione revertentem in obscuro ponto
 perditurum-esse eum, magnumque nobis montem urbi oblu-
 cturum.] Sic prædicabat senex: ea vero deus sive perfecit,
 sive imperfecta sint, ut ei placitum est animo.
 Verum age mihi hoc dic, et vere enarra,
 ubinam erraverisque, et ad-quasnam perveneris regiones
 hominum; enarra et ipsos, urbesque bene habitatas:
 vel quotquot sævique et feroces, nec justî;
 quique hospitales sint, et ipsis meus est deorum-reverens.
 Dic vero etiam quidnam fleas et lugeas in animo,
 Argivorum, Danaorum, atque Ilii fatum audiens.
 Hoc autem dii quidem fecere, destinaruntque interitum
 hominibus, ut sit et posteris cantilena.
 Utrum aliquis tibi et cognatus perit ante Ilium,
 eximius qui-erat gener, aut socer, qui-quidem maxime
 curæ sunt, post sanguinem et genus nostrum ipsorum?
 an aliquis forte et socius vir, grata sciens,
 eximius? quoniam nequaquam quidem fratre inferior
 talis est, qui, socius, prudenti animo-sit.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ι.

Ἀλκίνου ἀπόλογοι. Κυκλωπεία.

- Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἄλκινος κρείον, πάντων ἀριδείκτε λαῶν,
 ἦτοι μὲν τόδε καλὸν ἀκουέμεν ἔστιν αἰδοῦ
 τοιοῦδ', οἷος δδ' ἔστί, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδῆν.
 5 Οὐ γάρ ἐγωγέ τί φημι τέλος χαρίεστρον εἶναι,
 ἢ δτ' ἂν εὐφροσύνη μὲν ἔχη κάτω δήμον ἅπαντα,
 δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζωνται αἰδοῦ,
 ἥμενοι ἐξείης, παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι
 σίτου καὶ κρειῶν, μέθυ δ' ἐκ χρητῆρος ἀφύσσω
 10 οἶνοχόος φορέησι καὶ ἐγγεῖη δεπάεσσιν·
 τοῦτό τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἶδεται εἶναι.
 Σοὶ δ' ἐμὰ κήδεα θυμὸς ἐπετράπετο στονόνετα
 εἴρεσθ', ὅρρ' ἔτι μᾶλλον δδύρόμενος στεναχίζω·
 τί πρῶτόν τοι ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καταλέξω;
 15 κήδε' ἔπει μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ Οὐρανίωνες.
 Νῦν δ' ὄνομα πρῶτον μυθήσομαι, ὅρρα καὶ ὑμεῖς
 εἰδὲτ'· ἐγὼ δ' ἂν ἔπειτα φυγὼν ὑπο νηλεῆς ἦμαρ
 ὑμῖν ξείνος ἔω, καὶ ἀπόπροθι δώματα ναίων.
 Εἴμ' Ὀδυσσεὺς Λαερτιάδης, δς πᾶσι δόλοισιν
 20 ἀνθρώποισι μέλω, καὶ μευ κλέος οὐρανὸν ἔκει.
 Ναϊετάω δ' Ἰθάκην εὐδείλεον· ἐν δ' ὅρος αὐτῇ,
 Νήριτον εἰνοσίφυλλον, ἀριπρεπές· ἀμφὶ δὲ νῆσοι
 πολλαὶ ναϊετάουσι μάλα σχεδὸν ἀλληλησιν,
 Δουλίχιόν τε Σάμη τε καὶ ὑλήεσσα Ζάκυνθος·
 25 αὐτῇ δὲ χθαμαλὴ πανυπερτάτῃ εἰν ἄλλ' κεῖται
 πρὸς ζόφον—αἱ δέ τ' ἀνευθε πρὸς Ἥῳ τ' Ἡελίῳ τε—
 τρηχεῖ', ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος· οὗτοι ἐγωγε
 ἥς γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι.
 Ἥ μὲν μ' αὐτόθ' ἔρυκε Καλυψώ, δια θεάων·
 30 [ἐν σπέεσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·]
 ὥς δ' αὐτὼς Κίρκη κατερήτυεν ἐν μεγάροισιν
 Αἰαίη, δολόεσσα, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·
 ἀλλ' ἐμὸν οὐποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον.
 Ὡς οὐδὲν γλύκιον ἥς πατρίδος οὐδὲ τοκῆων
 35 γίγνεται, εἴπερ καὶ τις ἀπόπροθι πίονα οἶκον
 γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ναίει ἀπάνευθε τοκῆων.
 Εἰ δ', ἄγε τοι καὶ νόστον ἐμὸν πολυκηδέ' ἐνίσπω,
 δν μοι Ζεὺς ἐφένκεν ἀπὸ Τροίηθεν ἰόντι.
 Πιόθην με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασεν,
 40 Ἰσμάρω· ἐνθα δ' ἐγὼ πόλιν ἔπραθον, ὤλεσα δ' αὐτούς·
 ἐκ πόλιος δ' ἀλόχους καὶ κτήματα πολλὰ λαβόντες
 δασσάμεθ', ὥς μή τις μοι ἀτεμβόμενος κίοι ἴσῃ.
 Ἔνθ' ἦτοι μὲν ἐγὼ διερῶ ποδὶ φευγέμεν ἡμέας
 ἡνώμεα· τοὶ δὲ μέγα νῆπιοι οὐκ ἐπίθοντο.
 45 Ἔνθα δὲ πολλὸν μὲν μέθυ πίνετο, πολλὰ δὲ μῆλα
 ἔσφαζον παρὰ θίνα καὶ εἰλιποδὰς ἑλικὰς βοῦς.
 Τόφρα δ' ἄρ' οἰχόμενοι Κίκονες Κικόνεσσι γεγύνουν,
 οἳ σφιν γείτονες ἦσαν ἅμα πλέονες καὶ ἀρείους,
 ἥπειρον ναίοντες, ἐπιστάμενοι μὲν ἄφ' ἔππων

ODYSSEÆ IX.

Alcinoi apologi. Cyclopea.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 Alcinoe rex, omnium illustrissime civium,
 sane hoc pulcrum est, audire cantorem
 talem, qualis hic est, diis similis voce.
 Non enim equidem ullam puto rem gratiorem esse,
 quam quando lætitia quidem detineat populum universum,
 convivæque per domos audiant cantorem,
 sedentes ordine; juxta autem plenæ sint mensæ
 pane et carnibus; vinum autem ex cratere hauriens
 pincerna afferat et infundat poculis;
 hoc aliquid mihi pulcherrimum in mente videtur esse.
 Tibi vero meas ærumnas animus institit luctuosas
 sciscitari, ut adhuc magis lugens ingemiscam :
 quid primum tibi jam, quid vero ultimum narrabo?
 ærumnas quandoquidem mihi multas dedere dii cœlestes.
 Nunc vero nomen primum dicam, ut et vos
 sciatis : ego vero deinde, postquam effugero sævam diem,
 vobis hospes sim, etiam longe domos habitans.
 Sum Ulysses Laertiades, qui ob-omnigenos dolos
 hominibus in-animo-sum, et mea fama ad-cœlum pervenit.
 Habito autem Ithacam late-conspiciam : in ipsa vero mons est
 Neritus, nemorosus, conspicuus : circum autem insulæ
 multæ habitantur valde prope invicem,
 Dulichiumque, Sameque, et nemorosa Zacynthus :
 ipsa autem humilis longe-suprema in mari jacet
 ad occasum (illæ vero seorsum Auroram versus Solemque);
 aspera, sed bona juvenum-altrix; neutiquam ego
 propria terra possum dulcius aliud videre.
 Sane quidem me apud-se detinebat Calypso, diva dearum;
 [in speculus cavis, cupiens me sibi maritum esse;]
 similiterque prorsus Circe me detinebat in ædibus
 Ææa, dolosa, cupiens me sibi maritum esse :
 sed meum nunquam animum in pectore flectebant.
 Adeo nihil dulcius sua patria nec parentibus
 est, etiam si quis procul divitem domum
 terra in aliena habitet seorsum a-parentibus.
 Si vero vis, age tibi et reditum meum lacrimosum narrabo,
 quem mihi Jupiter immisit a Troja profecto.

Ab-Ilio me ferens ventus Ciconibus appulit,
 ad-Ismarum : ibi autem ego urbem diripui, occidique ipsos (in-
 colas) : [ex urbe vero uxores et possessiones multas ubi-ce-
 peramus,] divisimus, ut ne quis mihi privatus abiret æquali
 portione.] Tum vero ego quidem celeri pede fugere nos
 hortabar; illi vero valde stulti non parebant.
 Hic vero multum quidem vinum bibebatur, multas autem oves
 mactabant ad litus, et trahentes-pedes camuros boves.
 Interea vero abeuntes Cicones Ciconibus acclamabant,
 qui ipsis vicini erant simul plures et meliores,
 continentem habitantes, docti quidem ab equis

50 ἀνδράσι μάρνασθαι καὶ θθι χρῆ πεζὸν ἔδοντα.
 ἦλθον ἔπειθ' ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρη,
 ἡέριον· τότε δὴ βὰ κακῇ Διὸς αἴσα παρέστη
 ἡμῖν αἰνομόροισιν, ἐν ἄλγεα πολλὰ πάθοιμεν.
 Στῆσάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην παρὰ νηυσὶ βοῆσιν·
 55 βᾶλλον δ' ἀλλήλους χαλκῆρεσιν ἐγγείησιν.
 Ὅρρα μὲν ἤως ἦν καὶ ἀέζετο ἱερὸν ἡμάρ,
 τόφρα δ' ἀλεξόμενοι μένομεν πλεονάσας περ ἔοντας·
 ἦμος δ' Ἡέλιος μετενίσσεται βουλωνόδε,
 καὶ τότε δὴ Κίκονες κλῖναν δαμάσαντες Ἀχαιοὺς.
 60 Ἐξ δ' ἄφ' ἐκάστης νῆος εὐκνήμιδες ἑταῖροι
 ὤλοντ'· οἱ δ' ἄλλοι φύγομεν θανάτον τε μόρον τε.
 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν ἀναχήμενοι ἦτορ,
 ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.
 Οὐδ' ἄρα μοι προτέρω νῆες κίον ἀμφιέλισσαι,
 65 πρὶν τινα τῶν δειλῶν ἐτάρων τρεῖς ἕκαστον αὔσαι,
 οἱ θάνον ἐν πεδίῳ, Κικόνων ὑπο δηωθέεντες.
 Νηυσὶ δ' ἐπ' ὤρσ' ἄνεμον Βορέην νεφεληγερέτα Ζεὺς
 λαλαπι θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψεν
 γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανόνθεν νύξ.
 70 Αἱ μὲν ἔπειτ' ἐφέροντ' ἐπικάρσαι, ἱστία δέ σφιν
 τριχθαὶ τε καὶ τετραχθαὶ διέσχισεν ἰς ἀνέμοιο.
 Καὶ τὰ μὲν ἐς νῆας κάθεμεν, δέισαντες ὀλεθρον,
 αὐτὰς δ' ἐσσυμένως προερεύσσαμεν ἡπειρόνδε.
 Ἐνθα δύο νύκτας δύο τ' ἡμέατα συνεχὲς αἰεὶ
 75 κείμεθ', ὁμοῦ καμᾶτω τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἡμάρ εὐπλόκαμος τέλος' ἦώς,
 ἱστοὺς στησάμενοι ἀνά θ' ἱστία λεῦκ' ἐρύσαντες
 ἤμεθα· τὰς δ' ἄνεμος τε κυβερνῆται τ' Ἴθωνον.
 Καὶ νῦ κεν ἀσκηθῆς ἰκόμην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 80 ἀλλὰ με κῆμα ῥόος τε περιγνάμπτοντα Μᾶλειαν,
 καὶ Βορέης ἀπέωσε, παρέπλαγξεν δὲ Κυθῆρων.
 Ἐνθεν δ' ἐννῆμαρ φερόμην ὁλοοῖς ἀνέμοισιν
 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντ'· αὐτὰρ δεκάτῃ ἐπέβημεν
 γαῖης Λωτοφάγων, οἷτ' ἀνθὶνον εἶδαρ ἔδουσι.
 85 Ἐνθα δ' ἐπ' ἡλείρου βῆμεν καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδωρ·
 αἰψα δὲ δεῖπνον ἔλοντο θοῆς παρὰ νηυσὶν ἑταῖροι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιο τε πασσάμεθ' ἡδὲ ποτῆτος,
 δὴ τότε ἔγων ἐτάρους προΐειν πεύθεσθαι ἰόντας,
 ἄνδρε δύο κρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἄμ' ὀπάσσας,
 90 οἵτινες ἀνέρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σίτον ἔδοντες.
 Οἱ δ' αἰψ' οἰχόμενοι μίγην ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν·
 οὐδ' ἄρα Λωτοφάγοι μῆδονθ' ἐτάροισιν ὀλεθρον
 ἡμετέροις, ἀλλὰ σφι δόσαν λωτοῖο πάσασθαι·
 τῶν δ' ὅστις λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπὸν,
 95 οὐκέτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν οὐδὲ νέεσθαι·
 ἀλλ' αὐτοῦ βούλοντο μετ' ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν
 λωτὸν ἐρεπτόμενοι μενέμεν νόστου τε λαθέσθαι.
 Τοὺς μὲν ἔγων ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντες ἀνάγκη,
 νηυσὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ δῆσα ἐρύσσας.
 100 Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρίφρας ἐταίρους
 σπερχομένους νῆων ἐπιβανέμεν ὠκεῖάνων,
 μήπω τις λωτοῖο φαγὼν νόστοιο λάθηται.
 Οἱ δ' αἰψ' εἰςβαινον καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθισον·

cum-viris pugnare, et ubi opus-erat, pedibus.

Venerunt deinde, quot folia et flores nascuntur vere, matutini : tunc sane malum Jovis fatum astitit nobis infelicibus, ut dolores multos pateremur.

Instituentes autem pugnam pugnant ad naves veloces ; feriebantque se-invicem socii et Cicones aereis hastis.

Quamdiu quidem tempus-matutinum erat, et augebatur sacra dies,] tamdiu nos-defendentes sustinebamus, plures licet essent :] quando vero Sol transibat vespere-versus, tum vero Cicones inclinarunt domitos Achivos.

Sex autem a singulis navibus bene-ocreati socii periere : ceteri vero effugimus mortemque fatumque.

Illinc vero ulterius navigabamus, dolentes animo, lubentes ex morte, caris amissis sociis.

Nec inde mihi ulterius naves procedebant utrinque recurvæ, priusquam miserorum sociorum ter unumquemque vocassemus,] qui perierunt in campo, a Ciconibus cruciati.

Navibus autem inmisit ventum Boream nubes-cogens Jupiter cum-procella ingenti, ac nubibus cooperuit terram simul et pontum ; ingruit vero e-cælo nox.

Hæ quidem deinde ferebantur oblique ; vela autem ipsi in-tres et quatuor-partes discidit vis venti.

Et ea quidem in naves demisimus, timentes interitum ; ipsas vero festinanter subduximus in-continenter.

Hic per-duas noctes duosque dies continenter usque jacebamus, simul laboreque et doloribus animum exedentes.

Sed quando jam tertium diem pulcris-comis fecit Aurora, malis erectis, at velis albis explicatis, sedebamus : illas vero ventusque gubernatoresque dirigeabant.

Et jam incolumis pervenissem in patriam terram, sed me fluctus æstusque, circumflectentem Maleam, et Boreas depulit, et aberrare-fecit Cytheris.

Hinc autem per-novem-dies ferebar perniciosis ventis pontum per piscosum : at decimo consedimus terram Lotophagorum, qui-decimo floridum cibum edunt.

Hic vero continenter ingressi-sumus et hausimus aquam ; statim autem prandium cepere celeres apud naves socii.

Ac postquam cibum gustaveramus et potum, tum vero ego socios præmisi sciscitatum vadentes, viros duos electos, tertium præconem simul additum, quinam viri essent in terra panem edentes.

Hi vero statim abeuntes congressi-sunt viris Lotophagis : neque Lothophagi parabant sociis mortem nostris, sed ipsis præbuerunt lotum gustandam :

horum autem quicumque loti comedisset dulcem fructum, non-amplius renuntiare rursus volebat, nec redire ; sed illic volebant inter viros Lothophagos lotum edentes manere, reditusque oblivisci.

Hos quidem ego ad naves duxi flentes necessitate, navibusque in cavis sub transtra ligavi tractos.

At ceteros jussi dilectos socios

festinantes naves conscendere veloces,

ne-forte quis loto pastus reditus oblivisceretur.

Hi autem statim ingrediebantur, et in transtris consedere ;

ἐξῆς δ' ἔζόμενοι πολὺν ῥα τύπον ἐρετμοῖς.
 106 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέμεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ.
 Κυκλώπων δ' ἐς γαίαν ὑπερφιάλων, ἀθελίστων,
 ἰκόμεθ', οἳ ῥα θεοῖσι πεποιοῦτες ἀθανάτοισιν,
 οὔτε φυτεύουσιν χερσὶν φυτὸν οὔτ' ἀρώσιν·
 ἀλλὰ τάγ' ἀσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται,
 110 πυροὶ καὶ κριθαὶ ἡδ' ἄμπελοι, αἵτε φέρουσιν
 οἶνον ἐριστάφυλον, καὶ σπῖν Διὸς ὄμβρος ἀέξει.
 Τοῖσιν δ' οὔτ' ἀγοραὶ βουλῆφόροι οὔτε θέμιστες·
 ἀλλ' οἳ γ' ὑψηλῶν ὀρέων ναλοῦσι κάρηνα
 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι· θεμιστεύει δὲ ἕκαστος
 115 παιδεῶν ἡδ' ἀλόχων, οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσιν.
 Νῆσος ἔπειτα λάχεια παρέκ λιμένος τετάνυσται
 γαίης Κυκλώπων, οὔτε σγεδὸν οὔτ' ἀποτηλοῦ,
 ὑλῆεσσ'· ἐν δ' αἴγες ἀπειρέσiai γεγάασιν
 ἄγριαι· οὐ μὲν γὰρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύκει·
 120 οὐδὲ μιν εἰσχοινεῦσι κυνηγέται, οἷτε καθ' ὕλην
 ἀλγέα πάσχουσιν, κορυφὰς ὀρέων ἐφέποντες.
 Οὔτ' ἄρα ποιμνησιν καταίσχεται οὔτ' ἀρότοισιν,
 ἀλλ' ἥ γ' ἀσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἤματα πάντα
 ἀνδρῶν χηρεύει, βόσκει δέ τε μηκάδας αἴγας.
 125 Οὐ γὰρ Κυκλώπεσσι νέες πάρα μιλτοπάρῃοι,
 οὐδ' ἄνδρες νῆων ἐνὶ τέκτονες, οἳ κε κάμοιεν
 νῆας ὑσσέλμους, αἳ κεν τελείων ἕκαστα,
 ἄστε' ἐπ' ἀνθρώπων ἰκνέμεναι· οἷά τε πολλὰ
 ἄνδρες ἐπ' ἀλλήλους νηυσὶν περῶνσι θάλασσαν·
 130 οἳ κέ σπιν καὶ νῆσον εὐκτιμένην ἐκάμοντο.
 Οὐ μὲν γάρ τι κακὴ γῆ, φέροι δέ κεν ὦρα πάντα·
 ἐν μὲν γὰρ λειμῶνες ἄλως πολιοῖο παρ' ὄχθας
 ὀδρηλοὶ, μαλακοὶ· μάλα κ' ἀφθιτοὶ ἄμπελοι εἶεν.
 Ἐν δ' ἄροσις λείη· μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἰεὶ
 135 εἰς ὥρας ἄμψεν· ἐπεὶ μάλα πιαρὺν ὕψ' οὐδας.
 Ἐν δὲ λιμὴν εὐορμος, ἴν' οὐ χρεῦν πείσματος ἔστιν,
 οὔτ' εὐνάς βαλέειν οὔτε πρυμνήσι' ἀνάψαι,
 ἀλλ' ἐπικέλσαντας μείναι χρόνον, εἰςόκε ναυτέων
 θυμὸς ἐποτρύνῃ καὶ ἐπιπνεύσῃσιν αἴηται.
 140 Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ,
 κρήνη ὑπὸ σπέλους· περὶ δ' αἰγίροι πεφύασιν.
 Ἐνθα κατεπλέμεν, καὶ τις θεὸς ἡγεμόνευεν
 νύκτα δι' ὀρφναίην· οὐδὲ προῦφαινετ' ἰδέσθαι·
 ἀήρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ· ἦν, οὐδὲ Σελήνη
 145 οὐρανὸν προῦφαινε· κατείχετο δὲ νεφέεσσιν.
 Ἐνθ' οὕτως τὴν νῆσον ἐξέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν·
 οὔτ' οὐν κύματα μακρὰ κυλινδόμενα προτὶ χέρσον
 εἰσίδομεν, πρὶν νῆας ὑσσέλμους ἐπικέλσαι.
 Κελιάσσει δὲ νηυσὶ καθελομεν ἰστία πάντα·
 150 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
 ἔνθα δ' ἀποδρίζαντες ἡμεῖναιμεν· ἦ ὦ διάν.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 νῆσον θαυμάζοντες ἰδινόμεσθα κατ' αὐτήν.
 Ὄρσαν δὲ Νύμφαι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
 155 αἴγας ὀρεσκόφους, ἵνα δειπνήσειαν ἑταῖροι.
 Αὐτίκα καμπύλα τόξα καὶ αἰγανέας δολιχαύλους
 εἰλόμεθ' ἐκ νῆων, διὰ δὲ τρίχα κοσμηθέντες

ordine vero sedentes canum mare verberabant remis.

Illinc autem ulterius navigabamus, dolentes corde.
 Cyclopum autem ad terram superbiorum, exlegum,
 venimus, qui quidem diis freti immortalibus,
 nec plantant manibus plantam, neque arant :
 sed hæcæ sine-semente et -aratione omnia proveniunt,
 triticum, et hordeum, ac vites, quæ ferunt
 vinum in-magnis-uvis, et iis Jovis imber incrementum-dat.
 Ipsi vero nec conciones sunt consiliariæ, nec leges ;
 sed hi celsorum montium inhabitant cacumina,
 in speluncis cavis ; jus autem dat unusquisque
 liberis atque uxoribus ; neque se-invicem curant.

Insula deinde fussioni-apta præ portu obtenditur
 terræ Cyclopum, nec prope, nec remote,
 silvosa : in ea vero capræ innumeræ nascuntur
 agrestes ; neque enim frequentatio hominum eas prohibet :
 neque ipsam ingrediuntur venatores, qui per silvam
 dolores patiuntur, juga montium lustrantes.
 Neque etiam gregibus occupatur, neque arationibus,
 sed ipsa sine-semente et inarata diebus omnibus
 viris caret ; pascit vero balantes capras.
 Non enim Cyclopibus naves adsunt rubris-proris,
 nec viri insunt navium fabri, qui conficiant
 naves bonis-transtis-instructas, quæ transmittant singula,
 ad urbes hominum euntes, (veluti crebro
 viri ad se-invicem navibus trajiciunt mare) ;
 qui ipsi et insulam bene-habitatam elaborarent.
 Neque enim omnino mala est ; ferret autem tempestiva omnia :
 insunt enim prata maris cani ad litus
 irrigua, mollia ; omnino ibi perennes vites essent.
 In ea etiam aratio facilis esset ; valde altam segetem semper
 in suas anni-tempestates mæterent ; quia valde pingue subest
 solum.] In ea porro portus est opportunus, in-quo non opus re-
 tinaculo est.] neque ancoris jactis, nec rudentibus alligatis ;
 sed qui-appulerint maneant aliquamdiu, donec nautarum
 animus impulerit, et aspirarint venti.
 Sed in vertice portus fluit limpida aqua,
 fons sub specu : circum autem populi creverunt.
 Huc devehebamur, atque aliquis deus nobis dux-erat
 noctem per obscuram : nec-tamen apparere conspicuus :
 caligo enim circa naves densa erat, nec Luna
 de-cælo lucebat ; obtegebatur vero cælum nubibus.
 Ibi nullus hanc insulam vidit oculis ;
 nec sane fluctus magnos volutos ad litus
 vidimus, antequam naves bonis-transtis-instructæ appulis-
 sent.] Appulsis autem navibus, collegimus vela omnia :
 egressi autem et ipsi sumus in litus maris ;
 ibique obdormientes expectavimus Auroram divinam.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 insulam admirantes, obambulabamus per eam.
 Excitarunt vero Nymphæ, filię Jovis ægidem-tenentis,
 capras montanas, ut prandium-sumerent socii.
 Continuo incurvos arcus et hastas longis-cuspidibus
 cepimus ex navibus ; in tres-partes autem dispositi

βάλλομεν· αἶψα δ' ἔδωκε θεὸς μενοεικέα θήρην.
 Νῆες μὲν μοι ἔποντο δωώδεκα, ἐς δὲ ἐκάστην
 160 ἐννέα λάγχανον αἶγες· ἐμοὶ δὲ δέκα· ἔξελον οἶον.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ, ἐς ἥλιον καταδύντα,
 ἤμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἀσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
 Οὐ γάρ πω νηῶν ἐξέφθιτο οἶνος ἐρυθρὸς,
 ἀλλ' ἐνέην· πολλὸν γὰρ ἐν ἀμφοροεῦσιν ἕκαστοι
 165 ἠφύσαμεν, Κικόνων ἱερὸν ποταμὸν ἐλόντες.
 Κυκλώπων δ' ἐς γαίαν ἐλεύσσομεν, ἐγγὺς ἰόντων,
 καπνὸν τ' αὐτῶν τε φθογῆν οἶον τε καὶ αἰγῶν.
 Ἦμος δ' ἥλιος κατέδου καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 170 Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε ἔγων ἀγορὴν θέμενος μετὰ πᾶσιν ἔειπον·
 Ἄλλοι μὲν νῦν μίμνετ', ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι·
 αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηὶ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἐτάροισιν
 ἔλθωιν τοῖνδ' ἀνδρῶν πευρήσομαι, οἵτινές εἰσιν·
 175 ἧ δ' ὄγ' ὄβρισταί τε καὶ ἀγριοὶ οὐδὲ δίκαιοι,
 ἧ δ' φιλόξενοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεοῦδης.
 Ὡς εἰπὼν ἀνὰ νηὸς ἔβην· ἐκέλευσα δ' ἐταίρους
 αὐτοὺς τ' ἀμυδαίνειν ἀνὰ τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἶψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίσταν·
 180 ἔξῃς δ' ἐξόμενοι πολὺν ἄλα τύπτον ἐρετμοῖς.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸν χώρον ἀφικόμεθ', ἐγγὺς ἰόντα,
 ἔνθα δ' ἐπ' ἰσχυρῇ σπέος εἶδομεν, ἀγχι θαλάσσης,
 ὑψηλὸν, δάφνησι κατηρεφέες· ἔνθα δὲ πολλὰ
 μῆλ', οἷός τε καὶ αἶγες ἱαυέσκον· περὶ δ' αὐλῇ·
 185 ὑψηλὴ δέδμητο κατωρυχέεσσι λίθοισιν,
 μακρῆσιν τε πίτυσιν ἰδὲ ὄρυσιν ὑψικόμοισιν.
 Ἔνθα δ' ἀνὴρ ἐνέσσυε πελώριος, ὃς βρά τε μῆλα
 ὅος ποιμαίνεσκεν ἀπόπροθεν· οὐδὲ μετ' ἄλλους
 πωλεῖτ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐὼν ἀθεμιστία ἦδη.
 190 Καὶ γὰρ θαῦμα ἐτέτυκτο πελώριον· οὐδὲ ἴσκει
 ἀνδρὶ γε σιτοπάγῳ, ἀλλὰ βίῳ ὕληντι
 ὑψηλῶν ὀρέων, ὅτε φαίνεται ὅλον ἀπ' ἄλλων.
 Δὴ τότε τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρίηρας ἑταίρους
 αὐτοῦ παρ νηὶ τε μένειν καὶ νῆα ἔρυσθαι·
 195 αὐτὰρ ἐγὼ κρίνας ἐτάρων δυοκαίδεκα ἀρίστους
 βῆν· ἀτὰρ αἶγρον ἀσκὸν ἔχον μελανὸς οἶνοιο,
 ἡδέος, ὃν μοι ἔδωκε Μάρων, Εὐάνθεος υἱὸς,
 ἱεὺς Ἀπολλωνος, ὃς Ἴσμαρον ἀμφιβεβήκει,
 οὐνεκά μιν σὺν παιδὶ περισχύμεθ' ἡδὲ γυναῖκι
 200 ἀζόμενοι· ὥκει γὰρ ἐν ἀλσεὶ δεινὸρ ἔρηντι
 Φοῖβου Ἀπολλωνος. Ὅ δέ μοι πόρεν ἀγλαὰ δῶρα·
 χρυσοῦ μὲν μοι δῶκα· εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα·
 δῶκε δὲ μοι κρητῆρα πανάργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
 οἶνον ἐν ἀμφοροεῦσι δωώδεκα πᾶσιν ἀφύσσας
 205 ἡδὺν, ἀκηράσιον, θεῖον ποτόν· οὐδέ τις αὐτόν
 ἡεῖδ' ὁμῶων οὐδ' ἀμφοπόλων ἐνὶ οἴκῳ,
 ἀλλ' αὐτὸς ἀλογός τε φίλη ταμίη τε μὲ' οἶη.
 Τὸν δ' ὅτε πίνοιεν μελιηδέα οἶνον ἐρυθρόν,
 ἐν δέπας ἐμπλήσας ὕδατος ἀνὰ εἰκοσι μέτρα
 210 γεῦ'· ὁδμή δ' ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ὁδῶδει,
 θεσπεσίη· τότε ἂν οὗτοι ἀποσχέσθαι φίλον ἦεν.

jaculabamur; statim vero dedit deus copiosam venationem.
 Naves quidem me sequebantur duodecim, in unamquamque
 autem] novem sortito-contigere capræ; mihi vero decem elegi
 soli.] Sic tum per-totum diem, ad solis occasum,
 sedebamus epulantes carnes immensas, et bibentes vinum
 dulce.] Nondum enim e-navibus absumtum-erat vinum ru-
 brum,] sed iberat: multum enim in amphoris singuli
 hausimus, Ciconum sacro oppido capto.
 Cyclopus autem ad terram prospiciebamus, prope qui-erant,
 fumumque, ipsorumque vocem *audiimus* oviumque et ca-
 prarum.] Quando autem sol occidit et tenebræ supervenere,
 tunc vero decubuius in litore maris.
 Quando autem mane-genita apparuit rosetis-digitis Aurora,
 tunc ego concione instituta inter omnes dixi:
 Alii quidem nunc manete, mihi dilecti socii;
 at ego cum navique mea et meis sociis
 profectus, hos homines explorabo, quānam sint:
 utrum illi flagitiosi et feroces, nec iusti,
 an hospitales, et ipsis mens sit deorum-reverens.

Sic fatus, navem conscendi; jussique socios
 ipsosque conscendere, et retinacula solvere.
 Hi vero continuo inscendebant, et in transtris consedere;
 ordine autem sedentes canum mare verberabant remis.
 Sed quum jam in-eum locum perveneramus, prope qui-erat,
 ibi in extrema-parte speluncam vidimus, prope mare,
 excelsam, lauris contextam: ibi vero multa
 pecora, ovesque et capræ stabulabantur; circum autem caula
 excelsa ædificata-erat excisis lapidibus,
 procerisque pinis, et quercubus alte-comantibus.
 Hic autem vir habitabat ingens, qui quidem pecora
 solus pascibat procul; neque cum aliis
 versabatur, sed seorsum manens nefario animo-erat.
 Etenim monstrum erat horrendum; nec similis-erat
 homini quidem pane-vescenti, sed cacumini silvoso
 excelsorum montium, quando apparet solum ab aliis.
 Tum vero ceteros jussi dilectos socios
 illic apud navemque manere, et navem custodire:
 at ego, electis sociorum duodecim optimis,
 ivi; sed caprinum utrem habebam nigri vini,
 dulcis, quod mihi dederat Maron, Evanthei filius,
 sacerdos Apollinis, qui Ismarum tuebatur;
 quoniam ipsum cum prole tutati-sumus atque uxore,
 reverentes: habitabat enim in luco arborifero
 Phæbi Apollinis. Ille vero mihi dedit pulcra dona:
 auri quidem mihi dedit elaborati septem talenta;
 dedit autem mihi craterem totum-argenteum: ac deinde
 vinum in amphoris duodecim omnibus (*summa*) haustum,
 suave, incorruptum, divinum potum: nec quisquam illud
 norat famulorum, neque ancillarum in domo,
 sed ipseque uxorque cara, promaque una sola.
 Hoc autem quum bibebant dulce vinum rubrum,
 unum poculum qui-impleverat, aquæ ad viginti mensuras
 infundebat; odor autem dulcis a cratere spirabat,
 divinus: tum nequaquam abstinere gratum fuisset.

Τοῦ φέρον ἐμπλήσας ἀσχὸν μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἦα
 κωρύκῳ· αὐτίκα γάρ μοι δῖσατο θυμὸς ἀγῆνωρ
 ἄνδρ' ἐπελεύεσθαι, μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκὴν,
 218 ἄγριον, οὔτε δίκας εὔ εἰδότα οὔτε θέμιστας. [δov

Καρπαλίμωσ δ' εἰς ἀντρον ἀφικόμεθ', οὐδέ μιν ἐν-
 εὔρομεν, ἀλλ' ἐνόμεινε νομὸν κατὰ πῖονα μῆλα.
 Ἐλθόντες δ' εἰς ἀντρον ἐθηύμεσθα ἕκαστα·
 ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον, στείνοντο δὲ σῆκοι
 220 ἀρνῶν ἢ δ' ἐρίφων· διακεκρίμεναι δὲ ἕκασται
 ἔρχατο· χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι,
 γωρὶς δ' αὖθ' ἔρσαι· ναῖον δ' ὄρω ἄγγεα πάντα,
 γαυλοὶ δὲ σκαφίδες τε, τετυγμένα, τοῖς ἐνάμελγεν.

Ἐνθ' ἐμὲ μὲν πρῶτισθ' ἔταροι λίσσοντ' ἐπέεσσιν,
 225 τυρῶν αἰνυμένους ἵεναι· πάλιν αὐτὰρ ἔπειτα
 καρπαλίμωσ ἐπὶ νῆα θοὴν ἐρίφους τε καὶ ἄρνας
 σῆκῶν ἐξελάσαντας, ἐπιπλεῖν ἄλμυρον ὕδωρ·
 ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην — ἦ τ' ἂν πολλὸν κέρδιον ἦεν —
 ὅφρ' αὐτόν τε ἴδοιμι, καὶ εἰ μοι ξείνια δοίη·
 230 οὐδ' ἄρ' ἔμελλ' ἐτάροισι φανείας ἐρατεινὸς ἔσεσθαι.

Ἐνθα δὲ πῦρ κείαντες ἐθύσαμεν· ἡδὲ καὶ αὐτοὶ
 τυρῶν αἰνυμένοι φάγομεν· μένομεν τέ μιν ἔνδον
 ἥμενοι, ἕως ἐπῆλθε νέμων· φέρε δ' ὄβριμον ἄχθος
 ὕλης ἀζαλέης, ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἴη.

235 Ἐκτοσθεν δ' ἀντροῖο βαλὼν δρυμαγδὸν ἔθηκεν·
 ἡμεῖς δὲ δεισαντες ἀπασσόμεθ' ἐς μυθὸν ἀντροῦ.
 Αὐτὰρ θγ' εἰς εὐρύ σπέος ἤλασε πῖονα μῆλα,
 πάντα μάλ', ὅσος ἤμελεγε, τὰ δ' ἄρσενά λειπε θυρήφιν,
 ἀρνεῖός τε τράγους τε, βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς.

240 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψόσ' ἀείρας,
 ὄβριμον· οὐκ ἂν τόνγε δύω καὶ εἴκοσ' ἄμαξαι
 ἐσθλαί, τετράκυκλοι, ἀπ' οὐδεὸς ὀχλίσειαν·
 τόσσην ἠλίδατον πέτρην ἐπέθηκε θυρήσιν.

Ἐζόμενος δ' ἤμελγεν ὄϊς καὶ μηχανάδας αἴγας,
 245 πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἐμβρυον ἦεν ἑκάστη.
 Αὐτίκα δ' ἤμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος,
 πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμυσσάμενος κατέθηκεν·
 ἤμισυ δ' αὖτ' ἔστησεν ἐν ἄγγεσιν, ὅφρα οἱ εἴη
 πίνειν αἰνυμένω, καὶ οἱ ποτιδόρπιον εἴη.

250 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἅ ἔργα,
 καὶ τότε πῦρ ἀνέκαίε καὶ εἰσίδεν, εἶρετο δ' ἡμέας·

ὦ ξεῖνοι, τίνας ἔστέ; πόθεν κλεῖθ' ὕγρα κελεύθα;
 ἦ τι κατὰ πρῆξιν ἦ μαψιδίως ἀλάησθε,
 οἷά τε ληϊστῆρες ὑπεῖρ ἄλλα, τοῖτ' ἀλδώνται

255 ψυχὰς παρθέμενοι, καχὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες;
 ὦ ἐφασθ' ἡμῖν δ' αὖτε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
 δεισαντὸν φθόγγον τε βαρύν, αὐτόν τε πέλωρον.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς μιν ἔπεσσαν ἀμειβόμενος προσέειπον·

Ἥμεῖς τοι Τροίηθεν ἀποπλαγθέντες Ἀχαιοὶ
 260 παντοίοις ἀνέμοισιν ὑπὲρ μέγα λαῖμα θαλάσσης,
 οἴκαδε ἵεμενοι ἄλλην ὁδὸν, ἄλλα κελεύθα
 ἤλθομεν· οὕτω που Ζεὺς ἤθελε μῆτιςσασθαι.

Λαοὶ δ' Ἀτρεΐδew Ἀγαμέμνονος εὐχόμεθ' εἶναι,
 τοῦ δὴ νῦν γε μέγιστον ὑπουράνιον κλέος ἔστιν·
 265 τόσσην γὰρ διέπερσε πόλιν καὶ ἀπώλεσε λαοὺς

Hujus ferebam impletum utrem magnum; insuper etiam vti-
 ca] in-pera: statim enim mihi suspicatus-est animus genero-
 sus,] virum superventurum, ingenti præditum robore,
 ferocem, nec jura bene scientem, nec leges.

Celeriter autem in antrum venimus, neque ipsum intus
 invenimus; sed pascebat per pascua pingua pecora.
 Ingressi vero antrum admirabamur singula :
 calathi quidem caseis gravabantur; repleta-erant autem sta-
 bula] agnorum atque hædorum : separati vero singuli
 inclusi-erant; seorsum quidem grandiores, seorsum et ætate-
 medii,] seorsum itidem recens-nati : natabant autem sero
 vasa omnia,] mulcraliaque, scaphiaque elaborata, quibus im-
 mulgebat.] Tum me quidem primum socii precabantur verbis,
 e-caseis ut-sumeremus-et abiremus retro; ac deinde
 confestim ad navem celerem hædosque et agnos
 e-stabulis agentes, pernavigaremus salsam aquam;
 sed ego non parui (certe multo satius fuisset),
 donec ipsamque viderem, et *experirer* si mihi hospitalia
 daret :] nec sane erat sociis visus amabilis futurus.

Tum vero igne accenso sacrificavimus; atque etiam ipsi
 e-caseis sumentes comedimus; expectabamusque ipsum in-
 tus] sedentes, donec venit pascens : ferebat autem ingens onus
 ligni aridi, ut ei ad-cenam esset.

Extra antrum autem dejiciens strepitum fecit :
 nos vero perterriti diffugimus in recessum antri.

At ille in latam speluncam egit pingua pecora,
 omnia prorsus, quæ mulgebat : ac mares reliquit foris,
 ariesque, hircosque, profundam extra caulam.

Ac deinde admovit operculum ingens alte sublatum,
 grave : non illud duo et viginti currus
 fortes, quaternis-rotis, a solo dimovissent :
 tantam excelsam petram admovit ostio.

Sedens autem mulgebat oves et balantes capras,
 omnia *faciens* rite, et factum submisit singulis.
 Statim autem dimidium ubi-coagularat albi lactis,
 textilibus in calathis constructum reposuit :
 dimidium vero rursus constituit in vasibus, ut sibi esset
 ad-potandum sument, et sibi ad-cenam foret.

Ac postquam cito-expedierat obiens sua opera,
 tunc ignem accendebat, et aspexit interrogabatque nos :

O hospites, quinam estis? unde navigatis humidæ vias?
 nunquid ad negotiationem, an temere erratis,
 tanquam prædones super mare, qui errant,
 animas periculo-objectantes, malum alienigenis ferentes?

Sic dixit; nobis autem statim conflagrum-est carum cor,
 timentibus sonitumque gravem, ipsumque monstruosum.
 Sed etiam sic eum verbis respondens alloquebar :

Nos quidem a-Troja devii-acti Achivi
 variis ventis super magnam voraginem maris,
 domum petentes alia via, aliis itineribus
 venimus : sic fere Jupiter voluit constituere.

Viros autem Atridæ Agamemnonis nos-proficemur esse,
 cujus sane nunc maxima sub-cælo gloria est :
 tantam enim diripuit urbem, et perdidit populos

πολλούς· ἡμεῖς δ' αὖτε κίχναόμενοι τὰ σά γούνα
 ἰκόμεθ', εἰ τι πόροις ξεινήϊον ἦε καὶ ἄλλως
 δοίης δωτήνην, ἥτε ξείνων θέμις ἐστίν.

Ἄλλ' αἰδέοιο, φέριστε, θεούς· ἰκέται τέ τοι εἰμεν.

270 Ζεὺς δ' ἐπιτιμῆτωρ ἱκετάων τε ξείνων τε,
 ξείνιος, ὃς ξείνοισιν ἄμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.

ᾧ ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·
 νηπιός εἰς, ὡ ξεῖν', ἥ τηλόθεν εἰλήλουθας,
 ὃς με θεούς κάλειαι ἥ δειδόμεν ἥ ἀλέασθαι.

275 Οὐ γάρ Κύκλωπες Διὸς αἰγιόχου ἀλέγουσιν,
 οὐδὲ θεῶν μακάρων· ἐπεὶ πολὺ φέρτεροί εἰμεν.
 Οὐδ' ἂν ἐγὼ Διὸς ἔχθος ἀλευάμενος περιδοίμην
 οὔτε σεῦ οὐδ' ἐτάρων, εἰ μὴ θυμὸς με κελεύει.

Ἄλλὰ μοι εἰφ', ὅπῃ ἔσχες ἰὼν εὐεργέα νῆα·

280 ἥ που ἐπ' ἐσχάτῃς ἥ καὶ σχεδὸν, ὅρρα δαείω.

ᾧ φάτο πειράζων· ἐμὲ δ' οὐ λάθην εἰδότα πολλά·
 ἀλλὰ μιν ἀφορβὸν προσέφηρν δολίοις ἐπέεσσιν·

Νέα μὲν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἰνოსίγθων,
 πρὸς πέτρῃσι βαλὼν ὑμῆς ἐπὶ πείρασι γαίης,

285 ἄκρῃ προσπελάσας· ἀνεμὸς δ' ἐκ πάντου ἔνεικεν
 αὐτὰρ ἐγὼ σὺν τοῖσδε ὑπέκφυγον αἰπὺν ὄλεθρον.

ᾧ ἐφάμην· ὁ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·

ἀλλ' ὅγ' ἀναίξας ἐτάροις ἐπὶ χεῖρας ἱάλλεν·

σὺν δὲ δύω μάρφας ὥς τε σκύλακας ποτὶ γαίῃ

290 κόπτ'· ἐκ δ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν.

Τοὺς δὲ διαμελείσσι τῶν ὠπλίσσατο δόρπον·
 ἥσθιε δ' ὥς τε λέων ὀρεσίτροφος, οὐδ' ἀπέλειπεν

ἔγκατὰ τε σάρκας τε καὶ δόστρα μοελόνετα.

Ἡμεῖς δὲ κλαίοντες ἀνεσχέθομεν Διὶ χεῖρας,

295 σγέτλια ἔργ' ὀρώοντες· ἀμνηχάνη δ' ἔχε θυμόν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωψ μέγαλιν ἐμπλήσατο κηδὺν,
 ἀνδρόμεα κρέ' ἔδωκ καὶ ἐπ' ἀκρητον γάλα πίνων,

καί τ' ἐντοσθ' ἀντροία ταυνοσάμενος διὰ μήλων.

Τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατὰ μεγαλήτορα θυμόν,

300 ἄσπον ἰὼν, ἕλφος δ' ἐξ ἑρυσσάμενος παρὰ μηροῦ

οὐτάμεναι πρὸς στήθος, ὅθι φρένες ἦπαρ ἔχουσιν,

χεῖρ' ἐπιμασσάμενος· ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρυκεν.

Αὐτοῦ γάρ κε καὶ ἄμμες ἀπωλόμεθ' αἰπὺν ὄλεθρον·

οὐ γάρ κεν δυνάμεσθα θυράων ὑψηλάων

305 χερσὶν ἀπώσασθαι λίθων ὄβριμον, ὃν προσέθηκεν.

ᾧ τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν ἦ ὦ διάν.

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,

καὶ τότε πῦρ ἀνέκαίε καὶ ἡμελγε κλυτὰ μέληα,

πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἐμβρυον ἦκεν ἐκάστη.

310 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἄ ἔργα,

σὺν δ' ὅγε δ' αὐτὴ δύω μάρφας ὠπλίσσατο δεῖπνον.

Δειπνήσας δ' ἀντροῦ ἐξήλασε πῖονα μῆλα,

ῥηϊδίως ἀφελὼν θυρεὸν μέγαν· αὐτὰρ ἔπειτα

ἄψ' ἐπέθηκ', ὥσαι τε φαρέτρῃ πῶμ' ἐπιθείη.

315 Πολλῇ δὲ ῥοίῳ πρὸς ὅρος τρέπε πῖονα μῆλα

Κύκλωψ· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην κακὰ βυσσοδομούων,

εἰ πως τισαίμην, δοίη δέ μοι εὖχος Ἀθήνη.

Ἦδε δέ μοι κατὰ θυμόν ἀρίστη φαίνεται βουλῇ.

Κύκλωπος γὰρ ἔμεϊτο μέγα ῥόπαλον παρὰ στήκῃ.

multos : nos autem demum te assecuti, ad tua genua
 venimus, si quod praebeas hospitale-munus, sive etiam aliter
 des donum, qui-utique hospitum mos est.

Sed verere, optime, deos; supplices tibi sumus :

Jupiter autem ultor est supplicumque hospitumque,
 Hospitalis, qui hospites simul venerandos comitatur.

Sic dicebam : ille vero mihi rursus respondit saevo animo :
 stultus es, o hospes, vel e-longinquo advenisti,
 qui me deos jubes aut timere aut observare.

Non enim Cyclopes Jovem aegidem-tenentem curant,
 nec deos beatos : quoniam multos potentiores sumus.

Neque ego Jovis inimicitias evitans pepercerim
 nec tibi, nec sociis, nisi animus me jubeat.

Sed mihi dic, ubi appuleris veniens fabrefactam navem,
 utrum alicubi ad extremam-oram, an prope, ut sciam.

Sic dixit tentans : me autem non latuit scientem multa ;
 sed ipsum vicissim allocutus-sum dolosis verbis :

Navem quidem mihi confregit Neptunus terrae-concussor,
 ad scopulos conjectam, vestrae ad fines terrae,
 promontorio impactam; ventus autem ex ponto tulit :
 at ego cum hisce effugi arduam perniciem.

Sic dicebam; ille autem mihi nihil respondit saevo animo ;
 sed ipse impetu-facto sociis manus inferebat ;

simulque duos correptos, tanquam catulos, ad terram
 illidebat : ac cerebrum humi fluebat, irrigabatque terram.

His vero membratim dissectis sibi-apparavit cenam :
 vorabat autem, quemadmodum leo montanus, nec relinque-
 bat] intestinaque, carnesque, et ossa medullosa.

Nos vero flentes sustulimus Jovi manus,
 improba opera videntes; desperatio autem tenebat animum.

Ac postquam Cyclops magnum impleverat ventrem,
 humanas carnes comedens, et insuper merum lac bibens,
 jacebat intra antrum extensus per pecora.

Hunc quidem ego volui in magno animo,
 propius accedens, gladio acuto stricto a femore
 vulnerare ad pectus, ubi praecordia jecur circumdant,
 manu admota : alius autem me animus retinebat.

Ibidem enim et nos perissemus saeva morte :

non enim potuissemus ab-ostio excelso
 manibus amovere saxum grave, quod admovebat.

Ita tum quidem ingemiscentes expectabamus Auroram di-
 vinam.] Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Au-
 rora,] tunc ignem accendebat et mulgebat egregia pecora,
 omnia rite, et festum submitisit singulis.

Ac postquam cito-expedierat obiens sua opera,
 simul ille rursus duobus correptis sibi-apparavit prandium.

Pransus autem, ex-anthro egit pingua pecora,
 facile amoto operculo ingenti : ac deinde
 rursus admovit, veluti si pharetræ operculum imposteret.

Multo autem strepitu ad montem agebat pingua pecora
 Cyclops : at ego relictus-eram mala profunde-cogitans.

si qua ulciscerer, daretque mihi votum Minerva.

Hoc autem mihi in animo optimum vibebatur consilium.

Cyclopi enim jacebat ingens clava ad stabulum

320 χλωρὸν, θλαίνεον· τὸ μὲν ἔκταμεν, ὄρα φοροίη
 αὐανθὲν· τὸ μὲν ἅμμες εἰσκομεν εἰςορόοντες,
 ὅσσον θ' ἱστὸν νηὸς εἰκοσόροιο μελαίνης,
 φορτίδος, εὐρείης, ἥτ' ἐκπεράα μέγα λαΐτμα·
 τόσσον ἦν μήκος, τόσσον πάχος εἰσοράσθαι.
 325 Τοῦ μὲν ὅσον τ' ὀργυιαν ἐγὼν ἀπέκοψα παραστάς,
 καὶ παρέθηχ' ἐτάροισιν, ἀποζῦναι δ' ἐκέλευσα.
 Οἱ δ' ὁμαλὸν ποίησαν· ἐγὼ δὲ θόωσα παραστάς
 ἄκρον, ἄραρ δὲ λαβὼν ἐπυράχτεον ἐν πυρὶ κηλέω.
 Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκα κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ,
 330 ἥ βα κατὰ σπείους κέχυτο μεγάλη· ἤλιθα πολλή.
 Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κλήρῳ πεπαλάχθαι ἄνωγον,
 ὅστις τολμήσειεν ἔμοι σὺν μοχλὸν αἰέρας
 τριψαί· ἐν ὀσθαλμῷ, ὅτε τὸν γλυκύς ὕπνος ἱκάνοι.
 Οἱ δ' ἔλαχον, τοὺς ἄν κε καὶ ἤθελον αὐτὸς ἐλέσθαι,
 335 τέσσαρες, αὐτὰρ ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην.
 Ἑσπέριος δ' ἦλθεν καλλιτρίχα μῆλα νομεύων·
 αὐτίκα δ' εἰς εὐρὸ σπέος ἤλασε πίονα μῆλα,
 πάντα μάλ'· οὐδέ τι λείπε βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς,
 ἥ τοι δίσσμενος, ἥ καὶ θεὸς ὥς ἐκέλευσεν.
 340 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπῆλθε θυρεὸν μέγαν ὑψόσ' αἰέρας,
 ἐζόμενος δ' ἤμελεγεν δις καὶ μηχανάδας αἶγας,
 πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἐμβρυον ἦκεν ἐκάστη.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἄεργα,
 σὺν δ' ὄγε αὐτε δύο μάρψας ὠπλίσσατο δόρπον.
 345 Καὶ τότε· ἐγὼ Κύκλωπα προσήδων ἄγχι παραστάς,
 χισύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μελανος οἴνοιο·
 Κύκλωψ, τῇ, πίε οἶνον, ἐπεὶ φαγῆς ἀνδρόμεα κρέα·
 ὄφρ' εἰδῆς, ὅν τι ποτὶν τὸδε νηὺς ἐκεκεύθει
 ἡμέτερη· σοὶ δ' αὖ λιοθῖν φέρον, εἴ μ' ἐλεήσας
 350 οἴκαδε πέμψεις· σὺ δὲ μαίνειαι οὐκέτ' ἀνεκτῶς.
 Σχέτλιε, πῶς κέν τις σε καὶ ὕστερον ἄλλος ἴκοιτο
 ἀνθρώπων πολέων; ἐπεὶ οὐ κατὰ μοῖραν ἔρεξας.
 Ὡς ἐράμην· ὁ δὲ δέκτο καὶ ἔκπιεν· ἦσαστο δ' αἰνῶς
 ἡδὺ πονὸν πίνων· καὶ μ' ἤτεε δεύτερον αὐτίς·
 355 Ὄς μοι ἐτι πρόφρων καὶ μοι τεὸν οὐνομα εἰπέ
 αὐτίκα νῦν, ἵνα τοι δῶ ξείνιον, ὃ κε σὺ χαίρης.
 Καὶ γὰρ Κυκλώπεσσι φέρει ζείδιωρος ἄρουρα
 οἶνον ἐριστάφυλον, καὶ σπιν Διὸς ὁμβρὸς ἀέξει·
 ἀλλὰ τὸδ' ἄμβροσίνης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπορρώξ.
 360 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ οἱ αὐτίς ἐγὼ πόρον αἶθοπα οἶνον·
 τρὶς μὲν ἔδωκα φέρων, τρὶς δ' ἔκπιεν ἀφραδίησιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωπα περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος,
 καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσσι προσήδων μελιχίοισιν·
 Κύκλωψ, εἰρωτᾷς μ' ὄνομα κλυτὸν; αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 365 ἔξερω· σὺ δέ μοι δὸς ξείνιον, ὥσπερ ὑπέσπες.
 Οὐτίς ἔμοιγ' ὄνομα· Οὐτὶν δέ με κιχλήσκουσιν
 μήτηρ ἡδὲ πατήρ ἢδ' ἄλλοι πάντες ἐταῖροι.
 Ὡς ἐράμην· ὁ δέ μ' αὐτίς· ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·
 Οὐτὶν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ ὅς ἐτάροισιν,
 370 τοὺς δ' ἄλλους πρόσθεν· τὸ δέ τοι ξεινήιον ἔσται.
 Ἦ καὶ ἀνακλινθεὶς πέσεν ὕπτιος· αὐτὰρ ἔπειτα
 κεῖτ' ἀποδοχμῶσας παχὺν αὐγένην· καὶ δὲ μιν ὕπνος
 ἤρει πανδομάτωρ· φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος

viridis, oleagina; hanc quidem exciderat, ut ferret
 arefactam; eam nos assimilabamus insipientes,
 quantus malus est navis viginti-remis-agitatae nigrae,
 onerariae, latae, quae trajicit magnam voraginem-maris:
 tanta erat longitudo, tanta crassitudo aspectu.
 Ab hac quidem quantum ulnam ego abscondi astans,
 et apposui sociis, laevigareque jussi.
 Hi vero laevem fecerunt; ego autem acui astans
 summum: statimque prehensam adurebam in igni ardente.
 Et hanc quidem bene deposui reconditam sub stercore,
 quod per speluncam fusum-erat admodum dense multum.
 Ac ceteros sorte sortiri jussi,
 quinam auderet mecum vectem sublatum
 lerere in oculo, quando eum dulcis somnus occuparet.
 Hi autem sorte-electi-sunt, quos et voluissem ipse eligere,
 quatuor, at ego quintus cum his delectus-sum.
 Vespertinus autem rediit pulcris-velleribus pecora pascens:
 continuo vero in latam speluncam egit pingua pecora,
 omnia prorsus; neque ullum relinquebat profundam extra
 caulam,] sive quid suspicatus, sive etiam deus sic jussisset.
 Ac deinde admovit operculum ingens alte sublatum;
 sedensque mulgebat oves et balantes capras,
 omnia faciens rite, et foetum submisit singulis.
 Ac postquam cito-expedierat obiens sua opera,
 simul ille rursus duobus correptis sibi-paravit cenam.
 Et tum ego Cyclopem alloquebar prope astans,
 poculum in manibus tenens nigri vini:
 Cyclops, accipe, bibe vinum, postquam comedisti huma-
 nas carnes;] ut scias, qualem quandam potum hunc navis
 condebat] nostra; tibi autem libamen ferebam, si me mise-
 ratus] domum mitteres: tu vero furis non-amplius tolerabi-
 liter.] Inique, quomodo quisquam ad-te et in-posterum alius
 accedat] ex-hominibus multis? quoniam non recte fecisti.
 Sic dicebam: is autem accepit et exhibit, delectatusque-est
 vehementer] dulcem potum bibens; et a me petebat secundo
 rursus:] Da mihi adhuc lubens, et mihi tuum nomen dic
 statim nunc, ut tibi dem hospitale-munus, quo tu gaudeas.
 Etenim Cyclopius fert alma terra
 vinum in-magnis-uvīs, et iis Jovis imber dat-incrementum;
 verum hoc ambrosiae et nectaris est surculus.
 Sic dixit; at ei rursus ego dedi nigrum vinum;
 ter quidem praebui ferens, ter autem is exhibuit stultitia.
 Ac postquam Cyclopi circa mentem venit vinum,
 tunc vero ipsum verbis alloquebar blandis:
 Cyclops, interrogas me nomen inclytum? at ego tibi
 dicam; tu autem mihi da hospitale-munus, ut pollicitus-es.
 Nemo mihi nomen est; Neminem vero me vocant
 mater atque pater et alii omnes sodales.
 Sic dixi; ille vero mihi statim respondebat saevo animo;
 Neminem ego postremum edam post suos socios,
 ceteros autem prius; hoc tibi hospitale-munus erit.
 Dixit, et recumbens cecidit supinus; ac deinde
 jacebat inflexa crassa cervice: atque eum somnus
 capiebat omnium-domitor; e-guttare vero erumpibat vinum,

ψωμοί τ' ἀνδρόμεοι· δ' ἔρευγετο οἰνοθαρευων.
 375 Καὶ τότε γῶν τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς,
 εἰως θερμαίνοντο· ἔπεισι τε πάντας ἐταίρους
 βάραυνον, μή τις μοι υποδοίεσας ἀναδύῃ.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τάχ' ὁ μοχλὸς ἐλαίνος ἐν πυρὶ μέλλεν
 ἀψεσθαι, χλωρός περ εἶν, διαφαίνεται δ' αἰνῶς,
 380 καὶ τότε γῶν ἄσπον φέρον ἐκ πυρός, ἀμφὶ δ' ἐταῖροι
 ἴσταντ'· αὐτὰρ θάρσος ἐνέπνευσεν μέγα δαίμων.
 Οἱ μὲν μοχλὸν ἐλόντες ἐλαῖνον, ὅζυν ἐπ' ἄκρῳ
 ὀφθαλμῷ ἐνέρεισαν· ἐγὼ δ' ἐφύπερθεν ἀερεῖς
 δίνεον. Ὡς ὅτε τις τρυπῶ δόρυ νήϊον ἀνήρ
 385 τρυπάνῳ, οἱ δέ τ' ἐνερθεν υποσσελουσιν ἱμάντι
 ἀψάμενοι ἐκάτερθε, τὸ δὲ τρέχει ἱμμενὸς αἰεὶ·
 ὡς τοῦ ἐν ὀφθαλμῷ πυρὶ ἥκα μοχλὸν ἐλόντες
 δινέομεν, τὸν δ' αἶμα περιόρρεε θερμὸν ἔοντα.
 Πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὔσεν αὐτῇ,
 390 γλῆνης καιομένης· σφαραγεῦντο δέ οἱ πυρὶ ρίζαι.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν ἤε σκέπαρνον
 εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτῃ μεγάλα ἰάγοντα,
 φαρμάσσων· τὸ γὰρ αὐτὲ σιδήρου γε κράτος ἐστίν·
 ὡς τοῦ σιγ' ὀφθαλμὸς ἐλαίνεω περὶ μοχλῷ.
 395 Σμερδαλέον δὲ μέγ' ὦμιζεν περὶ δ' ἄχρ' πέτρῃ·
 ἡμεῖς δὲ δέισαντες ἀπεσσύμεθ'. Αὐτὰρ ὁ μοχλὸν·
 ἐξέρυσ' ὀφθαλμοῖο, πεφυρμένον αἵματι πολλῷ·
 τὸν μὲν ἔπειτ' ἔρριψεν ἀπὸ τοῦ χερσὶν ἁλῶν.
 Αὐτὰρ ὁ Κύκλωπας μεγάλ' ἤπυνεν, ὃς ῥα μὲν ἀμφὶς
 400 ὄψεον ἐν σπήεσσι δι' ἄκριας ἡνεμόεσας·
 οἱ δὲ βοῆς αἰόντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος·
 ἱσταμένοι δ' εἶροντο περὶ σπέος, ὅττι ἐ κήδοι.
 Τίπτε τόσον, Πολύφημ', ἀρημένος ὦδ' ἐδόσας
 νύκτα δι' ἀμβροσίην, καὶ αὐπνοῖας ἄμμε τίθησθα;
 405 ἡ μῆτις σευ μῆλα βροτῶν ἀέκοντος ἐλαύνει;
 ἡ μῆτις σ' αὐτὸν κτείνῃ δολῶ ἢ βίηφιν; [μορ·
 Τούδ' αὖτ' ἐξ ἄντρου προσέφη κρατερὸς Πολύφη-
 ὦ φίλοι, Οὐτίς με κτείνει δολῶ, οὐδὲ βίηφιν.
 Οἱ δ' ἀπαμειβόμενοι ἔπεια πτερρόεντ' ἀγόρευον·
 410 εἰ μὲν δὴ μῆτις σε βιάζεται, οἷον ἔοντα,
 νοῦσόν γ' οὕτως ἐστὶ Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι·
 ἀλλ' σὺ γ' εὖχεο πατρὶ Ποσειδάωνι ἀνακτι.
 Ὡς ἄρ' ἔφην ἀπιόντες· ἐμὸν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ,
 ὡς νομ' ἐξαπάτησεν ἐμὸν καὶ μῆτις ἀμύμων.
 415 Κύκλωψ δὲ στενάχων τε καὶ ὠδίνων δδύνησιν,
 χερσὶ ψηλαφῶν, ἀπὸ μὲν λίθων εἴλε θυράων·
 αὐτὸς δ' εἰνὶ θυρῇσι καθέζετο, χεῖρε πετάσσας,
 εἰ τίνα που μετ' ἔσσι λάβοι στελχόνα θυράζε-
 οὔτω γάρ που μ' ἤλπετ' ἐνὶ φρεσὶ νῆπιον εἶναι.
 420 Αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον, σπῶκ ὅχ' ἄριστα γένοιτο,
 εἰ τίς ἐταίροισιν θανάτου λύσιν ἤδ' ἐμοὶ αὐτῷ
 εὐροίμην· πάντας δὲ δόλους καὶ μῆτιν ὑφαίνον,
 ὥστε περὶ ψυχῆς· μέγα γὰρ κακὸν ἐγγύθεν ἦεν.
 Ἦδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλὴ.
 425 Ἀρσενες δῖες ἦσαν εὐτρεφέες, δασύμαλλοι,
 καλοὶ τε μεγάλοι τε, ἰοδνεφῆς εἶρος ἔχοντες·
 τοὺς ἀκίων συνέεργον εὐστρεφέεσσι λύγροισιν,

rustaque-carnis humanæ; ipse autem eructabat vino-gra-
 tus.] Et tunc ego vectem sub cinerem immisi multum,
 donec calefieret; verbisque omnes socios
 confirmabam, ne quis mihi subveritas defugeret.
 Sed quum jam brevi vectis oleaginus in igne erat
 arsurus, viridis licet esset, candebatque vehementer,
 tum ego *εἰσα* propius afferebam ex igne, circum autem socii
 stabant: atque audaciam inspiravit magnam deus.
 Hi quidem vectem prehensum oleaginum acutum in summo
 oculo infixerunt; ego autem superne arrectus
 versabam. Ut vero quum quis terebrat lignum navale vir
 terebra, alli autem infra torquent loro
 apprehensam utrinque: hæc autem circumvolvitur assiduo
 semper:] sic ejus in oculo ignea-acie vectem prehensum
 versabamus; hunc autem sanguis circumfluebat calentem.
 Omnes vero ei palpebras circum et supercilia cremavit vapor,
 pupilla ardente: crepitabant autem ei igne radices.
 Veluti autem quum vir faber securim magnam, aut *asciam*,
 in aqua frigida mergit valde stridentem,
 temperans; hoc enim deinde ferri robur est:
 sic ejus stridebat oculus oleaginum circa vectem.
 Horrendum autem magnum ejulavit; insonuitque petra:
 nos vero perterriti diffugimus. At ille vectem
 extraxit oculo sedatum sanguine multo
 illum quidem deinde abiecit a se manibus dolore-furens.
 Atque Cyclopas magno clamore-vocabat, qui circa ipsum
 habitabant in speluncis per promontoria ventosa:
 illi autem clamorem audientes accurrebant aliunde alius;
 stantesque interrogabant circa speluncam, quidnam ipsum
 affligeret:] Cur tantum, PolypHEME, læsus sic clamasti
 noctem per divinam, et insomnes nos facis?
 num quis a-te oves mortalium invito abigit?
 an *metuis* ne-quis te ipsum occidat dolo aut vi?
 Hos autem rursus ex antro allocutus-est fortis Polyphe-
 mus:] o amici, Nemo me occidit dolo, neque viribus.
 Illi vero respondentes verba alata dicebant:
 si quidem revera nullus tibi vim-infert, solus quum-sis,
 morbum sane nullo-modo licet Jovis magni effugere:
 sed tu-quidem supplica patri Neptuno regi.
 Sic dixerunt abeuntes; meum autem risit carum cor,
 quod nomen eos decepisset meum et consilium eximium.
 Cyclops autem ingemiscensque, et cruciatus doloribus,
 manibus palps, amovit quidem lapidem ab-ostio;
 ipse vero in ostio considebat, manibus extensis,
 si quem forte inter oves deprehenderet exeuntem foras;
 adeo enim videlicet me putabat in mente stultum esse.
 At ego deliberabam, quomodo hæc omnium optime fierent,
 si quam sociis mortis liberationem, ac mihi ipsi
 invenirem: omnes vero dolos et consilium *ομνη* texebam,
 utpote de vita; magnum enim malum prope erat.
 Hoc vero mihi in animo optimum videbatur consilium.
 Mares oves erant bene-nutriti, densis-velleribus,
 pulcrique, magnique, violaceum vellus habentes;
 hos tacite colligabam bene-tortis viminibus,

τῆς ἐπὶ Κύκλωψ εἶδε πῶλῳ, ἀθεμίστια εἰδὼς,
 σύντρεις αἰνύμενος· ὁ μὲν ἐν μέσῳ ἄνδρα φέρεσκεν,
 430 τῷ δ' ἐτέρῳ ἐκότερον ἵτην, σώνοντας ἑταίρους.
 Τρεῖς δὲ ἑκάστον φῶτ' οἷες φέρον· αὐτὰρ ἔγωγε —
 ἀρνεῖός γάρ ἐην, μῆλων ὄχ' ἄριστος ἀπάντων —
 τοῦ κατὰ νῶτα λαβὼν, λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἔλυσθεις
 καίμην· αὐτὰρ χερσὶν αὐτοῦ θεοπεσίῳ
 435 νωλεμέως στρεφθεὶς ἐχόμεν τετλητότι θυμῷ.
 Ὡς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν ἦϊώ διαν.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε ἑκάστα νομόνδ' ἐξέσσυτο ἄρσενά μῆλα,
 θήλειαι δ' ἐμέμελχαν ἀνήμελκτοι περὶ σηκούς·
 440 οὐθὰτα γὰρ σφαραγεῦντο. Ἄναξ δ' ὀδύνησι κακῆσιν
 τειρόμενος, πάντων οἶων ἐπεμαίετο νῶτα
 ὀρθῶν ἐστασίων· τὸ δὲ νήπιος οὐκ ἐνόησεν,
 ὥς οἱ ὑπ' εἰροπῶκων οἶων στέρνοιτοι δέδεντο.
 Ὅτ' αὖτε ἀρνεῖός μῆλων ἔστειχε θύραζε,
 445 λάχῳ στεινόμενος καὶ ἔμοι, πυκινὰ φρονέοντι.
 Τὸν δ' ἐπιμασάμενος προσέφη κρατερός Πολύφημος·
 Κριεῖ πέπτον, τί μοι ὧδε διὰ σπέος ἔσσυο μῆλων
 βστατος; οὔτι πάρος γε λελειμμένος ἔρχεαι οἶων,
 ἀλλὰ πολὺ πρῶτος νέμειαι τέρεν' ἄνθεα ποίης,
 450 μακρὰ βίβας· πρῶτος δὲ ῥόας ποταμῶν ἀφικάνεις·
 πρῶτος δὲ σταθμόνδε λιλαίεαι ἀπονέεσθαι
 ἐσπέριος· νῦν αὖτε πανύστατος — ἦ σὺγ' ἀνακτος
 ὀφθαλμὸν ποθέεις; τὸν ἀνὴρ κακὸς ἐξαλάωσεν
 σὺν λυγροῖς ἐτάροισι, δαμασάμενος φρένας οἴνω,
 455 Οὔτις, ὃν οὐπώ φημί πεφυγμένον εἶναι διεθρον.
 Εἰ δὲ δημοφρονέεις ποτιφωνήεις τε γένοιο
 εἰπεῖν, ὅππῃ καίνος ἐμὸν μένος ἡλασκάζει·
 τῷ κέ οἱ ἐγχεφαλὸς γε διὰ σπέος Ἀλλυδὸς ἄλλη
 θεινομένου ραίοιτο πρὸς οὐδεὶ· καὶ δὲ κ' ἐμὸν κῆρ
 460 λωφήσεις κακῶν, τά μοι οὐτιδανὸς πόρεν Οὔτις.
 Ὡς εἰπόν τὸν χρίον ἀπὸ ἔο πέμπε θύραζε.
 Ἐλθόντες δ' ἡδαιὸν ἀπὸ σπείους τε καὶ αὐλῆς,
 πρῶτος ὅπ' ἀρνεῖοῦ λυόμεν, ὑπέλυσσε δ' ἑταίρους.
 Καρπαλίμως δὲ τὰ μῆλα ταναυπόδα, πίονα δημῷ,
 465 πολλὰ περιτροπέοντες ἐλαύνομεν, ὅφρ' ἐπὶ νῆα
 ἱκόμεθ'· ἀσπάσιοι δὲ φίλοις ἐτάροισι φάνημεν,
 οἳ φύγομεν θάνατον· τοὺς δὲ στενάχοντο γοῶντες.
 Ἄλλ' ἐγὼ οὐκ εἶον, ἀνὰ δ' ὀφρύσι νεῦον ἐκάστω
 κλαίνειν· ἀλλ' ἐκέλευσα θοῶς καλλιτρίχη μῆλα
 470 πόλλ' ἐν νηὶ βαλόντας ἐπιπλεῖν ἀλμυρὸν ὕδωρ.
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον·
 ἔξῃς δ' ἐξόμενοι πολὴν ἄλα τύπτον ἑρემοῖς.
 Ἄλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας,
 καὶ τότε ἐγὼ Κύκλωπα προσκ' ὕδων κερτομίοισιν·
 475 Κύκλωψ, οὐκ ἄρ' ἐμέλλες ἀνάλκιδος ἀνδρὸς ἐταί-
 ἄδμεναι ἐν σπητὶ γλαφυρῷ κρατερῆφι βίηφιν. [ρους
 Καὶ λίην σέγ' ἐμέλλε κινήσεσθαι κακὰ ἔργα,
 σχέτλι', ἅπει ξείνους οὐχ ἄξειο σὴ ἐνὶ οἴκῳ
 ἐσθίμεναι· τῷ σε Ζεὺς τίσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι.
 480 Ὡς ἐφάμην· ὁ δ' ἔπειτα γολύσατο κηρόθι μάλλον·
 ἦκε δ' ἀποβρῆξας κορυφῇ ὄρεος μεγάλοιο·

in quibus Cyclops dormiebat, monstrum, nefario animo,
 tres-una sumens : qui quidem in-medio erat, is virum fere-
 bat,] ceteri autem duo utrinque ibant, servantes socios.
 Ternæ autem quemque virum oves ferebant : atque ego
 (aries enim erat, pecudum longe maximus omnium),
 bujus tergo arrepto, villosum sub ventrem volutus
 extendebar : at manibus lanæ egregiæ
 firmiter implicatus hærebam constanti animo.

Sic tum quidem gementes expectavimus Auroram divinam.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum vero deinde ad-pascua erumpébant mascula pecora ;
 feminae vero balabant immolctæ per stabula :
 ubera enim gravabantur. Dominus vero doloribus gravibus
 afflictus, omnium ovium palpabat terga
 erecte stantium ; illud autem stultus non animadvertit,
 ut illi sub lanigerarum ovium pectoribus ligati-erant.
 Ultimus aries pecorum exibat foras,
 vellere gravatus, et me, multa cogitante.

Hunc autem palpatum allocutus-est fortis Polyphemus :

Aries care, quid mihi ita per speluncam exis pecudum
 ultimus? neutiquam antea quidem relictus venis post-oves,
 sed multo primus pascers teneros flores herbæ,
 magnis passibus-incedens ; primusque ad-fluenta fluviorum
 pervenis ;] primus autem in-stabulum cupis redire
 vespertinus : nunc contra omnium-ultimus : num tu domini
 oculum desideras? quem vir malus excæcavit
 cum perniciosi sociis, postquam-domuit mentem vino,
 Nemo, quem nondum existimo elapsedum esse mortem.

Si jam idem-mecum-sentires, vocalisque fieres,
 ut-diceres, ubinam ille meum robur evitet ;
 profecto ei cerebrum quidem per speluncam huc illuc
 eliso spargeretur ad solum ; ac meum cor
 quiesceret a-malis, quæ mihi nihili-vir intulit Nemo.

Sic locutus, arietem a se mittebat foras.

Quum-venissemus autem paululum a speluncaeque et caula,
 primus ab ariete me-expedivi, solvi vero deinde socios.
 Celeriter autem pecora pedes-tendentia, pingua adipe,
 multa circumducentes abigebamus, donec ad navem
 pervenissemus ; desiderati vero caris sociis apparuimus,
 qui effugimus mortem : ceteros autem lugebant flentes.
 At ego non sinebam, sed superciliis innuebam unicuique,
 ne-flerent ; verum jussi celeriter pulcris-velleribus pecora
 multa in navem quum-immisissent, navigaro salsam aquam.
 Illi vero statim inscendebant, et in transtris conseder ;
 ordineque sedentes canum mare verberabant remis.
 Sed quando tantum aberam, quantum aliquis audiri-potest
 clamans,] tunc ego Cyclopem alloquebar conviciis :

Cyclops, non ergo eras imbellis viri socios
 comesurus in spelunca cava, vi violenta.

Et nimis-abunde te erant assecutura mala facta tua :
 inique ! quoniam hospites non verebaris tua in domo
 comedere : ideo te Jupiter ultus-est et dii alii.

Sic dixi ; ille autem deinde iratus-est in-animo magis :
 misit autem abruptum verticem montis magni ;

καὶ δ' ἔβαλε προπάροιθε νεὸς κυανοπρώριοι.
 [τυτθὸν ἐδεύησεν δ' οἰήϊον ἄκρον ἰκέσθαι.]
 Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατεργομένης ὑπὸ πέτρης·
 485 τὴν δ' αἰψ' ἤπειρόνδε παλιβρόθιον φέρε κύμα,
 πλῆμυρὶς ἐκ πόντοιο, θέμωσε δὲ χέρσον ἰκέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐγὼ χεῖρεςσι λαδὼν περιμήχεα κοντὸν
 ὅσα παρέξ' ἐτάροισι δ' ἐποτρύνας ἐκέλευσα
 ἐμβαλῆειν κώπης, ἵν' ὑπέκ κακότητα φύγοιμεν,
 490 κρατὶ κατανεύων· οἱ δὲ προπεσσόντας ἔρυσσον.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ δις τόσσον ἅλα πρήσσοντες ἀπῆμεν,
 καὶ τότε ἐγὼ Κύκλωπα προσεφύδων· ἀμφὶ δ' ἐταῖροι
 μελίσχοις ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλας·
 Σχέτλιε, τίπτ' ἐθέλεις ἐρεθίζεμεν ἄγριον ἄνδρα;
 495 ὅς καὶ νῦν πόντονδε βαλὼν βέλους ἤγαγε νῆα
 αὐτὶς ἐς ἤπειρον, καὶ δὴ φάμεν αὐτόδ' ὀλέσθαι.
 Εἰ δὲ φθεγξαμένου τευ ἡ αὐδῆσαντος ἀκουσεν,
 σὺν κεν ἄραξ' ἡμέων κεφαλὰς καὶ νῆϊα δοῦρα,
 μαρμάρῳ ὀκρύουντι βαλὼν· τόσσον γὰρ ἦσιν.
 500 Ὡς φάσαν· ἄλλ' οὐ πείθον ἐμὸν μεγαλήτορα θυμὸν,
 ἀλλὰ μιν ἀφορβὸν προσέφην κεκοτησὶ θυμῷ·
 Κύκλωψ, αἶ κέν τις σε καταθνήτων ἀνθρώπων
 ὀφθαλμοῦ εἰρήται ἀεικελὴν ἀλαωτὺν,
 φάσθαι Ὀδυσσῆα πτολιπόρθιον ἐξαλαῶσαι,
 505 υἱὸν Λαέρτew, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἴκῳ ἔχοντα.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δὲ μ' οἰμώζας ἡμεῖβετο μύθῳ·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ με παλαίφατα θέσφαθ' ἰκάνει.
 Ἔσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ, ἧς τε μέγας τε,
 Ἴφλεμος Εὐρυμίδης, ὅς μαντοσύνην ἐκέκαστο,
 510 καὶ μαντευόμενος κατεγῆρα Κυκλώπῃτεσσιν·
 ὅς μοι ἔφη τάδε πάντα τελευτήσεσθαι ὀπίσσω,
 χεῖρῶν ἐξ Ὀδυσῆος ἀμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς.
 Ἄλλ' αἰεὶ τινα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέγμην
 ἐνθάδ' ἐλευσεσθαι, μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκὴν·
 515 νῦν δέ μ' ἐὼν ὀλίγος τε καὶ οὐτιδανὸς καὶ ἀίκυς
 ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν, ἐπεὶ μ' ἔδαμάσαστο οἴνω.
 Ἄλλ' ἄγε δεῦρ', Ὀδυσσεῦ, ἵνα τοι πὰρ ξείνια θέλω
 πομπήν τ' ὀτρύνω δόμεναι κλυτὸν Ἑνοσίγαιον·
 τοῦ γὰρ ἐγὼ παῖς εἰμὶ, πατὴρ δ' ἐμὸς εὐχεται εἶναι·
 520 αὐτὸς δ', αἶ κ' ἐθέλῃς, ἰήσεται, οὐδὲ τις ἄλλος
 οὔτε θεῶν μακάρων οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 αἶ γὰρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰῶνός σε δυνάμην
 εὖνιν ποιήσας πέμψαι δόμον Ἀΐδος εἴσω·
 525 ὥς οὐκ ὀφθαλμόν γ' ἰήσεται οὐδ' Ἑνοσίγῃων.
 Ὡς ἐφάμην, ὁ δ' ἔπειτα Ποσειδάωνι ἄνακτι
 εὐχέτο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα·
 Κλυθὶ, Ποσειδάων γαίηγε, κυανογαῖτα·
 εἰ ἔτεόν γε σός εἰμι, πατὴρ δ' ἐμὸς εὐχεται εἶναι,
 530 ὅς με μὴ Ὀδυσσῆα πτολιπόρθιον οἶκαδ' ἰκέσθαι.
 [υἱὸν Λαέρτew, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἴκῳ ἔχοντα.]
 Ἄλλ' εἰ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 οἶκον εὐκτίμενον καὶ ἔην ἐς πατρίδα γαίαν·
 ὅψ' κακῶς ἔλθοι, ὀλέσας ἀπο πάντας ἐταίρους,
 535 νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, ἐβροι δ' ἐν πῆματα οἶκῳ.

defecitque ante navem nigra-prora.

[paululum vero abfuit quin clavum extremum attingeret.]

Fluctavit autem mare decedente a petra :

ipsam vero navem statim ad-continentem refluxus ferebat fluctus,] inundatio e mari, adegitque-prope terram ut-veniret.

Atque ego manibus sumto prælongo conto

detrusi a litore; sociosque hortatus jussai

incumbere remis, ut malum effugeremus,

capite annuens : illi vero incumbentes remigabant.

Sed quando jam bis tantum per-mare iter-facientes aberamus,

tunc ego Cyclopem alloquebar; circum vero socii

blandis verbis me inhihebant aliunde alius :

Improbe, cur vis irritare ferocem virum?

qui etiam nunc in-pontum jacto telo deduxit navem

rursus ad continentem, et sane existimabamus illic nos per-

ituros.] Si vero vociferatum aliquem, aut locutum audisset,

collisisset nostra capita, et navalia ligna,

saxo aspero coniecto; tantum enim jaculatur.

Sic dixerunt; sed non flectebant meum magnum animum,

sed illum rursus allocutus-sum irato animo :

Cyclops, si quis te mortalium hominum

do-oculi interrogaverit fœda cœcitate,

dic, Ulyssem urbium-eversorem excœcasse te,

filium Laertæ, in Ithaca ædes habentem.

Sic dixi; ille autem mihi ejulans respondebat sermone :

dii boni, certe omnino jam me antiqua vaticinia attingunt.

Erat quidam hic vates vir, bonusque magnusque,

Telemus Eurymides, qui vaticiniis excollebat,

et vaticinans consenescebat inter-Cyclopes;

qui mihi dixit hæc omnia perfectum-iri in-posterum,

manibus ex Ulyssis me privatum-iri visu.

Sed semper aliquem virum magnum et pulcrum expectabam

huc venturum-esse, magno prædium robore;

nunc autem me, parvusque et nihili-homo, et imbellis,

oculo privavit, postquam me domuerat vino.

Sed age huc veni, Ulysse, ut tibi hospitalia præbeam,

deductionemque impellam ut-det inclytum Neptunum :

hujus enim ego filius sum, patrem autem is meum se-profi-

tetur esse :] ipse autem, si voluerit, sanabit, nec quisquam

alius,] nec deorum beatorum, nec mortalium hominum.

Sic dixit : at ego ipsum sic respondens alloquebar :

utinam enim ita jam animaque et vita te possem

expertem factum mittere in domum Plutonis,

ut non oculum utique sanabit nec Neptunus.

Sic dixit : ille autem deinde Neptuno regi

supplicabat, manus tendens ad oculum stellatum :

Audi, Neptune terram-continens, cœruleis-crinibus

si revera tuus sum, patremque te meum profiteris esse,

da, ut-ne Ulysses urbium-eversor domum veniat.

[filius Laertæ, in Ithaca domos habens.]

At si ei fatale est amicosque videre et pervenire

ad-domum bene-ædificatam, et suam in patriam terram :

sero male veniat, amissis omnibus sociis,

nave in aliena, inveniatque calamitates domi

"Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος τοῦ δ' ἔκλυε Κυανοχαίτης.
 Αὐτὰρ θγ' ἐξαῦτις πολὺ μείζονα λᾶν αἰέρας,
 ἦκ' ἐπιδιήσας ἐπέριεσε δὲ ἴν' ἀπέλεθρον.
 Κἀδ' δ' ἔβαλεν μετόπισθε νεὸς κυανοπρώροιο
 510 τυτθὸν, ἰδεύησεν δ' οἴηϊον ἄκρον ἰκέσθαι.
 Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατεργχομένης ὑπὸ πέτρης·
 τὴν δὲ πρόσω φέρε κῦμα, θέμωσσε δὲ χέρσον ἰκέσθαι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφικόμεθ', ἔνθα περ ἄλλαι
 νῆες εὐσελμοὶ μένον ἀθρόαι, ἀμυλ' δ' ἑταῖροι
 545 ἑκατ' ὀδύρομενοι, ἡμέας ποτιδέγμενοι αἰεὶ
 νῆα μὲν ἐνθ' ἐλθόντες ἐκέλασμεν ἐν ψαμάθοισιν,
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ βρηγμῖνι θαλάσσης.
 Μῆλα δὲ Κύκλωπος γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἐλόντες
 δασσάμεθ', ὥς μή τις μοι ἀτεμδόμενος κίοι ἴσῃς.
 550 Ἄρνεϊδ' ἔμοι οἶω εὐκνήμιδες ἑταῖροι,
 μῆλων δαιομένων, δόσαν ἔξοχα· τὸν δ' ἐπὶ θινὶ
 Ζηνὶ καλινεφείῃ Κρονίδῃ, δὲ πᾶσιν ἀνάσσει,
 βέξας, μηρ' ἔκαιον· ὃ δ' οὐκ ἐμπάζετο ἱρῶν,
 ἀλλ' ἄρα μερμήριζεν, ὅπως ἀπολοίατο πᾶσαι
 555 νῆες εὐσελμοὶ καὶ ἔμοι ἐρίηρες ἑταῖροι.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 ἤμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
 Ἦμος δ' ἥλιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέρας ἦλθεν,
 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ βρηγμῖνι θαλάσσης.
 560 Ἦμος δ' ἠριγένηια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 δὴ τότε· ἐγὼν ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα
 αὐτοὺς τ' ἀμβαίνειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἰψ' εἰςβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον·
 ἐξῆς δ' ἐξόμενοι πολὺν ἄλα τύπτον ἐρετμοῖς.
 565 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ,
 ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Κ.

Τὰ περὶ Αἰόλου καὶ Λαιστρυγόνων
 καὶ Κίρκης.

Αἰολὴν δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'· ἔνθα δ' ἔναιεν
 Αἰολὸς Ἴπποτάδης, φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 πλωτῇ ἐνὶ νήσῳ· πᾶσαν δὲ τέ μιν πέρι τεῖχος
 χάλκεον, ἀρρήκτον· λισσῇ δ' ἀναδέδρομε πέτρῃ.
 5 Τοῦ καὶ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισιν γεγάσιν·
 ἐξ μὲν θυγατέρες, ἑξ δ' υἱέες ἡβώνοντες.
 Ἐνθ' ὄγε θυγατέρας πόρεν υἱάσιν ἔϊναι ἀκοίτις.
 Οἱ δ' αἰεὶ παρὰ πατρὶ φίλῳ καὶ μητέρι κενδῇ
 δαίνυνται· παρὰ δὲ σπιν δνείατα μυρία κείται·
 10 κνισθῆν δέ τε δῶμα περιστεναγίζετο αὐλῇ
 ἤματα· νύκτας δ' αὖτε παρ' αἰδοῖς ἀλόχοισιν
 εὐδουσ' ἐν τε τάπητι καὶ ἐν τρητοῖς λεγέουσιν.
 Καὶ μὲν τῶν ἰκόμεσθα πόλιν καὶ δώματα καλά.
 Μῆνα δὲ πάντα φιλεῖ με καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα,

Sic dixit precans; eum autem exaudivit Neptunus.
 Atque ille rursus multo majore lapide sublato,
 misit circumrotatum; intendit autem vim immensam.
 Dejecit vero post navem nigra-prora,
 paululum, parumque-abfuit-quin clavum extremum attinge-
 ret.] Fluctuavit vero mare decidente a petra;
 ipsam autem navem ulterius ferebat fluctus, adegitque-prope
 terram ut veniret.] Sed ut jam ad-insulam pervenimus, ubi ce-
 teræ] naves bonis-transtis stabant confertæ, circum autem
 socij sedebant lugentes, nos exspectantes semper :
 navem quidem, illuc ut-venimus, subduximus in arenis,
 egressique et ipsi sumus in litus maris.
 Pecudes autem Cyclopi cava ex navi sumtas
 divisimus, ut nullus mihi privatus abiret æquali portione.
 Arietem autem mihi soli bene-ocreati socii,
 ovibus divisus, dederunt insuper : eum vero in litore
 Jovi atras-nubes-cogenti Saturnio, qui omnibus imperat,
 sacrificans, femora incendebam : ille vero non-curabat sacra ;
 sed jam deliberabat, quo-pacto perderentur omnes
 naves bonis-transtis, et mihi dilecti socii.
 Sic tunc quidem per-totum diem ad solis occasum
 sedebamus, epulantes carnesque immensas et bibentes vinum
 dulce.] Quando vero sol occiderat, et tenebræ supervenerant,
 tum vero decubimus in litore maris.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum vero ego socios adhortatus jussi
 ipsosque incendere naves, et retinacula solvere.
 Illi vero statim ingrediebantur, et in transtris consedere,
 ordineque sedentes canum mare verberabant remis.
 Hinc vero ulterius navigabamus, dolentes animo,
 lubentes ex morte, caris amissis sociis.

ODYSSEÆ X.

De Æolo et Læstrygonibus et
 Circe.

Æoliam autem in insulam pervenimus; ubi habitabat
 Æolus Hippotades, carus immortalibus diis,
 natatili in insula; totam vero circa eam murus est
 æreus, infragilis; lævisque assurgit petra.
 Hujus et duodecim liberi in ædibus nati-sunt,
 sex quidem filiae, sex autem filii pubescentes.
 Ibi ille filias dedit filiis ut-essent uxores.
 Hi vero semper apud patrem carum et matrem venerandam
 convivantur; atque ipsis cibaria plurima apponuntur;
 odorata autem domus circum-personat in-aula
 interdiu; nocte vero rursus apud pudicas uxores
 dormiunt inque tapetibus et in tornatis lectis.
 Et ad-horum quidem pervenimus urbem et aedes pulcras. [Ia,
 Mensem vero totum amico-excipiebat me et exquirebat singu-

15 Ὅτιον, Ἀργείων τε νέας καὶ νόστον Ἀχαιῶν
καὶ μὲν ἐγὼ τῷ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.
Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ ὁδὸν ἤτεον ἡδ' ἐκέλευον
πεμπέμεν, οὐδέ τι κείνος ἀνήγατο, τῷχ' εἰ πομπήν.
Δῶκέ μοι ἐκδείρας ἀσχὸν βοὸς ἐννεώροιο,
20 ἔνθα δὲ βυκτῶν ἀνέμων κατέδησε κέλευθα·
κεῖνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων
ἡμὲν παυέμεναι ἡδ' ὀρνύμεν, δν κ' ἐβέλυσιν.
Νῆτ' δ' ἐνὶ γλαφυρῇ κατέδει μέρμιθι φαινήν,
ἀργυρόν, ἵνα μή τι παραπνεύσῃ ὀλίγον περ·
25 αὐτὰρ ἔμοι πνοιὴν Ζεφύρου προέηκε ἄηται,
ὄφρα φέροι νῆάς τε καὶ αὐτούς· οὐδ' ἄρ' ἐμελλεν
ἐκτελέειν· αὐτῶν γὰρ ἀπωλόμην ἀπαρδήσιν.
Ἐνῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμαρ·
τῇ δεκάτῃ δ' ἡδὴ ἀνεραίνετο πατρὶς ἄρουρα·
30 καὶ δὴ πυρπολόντες ἐλεύσσομεν, ἐγγὺς ἰόντας.
Ἔνθ' ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπῆλυθε κεκμηῶτα·
αἰεὶ γὰρ πόδα νῆος ἐνώμην, οὐδέ τι ἄλλω
δῶγ' ἔταυρον, ἵνα θᾶσσον ἰκοίμεθα πατρίδα γαῖαν.
Οἱ δ' ἔταροι ἐπέεσσι πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον
35 καὶ μ' ἔφασαν χρυσόν τε καὶ ἀργυρον οἴκαδ' ἀγεσθαι,
δῶρα παρ' Αἰόλου μεγάλητορος Ἴπποτάδαο·
ὧδε δέ τις εἴπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
ὦ πόποι, ὥς ὅδε πᾶσι φίλος καὶ τίμιός ἐστιν
ἀνθρώποις, στεῶν τε πόλιν καὶ γαῖαν ἱχθῆται.
40 Πολλὰ μὲν ἐκ Τροίης ἀγεται κειμήλια καλὰ
ληϊδός· ἡμεῖς δ' αὐτὲ ὁμῶν ἐκτελέσαντες
οἴκαδε νισσόμεθα κενεὰς σὺν χειράς ἔχοντες.
Καὶ νῦν οἱ τὰδ' ἔδωκε χαριζόμενος φιλότῃ
Αἰόλος· ἄλλ' ἄγε θᾶσσον ἰδῶμεθα, ὅττι τὰδ' ἐστίν,
45 ὅσος τις χρυσός τε καὶ ἀργυρὸς ἀσκή' ἐνεστίν.
Ὡς ἔφασαν· βουλὴ δὲ κακὴ νίκησεν ἑταίρων·
ἀσχὸν μὲν λῦσαν, ἀνέμοι δ' ἐκ πάντες ὄρουσαν.
Τοὺς δ' αἶψ' ἀρπάξασα φέρεν πόντονδε θύελλα
κλαίοντας, γαίης ἀπο πατρίδος· αὐτὰρ ἔγωγε
50 ἔρρομενος κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμηρίζα,
ἡὲ πεσὼν ἐκ νῆος ἀποφθίμην ἐνὶ πόντῳ,
ἢ ἀκέων τλαίην καὶ ἐτι ζωοῖσι μετήην.
Ἄλλ' ἔτλην καὶ ἔμεινα· καλυπόμενος δ' ἐνὶ νηϊ
κείμεν· αἱ δ' ἐφέροντο κακῇ ἀνέμοιο θυέλλῃ
55 αὐτὶς ἐπ' Αἰολίην νῆσον· στενάζοντο δ' ἑταῖροι.
Ἐνθα δ' ἐπ' ἡπείρου βῆμεν καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδωρ·
αἶψα δὲ δεῖπνον ἔλοντο θοῆς παρὰ νηυσὶν ἑταῖροι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιο τε πασσάμεθ' ἡδὲ ποτήτος,
δὴ τότε· ἐγὼ κήρυκά τ' ὁπασσάμενος καὶ ἑταῖρον,
60 βῆν εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα· τὸν δ' ἐκίχανον
δαινύμενον παρὰ ἡ τ' ἀλόχῳ καὶ οἷσι τέκεσσι.
Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα παρὰ σταθμοῖσιν ἐπ' οὐδοῦ
ἔξομεθ'· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον ἕκ τ' ἐρέοντο·
Πῶς ἦλθες, Ὀδυσσεῦ; τίς τοι καχὸς ἔχρ' αἰ δαίμων;
65 ἦ μὲν σ' ἐνδυκῶς ἀπεπέμπομεν, ὄφρ' ἀφίκοιο
πατρίδα σὴν καὶ δῶμα, καὶ εἰ ποῦ τοι φίλον ἐστίν.
Ὡς φάσαν· αὐτὰρ ἐγὼ μετεφώνεον, ἀχνύμενος κῆρ·
ἄσασάν μ' ἑταροὶ τε κακοὶ πρὸς τοῖσι τε ὕπνος

de-Ilio, Argivorumque navibus et reditu Achivorum;
et ego quidem ei omnia accurate enarravi.
Sed quum jam et ego iter postulabam, atque hortabar *ut me*
dimitteret, nequaquam ille abnuī, sed paravit deductionem.
Dedit mihi excoriatum utrem bovis novennis,
in-eo vero mugientium ventorum ligavit flatus:
illum enim promum ventorum fecit Saturnius
et ut-compescat, et ut-cieat, quemcunque velit.
Nave vero in cava colligavit funiculo splendido,
argenteo, ut ne-quid præter-flaret, vel paululum:
ac mihi flatum Zephyri immisit ad-flandum,
ut-ferret navesque et ipsos: nec-tamen inde erat
perfecturus: ipsorum enim perimus insipientia.

Per-novem-dies quidem continuo navigabamus noctesque
et dies:] decima vero jam apparebat patria terra:
et jam ignem-accendentes videbamus, prope qui-erant.
Ibi me quidem dulcis somnus occupavit defessum:
semper enim pedem navis movebam, nec cuiquam alii
dedi sociorum, ut citius perveniremus in-patriam terram.
Sed socii verbis ad se-invicem loquebantur,
et me putarunt aurumque et argentum domum reportare,
dona ab Æolo magnanimo Hippolada
sic autem aliquis dicebat, intuitus in proximum alium:

Dii boni! ut hic omnibus gratus et magni-æstimatus est
hominibus, quorumcunque in-urbem et terram venerit.
Multas quidem ex Troja ducit res-pretiosas, pulcras,
e-præda: nos vero contra, idem iter emensi,
domum redimus vacuas manus habentes.
Et nunc ei hæc dedit gratificans amicitia
Æolus; sed age ocyus videamus, quidnam hæc sint,
quantum quid aurique et argenti utri insit.

Sic dicebant; consiliumque malum vicit sociorum:
utrem quidem solverunt, venti autem erupere.
Illos vero statim abreptos ferebat in-pontum procella
flentes, terra a patria; at ego
experrectus, in animo eximio deliberavi,
utrum delapsus ex navi perirem in ponto,
an tacitus sustinerem, et adhuc vivis interesssem.
Sed sustinui et mansi; obvolutus autem in navi
jacebam: illæ vero ferebantur malo venti turbine
rursus ad Æoliam insulam: gemebant autem socii.

Ibi vero in terram ascendimus, et hausimus aquam:
statim autem prandium ceperunt celeres apud naves socii.
Ac postquam cibumque gustaveramus ac potum,
tum vero ego, præconem mihi ubi-asciveram et socium,
ivi ad Æoli inclytas ædes; eum autem inveniebam
convivantem cum suaque uxore et suis liberis.
Ingressi autem domum, ad fores in limine
sedebamus: illi vero in animo obstupescabant, interrogabant-
que:] Quomodo venisti, Ulysse? quis tibi malus ingruit
deus:] certe quidem te accurate dimittebamus, ut pervenires
in-patriam tuam et domum, et sicubi tibi gratum sit.

Sic dixerunt; at ego eos alloquebar, mœrens corde:
læserunt me sociique mali, præterque eos somnus

σχέτιος· ἀλλ' ἀκέσασθε, φίλοι· δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν.
 70 Ὡς ἐφάμην, μαλακοῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσιν·
 οἱ δ' ἄνευ ἐγένοντο· πατὴρ δ' ἡμεῖδετο μῦθον·
 Ἐρβ' ἐκ νήσου θάσσον, ἐλέγχιστε ζωνόντων.
 Οὐ γάρ μοι θέμις ἐστὶ κοιμίζεμεν οὐδ' ἀποπέμπειν
 ἄνδρα τὸν, ὃς κε θεοῖσιν ἀπέχθεται μακάρεσσιν.
 75 Ἐρβ', ἐπεὶ ἀθανάτοισιν ἀπεχθόμενος τόδ' ἰκάνεις.
 Ὡς εἰπὼν ἀπέπεμπε δόμων βαρέα στενάχοντα.
 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ.
 Τεῖρετο δ' ἄνδρῶν θυμὸς ὑπ' εἰρεσίης ἀλγεεινῆς,
 ἡμετέρῃ ματίῃ· ἐπεὶ οὐκέτι φαίνεται πομπή.
 80 Ἐξῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμαρ·
 ἐβδομάτῃ δ' ἰκόμυσθα Λάμῳ αἰπὺ πολίεθρον,
 τηλέπυλον Λαιστρυγόνην, ὅθι ποιμένα ποιμὴν
 ἠπύει εἰσελάων, ὃ δέ τ' ἐξελάων ὅπακούει.
 Ἐνθα κ' αὐπνος ἀνὴρ δοιοὺς ἐξήρατο μισθοῦς,
 85 τὸν μὲν, βουκολέων, τὸν δ' ἄργυρα μῆλα νομεύων·
 ἐγγὺς γὰρ νυκτός τε καὶ ἡματός εἰσι χελευθοί.
 Ἐνθ' ἐπεὶ ἐς λιμένα κλυτὸν ἤλθομεν, ὃν περὶ πέτρῃ
 ἡλίδατος τετύχηκε διαμπερές ἀμφοτέρωθεν,
 ἀκταὶ δὲ προβλήτες ἐναντία ἀλλήλησιν
 90 ἐν στόματι προύχουσιν· ἀραιὴ δ' εἰσοδὸς ἐστίν·
 ἐνθ' οἷ' εἴσω πάντες ἔχον νέας ἀμφιερίσσας.
 Αἱ μὲν ἄρ' ἔντοσθεν λιμένος κοίλοιο δέδεντο
 πλίσσαι· οὐ μὲν γάρ ποτ' ἀέξετο κύμα γ' ἐν αὐτῷ,
 οὔτε μέγ' οὔτ' ὀλίγον· λευκὴ δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνῃ.
 95 Αὐτὰρ ἐγὼν ὅος σκέθον ἔξω νῆα μέλαιναν,
 αὐτοῦ ἐπ' ἑσχατιῇ, πέτρης ἐκ πείσματα δῆσας·
 ἔστην δὲ, σκοπιτὴν ἐς παιπαλοέσσαν ἀνελθών.
 Ἐνθα μὲν οὔτε βοῶν οὔτ' ἀνδρῶν φαίνεται ἔργα,
 καπνὸν δ' ὅϊον ὀρώμεν ἀπὸ χθονὸς αἴσσοντα.
 100 Δὴ τότε ἐγὼν ἐτάρους προΐεν πευθεσθαι ἰόντας,
 ὅτινες ἀνέρες εἴεν ἐπὶ χθονὶ σίτον ἔδοντες,
 ἄνδρε δῶα κρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἄμ' ὀπάσσας.
 Οἱ δ' ἴσαν ἐκθάντες λείην ὁδὸν, ἥπερ ἄμαξαι
 ἄστουδ' ἀφ' ὑψηλῶν ὁρέων καταγίνεον ὕλῃν.
 105 Κούρῃ δὲ ξυμβλήντο πρὸ ἀστεος ὕδρευούσῃ,
 θυγατέρ' Ἰφθίμῃ Λαιστρυγόνος Ἀντιφάτῳ.
 Ἦ μὲν ἄρ' ἐς κρήνην κατεβήσето καλλιρέεθρον
 Ἀρτακίην· ἔνθεν γὰρ ὕδωρ προτὶ ἄστου φέρεσκον·
 οἱ δὲ παριστάμενοι προσερώνεον, ἔκ τ' ἐρέοντο,
 110 ὅστις τῶνδ' εἴη βασιλεὺς καὶ τοῖσιν ἀνάσσοι.
 Ἦ δὲ μάλ' αὐτίκα πατρός ἐπέφραδεν ὑπερεφές δῶ.
 Οἱ δ' ἐπεὶ εἰσῆλθον κλυτὰ δώματα, τὴν δὲ γυναῖκα
 εὖρον, ὄσσην τ' ὄρεος κορυφὴν, κατὰ δ' ἔστυγον αὐτήν.
 Ἦ δ' αἰψ' ἐξ ἀγορῆς ἐκάλει κλυτὸν Ἀντιφάτῃα,
 115 ὃν πόσιν, ὃς δὴ τοῖσιν ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον.
 Αὐτίχ' ἕνα μάρψας ἐτάρων ὥπλισσάτο δειπνον·
 τῶ δὲ δὴ αἶξαντε φυγὴ ἐπὶ νῆας ἰκέσθην.
 Αὐτὰρ ὁ τεύχε βοήν διὰ ἀστεος· οἱ δ' αἰόντες
 φοίτων Ἰφθίμοι Λαιστρυγόνες ἄλλοθεν ἄλλος,
 120 μυριοί, οὐκ ἄνδρεςσιν ἐοικότες, ἀλλὰ Γίγασιν.
 Οἱ β' ἀπὸ πετράων ἀνδραγθέσι χερμαδίοισιν
 βάλλον· ἄφαρ δὲ κακὸς κόναδος κατὰ νῆας ὀρώρει

infaustus : sed medemini, amici : potestas enim est penes vos.

Sic dixi, blandis eos demulcens verbis :

illi vero muti facti sunt ; pater autem respondebat sermone :

Abi ex insula ocysus, pessime viventium.

Non enim mihi fas est curare nec dimittere virum illum, qui diis invisus-sit beatis.

Abi ; quoniam immortalibus invisus huc venisti.

Sic locutus, dimittebat ex aedibus graviter gementem.

Hinc vero ulterius navigabamus, dolentes corde.

Fatigabatur autem virorum animus a remigatione molesta, nostra stultitia : quoniam non-amplius apparebat reductio.

Per-sex-dies quidem continuo navigabamus noctesque et dies ;] septima vero venimus Lami ad-excelsam urbem, magnam (vel Telepylum) Laestrygoniam, ubi pastorem pastor inclamat intro-agens, alter vero exigens auscultat.

Ibi insomnis vir duplicem reportaret mercedem, unam quidem, pascendis-bobus, alteram vero, candidas pecudes pascens ;] prope enim ibi noctisque et diei sunt viae. Ibi postquam ad portum inclytum veneramus, circa quem petra]

excelsa est, continenter utrinque, litoraue prominentia e-regione sibi-invicem in ostio procurrunt ; angustus vero introitus est :

ibi illi intus omnes tenebant naves utrinque-recurvas. Hæc quidem intra portum concavum alligatæ-erant

propinque : nunquam enim attollebatur fluctus in ipso, nec magnus, nec parvus ; candida autem erat circum-tranquillitas.] At ego solus tenebam extra navem nigram, illic in extrema-parte, e petra funibus ligatis :

constitui vero, speculam in præruptam ubi-ascenderam. Ibi quidem nec boum nec virorum apparebant opera,

fumum autem solum videbamus a terra exurgentem. Tum vero ego socios præmisi sciscitatum vadentes

quinam viri essent im hac terra panem vescentes ; viros duos electos, tertium præconem una comitem addens.

Hi vero iverunt, egressi, per planam viam, qua plaustra ad urbem ab excelsis montibus devehebant lignum.

Puellæ vero obvii-facti-sunt ante urbem aquam-petenti, filiæ eximix Laestrygonis Antiphatae.

Hæc quidem ad fontem descendebat pulcre-fluentem Artaciam ; hinc enim aquam ad urbem ferebant ;

illi vero astantes eam alloquebantur, interrogabantque, quisnam illorum esset rex, et quibus imperaret.

Illa vero valde cito patris ostendit excelsam domum.

Hi autem postquam ingressi-sunt inclytas ædes, mulierem invenerunt, velut montis verticem ; horrueruntque eam.

Hæc autem continuo e foro vocabat inclytum Antiphatem, suum maritum, qui sane illis molitus-est sævum exitium.

Statim uno correpto sociorum, apparavit-sibi cœnam : alteri vero duo conciti fuga ad naves pervenerunt.

Atque ille excitabat clamorem per urbem ; hi vero audientes vadebant, fortes Laestrygones, aliunde alius,

innumeri, non hominibus similes, sed Gigantibus. Qui a petris abruptis viro-gravibus saxis

jaciebant ; statim autem malus strepitus per naves ortus-est

ἀνδρῶν τ' ἄλλυμένων νῶϊν θ' ἅμα ἀγνυμενῶν
 ἰχθύς δ' ὥς πείροντες ἀτερπέα δαῖτα φέροντο.
 125 Ὅφρ' οἱ τοὺς ὀλεον λιμένος πολυθενθεὸς ἐντός,
 τόφρα δ' ἐγὼ ξίφος ὄξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
 τῷ ἀπὸ πείσματ' ἔκοφα νεὸς κυανοπρώριοι.
 Αἴψα δ' ἐμοῖς ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα
 ἐμβαλεῖν κώπης, ἵν' ὑπέκ κακότητα φύγοιμεν.
 130 Οἱ δ' ἅλα πάντες ἀνέβριψαν, δέισαντες ὀλεθρον.
 Ἀσπασίως δ' ἐς πόντον ἐπηρεφᾶς φύγε πέτρας
 νῆς ἐμή· αὐτὰρ αἱ ἄλλαι ἀολλέες αὐτόθι ὀλοντο.
 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ,
 ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἐταίρους.
 135 Αἰαίην δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'· ἔνθα δ' ἔναιεν
 Κίρκη εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήσσσα,
 αὐτοκασιγνήτη ὀλοόφρονος Αἰήταο·
 ἄμφω δ' ἐκγεγάτην φαειμυρότου Ἥελιοιο
 μητρός τ' ἐκ Πέρσης, τὴν Ὀκεανὸς τέκε παῖδα.
 140 Ἐνθα δ' ἐπ' ἀκτῆς νηὶ καταγαγόμεσθα σιωπῇ
 ναύλοχον ἐς λιμένα, καὶ τις θεὸς ἡγεμόνευεν.
 Ἐνθα τότε ἐκβάντες δύο τ' ἤματα καὶ δύο νύκτας
 κείμεθ', ὁμοῦ καμᾶτω τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἤμαρ εὐπλόκαμος τέλει· Ἦὺς,
 145 καὶ τότε ἔγῳ ἐμὸν ἔγχος ἐλὼν καὶ φάσγανον ὄξυ,
 καρπαλίμως παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἐς περιωπῆν,
 εἴ πως ἔργα ἰδοίμι βροτῶν ἐνοπήν τε πυθοίμην.
 Ἔστην δὲ, σκοπιῆν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθὼν,
 καὶ μοι εἴσατο καπνὸς ἀπὸ χθονὸς εὐροδείης
 150 Κίρκης ἐν μεγάροισι διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην.
 Μερμήριζα δ' ἐπεῖτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν
 ἔλθειν ἡδὲ πυθέσθαι, ἐπεὶ ἶδον αἴθοπα καπνόν.
 Ὡδε δέ μοι φρονέοντι δόασσατο κέρδιον εἶναι,
 πρῶτ' ἔλθόντ' ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης
 155 δειπνον ἐταίροισιν δόμεναι προέμεν τε πυθέσθαι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κίων νεὸς ἀμφιελίσσης,
 καὶ τότε τίς με θεῶν ὀλοφύρατο, μούνον ἰόντα,
 ὅς βρά μοι ὑψίκερων ἔλαφον μέγαν εἰς ὁδὸν αὐτῇν
 ἤκεν· ὃ μὲν ποταμόνδε κατήϊεν ἐκ νομοῦ ὕλης,
 160 πτόμενος· δὴ γάρ μιν ἔχεν μένος ἥελιοιο.
 Τὸν δ' ἐγὼ ἐκβαίνοντα κατ' ἀκνηστὶν μέσα νῶτα
 πλῆξα· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησεν·
 καὶ δ' ἔπεσ' ἐν κονίσι μακίων, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός.
 Τῷ δ' ἐγὼ ἐμβαίνων, δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς
 165 εἰρυσάμην· τὸ μὲν αὐτὶ κατακλίνας ἐπὶ γαίῃ
 εἶλασ'· αὐτὰρ ἐγὼ πασάμην ῥῶπας τε λόγους τε·
 πείσμα δ', ὅσον τ' ὄργυιαν, εὐστρεφὲς ἀμφοτέρωθεν,
 πλεξάμενος, συνέδησα πόδας δεινοῖο πελῶρου.
 Βῆν δὲ καταλοφᾶδια φέρων ἐπὶ νῆα μέλαιναν,
 170 ἔγχει ἐρειδόμενος, ἐπεὶ οὐπώς ἦεν ἐπ' ὤμου
 χεῖρὶ φέρειν ἑτέρῃ· μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν.
 Κὰδ' δ' ἔβαλον προπάροιθε νεὸς ἀνέγειρα δ' ἐταίρους
 μελιχλοῖς ἐπέεσσι παρασταδὸν ἄνδρα ἔκαστον·
 Ὀ φίλοι, οὐ γάρ πως καταδυσόμεθ', ἀγνυμενοὶ περ,
 175 εἰς Αἴδαο δόμους, πρὶν μόρσιμον ἤμαρ ἐπελθῆναι.
 Ἄλλ' ἀγετ', ὅφρ' ἐν νηὶ θοῇ βρώσις τε πόσις τε,

vitrorum pereuntium, naviumque simul fractarum;
 piscium vero instar transigentes, tristes epulas ferebant.
 Dum illi hos perdebant portum profundum intra,
 interea ego, gladio acuto extracto a femore,
 eo funes abscidi navis cærulea-prora.
 Statim autem meos socios adhortatus jussit
 incumbere remis, ut calamitatem subterfugeremus.
 Hi vero mare omnes jaciebant, veriti mortem.
 Libenter autem in pontum imminentes effugit petras
 navis mea; at reliquæ confertæ illic perierunt.
 Hinc autem ulterius navigabamus, dolentes animo,
 lubentes ex morte, caris amissis sociis.
 Æream vero ad insulam pervenimus: ibi autem habitabat
 Circe comis-pulcris, potens dea, vocalis,
 germana-soror prudentis Ætææ:
 ambo enim nati-sunt ex lucem-hominibus-præbente Sole,
 et matre ex Perse, quam Oceanus genuit filiam.
 Hic vero ad litus nave appulimus tacite
 navium-capacem in portum, et aliquis deus dux-erat.
 Ibi tum egressi, duosque dies et duas noctes
 jacebamus, pariter et labore et doloribus animum rodentes.
 Sed quando jam tertium diem pulcris-comis fecit Aurora,
 tunc ego mea hasta sumta et gladio acuto,
 celeriter a nave ascendi in speculam.
 sicubi opera viderem mortalium vocemque audirem.
 Steti autem, speculam in præruptam ubi-ascenderam,
 et mihi visus-est fumus surgens a terra lata,
 Circes in ædibus, per querceta densa et silvam.
 Cogitavi autem deinde in mente et in animo
 ire ac sciscitari, postquam vidi atrum fumum.
 Sic vero mihi cogitanti visum-est satius esse,
 primum profectum ad navem celerem et litus maris,
 prandium sociis dare, præmittereque aliquos sciscitatum.
 Sed quando jam prope eram, profectus, navem utrinque-re-
 curvam,] tunc aliquis mei deorum misertus-est, solius,
 qui mihi excelsis-cornibus cervum magnum in viam ipsam
 misit: is quidem ad-flumen descendebat ex pascuis silvæ,
 potaturus: dudum enim ipsum urgebat vis solis.
 Illum vero ego egredientem per spinam medio tergo
 percussi; ac penitus hastile æreum transiit;
 decedit vero is in pulvere porrectus, avolavitque anima.
 Illi vero ego insistens, hastam æream ex vulnere
 extraxi; quam quidem illic reclinatam in terra
 reliqui; at ego avulsi virgultaque viminaque,
 funemque quantum ulnam *longitudine*, bene-tortum undi-
 que,] ubi-plexeram, colligavi pedes ingentis monstri.
 Ivi autem eum de-cervice ferens ad navem nigram,
 hasta fultus, quoniam nequaquam licebat in humero
 manu ferre altera: valde enim magna bellua erat.
 Dejeci autem ante navem; excitavi que socios
 blandis verbis, astans, viros singulos:
 O amici, nequaquam enim descendemus, afflicti licet,
 in Plutonis ædes, antequam fatalis dies advenerit.
 Sed agite, quamdiu est in navi celeri cibusque potusque,

μνησόμεθα βρώμης μηδὲ τρυχώμεθα λιμῶ.

180 Ὡς ἐφάμην· οἱ δ' ὥκα ἐμοῖς ἐπέεσσι πίθοντο·
ἐκ δὲ καλυψάμενοι παρὰ θῖν' ἄλός ἀτρυγέτοιο
θηήσαντ' ἔλαφον· μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ἀρπῆσαν δρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν,
χεῖρας νιψάμενοι τεύχοντ' ἐρικυδέα δαῖτα.

Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
ἤμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.

185 Ἦμος δ' ἥλιος κατέδου, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
καὶ τότε ἔγων ἀγορῇν θέμενος μετὰ πᾶσιν ἔειπον·

Κέλυτέ μευ μύθων, κακὰ περ πάσχοντες ἑταῖροι·

190 ὦ φίλοι, οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ὅπῃ ζῆφος, οὐδ' ὅπῃ Ἥως,
οὐδ' ὅπῃ Ἥλιος φασεῖμβροτος εἶσ' ὑπὸ γαῖαν,
οὐδ' ὅπῃ ἀνέειται· ἄλλὰ φραζώμεθα θᾶσσον,
εἴ τις ἐστ' ἔσται μήτις, ἐγὼ δ' οὐκ οἴομαι εἶναι.

Εἶδον γὰρ σκοπιῆν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθὼν

195 νῆσον, τὴν περὶ πόντος ἀπείριτος ἐστεφάνωται·
αὕτη δὲ γθαμאלη κείται· καπνὸν δ' ἐνὶ μέσση
ἔδρακον ὀφθαλμοῖσι διὰ δρυμὰ πικνὰ καὶ ὕλην.

Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δὲ κατακλίσθη φίλον ἦτορ

μνησαμένοις ἔργων Αἰστρυγόνος Ἀντιφάταο

200 Κύκλωπος τε βίης μεγαλήτορος, ἀνδροφάγιο.
Κληῖον δὲ λιγέως, θαλερὸν κατὰ δάχρυ χέοντες·
ἄλλ' οὐ γὰρ τις πρῆξις ἐγίγνετο μυρομένοισιν.

Αὐτὰρ ἐγὼ δίχα πάντας εὐκνήμιδας ἑταίρους
ἡρίθμεον, ἄρχὸν δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ὄπασσα·

205 τῶν μὲν ἐγὼν ἤρχον, τῶν δ' Εὐρύλοχος θεοειδής.

Κλήρους δ' ἐν κυνέη χαλκήρεϊ πάλλομεν ὥκα·

ἐκ δ' ἔθορε κλήρους μεγαλήτορος Εὐρύλοχοιο.

Βῆ δ' ἰέναι, ἅμα τῶνγε δύο καὶ εἴκοσ' ἑταῖροι

κλαίοντες· κατὰ δ' ἅμμε λῖπον γούοντας ὀπισθεν.

210 Εὐρον δ' ἐν βήσσησι τετυμμένα δώματα Κίρκης
ξεστοῖσιν ἄεσσι, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ.

Ἀμφὶ δὲ μιν λύκοι ἦσαν ὀρέστεροι ἢ δὲ λέοντες,

τοὺς αὕτη κατέθελεν, ἐπεὶ κακὰ φάρμακ' ἔδωκεν.

Οὐδ' οὔ γ' ὠρμήθησαν ἐπ' ἀνδράσιν, ἀλλ' ἄρα τοίγῃ

215 οὐρῇσιν μακρῇσι περισσαίνοντες ἀνέσταν.

Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαίτηθεν ἰόντα

σαίνωσ'· αἰεὶ γάρ τε φέρει μειλίγματα θυμοῦ·

ὥς τοὺς ἀμφὶ λύκοι κρατερώνυχες ἢ δὲ λέοντες

σαίνων· τοῖ δ' ἔδδεισαν, ἐπεὶ ἶδον αἰνὰ πέλωρα.

220 Ἔσταν δ' ἐν προθύροισι θεᾶς καλλιπλοκάμοιο·

Κίρκης δ' ἐνδον ἀκουον ἀειδούσης ὅπῃ καλῇ,

ἰσθὸν ἐποιομένης μέγαν, ἀμβροτον· οἷα θεᾶων

λεπτά τε καὶ χαρίεντα καὶ ἀγλαὰ ἔργα πέλονται.

Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Πολίτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν,

225 ὅς μιν κήδιστος ἐτάρων ἦν, κεδνώτατός τε·

ὦ φίλοι, ἐνδον γάρ τις ἐποιομένη μέγαν ἰσθὸν

καλὸν αἰοιδίαι· — δάπεδον δ' ἅπαν ἀμφιμέμυκεν —

ἢ θεὸς ἢ γυνή· ἄλλὰ φεγγώμεθα θᾶσσον.

Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τοῖ δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες.

230 Ἡ δ' αἰψ' ἐξελθοῦσα οὐράς αἴξε φαιναῖς

recordemur escæ, neu vexemur fame.

Sic dixit; illi vero ocyus meis verbis paruerunt :
abjectisque involucris egressi ad litus maris infructuosi
admirabantur cervum; valde enim magna bellua erat.

Ac postquam se-oblactarant spectantes oculis,
manibus lotis apparabant eximium convivium.

Sic tum quidem per-totum diem ad solis occasum
sedebamus, epulantes carnesque copiosas et bibentes vinum
dulce.] Quando autem sol occidit, et tenebræ supervenerunt,
tum vero decubuimus in litore maris.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
tunc ego concione facta inter omnes dixi :

Audite meos sermones, mala licet patientes, socii :
o amici : neque enim scimus, ubi occasus, neque ubi Aurora,
neque ubi Sol hominibus-lucem-præbens vadit sub terram.
neque ubi resurgit; sed consulemus ocyus,
si quod adhuc erit consilium; ego autem non existimo esse.
Vidi enim, speculam in præruptam ubi-ascenderam,
insulam, quam circumcirca pontus infinitus ambit :
ipsa vero humilis jacet : fumum autem in medio
conspicatus-sum oculis, per querceta densa et silvam.

Sic dixi : illis vero confractum-est carum cor,
recordatis facinorum Læstrygonis Antiphatæ,
Cyclopiisque violentiæ magnanimi, viros-devorantis.
Flebant autem stridule, uberes lacrimas defundentes :
at enim nullus profectus fiebat lugentibus.

Verum ego bipartito omnes bene-ocreatos socios
numerabam, ducemque utrisque præbui :
alterorum quidem ego dux-eram, alterorum vero Eurylochus
deo-similis.] Sortes autem in galca ærea concutiebamus celeri-
ter;] exsilii vero sors magnanimi Eurylochi.

Profectus-est autem ire; unaque cum-eo duo et viginti socii
flentes; ac nos reliquerunt ejulantes pone.

Invenērunt autem in convallibus structas ædes Circes
politiss lapidibus, conspicuo in loco.

Circa vero ipsam lupi erant montani ac leones,
quos ipsa cicurarat, postquam mala medicamina dederat.

Neque illi irruerunt in viros, sed utique ipsi
caudis longis circum-adulantes assurrexerunt.

Ut vero quum circa dominum canes a-convivio redeuntē
adulantur; semper enim fert delinimenta animi :

sic circa hos lupi fortibus-unguibus, ac leones,
adulabantur; illi vero timuere, ut viderunt terribilia monstra.

Steterunt autem in vestibulo deæ pulcris-comis :

Circen autem intus audiebant cantantē voce pulcra,
telam obeuntē magnam, divinam; qualia dearum
subtiliaque et venusta et splendida opera sunt.

His vero sermonem exorsus-est Polites, princeps virorum,
qui milii carissimus sociorum erat, maximeque-venerandus :

O amici, intus enim aliqua obiens magnam telam
pulcre cantillat (pavimentum autem totum resonat),
sive dea, sive femina; sed compellemus ocyus.

Sic igitur dixit : illi vero compellabant vocantes.

Ea autem continuo egressa fores aperuit splendidas,

καὶ κάλει· οἱ δ' ἅμα πάντες αἰδρεῖσιν ἔποντο·
 Εὐρύλοχος δ' ὑπέμεινεν, δισάμενος δόλον εἶναι.
 Εἶσεν δ' εἰς ἀγαθοῦσα κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
 ἐν δέ σφιν τυρόν τε καὶ ἄφριτα καὶ μέλι χλωρόν
 235 ὀνῶ Πραμνείῳ ἐκύκα· ἀνέμισγε δὲ σίτη
 φάρμακα λύγρ', ἵνα πάγγυ λαοδαίτο πατρίδος αἴης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δῶκέν τε καὶ ἔκπιον, αὐτίκ' ἔπειτα
 βράδω πεπληγυῖα, κατὰ συμφεοῖσιν ἔεργνυ.
 Οἱ δὲ συῶν μὲν ἔχον κεφαλὰς φωνήν τε τρίχας τε
 240 καὶ δέμας, αὐτὰρ νοῦς ἦν ἔμπεδος, ὥς τὸ πάρος περ.
 Ὡς οἱ μὲν κλαίοντες ἔερχατο· τοῖσι δὲ Κίρκη
 παρ' ἄκυλον βάλανόν τ' ἔβαλεν καρπὸν τε κρανείης
 ἔδμεναι, οἷα σύες χαμαιευνάδες αἰὲν ἔδουσιν.

Εὐρύλοχος δ' αἰψ' ἤλθε θοὴν ἐπὶ νῆα μέλαιναν,
 245 ἀγγελίην ἐτάρων ἐρέων καὶ ἀδευκέα πότμον.
 Οὐδὲ τι ἐκφάσθαι δύνάτο ἔπος, ἰέμενός περ,
 κῆρ δ' αἰεὶ μεγάλῳ βεβωλημένος· ἐν δέ οἱ ὄσσε
 δακρυόφιν πίμπλαντο, γόνυ δ' ὠϊετο θυμός.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μιν πάντες ἀγασσάμεθ' ἔξερέοντες,
 250 καὶ τότε τῶν ἄλλων ἐτάρων κατέλεξεν ὀλεθρον·

Ἥομεν, ὥς ἐκέλευες ἀνὰ δρυμά, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
 εὐρομένῃ ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα καλὰ.
 [ἔεστοισιν λάεσσι, περισκέπτω ἐνὶ χώρῳ.]

Ἐνθα δὲ τις μέγαν ἱστὸν ἐποιχομένην λίγ' αἶδεν,
 255 ἥ θεὸς ἤε γυνή· τοὶ δ' ἐφρέγγοντο καλεῦντες.
 Ἥ δ' αἰψ' ἐξελοῦσα θύρας ὥϊζε φαεινὰς
 καὶ κάλει· οἱ δ' ἅμα πάντες αἰδρεῖσιν ἔποντο·
 αὐτὰρ ἐγὼν ὑπέμεινα, δισάμενος δόλον εἶναι.
 Οἱ δ' ἅμ' αἰστώθησαν ἀολλέες, οὐδὲ τις αὐτῶν
 260 ἐξεφάνη· δηρὸν δὲ καθήμενος ἐσκοπίζον.

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ περὶ μὲν ξίφος ἀργυρόηλον
 ὤμοισιν βαλόμην, μέγα, γάλακρον· ἄμφι δὲ τόξα·
 τὸν δ' αἰψ' ἠνώγεα αὐτὴν ὀδὸν ἠγήσασθαι.

Αὐτὰρ δ' ἄμφοτέρῃσι λαβὼν ἔλλισσέτο γούνων·
 265 [καί μ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·]
 Μή μ' ἄγε κείσθ' ἀέκοντα, Διοτρεφές, ἀλλὰ λίπ' αὐ-
 οἶδα γάρ, ὥς οὐτ' αὐτὸς ἐλεύσεαι οὔτε τιν' ἄλλον [τοῦ·
 ἄξεις σῶν ἐτάρων· ἀλλὰ ζῆν τοῖς δεσσι θάσσον
 φεύγωμεν· ἐτι γάρ κεν ἀλύζαιμεν καχὸν ἤμαρ.

270 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἄμειβόμενος προσέειπον·
 Εὐρύλοχ', ἦτοι μὲν σὺ μὲν αὐτοῦ τῷδ' ἐνὶ χώρῳ,
 ἔσθων καὶ πίνων, κοιλὴ παρὰ νηὶ μελαίνῃ·
 αὐτὰρ ἐγὼν εἴμι· κρατερὴ δέ μοι ἔπλετ' ἀνάγκη.

Ὡς εἰπὼν παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἦδὲ θαλάσσης.
 275 Ἄλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἐμελλον ἰὼν ἱερὰς ἀνὰ βήσας
 Κίρκης ἔξεσθαι πολυφαρμάκου ἐς μέγα δῶμα,
 ἐνθα μοι Ἑρμείας χρυσόβραπις ἀντεβόλησεν,
 ἐρπόμενῳ πρὸς δῶμα, νηνίην ἀνδρὶ εἰοικώς,
 πρῶτον ὑπηνήτη, τοῦπερ χαριεστάτη ἦβη·

280 ἐν τ' ἄρα μοι πῶ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Πῇ δ' αὖτ', ὦ δύστηνε, δι' ἀρχίας ἔρχεαι ὅσος,
 χώρου αἰῶρις ἐὼν; ἔταροι δέ τοι οἶδ' ἐνὶ Κίρκης
 ἔρχεται, ὥς τε σύες, πυκινούς κευθμῶνας ἔχοντες.

Ἥ τοὺς λυσόμενος δεῦρ' ἔρχεαι; οὐδὲ σέ τ' ἤμι

HOMEUS.

et invitabat; illi vero una omnes imprudentia sequebantur :
 Eurylochus autem remanebat, suspicatus dolum esse.
 Collocavit vero illa-introductos per sediliaque et solia;
 ipsisque caseumque et farinam et mel recens
 vino Pramnio commiscebat; immiscebatque pani
 medicamina perniciose, ut penitus obliviscerentur patriæ ter-
 ræ.] Ac postquam præbuerat et illi ebiberant, statim deinde
 virga percussos intra haras concludebat.

Illi vero suum quidem habebant capita vocemque setasque
 et corpus; at mens erat integra, ut antea quidem.

Sic hi quidem flentes conclusi sunt; eis autem Circe
 glandem-ilignam quernamque projecit, fructumque corni,
 ad-edendum, qualia sues humi-cubantes semper edunt.

Eurylochus autem continuo venit celerem ad navem ni-
 gram,] nuntium de-sociis relaturus, et amarum fatum.
 Neque ullum proloqui poterat verbum, cupiens licet,
 cor dolore ingenti percussus; atque ei oculi
 lacrimis implebantur, fletumque meditabatur animus.
 Sed posteaquam eum omnes mirati-sumus interrogantes,
 tunc ceterorum sociorum narravit exitium :

Ivimus, ut jubebas, per querceta, inclyte Ulysse;
 invenimus in convallibus structas ædes pulcras.

[politis lapidibus, conspicuo in loco.]

Illic autem quædam magnam telam obiens argue canebat,
 sive dea, sive mulier : hi vero compellabant vocantes.

Illa autem continuo egressa fores aperuit splendidas,
 et invitabat; hi vero simul omnes imprudentia sequebantur;
 at ego remansi, suspicatus dolum esse.

Illi vero simul evanuerunt universi, nec quisquam eorum
 apparuit : diu autem desidens speculabar.

Sic dixit: at ego gladium quidem argenteis-clavis-distinctum
 humeris circumjeci, magnum, æreum, atque arcum;
 illum vero continuo jussi eandem viam præire.

At ille utraque manu prehensis me precabatur genibus :
 [et me lugens verbis alatis allocutus-est :]

Ne me duc illuc invitum, Jovis-alumne, sed relinque hic :
 novi enim, quod neque ipse redibis, nec quenquam alium
 reduces tuorum sociorum : sed cum hisce ocyus
 fugiamus : adhuc enim effugere-poterimus malum diem.

Sic dixit : at ego ipsum respondens allocutus-sum :
 Euryloche, sane tu quidem mane ibidem, hoc in loco,
 edens et bibens, cavam apud navem nigram :
 at ego ibo; dura enim mihi adest necessitas.

Sic fatus, a nave ascendebam ac mari.

Sed quando jam eram profectus sacras per convalles,
 Circes accessurus veneficæ ad magnam domum,
 ibi mihi Mercurius aureo-caduceo obviam-venit,
 proficiscenti ad domum, adolescenti viro similis,
 primum pubescenti, cujus quidem gratiosissima pubertas;
 inhæsitque mihi manu, verbumque dixit, et elocutus-est :

Quorsum vero, o infelix, per juga vadis solus,
 loci ignarus quum-sis? socii vero tibi illi in Circes ædibus
 conclusi sunt, ut sues, densa latibula habitantes.

An eos liberaturus huc venis? neque te puto

295 αὐτὸν νοστήσειν, μενέεις δὲ σύγ' ἔνθα περ ἄλλοι.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ σε κακῶν ἐκλύσομαι ἡδὲ σάωσω·
 τῇ, τόδε φάρμακον ἐσθλὸν ἔχων ἐς δώματα Κίρκης
 ἔρχεο, ὃ κέν τοι κρατὸς ἀλάλῃσιν κακὸν ἤμαρ.
 Πάντα δέ τοι ἐρέω ὁλοφύια δήνεα Κίρκης.
 290 Τεύξει τοι κυκεῶ, βαλέει δ' ἐν φάρμακα σίτῳ·
 ἀλλ' οὐδ' ὧς θελξαι σε δυνήσεται· οὐ γὰρ ἔασει
 φάρμακον ἐσθλὸν, ὃ τοι δώσω· ἐρέω δὲ ἕκαστα.
 Ὅππότε κεν Κίρκη σ' ἔλῃσῃ περιμήκει· ῥάβδῳ,
 δὴ τότε σὺ ξίφος ὅζῳ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 295 Κίρκῃ ἐπαίξαι, ὥστε κτάμεναι μενεαίνων.
 Ἦ δέ σ' ὑποδδείςσας κελήσεται εὐνηθῆναι·
 ἔνθα σὺ μηκέτ' ἔπειτ' ἀπανήνασθαι θεοῦ εὐνῇν,
 ὅφρα κέ τοι λύσῃ θ' ἐτάρους αὐτόν τε κομίσσῃ·
 ἀλλὰ κλεσθῆναι μιν μακάρων μέγαν ὄρκον ὁμόσσαι,
 300 μῆτι σοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο·
 μῆ σ' ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θείῃ.
 Ὡς ἄρα φωνήσας πόρε φάρμακον Ἀργεϊφόντης,
 ἐκ γαίης ἐρύσας, καὶ μοι φύσιν αὐτοῦ ἔδειξεν.
 Ῥίζῃ μὲν μέλαν ἔσκα, γάλακτι δὲ εἰκλον ἄνθος·
 305 μῶλυ δέ μιν καλέουσι θεοί· χαλεπὸν δέ τ' ὀρύσσειν
 ἀνδράσι γε θνητοῖσι· θεοὶ δέ τε πάντα δύνανται.
 Ἑρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον
 νῆσον ἂν ὕλησσαν· ἐγὼ δ' ἐς δώματα Κίρκης
 ἦϊα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κίοντι.
 310 Ἔστην δ' εἰνὶ θύρῃσι θεῆς καλλιπλοκάμοιο·
 ἔνθα στάς ἐβόησα, θεὰ δέ μευ ἔκλυεν αὐδῆς.
 Ἦ δ' αἶψ' ἐξελθοῦσα θύρας ὤϊζε φαιινὰς
 καὶ καλεῖ· αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόμεν, ἀχαχήμενος ἦτορ.
 Εἶσε δέ μ' εἰσαγαγοῦσα ἐπὶ θρόνου ἄργυροήλου,
 315 καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρήνυς ποσὶν ἦεν·
 τεύξει δέ μοι κυκεῶ χρυσέῳ δέπα', ὅφρα πίοιμι·
 ἐν δέ τε φάρμακον ἦκε, κακὰ φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δῶκέν τε καὶ ἔκπιον, οὐδέ μ' ἔβελξεν,
 ῥάβδῳ πεπληγυῖα ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 320 Ἔρχεο νῦν συμφέρονδε, μετ' ἄλλων λῆξο ἐταίρων.
 Ὡς φάτ'· ἐγὼ δ' ἄορ ὅζῳ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 Κίρκῃ ἐπήϊξα, ὥστε κτάμεναι μενεαίνων.
 Ἦ δὲ μέγα ἰάχουσα ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων
 καὶ μ' ὁλοφυρομένη ἔπεια πτερόεντα προσήυδα·
 325 Τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆες;
 θαυμά μ' ἔχει, ὥς οὔτι πίων τάδε φάρμακ' ἐθέλχθης.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος ἀνὴρ τάδε φάρμακ' ἀνέτλη,
 ὃς κε πῆχ' καὶ πρῶτον ἀμείψεται ἔρκος ὁδόντων.
 [Σοὶ δέ τις ἐν στήθεσσις ἀχέλητος νόος ἐστίν.]
 330 Ἦ σὺν Ὀδυσσεὺς ἔσσι πολύτροπος, δῦτε μοι αἰεὶ
 φάσκεεν ἐλευσεσθαι χρυσόβραττον Ἀργεϊφόντης,
 ἐκ Τροίης ἀνιόντα θαῖν σὺν νηὶ μελαίνῃ.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ κολεῶ μὲν ἄορ θεοῦ, νῶϊ δ' ἔπειτα
 εὐνῆς ἡμετέρης ἐπιβέομεν, ὅφρα μιγύντε
 335 εὐνῇ καὶ φιλότῃσι πεποιθόμεν ἀλλήλοισιν.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Κίρκη, πῶς γὰρ με κελῇ σοι ἦπιον εἶναι;
 ἦ μοι σὺς μὲν θῆκας ἐνὶ μεγάροισιν ἐταίρους·

ipsum rediturum-esse : manebis vero tu, ubi quidem alii.
 Sed age jam te e-malis expediam, ac servabo :
 accipe, hoc medicamen bonum habens ad aedes Circes
 vade, quod tibi a-capite avertat malum diem.
 Omnia autem tibi dicam perniciosas consilia Circes.
 Apparabit tibi potionem-miscellam, injicietque medicamina
 in-escam:] sed neque sic incantare te poterit; non enim sinet
 medicamen eximium, quod tibi dabo; dicam vero singula.
 Quando Circe te percutiet prælonga virga,
 tum vero tu, gladio acuto stricto a femore,
 in-Circen irrue, quasi interficere cupiens.
 Illa vero te subverita invitabit ad-concubitum;
 ibi tu nequaquam deinde recusa deæ cubile,
 ut tibi solvatque socios, ipsumque te benigne-excipiat :
 sed jube ipsam beatorum magnum jusjurandum jurare,
 nullum tibi ipsi damnum malum machinaturam se aliud;
 ne te nudatum vilem et enervem reddat.
 Sic igitur locutus præbuit medicamen Argicida,
 e terra evulsum, et mihi naturam ejus ostendit.
 Radice quidem nigrum erat, lacti autem simile flore;
 Moly vero ipsum vocant dii : difficileque est effossu
 viris utique mortalibus; dii autem omnia possunt.
 Mercurius quidem deinde discessit ad magnum Olympum,
 insulam per silvosam : ego autem ad domos Circes
 ivi; multum vero mihi cor æstuabat eunti.
 Steti autem in vestibulo deæ pulcris-comis :
 ibi stans clamavi; dea autem meam audivit vocem.
 Illa vero statim egressa fores aperuit splendidas,
 et invitabat; atque ego sequebar, dolens corde.
 Collocavit autem me introductum in solio argenteis-clavis dis-
 tincto,] pulcro, artificioso : ac scabellum sub pedibus erat :
 apparavit autem mihi potionem-miscellam in-aureo poculo,
 ut biberem;] immisitque medicamen, mala meditans in animo.
 Ac postquam dederatque et ebiberam, nec me incantavit,
 virgula ubi-percusserat, verbumque dixit et elocuta-est :
 Abi nunc in-haram, cum ceteris cuba sociis.
 Sic dixit : ego vero, gladio acuto stricto a femore,
 in-Circen irrui, quasi interficere cupiens.
 Illa vero vehementer exclamans subtercurrit etprehendit ge-
 nua,] et me ejulans verbis alatis allocuta-est :
 Quis et unde es hominum? ubi tibi urbs atque parentes?
 stupor me tenet, quod neutiquam, bibens hæc medicamina, in-
 cantatus-sis.] Minime enim quisquam alius vir hæc medicami-
 na sustinuit,] qui biberit, et primum miserit-per septum den-
 tium.][Tibi vero quædam in pectoribus indomabilis mens est.]
 Profecto tu Ulysses es versutus, quem mihi semper
 prædicabat venturum aureo-caduceo Argicida,
 e-Troja reversum celeri cum nave nigra.
 Sed age nunc in-vagina gladium pone; nos vero deinde
 lectum nostrum conscendamus, ut commixti
 cubili et amore, confidamus nobis-invicem.
 Sic dixit : at ego ipsam respondens allocutus-sum :
 o Circe, quonam-modo me jubes tibi mitem esse?
 quæ mihi sues quidem reddidisti in ædibus socios :

αὐτὸν δ' ἐνθάδ' ἔχουσα, δολοφρονέουσα κελεύεις
 360 ἐς θάλαμον τ' ἵναι καὶ σῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς,
 ὅφρα με γυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θείης;
 Οὐδ' ἂν ἐγὼν' ἐθέλοιμι τεῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς,
 εἰ μὴ μοι τλαίης γε, θεά, μέγαν ὄρκον ὀμόσαι,
 μήτι μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
 365 Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀπώμυνε, ὡς ἐκέλευον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ὁμοσέν τε τελευτήσεν τε τὸν ὄρκον,
 καὶ τότε ἐγὼ Κίρκης ἐπέβην περικαλλέος εὐνῆς.
 Ἀμφίπολοι δ' ὄρα τέως μὲν ἐνὶ μεγάροισι πένοντο
 τέσσαρες, αἳ οἱ δῶμα κάτα δρήσσειραι ἕασιν.
 360 Γίγνονται δ' ἄρα ταίγ' ἕκ τε κρηνέων ἀπὸ τ' ἁλσέων
 ἕκ θ' ἱερῶν ποταμῶν, οἳ τ' εἰς Ἰλαδε προρέουσιν.
 Τῶν ἡ μὲν ἔβαλλε θρόνοις ἐνὶ ῥήγεα καλὰ,
 πορφύρεα καθύπερθ', ὑπένερόε δὲ λίθ' ὑπέβαλλεν·
 ἡ δ' ἑτέρη προπάροιθε θρόνων ἐπίταϊνε τραπέζας
 365 ἀργυρέας, ἐπὶ δὲ σφι τίθει χρύσεια κάνεια·
 ἡ δὲ τρίτῃ κρητῇρι μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα
 ἡδὺν ἐν ἀγούρῳ, νέμε δὲ χρύσεια κύπελλα·
 ἡ δὲ τετάρτῃ ὕδωρ ἐφόρει, καὶ πῦρ ἀνέκαιεν
 πολλὸν ὑπὸ τρίποδι μεγάλῳ· ἱαίνετο δ' ὕδωρ.
 360 Αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσαν ὕδωρ ἐνὶ ἡνοπι χαλκῷ,
 εἰς β' ἀσάμινθον ἔσασα λό' ἐκ τρίποδος μεγάλῳιο,
 θυμῆρες κεράσασα κατὰ κρατὸς τε καὶ ὤμων,
 ὅφρα μοι ἐκ κάματος θυμοφθόρον εἴλετο γυῖων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ λουσέν τε καὶ ἔχρισεν λίπ' ἑλαιῷ,
 365 ἀμφὶ δέ με χλαῖναν καλὴν βάλεν ἡδὲ χιτῶνα·
 εἶσε δέ μ' εἰσαγαγοῦσα ἐπὶ θρόνον ἀργυροῦλου,
 καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρήνων ποσὶν ἔην·
 [χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόω ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῇ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 370 νίψασθαι· παρὰ δὲ ζεστόν ἐτάνυσσε τραπέζαν.
 Σίτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
 εἰδατα πολλὰ· ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων·]
 ἰσθήμεναι δ' ἐκέλευεν· ἐμῷ δ' οὐχ ἦνδανε θυμῷ·
 ἀλλ' ἤμην ἀλλοφρονέων, κακὰ δ' ὄσσετο θυμός.
 375 Κίρκη δ' ὡς ἐνόησεν ἐμ' ἤμενον, οὐδ' ἐπὶ σίτῳ
 χεῖρας ἰάλλοντα, κρατερὸν δέ με πένθος ἔχοντα,
 ἄγχι παρισταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τίφθ' οὕτως, Ὀδυσσεῦ, κατ' ἄρ' ἔλξει ἴσος ἀναῦδω,
 θυμὸν ἔδωκ, βρώμης δ' οὐχ ἄπτεαι οὐδὲ ποτῆτος;
 380 ἦ τίνα που δόλον ἄλλον οἶσαι· οὐδέ τί σε χρὴ
 δειδίμεν· ἦδη γάρ τοι ἀπώμωσα καρτερόν ὄρκον.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειδόμενος προσέειπον·
 ὦ Κίρκη, τίς γάρ κεν ἀνὴρ, δὲ νῆαισίμος εἴη,
 πρὶν τλαίη πάσασθαι ἐδῆτύος ἡδὲ ποτῆτος,
 385 πρὶν λύσασθ' ἐτάρους καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι;
 ἀλλ' εἰ δὴ πρόφρασσα πεινὴν φαγέμεν τε κελεύεις,
 λῦσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἰδῶ ἐρίφρας ἐταίρους.
 Ὡς ἐφάμην· Κίρκη δὲ δι' ἐκ μεγάρου βεβήκει,
 ῥάβδον ἔχουσα ἐν χειρὶ, θύρας δ' ἀνώγει συφειοῦ,
 390 ἐκ δ' ἔλασεν σιάλοισιν ἰοικότας ἐννεώροισιν.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἔστησαν ἐναντίοι· ἡ δὲ δι' αὐτῶν.
 ἔρχομένη προσάλειπεν ἑκάστῳ φάρμακον ἄλλο.

ipsum vero hic detinens, dolos-meditans jubes
 in thalamumque ire, et tuum conscendere lectum,
 ut me nudatum, vilem et enervem reddas?
 Non equidem voluerim tuum conscendere lectum,
 nisi mihi sustinueris, dea, magnum jusjurandum jurare,
 nullum mihi damnum malum machinaturam te aliud.

Sic dixi; illa vero continuo abjurabat, ut jubebam.
 Ac postquam juraverat peregeratque jusjurandum,
 tunc ego Circes conscendi perpulcrum lectum.

Ancillæ autem tum in ædibus ministrabant
 quatuor, quæ ei per domum famulæ sunt.
 Natæ sunt vero hæc ex fontibus et a-silvis,
 ex sacrisque fluviis, qui in mare profluunt.
 Harum una quidem injiciebat solis stragula pulcra,
 purpurea superne, inferne autem lintea subjeciebat:
 altera vero ante solia extendebat mensas
 argenteas, eisque imponebat aurea canistra:
 tertia autem cratere suave vinum miscebat
 dulca in argenteo, distribuebatque aurea pocula;
 quarta vero aquam ferebat, et ignem accendebat
 multum sub tripode magno; calefiebat autem aqua.
 Ac postquam calefacta-erat aqua in splendido abeno,
 in balneum me inductum lavabat ex tripode magno,
 suavi fusa aqua per caputque et humeros,
 donec mihi defatigationem animum-rodentem exemisset
 membris.] Ac postquam lavarat me et unxerat pingui oleo,
 lænamque mihi pulcrum induerat ac tunicam;
 collocavit me introductum in solio argenteis-clavis-distincto,
 pulcro, artificioso; ac scabellum sub pedibus erat;
 [aquam autem ancilla gutturnio infundebat ferens
 pulcro, aureo, super argenteo lebebe,
 ad-lavandum; juxta vero politam extendit mensam.
 Cibum autem veneranda pronia apposuit ferens,
 ferculis multis appositis, largiens de-præsentibus;]
 edere vero me jubebat: meo autem non placebat animo;
 sed sedebam alia-cogitans, mala autem imaginabatur animus.
 Circe vero ut animadverit me sedentem, neque ad cibum
 manus porrigentem, gravem autem me luctum habentem,
 prope astans verbis alatis me allocuta-est:

Quid sic, Ulysse, sedes similis muto,
 animum rodens; cibum autem non attingis, nec potum?
 certe aliquem dolum alium suspicaris: nec quicquam te oportet
 timere; jam enim tibi abjuravi firmum jusjurandum.

Sic dixit: at ego ipsam respondens allocutus-sum:
 o Circe, quis enim vir, qui æquus fuerit,
 prius sustinuerit gustare cibum ac potum,
 quam solvi-fecerit socios et in oculis viderit?
 Sed si re-vera ex-animo me bibere edereque jubes,
 libera, ut oculis videam, dilectos socios.

Sic dixi: Circe autem per-ædes transiens exivit,
 virgam tenens in manu; foresque aperuit haræ,
 exegitque porcis similes novennibus.
 Illi quidem deinde stabant ex-adverso: hæc vero per eos
 vadens adungebat unicuique medicamen aliud.

Τῶν δ' ἐκ μὲν μελέων τρίχες ἔρρεον, ἃς πρὶν ἔφυσεν
 φάρμακον οὐλόμενον, τό σπιν πόρε πότνια Κίρκη·
 305 ἄνδρες δ' αἰψ' ἐγένοντο νεώτεροι ἢ πάρος ἦσαν
 καὶ πολλοὶ καλλίονες καὶ μεϊζονες εἰσραάσθαι.
 Ἔγνωσαν δέ με κείνοι, ἔφυν τ' ἐν χερσὶν ἕκαστος.
 Πᾶσιν δ' ἱμερόεις ὑπέδω γόος, ἀμφὶ δὲ δῶμα
 σμερδαλέον κινάχιζε· θεὰ δ' ἑλέαιρε καὶ αὐτή.
 400 Ἢ δέ μεν ἄγχι στήσας προσήυδα διὰ θεάων·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἔρχεο νῦν ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης·
 νῆα μὲν ἄρ πάμπρωτον ἐρύσσετε ἡπειρόνδε,
 κτήματα δ' ἐν σπήεσσι πελάσσετε θπλα τε πάντα·
 405 αὐτὸς δ' αἰψ' ἵεναι καὶ ἄγειν ἐρίφρας ἐταίρους.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγ' ἐπεπειθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
 Βῆν δ' ἵεναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης·
 εὗρον ἔπειτ' ἐπὶ νηϊ ὁππότε ἐρίφρας ἐταίρους,
 οἵ κ' ὀλοφυρομένους, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντας.
 410 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἄγκυλοι πόριες περὶ βοῦς ἀγελαίας,
 ἐλθούσας ἐς κόπρον, ἐπὶν βοτάνης κορέσωνται,
 πῆσαι ἅμα σκαίρουσιν ἐναντία· οὐδ' ἔτι σηκοὶ
 ἴσχοι, ἀλλ' ἀδινὸν μυκώμεναι ἀμφιθέουσιν
 μητέρας· ὥς ἐμὲ κείνοι, ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
 415 δακρυόεντες ἔχυντο· δόκησε δ' ἄρα σφίσι θυμὸς
 ὥς ἔμεν, ὥς εἰ πατρίδ' ἰκοίτο καὶ πόλιν αὐτῶν
 τρηγείης Ἰθάκης, ἵνα τ' ἐρᾶφεν ἡδ' ἐγένοντο·
 καὶ μ' ὀλοφυρόμενοι ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
 Σοὶ μὲν νοστήσαντι, Διοτρεφές, ὥς ἐχάρημεν,
 420 ὥς εἴτ' εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα πατρίδα γαίαν·
 ἀλλ' ἄγε, τῶν ἄλλων ἐτάρων κατὰλεξον δλεθρον.
 Ὡς ἔφην· αὐτὰρ ἐγὼ προσέφην μαλακοῖς ἐπέεσσιν·
 νῆα μὲν ἄρ πάμπρωτον ἐρύσσομεν ἡπειρόνδε,
 κτήματα δ' ἐν σπήεσσι πελάσσομεν ὅπλα τε πάντα·
 425 αὐτοὶ δ' ὀτρύνεσθ', ἵνα μοι ἅμα πάντες ἐπῃσθε,
 ὅφρα ἴδῃθ' ἐτάρους ἱεροῖν ἐν δώμασι Κίρκης,
 πίνοντας καὶ ἔδοντας· ἐπηετανὸν γὰρ ἔχουσιν.
 Ὡς ἐφάμην· οἳ δ' ὅκα ἐμοῖς ἐπέεσσι πίθοντο·
 Εὐρύλοχος δέ μοι οἷος ἐρύκανε πάντας ἐταίρους·
 430 [καὶ σφας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·]
 Ἄ δειλοὶ, πόσ' ἴμεν; τί κακῶν ἱμεῖρετε τούτων,
 Κίρκης ἐς μέγαρον καταβήμεναι; ἥ κεν ἅπαντας
 ἢ σὺς ἢ δὲ λύκους ποιήσεται ἢ ἐλέοντας·
 οἳ κέν οἱ μέγα δῶμα φυλάσσοιμεν καὶ ἀνάγκη.
 435 Ὡς περ Κύκλωψ ἔρξ', ὅτε οἱ μέσσαυλον ἵκοντο
 ἡμέτεροι ἔταροι, σὺν δ' ὁ θρασὺς εἶπετ' Ὀδυσσεύς·
 τούτου γὰρ καὶ κείνοι ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔγνω μετὰ φρεσὶ μερμηρίζα,
 σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέας παρὰ μηροῦ,
 440 τῷ οἱ ἀποτμήξας κεφαλὴν οὐδ' ἄρδε πελάσσαι,
 καὶ πῆψ' περ ἐόντι μάλα σχεδόν· ἀλλὰ μ' ἐταῖροι
 μελιχίοις ἐπέεσσιν ἐρήπτουν ἄλλοθεν ἄλλος·
 Διογενὲς, τοῦτον μὲν ἔασσομεν, εἰ σὺ κελεύεις,
 445 αὐτοῦ παρ νηϊ τε μένεις καὶ νῆα ἔρυσθαι·
 ἡμῖν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὰ πρὸς δώματα Κίρκης.
 Ὡς φάμενοι παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἡδὲ θαλάσσης.

Eorum autem e membris pili defluebant, quos ante produxerat medicamen perniciosum, quod ipsis dederat veneranda Circe; viri vero statim facti sunt iuniores, quam antea fuerant, et multo pulciores et majores aspectu.

Agnoverunt autem me illi, haseruntque in manibus unusquisque.] Omnes autem gratus subiit fletus; circumque domus] valide resonabat; dea vero miserabatur et ipsa.

Eaque me prope stans-allocuta est, diva dearum :

Generosissime Laertiade, sollers Ulysse, vade nunc ad navem celerem et litus maris : navem quidem omnium-primum subducite in-terram, possessiones autem in speluncis deponite, armaque omnia : ipse vero statim revertere, et adduc dilectos socios.

Sic dixit : ac mihi persuasus-est animus generosus. Profectusque-sum ire ad navem celerem et litus maris : inveni deinde apud navem celerem dilectos socios, miserabiliter ejulantes, uberes lacrimas detundentes. Ut vero quum in-agris-stabulantes vitulae circa vaccas armentales] profectas ad mandram, postquam herba se-saturarint, omnes simul vitulantur adversae; neque amplius stabula eas detinent, sed dense mugientes circumcurrunt matres : sic circum me illi, postquam viderunt oculis, lacrimabundi fusi-sunt; visusque-est etiam ipsorum animus ita esse, tanquam si in-patriam venissent et urbem ipsorum in-aspera Ithaca, ubi nutritique-erant ac geniti : et me ejulantes verbis alatis allocuti-sunt :

Tibi quidem reverso, Jovis-alumne, sic gratulamur, ac si in Ithacam venissemus, patriam terram; sed age, ceterorum sociorum narra interitum.

Sic dixerunt : at ego eos allocutus-sum dulcibus verbis : navem quidem omnium-primum subducamus in-terram, possessionesque in speluncis deponamus, armaque omnia : vos vero properate, ut me una omnes sequamini, quo videatis socios sacris in aedibus Circes, bibentes et edentes : affatim enim habent.

Sic dixi : illi autem celeriter meis verbis paruerunt; Eurylochus vero mihi solus detinebat omnes socios : [et ipsos compellans verbis alatis allocutus-est :]

Ah miseri, quo imus? quid mala appetitis ista, Circes ad aedes descensuri? quae cunctos aut sues, aut lupos reddet, aut leones; qui ei magnam domum custodiamus etiam necessitate. Sicut Cyclops fecit, quando ejus ad-caulam venerunt nostri socii, unaque hic audax comitatus-est Ulysses : hujus enim etiam illi vecordi-audacia perierunt.

Sic dixit : at ego in mente cogitavi, stricto longo gladio, crasso a femore, illo ei abscisum caput ad-solum dejicere, etiamsi affinitate erat mihi proximus : sed me socii blandis verbis retinebant aliunde alius :

Jovis-alumne, hunc quidem sinemus, si tu jubes, hic apud navemque manere, et navem custodire : nobis autem tu dux-esto sacras ad domos Circes.

Sic locuti a nave ascendebant atque mari.

Οὐδὲ μὲν Εὐρύλοχος κοίλῃ παρὰ νηϊ λείλειπτο,
ἀλλ' ἔπειτ' ἔδδεισεν γὰρ ἐμὴν ἔκπαγλον ἐνιπὴν.

Τόφρα δὲ τοὺς ἄλλους ἐτάρους ἐν δώμασι Κίρκῃ
460 ἐνδοκεὺς λούσεν τε καὶ ἔγχευεν λίπ' ἑλαίῳ·
ἀμφὶ δ' ἄρα γλαίνας οὐλας βάλεν ἡδὲ χιτῶνας·
δαινυμένους δ' εὖ πάντας ἐφύρομεν ἐν μεγάροισιν.
Οἱ δ' ἔπειτ' ἀλλήλους εἶδον φράσσαντό τε πάντα,
κλαῖον ὀδυρόμενοι, περὶ δὲ στεναρχίζετο δῶμα.

465 Ἦ δέ μευ ἄγχι στήσασα προσήυδα δια θεάων·
[Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,]
μηκέτι νῦν θαλερὸν γόνυ ὄρνυτε· οἶδα καὶ αὐτῇ,
ἡμὲν δ' ἐν πόντῳ πάθετ' ἀλγεα ἱδυόνετι,
ἡδ' ὅσ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου.
470 Ἄλλ' ἄγετ', ἐσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον,
εἰκόκεν αὐτὶς θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι λάβετε,
οἶον ὅτε πρῶτιστον ἐλαίπετε πατρίδα γαίαν
τρηχέης Ἰθάκῃς· νῦν δ' ἀσκελέες καὶ ἄθυμοι,
αἰεὶ ἄλλης χαλεπῆς μεμνημένοι· οὐδὲ ποδ' ὑμῖν
475 θυμὸς ἐν εὐφροσύνῃ, ἐπεὶ μάλ' ἀπολλὰ πέποσθε.

Ὡς ἔρατ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
Ἔνθα μὲν ἥματα πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
ἥμεθα, δαινύμενοι χρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ·
ἀλλ' ὅτε δὴ β' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὄραι,
470 [μηνῶν φθινότων, περὶ δ' ἥματα μακρὰ τέλεσθη,]
καὶ τότε μ' ἐκκαλέσαντο κατὰ ἔρῳ εἰρήρας ἑταῖροι·
Δαιμόνι', ἥδη νῦν μιμνήσκεο πατρίδος αἵτης
εἰ τοι θέρσατόν ἐστι σωθῆναι καὶ ἰκέσθαι
οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ σῆν ἐς πατρίδα γαίαν.

475 [Ὡς ἔραν· αὐτὰρ ἔμοιγ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἥμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
ἥμεθα, δαινύμενοι χρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
Ἦμος δ' ἥελιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
οἱ μὲν κοιμήσαντο κατὰ μέγαρον σκιδόντα.]

480 Αὐτὰρ ἐγὼ Κίρκῃς ἐπιβὰς περικαλλέος εὐνῆς,
γούνων ἑλλιτάνευσσα, θεὰ δέ μευ ἔκλυεν αὐδῆς·
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·

ὦ Κίρκη, τέλεσόν μοι ὑπόσχεσιν, ἦν περ ὑπέστης,
οἴκαδε πεμψέμεναι· θυμὸς δέ μοι ἔσσεται ἥδη,
485 ἡδ' ἄλλων ἐτάρων, οἳ μευ φθινύθουσι φίλον κῆρ,
ἀμπ' ἔμ' ὀδυρόμενοι, ὅτε που σύγε νόσφι γένηαι.

Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὖτίκ' ἀμείβετο δια θεάων·
Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
μηκέτι νῦν ἀέκοντες ἐμῷ ἐνὶ μίμνετε οἶκῳ·
490 ἀλλ' ἄλλην γὰρ πρῶτον δόδον τέλεσαι καὶ ἰκέσθαι
εἰς Αἴδαο δόμους καὶ ἑπαινῆς Περσεφονείης,
ψυχῇ χρησομένους Θηβαίου Τειρεσίου,
μάντιος ἀλαοῦ, τοῦτε φρένες ἐμπεδοὶ εἰσιν·
τοῖ καὶ τεθνηῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια
495 οἷω πεπνύσθαι· τοὶ δὲ σκιάι ἀΐσσουσιν.

Ὡς ἔρατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
κλαῖον δ' ἐν λεγέεσσι καθήμενος, οὐδὲ τι θυμὸς
ἦτορ ἔτι ζῶειν καὶ ὄρᾶν φάος ἡελίοιο.
Αὐτὰρ ἔπειτ' κλαίων τε κυλινδόμενός τ' ἐχορέεσθην,
500 καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπον·

Neque Eurylochus cavam apud navem relictus est
sed sequebatur; veritus est enim meas atroces minas.

Interea vero ceteros socios in aedibus Circe
studiosè lavitque, et unxit pingui oleo;
circumjecitque inde eis lenas pulcras ac tunicas:
epulantes autem bene omnes invenimus in aedibus.
Hi vero postquam se-invicem conspexere reputaruntque
omnia,] flebant lugentes; circum autem gemiscebant domus.
Illa vero me prope stans allocuta est, augustissima dearum:

[Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,]
ne-amplius nunc uberem fletum excitetis: novi etiam ipsa
et quantos in ponto passi-estis dolores piscoso,
et quanta infesti viri damna-intulere vobis in terra.
Sed agite, comedite cibum, et bibite vinum,
donec rursus animum intra prae cordia receperitis,
qualem habuistis, quando primum relinquebatis patriam
terram] asperè Ithacæ: nunc vero imbecilles et animo-de-
jecto estis,] semper erroris duri memores; neque unquam
vobis] animus in lætitia est, quippe valde multa passi-estis.

Sic dixit: nobis autem persuasus est animus generosus.
Illic quidem diebus omnibus integrum in annum
sedebamus, epulantes carnesque copiosas et bibentes vinum
dulce:] sed quum jam annus esset, et circumvolverentur horæ,
[mensibus exeuñtibz, ac dies longi circumacti-erant,
tunc me evocato dixerunt dilecti socii:

Mirifice, jam nunc memor-esto patriæ terræ,
si tibi fatale est servari et pervenire
domum in excelsam, et tuam in patriam terram.

[Sic dixerunt: ac mihi persuasus est animus generosus.
Sic tum quidem toto die ad solis occasum
sedebamus, epulantes carnesque copiosas et bibentes vinum
dulce.] Quando vero sol occidit, et tenebræ supervenere,
illi quidem decubuerunt per aedes umbrasas.]

At ego Circes conscenso perpulcro lecto,
genibus-prensis supplex-oravi, dea vero meam exaudivit vo-
cem:] et ipsam compellans verbis alatis allocutus-sum:

O Circe, perfice mihi promissum, quod praeitisti,
domum te missuram me; animus vero mihi impellitur jam,
et ceterorum sociorum, qui meum macerant carum cor,
circa me lugentes, quandocunque tu abscessisti.

Sic dixi: ac continuo respondebat augustissima dearum:
generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
ne-amplius nunc inviti mea manete in domo:
sed aliam vos oportet primum viam perficere, et pervenire
in Plutonis domos, et venerabilis Proserpinæ,
animam consulturos Thebani Tiresiæ,
vatis cæci, cujus quidem mens integra est;
cui etiam mortuo mentem prae buit Proserpina,
solus ut-sapiat, reliqui vero ut umbrae volitant.

Sic dixit: at mihi confectum-est carum cor:
flebamque in lectis desidens, nec quicquam animus
volebat amplius vivere et videre lumen solis.
Ac postquam flendoque volutandoque satiatu-erant,
tum domum ipsam verbis respondens allocutus-sum:]

Ἦ Κίρκη, τίς γὰρ ταύτην ὁδὸν ἡγεμονεύσει;
εἰς Ἄϊδος δ' οὐ ποῦ τις ἀφίκετο νηὶ μελαίνῃ.

Ἦς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμειβετο διὰ θεῶων·
Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
605 μῆτι τοι ἡγεμόνος γε ποδὴ παρὰ νηὶ μελέσθω·
ἱστὸν δὲ στήσας ἀνά θ' ἰστίᾳ λευκὰ πετάσσας
ῥῆσθαι· τὴν δὲ κέ τοι πνοιή Βορέας φέρησιν.
Ἄλλ' ὅπότε ἂν ᾗ νηὶ δι' Ὀκεανοῖο περήσης,
ἐνθ' ἀκτὴ τε λάχεια καὶ ἄλσπεα Περσεφονείης,
610 μακρά τ' αἰγίροι καὶ ἰτέαι ὠλεσικάρποι·
νῆα μὲν αὐτοῦ κέλσαι ἐπ' Ὀκεανῷ βαθυδίνῃ,
αὐτὸς δ' εἰς Ἄϊδου ἰέναι δόμον εὐρώεντα.
Ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριπλεγέθων τε ῥέουσιν
Κωκυτός θ', ὅς δὴ Στυγὸς ὕδατος ἐστὶν ἀπορρώξ·
615 πέτρῃ τε ξύνεσις τε δῶμα ποταμῶν ἐριδοῦπων·
ἐνθα δ' ἐπεὶ θ', ἥρωες, χριμφθεὶς πέλας, ὥς σε κελεύω,
βόθρον ὀρύξαι, ὅσον τε πυγούσιον ἐνθα καὶ ἐνθα·
ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοῆν χεῖσθαι πᾶσιν νεκύεσσιν,
πρῶτα μελικρήτω, μετέπειτα δὲ ῥδέϊ οἶνω,
620 τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφιστα λευκὰ παλύνειν.
Πολλὰ δὲ γουνοῦσθαι νεκῶν ἀμειννὰ κάρηνα,
ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην, στεῖραν βοῦν, ἥτις ἀρίστη,
ῥέξειν ἐν μεγάροις πυρὴν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν·
Τειρεσίῃ δ' ἀπάνευθεν ἄν ἱερουσέμεν οἶω,
625 παμμέλαν', ὅς μὲλοις μεταπρέπει ὑμετέροισιν.
Αὐτὰρ ἐπὴν εὐχῇσι λίσσῃ κλυτὰ ἔθνεα νεκρῶν,
ἐθ' ὅν ἄρνεϊον ῥέξειν θῆλυν τε μελαιναν,
εἰς Ἑρεβὸς στρέψας, αὐτὸς δ' ἀπονόσφι τραπέσθαι,
ἴεμενος ποταμοῖο ῥοάων· ἐνθα δὲ πολλὰι
630 ψυχαὶ ἐλεύσονται νεκῶν κατατεθνηῶτων.
Δὴ τότε· ἐπεὶ θ' ἐτάροισιν ἐποτρῦναι καὶ ἀνῶξαι
μῆλα, τὰ δὴ κατέκειτ' ἐσφαγμένα νηλεὶ χαλκῷ,
δείραντας κατακαίει, ἐπέυξασθαι δὲ θεοῖσιν,
ἰφθίμω τ' Ἀΐδῃ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ·
635 αὐτὸς δὲ ξίφος δέξῃ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
ῥῆσθαι, μῆδ' εἶν νεκῶν ἀμειννὰ κάρηνα
ἀίματα ἄσπον ἱμεν πρὶν Τειρεσίᾳ παθεῖσθαι.
Ἔνθα τοι αὐτίκα μάντις ἐλεύσεται, ὄρχαμα λαῶν,
ὅς κέν τοι εἴπησιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου
640 νόστον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσειαι ἰχθυόεντα.
Ἦς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν Ἥώς.
Ἄμφι δὲ με γλαϊνὰν τε χιτῶνά τε εἴματα ἔσσαν·
αὐτὴ δ' ἀργύφρον φῶρος μέγα ἔννυτο Νύμφη,
λεπτὸν καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἱζυῖ
645 καλὴν, χρυσεῖν' κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην.
Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ δώματ' ἰὼν ὠτρυνον ἑταίρους
μειλιχίῳς ἐπέεσσι παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον·
Μηκέτι νῦν εὐδοντες ἀωτεῖτε γλαυκὺν ὕπνον·
ἀλλ' ἴομεν· δὴ γάρ μοι ἐπέφραδε πότνια Κίρκη.
650 Ἦς ἐφάμην· τοῖσιν δ' ἐπεπιθέτο θυμὸς ἀγήνωρ.
Οὐδὲ μὲν οὐδ' ἔνθεν περ ἀπήμονας ἦγον ἑταίρους.
Ἐλπήνωρ δὲ τις ἔσκε νεώτατος, οὐδέ τι λήν
ἄλκιμος ἐν πολέμῳ οὔτε φρεσὶν ἦσιν ἀρηρῶς,
ὅς μοι ἀνευθ' ἐτάρων ἱεραῖς ἐν δώμασι Κίρκης,

O Circe, quisnam hujus itineris dux-erit?
ad Orcum vero nondum quisquam pervenit nave nigra.

Sic dixi : ac continuo respondebat augustissima dearum :
generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
minime tibi ducis desiderium apud navem curæ-sit :
malo autem erecto, et velis albis expansis,
sede : illam vero tibi flatus Boreæ feret.
Sed quando jam nave per Oceanum trajeceris,
ubi litusque fossuræ-aptum et luci Proserpinæ,
excelsæque populi, et salices frugiperdæ :
navem quidem ibi appelle in Oceano profundis-vorticibus,
ipse vero in Plutonis eas domum squalidam.
Ibi quidem in Acherontem Pyriphlegethonque fluunt
Cocytusque, qui Stygis aquæ est rivus ;
rupesque est, et concursus duorum fluminum sonorum :
illic autem deinde, heros, admotus prope, ut te jubeo,
fossam fode, cubitalem quantam hinc et illinc :
circa eam autem libamen funde omnibus mortuis,
primum mulso, deinde vero dulci vino,
tertium rursus aqua ; ac farinam albam insperge.
Valde vero supplex-precare manium inania capita, *vovens*,
ubi-veneris in Ithacam, sterilem vaccam, quæ sit optima,
te sacrificaturum in ædibus, pyramque impleturum rebus-
bonis :] Tiresiæ vero seorsum arietem sacrificaturum soli,
totum-nigrum, qui inter-oves excellat vestras.
Ac postquam precibus oraveris inclytas gentes mortuorum,
ibi ovem marem sacrificæ, feminamque nigram,
ad Erebum versos ; ipse vero seorsum aversus-esto,
contendens ad-fluvii fluentia : ibi vero multæ
animæ accedent mortuorum defunctorum.
Tum vero deinde socios hortare et jube
pecudes, quæ jam jaceant mactatæ sævo ære,
excoriatas comburere, vota-que facere diis,
præpotentique Plutoni, et venerabili Proserpinæ :
ipse autem, gladio acuto stricto a femore,
sede, neu sine manium inania capita
ad-sanguinem prope accedere, antequam Tiresiam sciscita-
tus-fueris.] Ibi tibi statim vates adveniet, dux populorum,
qui tibi dicat iter et mensuras viæ,
reditumque, ut per pontum proficiscaris piscosum.
Sic dixit : statim autem in-aureo-solio venit Aurora.
Mihī vero lænamque tunicamque vestimenta induit :
ipsa autem candidam pallam magnam sibi-induit Nympha,
tenuem et venustam, ac zonam circumposuit lumbis
pulcrā, auream ; capiti-que imposuit calyptram.
Atque ego per domos profectus hortabar socios,
blandis verbis, astans, virum unumquemque :
Ne-amplius nunc dormientes carpite dulcem somnum ;
sed eamus : jam enim me monuit veneranda Circe.
Sic dixi : illis vero persuasus-est animus generosus.
Nequaquam tamen vel illinc incolumes abduxi socios.
Elpenor vero quidam erat minimus-natu, neque valde
fortis in bello, nec mente sua firmus,
qui mihī seorsum a-sociis, sacris in ædibus Circes,

565 ψύχους ἱμερίων, κατελέξατο οἶνοδαρείων
 κινυμένων δ' ἐτάρων θυαδὸν καὶ δοῦπον ἀκούσας
 ἐξαπίνης ἀνόρουσε καὶ ἐκλάθετο φρεσὶν ᾗσιν
 ἀφορβὸν καταβῆναι, ἰὼν ἐς κλίμακα μακρὴν·
 560 ἀλλὰ καταντικρὺ τέγους πέσεν· ἐκ δέ οἱ αὐχὴν
 ἀστραγάλων ἐάγη, ψυχὴ δ' Ἀϊδόςδε κατήλθεν.
 Ἐρχομένοισι δὲ τοῖσιν ἐγὼ μετὰ μῦθον εἶπον·
 Φάσθε νύ που οἴκονδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
 ἔρχεσθ'· ἄλλην δ' ἤμιν ὁδὸν τεκμήρατο Κίρκη
 εἰς Ἀἶδα δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης,
 565 ψυχῇ χρησομένους Θηβαίου Τειρεσίαι.
 Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
 ἐξόμενοι δὲ κατ' αὐθι γόνων τιλλόντο τε χαίτας.
 Ἀλλ' οὐ γάρ τις πρῆξις ἐγγίγνετο μυρομένοισιν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ β' ἐπὶ νῆα σοὴν καὶ θίνα θαλάσσης
 570 ᾗομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες,
 τόφρα δ' ἄρ' οἰχομένη Κίρκη παρὰ νηὶ μελαίνῃ
 ἀρνεῖον κατέδησεν οἶν θηλύν τε μελαιναν,
 βεῖα παρεξελθοῦσα· τίς ἂν θεὸν οὐκ ἐθέλοντα
 ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιτ', ἢ ἐνθ' ἢ ἐνθα κίοντα;

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Α.

Νεκυία.

Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν ἠδὲ θάλασσαν,
 νῆα μὲν ἄρ' ἀπάμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἅλα διαν,
 ἐν δ' ἱστὸν τιθέμεσθα καὶ ἱστία νηὶ μελαίνῃ·
 ἐν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐβήσαμεν, ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ
 5 βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
 Ἡμῖν δ' αὖ μετόπισθε νεὸς κυανοπώροιο
 ἔκμενον οὖρον ἔει πλησίστιον, ἐσθλὸν ἑταῖρον,
 Κίρκη εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός, αὐδήεσσα.
 Ἡμεῖς δ' ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα
 10 ἤμεθα· τὴν δ' ἀνεμὸς τε κυβερνήτης τ' ἴθυνεν.
 Τῆς δὲ πανημερίης τέταθ' ἱστία ποντοπορούσης·
 δύσετό τ' ἥελιος, σκιόνοντο τε πᾶσαι ἀγυαί.
 Ἦ δ' ἐς πείραθ' ἔικανε βαθυρῥόου Ὀκεανοῖο.
 Ἐνθα δὲ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμὸς τε πόλις τε,
 15 ἥρει καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι· οὐδέ ποτ' αὐτοῦς
 Ἥλιος φαέθων καταδέρκεται ἀκτίνεσσιν,
 οὐθ' ὅπότ' ἂν στείχῃσι πρὸς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
 οὐθ' ὅτ' ἂν ἄψ ἐπὶ γαίαν ἄπ' οὐρανὸν προτραπῇται·
 ἀλλ' ἐπὶ νύξ ὅλῃ τέταται δειλοῖσι βροτοῖσιν.
 20 Νῆα μὲν ἐνθ' ἐλθόντες ἐκέλασμεν· ἐκ δὲ τὰ μῆλα
 εἰλόμεθ'· αὐτοὶ δ' αὐτε παρὰ ῥόον Ὀκεανοῖο
 ᾗομεν, ὅρ' ἐς χῶρον ἀφικόμεθ', ὃν φράσε Κίρκη.
 Ἐνθ' ἱερήϊα μὲν Περιμήδης Εὐρύλοχός τε
 ἔσχον· ἐγὼ δ' ἄορ ὅζῃ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 25 βόθρον ὄρυξ', ὅσσον τε πυγούσιον ἐνθα καὶ ἐνθα·
 ἀμφ' αὐτῷ δὲ χόην χεόμην πᾶσιν νεκύεσσιν,

frigoris cupiens, decubuit vino-gravatus :
 moventium autem se sociorum tumultu et strepitu audito,
 repente exsiliit, et oblitus est mente sua
 retrorsum descendere, accedens ad scalam longam;
 sed recta de tecto decidit : atque ei cervix
 ex-articulis fracta est : anima vero ad-Orcum descendit.
 Venientibus autem illis ego sermonem dixi :

Existimatis jam fere domum caram ad patriam terram
 vos profecturos ; aliud vero nobis iter designavit Circe,
 ad Plutonis domum et venerabilis Proserpinæ,
 animam consulturis Thebani Tiresiæ.

Sic dixi : illis vero confractum est carum cor :
 desidentesque illic flebant, vellebantque capillos.
 Verum enim non ullus profectus fiebat lugentibus.

At quando jam ad navem celerem et litus maris
 ibamus tristes, uberes lacrimas defundentes :
 interea profecta Circe ad navem nigram
 masculam alligavit ovem, feminamque nigram,
 facile clam-prætergressa : nam quis deum nolentem
 oculis viderit, aut huc aut illuc vadentem ?

ODYSSEÆ XI.

Necromantia.

Ac quando ad navem devenimus et mare,
 navem quidem omnium-primum deduximus in mare divinum,
 malumque imposuimus et vela navi nigre ;
 atque inde pecudes sumtas induximus ; atque etiam ipsi
 incendimus dolentes, uberes lacrimas defundentes.
 Nobis vero dein pone navem cærulea-prora
 secundum ventum immisit implentem-velum, bonum socium,
 Circe pulcris-comis, potens dea, vocalis.
 Nos autem armanentis singulis instructis per navem
 sedimus ; hanc vero ventusque gubernatorque dirigebat.
 Hujus autem tota-die extendebantur vela per-pontum euntis ;
 occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ.

Illam vero ad fines pervenit profunde-fluentis Oceani.
 Ibi autem Cimmeriorum est virorum populusque civitasque,
 qui caligine et nebula tecti : neque unquam eos
 Sol lucidus aspicit radiis,
 nec quando vadit ad cælum stelliferum,
 nec quando rursus in terram de coelo devertitur :
 sed nox pernicioosa intenditur miseris mortalibus.
 Navem quidem illuc profecti appulimus ; sed pecudes
 extraximus ; ipsi vero deinde propter fluentum Oceani
 ivimus, donec in locum perveniremus, quem dixerat Circe.

Hic victimas quidem Perimedes Eurylochusque
 tenebant ; ego vero, gladio acuto extracto a femore,
 fossam fodi, cubitalem quantam hinc et illinc :
 circa eam autem libamina fundebam omnibus manibus,

πρῶτα μελικρήτρι, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἶνω,
 τὸ τρίτον αὔθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφιστα λευκὰ πάλυνον.
 Πολλὰ δὲ γουνούμην νεκύων ἄμενηνὰ κάρηνα,
 30 ἔλθων εἰς Ἰθάκην στείραν βοῦν, ἥτις ἀρίστη,
 ῥέξειν ἐν μεγάροισι πυρὴν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν.
 Τειρεσίη δ' ἀπάνευθεν δῖν ἱερυσέμεν οἶω,
 παμμέλαν', ὃς μήλοισι μεταπρέπει ἡμετέροισιν.
 Τοὺς δ' ἐπεὶ εὐχολῆσι λιτῇσί τε, ἔθνεα νεκρῶν,
 35 ἔλλισάμην, τὰ δὲ μῆλα λαβὼν ἀπεδειροτόμῃσα
 ἐς βόθρον, ῥέε δ' αἶμα κελαινεφές· αἱ δ' ἀγέροντο
 ψυχὰι ὑπὲξ Ἑρέβους νεκύων κατατεθνηῶτων.
 [νῦμφαι τ' ἥϊθεοὶ τε πολύτλητοί τε γέροντες,
 παρθενικά τ' ἀταλαί, νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι·
 40 πολλοὶ δ' οὐτάμενοι χαλκήρεσιν ἐγγείησιν,
 ἄνδρες Ἀρηϊφάτοι, βεβρωτωμένα τεύχε' ἔχοντες·
 οἱ πολλοὶ περὶ βόθρον ἐφροίτων ἄλλοθεν ἄλλος
 θεσπεσίη ἰαχῇ· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ἦρει.]
 Δὴ τότε ἔπειθ' ἐτάροισιν ἐποτρύννας ἐκέλευσα
 45 μῆλα, τὰ δὴ κατέκειτ' ἐσφαγμένα νηλεῖ χαλκῷ,
 δείραντας κατακείαι, ἐπεύζασθαι δὲ θεοῖσιν,
 ἱφθίμω τ' Αἰῶνι καὶ ἐπαινῇ Περσερόνεϊ·
 αὐτὸς δὲ ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 ἤμην, οὐδ' εἶων νεκύων ἄμενηνὰ κάρηνα
 50 αἵματος ἄσπον ἱμεν, πρὶν Τειρεσίᾳ πυθέσθαι.
 Πρώτῃ δὲ ψυχῇ Ἐλπήνορος ἦλθεν ἐταῖρον·
 οὐ γάρ πω ἐτέθαπτο ὑπὸ χθονὸς εὐρουδείης·
 σῶμα γὰρ ἐν Κίρκης μεγάρῳ κατελείπομεν ἡμεῖς
 ἀκλυτον καὶ ἀθραπτον· ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἔπειγεν.
 55 Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
 Ἐλπήνορ, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζῴων ἡρώεντα;
 ἔφθης πεζὸς ἐὼν ἢ ἐγὼ σὺν νηϊ μελαίνῃ.
 Ὡς ἔφαμην· ὁ δέ μ' οἰμώζας ἡμείβετο μύθῳ·
 60 [Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,]
 ἅσέ με δαίμονος αἴσα κακῇ καὶ ἀθέσφατος οἶνος·
 Κίρκης δ' ἐν μεγάρῳ καταλέγμενος οὐκ ἐνόησα
 ἀφοβρὸν καταβῆναι, ἰὼν ἐς κλίμακα μακρὴν,
 ἀλλὰ καταντικρὺ τέγεος πέσον· ἐκ δέ μοι αὐγὴν
 65 ἀστραγάλων ἑάγῃ, ψυχὴ δ' Αἰδῶσδε κατῆλθεν.
 Νῦν δέ σε τῶν ὄπιθεν γουνάζομαι, οὐ παρεόντων,
 πρὸς τ' ἀλόχου καὶ πατρὸς, ὃ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα,
 Τηλεμάχου θ', ὃν μούνον ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπε·
 οἶδα γὰρ, ὡς ἐνθένδε κίων δόμου ἐξ Αἰδῶο
 70 νῆσον ἐς Αἰαίην σχήσεις εὐεργέα νῆα·
 ἔθνα σ' ἔπειτα, ἄναξ, κέλομαι μνησασθαι ἐμείο·
 μή μ' ἀκλυτον, ἀθραπτον, ἰὼν ὄπιθεν καταλείπειν,
 νοσφισθεὶς, μή τοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι·
 ἀλλὰ με κακχεῖται σὺν τεύχεσιν ἄσσα μοῖ ἐστίν,
 75 σῆμά τέ μοι χεῦται πολυῆς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης,
 ἀνδρὸς δυστήνοιο, καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι·
 ταῦτά τέ μοι τελέσαι πῆχαι τ' ἐπὶ τύμβῳ ἔρετμόν,
 τῷ καὶ ζωὸς ἔρρεσσον, ἐὼν μετ' ἐμοῖς ἐτάροισιν.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 80 ταῦτά τοι, ὦ δύστηνε, τελευτήσω τε καὶ ἔρξω·

primum mulso, postea vero dulci vino,
 tertio rursus aqua; ac farinam albam inspergebam.
 Multum autem supplex-orabam manium inania capita, *votens*
me reversum in Ithacam, sterilem bovem, quæ sit optima,
sacrificaturum in ædibus, pyramque impleturum bonis-rebus;
 Tiresiæ vero *me* seorsum arietem sacrificaturum soli,
 totum-nigrum, qui inter-pecudes excellat nostras.
 Hos vero postquam votis precibusque, gentes mortuorum,
 exoraveram, inde pecudes prehensas jugulavi
 in fossam; fluebat autem sanguis ater: ac congregabantur
 animæ ex Erebo manium defunctorum.
 [sponsæque, corlibesque, et multa-passi senes,
 virgunculaeque tenellæ, recenti-luctu-affectum animum ha-
 bentes;] multi quoque vulnerati æratis hastis,
 viri in-bello-occisi, cruentata arma habentes;
 qui multi circa fossam obambulabant aliunde alius
 immenso clamore: *me* vero pallidus timor cepit.]
 Tum vero deinde socios adhortatus jussi,
 pecudes, quæ jam jacebant mactatæ sævo ære,
 excoriatas adolere, volaque-facere diis,
 præpotentique Plutoni, et venerabili Proserpinæ:
 ipse autem, gladio acuto stricto a femore,
 sedebam, nec sinebam manium inania capita
 ad-sanguinem prope accedere, priusquam Tiresiam sciscita-
 tus-essem.] Prima vero anima Elpenoris venit socii:
 nondum enim sepultus-erat sub terra spatiosa:
 cadaver enim in Circes domo reliqueramus nos
 indefletum et insepultum; quoniam labor alius urgebat.
 Illum quidem ego flevi conspicatus, miseratusque-sum animo
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus-sum:
 Elpenor, quo-pacto venisti sub caliginem obscuram?
 prius-venisti pedibus quam ego cum navi nigra.
 Sic dixi: ille vero mihi plorans respondebat sermone:
 [generosissime Laertiade, sollers Ulysse,]
 lasit me dæmonis fatum malum, et copiosum vinum;
 Circes autem in domo cubans non adverti
 retrorsum descendere, accedens ad scalam longam,
 sed recta de-tecto decidi: ac mihi cervix
 ex-articulis fracta-est: anima vero ad Orcum descendit.
 Nunc vero te per-eos quos post *te (domi) reliquisti*, oro, non
 præsentem,] per uxoremque et patrem, qui te nutritiv parvu-
 lum,] Telemachumque, quem unicum in ædibus reliquisti:
 novi enim, quod hinc profectus e domo Plutonis
 insulam in Æcam appelles fabrefactam navem:
 ibi te deinde, rex, hortor recordari mei,
 ne *nec* indefletum, insepultum, profectus pone relinquant,
 digressus, ne qua tibi decorum indignatio fiam:
 sed me combure cum armis, quæcunque mihi sunt,
 tumulumque mihi aggere cani in litore maris,
 viri infelicis, etiam posteri ut-scient:
 et hæc mihi perforce, figeque in tumulo remum,
 quo etiam vivus remigabam, quum-essem inter meos socios.
 Sic dixit: atque ego ipsum respondens allocutus-sum:
 hæc tibi, o infelix, perficiamque et præstabo.

- Νῶϊ μὲν ὧς ἐπέεσσιν ἀμειβομένω στυγεροῖσιν
 ἤμεθ'· ἐγὼ μὲν ἀνέυθειν ἐφ' αἵματι φάσανον ἰσχνῶν,
 εἰδῶλον δ' ἐτέρῳθεν ἐταίρου πολλ' ἀγόρευεν.
- Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ μητρὸς κατατεθνηυῖς,
 85 Αὐτολύκου θυγάτηρ μεγαλήτορος, Ἀντίκλεια,
 τὴν ζῶν κατέλειπον, ἰὼν εἰς Ἴλιον ἱρήν.
 Τὴν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν ἐλέησά τε θυμῷ·
 ἀλλ' οὐδ' ὧς εἶων προτέρην πυκινὸν περ ἄχρυν
 αἵματος ἄσπον ἱμεν, πρὶν Τειρεσίᾳ πυθέσθαι.
- 90 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Θεβαίου Τειρεσίαο,
 χρύσεον σκῆπτρον ἔχων, ἐμὲ δ' ἔγνω καὶ προσέειπεν·
 [Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,]
 τίπτε' αὐτ', ὦ δύστηνε, λιπὼν φάος ἡελίοιο
 ἦλυθες, ὅρρα ἰδὼ νέκυας καὶ ἀτερπέα χώρον;
 95 ἀλλ' ἀποχάζεο βύθρου, ἄπισχε δὲ φάσγανον ὀξύ,
 αἵματος ὅρρα πῶς καὶ τοι νημερτέα εἴπω.
 Ὡς φάτ'· ἐγὼ δ' ἀναχασσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον
 κούλεω ἔγκατέπηξ'· ὁ δ' ἐπεὶ πῖεν αἶμα κελαϊνόν,
 καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσι προσηύδα μάντις ἀμύμων·
- 100 Νόστον δίζχει μελιδέα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
 τὸν δέ τοι ἀργαλέον θήσει θεός· οὐ γὰρ οἶω
 λήθειν Ἐννοσίγαιον, ὁ τοι κότον ἔνθετο θυμῷ,
 χαώμενος ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάσας.
 Ἄλλ' ἔτι μὲν κε καὶ ὧς κακὰ περ πάσχοντες ἴκοισθε,
 105 αἳ κ' ἐθέλῃς σὸν θυμὸν ἐρυκακέειν καὶ ἐταίρων,
 ὁππότε κε πρῶτον πελάσῃς εὐεργέα νῆα
 Θρινακίῃ νήσῳ, προφυγὼν ἰοειδέα πόντον·
 βοσκομένας δ' εὕρητε βόας καὶ ἱρία μῆλα
 Ἥελιου, ὅς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει.
- 110 Τὰς εἰ μὲν κ' ἀσινέας ἑάας νόστον τε μένῃαι,
 καὶ κεν ἔτ' εἰς Ἰθάκην κακὰ περ πάσχοντες ἴκοισθε·
 εἰ δέ κε σίνῃαι, τότε τοι τεκμήρομ' ὄλεθρον
 νῆϊ τε καὶ ἐτάροις· αὐτὸς δ' εἶπερ κεν ἀλῶνῃς,
 ὁπὲ κακῶς νεῖαι, ὀλέσας ἀπο πάντας ἐταίρους,
 115 νῆος ἐπ' ἄλλοτρίης· δῆεις δ' ἐν πῆματα οἴκῳ,
 ἄνδρας ὑπερφίλους, οἳ τοι βίστον κατέδουσιν,
 μῶμενοι ἀντιθέην ἄλοχον καὶ ἔδνα διδόντες·
 ὅλλ' ἤτοι κελίων γε βίας ἀποτίσσει ἐλθών.
 Αὐτὰρ ἐπὶν μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσιν
 120 κτεινῆς, ἥ δὲ δολὴν ἡ ἀμφοδὸν ὀξέϊ χαλκῷ,
 ἔργεσθαι δὴ ἔπειτα, λαβὼν εὐῆρης ἔρετμόν,
 εἰκόκε τοὺς ἀφίκηται, οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν
 ἄνδρες, οὐδέ θ' ἄλῃσι μεμιγμένον εἶδαρ' ἔδουσιν·
 οὐδ' ἄρα τοίγ' ἴσασι νέας φοινικοπαρήους,
 125 οὐδ' εὐῆρε' ἔρετμὰ, τὰτε περὰ νηυσὶ πέλονται.
 Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδές, οὐδέ σε λήσει·
 ὁππότε κεν δὴ τοι ζυμβλημένος ἄλλος δδότης
 φῆῃ ἀθηρηλογὸν ἔχειν ἀνὰ ραιδίμῳ ὦμῳ,
 καὶ τότε δὴ γαίῃ πῆξας εὐῆρης ἔρετμόν,
 130 ῥέξας ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἄνακτι,
 ἀρνείων ταῦρόν τε σῶν τ' ἐπιβήτορα κάπρον,
 οἰκαδ' ἀποστείχειν ἔρδειν θ' ἱερὰς ἐκατόμβας
 ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοι οὐρανὸν εὐρύν ἔχουσιν,
 πᾶσι μάλ' ἐξείης θάνατος δέ τοι ἐξ ἄλλος αὐτῷ

Nos quidem sic verbis alternantes tristibus
 sedebamus; ego quidem seorsum super sanguine gladium
 tenens,] simulacrum vero ex-altera-parte socii multa loque-
 batur.] Venit autem inde anima matris defunctæ,
 Autolyci filia magnanimi, Anticlea,
 quam vivam reliqui, profectus ad Ilium sacrum.
 Hanc quidem ego flevi conspicatus, miseratusque-sum animo;
 sed neque sic sinebam priorem, valde licet dolens,
 ad-sanguinem prope accedere, priusquam Tiresiam sciscita-
 tus-essem.] Venit vero inde anima Thebani Tiresiæ,
 aureum sceptrum tenens : me autem agnovit et allocuta-est :
 [Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,]
 cur vero, o infelix, relicto lumine solis,
 venisti, ut videas manes et inamabilem locum?
 verum recede a fossa, amoveque gladium acutum,
 de-sanguine ut bibam, et tibi vera dicam.

Sic dixit : ego vero recondens gladium argenteis-clavis-dis-
 tinctum]vaginæ infixi: is autem ut biberat sanguinem nigrum,
 tum vero me verbis alloquebatur vates eximius :

Reditum quaris dulcem, splendide Ulysse;
 hunc vero tibi difficilem reddet deus : non enim puto
 te latitum Neptunum, qui in-te iram reposuit animo,
 iratus, quod ei filium carum excæcasti.

Verum adhuc quidem vel sic, mala licet patientes, pervene-
 ritis,] si velis tuum animum cohibere et sociorum,
 quando primum appuleris fabrefactam navem
 Trinacriam ad-insulam, elapsus violaceum pontum :
 pascentesque inveneritis boves et pingues pecudes
 Solis, qui omnia videt et omnia audit.

Has si quidem illasas sinas reditusque sis-memor,
 etiam adhuc in Ithacam, mala licet patientes, perveneritis :
 sin vero lædas, tum tibi prædico exitium
 navique et sodalibus : ipse vero etiamsi effugeris,
 sero male redibis, amissis omnibus sociis,
 nave in aliena; invenesque mala domi,
 viros insolentes, qui tibi victum absumunt,
 ambientes divinam uxorem, et munera-sponsalia dantes :
 sed sane illorum injurias ulcisceris redux.

Ac postquam procos in ædibus tuis
 interfeceris, sive dolo, sive palam, acuto ære,
 proficiscere jam deinde, sumto fabrefacto remo,
 donec ad illos perveneris, qui haud norunt mare
 viri, nec sale conditum cibum edunt;
 neque sane hi norunt naves proris-rubris,
 nec fabrefactos remos, qui alæ navibus sunt.

Signum vero tibi dicam valde manifestum, nec te latebit :
 quando utique tibi obviam-factus alius viator
 dixerit te ventilabrum habere super splendido humero,
 tum vero terræ infixo fabrefacto remo,
 factisque sacris pulcris Neptuno regi,
 ariete, tauroque, suesque ineunte verre,
 domum revertere, faciasque sacras hecatombas
 immortalibus diis, qui cælum latum tenent,
 omnibus prorsus ordine : mors vero tibi ex mari ipsi

135 ἀδελχοῖς μάλ᾽ αὖ τοῖος ἐλεύσεται, ὃς κ' ἐπεὶ πέφυκ' ἡγήρα· ἔπο λικπαρῶ ἀρημένον· ἀμφὶ δὲ λαοὶ ὀλβιοὶ ἔσσονται· τάδε τοι νημερτέα εἶρω.

Ἦς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·

Τειρεσίη, τὰ μὲν ἄρ' οὖν ἐκέλευσαν θεοὶ αὐτοί.

140 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον· μητρὸς τήνδ' ὁρώ ψυχὴν κατατεθνηύσης· ἢ δ' ἄλκους· ἥσται σχεδὸν αἵματος, οὐδ' ἔδον υἱὸν ἔτλη ἔσαντα· ἰδεῖν οὐδὲ προτιμυθήσασθαι.

Εἰπέ, ἀναξ, πῶς κέν με ἀναγνοίῃ τὸν ἰόντα. [πεν·

145 Ἦς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπε· ῥηϊδίον τοι ἔπος ἔρεω καὶ ἐνὶ φρεσὶ θήσω· ὄντινα μὲν κεν ἔξ νεκρῶν κατατεθνηῶτων αἵματος ἄσσον ἴμεν, ὅδε τοι νημερτές ἐνίψει· ὃ δέ κ' ἐπιφρονέοις, ὅδε ποι πάλιν εἴσιν ὀπίσσω.

150 Ἦς φασμένη ψυχὴ μὲν ἔβη δόμον· Ἄϊδος εἴσω Τειρεσίαο ἀνακτος, ἔπει κατὰ θέσφατ' ἔλεξεν.

Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἐμπεδον, ὅρρ' ἐπὶ μήτηρ ἤλυθε καὶ πῖνα αἶμα κελαϊνεφές· αὐτίκα δ' ἔγνω καὶ μ' ὀλοφυρομένην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

155 Τέκνον ἐμὸν, πῶς ἤλθες ὑπὸ ζῶφον ἡρόεντα, ζωὸς ἔων; χαλεπὸν δὲ τάδε ζωοῖσιν δρᾶσθαι.

[μέσσω γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ῥέεθρα, Ὀκεανὸς μὲν πρῶτα, τὸν οὐπὼς ἔστι περῆσαι πεζὸν ὄντα, ἣν μήτις ἔχῃ εὐεργέα νῆα.]

160 Ἡ νῦν δὴ Τροίηνθεν ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνεις νηὶ τε καὶ ἑτάροισι, πολλὸν χρόνον; οὐδέ πω ἤλθες εἰς Ἰθάκην; οὐδ' εἶδες ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκα;

Ἦς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον· μήτηρ ἐμὴ, χρεῖώ με κατήγαγεν εἰς Ἄϊδα,

165 ψυχῇ χρησόμενον Θεβαίου Τειρεσίαο.

Οὐ γάρ πω σχεδὸν ἤλθον Ἀχαιῖδος, οὐδέ πω ἀμῆς γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχων ἀλάλχημα διζῶν, ἐξ οὗ τὰ πρῶτισθ' ἐπόμην Ἀγαμέμνονι δίῳ Ἴλιον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρώεσσι μαχοίμην.

170 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον· τίς νύ σε Κῆρ ἐδάμασσε τανηλεγὸς θανάτοιο;

ἢ δολιχὴ νοῦσος; ἢ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποχομένη κατέπεφνε; εἰπέ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱός, ὃν κατέλειπον,

175 ἢ ἔτι παρ' κείνοισιν ἐμὸν γέρας, ἢ τίς ἦδη ἀνδρῶν ἄλλος ἔχει, ἐμεῖ δ' οὐκέτι φασὶ νέεσθαι. Εἰπέ δέ μοι μνηστῆς ἀλόχου βουλὴν τε νόον τε, ἢ μένει παρὰ παιδί καὶ ἐμπεδα πάντα φυλάσσει, ἢ ἦδη μιν ἔγρημεν Ἀχαιῶν ὅστις ἀρίστος.

180 Ἦς ἐφάμην· ἢ δ' αὐτίκ' ἀμειβετο πότνια μήτηρ· καὶ λίην κείνη γε μένει τετληῖσθαι θυμῷ σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· διζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέραι δακρυχεοῦσαι. Σὸν δ' οὐπὼς τίς ἔχει καλὸν γέρας· ἀλλὰ ἔκχλος

185 Τηλέμαχος τεμνέει νέμεται καὶ δαΐτας ἕϊσας δαίνονται, ἃς ἐπέοικε δικασπόλον ἀνδρ' ἀλεγύνειν πάντας γὰρ καλέουσι. Πατὴρ δὲ σὸς αὐτόθι μένει ἀγρόν, οὐδὲ πολὺνδε κατέρχεται· οὐδέ οἱ εὐναί

lenis admodum talis adveniet, quæ te occidat senectute sub molli confectum : circum autem cives felices erunt : hæc tibi vera dico.

Sic dixit : atque ego ipsum respondens allocutus-sum : Tiresia, hæc quidem fere decreverunt dii ipsi.

Sed age mihi hoc dic et vere enarra :

matris hanc video animam defunctæ ;

illa autem tacita sedet prope sanguinem, nec suum filium ausa est coram aspicere neque alloqui.

Dic, rex, quo-pacto me agnoscat talem esse.

Sic dixi : ille vero me respondens allocutus-est :

facile tibi verbum dicam, et in mente ponam ;

quemcumque quidem sinas manium defunctorum

ad-sanguinem prope accedere, ille tibi verum dicet :

cui vero invidias, ille tibi tacitus abibit retro.

Sic locuta, anima quidem abiit in domum Plutonis

Tiresiæ regis, postquam vaticinia ediderat.

At ego illic manebam constanter, donec mater

advenit, et bibit sanguinem nigrum : statim vero agnovit, et me lugens verbis alatis allocuta-est :

Fili mi, quo-pacto venisti sub caliginem obscuram,

vivus quum-sis? difficile vero est hæc viventibus videre :

[in-medio enim magni fluvii sunt et gravia fluentia ;

Oceanus quidem primum, quem nequaquam licet trajicere podibus, nisi quis habeat fabrefactam navem.]

Num nunc demum a-Troja errans huc venisti

cum-navique et sociis, longo tempore? necdum pervenisti in Ithacam? nec vidisti in adibus uxorem?

Sic dixit : atque ego ipsam respondens allocutus-sum :

mater mea, necessitas detalit me in Plutonis domum, animam consulturum Thebani Tiresiæ.

Nondum enim prope veni Achaiam; neque aliqua nostram

terram attigi; sed semper habens ærumnam erro,

ex quo primum secutus-sum Agamemnonem divinum

Ilium ad insignem-bonis-equis, ut cum-Trojanis pugnarem.

Sed age mihi hoc dic et vere narra :

quodnam te fatum domuit longam-sternentis mortis?

utrum diuturnus morbus? an Diana sagittis-gaudens

suis mitibus telis superveniens te occidit?

dic vero mihi et de-patre, et filio, quem reliqui,

utrum adhuc penes illos sit meum munus, an aliquis jam virorum alius habeat, me autem non-amplius potent reditu-

rum.] Dic etiam mihi nuptæ uxoris consiliumque mentem-que,] utrum maneat cum puero, et salva omnia custodiat;

an jam eam duxerit Achivorum quicunque optimus.

Sic dixi : ac statim respondebat veneranda mater :

et perquam illa quidem manet afflicto animo

tuis in adibus; ærumnosæ autem ei semper

consumuntur noctesque diesque lacrimas-fundenti.

Tuum vero nondum quisquam habet pulcrum munus; sed

quietus] Telemachus prædia colit, et convivia æqua

epulatur, quæ decet principem virum curare;

omnes enim invitant. Pater autem tuus illic manet

in-agro, neque in-urbem devenit : neque ei lecti sunt

δέμνια καὶ χαλῖναι καὶ ῥήγεα σιγαλόνετα·
 190 ἄλλ' ὅγε χεῖμα μὲν εὐδὲ θῆι δμῶες ἐνὶ οἴκῳ
 ἐν κόνι ἀγχι πυρὸς, κακὰ δὲ χροὶ εἴματα εἶναι
 αὐτὰρ ἐπεὶν ἔλθῃσι θέρους τεθαλυῖα τ' ὀπώρη,
 πάντῃ οἱ κατὰ γουνὸν ἀλωῆς αἰνοπέδιοιο
 φύλλων κεκλιμένων χαμαλαὶ βεβλήταται εὐναί·
 195 ἐνθ' ὅγε καίτ' ἀχέων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἄξει,
 σὸν πότμον γούων· χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἱκάνει.
 Οὕτω γὰρ καὶ ἐγὼν δλόμην καὶ πότμον ἐπέσπον·
 οὔτε μέ γ' ἐν μεγάροισιν εὐσκόπος Ἰσχεύαιρα
 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιοχόμενη κατέπεφεν·
 200 οὔτε τις οὖν μοι νοῦσος ἐπήλυθεν, ἥτε μάλιστα
 τηκεδόνι στυγερῇ μελέων ἐξείλετο θυμόν·
 ἀλλὰ με σὸς τε πόθος σά τε μήδεα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
 σή τ' ἀγανοφροσύνη μελιθόα θυμὸν ἀπύρα.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔγωγ' ἔθειλον φρεσὶ μερμηρίξας
 205 μητρὸς ἐμῆς ψυχὴν ἑλέειν κατατεθηυῖη·
 τρὶς μὲν ἐφωρμήθηεν, ἑλέειν τέ με θυμὸς ἀνώγει,
 τρὶς δέ μοι ἐκ χειρῶν σκιῇ εἴκελον ἦ καὶ ὀνείρω
 ἔπτατ'· ἐμοὶ δ' ἄχος ὅξυ γενέσκειτο κροσθόι μῆλλον
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
 210 Μῆτερ ἐμὴ, τί νύ μ' οὐ μέμνεις ἑλέειν μεμαῶτα,
 ὅφρα καὶ εἰν Αἴδαο, φίλας περὶ χεῖρε βαλόντε
 ἀμφοτέρω κρυεροῖο τεταρπόμεσθα γούιο;
 ἦ τί μοι εἰδῶλον τόδ' ἀγανὴ Περσεφόνηια
 ὠτρυν', ὅφρ' ἔτι μῆλλον ὀδυρόμενος στεναγίζω;
 215 Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ·
 ὦ μοι, τέκνον ἐμὸν, περὶ πάντων κάμμορε φωτῶν,
 οὔτε σε Περσεφόνηια, Διὸς θυγάτηρ, ἀπαρίσκει,
 ἀλλ' αὐτὴ δίκῃ ἐστὶ βροτῶν, ὅτε κέν τε θάνασιν
 οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἴνες ἔχουσιν,
 220 ἀλλὰ τὰ μὲν τε πυρὸς κρατερὸν μένος αἰθομένοιο
 δαμνῇ, ἐπεὶ καὶ πρῶτα λίπη λεῖκ' ὀστέα θυμὸς·
 ψυχὴ δ' ἥτ' ὀνείρος ἀποπταμένη πεπότῃται.
 Ἄλλὰ φρόνδε τάχιστα λιλαιέο· ταῦτα δὲ πάντα
 ἴσθ', ἵνα καὶ μετόπισθε τεγὴ εἴπῃσθα γυναικί.
 225 Νῶϊ μὲν ὥς ἐπέεσσιν ἀμειβόμεθ'· αἱ δὲ γυναικες
 ἤλυθον — ὠτρυνεν γὰρ ἀγανὴ Περσεφόνηια —
 ὅσσαι ἀριστῶν ἀλοχοὶ ἔσαν ἠδὲ θυγάτρες·
 αἱ δ' ἀμφ' αἶμα κελαινὸν ἀολλέες ἠγερέοντο.
 Αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον, ὅπως ἐρόομαι ἐκαστὴν·
 230 ἥδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή·
 σπασσάμενος τανύχνης ἄορ παχέας παρὰ μηροῦ
 οὐκ εἶων πῖσειν αἶμα πάσας αἶμα κελαινόν.
 Αἱ δὲ προμνηστῖναι ἐπήϊσαν, ἠδὲ ἐκαστὴν
 δν γόνον ἐξαγόρευεν· ἐγὼ δ' ἐρέεινον ἀπάσας.
 235 Ἐνθ' ἦτοι πρῶτην Τυρῶ ἴδον εὐπατέρειαν,
 ἣ φάτο Σαλμωνῆος ἀμύμονος ἔχγονος εἶναι,
 φῇ δὲ Κρηθῆος γυνὴ ἔμμεναι Αἰολίδαο
 ἣ Ποταμοῦ ἠράσσατ', Ἐνιπῆος θείοιο,
 ὃς πολλὸν κάλλιστος ποταμῶν ἐπὶ γαίαν ἴησιν·
 240 καὶ ῥ' ἐπ' Ἐνιπῆος πωλέσκειτο καλὰ βέεθρα.
 Τῷ δ' ἄρ' εἰσαίμενος γαιήσχος Ἐννοσίγαιος
 ἐν προχοῇς ποταμοῦ παρελίστατο δινήεντος·

strata et laenae, et stragula splendida;
 sed ille hieme quidem dormit, ubi servi in domo,
 in pulvere prope focum; vilia vero corpore vestimenta in-
 duit;] ac quando venit aestasque, florensque anni-tempus,
 undique illi per fertilem-partem horti vitiferi
 ex-foliis delapsis humiles strati-sunt lectuli;
 hic ille jacet dolens, magnumque in-mente dolorem auget,
 tuum fatum deflens: molesta autem *euw* insuper senectus
 incessit.] Sic enim et ego perii, et fatum obii:
 nec me quidem in aedibus certa-jaculatrix Diana
 suis mitibus telis superveniens interemit;
 neque aliquis me morbus invasit, qui maxime
 tabe invisā ex-membris tollere-solet animum:
 sed me tuique desiderium, tuique cura, inclyte Ulysse,
 tuaque benignitas usque memorem dulci animo privarunt.

Sic dixit: atque ego volebam mente cogitans
 matris meae animam prehendere defunctae:
 ter quidem aggressus-sum, amplectique eam me animus ju-
 bebatur:] ter autem mihi e manibus, umbræ instar vel etiam
 somnii,] avolavit; mihi vero dolor acutus oriebatur in-animo
 magis:] et ipsam compellans verbis alatis allocutus-sum:

Mater mea, cur me non manes prehendere te cupientem,
 ut etiam in Oroo, caris manibus circumamplexi,
 ambo tristi oblectemur fletu?
 nunquid mihi simulacrum hoc inclyta Proserpina
 immisit, ut adhuc magis lamentans ingemiscam?

Sic dixi: ac statim respondit veneranda mater:
 vae mihi, fili mi, supra omnes infelix viros,
 minime te Proserpina, Jovis filia, delulit,
 sed hæc conditio est mortalium, quum mortui-fuerint.
 non enim amplius carnesque et ossa nervi habent,
 sed ea quidem ignis valida vis ardentis
 absumit, ubi primum reliquerit alba ossa animus:
 anima vero, tanquam somnium, avolans volitat.
 Sed in-lucem celerissime contende: hæc vero omnia
 scito, ut etiam in-posterum tuæ dicas uxori.

Nos quidem sic verbis colloquebamur: ac mulieres
 accesserunt (incitabat enim inclyta Proserpina),
 quotquot optimatum uxores erant, atque filiae;
 hæc vero circa sanguinem nigrum frequentes congregabantur.
 At ego consultabam, quo-pacto interrogarem singulas;
 illud autem mihi in animo optimum videbatur consilium:
 stricto acuto gladio crasso a femore,
 non sinebam bibere simul omnes sanguinem nigrum.
 Illæ vero se-excipientes accedebant; et unaquæque
 suum genus enarrabat; ego vero interrogabam omnes.

Ibi nempe primam Tyro vidi nobili-patre-natam,
 quæ dixit Salmonei eximii se prolem esse;
 dixitque Crethæi se uxorem esse Æolidæ;
 quæ Fluvium amavit, Enipeum divinum,
 qui longe pulcerrimus fluviorum super terram habitur:
 et ea propter Enipei versabatur pulcra fluentia.
 Huic vero quum-se-assimilasset terram-cingens Neptunus,
 in ostiis fluvii et accubuit vorticosi:

- πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα περιστάθη, οὐρεῖ ἴσον,
 κυρτωθέν· κρύψεν δὲ θεὸν θνητὴν τε γυναῖκα.
- 215 [λύσε δὲ παρθενὴν ζώνην, κατὰ δ' ὕπνον ἔχευεν.]
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐτέλεσε θεὸς φιλοτήσια ἔργα,
 ἔν τ' ἄρα οἱ φῦλ' χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ ὀνόμαζεν·
 Χαῖρε, γύναι, φιλότῃτι, περιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ
 τέξεις ἀγλαὰ τέκνα· ἐπεὶ οὐκ ἀπορώλοιτο εὐναὶ
 220 ἀθανάτων· σὺ δὲ τοὺς κομέειν ἀτιταλλέμεναί τε.
 Νῦν δ' ἔργου πρὸς δῶμα καὶ ἴσχυο, μῆδ' ὀνομήνης·
 αὐτὰρ ἐγὼ τοί εἰμι Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
 Ὡς εἰπὼν ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.
 Ἡ δ' ὑποκυσαμένη Πελλὴν τέκε καὶ Νηλῆα·
- 225 τῷ κρατερῷ θεράποντε Διὸς μεγάλῳ γενέσθην
 ἀμφοτέρω· Πελὶς μὲν ἐν εὐρυχώρῳ Ἰασθῶ
 ναίε πολὺῤῥηνος· ὁ δ' ἄρ' ἐν Πύλῳ ἡμαθόεντι.
 Τοὺς δ' ἑτέρους Κρηθῆϊ τέκεν βασιλεια γυναικῶν,
 Αἰσονά τ' ἠδὲ Φέρητ' Ἀμυθαόανθ' ἵπποχάρμην.
- 230 Ἴτην δὲ μέτ' Ἀντιόπην Ἴδον, Ἀσωποῖο θυγάτρα,
 ἣ δὴ καὶ Διὸς εὐχετ' ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαῦσαι·
 καὶ ῥ' ἔτεκεν δύο παῖδ', Ἀμφιόνα τε Ζῆθόν τε,
 οἱ πρῶτοι Θήβης ἔδος ἐκτίσαν ἑπταπύλοιο,
 πύργωσάν τ'· ἐπεὶ οὐ μὲν ἀπύργωτόν γ' ἐδύναντο
 235 ναίεμεν εὐρύχορον Θήβην, κρατερῷ περ ἰόντε.
 Τὴν δὲ μέτ' Ἀλκμήνην Ἴδον, Ἀμφιτρυόνης ἀκοῖτιν,
 ἣ ῥ' Ἡρακλῆα θρασυμέμνονα, θυμολέοντα,
 γείνατ', ἐν ἀγκοίνῃσι Διὸς μεγάλῳ μιγεῖσα·
 καὶ Μεγάρην, Κρεῖοντος ὑπερθύμοιο θυγάτρα,
 240 τὴν ἔχεν Ἀμφιτρυόνης υἱός, μένος αἰὲν ἀτειρής.
 Μητέρα τ' Οἰδιπόδοιο Ἴδον, καλὴν Ἐπικάστην,
 ἣ μέγα ἔργον ἔρεξεν αἰδρεῖσθαι νόοιο,
 γῆμαμένη ᾧ υἱεῖ· ὁ δ' ὅν πατέρ' ἐξεναρίξας
 γῆμεν ἄφαρ δ' ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισιν.
- 245 Ἄλλ' ὁ μὲν ἐν Θήβῃ πολυπράτῳ ἄλγεα πάσχω·
 Καδμείων ἦνασσε θεῶν ὁλοὰς διὰ βουλὰς·
 ἣ δ' ἔβη εἰς Αἶδαο πυλάρταο κρατεροῖο,
 ἀψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὕψηλοιο μελάρθρου,
 ᾧ ἄγει σρομένη· τῷ δ' ἄλγεα κάλλιπ' ὀπίσσω
- 250 πολλὰ μάλ', ὅσσα τε μητρὸς Ἑρινύες ἐκτελέουσιν.
 Καὶ Χλωῖριν εἶδον περικαλλέα· τὴν ποτε Νηλεὺς
 γῆμεν ἑὸν διὰ κάλλος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα,
 δπλοτάτην κούρην Ἀμφίονος Ἰασίδαο,
 ὅς ποτ' ἐν Ὀρχομενῷ Μινυητῷ ἴφι ἄνασσεν·
- 255 ἣ δὲ Πύλου βασιλεὺς, τέκεν δὲ οἱ ἀγλαὰ τέκνα,
 Νέστορά τε Χρομίον τε Περικλυμένον τ' ἀγέρωχον.
 Τοῖσι δ' ἐπ' ἱερθίμην Πηρώ τέκε, θαῦμα βροτοῖσιν,
 τὴν πάντες μνύοντο περικτῖται· οὐδέ τι Νηλεὺς
 τῷ ἐδίδου, ὅς μὴ ἔλικας βόας εὐρυμετώπους
- 260 ἐκ Φυλάκῃς ἐλάσειε βίης Ἴφικληΐης
 ἀργαλέας· τὰς δ' ὅς ὑπέσχετο μάντις ἀμύμων
 ἐξελάν· χαλεπὴ δὲ θεοῦ κατὰ Μοῖρ' ἐπέδθησεν,
 δεσμοὶ τ' ἀργαλέοι καὶ βουκόλοι ἀγροῶνται.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελοῦντο,
 265 ἀψ' περιτελλομένου ἔτεος καὶ ἐπηλυθον ὥραι,
 καὶ τότε δὴ μιν ἔλυσε βίη Ἴφικληΐη,

purpureus autem fluctus circumstitit, monti æqualis,
 curvatus : absconditque deum mortalemque feminam.
 [solvit autem virgineam zonam, ac somnum ipsi offudit.]
 Sed postquam perfecerat deus amatoris opera,
 inhæsit inde ei manu, verbumque dixit et elocutus est :
 Gaude, mulier, amore hoc ; circumvolvente autem anno
 paries inclytos liberos ; quoniam haud inanes concubitus
 immortalium : tu vero eos cura enutrique.
 Nunc autem abi domum, et contine-te, neu memora :
 at ego tibi sum Neptunus terræ-concussor.
 Sic lócutus, pontum subiit fluctuantem.
 Illa autem gravida-facta, Peliam peperit et Neleum ;
 qui fortes ministri Jovis magni fuerunt
 ambo : Pelias quidem in spatiosa Iolco
 habitabat abundans-pecore ; hic vero in Pylo arenosa.
 Ceteros Cretheo peperit regina mulierum,
 Æsonemque, ac PhereTEM, Amythaonemque equestrem-bel-
 latorem.] Post hanc vero Antiopen vidi, Asopi filiam ;
 quæ etiam Jovis gloriabatur in ulnis se dormiisse ;
 et peperit duos filios, Amphionemque Zethumque,
 qui primi Thebes sedem condidere septem-portas-habentis,
 turribusque-munierunt ; quia non sine-turribus poterant
 habitare spatiosam Thebem, fortes licet essent.
 Post hanc autem, Alcmenam vidi, Amphitryonis uxorem,
 quæ Herculem invictum, animum-leonis-habentem,
 peperit, in ulnis Jovis magni congressa :
 et Megaram, Creontis magnanimi filiam,
 quam habuit Amphitryonis filius, robore semper indomitus,
 Matremque Cædipodis vidi, pulcram Epicasten,
 quæ magnum facinus commisit insipientia mentis,
 nupta suo filio ; ille vero suum patrem ubi-interfecerat,
 eam uxorem-duxit : statim vero hæc vulgata dii fecere ho-
 minibus.] Sed ille quidem in Thebe amonissima dolores pa-
 tiens,] Cadmeis imperabat, deorum dira per consilia :
 illa autem abiit in Orcum validas-portas-habentem, firmum,
 deligato laqueo sublimi ab alto conclavi,
 suo dolori implicata : illi vero dolores reliquit pone
 valde multos, quotquot matris Furæ efficiunt.
 Et Chlorin vidi perpulcram ; quam olim Neleus
 uxorem-duxit suam ob pulcritudinem, postquam dederat in-
 numera sponsalia,] minimam-natu filiam Amphionis Iasidæ,
 qui olim in Orchomeno Minyeo fortiter imperabat :
 ea vero in-Pylo regnabat, peperitque illi inclytos liberos,
 Nestoremque, Chromiumque, Periclymenumque magnani-
 mum.] Post hos autem eximiam Pery peperit, miraculum
 mortalibus,] quam omnes ambiebant vicini : neque omnino
 Neleus] ulli dabat, qui non camuras boves latis-frontibus
 e Phylace abegisset roboris Iphiclei
 difficiles abactu : has vero solus pollicitus-est vates eximius
 Melampus abacturum se : grave autem dei fatum eum im-
 pedivit,] vinculaque sæva, et bubulci agrestes.
 Sed quum jam mensesque et dies exacti-essent,
 rursus circumvolvente anno, et advenerant horæ,
 tum vero demum ipsum solvit vis Iphiclea,

θέσφατα πάντ' εἰπόντα· Διὸς δ' ἐτέλειετο βουλή.
 Καὶ Λήδην εἶδον, τὴν Τυνδαρέου παράκοιτιν,
 ἥ ῥ' ὑπὸ Τυνδαρέῳ κρατερόφρονε γείνατο παῖδε,
 300 Κάστορα θ' ἱππόδαμον καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύεα·
 τοὺς ἀμφω ζῶους κατέχει φυσίχρος αἶα·
 οἱ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζητὸς ἔχοντες
 ἄλλοτε μὲν ζῶουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε
 τεθνᾶσιν· τιμὴν δὲ λελόγγασα ἴσα θεοῖσιν.
 305 Τὴν δὲ μέτ' Ἰφιμέδειαν, Ἀλωῆος παράκοιτιν,
 εἶδον, ἥ δὴ φάσκε Ποσειδάωνι μιγῆναι·
 καὶ ῥ' ἔτεκεν δύο παῖδε, μινυθαδίῳ δὲ γενέσθην,
 ὧτόν τ' ἀντίθεον, τηλεκλειτόν τ' Ἐφιάλτην·
 οὗς δὴ μηκίστους θρέψε ζείδωρος Ἄρουρα
 310 καὶ πολλὸν καλλίστους, μετὰ γε κλυτὸν Ὀρίωνα.
 Ἐνέεωροι γὰρ τοίγε καὶ ἐννεαπήχεες ἦσαν
 εὖρος, ἀτὰρ μήκος γε γενέσθην ἐννεόρρυοι.
 Οἱ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἀπειλήτην ἐν Ὀλύμπῳ
 φυλόπιδα στήσειν πολυδαίχους πολέμοιο·
 315 Ὅσσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ μέμασαν θέμεν, αὐτὰρ ἐπ'
 Πήλιον εἰνοσίφυλλον, ἐν' οὐρανὸς ἀμβατὸς εἴη· [Ὅσση
 Καὶ νύ κεν ἐξετέλεσσαν, εἰ ἦθες μέτρον ἔκοντο·
 ἀλλ' ὄλεσεν Διὸς υἱὸς, ὃν ἥυκομος τέκε Λητώ,
 ἀμφοτέρω, πρὶν σφωῖν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους
 320 ἀνθῆσαι πυκᾶσαι τε γένους εὐανθέϊ λάχνη.
 Φαίδρην τε Πρῶκριν τε ἶδον καλὴν τ' Ἀριάδνην,
 κοῦρην Μίνωος ὀλοόφρονος, ἣν πατε Θησεὺς
 ἐκ Κρήτης ἐς γουνὸν Ἀθηναίων ἱεράων
 ἦγε μὲν, οὐδ' ἀπόνητο· πάρος δέ μιν Ἀρτεμις ἔκτα
 325 Διὶ ἐν ἀμφιρῷτῃ, Διονύσου μαρτυρήσιν.
 Μαΐραν τε Κλυμένην τε ἶδον στυφερὴν τ' Ἐριφύ-
 ἥ χρυσὸν φιλοῦ ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήντα. [λην,
 Πάσας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
 ὅσας ἡρώων ἀλόχους ἶδον ἠδὲ θύγατρας·
 330 πρὶν γάρ κεν καὶ νύξ φθιτ' ἀμβροτος· ἀλλὰ καὶ ὦρῃ
 εὐδεῖν, ἥ ἐπὶ νῆα ὁθὴν ἔλθόντ' ἐς ἑταίρους
 ἥ αὐτοῦ· πομπὴ δὲ θεοὶς ὕμιν τε μελήσει.
 Ὡς ἔφατ'· αἱ δ' ἄρα πάντες ἀκλὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
 κηληθμῶ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκιοέοντα.
 335 Τοῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἤρχετο μύθων·
 Φαίηκες, πῶς ὕμιν ἀνὴρ ὅδε φαίνεται εἶναι
 εἶδος τε μέγεθος τέ ἰδὲ φρένας ἔνδον εἰσας;
 ξείνος δ' αὖτ' ἐμός ἐστιν ἔκαστος δ' ἐμμορε τιμῆς·
 τῷ μὴ ἐπειγόμενοι ἀποπέμπετε, μηδὲ τὰ δῶρα
 340 οὕτω χρητίζοντι κολούετε· πολλὰ γὰρ ὕμιν
 κτήματ' ἐνὶ μεγάροισι θεῶν ἰότητι κέονται.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρων ἦρως Ἐχένης·
 [ὅς δὴ Φαίηκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν·]
 ὦ φίλοι, οὐ μὲν ἡμῖν ἀπὸ σκοποῦ οὐδ' ἀπὸ δόξης
 345 μυθεῖται βασιλεια περίφρων· ἀλλὰ πίθεσθε·
 Ἀλκινόου δ' ἐκ τοῦδ' ἔχεται ἔργον τε ἔπος τε.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
 τοῦτο μὲν οὕτω δὴ ἔσται ἔπος, αἶ κεν ἐγὼ γε
 ζῶος Φαίηκεσσι φιληρέτμοισιν ἀνάσω.
 350 Ξείνος δὲ τλήτω, μάλα περ νόστοιο χατίζων,

vaticinia omnia elocutum : Jovis autem perficiebatur consilium.] Et Ledam vidi, illam Tyndarei uxorem, quæ sub Tyndareo magnanimos peperit filios, Castoremque equum-domitorem, et pugilatu strenuum Poluxem :] quos ambos vivos detinet alma terra ; qui etiam infra terram, honorem a Jove habentes, modo quidem vivunt alternis-diebus, modo autem rursus mortui-sunt : honorem vero sortiti-sunt æqualiter diis.

Post hanc autem Iphimediam, Aloeï uxorem, aspexi, quæ sane dicebat Neptuno se-congressam-esse : et peperit duos filios (brevis autem vitæ fuerunt), Otumque deo-parem, inclytumque Ephialten ; quos procerissimos enutrivit alma Terra, et longe pulcerrimos, post inclytum quidem Orionem. Novennes etenim hi etiam novem-cubitorum erant latitudine : at longitudine erant novem-ulnarum. Qui etiam immortalibus minabantur in Olympo certamen allaturos se tumultuosi belli :

Ossam Olympo conati-sunt imponere, at Ossæ Pelium nemorosum, ut cælum ipsis scansile esset. Et sane perfecissent, si ad-pubertatis mensuram pervenis-sent :] sed perdidit eos Jovis filius, quem peperit pulcris-comis Latona,] ambos, antequam ipsis sub temporibus pili florerent, tegerentque mentum florenti lanugine.

Phædrumque, Procrinque vidi, pulcrumque Ariadnen. : filiam Minois exitiosi, quam olim Theseus ex Creta in fecundum-solum Athenarum sacrarum duxit quidem, sed non potitus-est ; antea vero ipsam Diana occidit] Dia in circumflua, Bacchi testimonio *damnatam*.

Mæramque, Clymenamque vidi, odiosamque Eriphylen, quæ aurum pro-suo marito accepit pretiosum.

Omnes vero non ego dixero, neque nominavero, quotquot heroum uxores vidi, ac filias : prius enim etiam nox abiret divina : sed et hora dormiendi *mihi*, sive ad navem celerem digresso ad socios, sive hic : deductio autem diis vobisque curæ-erit.

Sic dixit : illi vero omnes muti facti-sunt silentio ; voluptateque tenebantur per ædes umbrosas.

His vero Arete candidis-ulnis exordiebatur sermonem :

Phæaces, quomodo vobis vir hic videtur esse, forinaque, magnitudineque ac mente intus æqua ? Hospes vero itidem meus est ; unusquisque autem *vestrum* particeps-est honoris hujus :] ideo ne festinantes dimittite, neu dona] sic agenti præcidite : multa enim vobis bona in ædibus, deorum benignitate, jacent.

Inter-hos autem et locutus-est senex heros Echeneus :

[qui Phæacum virorum maximus-natu erat :]

O amici, non utique nobis præter rem nec præter decorum loquitur regina prudens ; sed obedite : Alcinoos autem ex ipso pendet opusque dictumque.

Huic autem rursus Alcinoos respondit, dixitque :

hoc quidem ita vere stabit verbum, si ego vivus Phæacibus navigandi-studiosis impero.

Hospes autem sustineat, valde licet reditum desiderans,

ἐμπης οὖν ἐπιμεῖναι ἐς αὔριον, εἰς ὅκε πᾶσαν
δωτινὴν τελέσω· πομπή δ' ἄνδρεςσι μελήσει
πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ δῆμῳ.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
365 Ἄλκίνοε κρείον, πάντων ἀριδείκτε λαῶν, [σεύς·
εἰ με καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἀνώγοι· αὐτόθι μίμνειν
πομπήν τ' ὀτρύνοντε καὶ ἀγλαὰ θύρα διδοῖτε,
καὶ κε τὸ βουλοίμην, καὶ κεν πολλὸ κέρδιον εἴη,
πλειοτέρη σὺν χειρὶ φίλῃ ἐς πατρίδ' ἰκέσθαι·
380 καὶ κ' αἰδιότερος καὶ φιλοτερος ἀνδράσιν εἴην
πᾶσιν, ὅσοι μ' Ἰθάκῃνδε ἰδοῖατο νοστήσαντα.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμειβετο φώνησέν τε·
ὦ Ὀδυσσεῦ, τὸ μὲν οὔτι σ' εἰσκομην εἰς ὀρώωντες
ἡπεροπῆά τ' ἔμεν καὶ ἐπύκλοπον, οἷά τε πολλοὺς
365 βόσκει γαῖα μέλαινα πολυσπερέας ἀνθρώπους
ψεύδεά τ' ἀρτύνοντας, ὅθεν κέ τις οὐδέ ἴδοιτο·
σοὶ δ' ἐπὶ μὲν μορφή ἐπέων, ἐνὶ δὲ φρένες ἐσθλαί·
μῦθον δ' ὥς ἑτ' αἰοῖδός ἐπισταμένως κατέλεξας,
πάντων τ' Ἀργείων σέο τ' αὐτοῦ κήδεα λυγρά.
370 Ἄλλ' ἀγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον,
εἰ τινας ἀντιθέων ἐτάρων ἴδες, οἳ τοι ἄμ' αὐτῷ
Ἴλιον εἰς ἄμ' ἔποντο καὶ αὐτοῦ πότμον ἐπέσπον.
Νῦν δ' ἦδε μάλα μακρὴ, ἀθέσφατος οὐδέ πω ὥρη
εὐδῆεν ἐν μεγάρῳ· σὺ δέ μοι λέγε θεέκελα ἔργα.
375 Καὶ κεν ἐς ἧν διῶν ἀνασχοίμην, ὅτε μοι σὺ
τλαίης ἐν μεγάρῳ τὰ σὰ κήδεα μυθήσασθαι. [σεύς·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
Ἄλκίνοε κρείον, πάντων ἀριδείκτε λαῶν,
ὥρῃ μὲν πολέων μῦθων, ὥρῃ δὲ καὶ ὕπνου·
380 εἰ δ' ἔτ' ἀκουέμεναί γε λιλαιέαι, οὐκ ἂν ἔγωγε
τούτων σοι φθονόοιμι καὶ οἰκτρότερ' ἄλλ' ἀγορεύσαι,
κῆδ' ἐμῶν ἐτάρων, οἳ δὴ μετόπισθεν βλοντο·
οἳ Τρώων μὲν ὑπεξέφυγον στονέεσαν αὐτήν,
ἐν νόστῳ δ' ἀπολοῦντο κακῆς ἰότητι γυναῖκός.

385 Αὐτὰρ ἐπεὶ ψυχὰς μὲν ἀπεσκέδασ' ἀλλυδὶς Ἀλλή
ἀγνὴ Περσεφόνηα γυναικῶν θηλυτεράων,
ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαιο
ἀχνυμένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγηγέραθ', ὅσαι ἄμ' αὐτῷ
οἴκῳ ἐν Αἰγίσθοιο θάνατον καὶ πότμον ἐπέσπον.
390 Ἐγὼ δ' αἶψ' ἐμὲ κείνος, ἐπεὶ πῖεν αἶμα κελαϊνόν·
κλαίῃ δ' ὅγε λιγέως, θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἴδων,
πιτνὰς εἰς ἐμὲ χεῖρας, ὀρέξασθαι μενεαίνων·
ἀλλ' οὐ γάρ οἱ ἔτ' ἦν ἱς ἐμπεδος οὐδέ τι χίκυς,
οἷα περ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν.

395 Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν ἐλέησά τε θυμῷ
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
Ἀτρεΐδῃ κῦδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν, Ἀγαμέμνον,
τίς νύ σε Κῆρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο;
ἦέ σέγ' ἐν νῆεσσι Ποσειδάων ἐδάμασεν,
400 ὅσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον αὐτιμῆν;
ἦέ σ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου,
βοῦς περιταμνόμενον ἦδ' οἶων πώεα καλὰ,
ἦέ περὶ πτόλιος μαχεούμενον ἦδὲ γυναικῶν;

Ὡς ἐφάρμην· δέ με μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·

omnino jam expectare in crastinum; donec totum
munus perficiam: deductio autem viris curae-erit
omnibus, maxime vero mihi, cuius imperium est in populo.

Hunc autem respondens affatus est ingeniosus Ulysses:
Alcinoe rex, omnium nobilissime civium,
si me etiam in annum jusseritis hic manere,
deductionemque apparaveritis et splendida dona dederitis,
etiam hoc malletm, et multo utilius esset,
pleniore cum manu caram in patriam pervenire;
et magis honorabilis et carior viris essem
omnibus, quotquot me in Ithacam viderent reversum.

Huic autem rursus Alcinoos respondit, dixitque:
o Ulysse, hoc quidem neutiquam te suspicamus aspicientes,
impostoremque te esse et fallacem, qualiter multos
pascit terra nigra late-dispersos homines,
mendaciaque concimantes, unde quis neque suspicaretur:
tibi vero inest quidem species verborum, inest et mens bona;
historiam vero, ut et cantor, scite enarrasti
omniumque Argivorum tuique ipsius dolores tristes.
Sed age mihi hoo die, et accurate narra,
si quos eximiorum sociorum videris, qui nna te ipsum
ad Ilium simul comitati sunt, et illic fatum obierunt.
Nox autem haec valde longa, immensa; neque adhuc tempus
dormiendi in aedibus: tu autem mihi dic mirifica opera.
Etiam ad auroram divinam sustinerem, quando mihi tu
sustineres in aedibus tuos dolores narrare.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
Alcinoe rex, omnium nobilissime civium,
tempus quidem multi sermionis, tempus vero et somni:
sin vero adhuc audire utique cupis, haud equidem
haec tibi invidebo et miserabiliores alios narrare
dolores meorum sociorum, qui jam post-haec perierunt:
qui Trojanorum quidem effugerant luctuosum bellum,
in reditu vero perierunt, male causa feminas (Helenae).

Ac postquam animas quidem disperserat huc illuc
casta Proserpina mulierum feminarum,
venit deinde anima Agamemnonis Atridae
dolens; circumque ahae congregatae-erant, quaecumque simul
cum-eo] domo in Aegithi perierunt et fatum obierunt.
Agnovit vero statim me ille, postquam biberat sanguinem ni-
grum:] flebat autem is acute, uberes lacrimas destillans,
extendens ad me manus, attingere cupiens:
sed non amplius ei aderat vis firma, neque omnino potentia,
qualis quidem antea erat in flexilibus membris.

Illum quidem ego levi conspiciatus, misertusque sum in ani-
mo,] et ipsum compellans verbis alatis allocutus sum:

Atride augustissime, rex virorum, Agamemno,
quodnam te fatum domuit longum-sternentis mortis?
utrum te in navibus Neptunus domuit,
excitato saevorum ventorum immenso flatu?
an te hostiles viri laeserunt in terra,
boves abducentem atque ovium greges pulcros,
an pro urbe pugnaturum sive feminis?

Sic dixi: ille autem me statim respondens allocutus est:

405 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
οὔτε μέ γ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν,
δρσας ἀργαλέον ἀνέμων ἀμέγαρτον αὐτμήν,
οὔτε μ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου·
ἀλλὰ μοι Αἰγισθος τεύξας θανάτῳ τε μόνον τε
410 ἔκτα σὺν οὐλομένην ἀλόχῃ, οἰκόνδε καλέσας,
δειπνίσσας, ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτῃ.
ᾧ θάνον οἰκτίστω θανάτῳ· περὶ δ' ἄλλοι ἑταῖροι
κολεμέως κτείνοντο σῆς ὥς ἀργιόδοντες,
οἳ βρά τ' ἐν ἀφνειοῦ ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο
415 ἦ γάμῳ ἢ ἐράνῳ ἢ εἰλαπίνῃ τεθαλυῖ.
Ἦδη μὲν πολέων φόνῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησας,
μουνάξ κτεινομένων καὶ ἐνὶ κρατερῇ ὕμνῃ·
ἀλλὰ κε κεῖνα μάλιστα ἰδὼν Ὀλοφύραο θυμῷ,
ὥς ἀμφὶ χρητῆρα τραπέζας τε πληθούσας
420 κείμεθ' ἐνὶ μεγάρῳ, δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι ὕεν.
Οἰκτροτάτῃν δ' ἤκουσα ὅπα Πριάμοιο θυγατρὸς,
Κασσάνδρῃς, τὴν κτεῖνε Κλυταίμνηστρῃ δολόμητις
ἀμφ' ἐμοί· αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ γαίῃ χεῖρας αἰέρων
βάλλον ἀποθνήσκων περὶ φασγάνῳ· ἡ δὲ κυνώπις
425 νοσφίσσας· οὐδέ μοι ἔτλη ἰόντι περ εἰς Αἶδαο
χερσὶ κατ' ὀφθαλμούς· ἐλέειν σὺν τε στόμ' ἔρεϊσαι.
ᾧ οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικὸς,
ἥ τις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βάλῃται·
οἷον δὴ καὶ κείνη ἐμήσατο ἔργον αἰεκέας,
430 κουριδὼν τεύξασα πόσει φόνον· ἥτοι ἔφην γε
ἀσπασίος παίδεσσιν ἰδὲ δμῳέωσιν ἐμοῖσιν
οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι· ἡ δ' ἔσχα λύγρ' εἰδυῖα
οἶ τε κατ' αἴσχος ἔχουε καὶ ἐσσομένησιν ὀπίσσω
θηλυτέρῃσι γυναιξί, καὶ ἡ κ' εὐεργὸς ἔστιν.
435 ᾧ ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ γόνον Ἀτρεὺς εὐρύσopa Ζεὺς
ἐκπάγλως ἤχθηρε γυναικείας διὰ βουλὰς
ἐξ ἀρχῆς· Ἐλένης μὲν ἀπωλόμην· εἵνεκα πολλοί·
σοὶ δὲ Κλυταίμνηστρῃ δολὸν ἥρτυε τηλόθ' ἔοντι.
440 ᾧ ἔφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
τῷ νῦν μήποτε καὶ σὺ γυναικὶ περ ἥπιος εἶναι,
μηδ' οἱ μῦθον ἅπαντα πιπρυσκέμεν, ὅν κ' εὖ εἶδῃς,
ἀλλὰ τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κακρυμμένον εἶναι.
Ἄλλ' οὐ σοί γ', Ὀδυσσεῦ, φόνος ἔσσεται ἐκ γε γυναικός·
445 λίην γὰρ πινυτή τε καὶ εὖ φρεσὶ μῆδεα οἶδεν
κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια.
Ἦ μὲν μιν νύμφην γε νέην κατελείπομεν ἡμεῖς,
ἐρχόμενοι πόλεμόνδε· παῖς δέ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῷ
νήπιος, ὅς που νῦν γε μετ' ἀνδρῶν ἴζει ἀριθμῷ,
450 Ὀδῖος· ἡ γὰρ τότε γόνυ πατὴρ φίλος ὤφεται ἔλθων,
καὶ κείνος πατέρα προσπτύσσεται, ἡ θέμις ἐστίν.
Ἦ δ' ἐμὴ οὐδέ περ υἱὸς ἐνὶ πλησθῆναι ἄκοιτις
ὀφθαλμοῖσιν ἔασε· πάρος δέ με πέφνε καὶ αὐτόν.
Ἄλλο δέ τοι ἔρεω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
455 κρύβδην, μηδ' ἀναφανδὰ, φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν
νῆα κατασχέμεναι· ἐπεὶ οὐκέτι πιστὰ γυναικῖν.
Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
εἴ που ἐτι ζῶντος ἀκούετε παιδὸς ἐμοῖο,

generosissime Laertiade, sollers Ulysae,
nec me sane in navibus Neptunus domuit,
excitato saevorum ventorum immenso flatu;
nec me hostiles viri laeserunt in terra:
sed mihi Egesthus quum-struxisset mortemque fatumque,
occidit, cum pernicioxa uxor, ad-domum vocatum,
convivio-exceptum, uti quis occidit bovem ad praesepe.
Sic perii miserabilissima morte; circum autem alii socii
continuo occidebantur, ut sues albis-dentibus,
qui quidem *maclantur* in locupletis viri praepotentis
aut nuptiis, aut convivio-de-symbolis, aut epulis lautis.
Jam tu quidem multorum caedi virorum interfuisti,
et separatim interfectorum, et in aspera pugna;
sed illa potissimum conspicatus misertus-esses animo,
ut circa craterem, mensasque plenas,
jacebamus in domo; pavementum vero totum sanguine flue-
bat.] Miserabilissimam autem audiui vocem Priami filiae,
Cassandrae, quam occidebat Clytemnestra dolosa
propter me: at ego in terra manus elevans
jacebam moriens, ad gladium *capiendum*: illa autem impu-
dens] secessit, nec mihi sustinuit, eunti licet ad Orcam,
manibus oculos comprimere, atque os claudere.
Adeo non *est* gravius et improbius aliud muliere,
quaecunque talia in mentem facinora induxerit:
quale utique et illa patravit facinus indignum,
ingenuo struens marito caedem: sane putabam quidem
gratum *me* liberis, atque famulis meis,
domum venturum: illa vero apprime exitialia callens
sibique infamiam offudit, et futuris in-posterum
feminis mulieribus, etiam ei quae probe-agens sit.
Sic dixit: atque ego ipsum respondens allocutus-sum:
dii boni! profecto valde genus Atrei altitonans Jupiter
vehementer odit, feminea propter consilia,
ab initio: Helenae quidem causa periius multi;
tibi vero Clytaemnestra dolum struxit procal absentis.
Sic dixi: ille autem me protinus respondens allocutus-est:
ideo jam nunquam etiam tu uxori quidem mansuetus sis,
neu ei sermonem totum revela, quem bene noveris:
sed aliud quidem dic, aliud vero et celatum sit.
Sed haud tibi, Ulysse, exitium erit ex uxore quidem:
valde enim sapiensque *est*, et bene in-mente consilia novit,
filia Icarii, prudens Penelope.
Profecto quidem ipsam nuptam juvenem relinquebamus nos,
abeuntes ad-bellum; filius autem ei erat ad mamillam,
infans, qui fere nunc quidem in virorum sedet numero,
felix; certe enim eum pater carus videbit, veniens,
et ille patrem amplectetur, ut fas est.
Verum mea ne filio quidem *me* saturari uxor
oculis permisit; prius vero me occidit et ipsum.
Aliud autem tibi dicam, tuque in mente reconde tua:
clam, neu palam, caram in patriam terram
navem appelle; quoniam non-amplius fides *est* feminis.
Sed age mihi hoc dic, et vere narra,
sicubi adhuc viventem audiat filium meum,

ἢ που ἐν Ὀρχομενῷ, ἢ ἐν Πύλῳ ἡμαθόεντι,
 480 ἢ που παρ Μενελάῳ ἐν Σπάρτῃ εὐρείῃ·
 οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ διὸς Ὀρέστης.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Ἀτρείδῃ, τί με ταῦτα διείρεαι; οὐδέ τι οἶδα,
 ζῶει δ' ἢ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνემώλια βάζειν.
 485 Νῶϊ μὲν ὡς ἐπέεσσιν ἀμειβομένῳ στυγεροῖσιν
 ἔσταμεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆος
 καὶ Πατροκλῆος καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
 Αἴαντος θ', ὃς ἄριστος ἐν εἰδός τε δέμας τε
 490 τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Ἔγνω δὲ ψυχῇ με ποδώκεος Αἰακίδαο,
 καὶ β' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 σχέτλιε, τίττ' ἐτι μείζον ἐνὶ φρεσὶ μήσσαι ἔργον;
 495 πῶς ἔτλης Αἰδὸςδε κατελθέμεν, ἔνθα τε νεκροὶ
 ἀφραδέες ναίουσιν, βροτῶν εἰδουλα χαμόντων;
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Ἀχιλλεῦ, Πηλῆος υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
 ἦλθον Τειρεσίαιο κατὰ χρέος, εἴ τινα βουλὴν
 500 εἴποι, ὅπως Ἰθάκην ἐς παιπαλοέσσαν ἰκοίμην·
 οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιῖδος, οὐδέ πω ἀμῆς
 γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχω κακὰ· σείο δ', Ἀχιλλεῦ,
 οὐτις ἀνὴρ προπάρῳιθε μακάρτατος οὐτ' ἄρ' ὀπίσσω.
 Πρὶν μὲν γάρ σε ζῶν ἐτίομεν ἴσα θεοῖσιν
 505 Ἀργεῖοι, νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκύεσσιν,
 ἐνθάδ' εἰνὶ τῷ μῆτι θανόντων ἀκχιλεῦ, Ἀχιλλεῦ.
 Ὡς ἔραμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 μὴ δὴ μοι θάνατόν γε παραύδα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
 βουλοίμην κ' ἐπαρῶρος εἶναι θητεύμεν ἄλλῳ,
 510 ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίотος πολὺς εἴη,
 ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τοῦ παιδὸς ἀγαυοῦ μῦθον ἔνισπε,
 ἢ ἔπετ' ἐς πόλεμον πρόμος ἔμμεναι ἢ καὶ οὐκί.
 Εἰπέ δέ μοι, Πηλῆος ἀμύμονος εἴ τι πέπυσσαι,
 515 ἢ ἔτ' ἔχει τιμὴν πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 ἢ μιν ἀτιμάζουσιν ἀν' Ἑλλάδα τε Φωίῃν τε,
 οὐνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖράς τε πόδας τε.
 Οὐ γάρ ἐγὼν ἐπαρωγὸς ὑπ' αὐγάς Ἥελιοιο,
 τοῖος εἶναι, οἷός ποτ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 520 πέφνον λαὸν ἄριστον, ἀμύμων Ἀργεῖοισιν.
 Εἰ τοῖσδ' ἔλθοιμι μίνυνθά περ ἐς πατέρος δῶ,
 τῷ κε τέω στυξαίμην μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
 οἳ κείνων βιώνονται, ἐέργουσιν τ' ἀπὸ τιμῆς.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 525 ἦτοι μὲν Πηλῆος ἀμύμονος οὔτι πέπυσμαι·
 αὐτὰρ τοι παιδὸς γε Νεοπτολέμοιο φίλοιο
 πᾶσαν ἀληθείην μυθήσομαι, ὥς με κελεύεις·
 αὐτὸς γάρ μιν ἐγὼ κοίλῃς ἐπὶ νηὸς εἴσης
 ἤγαγον ἐκ Σκύρου μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
 530 Ἦτοι δέ· ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βουλὰς,
 αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε καὶ οὐχ ἡμάρτανε μῦθων·
 Νέστωρ τ' ἀντίθεος καὶ ἐγὼ νικᾶσκομεν οἶω.

sive forte in Orchomeno, sive in Pylo arenosa
 sive forte apud Menelaum, in Sparta lata :
 nondum enim fere mortuus est in terra divinus Orestes.

Sic dixit; atque ego ipsum respondens allocutus sum :
 Atride, quid me hæc interrogas? neque quicquam scio,
 vivatne ille, an mortuus sit : malum autem vana loqui.

Nos quidem sic verbis alternantes tristibus
 stabamus dolentes, uberes lacrimas defundentes.

Venit autem inde anima Pelidæ Achilles,
 et Patrocli, et eximii Antilochi,
 Ajacisque, qui præstantissimus erat formaque corporeque
 ceterorum Danaorum, post eximum Peliden.

Agnovit autem me anima pedibus-velocis Æacidæ,
 et lamentans verbis alatis me allocuta est :

Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
 infelix, quodnam adhuc majus in mente molieris facinus?
 quo-pacto ausus es ad-Orcum descendere, ubi mortui
 sensuum-expertes habitant, hominum simulacra defuncto-
 rum?] Sic dixit; atque ego ipsum respondens affatus sum :
 o Achille, Pelei fili, longe præstantissime Achivorum,
 veni Tiresiæ propter vaticinium, si quod consilium
 diceret, quo-pacto Ithacam ad asperam pervenirem :
 necdum enim prope veni Achaiam, necdum nostram
 terram conscendi, sed semper habeo mala : te vero, Achille,
 nullus vir majorum beator, nec posterorum :
 antea etenim te vivum honorabamus æqualiter diis
 Argivi; nunc rursus potenter imperas mortuis,
 hic dum-es; ideo neutiquam mortuus tristeris, Achille.

Sic dixi : ille autem me protinus respondens allocutus est :
 ne jam mihi mortem consolare, inclyte Ulysse :
 mallet rusticus esse-et mercede servire alii,
 virum apud inopem, cui haud victus multus esset,
 quam omnibus manibus defunctis imperare.
 Sed age mihi de-filio meo generoso sermonem dic,
 utrum profectus sit ad bellum, inter-primos-pugnator ut-es-
 set, an etiam non.] Dic vero mihi etiam, de-Peleo eximio si quid
 audiveris,] utrum adhuc teneat honorem multos apud Myr-
 midonas,] an ipsum despiciant per Hellademque Phthiamque,
 eo-quod ipsum senium occupat manusque pedesque.

Non enim ego ei adjutor sum sub radiis Solis,
 talis ut-essem, qualis olim in Troja lata
 trucidabam populum fortissimum, propugnans Argivis.
 Si talis venirem vel paulisper in patris domum,
 tum alicui terribiliter-ostenderem meum robur et manus in-
 victas,] eorum qui illum violant, arcentque ab honore.

Sic dixit; atque ego ipsum respondens allocutus sum :
 certe quidem de-Peleo eximio nihil audiui :
 sed tibi de-filio quidem Neoptolemo caro
 omnem veritatem dicam, ut me jubes;
 ipse enim illum ego cava in nave æquali
 duxi e Seyro ad bene-ocreatos Achivos.
 Nempe quando circa urbem Trojam inihamus consilia,
 semper primus dicebat, et non aberrabat a-dicendis :
 Nestorque deo-par et ego eum vincebamus soli.

Αὐτὰρ ὅτ' ἐν πεδίῳ Τρώων μαρνοίμεθα χαλκῷ,
 οὔποτε' ἐνὶ πληθὺι μένων ἀνδρῶν οὐδ' ἐν ὀμίλῳ,
 515 ἀλλὰ πολλὸν προθέεσκε, τὸν δὲ μένος οὐδενὶ εἶκων·
 πολλοὺς δ' ἀνδρας ἔπεφνεν ἐν αἰνῇ δῆϊοτῆτι.
 Πάντας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
 ὅσσον λαὸν ἔπεφνεν, ἀμύνων Ἀργείοισιν·
 ἀλλ' οἷον τὸν Τηλεφίδην κατενῆρατο χαλκῷ,
 520 ἦρω· Εὐρύπυλον πολλοὶ δ' ἀμφ' αὐτὸν ἐταῖροι
 Κήτειοι κτείνοντο, γυναιῶν εἵνεκα δῶρων.
 Κεῖνον δὲ κάλλιστον ἶδον μετὰ Μέμνονα διον.
 Αὐτὰρ ὅτ' εἰς ἵππον κατεβαίνομεν, ὃν καί μ' ἔπειος,
 Ἀργείων οἱ ἄριστοι, ἔμοι δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο·
 525 [ἤ μὲν ἀνακλίνειν πυκινὸν λόχον ἢ δ' ἐπιθεῖναι·]
 ἐνθ' ἄλλοι Δαναῶν ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες
 δάκρυά τ' ὠμόργυντο τρέμον· ὃ ὑπὸ γαῖα ἐκάστω·
 κεῖνον δ' οὔποτε πάμπαν ἐγὼν ἶδον ὀφθαλμοῖσιν
 οὔτ' ὠχρήσαντα χροῖα κάλλιμον οὔτε παρείων
 530 δάκρυ' ὁμορξάμενον· ὃ δέ με μάλα πολλὰ ἱκέτευεν
 ἱππόθεν ἐξιμεναι, ξίφος δ' ἐπεμαίετο κώπην
 καὶ δόρυ χαλκοβαρές, κακὰ δὲ Τρώεσσι μενοίνα.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο πόλιν διεπέρασαμεν αἰπὴν,
 μοῖραν καὶ γέρας ἐσθλὸν ἔχων ἐπὶ νηὸς ἔβαινε
 535 ἀσκηθῆς, οὔτ' ἄρ βεβλημένος ὤκεί' χαλκῷ
 οὔτ' αὐτοσχεδὴν οὐτασμένον· οἷά τε πολλὰ
 γίγνεται ἐν πολέμῳ· ἐπιμῖξέ δέ τε μαίνεται Ἄρης.
 Ὡς ἐφάμην· ψυχὴ δὲ ποδώκεος Αἰακίδαο
 φοῖτα μακρὰ βιδῶσα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
 540 γηροσύνη, ὃ οἱ υἱὸν ἔσθην ἀριδείκετον εἶναι.
 Αἶ δ' ἄλλαι ψυχαὶ νεκῶν κατατεθνήτων
 ἕστασαν ἀχνύμεναι, εἶροντο δὲ κῆδε' ἐκάστη.
 Οἷη δ' Αἶαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο
 νοσφιν ἀρεστήκει, κεχολωμένη εἵνεκα νίκης,
 545 τήν μιν ἐγὼ νίκησα δικαζόμενος παρὰ νηυσὶν
 τεύχεσιν ἀμφ' Ἀχιλλῆος ἔθηκε δὲ πότνια μήτηρ.
 [παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη·]
 Ὡς δὲ μὴ ὀφελον νυκτὶν τοιῷδ' ἐπ' ἀέθλῳ·
 τοίην γάρ κεφαλὴν ἔνεκ' αὐτῶν γαῖα κατέσχευ,
 550 Αἶαντί, ὃς πέρι μὲν εἶδος, πέρι δ' ἔργα τέτυκτο
 τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Τὸν μὲν ἐγὼν ἐπέεσσι προσηγῶν μελιχίοισιν·
 Αἶαν, παῖ Τελαμῶνος ἀμύμονος, οὐκ ἄρ' ἐμελλες
 οὐδὲ θανὼν λήσεσθαι ἔμοι χόλου, εἵνεκα τευχέων
 555 οὐλομένων; τὰ δὲ πῆμα θεοὶ θέσαν Ἀργείοισιν.
 Τοῖος γάρ σφιν πύργος ἀπᾶλ'· οἶο δ' Ἀχαιοὶ
 ἴσον Ἀχιλλῆος κεφαλῇ Πηληϊάδαο,
 ἀχνύμεθα φθιμένοι διαμπερές· οὐδὲ τις ἄλλος
 αἴτιος, ἀλλὰ Ζεὺς Δαναῶν στρατὸν αἰχμητῶν
 560 ἐκπάγλως ἤχθηρε· τεῖν δ' ἐπὶ μοῖραν ἔθηκεν.
 Ἄλλ' ἄγε δεύρο, ἄναξ, ἔν' ἔπος καὶ μῦθον ἀκούσης
 ἡμέτερον· δάμασον δὲ μένος καὶ ἀγήνορα θυμόν. [λας
 Ὡς ἐφάμην· ὃ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο, βῆ δὲ μετ' ἄλ-
 ψυχὰς εἰς Ἑρεβος νεκῶν κατατεθνήτων.
 565 Ἐνθα χ' ὁμῶς προσέφη κεχολωμένος, ἥ κεν ἐγὼ τὸν,
 ἀλλὰ μοι ἤθελε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν

HOMERUS.

At quum in campo Trojanorum pugnabamus ære,
 nunquam in multitudine manebat virorum, neque in turba,
 sed longe præcurrebat, suo robore nulli cedens;
 multos autem viros trucidavit in aspera pugna.
 Omnes vero non ego dixero nec nominavero :
 quantas copias occiderit, propugnans Argivis :
 sed qualem illum Telephiden interfecerit ferro,
 heroem Eurypylum : multi vero circa eum socii
 Cetei trucidabantur, muliebria propter dona.
 Illum sane pulcerrimum vidi, post Memnonem divinum.
 Ac quum in equum conscendimus, quem fabricavit Epeus
 Argivorum principes, mihi autem omnia commissa erant :
 [et ut aperirem densas insidias, et ut includerem :]
 hic alii Danaorum ductores ac principes
 lacrimasque sibi-abstergebant, tremebantque subtus membra
 cujusque ; illum vero nunquam omnino ego vidi oculis
 nec pallescentem corpore pulcro, neque a-genis
 lacrimas abstergentem : sed is mihi permultum supplicabat
 ab-equo ut-exiret ; gladii autem prensabat capulum,
 et hastam ære-gravem, malaque Trojanis moliebatur.
 Sed quando Priami urbem depopulati-sumus excelsam,
 portionem et munus eximium habens, navem conscendebat
 incolumis, neque eminus-ictus acuto ære,
 nec cominus vulneratus ; ut sæpe
 fit in bello ; promiscue vero fuerit Mars.
 Sic dixi : anima autem pedibus-celeris Æacidæ
 abibat magnis passibus-gradiens per asphodelo-plenum pra-
 tum,] læta, quod ei filium dixissem insignem esse.
 Ceteræ vero animæ mortuorum defunctorum
 stabant mœrentes, narrabantque dolores unaquæque.
 Sola autem Ajacis anima Telamonii
 longe assistebat, irata propter victoriam,
 qua ipsum ego vici, iudicio-contendens apud naves,
 de armis Achillis ; proposuit autem veneranda mater.
 [filii autem Trojanorum judicarunt et Pallas Minerva.]
 Utinam sane non vicissem tali in certamine :
 tale enim caput ob ista arma terra detinuit,
 Ajacem, qui præstantissimus forma et rebus-gestis fuit
 ceterorum Danaorum, post eximium Peliden.
 Illum quidem ego verbis alloquebar blandis :
 Ajax, fili Telamonis eximii, non ergo eras
 ne mortuus quidem obliturus mihi iræ, ob arma
 pernicioſa? illa autem perniciem dii fecerunt Argivis.
 Talis enim ipsis turris periisti : propter-te autem Achivi,
 æque-ac propter-Achillis caput Pelidæ,
 dolemus defunctum usque : neque quisquam alius
 in-culpa est, sed Jupiter Danaorum exercitum bellicosorum
 graviter oderat ; tibi vero fatum imposuit.
 Sed age, huc-veni, rex, ut verbum et orationem audias
 nostram : doma autem iram et generosum animum.
 Sic dixi : ille vero mihi nihil respondit, ibat autem ad alias
 animas in Erebum mortuorum defunctorum.
 Ibi tamen me allocutus-fuisset quanquam-iratus, aut ego
 ipsum,] sed mihi volebat animus in pectore caro

τῶν ἄλλων ψυχὰς ἰδέειν κατατεθνηώτων.

Ἐνθ' ἦτοι Μίνωα ἶδον, Διὸς ἀγλαὸν υἱόν,
χρῦσεον σκῆπτρον ἔχοντα, θεμιτοῦντα νέκυσσιν,
570 ἤμενον· οἱ δέ μιν ἀμφὶ δίκας εἵροντο ἀνακτα,
ἤμενοι ἐσταότες τε, κατ' εὐρυπυλὲς Ἀΐδος δῶ.

Τὸν δὲ μετ' Ὀρίωνα πελώριον εἰσένησα,
θῆρας ἑμοῦ εἰλεῦντα κατ' ἀρφοδελὸν λειμῶνα,
τοὺς αὐτὸς κατέπεφνεν ἐν οἰοπόλοισιν ὄρεσσιν,
575 χερσὶν ἔχων βόταλον παγγαλίεον, αἰὲν ἀαγές.

Καὶ Τίτυδ' εἶδον, Γαίης ἐρικυδέος υἱόν,
κειμένον ἐν δαπέδῳ· ὃ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα·
ῥῦτε δέ μιν ἐκάτερθε παρημένω ἦπαρ ἔκειρον,
δέρτρον ἔσω δύνοντες· ὃ δ' οὐκ ἀπαμύνετο χερσίν·

580 Ἀτῶν γάρ ἤλακσε, Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν,
Πυθῶδ' ἐρχομένην διὰ καλλιγόρου Πανοπῆος.

Καὶ μὴν Τάνταλον εἰσίδον, χαλέπ' ἄλγ' ἔχοντα,
ἐσταότ' ἐν λίμνῃ· ἥ δὲ προσέπλεξε γενεῖω·
στεῦτο δὲ διψᾶν, πίνειν δ' οὐκ εἶχεν ἐλίσθαι
585 Ὅσοάκι γὰρ κύψει· ὃ γέρον, πίνειν μεναίωνων,
τοσσαχ' ὕδωρ ἀπολέσκει· ἀναδραχέν· ἀμφὶ δὲ πυσσίν
γαῖα μελαινα φάνεσκε, καταζήνασκε δὲ αἰμίων.

Δένδρεα δ' ὕψιπέτῃλα κατὰκρηδεν χέε κερπὸν,
δῆγχανα καὶ βόιαι καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι

590 συκαὶ τε γλυκεραὶ καὶ εἰλαῖαι τηλεθώσαι·
τῶν ὅπου· ἰθύσει· ὃ γέρον ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι,
τὰς δ' ἄνεμος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιδέντα.

Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσίδον, κρατέρ' ἄλγ' ἔχοντα,
λῆαν βασταάζοντα πελώριον ἀμφοτέρωσιν.

595 Ἦτοι ὃ μὲν σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε
λῆαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον· ἄλλ' ὅτε μελλοὶ
ἄκρον ὑπερβαλεῖν, τότε' ἀποστρέψασκε κραταιῆς
αὐτίαι· ἐπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής.
Αὐτὰρ ὅγ' ἀψὶ δόσασκε τιτανόεμενος κατὰ δ' ἰδρῶς
600 ἔρρειεν ἐκ μελέων, κοινή δ' ἐκ κρατὸς δρώρει.

Τὸν δὲ μετ' εἰσένησα βῆν' Ἡρακλεΐην,
εἰδῶλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
τέρπεται ἐν θαλῆς καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην.
[παῖδα Διὸς μεγάλιοιο καὶ Ἥρης χρυσοπεδῆλου.]

605 Ἀμφὶ δέ μιν κλαγγὴ νεκυῶν ἦν οἰωνῶν ὥς,
πάντος' ἀτυχομένων· ὃ δ', ἐρεμνῇ νυκτὶ εἰοικῶς,
γυμνὸν τόξον ἔχων καὶ ἐπὶ νευρῆφιν διστόν,
δεινὸν παπταίνων, αἰεὶ βαλέοντι εἰοικῶς.

Σμερδαλέος δέ οἱ ἀμφὶ περὶ στήθεσσιν ἄορτῆρ,
610 χρύσεος ἦν τελαμῶν· ἵνα θέσκελα ἔργα τέτυκτο,
ἄρκτοι τ' ἀγρότεροί τε σύες χαροποί τε λέοντες
ὁμοῖναι τε μάχαι τε φόνοι τ' ἀνδροκτασίαι τε.
Μὴ τεχνήσμενος μῆδ' ἄλλο τι τεχνήσαιτο,
ὃς κείνον τελαμῶνα ἐπὶ ἐγκατέθετο τέγγῃ.

615 Ἔγνω δ' αὐτίκα κείνος, ἐπεὶ ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν
καί μ' ὀλοφύρομενος ἔπαε πτερύοντα προσύδα·
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
ἄ δεῖλ', ἥ τινα καὶ σὺ κακὸν μόρον ἠγηλάεις,
ὅππερ ἐγὼν ὀχέεσκον ὑπ' αὐγὰς Ἥελιοιο.

620 Ζηνὸς μὲν παῖς ἦα Κρονίωνος, αὐτὰρ δίζυν

ceterorum animas videre defunctorum.

Ibi quidem Minoem vidi, Jovis illustrem filium,
aureum sceptrum tenentem, jus-dicentem mortuis,
sedentem : illi vero circa ipsum causas dicebant regem,
sedentes stantesque, per amplam-portis Plutonis domum.

Post hunc autem, Orionem ingentem animadverti,
feras simul agitantem per asphodelo-plenum pratum,
quas ipse occiderat in desertis montibus,
manibus tenens clavam totam-scream, semper infragilem.

Et Tityum vidi, Terræ augustissimæ filium,
jacentem in solo ; is vero per novem jacebat jugera ;
duo-vultures autem ipsi utrinque assidentes jecur rodebant,
in viscera penetrantes : is autem non propulsabat manibus :
Latonæ enim vim-intulit, Jovis augustæ conjugi,
ad-Pytho eunt, per amenum Panopeum.

Et vero Tantalum vidi, graves dolores habentem,
stantem in lacu ; hic autem attingebat ad-mentum :
stabat vero sitiens ; ad-bibendum autem *aquam* non potera :
capere.] Quoties enim inclinaret se senex, bibere cupiens,
toties aqua peribat absorpta : circa autem pedes
terra nigra apparebat ; arefaciebat vero deus.

Arbores autem proceræ ab-alto fundebant fructum,
piri, et mali-punicæ, et mali pulcro-fructu,
ficusque dulces, et oleæ virentes :
quas quum recta-tenderet senex in manibus prehendere,
eas ventus dispellebat in nubes obscuras.

Et vero Sisyphum asperi, dueros dolores habentem,
lapidem gestantem ingentem utraque *manu*.
Nempe ille quidem innixus manibusque pedibusque,
lapidem sursam pellebat ad cacumen ; sed quando erat
summum superaturus, tunc *illius* deturbabat potens-vis
retro : deinde in-solum volvebatur lapis impudens.
Verum ille rursus trudebat contendens ; ac sudor
defluebat e membris, pulvis vero a capite movebatur.

Post hunc autem vidi vim Herculeam,
simulacrum ; ipse vero inter immortales deos
oblectatur in conviviiis, et habet pulcris-talis Heben.
[filium Jovis magni et Junonis aureos-calceos-habentis.]
Circa autem ipsum clangor mortuorum erat, avium instar,
undique agitatorum : ille vero, obscuræ nocti similis,
nudum arcum tenens, et ad nervum sagittam,
horrendum circumspectans, semper jaculatur similis.
Terribilis autem ei circa pectora balteus,
aureum erat lorium ; ubi miranda opera inerant,
ursique, agrestesque apri, torvique leones,
præliaque, pugnaeque, caedaeque, homicidiaque.
Non *hoc* fabricato aliud quid fabricaverit *is*
qui illud cingulum sua comprehenderit arte.

Agnovit autem statim ille, postquam vidit oculis,
et me lugens verbis alatis allocutus-est :

Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
ah miser, certe aliquod et tu malum fatum sustines,
quale ego ferebam sub radis Solis.

Jovis quidem filius eram Saturni ; verum ærumnani

εἶχον ἀπειρεσίην· μάλα γὰρ πολὺ χεῖρονι φωτὶ
δεδμημένην, ὃ δέ μοι χαλεπούς ἐπετέλλετ' ἀέθλους·
καί ποτέ μ' ἐνθάδ' ἐπεμψε κύν' ἄζοντ'· οὐ γὰρ ἔτ' ἀλ-
φράζετο τοῦδέ τί μοι χαλεπώτερον εἶναι ἄεθλον. [λον
625 Τὸν μὲν ἐγὼν ἀνένεικα καὶ ἤγαγον ἐξ Ἀΐδαο·
Ἑρμείας δέ μ' ἐπεμψεν ἰδὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ὡς εἰπὼν, ὃ μὲν αὐτίς ἔβη δόμον Ἄϊδος εἰσω.
Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἐμπεδον, εἴ τις ἔτ' ἔλθοι
ἀνδρῶν ἥρώων, οἳ δὴ τὸ πρόσθεν δλοντο.
630 Καί νύ κ' ἔτι προτέρους ἴδον ἀνέρας, οὓς θέλόν περ·
[Θησέα Πειρίθοόν τε, θεῶν ἐρικυδέα τέκνα·]
ἀλλὰ πρὶν ἐπὶ ἔθνε' ἀγέρετο μυρία νεκρῶν,
ἡχῇ θεσπεσίῃ· ἐμὲ δὲ γλωρὸν δέος ἦρει,
μή μοι Γοργετὴν κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου
635 ἐξ Ἀΐδος πέμψειεν ἀγαυὴ Περσεφόνηα.
Αὐτίκ' ἔπειτ' ἐπὶ νῆα κίων ἐκέλευον ἑταίρους
αὐτοὺς τ' ἀμβαινεῖν ἀνά τε πυρμνήσια λῦσαι·
οἳ δ' αἶψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθισιν.
Τὴν δὲ κατ' Ὀκεανὸν ποταμὸν φέρε κῦμα βόοιο·
640 πρῶτα μὲν εἰρεσὴν, μετέπειτα δὲ καλλίμος οὖρος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Μ.

Σειρῆνες, Σκύλλα, Χάρυβδις, βόες
Ἠλίου.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ποταμοῖο λίπεν ρόον Ὀκεανοῖο
νῆς, ἀπὸ δ' ἔκετο κῦμα θαλάσσης εὐρυπτοῖο,
νῆσόν τ' Αἰατὴν, ὅτι τ' Ἥους ἡριγενείης
οἰκία καὶ χοροὶ εἰσι καὶ ἀντολαὶ Ἥελίοιο·
5 νῆα μὲν ἐνθ' ἔλθόντες ἐκέλευον ἐν ψαμάθοισιν,
ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ἐνθα δ' ἀποδρῖξαντες ἐμείναμεν Ἠῶ διαν.
Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
δὴ τότε ἐγὼν ἑτάρους προΐειν ἐς δώματα Κίρκης,
10 οἰστέμεναι νεκρὸν Ἑλπήνορα τεθνηῶτα.
Φιτροὺς δ' αἶψα ταμῶντες, ὅθ' ἀκροτάτῃ πρόεχ' ἀκτῇ,
θάπτομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
Αὐτὰρ ἐπεὶ νεκρός τ' ἐκάη καὶ τεύχεα νεκροῦ,
τύμβον χεύαντες καὶ ἐπὶ στηλῇν ἐρύσαντες
15 πῆξαμεν ἀκροτάτῃ τύμβῳ εὐήρες ἑρετμόν.
Ἥμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διεΐπομεν· οὐδ' ἄρ' ἀπὸ Κίρκην
ἐξ Ἀΐδew ἐλθόντες ἐλθόμεν, ἀλλὰ μάλ' ὥκα
ἦλθ' ἐντυναμένη· ἅμα δ' ἀμφιπολοὶ φέρον αὐτῇ
σῖτον καὶ χρέα πολλὰ καὶ αἶθοπα οἶνον ἐρυθρόν.
20 Ἡ δ' ἐν μέσσω στήσῃ μετηῦδα διὰ θεάων·
Σχέτλιοι, οἳ ζῶοντες ἐπύθθετε δῶμ' Ἀΐδαο,
διθανέες, ὅτε τ' ἄλλοι ἀπαξ θνήσκουσ' ἀνθρώποι.
Ἄλλ' ἄγετ', ἐσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον
αὐτοὶ πανημέριοι· ἅμα δ' ἡοὶ φαινομένην
25 πλεῦσεσθ'· αὐτὰρ ἐγὼ δεῖξω ὁδὸν ἧδ' ἕκαστα

habebam infinitam : valde enim longe deteriori viro
subditus-eram ; ille vero mihi graves imperabat labores ;
et olim me huc misit, canem ut-ducerem : non enim aliud
existimabat hoc ullum mihi gravius fore certamen.
Eum quidem ego subduxi et traxi ex Orco :
Mercurius autem me duxit, ac caestis-oculis Minerva.
Sic fatus, ipse quidem rursus abiit in Plutonis domum.
At ego illic manebam constanter, si quis adhuc veniret
virovum heroum, qui jam olim perierant.
Et adhuc priores vidissem viros, quos volebam quidem :
[Theseum, Pirithoumque, deorum gloriosos filios :]
sed prius gentes congregabantur infinitæ mortuorum,
sonitu immenso ; me vero pallidus timor cepit,
ne mihi Gorgonium caput horrendi monstri
ex Orco mitteret inclyta Proserpina.
Statim deinde ad navem profectus, jubebam socios
ipsosque inscindere, et retinacula solvere :
illi vero statim ingrediebantur et in transtris consedere
Hanc autem (navem) per Oceanum flumen ferebat unda fluen-
ti,) primum quidem remigatio, postea autem optimus ventus.

ODYSSEÆ XII.

Sirenes, Scylla, Charybdis, boves
Solis.

Ac postquam fluminis reliquit fluentum Oceani
navis, et pervenit ad fluctus maris lati,
insulamque Æxam, ubi Auroræ mane-genitæ
domicilium et chori sunt, et ortus Solis :
navem quidem hic advenientes subduximus in arenas
atque et ipsi egressi-sumus in litus maris.
Hic vero dormientes exspectavimus Auroram divinam.
Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
tum vero ego socios præmisi ad domos Circes
allaturos mortuum Elpenorem defunctum.
Stipitibusque statim cæsis, ubi summum prominebat litus,
sepeliebamus eum dolentes, uberes lacrimas defundentes.
Ac postquam corpusque combustum-erat et arma mortui,
tumulo aggesto, et desuper cippo erecto,
fiximus in-summo tumulo fabrefactum remum.
Nos quidem hæc singula administrabamus : neque inde
Circen] ex Orco regressi latuimus, sed valde celeriter
venit, quum-se-parasset : una autem ancillæ ferebant cum-
ipsa] panem et carnes multas, et ignitum vinum rubrum.
Et in medio stans dixit augustissima dearum :
Miseri, qui viventes subilistis domum Plutonis
bis-morientes, quando alii semel moriuntur homines.
Verum agite, edite cibum et bibite vinum
hic toto-die ; simul autem cum aurora illucescente
navigabitis : atque ego monstrabo viam, ac singula

σημανών· ἵνα μή τι κακοῖσσι φησὶ ἀλεγείῃ
ἢ ἄλλος ἢ ἐπὶ γῆς ἀλγήσεται πῆμα παθόντες.

Ἦε φραθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.

Ἦς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
30 ἤμεθα δαίνυμενοι χρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.

Ἦμος δ' ἥλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
οἱ μὲν κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηὸς·
ἡ δ' ἐμὲ χεῖρὸς ἐλοῦσα φίλων ἀπονόσφιν ἐταῖρων
εἶσε τε καὶ προσέλεκτο καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα·

35 αὐτὰρ ἐγὼ τῇ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.

Καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσι προσηύδα πότνια Κίρκη·

Ταῦτα μὲν οὕτω πάντα πεπείρανται· σὺ δ' ἀκούσον,

ὥς τοι ἐγὼν ἐρέω, μνήσῃ δέ σε καὶ θεὸς αὐτός.

Σειρήνας μὲν πρῶτον ἀφίξειαι, αἳ βρά τε πάντας

40 ἀνθρώπους θέλγουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκηται.

Ὅστις αἰδρεῖται πελάσῃ καὶ φθόγγον ἀκούσῃ

Σειρήνων, τῷ δ' οὔτι γυνὴ καὶ νήπια τέκνα

οἰκαδὲ νοστήσαντι παρίσταται οὐδὲ γάνυνται·

ἀλλὰ τε Σειρήνες λιγυρῇ θέλγουσιν αἰοιδῇ,

45 ἤμεναι ἐν λειμῶνι· πολλὺς δ' ἄμφ' ὅσπερ ὄφιν θίς

ἀνδρῶν πυθόμενων, περὶ δέ ῥινοὶ μινύθουσιν.

Ἀλλὰ παρὲς ἑλάν· ἐπὶ δ' οὐατ' ἀλείψαι ἐταῖρων,

κηρὸν δεψήσας μελιθόα, μή τις ἀκούσῃ

τῶν ἄλλων· ἀτὰρ αὐτὸς ἀκουέμεν αἴ·κ' ἐθέλῃς θνα,

50 δησάντων σ' ἐν νηὶ θοῇ χεῖράς τε πόδας τε,

ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ· ἔκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήρθω·

ὄφρα κε τερπόμενος ὄψ' ἀκούῃς Σειρήνοισιν.

Αἱ δέ κε λίσσῃαι ἐτάρους λῦσαι τε κελεύεις,

οἱ δέ σ' ἔτι πλεόνεσσι τότ' ἐν δεσμοῖσι δέοντων.

55 Αὐτὰρ ἐπὶ δὴ τάς γε παρὲς ἑλάνωσιν ἐταῖροι,

ἔνθα τοι οὐκέτ' ἐπειτα διηνεκέως ἀγορεύσας,

θυποτέρῃ δὴ τοι ὁδὸς ἔσσεται, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς

θυμῷ βουλευέιν· ἐρέω δέ τοι ἀμφοτέρωθεν.

Ἔνθεν μὲν γὰρ πέτραι ἐπηρεφές, προτὶ δ' αὐτάς

60 κύμα μέγα ῥοχθεὶ κυκλώπιδος Ἀμφιτρίτης·

Πλαγκτὰς δὴ τοι τάς γε θεοὶ μάκαρες καλέουσιν.

Τῇ μὲν τ' οὐδὲ ποτητὰ παρέρχεται οὐδὲ πέλειζι

τρήρωνες, ταῖτ' ἀμβροσίην Διὶ πατρὶ φέρουσιν,

ἀλλὰ τε καὶ τῶν αἰεὶ ἀφαιρεῖται λῖς πέτρη·

65 ἀλλ' ἄλλην ἐνίσχῃ πατὴρ ἐναρίθμιον εἶναι.

Τῇ δ' οὕτω τις νῆς φύγεν ἀνδρῶν, ἥ τις ἴκηται,

ἀλλὰ θ' ὁμοῦ πίνακας τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν

κύμαθ' ἄλδς φορέουσι πυρός τ' ὀλοοῖο θέλλαι.

Οἷη δὴ κελίη γε παρέπλω ποντοπόρος νῆς,

70 Ἀργὼ πασιμέλουσα, παρ' Αἰήταο πλέουσα·

καὶ νῦν κε τὴν ἐνθ' ὧκα βάλεν μεγάλας ποτὶ πέτρας,

ἀλλ' Ἥρῃ παρέπεμψε, ἔπει φίλος ἦεν Ἴησων.

Οἱ δὲ δῶα σκόπελοι· ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει

ὀξεῖη κορυφῇ, νεφέλη δέ μιν ἀμφιέβησκεν

75 κυανέη· τὸ μὲν οὐπὸτ' ἔρωει, οὐδέ ποτ' αἰθρῇ

κεῖνου ἔχει κορυφὴν οὐτ' ἐν θέρει οὐτ' ἐν ὀπύρῃ·

οὐδέ κεν ἀμβραῖη βροτὸς ἀνὴρ, οὐ καταβαίη,

οὐδ' εἰ οἱ χεῖρές τε ἐείησσι καὶ πόδες εἴεν·

πέτρη γὰρ λῖς ἐστὶ, περιξέσθ'· εἰκυία.

significabo; ut ne-quid malo-consilio damno
aut in mari, aut in terra, doleatis damnum passi.

Sic dixit: nobis vero rursus persuasus est animus gener-
sus.] Sic tunc quidem toto-die, ad solis occasum,
sedebamus, epulantes carnesque copiosas et bibentes vi-
num dulce.] Quando vero sol occidit, et tenebræ supervenere,
illi quidem decubuerunt juxta retinacula navis;
hæc vero me manu prehensum, dilectis seorsum a-sociis,
sedere-fecit et accubuit et interrogavit singula:
atque ego ei omnia ordine recensui.

Tum vero me verbis alloquebatur veneranda Circe:

Hæc quidem sic omnia peracta-sunt: tu vero audi,
ut tibi ego dicam; recordari autem te faciet etiam deus ipse:
Ad-Sirenas quidem primum pervenies, quæ quidem omnes
homines delinunt, quicunque ad-eas pervenerit.

Quisquis imprudentia appulerit, et vocem audierit
Sirenum, huic neuntquam uxor et infantes liberi
domum reverso astant, neque lætantur:

sed Sirenes arguto delinunt cantu,
sedentes in prato: magnus vero circum ossium acervus
virorum putrefactorum, circumque cutes tabescunt.

Sed præternavigato: verum aures obline sociorum,
cera subacta dulci, ne-quisquam audiat
celoruni; at tu ipse audire si velis,

liganto tibi in navi veloci manusque pedesque,
erecto ad basem-mali; ex ipso autem funes alligantur,
ut cum-voluptate vocem audias Sirenum.

Si vero rogaveris socios, solvereque jubeas,
illi te adhuc in pluribus tum vinculis illiganto.

Ac postquam has præternavigarint socii,
tum tibi non-amplius deinceps continuo dicam,
utra demum tibi via futura-sit; sed et ipse
animo considera: dicam vero tibi quæ sint-viæ utrinque.

Hinc enim petrae imminentes: ad eas autem
fluctus ingens rauce-sonat caerulea-facie Amphitritæ:
Planctas (erraticas) vero hasce dii beati vocant.

Hac quidem nec volucres prætervolant, nec columbae
timidae, quæ ambrosiam Jovi patri ferunt;
sed etiam ex-iis aliquam semper abripit lævis petra:

verum aliam summittit pater, ut-in-numero sit.

Hac vero nondum ulla navis effugit virorum, quæ accesserit
sed pariter tabulataque navium, et corpora virorum
fluctus maris auferunt ignisque perniciosi procellæ.

Sola vero illa præternavigavit mare-translens navis,
Argo omnibus-celebrata, ab Æeta navigans:

et sane illam ibi cito fluctus conjecissent magnas ad petras
sed Juno eam præterire-fecit, quoniam ipsi carus erat Iaso:

Duo vero sunt scopuli: hic quidem cælum latum attingit
acuto vertice, nubes autem ipsum circumdat

obscura: quod quidem nunquam cessat, neque unquam se-
renitas] illius tenet verticem, neque in æstate, neque in au-
tumno:] neque ascenderit mortalis vir, nec descenderit,
ne si quidem illi manusque viginti et pedes essent:

petra enim lævis est, circumcirca-politæ similis.

80 Μέσσω δ' ἐν σκοπέῳ ἐστὶ σπέος ἡρωειδῆς,
πρὸς ὄφον, εἰς Ἐρεβός τετραμμένον· ἦ περ ἂν ὑμεῖς
νῆα παρὰ γλαφυρὴν ἰθύνετε, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ.
Οὐδέ κεν ἐκ νηὸς γλαφυρῆς αἰζήτιος ἀνὴρ
τοξῶ ὀστεύσας κοῖλον σπέος εἰσαφίκοιτο.

85 Ἐνθα δ' ἐνὶ Σκύλλῃ ναίει, δεινὸν λελακυῖα·
τῆς ἦτοι φωνὴ μὲν, ὅση σκύλακος νεογυλῆς,
γίγνεται, αὐτὴ δ' αὐτὴ πέλωρ κακόν· οὐδέ κέ τίς μιν
γηθήσειεν ἰδὼν, οὐδ' εἰ θεὸς ἀντιάσειεν.
Τῆς ἦτοι πόδες εἰσὶ δώδεκα πάντες ἄωροι·

90 ἔξ δέ τί οἱ δειραὶ περιμήχεες· ἐν δὲ ἑκάστῃ
σμερδαλέῃ κεφαλῇ, ἐν δὲ τριστοχοῖσι ὀδόντες,
πυκνοὶ καὶ θαμέες, πλείοι μέλανος θανάτοιο.
Μέσση μὲν τε κατὰ σπέος κοῖλοιο δέδουκεν·
ἔξω δ' ἐξίσχει κεφαλὰς δεινοῖο βερέθρου·

95 αὐτοῦ δ' ἰχθυῖά σκόπελον περιμαυρώσασα
δελφίνας τε κύνας τε, καὶ εἰ ποθὶ μεῖζον ἔλθῃ
κῆτος, ἃ μυρία βόσκει ἀγαστονος Ἀμφιτρίτη.
Τῇ δ' οὐ πώποτε ναῦται ἀκήριοι εὐχετόωνται
παρφυγεῖν σὺν νηϊ· φέρει δέ τε κρατὶ ἑκάστῳ

100 φῶς· ἔξαρχάσασα νεὸς κυανοπύρροιο. [σεῦ,
τὸν δ' ἔτερον σκόπελον χαμαλώτερον ὄψεαι, Ὀδυσ-
πλησίον ἀλλήλων· καὶ κεν διόιστεύσειςαι.
Τῷ δ' ἐν ἐρινεὸς ἐστὶ μέγας, φύλλοισι τεθηλώς·
τῷ δ' ὑπὸ δια Χάρυβδις ἀναβροῖδεῖ μέλαν ὕδωρ.

105 Τρις μὲν γάρ τ' ἀνίσθιν ἐπ' ἤματι, τρις δ' ἀναροῖδεῖ
δεινόν· μὴ αὖγε κείθι τύχοις, θεε βοῖδ' ὀδῆσειεν·
ὦ γάρ κεν ρύσαιτό σ' ὑπ' ἐκ κακοῦ οὐδ' Ἐνοσίχθων.
Ἀλλὰ μάλα Σκύλλης σκοπέῳ πεπλημένος, ὥκα
νῆα παρὲς ἐλάαν· ἐπεὶ πολὺ φέρτερόν ἐστιν

110 ἔξ ἐτάροισιν ἐν νηϊ ποθήμεναι ἢ ἅμα πάντας.
Ἦς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
εἰ δ', ἄγε δὴ μοι τοῦτο, θεά, νημερτὲς ἔνισπε,
εἰ πως τὴν ὁλοὴν μὲν ὑπεκπροφύγοιμι Χάρυβδι,
τὴν δὲ κ' ἀμυνάμην, ἅπτα μοι σίνοντο γ' ἑταίρους.

115 Ἦς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο διὰ θεῶν·
σχέτλιε, καὶ δ' αὖ τοι πολεμήϊα ἔργα μέμηλεν
καὶ πόνος· οὐδὲ θεοῖσιν ὑπείξεαι ἀθανάτοισιν;
Ἡ δέ τοι οὐ θνητὴ, ἀλλ' ἀθάνατον κακόν ἐστιν
δεινόν τ' ἀργαλέον τε καὶ ἄγριον οὐδὲ μαχητόν·

120 οὐδέ τίς ἐστ' ἀλκή· φυγεῖν κάρτιστον ἀπ' αὐτῆς.
Ἦν γάρ δηθύνησθα κορυσσόμενος παρὰ πέτρῃ,
δεῖδω μὴ σ' ἐξαυτίς ἐφορμηθεῖσα χίχῃσιν
τόσσησιν κεφαλῇσι, τόσους δ' ἐκ φῶτας ἔλῃται.
Ἀλλὰ μάλα σφοδρῶς ἐλάαν, βυστρῆϊν δὲ Κραταῖϊν,

125 μητέρα τῆς Σκύλλης, ἣ μιν τέκε πῆμα βροτοῖσιν·
ἣ μιν ἔπειτ' ἀποκαύσει ἐξ ὕστερον δρμηθῆναι.

Θρινακίην δ' ἐς νῆσον ἀφίξεις· ἐνθα δὲ πολλὰ
βόσκοντ' Ἡελίοιο βόες καὶ ἱφια μῆλα,
ἑπτὰ βοῶν ἀγέλαι, τόσα δ' οἶων πώεα καλὰ,
130 πεντήκοντα δ' ἑκάστα· γόνος δ' οὐ γίγνεται αὐτῶν,
οὐδέ ποτε φθινύθουσι· θεὰ δ' ἐπιποιμένες εἰσὶν,
Νύμφαι ἑυπλόκαμοι, Φαέθουσά τε Λαμπετή τε,
ἃς τέκεν Ἡελίῳ Ὑπερίονι διὰ Νεάρια.

Medio autem in scopulo est spelunca obscura,
versus occasum, ad Erebum conversa; qua vos
navem cavam præteragatis, splendide Ulysse.
Neque ex navi cava juvenis vir
arcu jaculatus, ad-cavam speluncam perveniret.
Hic autem Scylla inhabitat, terribiliter vociferans:
ejus nempe vox quidem, quanta catuli recens-nati,
oritur; ipsa vero monstrum malum: nec quisquam eam
lætaretur conspicatus, nec si deus obviam-veniret.
Hujus etenim pedes sunt duodecim omnes anteriores:
sex autem ei colla prælonga; in unoquoque vero
horrendum caput, insunt autem triplici-ordine dentes,
densi et frequentes, pleni atræ mortis.
Media quidem per speluncam cavam immergitur:
extra vero exserit capita ex-horrendo barathro;
illic autem piscatur scopulum circumlustrans
delphinisque, canesque, et sicubi majorem capere possit
celum, quos innumeros alit sonora Amphitrite.
Huic autem nondum-unquam nautæ illasi gloriantur
se-efugisse cum nave; aufert vero capite unoquoque
virum abreptum ex-nave cæruleam-proram-habente.
At alterum scopulum humiliorem videbis, Ulysse:
prope sunt se invicem; et jaculo-attingeres.
In hoc autem caprificus est magnus, foliis florens:
sub eo vero divina Charybdis absorbet nigram aquam.
Ter etenim eructat quotidie, ter vero resorbet
horrendum; ne tu ibi forte-sis, quando absorbet;
non enim liberarit te ex malo vel Neptunus.
Sed valde Scyllæ scopulo prope-admotus, celeriter
navem præterage; quoniam longe satius est,
sex socios in navi desiderare, quam simul omnes.
Sic dixit: atque ego ipsam respondens allocutus-sum:
age vero jam mihi hoc, dea, vere dic,
si quo-pacto perniciosam quidem subterfugerim Charybdisin,
illam autem (Scyllam) propulsem, quando mihi lædet socios?
Sic dixi: ac statim respondit augustissima dearum:
infelix; et adhuc tibi bellica opera curæ-sunt
et labor; ne diis quidem cedes immortalibus?
Illa vero tibi non mortalis, sed immortale malum est,
graveque, difficileque, et immane, neque expugnabile:
neque ullum est præsidium; fugere optimum est ab illa.
Si enim cuncteris, arma-induens ad petram,
vereor ne te denuo impetu-facto consequatur
tot capitibus, totque viros abripiat.
Sed valde celeriter præternaviga; voca autem Cratain,
matrem Scyllæ, quæ ipsam peperit perniciem hominibus:
quæ eam deinde compescet denuo ne-irruat.
Thrinacriam vero ad insulam pervenies; ibi autem multæ
pascuntur Solis boves et pingues pecudes,
septem boum armenta, totque ovium greges pulcri,
quinquagenorum vero singuli: propagatio autem non fit ipsa-
rum,] neque unquam moriuntur: deæ vero pastores sunt,
Nymphæ pulcris-comis, Phaethusaque, Lampetieque,
quas peperit Soli Hyperioni divina Neera.

Τὰς μὲν ἄρα θρέψασα τεκοῦσά τε πότνια μήτηρ
 135 Θρινακίην ἐς νῆσον ἀπόκισπε τηλόθι ναίειν,
 μῆλα φυλασσόμεναι πατρώϊα καὶ ἑλικας βοῦς.
 Τὰς εἰ μὲν κ' αἰνέας ἑάας νόστου τε μέδῃαι,
 ἦ τ' ἂν ἐπ' εἰς Ἰθάκην κακὰ περ πάσχοντες ἰκοισθεῖ-
 εἰ δέ κε σίγηαι, τότε τοι τεκμαίρομ' ἐλευθρον
 140 νῆϊ τε καὶ ἐτάροις· αὐτὸς δ' εἰ πέρ κεν ἀλύξῃς,
 ὅψε κακῶς νεῖαι, δλέσας ἀπο πάντας ἐταίρους.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν Ἥώς.
 Ἦ μὲν ἔπειτ' ἀνὰ νῆσον ἀπέστιχε διὰ θεάων·
 αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα κίων ὠτρυνον ἐταίρους
 145 αὐτούς τ' ἀμβάλλειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον.
 [ἔξῃς δ' ἐξόμενοι πολὺν ἄλα τύπτον ἑρετμοῖς.]
 Ἦμῖν δ' αὖ κατόπισθε νεὸς κυανοπρώροιο
 ἱκμενον οὖρον λει πλησίστιον, ἐσθλὸν ἐταῖρον,
 150 Κίρκη εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήςεσσα.
 Αὐτίκα δ' ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα
 ἤμεθα· τὴν δ' ἀνεμὸς τε κυβερνήτης τ' ἴθυνεν.
 Δὴ τότε γῶν ἐτάροισι μετηύδων, ἀχύνμενος κῆρ·
 ὦ φίλοι, οὐ γὰρ χρὴ ἓνα ἰδμεναὶ οὐδὲ δύο ὅλους
 155 θάψαθ', ἀ μοι Κίρκη μυθήσατο, διὰ θεάων·
 ἀλλ' ἐρέω μὲν ἐγὼν, ἵνα εἰδότες ἦ καὶ θάνωμεν
 ἢ κεν ἀλευσάμενοι θάνατον καὶ Κῆρα φύγοιμεν.
 Σειρήνων μὲν πρῶτον ἀνώγει θεσπεσιῶν
 φθόγγον ἀλεύσασθαι καὶ λειμῶν' ἀνθεμόεντα·
 160 οἷον ἐμ' ἠνώγει ὅπ' ἀκούμεν· ἀλλὰ με δεσμῶ
 δῆσας ἐν ἀργαλέῳ—ὄφρ' ἐμπεδὸν αὐτόθι μένω—
 ὄρθον ἐν ἱστοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήρθω.
 Αἱ δέ κε λίσσωμαι ὑμέας λῦσαι τε κελεύω,
 ὑμεῖς δὲ πλεόνεσσι τότε ἐν δεσμοῖσι πιέζεσιν.
 165 Ἦτοι ἐγὼ τὰ ἕκαστα λέγων ἐτάροισι πείρασκον·
 τόρρα δὲ καρπαλίμως ἐξικετο νῆϋς εὐεργής
 νῆσον Σειρήνοισιν· ἔπειγε γὰρ οὖρος ἀπῆμων.
 Αὐτίκα ἔπειτ' ἀνεμὸς μὲν ἐπαύσατο, ἠδὲ γαλήνη
 ἐπλετο νηνεμίη· κοίμησε δὲ κύματα δαίμων.
 170 Ἀνοστάντες δ' ἑταροὶ νεὸς ἱστία μεθύσαντο
 καὶ τὰ μὲν ἐν νηϊ γλαφυρῇ θέσαν· οἱ δ' ἐπ' ἑρετμὰ
 ἐξόμενοι λεύκαινον ὕδωρ ἑστῆς ἐλάττησιν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κηροῖο μέγαν τροχὸν ὀξείῃ χαλκῷ
 τυτθὰ διατμήξας χερσὶ στιβαρῇσι πιέζευν·
 175 αἶψα δ' αἶνετο κηρὸς, ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἱς,
 Ἥελου τ' αὐγὴ Ὑπεριονίδας ἀνακτος·
 ἱεῖς δ' ἐτάροισιν ἐπ' οὐατα πᾶσιν αἶειψα.
 Οἱ δ' ἐν νηϊ μ' ἔδῃσαν βμοῦ χεῖρας τε πόδας τε
 ὄρθον ἐν ἱστοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήπτυν·
 180 αὐτοὶ δ' ἐξόμενοι πολὺν ἄλα τύπτον ἑρετμοῖς.
 Ἄλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆμεν, ὅσον τε γέγωνε βοήσας,
 ῥίμφα διώκοντες, τὰς δ' οὐ λάθην ὠκύαλος νῆς
 ἐγγύθεν ὀρρυμένη· λιγυρὴν δ' ἔντυνον αἰοδῆν·
 Δεῦρ' αἴ γ' ἰὼν, πολυαῖν' Ὀδυσσεῦ, μέγα κῶδος Ἀ-
 185 νῆα κατὰστησον, ἵνα νωϊτέρην ὅπ' ἀκούσῃς. [χαῖων,
 Οὐ γὰρ πῶς τις τῆδε παρήλασε νηὶ μελαίνῃ,
 πρίν γ' ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὅπ' ἀκούσαι·

Has quidem ut educarat pepereratque veneranda mater,
 Thrinacriam in insulam ablegavit, procul ut habitarent,
 oves custoditum paternas, et camuras boves.
 Eas si quidem illasas sinas, reditusque memor-sis,
 sane adhuc in Ithacam, mala licet patientes, perveneritis :
 sin vero lædas, tum tibi prædico exitum
 navique et sodalibus : ipse vero si quidem effugias,
 sero male redibis, amissis omnibus sociis.
 Sic dixit : statim vero in-aureo-solio venit Aurora.
 Ipsa quidem deinde per insulam abiit angustissima dearum :
 sed ego ad navem profectus hortabar socios,
 ipsique ut-inscenderent, et retinacula solverent.
 Illi vero statim ingrediebantur, et in transtris consedere.
 [ordine vero sedentes canum mare verberabant remis.]
 Nobis autem dein pone navem cærulea-prora
 secundum ventum misit implentem-vela, bonum socium,
 Circe pulcra-comis, potens dea, vocalis.
 Continuo vero armamentis omnibus ordinatis per navem
 sedimus; hanc autem ventusque gubernatorque dirigebant.
 Tum vero ego socios alloquebar, dolens corde :
 O amici, non enim oportet unum scire, nec duos solos,
 vaticinia, quæ mihi Circe dixit, angustissima dearum;
 sed dicam quidem ego, ut scientes vel moriamur,
 vel elapsi mortem et fatum effugiamus.
 Sirenium quidem primum jubet divinarum
 vocem evitare, et pratium floridum :
 solum me jubebat vocem audire : sed me vinculo
 ligate in duro (ut firmiter illic maneam),
 erectum ad basem-mali : ex ipso autem funes alligantur.
 Si vero orem vos, solve-reque jubeam,
 vos tamen pluribus tum in vinculis me constringite.
 Nempe ego hæc singula dicens sociis declarabam :
 interea autem celeriter venit navis fabrefacta
 ad-insulam Sirenium : urgebat enim ventus innoxius.
 Statim deinde ventus quidem quievit, ac tranquillitas
 erat sine-vento; sopiverat autem fluctus deus.
 Surgentes vero socii navis vela complicarunt,
 et ea quidem in navi cava collocarunt : ipsi autem ad remos
 sedentes, dealbabant aquam politis abietibus.
 At ego ceræ magnam massam-rotundam acuto ære
 minutatim dissectam manibus validis premebam :
 statim vero calefiebat cera, nam urgebat magna vis,
 Solisque splendor, Hyperionidæ regis :
 ordine vero sociis in aures omnibus illevis.
 Illi autem in navi me ligarunt, simul manusque pedesque,
 erectum ad basem-mali; ex eo autem funes alligarunt :
 ipsi vero sedentes canum mare verberabant remis.
 Sed quando tantum aberamus, quantum auditur aliquis cla-
 mans,] celeriter urgentes : illas non latuit velox-per-mare navis
 prope impulsæ : argutum vero exordiebantur cantum :
 Huc age profectus, laudatissime Ulysse, magnum decus
 Achivorum,] navem siste, ut nostram vocem audias.
 Non enim unquam aliquis præteregit nave nigra,
 priusquam nostram melleam ab oribus vocem audisset :

ἀλλ' ὅγε τερψάμενος νείται καὶ πλείονα εἰδώς.
 Ἴδμεν γάρ τοι πάνθ', ὅς ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 190 Ἀργεῖοι Τρώες τε θεῶν ἰότητι μῶγησαν·
 Ἴδμεν δ' ὅσσα γένηται ἐπὶ χθονὶ παυλοδοτείρῃ.
 Ὡς φάσαν, ἰεῖσαι ὅπα κάλλιμον· αὐτὰρ ἔμδν κῆρ
 ἤβελ' ἀκούμεναι, λῦσαι τ' ἐκέλευον ἑταίρους,
 ὁρῦσαι νευστάζων· οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον.
 195 Αὐτίκα δ' ἀνστάντες Περιμήδης Εὐρύλοχος τε·
 κλειοῖσ' μ' ἐν δεσμοῖσι δέον μάλλον τε πείζευν.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τάγχε παρήλασαν, οὐδ' ἔτ' ἔπειτα
 φθογγῆς Σειρήνων ἠκούομεν οὐδέ τ' αἰοδῆς,
 αἵψ' ἀπὸ κηρὸν ἔλοντο ἐμοὶ ἐρήρης ἑταῖροι,
 200 ὃν σφιν ἐπ' ὧσιν ἄλειψ', ἐμέ τ' ἐκ δεσμῶν ἀνέλυσαν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν, αὐτίκ' ἔπειτα
 καπνὸν καὶ μέγα κύμα ἶδον καὶ δούπον ἀκουσα·
 τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατ' ἐρετμὰ·
 βόμβησαν δ' ἄρα πάντα κατὰ ῥόον· ἔσχετο δ' αὐτοῦ
 205 νῆς, ἐπεὶ οὐκέτ' ἐρετμὰ προήκεια χερσὶν ἔπειγον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νῆος ἰὼν ὤτρυνον ἑταίρους
 μελιγχοῖς ἐπέεσσιν παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον·
 ὦ φίλοι, οὐ γάρ πώ τι κακῶν ἀδαήμονές εἰμεν·
 οὐ μὲν δὴ τόδε μῆζον ἔπι κακόν, ἢ ὅτε Κῶκλωψ
 210 εἶλεν ἐνὶ σπητὶ γλαφυρῷ κρατερῆρι βίηφι·
 ἀλλὰ καὶ ἔνθεν ἐμῇ ἀρετῇ βουλή τε νόη τε,
 ἐκφύγομεν καὶ που τῶνδε μνήσσεσθαι ὅτω.
 Νῦν δ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἶπω, περὶώμεθα πάντες.
 Ὑμεῖς μὲν κώπησιν ἄλως ῥηγμῖνα βαθεῖαν
 215 πύπετε κληῖδεςσιν ἐφήμενοι, αἶ κέ ποδι Ζεὺς
 δώη τόνδε γ' ὀλεθρον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι.
 Σοὶ δὲ, κυβερνήθ', ὧδ' ἐπιτέλλομαι· ἄλλ' ἐνὶ θυμῷ
 βάλλεω, ἐπεὶ νῆος γλαφυρῆς οἴηϊα νομῆς·
 τούτου μὲν καπνοῦ καὶ κύματος ἐκτὸς ἔεργε
 220 νῆα· σὺ δὲ σκοπέλου ἐπιμαίεο, μὴ σε λάθῃσιν
 κείσ' ἐξορήσασα, καὶ ἐς κακὸν ἄμμε βάλησθα.
 Ὡς ἐφάμην· οἱ δ' ὅκα ἐμοῖς ἐπέεσσιν πίθοντα.
 Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἐμυθεόμην, ἀπρηκτον ἀνίην·
 μὴ πῶς μοι δείσαντες ἀπολλήξειαν ἑταῖροι
 225 εἰρεσίης, ἐντὸς δὲ πυκάζοιεν σφέας αὐτούς.
 Καὶ τότε δὴ Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης ἀλεγεινῆς
 λανθανόμεν, ἐπεὶ οὔτι μ' ἀνώγει θωρήσσεσθαι·
 αὐτὰρ ἐγὼ καταδὺς κλυτὰ τεύχεα καὶ δύο δοῦρε
 μάχρ' ἐν χερσὶν ἔλῳν εἰς ἱκρία νῆος ἔβαινον
 230 πῶρος· ἔνθεν γάρ μιν ἐδέγμην πρῶτα φανείσθαι
 Σκύλλην πετραίην, ἣ μοι φέρε πῆμ' ἐτάροισιν.
 Οὐδέ πη ἀθρήσαι δυνάμην· ἔκαμον δέ μοι ὅσσε
 πάντη παπταίνοντι πρὸς ἡρωεῖδα πέτρην.
 Ἥμεῖς δὲ στενωπὸν ἀνέπλομεν γόωντες·
 235 ἔνθεν μὲν γὰρ Σκύλλ', ἐτέρωθι δὲ διὰ Χάρυβδις
 δεινὸν ἀνεβρόβδησε θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ.
 Ἦτοι ὅτ' ἐξήμεσε, λέθης ὥς ἐν πυρὶ πολλῷ
 πᾶσ' ἀνεμωμύρεσκε κυκωμένη· ὕψοσε δ' ἄχνη
 ἀκροισι σκοπέλοισιν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἔπιπτεν.
 240 Ἄλλ' ὅτ' ἀναβρόξειε θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ,
 πᾶσ' ἔντοσθε ψάνεσκε κυκωμένη· ἄμφι δὲ πέτρῃ,

verum ille delectatus ablit, et plura sciens.

Scimus etenim omnia, quaecunque in Troja lata
 Argivi Trojanique deorum voluntate pertulerunt :
 scimus etiam, quaecunque sunt in terra alma.

Sic dixerunt, emittentes vocem pulcrā; ac meum cor
 volebat audire, solvereque me jubebam socios,
 superciliis innuens; illi autem procumbentes remigabant.
 Statim vero surgentes Perimedes Eurylochusque,
 pluribus me in vinculis ligabant, magisque premebant.
 Ac postquam illas præterierant neque amplius deinde
 vocem Sirenum audiebamus, neque cantum,
 continuo ceram sibi-demserunt mei dilecti socii,
 quam ipsis in auribus illeveram, meque e vinculis resolvere.

Sed quando jam insulam reliquimus, statim deinde
 fumum et magnum fluctum vidi, et fragorem audiui :
 his autem timentibus ex manibus excidere remi;
 insonuerunt vero omnes per fluctum; sistebatur autem illic
 navis, quoniam non amplius remos longos manibus urgebant.
 At ego per navem vadens hortabar socios
 blandis verbis, astans, virum quæquam :

O amici, nequaquam enim malorum inexerti sumus :
 non quidem jam hoc majus imminet malum, quam quum
 Cyclops] clauderet nos in spelunca cava, forti violentia :
 sed et illinc mea virtute, consilioque, prudentiaque
 effugimus; et aliquando horum-recordaturos vos puto.
 Nunc vero agite, uti ego dixero, pareamus omnes.

Vos quidem remis maris fluctus profundos
 verberate, transtris insidentes, si forte Jupiter
 det hanc saltem mortem effugere et evitare.
 Tibi vero, gubernator, hoc præcipio; sed in animo
 reconde, quoniam navis cavæ gubernacula regis :
 hunc quidem fumum et fluctum extra dirige
 navem : tu vero scopulum observa, ne te lateat navis
 illinc evagata, et in malum nos conjicias.

Sic dixi : illi vero celeriter meis verbis paruerunt.
 Scyllam autem non commemorabam, immedicabile malum,
 ne qua mihi veriti cessarent socii
 a-remigatione, intraque constiparent se ipsos.

Et tum sane Circes quidem mandati tristic
 obliviscebar, quoniam neutiquam me jussit armari :
 at ego indutus inclyta arma, et duabus hastis
 longis in manus sumtis, ad tabulata navis ascendebar
 in-prora; inde enim ipsam expectabam primum apparituram
 Scyllam petrosam, quæ meis ferebat damnum sociis.
 Neque usquam videre potui; lassati-erant autem mihi oculi
 undique circumspicienti ad obscuram petram.

Nos vero angustias transvehēbamur flentes :
 ab-altera-parte enim Scylla erat, ab-altera autem divina Cha-
 rybdis] horrendum absorbit maris salsam aquam.
 Nempe quum evomebat, lebes sicut in igne multo,
 tota immurmurabat conturbata; in-altum autem aspergo
 summis scopulis utrisque incidebat.

Sed quum sorbebat maris salsam aquam,
 tota intus apparebat conturba : circum vero petram

δεινὸν ἐδεβρύχει· ὑπένερχε δὲ γαῖα φάνεσκεν
ψάμμῳ κυανῇ· τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ἦρει.
Ἥμεῖς μὲν πρὸς τήνδ' ἴδομεν, δαίσαντες ὀλεθρον·
245 τόφρα δέ μοι Σκύλλη κοίτης ἐκ νῆος ἐταίρους
ἐξ ἔλεθ', οἳ χερσίν τε βίηφι τε φέρτατοι ἦσαν.
Σκεψάμενος δ' ἐς νῆα βοὴν ἔμα και μεθ' ἐταίρους,
ἦδη τῶν ἐνόησα πόδας και χεῖρας ὑπέρθεν,
ὕψος' αἰερομένων· ἐμὲ δὲ φθέγγοντο καλεῦντες
250 ἔξονομακλήδην, τότε γ' ὕστατον, ἀχνύμενοι κῆρ.
Ὡς δ' ἔτ' ἐπὶ προβόλῳ ἀλιεύς περιμῆχει ῥάβδῳ
ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοις δόλον κατὰ εἶδατα βάλλων
ἐς πόντον προΐησι βοὸς κέρας ἀγραυλοῖο,
ἀσπαίροντα δ' ἔπειτα λαβὼν ἔρδινε θύραζε·
255 ὡς οἳ ἀσπαίροντες αἰείροντο προτὶ πέτρας
αὐτοῦ δ' εἰνὶ θύρῃσι κατήσθιε κεκλήγοντας,
χεῖρας ἐμοὶ ὀρέγοντας ἐν αἰνῇ δηιοτῆτι.
Οἴκτιστον δὴ κείνο ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
πάντων, ὅσος' ἐμόγησα πόρους ἄλως ἐξερεῖνων.
260 Αὐτὰρ ἐπεὶ πέτρας φύγομεν, δεινὴν τε Χάρυβδιν
Σκύλλην τ', αὐτίκ' ἔπειτα θεοῦ ἐς ἀμύμονα νῆσον
ἰκομένθ'· ἔνθα δ' ἔσαν καλαὶ βοές εὐρουμέτωποι,
πολλὰ δὲ ἱρία μῆλ' Ὑπερίονος Ἥελίοιο.
Δὴ τότε ἔγνων ἔτι πόντων ἔων ἐν νηὶ μελαίνῃ
265 μυκηθμοῦ τ' ἤκουσα βοῶν αὐλιζομενάων
οἷων τε βληχῆν· καὶ μοι ἔπος ἔμπεσε θυμῷ
μάντιος ἀλαοῦ, Θηβαίου Τειρεσίου,
Κίρκης τ' Αἰαΐης, ἥ μοι μάλα πολλ' ἐπέτελλεν
νῆσον ἀλεύασθαι τερψιμδρότου Ἥελίοιο.
270 Δὴ τότε ἔγνων ἐτάροις μετηγύδων, ἀχνύμενος κῆρ·
Κέλυστέ μευ μύθων, κακά περ πάσχοντες ἐταῖροι,
ὄφρ' ὑμῖν εἴπω μαντήϊα Τειρεσίου
Κίρκης τ' Αἰαΐης, ἥ μοι μάλα πολλ' ἐπέτελλεν
νῆσον ἀλεύασθαι τερψιμδρότου Ἥελίοιο·
275 ἔνθα γὰρ αἰνότατον καχὸν ἔμμεναι ἄμιν ἔφασκεν·
ἀλλὰ παρὲς τὴν νῆσον ἑλάνυετε νῆα μελαίναν.
Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.
Αὐτίκα δ' Εὐρύλοχος στυγερῷ μ' ἡμείβετο μύθῳ·
Σχετίλιός εἰς, Ὀδυσσεῦ· περί τοι μένος οὐδέ τι γυῖα
280 κάμνει· ἡ ῥά νυ σόλγες σιδήρεα πάντα τέτυκται,
ὅς ῥ' ἐτάρους καμάτῳ ἀδδηχότας ἦδ' και ὑπνῳ
οὐκ ἑάσας γαίης ἐπιβήμεναι· ἔνθα κεν αὐτε
νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ λαρὸν τετυκοίμηνθα δόρπον·
ἀλλ' αὐτως διὰ νύκτα βοὴν ἀλάτῃσθαι ἄνωγας,
285 νήσου ἀποπλαγχθέντας, ἐν ἡεροιδεῖ πόντῳ.
Ἐκ νυκτῶν δ' ἀνεμοὶ χαλεποὶ, δηλήματα νηῶν,
γίγνονται· πῇ κέν τις ὑπεκφύγοι αἰτὺν ὀλεθρον,
ἦν πως ἐξαπίνης ἔλθῃ ἀνέμοιο θεέλλα,
ἡ Νότος ἡ Ζεφύροιο δυσαιέος, οἷτε μάλιστα
290 νῆα διαβρᾶιουσι, θεῶν ἀέκητι ἀνάκτων;
Ἄλλ' ἦτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ
δόρπον θ' ὀπλισόμεσθα, βοῇ παρὰ νηὶ μένοντες·
ἦϊώθεν δ' ἀναβάντες ἐνόησομεν εὐρεῖ πόντῳ.
Ὡς ἔφατ' Εὐρύλοχος· ἐπὶ δ' ἦγον ἀλλοὶ ἐταῖροι.
295 Καὶ τότε δὴ γίγνωσκον, δὲ δὴ κακά μῆδετο δαίμων·

horrendum muglebat : infra autem terra apparebat
cum-arena caerulea : illos vero pallidus timor cepit.
Nos quidem hanc aspiciebamus, veriti interitum ;
interea autem mihi Scylla cava ex navi socios
sex abstulit, qui manibusque viribusque optimi erant.
Conspicatus autem in navem velocem simulque ad socios,
jam horum animadverti pedes et manus superne
in-altum sublatorum ; me vero compellabant vocantes
nominatim, tunc sane postremo, dolentes corde.
Ut autem quum in scopulo-projecto piscator praelonga virga
piscibus minutis per dolum escam objiciens,
in pontum demittit bovis cornu agrestis,
palpitantemque deinde correptum projicit foras :
sic illi palpitantes tollebantur ad petras :
illic autem in foribus eos devorabat Scylla clamantes,
manus mihi porrigentes in gravi calamitate.
Miserabilissimum vero illud meis vidi oculis
omnium, quaecunque passus-sum vias maris perlustrans.
Ac postquam petras effugeramus, horrendamque Char-
ybdin] Scyllamque, statim deinde dei ad eximiam insulam
pervenimus : ibi autem erant pulcræ boves latis frontibus :
multæque pingues pecudes Hyperionis filii, Solis.
Tum vero ego adhuc in-mari versans, in navi nigra,
mugitumque audiui boum stabulantium,
oviumque balatum ; et mihi sermo incidit animo
vatis cæci, Thebani Tiresiæ,
Circesque Æææ, quæ mihi plurimum præcipiebat
insulam ut-vitarem homines-oblactantis Solis.
Tum vero ego socios alloquebar, dolens corde :
Audite meos sermones, mala quamvis patientes, socil,
ut vobis dicam vaticinia Tiresiæ,
Circesque Æææ, quæ mihi plurimum præcipiebat,
insulam ut-vitarem homines-oblactantis Solis ;
ibi enim gravissimum malum fore nobis dicebat :
sed præter hanc insulam agite navem nigram.
Sic dixi ; illis autem confractum-est carum cor.
Statim vero Eurylochus molesto mihi respondit sermone :
Crudelis es, Ulysse ; abundat tibi robur, nec quicquam
membris] defatigaris ; profecto utique tibi omnia ferrea sur-
qui quidem socios, labore defatigatos, atque etiam somn-
mitos,] non sinis terram conscendere : ubi demum
insula in circumflua lautam paraverimus cœnam :
sed sic per noctem celerem errare jubes,
ab-insula divagatos, in obscuro ponto.
Enocticus autem venti graves, perniciēs navium,
oriuntur : quamvis effugerit sævum exitium,
si forte repente ingruerit venti procella,
sive Noti, sive Zephyri graviter-spirantis, qui potissimum
navem disperdunt, diis invitis regibus ?
Verum sane nunc quidem pareamus nocti nigrae,
cœnamque apparemus, celerem apud navem manentes :
mane autem consensam navem immitemus lato ponto.
Sic dixit Eurylochus ; comprobantur autem ceteri socil.
Et tunc agnoscebam, quod jam mala moliebatur deus ;

καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·

Ἐδρύλοχ', ἡ μάλα δὴ με βιάζεστε, μούνον ἔοντα·
 ἄλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὁμοσάσατε καρτερόν ὄρκον,
 εἰ κέ τιν' ἡδὲ βοῶν ἀγέλην ἡ πῶῦ μέγ' οἶδ' ὦν
 300 εὐρωμεν, μὴ πού τις ἀτασθαλίῃσι κακῇσιν
 ἢ βοῦν ἢ ἔτι μῆλον ἀποκτάνῃ· ἀλλὰ ἐκηλοι
 ἐσθίετε βρώμην, τὴν ἀθανάτη πόρε Κίρκη.

ᾧς ἐφάμην· οἱ δ' αὐτίκ' ἀπώμυνον, ὥς ἐκέλευον.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὁμοσάν τε τελευτήσαν τε τὸν ὄρκον,
 305 στήσαμεν ἐν λιμένι γλαφυρῷ εὐεργέα νῆα,
 ἄγχ' ὕδατος γλυκεροῖο καὶ ἐξαπέβησαν ἑταῖροι
 νηὸς, ἔπειτα δὲ δόρπον ἐπισταμένως τετύκοντο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 μνησάμενοι δὲ ἔπειτα φίλους ἔκλειον ἑταίρους,
 310 οὐδ' ἔραγε Σκύλλῃ, γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἐλοῦσα·
 κλαιόντεςσι δὲ τοῖσιν ἐπήλυθε νῆδυμος ὕπνος.

Ἦμος δὲ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστρον βεβήκει,
 ὥρσεν ἐπὶ ζαῖν' ἀνεμον νεφεληγερέτα Ζεὺς
 λαίλαπι θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψεν
 315 γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὥρρει δ' οὐρανόνθεν νύξ.

Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 νῆα μὲν ὠρμίσαμεν, κοῖλον σπῆος εἰσερύσαντες·
 ἔνθα δ' ἔσαν Νυμφῶν καλοὶ χοροὶ ἡδὲ θόωκοι·
 καὶ τότε ἔγὼν ἀγορῇν θέμενος μετὰ πᾶσιν ἔειπον·

320 ὦ φίλοι, ἐν γὰρ νηὶ θαῖ βρώσις τε πόσις τε
 ἐστίν, τῶν δὲ βοῶν ἀπεχώμεθα, μήτι πάθωμεν
 δεινοῦ γὰρ θεοῦ αἶδε βόες καὶ ἵφια μῆλα,
 Ἥελίου, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει.

ᾧς ἐφάμην· τοῖσιν δ' ἐπεπιθέτο θυμὸς ἀγῆνωρ.

325 Μῆνα δὲ πάντ' ἀλληκτος ἦν Νότος, οὐδέ τις ἄλλος
 γίγνεται ἔπειτ' ἀνέμων, εἰ μὴ Εὐρὸς τε Νότος τε.

Οἱ δ' ἔως μὲν σίτον ἔχον καὶ οἶνον ἐρυρόν,
 τόφρα βοῶν ἀπέχοντο, λιλαιόμενοι βιότοιο.

Ἀλλ' ὅτε δὴ νηὸς ἐξεφθίτο ἧτα πάντα,
 330 καὶ δὴ ἄγρην ἐφέπεσκον ἀλητεῖοντες ἀνάγκη,
 ἰγθύς δρονιθὰς τε, φίλας δ' ἐπὶ χεῖρας ἵκοιτο,
 γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν· ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός.
 Δὴ τότε ἔγὼν ἀνὰ νῆσον ἀπέστιχον, ὄφρα θεοῖσιν
 εὐξαίμην, εἰ τίς μοι δόδον φήναιε νέεσθαι.

335 Ἀλλ' ὅτε δὴ διὰ νήσου ἰὼν ἤλυθα ἑταίρους,
 χεῖρας νιψάμενος, ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο,
 ἡρώμην πάντεσσι θεοῖς, οἱ Ὀλύμπον ἔχουσιν·
 οἱ δ' ἄρα μοι γλυκύν ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχουσιν.
 Εὐρύλοχος δ' ἐτάροισι κακῆς ἐξήρχετο βουλῆς· [ροί·

340 Κέκλυτέ μευ μύθων, κακὰ περ πάσχοντες, ἑταῖ-
 πάντες μὲν στυγεροὶ θάνατοι δειλοῖσι βροτοῖσιν,
 λιμῷ δ' οἰκτιστον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν.

Ἀλλ' ἄγετ', Ἥελιοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας
 βέξομεν ἀθανάτοισι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.

345 Εἰ δέ κεν εἰς Ἰθάκην ἀφικόμεθα, πατρίδα γαῖαν,
 αἰψὰ κεν Ἥελίῳ Ὑπερίονι πίονα νηὸν
 τεύξομεν, ἐν δέ κε θεῖμεν ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλά·
 εἰ δὲ γολωσάμενός τι βοῶν ὀρθοκρατῶν,
 νῆ' ἐθέλῃ ὀλέσαι, ἐπὶ δ' ἔσπωνται θεοὶ ἄλλοι,

et illum compellans, verbis alatis allocutus-sum :

Euryloche, profecto valde jam me urgetis, solus quum-
 sim :] sed age, nunc mihi omnes iurate firmum jusjurandum :
 si quod aut boum armentum, aut gregem magnum ovium
 inveniamus, ne ullo-modo quis insipientia mala
 aut bovem, aut etiam pecudem occidat : sed quiete
 comedite cibum, quem immortalis præbuit Circe.

Sic dixi : illi autem protinus abjurabant, ut jussi.

Ac postquam jurarant peregerantque jusjurandum,
 constituimus in portu cavo fabrefactam navem,
 prope aquam dulcem ; et egressi sunt socii
 e-navi, deinde autem cœnam scite appararunt.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 recordati deinde caros flebant socios,
 quos devoraverat Scylla, cava ex navi ereptos :
 flentibus autem iis supervenit dulcis somnus.

Quando vero tertia-pars noctis erat, et astra transierant,
 immisit vehementem ventum nubes-cogens Jupiter
 turbine cum ingenti ; ac nubibus cooperuit
 terram simul et pontum : ingruit autem de-cœlo nox.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 navem quidem subduximus, in-cavum specum intro-tra-
 clam ;] ubi erant Nympharum pulcri chori ac sedilia :
 et tum ego, concione instituta, inter omnes dixi :

O amici, in navi enim celeri cibusque potusque
 est ; verum a-bobus abstineamus, ne-quid patiamur ;
 gravis enim dei hæc boves sunt et eximiae pecudes,
 Solis, qui omnia inspicit, et omnia audit.

Sic dixi ; illis vero persuasus-est animus generosus.

Mensem autem integrum perpetuus flabat Notus, nec ullus
 alius] oriebatur inde ventorum, nisi Eurisque Notisque.
 Illi autem, quamdiu quidem panem habebant et vinum ru-
 brum,] tamdiu a-bobus abstinebant, cupientes victus.

Sed quum jam e-navi absumta-essent viatica omnia,
 tum demum prædam sequebantur palantes necessitate,
 pisces, avesque, caras quodcunque in-manus venisset,
 uncis hamis : vexabat vero ventrem fames.

Tum vero ego per insulam secessi, ut diis
 supplicarem, si quis mihi viam monstraret, ut-redirem.

Sed quum jam per insulam profectus declinasseim a-sociis,
 manibus lotis, ubi receptus erat a-vento,
 supplicabam omnibus diis, qui Olympum habitant ;
 hi vero inde mihi dulcem somnum palpebris infudere.
 Eurylochus autem sociis mali auctor exstitit consilii :

Audite meos sermones, mala quamvis patientes, socii :
 omnes quidem invisæ sunt mortes miseris mortalibus,
 fame vero miserrimum est mori et fatum consequi.

Sed agile, Solis boum abactis optimis,
 sacrificabimus immortalibus, qui cælum latum habitant.

Si vero in Ithacam pervenerimus, patriam terram,
 statim Soli Hyperioni opulentum templum
 struemus ; et imponemus donaria multa et pretiosa ;
 sin autem aliquantum iratus ob-boves erectis-cornibus,
 navem velit perdere, suffragenturque dii ceteri,

360 βούλομαι ἄπαξ πρὸς κύμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσαι,
ἢ δὴθὰ στρεφύεσθαι, ἔων ἐν νήσῳ ἐρήμῃ.

Ἦς ἔφατ' Εὐρύλοχος ἐπὶ δ' ἤνεον ἄλλοι ἑταῖροι·

Αὐτίκα δ' Ἥελιοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας
ἐγγύθεν· οὐ γὰρ τῆλε νεὸς κυανοπρώροιο

365 βοσκέσκονθ' ἑλικες καλαὶ βόες, εὐρυμέτωποι·

τάς δὲ περιστήσαντο καὶ εὐχετόωντο θεοῖσιν,

φύλλα δρεψάμενοι τέρενα δρυὸς ὑψικόμοιο·

οὐ γὰρ ἔχον κρήναι λευκὸν εὖσσέλιμον ἐπὶ νηός.

Αὐτὰρ ἐπεὶ β' εὗξαντο καὶ ἔσφαζαν καὶ ἔδειραν,

360 μηρούς τ' ἐξέταμον κατὰ τε κνήσῃ ἐκάλυψαν,

δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν·

οὐδ' εἶχον μέθυ λείψαι ἐπ' αἰδομένοις ἱεροῖσιν,

ἀλλ' ὕδατι σπένδοντες ἐπώπτων ἔγκατα πάντα.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,

365 μίστυλλον τ' ἄρα τὰλλα καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν.

Καὶ τότε μοι βλεφάρων ἐξέσσυτο νήδυμος ὕπνος·

βῆν δ' ἵναί τι νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης.

Ἄλλ' ὅτε δὴ σγεδὸν ἦα κῶν νεὸς ἀμφιέλισης,

καὶ τότε με κνήσῃ ἀμφήλυθεν ἡδὺς αὐτμή·

370 οἰμώξας δὲ θεοῖσι μετ' ἀθανάτοισι γεγώνευν·

Ζεῦ πάτερ ἡδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἰόντες,

ἦ με μάλ' εἰς ἄτην κοιμήσατε νηλεῖ ὕπνῳ,

οἱ δ' ἔταροι μέγα ἔργον ἐμητίσαντο μένοντες.

Ἠμέα δ' Ἥελίῳ Ὑπερίονι ἀγγέλος ἦλθεν

375 Λαμπετῇ τανύπεπλος, δ' οἱ βόας ἔκταμεν ἡμεῖς.

Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι μετῆύδα, χωόμενος κῆρ·

Ζεῦ πάτερ ἡδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἰόντες,

τίσαι δὴ ἐτάρους Λαερτιάδῳ Ὀδυσσοῖ,

οἱ μὲν βούς ἔκτειναν ὑπέρβιον· ἦσιν ἔγωγε

380 γάρεσκον μὲν ἴων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα

ἡδ' ὅπote ἄψ' ἐπὶ γαίαν ἀπ' οὐρανόθεν προτραποίμην.

Εἰ δέ μοι οὐ τίσουςι βοῶν ἐπιεικέ' ἀμοιβήν,

δύσμοιαι εἰς Αἴδαο καὶ ἐν νεκυεσσι φασίηνω.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

385 Ἦλὲ, ἦτοι μὲν σὺ μετ' ἀθανάτοισι φάεινε

καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν·

τῶν δέ κ' ἐγὼ τάχα νῆα θοὴν ἀργῇτι κεραυνῷ

τυτθὰ βαλὼν κεάσαιμι μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.

Ταῦτα δ' ἐγὼν ἤκουσα Καλυψοῦς ὑψικόμοιο·

390 ἡ δ' ἔφη Ἑρμείῳ διακτόρου αὐτὴ ἀκοῦσαι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν,

νεῖκεον ἄλλοθεν ἄλλον ἐπιστάδον, οὐδέ τι μῆχος

εὐρέμεναι δυνάμεσθαι· βόες δ' ἀπέτεθνανσαν ἤδη.

Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοὶ τέσσαρα προῦφαινον·

395 εἶρπον μὲν βῆνοι, κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει,

ὀπταλῖα τε καὶ ὠμά· βοῶν δ' ὥς γίγντο φωνή.

Ἐξήμαρ μὲν ἔπειτα ἔμοι ἐρίηρες ἑταῖροι

δαίνυντ' Ἥελιοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας·

ἀλλ' ὅτε δὴ ἔδομον ἦμαρ ἐπὶ Ζεὺς θῆκε Κρονίων,

400 καὶ τότε ἔπειτ' ἀνεμὸς μὲν ἐπαύσατο λαοῖσι θυῶν·

ἡμεῖς δ' αἰψ' ἀναβάντες ἐνήκαμεν εὐρέϊ πόντῳ,

ἰσθὸν στησάμενοι ἀνά θ' ἰστίᾳ λευκῇ ἐρύσαντες.

Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν, οὐδέ τις ἄλλη

malo semel ad fluctus hians animam perdere
quam diu tabescere, manens in insula deserta.

Sic dixit Eurylochus; comprobabant vero ceteri socii.

Statim autem Solis ex-bobus quum-abegissent optimas

e-propinquo: non enim longe a-nave caerulea-prora

pascabantur camuræ pulcræ boves, latis-frontibus:

has circumstabant, et vota-faciebant diis,

foliis decerpitis teneris quercus alte-comantis:

non enim habebant hordeum album bene-tabulata in navi.

Ac postquam precati-erant et mactarant et excoriarant,

femoraque exsecuere, et adipe cooperuerunt,

eam duplicantes, superque ipsi frustra-cruda-posuere;

neque habebant vinum ad-libandum super ardentibus sacris

sed aqua libantes assabant intestina omnia.

Ac postquam femora exusta-erant, et ipsi viscera gustarant,

minutatimque secuere cetera, et veribus transfixere.

Et tunc mihi palpebris excidit suavis somnus:

profectusque-sum ire ad navem velocem et litus maris.

Sed quum jam prope essem profectus navem utrinque-recur-

vam,] tunc mihi nidoris obvenit dulce flamen:

ejulans vero deos ad immortales clamavi:

Jupiter pater, ac ceteri beati dii sempiterni,

profecto me valde in damnum sopivisti sævo somno;

socii vero magnum facinus moliti-sunt manentes.

Velox autem Soli Hyperioni nuntia venit

Lampetie peplum-trahens, quod ei boves mactavimus nos.

Statim autem is inter-immortales dixit, iratus corde:

Jupiter pater, ac ceteri beati dii sempiterni,

fac luere jam socios Laertiadæ Ulyssis,

qui meas boves occiderunt superbe: quibus ego

gaudebam quidem profectus in cælum stellatum,

et quando retro ad terram e cælo revertebar.

Si vero mihi non luent boum condignam retributionem,

descendam in Orcum, et inter mortuos lucebo.

Hunc autem respondens allocutus-est nubes-cogens Jupiter:

Sol, sane tu quidem inter immortales luceto

et mortales homines super almam terram:

horum autem ego cito navem celerem candenti fulmine

minutatim iclam diffidero, medio in nigro ponto.

Hæc vero ego audiavi a-Calypsone pulcris-comis:

illa autem dixit a-Mercurio internuntio se-ipsam audivisse.

Ac postquam ad navem perveneram et mare,

objurgabam aliunde alium astans, neque ullum remedium

invenire potuimus: boves enim mortuæ-erant jam.

Eis autem continuo deinde dii prodigia ostendebant:

serpebant quidem pelles, carnes autem circum verua mugie-

bant,] assæque et crudæ; boum vero quasi fiebat vox.

Sex-diebus quidem deinde mei dilecti socii

epulabantur Solis de-bobus abigentes optimas:

sed quando jam septimum diem Jupiter induxit Saturnius,

tum vero deinde ventus quidem desiiit turbine sævire:

nos autem statim conscensam navem immisimus lato mari.

malo erecto, ac velis albis expansis.

Verum ubi jam hanc insulam reliqueramus, nec ulla alia

φαίνεται γαιάνων, ἀλλ' οὐρανὸς ἡδὲ θάλασσα,
 406 δὴ τότε κυανένην νεφέλην ἔστησε Κρονίων
 νηὸς ὅπερ γλαφυρῆς· ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς.
 Ἦ δ' ἔθει οὐ μάλα πολλὸν ἐπὶ χρόνον· αἶψα γὰρ ἤλθεν
 κεκληγὼς Ζέφυρος, μεγάλη σὺν λαίλαπι θύων·
 ἱστοῦ δὲ προτόνους ἐβόη· ἀνέμοιο θύελλα
 410 ἀμφοτέρους· ἱστὸς δ' ὀπίσω πέσεν, ὅπλα τε πάντα
 εἰς ἀντλὸν κατέχυνθ'· ὁ δ' ἄρα πρύμνῃ ἐνὶ νηϊ
 πλῆξε κυβερνήτεω κεφαλῇ, σὺν δ' ὅστέ' ἀράξεν
 πάντ' ἀμυδὶς κεφαλῆς· ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτήρι ἐοικὼς
 κάππεσ' ἀπ' ἱκρίοφιν, λίπε δ' ὅστέα θυμὸς ἀγῆνυρ.
 416 Ζεὺς δ' ἀμυδὶς βρόντης καὶ ἐμβαλε νηϊ κεραυνόν·
 ἡ δ' ἐλελήθη πᾶσα, Διὸς πληγείσα κεραυνῷ,
 ἐν δὲ θεοῖου πλῆτο· πέσον δ' ἐκ νηὸς ἑταῖροι.
 Οἱ δὲ κορώνησιν ἱκελοι περὶ νῆα μέλαιναν
 κύμασιν ἐμφορέοντο· θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον.
 420 Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἐφοίτων, ὅρ' ἀπὸ τοίχους
 λῦσε κλύδων τρόπιος· τὴν δὲ ψιλὴν φέρε κύμα.
 Ἐκ δὲ οἱ ἱστὸν ἀράξε ποτὶ τρόπιν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
 ἐπίτονος βέβλητο, βοὸς ῥινοιο τετευχός.
 Τῷ β' ἀμφω συνέεργον ἰμοῦ τρόπιν ἡδὲ καὶ ἱστόν·
 425 ἐξόμενος δ' ἐπὶ τοῖς φερόμην ὄλοισι ἀνέμοισιν.
 Ἔνθ' ἦτοι Ζέφυρος μὲν ἐπαύσατο λαίλαπι θύων·
 ἤλθε δ' ἐπὶ Νότος ὥκα, φέρον ἐμῷ ἄλγεα θυμῷ,
 ὅρ' ἔτι τὴν ὄλοην ἀναμετρήσαιμι Χάρυβδιν.
 Παννύχιος φερόμην· ἅμα δ' ἡελίῳ ἀνιόντι
 430 ἤλθον ἐπὶ Σκύλλης σκόπελον δεινὴν τε Χάρυβδιν.
 Ἦ μὲν ἀνερρόβησε θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ·
 αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ μακρὸν ἐρινεὸν ὑψός· ἀερθεὶς
 τῷ προσφύς ἐχόμεν ὡς νυκτερίς· οὐδὲ πη εἶχον
 οὐτε στηρίζαι ποσὶν ἐμπεδον οὔτ' ἐπιθῆναι.
 435 Ῥίζαι γὰρ ἐκὰς εἶχον, ἀπῆυροι δ' ἔσαν ὄροι,
 μακροὶ τε μεγάλοι τε, κατεσχίαον δὲ Χάρυβδιν.
 Νωλεμέως δ' ἐχόμεν, ὅρ' ἐξεμέσειεν ὀπίσσω
 ἱστὸν καὶ τρόπιν αὐτίς· ἐελομένῳ δέ μοι ἤλθον
 ὄψ'· ἦμος δ' ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορῆθεν ἀνέστη,
 440 κρίνων νείκεα πολλὰ δικαζομένων αἰζηῶν,
 τῆμος δὴ τάγε δοῦρα Χαρύβιδος ἐξεφάνθη.
 Ἦκα δ' ἐγὼ καθύπερθε πόδας καὶ χεῖρε φέρεσθαι,
 μέσσω δ' ἐνδοῦπησα παρῆς περιμήκεα δοῦρα,
 ἐξόμενος δ' ἐπὶ τοῖσι διήρεσα χερσὶν ἐμῇσιν.
 445 [Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἔασα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 εἰσιδέειν· οὐ γὰρ κεν ὑπέκφυγον αἰπὺν δλεθρον.]
 Ἔνθεν δ' ἐννήμαρ φερόμην· δεκάτῃ δέ με νυκτὶ
 νῆσον ἐς Ὀγυγίην πέλασαν θεοί· ἐνθα Καλυψώ
 ναίει εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα,
 450 ἥ μ' ἐφίλει· τ' ἐκόμει τε. Τί τοι τάδε μυθολογεῖω;
 ἡδὴ γάρ τοι χθιζὸς ἐμυθεύμεν ἐνὶ οἴκῳ
 σοὶ τε καὶ ἰφθίμῃ ἀλόχῳ· ἐχθρὸν δέ μοι ἔστιν
 αὐτίς ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεῖν.

apparebat terrarum, sed cælum atque mare,
 tum vero cæruleam nebulam statuit Saturnius
 navem super cavam; obscuratusque est pontus ab ipsa.
 Ea autem currebat haud valde multum in tempus; statim enim
 venit] stridens Zephyrus, magno cum turbine furens :
 mali autem rudentes rupit venti procella
 ambos; malus vero retro cecidit, armamenta que omnia
 in sentinam decidere : is autem in puppi navis
 percussit gubernatoris caput, atque ossa confregit
 omnia simul capitis; ille vero urinatori similis
 decidit a tabulatis, reliquitque ossa animus generosus.
 Jupiter autem crebro intonuit, et iniecit navi fulmen;
 ea autem contorta est tota, Jovis icta fulmine;
 ac sulphure impleta est : ceciderunt vero e navi socii.
 Illi autem cornicibus *marinis* similes circa navem nigram
 in-fluctibus ferebantur : deus vero *itis* auferebat reditum.

At ego per navem incedebam, donec latera
 solvit fluctuum-impetus a-carina; eam vero inermem ferebat
 unda.] Effregit autem ei malum usque-ad carinam; ac super
 ipso] lorum inditum erat, bovis corio factum.

Hoc utique colligabam utrumque, pariter carinam atque etiam
 malum;] sedens autem super his, ferebar a-perniciosis ventis.

Tum sane Zephyrus quidem desitit turbine furere :
 supervenit autem Notus cito, ferens meo dolore animo,
 ut iterum istam perniciosam remetirer Charybdin.

Totam-per-noctem ferebar; simul autem cum-sole oriente
 veni ad Scyllæ scopulum, horrendamque Charybdin.

Hæc quidem absorpsit maris salsam aquam;
 at ego ad proceram caprificum alte levatus,
 ei adhærens tenebar, veluti vespertilio; nec usquam potui
 neque hære pedibus firmiter, neque ascendere.

Radices enim longe erant, alte-remoti autem erant rami,
 longique magnique; obumbrabant vero Charybdin.

Continenter autem hærebam, donec evomeret retrorsum
 malum et carinam rursus; cupienti autem mihi advenit
 tandem : quando autem ad cœnam vir e-foro surgit,
 judicans lites multas litigantium juvenum,
 tunc demum hæc ligna e-Charybdi apparebant.

Demisi vero ego desuper pedes et manus, ut-ferret;
 in-medium autem cum-sonitu-incidi præter prælonga ligna,
 sedensque super his remigavi manibus meis.

[Scyllam autem non-amplius sivit pater hominumque deôm-
 que] aspicere me : non enim effugissem altam perniciem.]

Inde autem per-novem-dies ferebar: decima autem me nocte
 insulam in Ogygiam appulerunt dii, ubi Calypso
 habitat pulcris-comis, potens dea, vocalis;
 quæ me amiceque-excipiebat, fovebatque. Quid tibi hæc snar-
 rem?] jam etenim heri enarrabam in domo
 tibi que et præstanti uxori : odiosum vero mihi est
 rursum luculenter dicta enarrare.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ν.

Ὀδυσσεὺς ἀπόπλους παρὰ Φαιάκων
καὶ ἄφιξις εἰς Ἰθάκην.

Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀχὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
κληθῆμ' ὃ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκίοεντα.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
Ἦ Ὀδυσσεῦ, ἐπεὶ ἔκλυ ἐμὸν ποτὶ χαλκοβατέες δῶ,
ἢ ὑπερέφες, τῷ σ' οὔτι παλιμπλαγχθέντα γ' ὄϊω
ἄψ ἀπονοστήσειν, εἰ καὶ μάλα πολλὰ πέπονθας.
Ἵμέων δ' ἀνδρὶ ἐκάστω ἐφιέμενος τάδε εἴρω,
ὅσσοι ἐνὶ μεγάροισι γερούσιον αἴθοπα οἶνον
αἰεὶ πίνετ' ἐμοῖσιν, ἀκούάζεσθε δ' αἰοῖδ'·
10 εἴματα μὲν δὴ ξείνῳ εὐξέσθη ἐνὶ χηλῇ
κεῖται καὶ χρυσὸς πολυδαίδαλος ἄλλα τε πάντα
δῶρ', ὅσα Φαιήκων βουλευφόροι ἐνθάδ' ἐνεικαν·
ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν ἠδὲ λέβητα
ἀνδρακᾶς· ἡμεῖς δ' αὐτὲ ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον
15 τισόμεθ'· ἀργαλέον γάρ ἐνα προικὸς χαρίσασθαι.
Ἦς ἔφατ' Ἀλκίνοος· τοῖσιν δ' ἐπήνδανε μῦθος.
Οἱ μὲν κακχείοντες ἔβαν ὀκνόνδε ἕκαστος.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη βοδὸδάκτυλος Ἥως,
νῆ' ἄρ' ἔπτεσσεύοντο, φέρον δ' εὐήνορα χαλκόν·
20 καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηχ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
αὐτὸς ἰὼν διὰ νηὸς ὑπὸ ζυγὰ, μὴ τιν' ἐταίρων
βλάπτοι θλαυνόντων, ὅποτε σπερχοῖατ' ἑρემοῖς.
Οἱ δ' εἰς Ἀλκινόοιο κλῖον καὶ δαῖτ' ἀλέγνουν.
Τοῖσι δὲ βοῦν ἱέρευσ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο
25 Ζηνὶ κελαινεφέϊ Κρονίδῃ, ὃς πᾶσιν ἀνάσσει.
Μῆρα δὲ κελαινὰς δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα,
τεσπόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος αἰοῖδς,
Δημόδοκος, λαοῖσι τετιμένος. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
πολλὰ πρὸς ἥλιον κεφαλὴν τρέπε παμφανόωντα,
30 δύναι ἐπειγόμενος· δὴ γὰρ μενέαινε νέεσθαι.
Ἦς δ' ἔτ' ἀνὴρ δόρποιο λιλαιέται, ὅτε πανῆμαρ
νεῖδ' ἀν' ἑλκητον βόε οἶνοπε πηκτὸν ἄροτρον·
ἀσπασίως δ' ἄρα τῷ κατέδω φάος ἡελίοιο
δόρπον ἐποίχεσθαι, βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι·
35 ὥς Ὀδυσσῇ ἀσπαστὸν ἔδω φάος ἡελίοιο.
Αἴψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετ' ἑτάδω,
Ἀλκινόῳ δὲ μάλιστα πιφρυσχόμενος φάτο μῦθον·
Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
πέμπετε με σπείσαντες ἀπήμονα, χαίρετε δ' αὐτοί·
40 ἥδη γὰρ τετέλεσται, ἃ μοι φίλος ἦελε θυμὸς,
πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τὰ μοι θεοὶ Οὐρανίωινες
ὀλβια ποιήσaiαν· ἀμύμονα δ' οἴκοι ἀχοῖτιν
νοστήσας εὖροιμι σὺν ἀρτεμέεσσι φίλοισιν.
Ἵμεῖς δ' αὖθι μένοντες εὐφραίνοιτε γυναῖκας
45 κουριδίας καὶ τέκνα· θεοὶ δ' ἀρετὴν ὀπάσειαν
παντοίην, καὶ μή τι καχὸν μεταδήμιον εἴη.
Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἠδ' ἐκέλευον

ODYSSEÆ XIII.

Ulyssis discessus a Phæacibus et ad-
ventus in Ithacam.

Sic dixit : illi autem omnes obmutuerunt silentio ;
oblectationeque tenebantur per ædes umbrosas.
Huic autem vicissim Alcinoos respondit dixitque :

O Ulysse , quandoquidem venisti meam ad ære-fundatam
domum ,] altam , eo te neutiquam iterum-errantem puto
rediturum-esse , etsi valde multa passus-es.
Vestrum autem viro unicuique præcipiens hæc dico ,
quotquot in ædibus honorarium nigrum vinum
semper bibitis meis , auditisque cantorem :
vestes quidem jam hospiti bene-polita in arca
jacent , et aurum multa-arte-elaboratum , alique omnia
dona , quæcunque Phæacum consiliarii huc attulerunt :
verum age , ei demus tripodem magnum ac lebetem ,
viritem ; nos autem rursus congregati in populo
rependemus : grave enim uni fuerit de-suo-totum præbere.

Sic dixit Alcinoos ; illis vero placebat sermo.
Ii quidem decubituri abierunt domum unusquisque.
Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora ,
ad-navem inde properabant , ferebantque viros-honestans æs :
et hæc quidem bene deposuit sacra vis Alcinoi ,
ipse vadens per navem , sub transtris , ne quem sociorum
læderent impellentium , quando incumbere remis.
Illi autem ad Alcinoi domum iverunt et convivium curabant.

Inter hos autem bovem mactavit sacra vis Alcinoi
Jovi atas-nubes-cogenti Saturnio , qui omnibus imperat.
Femoribus autem assatis , epulabantur illustres epulas
oblectantes-sese-inter ipsos vero modulabatur divinus cantor ,
Demodocus , a-civibus honoratus. At Ulysses
sæpe ad solem caput vertebat splendidum ,
ut-occideret expetens ; jamdudum enim cupiebat reverti.
Sicut autem quum vir carnem concupiscit , cui toto-die
per novale traxere duo-boves nigri compactum ararum ;
optato autem huic occidit lumen solis ,
carnem ut-obeat ; affliguntur vero genia eunti :
sic Ulyssi gratum occidit lumen solis.
Statim autem inter-Phæacas remigii-studiosos locutus-est ,
Alcinoos autem maxime loquens dixit sermonem :

Alcinoos rex , omnium illustrissime civium ,
mittite me , postquam-libaveritis , illarum ; valete vero ipsi :
jam enim perfecta-sunt , quæ mihi carus volebat animus ,
deductio et cara dona , quæ mihi dii coelestes
fortunata faciunt : eximiam autem domi uxorem
ultram reversus inveniam , cum incolumibus amictis.
Vos autem hic manentes oblectetis uxores
ingenuas et liberos ; dii vero virtutem dent
omnigenam , et ne-quod malum in-populo sit.

Sic dixit : illi vero omnes collaudabant , et jubebant

πεμπέμεναι τὸν ξείνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ξείπεν.

Καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·

80 Ποντόνοε, κρητῆρα κερασσάμενος μέθυ νεῖμον
πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ὅρρ' εὐξάμενοι Διὶ πατρὶ
τὸν ξείνον πέμπωμεν ἐὼν ἐς πατρίδα γαίαν.

Ἦς φάτο· Ποντόνοος δὲ μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα,
νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπισταδόν· οἱ δὲ θεοῖσιν

85 ἔσπεισαν μακάρεσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
αὐτόθεν ἐξ ἐδρέων. Ἄνδ' ἴστατο δῖος Ὀδυσσεύς,
Ἀρήτη δ' ἐν χειρὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Χαῖρέ μοι, ὦ βασιλεια, διαμπερές, εἰσόκε γῆρας
60 θῆθη καὶ θάνατος, τάτ' ἐπ' ἀνθρώποισι πελονται.

Αὐτὰρ ἐγὼ νέομαι· σὺ δὲ τέρπεο τῷδ' ἐνὶ οἴκῳ
παισὶ τε καὶ λαοῖσι καὶ Ἀλκινόῳ βασιλῆϊ.

Ἦς εἰπὼν ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσετο δῖος Ὀδυσσεύς.

Τῷ δ' ἅμα κήρυκα προΐει μένος Ἀλκινόοιο

65 ἡγείσθαι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης·
Ἀρήτη δ' ἄρα οἱ δμῳὰς ἅμ' ἐπεμπε γυναῖκας·
τὴν μὲν φᾶρος ἔχουσαν εὐπλυνὲς ἡδὲ χιτῶνα,
τὴν δ' ἐτέρην χηλὸν πυκικὴν ἅμ' ἐπεμπε κομίζειν·
ἥ δ' ἄλλη σιτόν τ' ἔφερεν καὶ οἶνον ἐρυθρόν.

70 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
αἶψα τάγ' ἐν νηὶ γλαφυρῇ πομπῆς ἀγαυοὶ
δεξάμενοι κατέθεντο, πόσιν καὶ βρώσιν ἄπασαν·

καδ' δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ στόρεσαν ῥῆγός τε λῖνον τε
νηὸς ἐπ' ἐκρίφιν γλαφυρῆς, ἵνα νήγρετον εὐδοί,

75 πρύμνης· ἂν δὲ καὶ αὐτὸς ἐβήσετο καὶ κατέλεκτο
σιγῇ· τοὶ δὲ καθίζον ἐπὶ κληῖσιν ἕκαστοι
κόσμη, πείσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο.

Ἐνδ' οἱ ἀνακλινθέντες ἀνερβίπτουν ἅλα πηδῶ·
καὶ τῷ νῆδυμος ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐπιπτεν,

80 νήγρετος, ἥδιστος, θανάτῳ ἀγγίστα ῥοικῶς.
Ἡ δὲ, ὅτ' ἐν πεδίῳ τετράροιο ἄρσεως ἵπποιο,
πάντες ἅμ' ὀρμηθέντες ὑπὸ πληγῇσιν ἰμάσθης,
ὑφός· ἀειρόμενοι ῥίμφα πρήσσοις κέλευθον·

ὥς ἄρα τῆς πρύμνης μὲν ἀείρετο, κύμα δ' ὀπισθεν

85 πορφύρεον μέγα θύε πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.
Ἡ δὲ μάλ' ἀσφαλῶς θέεν ἔμπεδον· οὐδέ κεν ἱρηῖ
κίρκος δμαρτήσειεν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν·

ὥς ἡ ῥίμφα θέουσα θαλάσσης κύματ' ἔταμνεν,
ἄνδρα φέρουσα, θεοῖς ἐναλίγκια μήδε' ἔχοντα·

90 ὃς πρὶν μὲν μάλα πολλὰ πάθ' ἄλγεα δν κατὰ θυμὸν
ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγείναι τε κύματα πείρων,
δὴ τότε γ' ἀτρέμας εἶδε, λελασμένος ὅσσ' ἐπεπόνθει.

Εὐτ' ἀστήρ ὑπερέσχε φαάντατος, ὅς τε μάλιστα
ἐρχεται ἀγγέλλων φῶς· Ἡοῖς ἡριγενείης·

95 τῆμος δὴ νήσῳ προσεπιδίατο ποντοπόρος νηῦς.
Φόρκυνος δὲ τίς ἐστι λιμὴν, ἀλλοιο γέροντος,
ἐν δῆμῳ Ἰθάκης· δύο δὲ προβλήτες ἐν αὐτῷ
ἄκται ἀπορρώγες, λιμένος ποτιπεπηγυῖαι·

αἶτ' ἀνέμων σκεπτόνται δυσαήων μέγα κύμα

100 ἔκτοθεν· ἐντοσθεν δέ τ' ἀνευ δεσμοῖο μένουσιν
νῆες ἐβυσσέλμοι, ὅτ' ἂν ὄρμου μέτρον ἴκωνται.

deduci hospitem, quum decenter locutus-esset.

Ac tum præconem allocuta-est vis Alcinoi :

Pontonoë, cratere mixto, merum distribue
omnibus per domum, ut precati Jovem patrem,
hunc hospitem deducamus suam in patriam terram.

Sic dixit : Pontonous vero dulce vinum miscebat :
distribuitque inde omnibus astans : illi autem diis
libarunt beatis, qui cælum latum habitant,
indidem ex sedibus. Surrexit vero divinus Ulysses,
Areteque in manibus posuit poculum duplex,
et ipsam compellans verhis alatis allocutus-est :

Vale mihi, o regina, in-perpetuum, donec senectus
venerit, et mors, quæ quidem hominibus accidunt.
At ego proficiscor : tu vero delectare hac in domo
liberisque, et civibus, et Alcinoō rege.

Sic fatus, super limen ibat divinus Ulysses.

Cum-eo autem una præconem misit vis Alcinoi,
ut-duceret ad navem velocem et litus maris :

Arete autem cum-eo famulas simul misit mulieres ;
alteram quidem chlamydem habentem bene-lotam ac tuni-
cam,] alteram autem, arcam bene-munitam una misit ut por-
taret ;] alia iterum panemque ferebat et vinum rubrum.

Ac postquam ad navem pervenerant et mare,
statim hæc in navi cava comites strenui
accepta deposuerunt, potum et cibum omnem :
at Ulyssi stravere vestemque-stragulam linteumque,
navis in tabulatis cavæ, ut tranquille dormiret,
in-puppi : conseddit autem et ipse, et decubuit
silentio : illi autem consedere in transtris unusquisque
ordine ; retinaculumque solverunt a perforato lapide.

Ibi illi reclinati torquebant mare remo :

et huic suavis somnus in palpebras incidit,
altus, jucundissimus, morti proxime similis.

Illa autem, sicut in campo quadrijuges masculi equi,
omnes simul incitati sub verberibus scuticæ,
alte elevati, perniciter conficiunt viam :

sic inde hujus puppis quidem tollebatur, fluctus autem pone
niger magnus ruebat sonori maris.

Hæc autem valde tute currebat firmiter ; neque accipiter
circus assecutus-fuisset, pernicissimus volucrum :

sic illa celeriter currens maris fluctus secabat,
virum ferens, diis paria consilia habentem :

qui antea quidem multos passus-erat dolores suo in animo,
viro-umque bella, sævosque fluctus transiens ;
tunc vero placide dormiebat, oblitus eorum quanta passus-
fuerat.] Quando stella super-institit lucidissima, quæ maxi-
me] venit nuntians lumen Auroræ inane-genitæ :
tum demum insulæ appropinquabat pontum-transiens navis.

Phorcynis autem quidam est portus, marini senis,
in agro Ithacæ ; duo vero projecta in ipso sunt

litora abrupta, in-portum vergentia :

quæ a-ventis defendunt graviter-flantibus magnum fluctum
extra ; intus vero sine vinculo manent
naves bene-tabulatæ, quando portus spatium intraverint.

- Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λυμένους τανύφυλλος ἑλαίη·
 ἀγχόθι δ' αὐτῆς ἀντρον ἐπήρατον, ἥεροειδές,
 ἱρὸν Νυμφαίων, αἱ νηϊάδες καλλέονται.
 106 Ἐν δὲ χρητῆρές τε καὶ ἀμφιφορῆς ἔασιν
 λαίνοιο· ἔνθα δ' ἔπειτα τιθαιβώσσουσι μελισσαι.
 Ἐν δ' ἱστοὶ λίθιοι περιμήχεες, ἔνθα τε Νύμφαι
 φάρε' ὑφαίνουσιν ἀλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι·
 ἐν δ' ὕδατ' ἀενάοντα. Δύω δὲ τέ οἱ θύραι εἰσὶν·
 110 αἱ μὲν πρὸς Βορέαο, καταίθεται ἀνθρώποισιν,
 αἱ δ' αὖ πρὸς Νότον εἰσὶ, θεώτεραι· οὐδέ τι κείνη
 ἄνδρες ἐξέρχονται, ἀλλ' ἀθανάτων ὁδὸς ἐστίν.
 Ἐνθ' οἷγ' εἰσέλασαν, πρὶν εἰδότες· ἡ μὲν ἔπειτα
 ἠπειρῷ ἐπέκλεισεν, ὅσον τ' ἐπὶ ἡμισυ πάσης,
 115 σπερχομένη· τοίωον γὰρ ἐπείγετο χέρσ' ἑρετῶν.
 Οἱ δ' ἐκ νηὸς βάντες εὐζύγου ἠπειρόνδε
 πρῶτων Ὀδυσσῆα γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἄειραν
 αὐτῷ σὺν τε λίνῳ καὶ ῥήγει σιγαλόεντι·
 καδ' ὅ' ἄρ' ἐπὶ ψαμάθῳ ἔδесαν δεδμημένον ὕπνω,
 120 ἐκ δὲ κτήματ' ἄειραν, αἱ οἱ Φαίηκες ἀγαυοὶ
 ὥπασαν οἶκαδ' ἰόντι διὰ μεγάλθυμον Ἀθήνην.
 Καὶ τὰ μὲν οὖν παρὰ πυθμὲν ἑλαίης ἀθρόα θῆκαν
 ἐκτὸς ὁδοῦ, μὴ πού τις ὀδιτῶν ἀνθρώπων
 πρὶν γ' Ὀδυσῆ' ἔγρεσθαι ἐπελθὼν δηλήσαιτο·
 125 αὐτοὶ δ' αὖτ' οἰκόνδε πάλιν χίον. — Οὐδ' ἔννοσίχθων
 λήθετ' ἀπειλῶν, τὰς ἀντιθέω' Ὀδυσῆϊ
 πρῶτον ἐπηπαίλησε, Διὸς δ' ἐξείρετο βουλὴν·
 Ζεὺς κἄτερ, οὐκέτ' ἔγνωγε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 τιμῆεις ἔσομαι, ὅτε με βροτοὶ οὔτι τίουσιν,
 130 Φαίηκες, τοίπερ τοι ἡμῆς ἔξ εἰσι γενέθλης.
 Καὶ γὰρ νῦν Ὀδυσῆ' ἐφάμην κακὰ πολλὰ παθόντα
 οἶκαδ' ἐλευσεσθαι νόστον δέ οἱ οὐπτοῖ ἀπήρῳον
 πάγχυ, ἔπει σὺ πρῶτον ὑπέσχεο καὶ κατένευσας.
 Οἱ δ' εὐδοντ' ἐν νηὶ ῥῆϊ ἐπὶ πόντον ἄγοντες
 135 κἄτθεσαν εἰν Ἰθάκῃ, ἔδσαν δέ οἱ ἄσπετα δῶρα,
 χαλκὸν τε χρυσὸν τε ἄλις ἐσθλὰ θ' ὕφαντῃν,
 πολλ', ὅσ' ἂν οὐδέποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς,
 εἴπερ ἀπήμων ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ ληϊδὸς αἴσαν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 140 ὦ πόποι, ἔννοσίγαι' εὐρύσθενές, οἷον εἶπες.
 Οὔτι σ' ἀτιμάζουσι θεοί· χαλεπὸν δὲ κεν εἴη,
 πρεσβύτατον καὶ ἀριστον ἀτιμήσιν ἰάλλειν.
 Ἄνδρῶν δ' εἴπερ τίς σε βίη καὶ κάρτει εἰκῶν
 οὔτι τiei, σοὶ δ' ἐστὶ καὶ ἐξοπλίσω τίσις αἰεί.
 145 Ἐρξον, ὅπως ἐθέλεις καὶ τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἔννοσίχθων·
 αἰψά κ' ἐγὼν ἔρξαιμι, Κελαινεφές, ὡς ἀγορεύεις·
 ἀλλὰ σὸν αἰεὶ θυμὸν ὀπίσσω ἦδ' ἄλεινῳ.
 Νῦν αὖ Φαίηκων ἐθέλω περικαλλέα νῆα,
 150 ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν, ἐν ἥεροειδέϊ πόντῳ
 βαῖσαι· ἱν' ἥδη σχῶνται, ἀπολλήξωσι δὲ πομπῆς
 ἀνθρώπων· μέγα δὲ σφιν ὁρος πόλει ἀμφικαλύψαι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 ὦ πέπον, ὅς μὲν ἐμῷ θυμῷ δοκεῖ εἶναι ἀρίστα,
 155 ὁππότε κεν δὴ πάντες ἐλαυνομένην προΐδωνται

At in vertice portus patulis ramis-oliva est :
 prope autem ipsam, antrum amœnum, obscurum,
 sacrum Nympharum, quæ Naiades vocantur.
 Intus vero crateresque et amphioræ sunt
 lapideæ : ibi autem subinde mellificant apes.
 Intus sunt et juga lapidea prælonga, in- quibus Nymphae
 pallia texunt purpurea, mirabile visu :
 intus et aquæ perpetuo-fluentes. Duæ autem ei fores sunt ;
 hæc quidem ad Boream, permeabiles hominibus,
 illæ autem ad Notum sunt, diviniiores : neque omnino illac
 homines intrant, sed immortalium via est.
 Hucilli navem adegerunt, locum prius scientes : ea quidem
 postea] terræ appulsa-est, quantum ad dimidium totius,
 concitata ; talium enim impellebatur manibus remigum.
 Illi autem ex navi egressi bonis-transstris-instructa in-terram
 primum Ulyssem cava ex navi sustulerunt,
 ipso cumque linteo et stragulis splendidis ;
 atque in arena deposuerunt, oppressum somno :
 extulerunt autem bona, quæ ei Phæaces illustres
 dederant domum eunti, propter magnanimam Minervam.
 Et ea quidem inde ad inum olivæ conferta posuerunt
 extra viam, ne forte quis viatorum hominum,
 antequam Ulysses expergisceretur, aggressus ea violaret :
 ipsi vero rursus domum redibant. Neque Neptunus
 obliviscebatur minarum, quas deo-pari Ulyssi
 primum minatus-erat, Jovis autem expetebat consilium :
 Jupiter pater, haud-amplius ego inter immortales deos
 honoratus ero, quum me vel mortales minime honorant,
 Phæaces, qui sane a-meæ oriundi sunt stirpe.
 Etenim nunc Ulyssem putabam mala multa passum
 domum venturum ; reditum vero illi nunquam auferebam
 penitus, quoniam tu primum promisiisti et annuisti.
 Hi autem dormientem in navi veloci super pontum vebentes
 deposuerunt in Ithaca, dederuntque ei immensa dona,
 æsque, aurumque abunde, vestemque textilem,
 multa, quot nunquam Troja extulisset Ulysses,
 si incolumis venisset, sortitus de præda portionem.
 Hunc autem respondens affatus-est nubes-cogens Jupiter :
 papæ ! Neptune late-potens, quale hoc dixisti !
 nequaquam te despiciunt dii ; grave vero esset,
 antiquissimum et præstantissimum ignominia prosequi.
 Hominum autem si quis te viribus et robori suo obsequens
 non honorat, tibi tamen est et in-posterum ultio semper.
 Fac, sicut vis et tibi gratum est animo.
 Huic autem respondit deinde Neptunus terræ-concussor :
 statim ego fecerim, Atrarum-nubium-coactor, sicut dicis ;
 sed tuam semper iram observo et evito.
 Nunc vero Phæacum volo perpulcræ navem,
 ex deductione revertentem, in obscuro ponto
 perdere ; ut jam abstineant, desistantque a-deductione
 hominum ; magnum vero ipsis montem urbi obducere.
 Hunc autem respondens affatus-est nubes-cogens Jupiter :
 o bone, sic quidem meo animo videtur esse optimum,
 quum jam omnes incitatam intuebuntur

λαοὶ ἀπὸ πτόλιος, θεῖναι λίθων ἐγγῦθι γαίης,
 νηὶ βοῇ ἱκελὸν ἵνα θαυμάζωσιν ἅπαντες
 ἄνθρωποι· μέγα δὲ σφιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 160 βῆ ῥ' ἱμὲν ἐς Σχερίην, ὅθι Φαίηκες γεγάασιν.
 Ἐνθ' ἔμην· ἡ δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθε ποντοπόρος νηὺς,
 ῥίμφα διωκομένη· τῆς δὲ σχεδὸν ἦλθ' Ἐνοσίχθων,
 ὃς μιν λαῶν ἔθηκε καὶ ἐρρίξωσεν ἔνερθεν,
 χειρὶ καταπρηνεὶ ἑλάσας· ὃ δὲ νόσφι βεβήκει.
 165 Οἱ δὲ πρὸς ἀλλήλους ἔπεια πτερόεντ' ἀγόρευον
 Φαίηκες δολιχίηρετμοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες.
 Ὡς δὲ τις εἶπεν ἰδὼν ἐς πηλίσιον ἄλλον·
 Ὡ μοι, τίς δὴ νῆα βοῇν ἐπέδῃσ' ἐνὶ πόντῳ,
 οἶκα δ' ἐλαυνομένην; καὶ δὴ προῦφαινετο πᾶσα.
 170 Ὡς ἄρα τις εἶπεν· τὰ δ' οὐκ ἴσαν, ὥς ἐτέτυκτο.
 Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ὡ πόποι, ἡ μάλα δὴ με παλαιάφατα θέσφαθ' ἱκάνει
 πατρός ἐμοῦ, ὃς ἔρασκε Ποσειδάων' ἀγάσασθαι
 ἡμῖν, οὐνεκα πομπὴ ἀπήμενές ἐμεν ἅπαντων.
 175 Φῆ ποτὲ Φαιήκων ἀνδρῶν περικαλλέα νῆα,
 ἐκ πομπῆς ἀνιούσαν, ἐν ἡροειδέϊ πόντῳ
 ραισέμεναι, μέγα δ' ἡμῖν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψειν.
 Ὡ ἀγόρευ' ὃ γέρων· τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
 Ἄλλ' ἀγέθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες·
 180 πομπῆς μὲν παύσασθε βροτῶν, ὅτε κέν τις ἴκηται
 ἡμέτερον προτὶ ἄστυ· Ποσειδάωνι δὲ ταύρους
 δώδεκα κεκριμένους ἱερεύσομεν, αἳ κ' ἔλεῃσι,
 μὴ δ' ἡμῖν περίμηκες ὄρος πόλει ἀμφικαλύψῃ.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔδδειςαν, ἐτοιμάσσαντο δὲ ταύρους.
 185 Ὡς οἱ μὲν ῥ' εὐχοντο Ποσειδάωνι ἄνακτι
 δήμου Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 ἑσταότες περὶ βωμόν. — Ὁ δ' ἔγρετο διὸς Ὀδυσσεύς,
 εὐδὼν ἐν γαίῃ πατρώῃ, οὐδὲ μιν ἔγνω,
 ἦδη δὴν ἀπειῶν· περὶ γὰρ θεὸς ἤερα γεῦεν
 190 Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς ὄφρα μιν αὐτὸν
 ἀγνωστον τεύξειεν ἑκαστά τε μυθήσασαίτο,
 μή μιν πρὶν ἄλοχος γνοίῃ ἄστοι τε φίλοι τε,
 πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερβάσῃν ἀποτίσαι.
 Τοῦνεκ' ἄρ' ἄλλοειδέα φαινέσκειτο πάντα ἄνακτι,
 195 ἀτραπιτοὶ τε διηνεκές λιμένες τε πάνορμοι
 πέτραι τ' ἡλίσσαι καὶ δένδρεα τηλεθώοντα.
 Στῆ δ' ἄρ' ἀνάβας καὶ ῥ' εἰς ἰδέα πατρίδα γαίαν·
 ὦ μωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα καὶ ὦ πεπλήγητο μηρῷ
 χερσὶ καταπρηνέσσ'· ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος νῦδα·
 200 Ὡ μοι ἐγὼ, τέων αὐτὲ βροτῶν ἐς γαίαν ἱκάνω;
 ἦ ῥ' οἴγ' ὕβρισταί τε καὶ ἀγριοὶ οὐδὲ δίκαιοι,
 ἡὲ φιλόξενοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεοῦδής;
 πῇ δὴ χρήματα πολλὰ φέρω τάδε; πῇ τε καὶ αὐτὸς
 πλόζομαι; αἰθ' ὄφελον μεῖναι παρὰ Φαιήκεσσι
 205 αὐτοῖ· ἐγὼ δέ κεν ἄλλον ὑπερμενέων βασιλῆων
 ἐξικόμην, ὃς κέν μ' ἐφίλει καὶ ἔπεμπε νέεσθαι.
 Νῦν δ' οὐτ' ἄρ' πῇ θέσθαι ἐπίσταμαι οὐδὲ μὲν αὐτοῦ
 καλλείψω, μήπως μοι ἔλωρ ἄλλοιοι γέννηται.
 Ὡ πόποι, οὐκ ἄρα πάντα νοήμενες οὐδὲ δίκαιοι

cives ab urbe, tum eam facere lapidem prope terram
 navi veloci similem : ut admirentur omnes
 homines ; magnum vero ipsis montem urbi obducere.

Ac postquam hoc audiverat Neptunus terræ-concussor,
 profectus est ire in Scheriam, ubi Phæaces sunt.
 Illic manebat : hæc vero valde prope venit, pontum-transiens
 navis,] celeriter impulsa ; eam autem prope venit Neptunus,
 qui ipsam lapidem reddidit, et radicari-fecit inferne,
 manu prona percussam : ipse autem discessit.

Illi vero inter se verba alata loquebantur,
 Phæaces longis remis-utentes, navibus-inclityi viri.
 Sic autem aliquis dicebat intuitus propinquum alium :

Eheu, quis jam navem velocem ligavit in ponto,
 domum-versus actam? et jam apparebat tota.

Sic aliquis dicebat : hæc autem nesciebant quomodo facta
 essent.] Inter-eos vero Alcinoos concionatus est et dixit :

Dii-boni! certe omnino jam me antiqua vaticinia assequun-
 tur] patris mei, qui dicebat Neptunum iratum-esse
 nobis, quoniam deductores tuti sumus omnium.

Dixit aliquando Phæacum virorum se perpukram navem,
 ex deductione revertentem, in obscuro ponto
 perditurum, magnumque nobis montem urbi obducturum.

Sic dicebat senex ; hæc vero nunc omnia perficiuntur.

Sed agile, sicut ego dixero, pareamus omnes :
 a-deductione quidem desistite mortalium, quando aliquis ve-
 nerit] nostram ad urbem : Neptuno autem tauros
 duodecim electos sacrificabimus, si forte misereatur,
 neque nobis ingentem montem urbi obducatur.

Sic dixit : illi autem timuerunt, paraveruntque tauros.

Sic hi quidem supplicabant Neptuno regi,
 populi Phæacum ductores et principes,
 stantes circum altare. Expectatus est autem divinus Ulysses,
 cubans in terra patria, neque ipsam cognovit,
 jam diu quum-abfuisset ; nam dea nebulam circumfuderat,
 Pallas Minerva, filia Jovis ; ut eum ipsum
 ignotum faceret, singulaque ediceret,
 ne ipsum prius uxor cognosceret civesque, amicique,
 quam omnem proci contumeliam luisset.

Propterea mutata-forma videbantur omnia regi,
 viæque perpetuæ, portusque undique-stationibus-apti,
 petraque præcipites, et arbores virentes.
 Stetit autem quum-exsurrexisset, et inspexit patriam terram;
 flevitque deinde, et sua percussit femora
 manibus pronis ; lugensque verbum dixit :

Hei mihi, quorumnam demum hominum in terram veni?
 numquid hi injuriosique et crudeles, neque justii?
 an hospitales, et ipsis mens est deorum-reverens?
 quamnam jam bona multa fero hæc? quamnam autem et ipso
 vagor? utinam mansissem apud Phæacas
 illic; ego vero ad alium magnanimorum regnum
 pervenissem, qui me amico-excepisset et deduxisset ut-redi-
 rem.] Nunc vero nec usquam ex seponere scio, neque illic
 relinquam, ne forte mihi præda aliis fiant.

Dii boni! non ergo omnino sapientes, neque justii

- 210 ἦσαν Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
οἳ μ' εἰς ἄλλην γαίαν ἀπήγαγον, ἦ τέ μ' ἔφαντο
ἄξιν εἰς Ἴθάκην εὐδείλειον, οὐδ' ἐτέλεσαν.
Ζεὺς σφέας τίσαιθ' ἱκετήσιος, ὅστε καὶ ἄλλους
ἀνθρώπους ἐφορᾷ καὶ τίνυνται, ὅστις ἀμάρτη.
215 Ἄλλ' ἄγε δὴ τὰ χρήματ' ἀριθμήσω καὶ ἰδῶμαι,
μή τι μοι οἰχῶνται κοίλῃς ἐπὶ νῆος ἄγοντες.
Ὡς εἰπὼν τρίποδας περικαλλέας ἡδὲ λέβητας
ἡρίθμει καὶ χρυσὸν ὑφαντά τε εἴματα καλὰ.
Τῶν μὲν ἄρ' οὐτὶ πόθει· ὁ δ' ὀδύρετο πατρίδα γαίαν,
220 ἐρπύζων παρὰ θίνα πολυπλοίσθοιο θαλάσσης,
πολλὰ ὀλοφυρόμενος. Σχεδόνθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα νέω ἐπιβώταρι μῆλων,
παναπάλῳ, οἳοί τε ἀνάκτων παῖδες ἑασιν,
διπτύχον ἄμφ' ὥμοισιν ἔχουσ' εὐεργέα λώπην.
225 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσι πέλδι' ἔχε, χερσὶ δ' ἄκοντα.
Τὴν δ' Ὀδυσσεὺς γήθησεν ἰδὼν καὶ ἔναντίος ἦλθεν,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
ὦ φίλ', ἐπεὶ σε πρῶτα κιγάνω τῶδ' ἐνὶ χώρῳ,
χαῖρέ τε καὶ μή μοι τι κακῷ νόῳ ἀντιβολήσῃς,
230 ἀλλὰ σάω μὲν ταῦτα, σάω δ' ἐμέ· σοὶ γὰρ ἔγωγε
εὐχομαι ὥστε θεῶν καὶ σευ φίλα γούναθ' ἱκάνωι.
Καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ·
τίς γῆ, τίς δῆμος, τίνας ἀνέρες ἐγγεγάασιν;
ἦ ποῦ τις νήσων εὐδέλεος ἢ τίς ἀκτὴ
235 κεῖθ' ἄλλ' κεκλιμένη ἱριβόλακος ἡπείροιο;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
νήπιός εἰς, ὦ ξεῖν', ἣ τηλόθεν εἰληλουθας,
εἰ δὴ τήνδε τε γαίαν ἀνέλρεαι. Οὐδέ τι λίην
οὕτω νόστιμος ἔστιν· ἴσασι δέ μιν μάλα πολλοί,
240 ἡμὲν ὅσοι ναίουσι πρὸς Ἠῶϊ τ' Ἥελιόν τε,
ἡδ' ὅσοι μετόπισθε ποτὶ ῥόφον ἡρώοντα.
Ἦτοι μὲν τρηχεῖα καὶ οὐχ ἱππῆγλάτος ἔστιν,
οὐδὲ λίην λυπρὴ, ἀτὰρ οὐδ' εὐρεῖα τέτυκται.
Ἐν μὲν γάρ οἱ σίτος ἀθέσφατος, ἐν δέ τε οἶνος
245 γίγνεται· αἰεὶ δ' ὄμβρος ἔχει τεθαλυῖα τ' ἔερση·
αἰγίβοτος δ' ἀγαθὴ καὶ βούβοτος· ἔστι μὲν ὕλη
παντοίη, ἐν δ' ἄρδμοι ἐπηγετανοὶ παρέασιν.
Τῷ τοι, ξεῖν', Ἴθάκης γε καὶ ἐς Τροίην ὄνομ' ἔκει,
τήνπερ τηλοῦ φασὶν Ἀχαιῶδες ἔμμεναι αἰῆς.
250 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
χαίρων ἣ γαίῃ πατρώϊῃ, ὥς οἱ ἔειπεν
Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο·
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
οὐδ' ὄγ' ἀληθέα εἶπε, πάλιν δ' ὄγε λάξετο μῦθον,
255 αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι νόον πολυκερδέα νομῶν·
Πυνθανόμην Ἴθάκης γε καὶ ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ,
τηλοῦ ὑπὲρ πόντου· νῦν δ' εἰληλουθα καὶ αὐτὸς
χρήμασι σὺν τοῖςδεσσι λιπὼν δ' ἔτι παισὶ τοσαῦτα
φεύγω, ἔπει φίλον υἷα κατέχτανον Ἴδομενεῖος,
260 Ὅρσιλοχον πόδας ὠκύν, ὃς ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ
ἀνέρας ἀλφειστάς νίκα ταχέεσσιν πόδεσσιν·
οὐνεκά με στερεῖσαι τῆς λῆϊδος ἤθελε πάσης
Τρωϊάδος, τῆς εἵνεκ' ἐγὼ πάθον ἄλγεα θυμῷ

erant Phæacum ductores et principes,
qui me in aliam terram abduxerunt : certe me dicebant
ducturos se in Ithacam late-conspiciam ; nec perfecerunt :
Jupiter ipsos ulciscatur supplicum-custos, qui et alios
homines inspicit et punit, quicumque peccet.
Verum age jam bona numerabo et videbo,
ne-quid mihi abierint cava in navi auferentes.

Sic locutus, tripodas perpulcros et lebetas
numerabat, et aurum, textiliaque vestimenta pulcra.
Horum quidem nihil desiderabat : verum lugebat patriam ter-
ram,] reptans juxta litus sonori maris,
multum lamentans. Prope autem eum venit Minerva,
viro corpore assimilata juveni, pastori ovium,
perdelicato, quales quidem regum filii sunt,
duplicem circa humerum habens pulcre-factam vestem ;
pedibus vero sub nitidis calceos habebat, manumque jaculum.
Hanc autem Ulysses gaudebat conspicatus, et obvius venit,
et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est :

O amice, quandoquidem te primum invenio hic in loco,
salveque, et neutiquam mihi malo animo occurreris ;
sed serva quidem hæc, serva autem et me ; tibi enim ego
supplico, tanquam deo, et ad-tua cara genua accedo.
Et mihi hæc dic vere, ut bene sciam :
quæ hæc est terra ? quis populus ? qui viri insunt ?
an aliqua insularum late-conspicua, an aliquod litus
hoc jacet mari acclinatum glebosæ continentis ?

Hunc autem contra allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva :
stultus es, o hospes, aut e-longinquo venisti,
si revera de-hac terra interrogas. Neutiquam nimis
adeo ignobilis est ; norunt vero eam admodum multi,
sive quotquot habitant ad Auroramque Solemque,
sive quotquot in-averso ad caliginem obscuram.
Nempe aspera quidem et non equitabilis est ;
nec valde exilis, at neque lata est.

In ea enim frumentum copiosum, in ea autem et vinum
oritur : semper vero pluvia tenet eam sæcundusque ros :
caprisque-pascendis bona et-bobus ; est quidem silva
omnigena, ibique aquationes perennes adsunt.
Itaque, hospes, Ithacæ sane et in Trojam nomen pervenit
quam-quidem procul dicunt Achaica esse a-terra.

Sic dixit : lætatus-est autem audens divinus Ulysses,
gaudens sua terra patria, sicut ei dixerat
Pallas Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis :
et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est ;
neque is vera dixit, ex-obliquo vero instruebat sermonem,
semper in pectore mentem perastutam agitans :

Audiebam de-Ithaca quidem etiam in Creta lata,
longe trans pontum ; nunc autem huc veni et ipse
bonis cum hisce ; relictis vero adhuc apud-filios tant
fugi, quoniam dilectum filium interfeci Idomenei,
Orsilochum pedibus velocem, qui in Creta lata
viros ingeniosos vincebat velocibus pedibus :
quoniam me privare præda volebat omni
Trojana : cujus gratia ego passus-eram dolores animo,

ἀνδρῶν τε πολέμους ἀλεγεινά τε κύματα πείρων
 265 οὔνεκ' ἄρ' οὐχ' ὃ πατρὶ χαριζόμενος θεράπευον
 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ἀλλ' ἄλλων ἥργον ἐταίρων.
 Τὸν μὲν ἐγὼ κατιόντα βάλλον χαλκῇ ρέει δουρὶ
 ἀγρόθεν, ἐγγυὺς ὁδοῖο λοχῆσάμενος σὺν ἐταίρῳ
 νύξ δὲ μάλα δνοφερὴ κατέχ' οὐρανόν, οὐδέ τις ἡμέας
 270 ἀνθρώπων ἐνόησε· λάθον δέ ἐ θυμὸν ἀπούρας.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόγγε κατέκτανον δέξαι χαλκῷ,
 αὐτίκ' ἐγὼν ἐπὶ νῆα κίων Φοίνικας ἀγαυοὺς
 ἐλλισάμην καὶ τρὶν μενοεικέα ἡλῖδα δόικα·
 τοὺς μ' ἐκέλευσα Πύλονδε καταστήσαι καὶ ἐφέσαι
 275 ἢ εἰς Ἑλιδά διαν, ὅθι κρατέουσιν Ἑπειοί.
 Ἄλλ' ἦτοι σφέας κείθεν ἀπόυστο ἱς ἀνέμοιο,
 πολλὰ ἄεκαζομένους· οὐδ' ἦθελον ἐξαπατήσai.
 Κεῖθεν δὲ πλαγχθέντες ἱκάνομεν ἐνόηδε νυκτός·
 σπουδῇ δ' ἐς λιμένα προερέσσαμεν, οὐδέ τις ἡμῖν
 280 δόρπου μνῆστις ἔην, μάλα περ χατέουσιν ἐλῆσθαι·
 ἀλλ' αὐτοὺς ἀποθάντες ἐκείμεθα νηὸς ἅπαντες.
 Ἐνθ' ἐμὲ μὲν γλυκύς ὕπνος ἐπῆλυθε κεκμηῶτα·
 οἱ δὲ χρήματ' ἐμά γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἐλόντες
 κάτθεσαν, ἐνθα περ αὐτοὺς ἐπὶ ψαμάθοισιν ἐκείμην.
 285 Οἱ δ' ἐς Σιδονίην εὐναιομένην ἀναβάντες
 ὄρχοντ'· αὐτὰρ ἐγὼ λιπομένη ἀναχήμενος ἦτορ.
 Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 χειρὶ τέ μιν κατέρεξε· δέμας δ' ἦϊκτο γυναικί
 καλῇ τε μεγάλῃ τε καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖη·
 290 καὶ μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Κερδάλεις κ' εἴη καὶ ἐπὶ κλοπος, ὅς σε παρέλθοι
 ἐν πάντεσσι δολοῖσι, καὶ εἰ θεὸς ἀντίασειεν.
 Σχέτιε, ποικιλομήτα, δόλων ἄτ', οὐκ ἄρ' ἐμμελες
 οὐδ' ἐν σῇ περ ἔων γαίῃ λῆξαι ἀπατάων
 295 μύθων τε κλοπιῶν, οἳ τοι πεδῶθεν φίλοι εἰσίν;
 Ἄλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, εἰδότες ἄμφω
 κέρδε'· ἐπεὶ σὺ μὲν ἔσσι βροτῶν ὄχ' ἄριστος ἅπαντων
 βουλῇ καὶ μύθοισιν, ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσιν
 μήτι τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν· οὐδὲ σὺν' ἔγνωκ
 300 Παλλὰδ' Ἀθηναίην, κούρην Διὸς, ἥτε τοι αἰεὶ
 ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίσταμαι ἡδὲ φυλάσσω,
 καὶ δέ σε Φαιήκεσσι φίλον πάντεσσιν ἔθηκα.
 Νῦν αὖ δεῦρ' ἱκόμεν, ἵνα τοι σὺν μῆτιν ὑφῆνω
 χρήματά τε κρύψω, ὅσα τοι Φαίηκες ἀγαυοὶ
 305 ὥπασαν, οἵκαδ' ἰόντι, ἐμῇ βουλῇ τε νόῳ τε,
 εἴπω θ', ὅσα τοι αἴσα δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσιν
 κήδε' ἀνασχέσθαι· σὺ δὲ τετλάμεναι καὶ ἀνάγκῃ,
 μηδέ τῳ ἐκράσθαι, μήτ' ἀνδρῶν μήτε γυναικῶν,
 πάντων, οὔνεκ' ἄρ' ἦλθες ἀλώμενος· ἀλλὰ σιωπῇ
 310 πάσχειν ἀλγεα πολλὰ, βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ἀργαλέον σε, θεὰ, γυνῶναι βροτῶν ἀντίασαντι, [σεύς
 καὶ μάλ' ἐπισταμένῳ· σὲ γὰρ αὐτὴν παντὶ εἴσκεις.
 Τοῦτο δ' ἐγὼν εὖ οἶδ', ὅτι μοι πάρος ἡπῆτή ἦσθα,
 315 εἴως ἐν Τροίῃ πολεμιζόμεν υἱὲς Ἀχαιῶν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Πριάμοιο πόλιν διεπέρασμεν αἰπὴν,
 βῆμεν δ' ἐν νήεσσι, θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιοὺς,

HOMERUS.

virorumque bella, tristesque undas transiens :
 quoniam scilicet haud suo patri gratificans serviebam
 populo in Trojanorum, sed aliis imperabam sociis.
 Hunc quidem ego revertentem percussi aëra hasta
 ex-agro, prope viam insidiatus cum socio :
 nox vero valde obscura tenebat cœlum, nec quisquam nos
 hominum animadvertit : latui autem illum anima spolians.
 Ac postquam hunc interfeceram acuto aere,
 statim ego ad navem profectus Phœnicas illustres
 oravi, et ipsis animo-gratam prædam dedi :
 hos me jussi in-Pylum deferre et collocare,
 vel in Elidem divinam, ubi dominantur Epei.
 Sed sane ipsos illinc depulit vis venti
 admodum invitos; neque volebant me fallere.
 Illinc autem vagati venimus huc noctu :
 ægre vero in portum remorum-ope-appulimus, neque ulla no-
 bis] cœnæ cogitatio erat, valde licet indigentibus sumere ;
 sed sic temere jacebamus egressi e-navi omnes.
 Illic me quidem dulcis somnus invasit defessum :
 illi autem bona mea cava e navi extracta
 deposuerunt, ubi quidem ipse in arenis jacebam.
 Hi vero in Sidoniam bene-habitatam navi conscensa
 abierunt; at ego relictus-sum dolens corde.
 Sic dixit : risit autem dea cæsiis-oculis Minerva,
 manuque ipsum demulsit; corpore vero assimilata est mulieri
 pulcræque magnæque, et illustria opera scienti;
 et ipsum compellans verbis alatis allocuta-est :
 Astutus esset et fallax, qui te superaret
 in omnibus dolis, etiam si deus tibi occurreret.
 Intractabilis, versute, dolorum insatiabilis, non ergo eras,
 ne in tua quidem quum-esses terra, destitutus a-fallaciis,
 verborumque fraudibus, quæ tibi ab-ortu amicæ sunt ?
 Sed age, ne-amplius hæc inter-nos-seramus, scientes ambo
 dolos : quia tu quidem es hominum longe optimus omnium
 consilio et verbis; ego autem inter omnes deos
 consilioque celebror et dolis : nec tu-scilicet novisti
 Palladem Minervam, filiam Jovis, quæ tibi semper
 in omnibus laboribus asto, et te servo,
 et vero te Phæacibus gratum reddidi.
 Nunc vero rursus huc veni, ut tibi consilium contexam,
 bonaque abscondam, quotquot tibi Phæaces illustres
 dederunt, domum proficiscenti, meo consilioque menteque ;
 dicamque, quantos tibi fatale est ædibus in structis
 dolores perferre; tu vero tolera etiam necessitate;
 neu cuiquam eloquere, nec virorum nec mulierum,
 omnium, quod veneris vagans : sed tacite
 patere dolores multos, injurias sustinens virorum.
 Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses
 difficile est te, dea, cognoscere mortali congresso,
 etiam admodum scienti : te enim ipsam cuilibet assimilas.
 Hoc autem ego bene novi, quod mihi antea benigna eras,
 dum in Troja pugnabamus filii Achivorum.
 At postquam Priami urbem destruximus altam,
 ivimusque in navibus, deusque dissipavit Achivos,

27

οὐ σέγ' ἔπειτα ἴδον, κούρη Διὸς, οὐδ' ἐνόησα
 νῆος ἐμῆς ἐπιβᾶσαν, ὅπως τί μοι ἄλγος ἀλάλκοις.
 320 [ἀλλ' αἰεὶ φρεσὶν ἦσιν ἔχων δεδαϊγμένον ἦτορ
 ἠλώμην, εἰως με θεοὶ κακότητος ἔλυσαν·
 πρίν γ' ὅτε Φαίηκων ἀνδρῶν ἐν πτόνι δῆμῳ
 θάρσυνάς τ' ἐπέεσσιν καὶ ἐς πόλιν ἤγαγες αὐτή.]
 Νῦν δέ σε πρὸς πατρός γοναίζομαι — οὐ γὰρ οἶω
 325 ἦκειν εἰς Ἰθάκην εὐδεῖλον, ἀλλὰ τιν' ἄλλην
 γαίαν ἀναστρέφομαι· σὲ δὲ κερτομέουσιν οἶω
 ταῦτ' ἀγορεύεμεναι, ἔν' ἐμὰς φρένας ἠπεροπέυσης —
 εἰπέ μοι, εἰ ἐτέον γε φίλην ἐς πατρίδ' ἰκάνω.

Τὸν δ' ἡμέμβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 330 αἰεὶ τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα·
 τῷ σε καὶ οὐ δύναμαι προλιπεῖν δυστήμον ἐόντα,
 οὐνέχ' ἐπητής ἐσσι καὶ ἀγχίνοος καὶ ἐχέφρων.
 Ἀσπασίως γάρ κ' ἄλλος ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἔλθων
 ἔετ' ἐνὶ μεγάροις ἰδέειν παῖδάς τ' ἀλοχόν τε·
 335 σοὶ δ' οὕτως φίλον ἐστὶ θαῆμναι οὐδὲ πυθέσθαι,
 πρίν γ' ἔτι σῆς ἀλόχου πειρήσῃαι, ἥτε τοι αὐτῶς
 ἦσται ἐνὶ μεγάροισιν· οἷζυραι δέ οἱ αἰεὶ
 φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέαιτα δακρυγεοῦσιν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ τὸ μὲν οὐποτ' ἀπίστεον, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
 340 ἦδε', βουλήσῃσι δόλῃας ἀπο πάντας ἑταίρους.
 Ἀλλὰ τοι οὐκ ἐθέλησα Ποσειδάωνι μάχεσθαι,
 πατροκασιγνήτω, ὅς τοι κότον ἐνθετο θυμῷ,
 χωόμενος ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάωσας.
 Ἀλλ' ἄγε τοι δεῖξω Ἰθάκης ἔδος, ὅφρα πεποίθῃς.
 345 Φόρχυκος μὲν ὅδ' ἐστὶ λιμὴν, ἀλίοιο γέροντος·
 ἦδε δ' ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλαίη·
 [ἀγγόθι δ' αὐτῆς ἀντρον ἐπήρατον, ἡεροειδές,
 ἱρὸν Νυμφῶν, αἱ νηϊάδες καλέονται.]
 τοῦτο δέ τοι σπέος ἐστὶ κατρηφές, ἐνθα σὺ πολλὰς
 350 ἔρδεσκες Νύμφῃσι τεληέσσας ἐκατόμβας·
 τοῦτο δὲ Νηρίτον ἐστιν, ὅρος καταειμένον ὕλη.
 Ὡς εἰπούσα θεὰ σκέδασ' ἡέρα· εἰσατο δὲ χθών·
 γήθησέν τ' ἄρ' ἔπειτα τολῦτλας διὸς Ὀδυσσεύς,
 χαίρων ἥ γαίῃ· κύσε δὲ ζείδωρον ἄρουραν.
 355 Αὐτίκα δὲ Νύμφης ἡρήσατο, χεῖρας ἀνασχών·
 Νύμφαι νηϊάδες, κοῦραι Διὸς, οὐποτ' ἐγώ γε
 δῖεσθ' ὕμῃ· ἐφάμην· νῦν δ' εὐχολῆς ἀγανῆσιν
 χαίρετ'· ἀτὰρ καὶ δῶρα διδώσομεν, ὥς τοι πάρος περ,
 αἱ κεν ἔξ πρόφρων με Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη
 360 αὐτὸν τε ζῶειν καὶ μοι φίλον υἱὸν ἀέξῃ.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 θάρσει, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
 Ἀλλὰ χρήματα μὲν μυχρὸν ἀντροῦ θεσπεσίοιο
 θεῖονα αὐτίκα νῦν, ἵνα περ τάδε τοι σὴ μάμνη·
 365 αὐτὸ δὲ φραζώμεθ', ὅπως ὅχ' ἄριστα γένηται.

Ὡς εἰπούσα θεὰ δῦνε σπέος ἡεροειδές,
 μαιομένη κευθμῶνας ἀνὰ σπέος· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ἄσπον πᾶντ' ἐφόρει, χρυσὸν καὶ ἀτειρέα χαλκὸν
 εἵματά τ' ἐποποίητα, τὰ οἱ Φαίηκες ἔδωκαν.

370 Καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηκε· λῖθον δ' ἐπέθηκε θύρῃσιν
 Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο.

haud te postea vidi, filia Jovis, neque animadverti
 navem meam ingressam, ut aliquem mihi dolorem arcores.
 [sed semper mente propria habens distractum cor
 vagabar, donec me dii malo solverunt :
 prius-quam quando Phæacum virorum in opulento populo
 animastique verbis *me*, et in urbem duxisti ipsa.]
 Nunc vero te per patrem supplex-oro : non enim puto
 venisse *me* in Ithacam late-conspiciam, sed aliquam aliam
 per-terram versor ; te autem illudentem puto
 hæc dicere, ut meam mentem decipias :
 dic mihi, an vere dilectam in patriam venerim.

Huic vero respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva :
 semper tibi talis in pectore est cogitatio :
 propterea etiam te non possum deserere, infelix quando es,
 quoniam facundus es, et mente-promptus, et prudens.
 Libenter enim alius vir errans, reversus,
 cuperet in ædibus videre filiosque uxoremque :
 tibi vero neutiquam gratum est scire, neque exquirere,
 priusquam etiam tuæ uxoris periculum-feceris, quæ tibi sic
 sedet in ædibus : luctuosæ vero ei semper
 pereunt noctesque et dies lacrimas-fundenti.
 At ego de-hoc quidem nunquam diffidebam, sed in animo
 sciebam, quod rediturus-esses, amissis omnibus sociis.
 Verum sane nolui Neptuno obsistere
 patruo, qui adversus-te iram induxit-in animum,
 iratus, quod ei filium dilectum excæcasti.
 Sed age, tibi ostendam Ithacæ sedem, ut credas.
 Phorcynis quidem hic est portus, marini senis ;
 hæc autem in vertice portus patulis-ramis oliva :
 [prope vero ipsam antrum amabile, obscurum,
 sacrum Nympharum, quæ Naiades vocantur :]
 hæc autem tibi spelunca est umbrosa, ubi tu multas
 sacrificabas Nymphis perfectas hecatombas :
 hic vero Neritus est, mons vestitus silva.

Sic fata dea dissipavit nebulam ; apparuit autem terra :
 lætatusque-est deinde audens divinus Ulysses,
 gaudens sua terra ; osculatus-est autem almam tellurem ;
 statimque Nymphis supplicavit, manibus sublati :

Nymphæ Naiades, filie Jovis, nunquam ego
 visurum *me* vos putabam : nunc vero ob-vota blanda *exau-*
dita] salvet : sed et dona dabimus, sicuti antea quidem,
 si sinat Iubens Jovis filia prædatrix
 ipsumque *me* vivere, et mihi carum filium auctet.

Hunc autem rursus allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva :
 confide, ne tibi hæc in mente tua curæ-sint.
 Sed bona quidem in-recessu antri divini
 ponamus statim nunc, ubi quidem hæc tibi salva maneant :
 ipsi vero consultemus, quo-pacto *omnia* quam optime fiant.

Sic locuta dea subiit specum obscurum,
 explorans latibula per specum : atque Ulysses
 propius omnia portabat, aurum et indomitum æs,
 vestimenta-que bene-elaborata, quæ ei Phæaces dederant.
 Et hæc quidem bene deposuit ; lapidem vero imposuit forti-
 bus] Pallas Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis.

Τὼ δὲ καθοζομένω ἱερῆς παρὰ πυθμέν' ἑλπίης,
 φραζέσθην μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὄλεθρον.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 375 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 φράζεο, ὅπως μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσεις,
 οἳ δὴ τοι τριέτες μέγαρον κάτα κοιρανέουσιν,
 μνώμενοι ἀντιθέην ἄλογον καὶ ἔδνα διδόντες·
 ἥ δὲ σὸν αἰεὶ νόστον ὀδυρομένη κατὰ θυμόν,
 380 πάντας μὲν ῥ' ἔλπει καὶ ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἑκάστῳ,
 ἀγγελίας προεῖσα· νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ. [σεύς·
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆς πόποι, ἣ μάλα δὴ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδῃ
 φθίσεσθαι κακὸν οἶτον ἐνὶ μεγάροισιν ἐμελλον,
 385 εἰ μὴ μοι σὺν ἑκαστῷ θεᾷ, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Ἀλλ' ἄγε, μῆτιν ὕψνον, ὅπως ἀποτίσσομαι αὐτούς·
 πᾶρ δέ μοι αὐτῇ στήθι, μένος πολυθαρσές ἐνεῖσα,
 οἷον ὅτε Τροίης λύομεν λιπαρὰ χρίδμενα.
 Αἶέ μοι ὥς μεμαυῖα παρασταίης, Γλαυκῶπι·
 390 καὶ κε τριηκοσίοισιν ἐγὼν ἀνδρεσσιν μαχοίμην,
 σὺν σοὶ, πότνα θεᾷ, ὅτε μοι πρόσφρασσ' ἐπαρήγοις.
 Τὸν δ' ἡμέτεβ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 καὶ λίην τοι ἐγῶγε παρέσσομαι, οὐδέ με λήσεις,
 ὅππότε κεν δὴ ταῦτα πενώμεθα· καὶ τιν' οἶψ'
 395 αἰματὶ τ' ἐγκεφάλῳ τε παλαξέμεν ἄσπετον οὔδας
 ἀνδρῶν μνηστῆρων, οἳ τοι βίοντα κατέδουσιν.
 Ἀλλ' ἄγε σ' ἄγνωστον τεύξω πάντεςσι βροτοῖσιν·
 κάρψω μὲν χροᾷ καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν,
 ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὀλέσω τρίχας, ἀμφὶ δὲ λαῖφος
 400 ἔσσω, ὃ κε στυγέσῃσιν ἰδὼν ἀνθρώπος ἔχοντα·
 κινυῶσιν δέ τοι ὅσσε, πάρος περικαλλέ' ὄντες·
 ὥς ἂν ἀεικέλιος πᾶσι μνηστῆρσι φανείης
 σῇ τ' ἀλόχῳ καὶ παιδὶ, τὸν ἐν μεγάροισιν ἔλειπες.
 Αὐτὸς δὲ πρῶτιστα συδῶτην εἰσαφικέσθαι,
 405 ὅς τοι ὤων ἐπίουρος, ὁμῶς δέ τοι ἤπια οἶδεν,
 παῖδά τε σὸν φιλεῖ καὶ ἐχέφρονα Πηνελόπειαν.
 Δῆεις τόνγε σύεσσι παρήμενον· αἱ δὲ νέμονται
 πᾶρ Κόρακος πέτρῃ ἐπὶ τε κρήνῃ Ἀρεθούσῃ,
 ἔσθουσιν βάλανον μενοεικέα καὶ μέλαν ὕδωρ
 410 πίνουσιν, τάθ' ὕεσσι τρέφει τεθαλυῖαν ἄλοιφην.
 Ἔνθα μένειν καὶ πάντα παρήμενος ἐξερέεσθαι,
 ὄφρ' ἂν ἐγὼν ἔλθω Σπάρτην ἐς καλλιγύναικα,
 Τηλέμαχον καλέουσα, τὸν φίλον υἱόν, Ὀδυσσεῦ·
 ὅς τοι ἐς εὐρύχρονον Λακεδαίμονα πᾶρ Μενέλαον
 415 ὄγγοιο πεισόμενος μετὰ σὸν κλέος, ἦν που ἔτ' εἴης.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆς τίπτε τ' ἄρ' οὐ οἱ εἶπες, ἐνὶ φρεσὶ πάντ' εἰδυῖα· [σεύς·
 ἦ ἴνα που καὶ κείνος ἁλώμενος ἀλγεα πάσχει
 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον· βίοντα δέ οἱ ἄλλοι ἐδουσιν·
 420 Τὸν δ' ἡμέτεβ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 μὴ δὴ τοι κείνός γε λίην ἐνθυμῖος ἔστω.
 Αὐτῇ μιν πόμπειον, ἦν κλέος ἐσθλὸν ἄροίτο
 κεῖσ' ἐλθὼν· ἀτὰρ οὗτιν' ἔχει πόνον, ἀλλὰ ἐκηλος
 ἦσται ἐν Ἀτρεΐδῳ δόμοις, παρὰ δ' ἄσπετα κείται.
 425 Ἡ μὲν μιν λοχῶσιν νέοι σὺν νηϊ μελαίνῃ,

III autem sedentes sacræ ad radicem olivæ,
 moliebantur procis insolentibus exitium.
 Inter eos vero sermonem orsa-est dea cæsiis-oculis Minerva:
 Generose Laertiade, sollertissime Ulysse,
 considera, quomodo procis impudentibus manus inferas,
 qui jam tibi triennio per domum dominantur,
 ambientes divinam uxorem, et sponsalia dantes:
 illa vero tuum semper reditum cum-fletu-desiderans in animo,
 omnes quidem sperare-facit et pollicetur viro cuique,
 nuntios mittens; mens autem ei alia versat.
 Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 dii boni! profecto plane Agamemnonis Atridae
 periturus malo fato in ædibus eram,
 nisi mihi tu singula, dea, accurate dixisses.
 Verum age, consilium texe, quo-pacto ulciscar ipsos;
 et mihi ipsa asta, animum valde-audacem immittens;
 qualem *immisisti mihi* quando Trojæ solvebamur splendi-
 das pinnas.] Si mihi sic studiosa astare-velis, Minerva,
 etiam cum-trecentis ego viris pugnaverim,
 ope tua, veneranda dea, quando me prompto-animo adjuves.
 Huic autem respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva:
 et omnino tibi ego adero, nec me latebis,
 quandocunque demum hæc obeamus; atque aliquem puto
 sanguineque cerebroque fœdaturum immensum solum
 virorum procorum, qui tibi victum absumunt.
 Sed age, te incognitum reddam omnibus mortalibus:
 arefaciam quidem cutem pulcram in flexilibus membris;
 flavosque ex capite delebo crines; circumque pallium
 induum, quod aversetur conspicatus homo habentem:
 deformabo etiam tibi oculos, antea præpulcri qui-fuere:
 ut turpis omnibus procis appareas,
 tuæque uxori, et filio, quem in ædibus reliquisti.
 Ipse vero omnium-primum subulcum adi,
 qui tibi suum custos est, attamen in-te benevolo animo-est,
 filiumque tuum diligit et prudentem Penelopen.
 Invenies-hunc suibus assidentem; hæc vero pascuntur
 apud Coracis petram, et ad fontem Arethusam,
 comedentes glandem suavem, et nigram aquam
 bibentes, quæ suibus alunt florentem pinguedinem.
 Illic mane, et omnia assidens interroga,
 dum ego ivero ad Spartam pulcris-mulieribus-abundantem,
 Telemachum accersitura, tuum dilectum filium, Ulysse:
 qui tibi in spatiosam Lacedæmonem ad Menelaum
 abiit, sciscitaturus de-tua fama, sicubi adhuc esses.
 Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 et cur non ei dixisti, in mente omnia sciens?
 an ut alicubi et ille errans dolores patiatur
 pontum super infructuosum? victum autem ei alii edunt.
 Huic autem respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva:
 ne jam tibi ille valde in-animo sit:
 ipsa eum deducebam, ut famam bonam adipisceretur,
 illuc profectus: at nullam habet molestiam, sed quietus
 sedet in Atridae ædibus, et copiosa ei apposita-sunt.
 Profecto ei insidiantur juvenes cum navi nigra,

ίμενοι κτεῖναι, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι·
ἀλλὰ τάγ' οὐκ ὄτω, πρὶν καὶ τινα γαῖα καθέξει.
[ἀνδρῶν μνηστήρων, οἳ τοι βίοντον κατέδουσιν.]

Ὡς ἄρα μιν φημένη ῥάβδῳ ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη·
430 κάρφει μὲν οἱ χροὰ καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν,
ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὄλεσε τρίχας, ἄμφι δὲ δέρμα
πάντεσσιν μελέεσσι παλαίου θῆκε γέροντος·
κνύζωσεν δέ οἱ ὄσσε, πάρος περικαλλέ' ἔοντε·
ἄμφι δέ μιν ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλεν ἡδὲ χιτῶνα,
435 ῥωγαλέα, ῥυπόωντα, κακῷ μεμουργμένα καπνῷ.
Ἄμφι δέ μιν μέγα δέρμα ταχείης ἔσσ' ἐλάφοιο,
ψιλόν· δῶκε δέ οἱ σκῆπτρον καὶ ἀεικέα πήρην,
πυκνὰ ῥωγαλέην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ.

Τῶγ' ὥς βουλευσάντε διέτμαγεν· ἡ μὲν ἔπειτα
440 ἐς Λακεδαίμονα διὰν ἔβη μετὰ παῖδ' Ὀδυσῆος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ε.

Ὀδυσσεύς πρὸς Εὐμαῖον ὁμιλία.

Αὐτὰρ ὁ ἐκ λιμένος προσέβη τρηχεῖαν ἀταρπὸν
χῶρον ἀν' ὕληντα δι' ἄκριας, ἧ οἱ Ἀθήνη
πέφραδε δῖον ὑφορβόν, ὃ οἱ βίσιτο μάλιστα
κῆδετο οἰκήων, οὗς κατήσατο δῖος Ὀδυσσεύς.
6 Τὸν δ' ἄρ' ἐνὶ προδόμῳ εὖρ' ἤμενον, ἐνθα οἱ αὐλῇ
ὑψηλῇ δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
καλῇ τε μεγάλῃ τε, περιδρόμος ἦν βα συβώτης
αὐτὸς δαίμαθ' ἔεσσιν, ἀποικομένοιο ἀνακτος,
νόσφιν δεσποίνης καὶ Λαέρτiao γέροντος,
10 ῥυτοῖσιν λάεσσι καὶ ἐθροίγωσεν ἀχέρδῳ.
Σταυροῦς δ' ἐκτὸς ἔλασσε διαμπερές ἐνθα καὶ ἐνθα,
πυκνοὺς καὶ θαμέας, τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφικεάσσας·
ἐντοσθεν δ' αὐλῆς συφεοὺς δυσοκαίδεα ποίει
πλησίον ἀλλήλων, εὐνάς συστίν· ἐν δὲ ἐκάστω
15 πεντήκοντα σύες χαμαιευνάδες ἐρχατόωντο,
θήλειαι τοκάδες· τοὶ δ' ἄρσενες ἐκτὸς Ἰαυον,
πολλὸν παυρότεροι· τοὺς γὰρ μινύθεσκον ἔδοντες
ἀντίθεοι μνηστήρες· ἐπεὶ προΐαλλε συβώτης
αἰεὶ ζατρεφῶν σιάλων τὸν ἄριστον ἀπάντης·
20 οἱ δὲ τριηκόσιοι τε καὶ ἐξήκοντα πέλοντο.
Πὰρ δὲ κύνες, θήρεσσιν εἰοκότες, αἰὲν Ἰαυον
τέσσαρες, οὗς ἔθρεψε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν.
Αὐτὸς δ' ἄμφι πόδεσσιν εἰὸς ἀράρισκε πέδιλα,
τάμνων δέρμα βοείον, εὐχρoές· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
25 ὄρχον· ἄλλουδὲ ἄλλος, ἅμ' ἀγρομένοισι σύεσσιν
οἱ τρεῖς· τὸν δὲ τέταρτον ἀποπροέηκε πολινδε,
σὺν ἀγέμεν μνηστήρσιν ὑπερφυαλοῖσιν ἀνάγκῃ,
ὄγρ' ἱερεύσαντες κρείων κορεσάτοιο θυμόν.
Ἐξαπίνης δ' Ὀδυσῆα ἴδον κύνες ὑλακόμωροι·
30 οἱ μὲν κεκλήγοντες ἐπέδραμον· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
ἔξετο κερδοσύνη, σκῆπτρον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Ἐνθα κεν ὦ παρ σταθμῷ ἀεικάλιον πάθεν ἄλγος·

cupientes interficere, antequam in-patriam terram pervene-
rit:] sed hæc futura non puto; prius etiam aliquem terra
habebit,] [virorum procorum, qui tibi victum devorant.]

Sic igitur ipsum locuta virga tetigit Minerva :
arefecit quidem ei cutem pulcram in flexilibus membris ;
flavosque ex capite delevit crines, circūm vero pellem
omnibus membris antiqui posuit senis :
deformavit autem ei oculos, antea præpulcri qui-fuere :
circum autem ipsum lacernam aliam malam jecit, et tunicam,
laceras, squalentes, malo fodatas fumo :
circumque ipsum magnam pellem velocis induit cervi,
depilem; deditque ei baculum et turpem peram,
crebris-locis laceram : inerat vero tortum lorum-ad-portan-
dum.] Illi ita consilio-inito discessere : hæc quidem deinde
in Lacedæmonem divinam ivit ad-accersendum filium Ulyssis.

ODYSSEÆ XIV.

Ulyssis cum Eumæo conversatio.

At hic ex portu ingressus est asperam viam,
locum per silvosum, per juga, qua ei Minerva
designaverat divinum subulcum, qui ei victum maxime
curabat famulorum, quos comparaverat divinus Ulysses.

Hunc autem in vestibulo invenit sedentem, ubi ei caula
alta ædificata erat, undique conspicuo in loco,
pulcraque, magnaque, vacuis spatiis circumdata; quam su-
bulcus] ipse ædificaverat suibus, absente rege,
sine (non jubentibus) domina et Laerte sene,
advectatis lapidibus, et cinxerat sepe-spinea.
Palos autem extra adegerat prorsus hinc atque illinc,
densos et crebros, nigra-parte roboris circumfissa;
intra vero caulam suilia duodecim fecerat,
prope invicem, cubilia suibus, in singulis autem
quingenta sues humi-cubantes concludebantur;
feminae genitricæ; at mares foris dormiebant,
multo pauciores; hos enim minuebant comedentes
divini proci; quippe mittebat subulcus
semper saginatorum porcorum optimum omnium :
hi vero trecentique et sexaginta erant.
Juxta autem canes, feris similes, semper cubabant
quatuor, quos nutritiv subulcus, princeps virorum.
Ipse autem circa pedes suos aptabat calceamenta,
incidens pellem bubulam, bene-coloratam : ceteri vero su-
bulci jam] abierant alio alius, cum congregatis suibus
tres; quartum autem dimiserat ad-urbem,
suem ut-ageret procis insolentibus, necessitate;
ut sacris-factis, carnibus satiarent-sibi animum.

Extemplo vero Ulysses viderunt canes latratores :
hi quidem clamantes accurrerunt; at Ulysses
sedit astutia, baculumque ei excidit manu.
Tunc suum apud stabulum indignum sustinuiisset dolorem :

ἀλλὰ σὺβώτης ὥκα ποσὶ χραιπνοῖσι μετασπὼν
 ἔσουσ' ἀνὰ πρόθυρον, σῶτος δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
 36 Τοὺς μὲν ὁμοκλήσας σεῖθεν κύνας ἀλλυδὶς ἄλλη
 πυκνῆσιν λιθάδεσσιν· ὁ δὲ προσέειπε ἀνακτα·
 ὦ γέρον, ἦ ὀλίγου σε κύνες διεδηλήσαντο
 ἔξαπίνης· καὶ κέν μοι ἐλεγχεῖν κατέχευας.
 Καὶ δέ μοι ἄλλα θεοὶ δόσαν ἀλγέα τε στοναχάς τε·
 40 ἀντιθέου γὰρ ἀνακτος ὀδυρόμενος καὶ ἀχέων
 ἦμαι, ἀλλοισιν δὲ σύας σιάλους ἀτιτάλλω
 ἔδμεναι· αὐτὰρ κείνος ἐελδόμενός που ἰδωδῆς
 πλάζετ' ἐπ' ἄλλοθρῶν ἀνδρῶν δῆμον τε πόλιν τε,
 εἰ που ἔτι ζῶει καὶ δρᾷ φάος ἡελίοιο.
 45 Ἄλλ' ἔπειο, κλισίηνδ' ἵομεν, γέρον, ὄφρα καὶ αὐτὸς
 σίτου καὶ οἴνοιο κορεσσάμενος κατὰ θυμὸν
 εἴπῃς, ὑπὸ πῶθεν ἔσοι καὶ ὑπὸ πόσα κῆδε' ἀνέτλῃς.
 Ὡς εἰπὼν κλισίηνδ' ἡγήσατο διὸς ὑφορβός·
 εἶσεν δ' εἰσαγαγὼν, ῥῶπας δ' ὑπέχευε δασείας·
 50 ἐσθόρεσεν δ' ἐπὶ δέρμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰγός,
 αὐτοῦ ἐνεύναιον, μέγα καὶ δασύ. Χαίρε δ' Ὀδυσσεύς,
 ὅττι μιν ὡς ὑπέδεκτο· ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ζεὺς τοι δοίη, ξεῖνε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι
 ὅττι μάλιστα· ἐθέλεις, ὅτι με πρόφρων ὑπέδεξο.
 55 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε σὺβῶτα·
 ξεῖν', οὐ μοι θέμις ἔστ', οὐδ' εἰ κακίων σέθεν ἔλθοι,
 ξεῖνον ἀτιμῆσαι· πρὸς γὰρ Διὸς εἰσιν ἅπαντες
 ξεῖνοί τε πτωχοὶ τε· δόσις δ' ὀλίγη τε φιλῇ τε
 γίγνεται ἡμετέρῃ· ἥ γὰρ δμῶν δίκη ἐστίν,
 60 αἰεὶ δειδιάτων, ὅτ' ἐπικρατέουσιν ἀνακτες,
 οἱ νέοι· ἦ γὰρ τῷ γε θεοὶ κατὰ νόστον ἔδησαν,
 ὅς κεν ἔμ' ἐνδύκεως ἐφίλει καὶ κτήσιν σπασσεν,
 οἷά τε ᾧ οἰκῇ ἄναξ εὐθυμος ἔδωκεν,
 οἰκόν τε κληρὸν τε πολυμνῆστην τε γυναῖκα,
 65 ὅς οἱ πολλὰ κάμησι, θεὸς δ' ἐπὶ ἔργον ἀέξῃ,
 ὥς καὶ ἔμοι τόδε ἔργον ἀέξεται, ᾧ ἐπιμίμνω·
 τῷ κέ με πολλὴ ὠνησεν ἄναξ, εἰ αὐτόθ' ἔγῃρα·
 ἄλλ' ὄλεθ' — ὡς ὤφελ' Ἑλένης ἀπὸ φύλον ὀλέσθαι
 πρόχῃ, ἔπει πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν.
 70 Καὶ γὰρ ἑκείνος ἔβη Ἀγαμέμνονος εἵνεκα τιμῆς
 Ἰδίων εἰς εὐπῶλον, ἵνα Τρώεσσι μάχοιτο.
 Ὡς εἰπὼν ζωστήρι θεῶς συνέεργε χιτῶνα·
 βῆ δ' ἵμεν ἐς σφυροῦς, ὅθι ἔθνεα ἔρχατο χοίρων·
 ἔνθεν ἔλων δὴ ἐνεῖκε καὶ ἀμφοτέρους ἱέρευσεν·
 75 εὖσέ τε μίστυλλεν τε καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρεν.
 Ὀπτῆσας δ' ἄρα πάντα φέρων παρέθηκ' Ὀδυσῆϊ
 θερμ' αὐτοῖς ὀβελοῖσιν· ὁ δ' ἄλφιστα λευκὰ πάλυνεν·
 ἐν δ' ἄρα κισσυβίῳ κίρην μελιθεά οἶνον,
 αὐτὸς δ' ἀντίον ἔξεν, ἐποτρύνων δὲ προσηύδα·
 80 Ἔσθιε νῦν, ὦ ξεῖνε, τά τε δμῶεσσι πάρεσιν,
 χοῖρε· ἀτὰρ σιάλους γε σύας μνηστῆρες ἔδουσιν,
 οὐκ ὅπιδά φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶν οὐδ' ἐλεπτύν.
 Οὐ μὲν σχέτλια ἔργα θεοὶ μάκαρες φιλέουσιν,
 ἀλλὰ δίκην τίουσιν καὶ αἵσιμα ἔργ' ἀνθρώπων.
 85 Καὶ μὲν δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι, οἳ ἐπὶ γαίης
 ἀλλοτρίης βῶσιν, καὶ σφι Ζεὺς λήϊδα δόη

sed subulcus ocyus pedibus velocibus subsecutus
 ruit per vestibulum, corium vero ei excidit manu.
 Hos quidem increpans pepulit alios alio, canes,
 crebris lapidibus; ipse vero affatus est dominum :
 O senex, profecto pæne te canes disperdiderunt
 repente; et mihi opprobrium offudisses.
 Et vero mihi alios dii dedere doloresque gemitusque :
 deo-parem enim ob-herum lugens et dolens
 sedeo; aliis autem sues pingues nutrio
 ad-comedendum : at ille egens alicubi cibum
 vagatur apud alienæ-linguæ virofum populumque urbemque,
 sicubi adhuc vivit, et videt lumen solis.
 Verum sequere, ad-casam eamus, senex, ut et ipse
 cibo et vino saturatus in animo,
 dicas, unde sis et quantas ærumnas toleraveris.
 Sic locutus ad-casam prævit divinus subulcus ;
 et sedere-fecit illum introductum; virgulta vero subiecit den-
 sa;] instravitque pellem villosæ agrestis capræ,
 in-eo ut-cubare-posset, magnum et densum. Gaudebat au-
 tem Ulysses,] quod ipsum sic exciperet; verbumque dixit et
 elocutus-est:] Jupiter tibi det, hospes, et immortales dii alii,
 quodcunque maxime cupis, quia me lubens excepisti.
 Hunc autem repondens allocutus-es, Eumæe subulce :
 hospes, non mihi fas est, nec si pejor te venerit,
 hospitem indigne-tractare; a Jove enim sunt omnes
 hospitesque, mendicique; munus vero exiguumque carum-
 que] fit nostrum : hic enim servorum mos est,
 semper timentium, quando dominantur heri
 juvenes : certe enim illius-quidem dii reditum impediunt,
 qui me studiose dilexisset, et possessionem dedisset,
 qualia quidem suo famulo dominus benignus dederit,
 domumque, et peculium, et multum-ambitam uxorem;
 qui ei multum laboraverit, cuique deus laborem incremento-
 juverit;] ut et mihi hic labor incrementum-habet, in-quo
 versor:] ideo me multum juvisset dominus, si hic senesceret :
 sed perii : utinam Helenæ genus disperiisset
 funditus; quoniam multorum virorum genus solvit.
 Etenim ille ivit Agamemnonis propter honorem
 in Ilium bonis-equis-secundum, ut cum-Trojanis pugnaret.
 Sic locutus, cingulo celeriter constringebat tunicam :
 profectusque est-ire ad suilia, ubi greges conclusi-erant porco-
 rum:] illinc sumtos duos attulit, et ambos mactavit;
 ustulavitque conciditque, et veribus transfixit.
 Assata autem omnia ferens apposuit Ulyssi,
 calida ipsis in-verbus : atque farinam albam inspersit;
 in poculo autem miscebat dulce vinum :
 ipse vero ex-adverso sedit, adhortansque allocutus-est :
 Comede nuno, o hospes, quæ servis adsunt
 porculorum-carnes : at pingues sane sues proci comedunt,
 non ultionis-divinæ memores in mentibus, nec misericordiæ.
 Non quidem improba opera dii beati amant,
 sed justitiam honorant, et æqua opera hominum.
 Etiam infesti quidem et insolentes, qui terram
 alienam invaserint, et ipsis Jupiter prædam dederit,

πλησάμενοι δέ τε νῆας ἔβαν οἰκόνδε νέσθαι·
 καὶ μὲν τοῖς ὀπίδος κρατερὸν δέος ἐν φρεσὶ πίπτει.
 Οἷδε δὲ καὶ τὶ ἱασι, θεοῦ δέ τιν' ἔκλυον αὐδὴν,
 90 κείνου λυγρὸν ὄλεθρον, ὅτ' οὐκ ἐθέλουσι δικαίως
 μνᾶσθαι οὐδὲ νέσθαι ἐπὶ σφέτερ'· ἀλλὰ ἔκηλοι
 κτήματα δαρδάπτουσιν ὑπέρβιον, οὐδ' ἐπὶ φειδώ.
 Ὅσσαι γὰρ νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐκ Διὸς εἰσιν,
 οὐποθ' ἐν ἱερέουσ' ἱερήϊον, οὐδὲ δού' οἶω·
 95 οἶνον δὲ φθινύθουσιν ὑπέρβιον ἐξαφύοντες.
 Ἦ γάρ οἱ ζῳή γ' ἦν ἀσπετος· οὐτινι τόσση
 ἀνδρῶν ἡρώων, οὐτ' ἡπείροιο μελαίνης
 οὐτ' αὐτῆς Ἰθάκης οὔτε ζυνεεῖκοσι φωτῶν
 ἔστ' ἀφενος τοσσούτον· ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω.
 100 Δώδεκ' ἐν ἡπείρῳ ἀγέλαι· τόσα πῶεα οἶων,
 τόσσα σῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν
 βόσκουσι ζεῖνοι τε καὶ αὐτοῦ βούτορες ἄνδρες.
 Ἐνθα δέ τ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν ἑνδεκα πάντα
 ἐσχατῇ βόσκοντ'· ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄρονται.
 105 Τῶν αἰεὶ σπιν ἕκαστος ἐπ' ἡματι μῆλον ἀγίνει,
 ζατρεφῶν αἰγῶν, ὅστις φαίνεται ἀριστος.
 Αὐτὰρ ἐγὼ σὺς τάδε φυλάσσω τε βύομαί τε
 καὶ σπιν σῶν τὸν ἀριστον ἐν κρίνας ἀποπέμπω.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐνδυκῶς χρεά τ' ἥσθιε πίνε τε οἶνον
 110 ἄρπαλέως, ἀκείων· κακὰ δὲ μνηστῆρσι φύτευεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δαίπνησε καὶ ἥραρε θυμὸν ἔδωδῃ,
 καὶ οἱ πλησάμενος δῶκε σκύφον, ὅππῃρ ἔπινεν,
 οἶνον ἐνὶ πλεῖον· ὁ δ' ἐδέετο, χαῖρες δὲ θυμῷ
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 115 ὦ φίλε, τίς γάρ σε πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν,
 ὧδε μάλ' ἀφνειὸς καὶ καρτερός, ὥς ἀγορεύεις,
 φῆς δ' αὐτὸν φθίσθαι Ἀγαμέμνονος εἵνεκα τιμῆς;
 εἰπέ μοι, αἱ κέ ποθι γνῶω τοιοῦτον ἔοντα.
 Ζεὺς γάρ που τόγε οἶδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 120 εἰ κέ μιν ἀγγελίαιμι ἰδῶν· ἐπὶ πολλὰ δ' ἀλήθην.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
 ὦ γέρον, οὔτις κείνων ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἑλθὼν
 ἀγγέλλων πείσειε γυναικὰ τε καὶ φίλον υἱόν·
 ἀλλ' ἄλλως κομιδῆς κεχρημένοι ἄνδρες ἀλῆται
 125 ψεύδοντ', οὐδ' ἐθέλουσιν ἀληθέα μυθήσασθαι.
 Ὅς δέ κ' ἀλητεύων Ἰθάκης ἐς δῆμον ἵκηται,
 ἑλθὼν ἐς δέσποιναν ἐμὴν ἀπατήλια βάζει·
 ἡ δ' εὖ δεξαμένη φιλεῖ καὶ ἕκαστα μεταλλᾷ·
 καὶ οἱ ὀδυρομένη βλεφάρων ἀποδάχρυα πίπτει,
 130 ἥ θέμις ἐστὶ γυναικὸς, ἐπὶν πόσις ἀλλοθ' ὀληται.
 Ἀἴψα κε καὶ σὺ, γεραίη, ἔπος παρατεκτῆναιο.
 [εἰ τίς τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἑμάτα δόη.]
 Τοῦ δ' ἥδη μέλλουσι κύνες ταχέες τ' οἰωνοὶ
 βῖνον ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύσαι· ψυχὴ δὲ λείλοιπεν·
 135 ἡ τόνγ' ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ὅστέα δ' αὐτοῦ
 κείται ἐπ' ἡπείρου, ψαμάθῃ εἰλυμένα πολλῇ.
 Ὡς δὲ μὲν ἐνθ' ἀπόλωλε· φίλοισι δὲ κήδε' ὀπίσσω
 πᾶσιν, ἔμοι δὲ μάλιστα, τετεύχεται· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον
 ἥπιον ὧδε ἀνακτα κινήσομαι, ὅππός' ἐπέλθω·
 140 οὐδ' εἰ πᾶν πατὴρ καὶ μητέρος αὐτὶς ἴκωμαι

impletisque navibus abierint domum redituri :
 etiam his ultionis-divinæ vehemens metus animis incidit.
 Isti vero etiam aliquid sciunt, deque aliquam audiere vo-
 cem,] illius tristem mortem, quandoquidem nolunt rite
 ambire, nec redire ad sua : sed tranquilli
 bona absumunt immodice, neque iis inest parsimonia.
 Quotquot enim noctesque et dies a Jove oriuntur,
 nunquam unam mactant victimam, neque duas solas;
 vinum vero consumunt immoderate exhaurientes.
 Certe ei victus erat copiosus; nemini tantus
 virorum heroum, nec continentis nigre,
 neque ipsius Ithacæ, nec simul-viginti virorum
 sunt divitiæ tantæ: ego vero tibi recensebo.
 Duodecim in continente armenta sunt; tot greges ovium,
 tot suum pascua, tot stabula lata caprarum
 pascunt mercenariique et ipsius pastores viri.
 Hic autem stabula lata caprarum undecim omnia in
 extremitate-agri pascuntur; ac viri probi immittuntur custo-
 des.] Quorum semper ipsis unusquisque in die pecudem fert,
 saginatorum caprorum, quicunque appareat optimus.
 At ego sues hæc custodioque, tueorque,
 et ipsis porcorum optimum quemque selectum mitto.
 Sic dixit: ille autem intente carnes edebat, bibebatque vi-
 num] avide, tacitus; mala autem procis meditabatur.
 Ac postquam cenarat et refecerat animum cibo,
 etiam ei impletum dedit Eumæus poculum, quo bibebat,
 vino plenum : is vero accepit, gaudebatque animo,
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus est :
 O amice, quisnam te emit possessionibus suis,
 ita valde dives et fortis, ut prædicas?
 dicis autem ipsum periisse Agamemnonis propter honorem.
 Dic mihi, si forte norim eum, qui-talis fuerit.
 Jupiter enim hoc scit, et immortales dii alii,
 si de-eo nuntiare-possim viso; per multa vero loca erravi.
 Huic autem respondit deinde subulcus, princeps virorum :
 o senex, nullus illum vir vagatus adveniens
 nuntians persuaserit uxorige et dilecto filio :
 sed temere curationis indigentes viri errone
 mentiuntur, nec volunt vera loqui.
 Quicumque vero errans Ithacæ in populum venerit,
 profectus ad dominam meam, fallacia loquitur :
 hæc vero benigne exceptum diligit, et singula inquit :
 et ei lugenti de palpebris lacrimæ cadunt;
 qua fas est mulieri, quando maritus alibi perierit.
 Statim etiam tu, senex, fabulam fabricaveris.
 [si quis tibi lænamque tunicamque vestimenta daret.]
 Illius autem jam debent canes velocesque alites
 cutem ab ossibus detraxisse; anima vero eum reliquit :
 vel illum in ponto comederunt pisces, ossa autem ipsius
 jacent in litore, arena involuta multa.
 Sic ille quidem illic perii; amicis vero dolores postea
 omnibus, mihi autem maxime, effecti sunt : non enim am-
 plius alium] mitem adeo dominum inveniam, quocumque
 profectus-fuero :] neque si patris et matris iterum ivero

- οἶκον, ὅθι πρῶτον γενόμεν, καί μ' ἔτρεφον αὐτοί.
 Οὐδέ νυ τῶν ἐτι τόσσον οὔρομαι, ἱεμενός περ
 ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι, εἰν ἐν πατρίδι γαίῃ·
 ἀλλὰ μ' Ὀδυσσεύς πόθος αἰνυται οἰχόμενοι.
 145 Τὸν μὲν ἐγὼν, ὃ εἶνε, καὶ οὐ παρεόντ' ὀνομάζειν
 αἰδέομαι· περί γάρ μ' ἐφίλει καὶ κήδετο θυμῷ·
 ἀλλὰ μιν ἤθειον καλέω, καὶ νόσφιν ἐόντα.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 ὦ φίλ', ἐπειδὴ πάμπαν ἀνάνειαι, οὐδ' ἐτι φῆσθα
 150 κείνον ἐλεύσεσθαι, θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἄπιστος·
 ἀλλ' ἐγὼ οὐκ αὐτῷς μυθήσομαι, ἀλλὰ σὺν δροκῷ,
 ὡς νεῖται Ὀδυσσεύς· εὐαγγέλιον δέ μοι ἔστω
 αὐτίκ', ἐπεὶ κεν κείνος ἰὼν τὰ δ' ὁμῶσθ' ἵκηται
 [ἔσσαι με γλαϊνάν τε, χιτῶνά τε, εἴματα καλά·]
 155 πρὶν δέ κε καὶ μάλα περ κεκρημένος οὔτι δεχοίμην.
 Ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος ὁμῶς Ἰδῆαο πύλῃσιν
 γίγνεται, δὲ πενήν' εἰκὼν ἀπατήλια βάζει.
 Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ξενίη τε τράπεζα
 ἱστίη τ' Ὀδυσσεύς ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω·
 160 ἢ μὲν τοι τάδε πάντα τελείεσθαι, ὡς ἀγορεύω.
 Τοῦδ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς·
 τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἱσταμένοιο,
 οἰκαδὲ νοστήσει καὶ τίσεται, ὅστις ἐκείνου
 ἐνθάδ' ἀτιμάζει ἀλοχον καὶ φαίδιμον υἱόν.
 165 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβῶτα·
 ὦ γέρον, οὔτ' ἄρ' ἐγὼν εὐαγγέλιον τόδδε τίσω,
 οὔτ' Ὀδυσσεύς ἐτι οἶκον ἐλεύσεσθαι· ἀλλὰ ἐκχλος
 πῖνε, καὶ ἄλλα παρὲξ μεμνημένεθ, μηδὲ με τούτων
 μίμνησθ'· ἡ γὰρ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι νῆμοισιν
 170 ἄγνυται, ὅππότε τις μνήσῃ κεδνοῖο ἀνακτος.
 Ἄλλ' ἦτοι δροκὸν μὲν ἑάσομεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ἔλοι, ὅπως μιν ἐγὼν ἐθέλω καὶ Πηνελόπεια
 Λαέρτης θ' ὁ γέρων καὶ Τηλέμαχος θεοειδής.
 Νῦν αὖ παιδὸς ἄλαστον οὔρομαι, δν τέκ' Ὀδυσσεύς,
 175 Τηλεμάχου· τὸν ἐπεὶ ὀρέψαν θεοὶ, ἔρνεϊ Ἴσον,
 καὶ μιν ἔφην ἔσσεσθαι ἐν ἀνδράσιν οὔτι χέρρα
 πατρὸς εἰοιο φίλοιο, δέμας καὶ εἶδος ἀγχιτόν·
 τοῦ δέ τις ἀθανάτων βλάβη φρένας ἔνδον εἰσας
 ἡέ τις ἀνθρώπων· ὁ δ' ἔβη μετὰ πατρός ἀκουήν
 180 ἐς Πύλον ἡγαθέην· τὸν δέ μνηστῆρες ἀγαυοὶ
 οἰκαδ' ἰόντα λοχῶσιν, ὅπως ἀπὸ φύλον δληται
 νώνυμον ἐξ Ἰθάκης Ἀρχεῖσιου ἀντιθέοιο.
 Ἄλλ' ἦτοι κείνον μὲν ἑάσομεν, ἡ κεν ἀλώῃ
 ἡ κε φύγοι καὶ κέν οἱ ὑπέρσχοι χεῖρα Κρονίων.
 185 Ἄλλ' ἄγε μοι σὺ, γεραιέ, τὰ σ' αὐτοῦ κήδε' ἐνίσπε
 καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅρρ' εὖ εἰδῶ.
 Τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν· πότι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;
 ὅπποις δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο; πῶς δέ σε ναῦται
 ἡγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνας ἐμμεναι εὐχετόωνται;
 190 οὐ μὲν γάρ τί σε πεῖδν οἶομαι ἐνθάδ' ἰκέσθαι. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 τοιγάρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Εἴη μὲν νῦν νῶϊν ἐπὶ γρόνον ἡμῶν ἔδωδῃ
 ἡδὲ μέθυ γλυκερὸν, κλισίης ἐντοσθεν ἐούσιν,

domum, ubi primum natus sum, et qui me educarunt ipsi.
 Neque omnino hos adhuc tantum lugeo, cupiens licet
 oculis ut-videam eos, degens in patria terra;
 sed me Ulyssis desiderium capit absentis.

Hunc quidem ego, o hospes, etiam non presentem nomino-
 vocare] vereor; valde enim me diligebat et curabat in-animo:
 sed ipsum carum appello *velut alloquens*, etiam absentem.

Hunc autem rursus allocutus-est audens divinus Ulysses:
 o amice, quandoquidem prorsus negas, neque amplius credis
 illum venturum-esse, animus vero tibi semper incredulus:
 verum ego non temere loquar, sed cum jurejurando,
 quod redibit Ulysses; ac pretium-lati-nuntii mihi esto
 statim, postquam ille reversus ad-suas aedes pervenerit;
 [ut-induat mihi lænamque tunicamque, vestimenta pulcra:]
 ante autem, etiamsi valde indigens, nequaquam acciperem.

Inimicus enim mihi is æque atque-Orci portæ
 est, qui egestati cedens fallacia loquitur.

Sciat nunc Jupiter primum deorum, hospitalisque mensa,
 focusque Ulyssis eximii, ad-quam veni:
 certe quidem hæc omnia perficiuntur, sicut dico.

Hoc ipso anno veniet huc Ulysses;
 hoc quidem exeunte mense, altero autem ineunte,
 domum revertetur, et ulciscetur, quicumque illius
 hic probro afficit uxorem et splendidum filium.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulco:
 o senex, neque ego pretium-lati-nuntii hoc persolvam,
 neque Ulysses amplius domum veniet: sed quietus
 bibe, et alia præter hæc memoremus, neu mihi hæc
 in-mentem-revoca: certe enim animus in pectore meo
 dolet, quando aliquis meminerit honorandi domini.
 Verum enimvero jusjurandum quidem mittamus: sed Ulysses
 veniat, ut ipsum ego cupio, et Penelope,
 Laertesque senex, et Telemachus deo-similis.

Nunc rursus nati causa usque lugeo, quem genuit Ulysses,
 Telemachi: quem postquam nutrierant dii, plantæ similem,
 et ipsum putabam fore in viris laud pejoem
 patre suo caro, mente et specie admirabilem:
 ejus tamen aliquis immortalium læsit mentem intus æquam,
 vel aliquis hominum; is vero ivit, ad-quærendam patris fa-
 mam,] in Pylum divinam: ei autem proci superbi
 domum redeunti insidias-struunt, ut genus dispereat
 sine-nomine ex Ithaca Arcesii deo-paris.

Verum enimvero illum quidem sinamus, sive opprimatur,
 sive effugiat, et cum protegat manu Saturnius.

Sed age mihi tu, senex, tuas ipsius ærumnas enarra,
 et mihi hoc dic verum, ut bene sciam,
 quis et unde es virorum? ubi tibi urbs et parentes?
 quanam autem in nave venisti? et quomodo te nautæ
 duxerunt in Ithacam? quosnam se esse profitentur?
 nequaquam enim te pedibus puto huc venisse.

Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses:
 enimvero ego tibi hæc valde accurate enarrabo.
 Si sit nunc quidem nobis in tempus et cibus
 et vinum dulce, casam intra manentibus,

196 δαίνυσθαι δέοντ', ἄλλοι δ' ἐπὶ ἔργον ἔποιεν,
 βῆιδίως κεν ἔπειτα καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἅπαντα
 οὔτι διαπρήξαιμι, λέγων ἐμὰ κήδεα θυμοῦ,
 ὅσα γε δὴ ζυμπαντα θεῶν ἰότητι μόνησα.
 Ἐκ μὲν Κρητῶν γένος εὐχομαι εὐρεῖάνων
 200 ἀνέρος ἀφνειοῦ παῖς· πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι
 υἱέες ἐν μεγάρῳ ἡμὲν τράφην ἡδ' ἐγένοντο,
 γνήσιοι ἐξ ἀλόχου· ἐμὲ δ' ὦνητή τέκε μήτηρ
 παλλακίς, ἀλλὰ με ἴσον ἰθαγενέεσσιν ἔτιμα
 Καστώρ Ὑλακίδης, τοῦ ἐγὼ γένος εὐχομαι εἶναι·
 206 ὅς τ' ἐνὶ Κρήτεσσι θεὸς ὥς τιετο δῆμῳ
 ὀβῶρ τε πλούτῳ τε καὶ υἰάσι κυδαλίμοισιν.
 Ἄλλ' ἦτοι τὸν Κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι
 εἰς Ἀἶδα δόμους· τοὶ δὲ ζῶνι δέδασσαντο
 παῖδες ὑπέρθυμοι καὶ ἐπὶ κλήρους ἐβάλοντο·
 210 αὐτὰρ ἐμοὶ μάλα παῦρα δόσαν καὶ οἰκί' ἐνειμαν·
 ἡγαγόμεν δὲ γυναῖκα πολυχλήρων ἀνθρώπων
 εἶνεκ' ἐμῆς ἀρετῆς· ἐπεὶ οὐκ ἀποφύλιος ἦα
 οὐδὲ φυγοπτόλεμος· νῦν δ' ἥδη πάντα λείλοιπεν·
 ἀλλ' ἐμπης καλάμην γέ σ' οἶομαι εἰςορόωντα
 216 γιγνώσκειν· ἥ γάρ με δύη ἔχει ἥλιθα πολλή.
 Ἦ μὲν δὴ θάρσος μοι Ἀργεῖ τ' ἔδωσαν καὶ Ἀθήνη
 καὶ ῥηξηνορίην· ὅπότε κρίνοιμι λόγονδε
 ἄνδρας ἀριστῆας, κακὰ δυσμενέεσσι φυτεύων,
 οὐποτέ μοι θάνατον προτίσσετο θυμὸς ἀγήνωρ,
 220 ἀλλὰ πολὺ πρῶτιστος ἐπάμμενος ἔρχει ἔλεσκον
 ἀνδρῶν δυσμενέων ὃ τε μοι ἐξείει ποδέσσιν.
 Τοῖός ε' ἐν πολέμῳ ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν
 οὐδ' οἰκωτελέη, ἥτε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα·
 ἀλλὰ μοι αἰεὶ νῆες ἐπῆρετμοι φίλαι ἦσαν
 226 καὶ πόλεμοι καὶ ἄκοντες εὐξέστοι καὶ οἶστοι,
 λυγρὰ, τά τ' ἄλλοισιν γε καταριγῆλὰ πέλονται·
 αὐτὰρ ἐμοὶ τὰ φίλ' ἔσκε, τὰ που θεὸς ἐν φρεσὶ θῆκεν·
 ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις.
 Πρὶν μὲν γὰρ Τροίης ἐπιβήμεναι υἱᾶς Ἀχαιῶν,
 230 εἰνάκις ἀνδράσιν ἦρξα καὶ ὠκυπόροισι νέεσσιν
 ἄνδρας ἐς ἄλλοδαπούς· καὶ μοι μάλα τύχχανε πάντα.
 Τῶν ἐξαιρέυμην μενοεικέα, πολλὰ δ' ὀπίσω
 λάγῳ ἀνόν· αἶψα δὲ οἶκος ὀφέλλετο, καὶ βᾶ ἔπειτα
 δεινός τ' αἰδοῖός τε μετὰ Κρήτεσσι τετύγμην.
 236 Ἄλλ' ὅτε δὴ τήνγε συγεγὴν δδὸν εὐρύοπα Ζεὺς
 ἐφράσαθ', ἥ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν,
 δὴ τότε ἐμ' ἦνωγον καὶ ἀγαχλυτὸν Ἰδομενῆα
 νῆεσσ' ἡγήσασθαι ἐς Ἰλιον· οὐδέ τι μῆχος
 ἦεν ἀνῆνασθαι, χαλεπὴ δ' ἔγε δῆμου φῆμις.
 240 Ἐνθα μὲν εἰνάετες πολεμίζομεν υἱές Ἀχαιῶν,
 τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν Πριάμου πέρασντες ἔβημεν
 οἰκαδὲ σὺν νῆεσσι· θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιοὺς.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ δειλῷ κακὰ μῆδετο μητίετα Ζεὺς·
 μῆνα γὰρ οἷον ἐμείνα τεταρπόμενος τεπέεσσιν
 246 κουριδίη τ' ἀλόχῳ καὶ κτήμασιν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Αἴγυπτόνδε με θυμὸς ἀνώγει ναυτίλλεσθαι,
 νῆας ἐὺ στελιαντα σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν·
 ἐννέα νῆας στεῖλα, θοῶς δ' ἐξαγείρατο λαός.

ad-epulandum quietia, alii autem opus obeant :

facile inde et in annum integrum
 neutiquam perficerem, narrans meos dolores animi,
 quantos vere cunctos deorum voluntate pertuli.

Ex Creta quidem genere gloriior *me* esse lata,
 viri divitis filium : multi vero et alii
 filii in domo *nostra* et educati sunt, et nati,
 legitimi ex uxore : me autem emta peperit mater,
 pellex ; sed me æque-ac legitimos honorabat
 Castor Hylacides, cujus ego genus gloriior *me* esse :
 qui quondam inter Cretenses, dei instar, honorabatur a-po-
 pulo,] opibusque, divitiisque, et filiis gloriosis.
 Verum tamen illum fata iverunt mortis ferentia
 in Orci domos : illi vero victum (*opes*) diviserunt,
 filii magnanimi, et de eo sortes jecerunt :
 ac mihi valde pauca dederunt, et ædes tribuerunt.
 Duxi autem uxorem locupletissimorum hominum
 mee gratia virtutis : quia non despicibilis eram
 nec fugax-in-bello : nunc autem jam omnia defecere :
 sed tamen stipulam saltem te arbitror intuentem
 cognoscere: profecto enim me calamitas tenet cumulate multa.
 Sane quidem audaciam mihi Marsque dederunt et Minerva,
 et vires-bellicas : quum legebam ad-insidias
 viros optimos, mala hostibus serens,
 nunquam mihi mortem ante-oculos-ponebat animus genero-
 sus,] sed multo primus insiliens hasta occidebam
 virorum infestorum quicumque mihi cederet pedibus.
 Talis eram in bello : opus vero mihi haud gratum erat,
 nec *grata* rei-familialis-cura, quæ nutrit claros filios :
 sed mihi semper naves remigio-instructæ gratæ erant,
 et bella, et tela bene-polita, et sagittæ,
 tristia, quæ aliis quidem horrenda sunt.
 At mihi ea grata erant ; quæ fere deus in animo posuit :
 alius etenim aliis vir delectatur operibus.
 Antequam enim in-Trojam profecti-sint filii Achivorum,
 novies viris Imperavi, et velocibus navibus,
 viros adversus externos ; et mihi abunde contigerant omnia.
 Ex-quibus eligebam quæ-placebant ; multa autem post
 sortito-obtinebam : statim vero domus augebatur, et deinceps
 gravisque reverendusque inter Cretenses factus-sum.
 Sed quum jam hoc odiosum iter late-sonans Jupiter
 decrevit, quod multorum virorum subitus genua solvit :
 tunc vero me jusserunt et inclytum Idomeneum
 navibus duces-esse in Ilium ; neque ulla ratio
 erat denegandi, gravis vero obtinebat vulgi vox.
 Ibi quidem per-novem-annos belligerabamus filii Achivorum,
 decimo autem urbem Priami populati, Ivinus
 domum-versus cum navibus ; deus vero dissipavit Achivos.
 Ac mihi misero mala struebat providus Jupiter :
 mensem enim solum mansi oblectans-me filiis,
 ingenuaque uxore, et facultatibus : ac postea
 in-Ægyptum me animus impulit navigare,
 navibus bene adornatis, cum eximilis sociis ;
 novem naves adornavi ; cito autem coactæ-sunt copiæ.

Ἐξήμαρ μὲν ἔπειτα ἔμοι ἐρήρες ἑταῖροι
 250 δαίνυντ'· αὐτὰρ ἐγὼν ἱερήϊα πολλὰ παρείχον
 θεοσίην τε βέξειν αὐτοῖσι τε δαῖτα πένεσθαι.
 Ἐβδομάτῃ δ' ἀναθάντες ἀπὸ Κρήτης εὐρείης
 ἐπλεόμεν Βορρὴ ἀνέμῳ ἀρχαεῖ, καλῷ,
 ῥηϊδίῳ, ὥς τε κατὰ ῥόνον οὐδέ τις οὖν μοι
 255 νῶϊν πημάνθη, ἀλλ' ἀσκηθέες καὶ ἄνουςοι
 ἡμεθα· τὰς δ' ἀνεμὸς τε κυβερνήτῃ τ' ἴθουν.
 Περπταῖοι δ' Αἰγυπτὸν εὐρβείτην ἰκόμεσθα·
 στῆσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιέλισσας.
 Ἐνθ' ἦτοι μὲν ἐγὼ κελόμην ἐρήρας ἑταίρους
 260 αὐτοῦ παρ νήεσσι μένειν καὶ νῆας ἐρυσθαι·
 ὀπτήρας δὲ κατὰ σκοπιάς ὠτρυννα νέεσθαι.
 Οἱ δ' ὕβρει εἴξαντες, ἐπισπόμενοι μνείῃ σφῶ
 αἴψα μάλ' Αἰγυπτίων ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγρούς
 πόρθεον, ἐκ δὲ γυναῖκας ἀγον καὶ νήπια τέκνα
 265 αὐτοὺς τ' ἔκτεινον· τάχα δ' ἐς πόλιν ἵκετ' αὐτή.
 Οἱ δὲ βοῆς αἰόντες ἄμ' ἦοι φαινομένηφιν
 ἦλθον· πλῆτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων
 χαλκοῦ τε στεροπῆς· ἐν δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
 φῦλιν ἔμοις ἑτάροισι κακῇν βάλεν, οὐδέ τις ἔτλη
 270 μείναι ἐναντίῳ· περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔστη.
 Ἐνθ' ἡμέων πολλοὺς μὲν ἀπέκτανον ὀξεῖ χαλκῷ,
 τοὺς δ' ἀναγον ζώους σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκη.
 Αὐτὰρ ἔμοι Ζεὺς αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
 ποίησ' — ὥς ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν
 275 αὐτοῦ ἐν Αἰγύπτῳ· ἔτι γὰρ νύ με πῆμ' ὑπέδεκτο —
 αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κυνέην εὐτυκτον ἔθνηκα
 καὶ σάκος ὠμοῖν· δόρυ δ' ἐβαλὼν ἔκτοσε χειρός·
 αὐτὰρ ἐγὼ βασιλῆος ἐναντίον ἤλυθον ἵππων,
 καὶ κύσα γούναθ' ἐλών· ὁ δ' ἐρύσατο καὶ μ' ἐλέησεν·
 280 ἐς οἴφρον δέ μ' ἔσας ἄγεν οἴκαδε δακρυχέοντα.
 Ἦ μὲν μοι μάλα πολλοὶ ἐπήϊσσαν μελίησιν,
 ἰέμενοι κτείνειν — δὴ γὰρ κεχολώατο λῆην —
 ἀλλ' ἀπὸ κείνος ἔρuche, Διὸς δ' ὠπίζετο μῆνιν
 ζείνιου, ὅτε μάλιστα νεμεσᾶται κακὰ ἔργα.
 285 Ἐνθα μὲν ἐπτάετες μένον αὐτόθι, πολλὰ δ' ἀγείρα
 χρήματ' ἄν' Αἰγυπτίους ἀνδρας· δίδοσαν γὰρ ἅπαντες.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ὀγδοὸν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθεν,
 δὴ τότε Φοινίξ ἦλθεν ἀνὴρ, ἀπατήλια εἰδὼς
 τρώϊκτς, ὃς δὴ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισιν ἑώργει·
 290 ὃς μ' ἄγε παρπεπιθὼν ἦσι φρεσὶν, ὄφρ' ἰκόμεσθα
 Φοινίχην, ὅθι τοῦγε δόμοι καὶ κτήματ' ἔκειτο.
 Ἐνθα παρ' αὐτῷ μείνα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεύντο,
 ἅψ περιτελλομένου ἔτεος, καὶ ἐπήλυθον ὥραι,
 295 ἐς Λιβύην μ' ἐπὶ νηὸς ἐέσσατο ποντοπόροιο,
 ψεύδεα βουλευσας, ἵνα οἱ σὺν φόρτον ἄγοιμι·
 κείθι δέ μ' ὥς περάσειε καὶ ἄσπετον ὦνον ἔλοιτο.
 Τῷ ἐπόμην ἐπὶ νηὸς, οἰόμενός περ, ἀνάγκη.
 Ἦ δ' ἔθεεν Βορρὴ ἀνέμῳ ἀρχαεῖ, καλῷ,
 300 μέσσον ὑπὲρ Κρήτης· Ζεὺς δέ σφισι μῆδετ' ὀλεθρον.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Κρήτην μὲν ἐλείπομεν, οὐδέ τις ἄλλη
 φαίνετο γαῖάνων, ἀλλ' οὐρανὸς ἡδὲ θάλασσα,

Per-sex-dies quidem inde mei dilecti socii
 convivabantur; at ego victimas multas præbebam
 diisque ad-sacrificandum, ipsisque ad-epulas parandas.
 Septimo autem *navibus* conscensis a Creta lata,
 navigavimus Borea vento vehementer-flante, bono,
 facile, veluti secundo flumine: neque ulla inde mihi
 navium læsa-est, sed sospites et incolumes
 sedebamus: has autem ventusque gubernatoresque dirige-
 bant.] Quinto-die autem ad-Ægyptum pulcre-fluentem veni-
 mus:] statui vero in Ægypto fluvio naves utrinque-recurvas.
 Ibi quidem ego jubebam caros socios
 illic apud naves manere, et naves tueri;
 speculatores autem ad speculas hortabar ut-irent.
 Hi vero insolentiæ cedentes, sequentes impetum suum,
 statim admodum Ægyptiorum virorum perpulcros agros
 populabantur, ac mulieres abducebant, et infantes liberos,
 ipsosque interficiebant; cito autem ad urbem pervenit clamor.
 Illi autem clamorem audientes, simul-cum aurora illucescente,
 venerunt: impletus-est vero totus campus peditibusque et
 equitibus,] ærisque fulgore: Jupiter autem gaudens-fulmine
 fugam meis sociis malam immisit: nec quisquam sustinuit
 consistere contra: circum enim mala undique stabant,
 Ibi nostrum multos quidem interfecerunt acuto aere;
 alios autem duxerunt vivos, sibi operaturos necessitate.
 At mihi Jupiter ipse in mente hoc cogitatum
 effecit (utinam mortuus-fuissem et fatum assecutus
 illic in Ægypto; adhuc enim me malum excepit):
 statim de capite galeam fabrefactam deposui,
 et scutum ab-humeris; hastamque projeci ex manu:
 atque ego regis obviam ivi equis,
 et osculatus-sum genua *ejus* prehensa: hic autem servavit et
 mei misertus-est:] in currumque me locatum duxit domum
 lacrimas-fundentem.] Profecto me valde multi adoriebantur
 fraxineis-hastis,] cupientes interficere (namque irati-erant val-
 de);] sed ille arcebat; Jovis vero veritus-est iram
 Hospitalis, qui maxime indigne-fert mala opera.
 Tum quidem per-septem-annos mansi ibidem, multasque col-
 legi] divitias inter Ægyptios viros: dederunt enim omnes.
 Sed quum jam octavus mihi revolvens annus venit,
 tum vero Phœnicus venit vir, fallacia sciens,
 veterator, qui jam multa mala hominibus fecerat:
 qui me duxit persuasum ipsius ingenio, donec venissemus
 in-Phœnicen, ubi ipsius domus, et possessiones erant.
 Ibi apud ipsum mansi integrum in annum.
 Sed quando jam mensesque et dies exacti-erant,
 iterum circumvolvente anno, et supervenerant horæ,
 in Libyam *vecturum* me navi imposuit pontum-transeunti,
 mendacia meditatus, ut secum merces agerem;
 illic vero me ut venderet, et magnum pretium acciperet.
 Hunc sequebar in navi, suspicans licet, necessitate.
 Illa vero currebat Borea vento valide-flante, bono,
 per-medium supra Cretam: Jupiter autem eis moliebatur exi-
 tium.] Sed quum jam Cretam quidem liquissemus, neque
 ulla alia] appareret terrarum, sed cœlum ac mare,

δὴ τότε κυανέην νεφέλην ἔστησε Κρόνῳ
 νηὶς ὑπερ γλαφυρῆς ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς.
 305 Ζεὺς δ' ἄμυνδ' ἐβρόντησε καὶ ἐμβαλε νηὶ κεραυνόν·
 ἣ δ' ἐλελίχθη πᾶσα, Διὸς πληγείσα κεραυνῷ,
 ἐν δὲ θεοῖσι πλῆτο· πέσον δ' ἐκ νηὸς ἅπαντες.
 Οἱ δὲ κορώνησιν ἱκελοὶ περὶ νῆα μελαινὰν
 κύμασιν ἐμφορόντο· θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον.
 310 Αὐτὰρ ἐμοὶ Ζεὺς αὐτὸς, ἔγοντί περ ἄλγεα θυμῷ,
 ἱστὸν ἄμαιμάκετον νηὶς κυανοπρώοιο
 ἐν χεῖρεσσιν ἔθηκεν, ὅπως ἔτι πῆμα φύγοιμι.
 Τῷ ῥα περιπλεχθεὶς φερόμην ὁλοοῖς ἀνέμοισιν·
 ἐννῆμαρ φερόμην, δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ
 315 γαίῃ Θεσπρωτῶν πέλασεν μέγα κύμα κυλίνδον.
 Ἐνθα με Θεσπρωτῶν βασιλεὺς ἐκομίσσατο Φεῖδων
 ἥρως ἀπριάτῃν· τοῦ γὰρ φίλος υἱὸς ἐπελθὼν
 αἰθρῷ καὶ καμάτῳ δεδομημένος ἦγεν ἐς οἶκον,
 χεῖρὸς ἀναστήσας, ὅρῳ ἔκετο δώματα πατρός·
 320 ἀμφὶ δέ με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἔσσαν.
 Ἐνθ' Ὀδυσῆος ἐγὼ πυθόμην· κείνος γὰρ ἔφασκεν
 ξεινίσιαι ἠδὲ φιλῆσαι ἰόντ' ἐς πατρίδα γαίαν.
 Καί μοι κτήματ' ἔδειξεν, ὅσα ξυναγεῖρατ' Ὀδυσσεύς,
 χαλκὸν τε χρυσὸν τε πολὺκμητόν τε σίδηρον.
 325 Καὶ νῦν κεν ἐς δεκάτῃν γενεὴν ἕτερόν γ' ἔτι βόσκοι·
 τόσσα οἱ ἐν μεγάροις κειμήλια καίτο ἀνάκτορ.
 Τὸν δ' ἐς Δωδώνην φάτο βήμεναι, ὅρῳα θεοῖο
 ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἐπακούσαι,
 ὅπως νοστήσει· Ἰθάκης ἐς πῖονα δῆμον,
 330 ἦδ' ὅθ' ἄπειν, ἣ ἀμφοδὸν ἢ κρυφδόν.
 Ὄμοσε δὲ πρὸς ἔμ' αὐτόν, ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ,
 νῆα κατειρύσθαι καὶ ἐπαρτέας ἔμμεν· ἐταίρους,
 οἳ δὴ μιν πέμψουσι φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν.
 Ἄλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπειψε· τύχῃσι γὰρ ἐρχομένη νηὺς
 335 ἀνδρῶν Θεσπρωτῶν ἐς Δουλίχιον πολὺπυρον.
 Ἐνθ' ὅγε μ' ἠνώγει πέμψαι βασιλῆϊ Ἀκάστῳ
 ἐνδοκέως· τοῖσιν δὲ κακῇ φρεσὶν ἦνδανε βουλὴ
 ἀμφ' ἐμοί, ὅρῳ ἔτι πάγχυ δύνῃ ἐπὶ πῆμα γενοίμην.
 Ἄλλ' ὅτε γαίης πολλὸν ἀπέπλω ποντοπόρος νηὺς,
 340 αὐτίκα δούλιον ἦμαρ ἐμοὶ περιμηχανόωντο·
 ἐκ μὲν με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματ' ἔδυσαν,
 ἀμφὶ δέ μοι βράκος ἄλλο κακὸν βάλον ἠδὲ χιτῶνα,
 ῥωγαλέα, τὰ καὶ αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρηαι.
 Ἐσπέραιοι δ' Ἰθάκης εὐδαιέλου ἔργ' ἀρίκοντο·
 345 ἐνθ' ἐμὲ μὲν κατέδθησαν εὐσσελμῳ ἐνὶ νηϊ
 ὅπῳ εὐστρεφεῖ στερεῶς· αὐτοὶ δ' ἀποδάντες
 ἐσσυμένως παρὰ θίνα θαλάσσης δόρπον ἔλοντο.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ δεσμὸν μὲν ἀνέγναμψιν θεοὶ αὐτοὶ
 ῥηϊδίως· κεφαλῇ δὲ κατὰ βράκος ἀμφικαλύψας,
 350 ξυστὸν ἐρόλκιον καταβᾶς ἐπέλασσα θαλάσση
 στῆθος· ἔπειτα δὲ χερσὶ διήρεσσ' ἀμροτέρησιν
 νηχόμενος, μάλα δ' ὠκα οὐρήθ' ἔα ἀμφὶς ἐκείνων.
 Ἐνθ' ἀναβᾶς, ὅθι τε ὄρος ἦν πολυανθέος ὕλης,
 κείμην πεπτηνός· οἱ δὲ μεγάλα στενάχοντες
 355 φοίτων· ἄλλ' οὐ γάρ σφιν ἐφαίνετο κέρδιον εἶναι
 μαίεσθαι προτέρῳ τοῖ μὲν πάλιν αὖτις ἔβαινον

tum vero atram nubem statuit Saturnius
 nave super cava; obscuratus-est autem pontus ab ipsa.
 Jupiter vero crebro tonuit, et injectit navi fulmen:
 hæc autem conforta-est tota, Jovis percussa fulmine,
 ac sulphure impleta-est; ceciderunt autem ex navi omnes.
 Hi vero cornicibus *marinis* similes, circa navem nigram
 in-fluctibus ferebantur: deus autem *tis* auferebat reditum.
 At mihi Jupiter ipse, habenti quidem dolores animo,
 malum longum navis cærulea-prora
 manibus imposuit, ut adhuc malum effugerem.
 Hunc inde amplexus, ferebar perniciosiis ventis;
 per-novem-dies ferebar, decima autem me nocte nigra
 terræ Thesprotorum appulit magna unda volvens.
 Ibi me Thesprotorum rex excepit Phaidon
 heros gratis; hujus enim dilectus filius quum-supervenisset,
 frigore et labore afflictum duxit in domum,
 manu sublevatum, donec pervenisset ad-redes patris:
 ac mihi lænamque tunicamque vestimenta induit.
 Ibi de-Ulysse ego audiui: ille enim dicebat,
 hospitio-excepisse *se illum* et amice-tractasse euntem in pa-
 triam terram.] Et mihi bona ostendit, quanta collegerat Uly-
 ses,] æsque, aurumque, multumque-elaboratum ferrum.
 Et sane *tis* in decimam generationem alium adhuc aleret;
 tantæ ei res-preliosæ jacebant in ædibus regis.
 Ipsum autem in Dodonam dicebat ivisse, ut dei
 ex quercu alte-comante Jovis consilium audiret,
 quomodo rediret Ithacæ in opulentum populum,
 jam diu absens, utrum palam, an occulte.
 Juravit autem coram me ipso, libans in domo,
 navem deductam-esse et paratos esse socios,
 qui jam ipsum deducturi-sint caram in patriam terram.
 Sed me prius dimisit: contigit enim ut-iret navis
 virorum Thesprotorum in Dulichium tritici-ferax.
 Tunc ille me jussit deduci ad-regem Acastum
 cum-cura; illis autem malum in-animo placebat consilium
 de me, ut adhuc omnino calamitatis in pestem inciderem.
 Sed quando a-terra longe progressa-est pontum-transiens na-
 vis,] statim servilem diem mihi moliebantur:
 exuerunt quidem me lænaque, tunicaque vestimentis,
 circumque me pannum alium malum jecerunt, et tunicam,
 lacera, quæ et ipse in oculis vides.
 Vespertini autem Ithacæ late-conspiciæ *ad culta* pervenere:
 ibi me quidem ligaverunt bene-tabulata in navi
 fune bene-torto arcte; ipsi vero egressi
 festinanter ad litus maris, cenam summere.
 At mihi vinculum quidem resolvere dii ipsi
 facile: capiti autem panno obvoluto,
 lævigatum per-clavum delapsus applicui mari
 pectus; deinde autem manibus remigavi ambabus
 natans; valdeque cito foris eram seorsum ab-illis.
 Tunc quum-ascendissem, ubi senticetum erat floridæ silvæ,
 jacebam stratus: illi vero valde gementes
 ibant; sed enim ipsis non videbatur melius esse
 inquirere ulterius: hi quidem retro iterum ibant

νηὸς ἐπὶ γλαφυρῆς ἐμὲ δ' ἐκρυψαν θεοὶ αὐτοὶ
 ῥηϊδίως, καὶ με σταθμῷ ἐπέλασσαν ἄγοντες
 ἀνδρὸς ἐπισταμένον· ἔτι γὰρ νύ μοι αἶσα βιώναι.
 360 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβῶτα·
 ἃ δειλὲ ξείνων, ἧ μοι μάλα θυμὸν ὄρινας,
 ταῦτα ἕκαστα λέγων, ὅσα δὴ πάθες ἡδ' ὅσ' ἀλήθης.
 Ἀλλὰ τάγ' οὐ κατὰ κόσμον ὀίμαι, οὐδὲ με πείσεις
 εἰπὼν ἄμφ' Ὀδυσῆϊ· τί σε χρεῖ, τοῖον ἐόντα,
 365 μαψιδίως ψεύδεσθαι; ἐγὼ δ' εὖ οἶδα καὶ αὐτὸς
 νόστον ἐμοῖο ἀνακτος, ὅτ' ἤχθετο πᾶσι θεοῖσιν
 πάγχυ μάλ', ὅτι μιν οὔτι μετὰ Τρώεσσι δάμασσαν
 ἡδὲ φίλων ἐν γερσίν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσεν.
 Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
 370 ἡδὲ κε καὶ ᾧ παιδὶ μέγα κλέος ἦρτα ὀπίσσω.
 Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἄρπυιαι ἀνηρεΐψαντο.
 Αὐτὰρ ἐγὼ παρ' ἑσσιν ἀπότροπος· οὐδὲ πόλινδε
 ἔρχομαι, εἰ μὴ πού τι περὶ φρον Πηνελόπεια
 ἐλθέμεν ὀτρύνῃσιν, ὅτ' ἀγγελίῃ ποθὲν ἔλθοι.
 375 Ἀλλ' οἱ μὲν τὰ ἕκαστα παρήμενοι ἐξερέουσιν,
 ἡμὲν οἱ ἄχυνται δὴν οἰχομένοιο ἀνακτος,
 ἡδ' οἱ χαίρουσιν βίοτον νῆποινον ἔδοντες.
 Ἀλλ' ἐμοὶ οὐ φίλον ἐστὶ μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι,
 ἐξ οὗ δὴ μ' Αἰτωλὸς ἀνὴρ ἐξήπαρε μύθῳ,
 380 ὃς β' ἀνδρα κτείνας, πολλὰν ἐπὶ γαίαν ἀληθελς
 ἤλυθ' ἐμὰ πρὸς δώματ'· ἐγὼ δέ μιν ἀμραγάπαζον.
 Φηὶ δέ μιν ἐν Κρήτεσσι παρ' Ἰδομενῆϊ ἰδέσθαι
 ᾗτας ἀκείονες, τὰς οἱ ξυνέαξαν ἄελλαι·
 καὶ φάτ' ἐλεύσεσθαι ἡ ἐς θέρος ἢ ἐς ὀπώρην,
 385 πολλὰ χρήματ' ἄγοντα, σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν.
 Καὶ σὺ, γέρον πολυπενθὲς, ἐπεὶ σέ μοι ἤγαγε δαίμων,
 μήτε τί μοι ψεύδεσαι χαρίζεο μήτε τι θέλγῃ·
 οὐ γὰρ τοῦνεκ' ἐγὼ σ' αἰδέεσσομαι οὐδὲ φιλήσω,
 ἀλλὰ Δία ξένιον δέισας αὐτόν τ' ἐλεαίρων. [σεύς·
 390 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ῆς· μάλα τίς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἄπιστος,
 οἶόν σ' οὐδ' ὁμόσας περ ἐπήγαγον οὐδὲ σε πείθω.
 Ἀλλ' ἄγε νῦν ῥήτρην ποιήσομεθ'· αὐτὰρ ὑπερθεὶν
 μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοὶ, τοὶ Ὀλυμπον ἔχουσιν.
 395 Εἰ μὲν κεν νοστήσῃ ἀναξ τεὸς ἐς τόδε δῶμα,
 ἕσσας με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα πέμψαι
 Δουλίχιόνδ' ἰέναι, ὅθι μοι φίλον ἔπλετο θυμῷ·
 εἰ δέ κε μὴ ἔλθῃσιν ἀναξ τεὸς, ὥς ἀγορεύω,
 ὁμῶας ἐπισσεύας βαλῆειν μεγάλης κατὰ πέτρης,
 400 ὄφρα καὶ ἄλλος πτωχὸς ἀλεύεται ἡπεροπεύειν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε διὸς ὑφορβός·
 ξεῖν, οὗτως γὰρ κέν μοι εὐκλείη τ' ἀρετὴ τε
 εἴη ἐπ' ἀνθρώπους ἅμα τ' αὐτίκα καὶ μετὰ πειτα,
 ὃς σ' ἐπεὶ ἐς κλισίην ἄγαγον καὶ ξείνια δῶκα,
 405 αὐτίς δὲ κτείναιμι φίλον τ' ἀπὸ θυμὸν ἐλοίμην·
 πρόφρων κεν δὴ ἔπειτα Δία Κρονίωνα λιτοίμην.
 Νῦν δ' ὥρῃ δόρποιο· τάχιστα μοι ἐνδον ἐταῖροι
 εἴεν, ἵν' ἐν κλισίῃ λαρόν τετυκοίμεθα δόρπον.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 410 ἀγγίλονον δὲ σῦες τε καὶ ἀνέρες ἦλθον ὑφορβοί.

navem in cavam; me autem absconderunt dii ipsi
 facile, et me stabulo appulerunt ducentes
 viri prudentis; adhuc enim mihi fatum est vivere.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce :
 ah miser hospitum, certe mihi valde animum commovisti,
 hæc singula dicens, quanta jam passus-es, et quantum vaga-
 tus.] Sed ea non pro decenti dicta arbitror, nec mihi persua-
 debis] locutus de Ulysse : quid te oportet, talis quum-sis,
 temere mentiri? ego vero certe novi et ipse
 de-redditū mei domini, quod is odio-habetur omnibus diis
 prorsus valde, quia ipsum non inter Trojanos domuere,
 vel amicorum in manibus, postquam bellum confecerat.
 Tunc ei tumultum quidem fecissent universi-Achivi,
 atque etiam suo filio magnam gloriam peperisset in-posterum
 Nunc autem ipsum inglorie Harpyiæ abriperunt.
 At ego apud sues *maneo* semotus : neque ad urbem
 eo, nisi quando forte prudens Penelope
 venire jubeat, quando nuntius alicunde venerit.
 Sed illi quidem singula assidentes interrogant,
 sive qui dolent diu absente rege,
 sive qui gaudent victum impune absumentes.
 Sed mihi non gratum est inquirere et interrogare,
 ex quo quidem me Ætolus vir decepit sermone ;
 qui, viro interfecto, multas per regiones vagatus,
 venit meas ad domos : ego vero ipsum amice-complectebat.
 Dixit autem se eum inter Cretenses apud Idomeneum vidisse
 naves reficiētem, quas ei confregerant procellæ :
 et dixit venturum, vel in æstatem, vel in autumnum,
 multas opes advehentem, cum divinis sociis.
 Et tu, senex infelix, postquam te mihi adduxit deus,
 neu quid mihi mendaciis gratificare, neu mulce :
 non enim ob-id ego te honorabo, nec diligam,
 sed Jovem Hospitalem veritus, teque-ipsam miseratus.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 certe valde quidam tibi animus in pectoribus incredulus,
 quoniam te ne cum-jurejurando quidem ad-credendum-addu-
 xi, nec tibi persuadeo.] Sed age nunc sponsionem faciamus :
 adesuper] testes ambobus dii *sunto*, qui Olympum tenent.
 Si quidem redierit herus tuus in hanc domum,
 indutum me lænaque tunicaque vestimentis deduc
 ad-Dulichium, ut-eam, quo mihi ire gratum est animo ;
 sin vero non venerit herus tuus, ut prædico,
 famulis incitatis *me* dejice magna de rupe,
 ut et alius mendicus caveat decipere.

Hunc autem respondens allocutus-est divinus subulcus :
 hospes, sic enim mihi bona-fama virtutisque-nomen
 esset inter homines simul nunc, et in-posterum,
 qui te, postquam in casam duxissem, et hospitalia dedissem,
 deinde tamen interficerem, dilectumque animum eriperem :
 ex-animo sane deinde Jovi Saturnio supplicarem.
 Nunc vero hora cœnæ est : citissime mihi intus socii
 adsint, ut in casa lautam apparemus cœnam.

Sic hi quidem talia inter se dicebant,
 prope autem suesque et viri venere subulci.

Τὰς μὲν ἄρα ἔρξαν κατὰ ἤθεα κοιμηθῆναι·
 κλαγγὴ δ' ἄσπετος ὤρτο σὺν αὐλιζομενάων.
 Αὐτὰρ ὁ ὅς ἐτάροισιν ἐκέκλετο διὸς ὑφορβός·
 Ἄξεθ' ὦν τὸν ἀριστον, ἵνα ξείνῳ ἱερῶσω
 415 τηλεδαπῶ· πρὸς δ' αὐτοὶ ὀνησόμεθ', ὅππερ οἷζυν
 δὴν ἔχομεν, πάσχοντες ὧν ἕνεκ' ἀργιοδόντων·
 ἄλλοι δ' ἡμέτερον κάματον νήποινον ἐδουσιν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας κέασε ξύλα νηλεῖ χαλκῶ·
 οἱ δ' ὕν εἰσῆγον μάλα πῖονα πενταέτηρον·
 420 τὸν μὲν ἔπειτ' ἔστησαν ἐπ' ἐσχάρῃ· οὐδὲ συβώτης
 λήθετ' ἄρ' ἀθανάτων· φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῆσιν·
 ἀλλ' ὅγ' ἀπαρχόμενος κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλεν
 ἀργιοδότος ὅς καὶ ἐπεύχετο πᾶσι θεοῖσιν
 νοστήσαι Ὀδυσῆα πολύφρονα ὅνδε δόμονδε.
 425 Κόψε δ' ἀνασχόμενος σφίξῃ δρυὸς, ἣν λίπε κείων·
 τὸν δ' ἔλιπε ψυχῇ· τοῖ δ' ἔσφαζάν τε καὶ εὔσαν·
 αἵψα δέ μιν διέχευαν· ὁ δ' ὠμοθετεῖτο συβώτης,
 πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων, ἐς πτόνα δημόν.
 Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε, παλύνας ἀλφίτου ἀκτῇ,
 430 μίστυλλον τ' ἄρα τᾶλλα καὶ ἄμφ' ὀδελοῖσιν ἔπειρυν
 ὥπτησάν τε περιφραδέως ἐρύσαντό τε πάντα·
 βάλλον δ' εἰν ἑλεοῖσιν ἀολιέα· ἂν δὲ συβώτης
 ἴστατο δαιτρεύσων· περὶ γὰρ φρεσὶν αἴσιμα ᾔδη.
 Καὶ τὰ μὲν ἔπαχα πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων·
 435 τὴν μὲν Ἰάν Νύμφῃσι καὶ Ἑρμῇ, Μαϊάδος υἱεῖ,
 ὅηκεν ἐπευξάμενος, τὰς δ' ἄλλας νεῖμεν ἐκάστῳ·
 νώτοισιν δ' Ὀδυσῆα δινηκέεσσι γέραιρεν
 ἀργιοδότος ὅς· κῦδαινε δὲ θυμὸν ἀνακτος·
 καὶ μιν φωνήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 440 Αἴθ' οὕτως, Εὐμαίε, φίλος Διὶ πατρὶ γένοιθι,
 ὥς μοι, ὅττι με, τοῖον ἔόντ', ἀγαθοῖσι γεραίρεις.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβῶτα·
 ἔσθιε, δαίμονις ξείνων, καὶ τέρπειο τοῖδε,
 οἷα πάρεστιν θεὸς δὲ τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἑάσει,
 445 ὅττι κεν ᾧ θυμῷ ἐθέλῃ· δύναται γὰρ ἅπαντα.
 Ἦ ῥα καὶ ἄργματα θῆσε θεοῖς αἰετιγενέτησιν·
 σπείσας δ' αἰθῶπα οἶνον, Ὀδυσσῆϊ πτολιπόρῳ
 ἐν χεῖρεσσιν ἔθηκεν· ὁ δ' ἔζετο ἥ παρὰ μοῖρῃ.
 Σίτον δέ σπιν ἐνεῖμε Μεσαύλιος, ὃν ῥα συβώτης
 450 αὐτὸς κτήσατο ὅλος ἀποιοχόμενος ἀνακτος,
 νόσφιν δεσποίνης καὶ Λαέρταο γέροντος·
 παρ δ' ἄρα μιν Ταφίων πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν·
 οἱ δ' ἐπ' ὀνεῖαθ' ἐτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἱαλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 455 σίτον μὲν σπιν ἀρείψας Μεσαύλιος· οἱ δ' ἐπὶ κοῖτον
 αἴτου καὶ κρεῶν κεκορημένοι ἐσσεύοντο.
 Νύξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακῇ σκοτομήνῃς, ὅς δ' ἄρα Ζεὺς
 πάννυχος αὐτὰρ ἀπὸ Ζέφυρος μέγας αἰὲν ἐφυδρος.
 Τοῖς δ' Ὀδυσσεὺς μετέειπε, συβώτῳ περὶ τιζῶν,
 460 εἰ πῶς οἱ ἐκδὺς χλαῖναν πόροι, ἣ τιν' ἐταίρων
 ἄλλον ἐποτρύνειεν, ἐπεὶ ἐο κήδετο λίην·
 Κέκλυθι νῦν, Εὐμαίε καὶ ἄλλοι πάντες ἐταῖροι,
 εὐξάμενός τι ἔπος ἐρέω· οἶνος γὰρ ἀνώγει
 ἡλεός, ὅς τ' ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ' αἰεῖσαι,

Has quidem deinceps incluserunt in stabula ad-cubandum
 strepitus vero ingens ortus-est suum stabulantium.

Verum ille suos socios hortabatur, divinus subulcus :

Ducite suum optimum, ut hospitis gratia mactem
 longinqui : una autem ipsi recreabimur, qui ærumnam
 diu habemus, patientes suum gratia albis-dentibus :
 alii vero nostrum laborem impune edunt.

Sic igitur locutus, scidit ligna acuto ære :

illi autem suam adduxerunt valde pinguem, quinquennem :
 eum quidem inde statuerunt ad focum ; neque subulcus
 oblitus-est immortalium : mente enim utebatur bona ;
 sed hic auspicans, capitis pilos in ignem jecit
 albis-dentibus suis, et precabatur omnes deos,
 ut-rediret Ulysses prudens suam domum.

Ferit autem suam manu sublata segmine quercus, quod reli-
 querat findens ;] et hunc reliquit anima. Ipsi vero jugularunt
 et ustularunt ;] statimque eum divisere ; ac frustra cruda-pone-
 bat subulcus,] undique auspicans a-membris, in pinguem
 adipem :] et alia quidem in ignem jecit, conspersa frumenti
 farina,] minutatimque-secuere cetera, et verubus transfixere
 assaruntque scite, extraxeruntque igne omnia :
 posuerunt autem in mensis simul omnia : ac subulcus
 surrexit divisurus ; valde enim mente æqua norat.

Atque illa quidem septifariam omnia partitus-est dividens ;
 partem quidem unam Nymphis et Mercurio, Maiæ filio,
 posuit precatus ; ceteras vero distribuit singulis :

tergo autem Ulyssem perpetuo honorabat
 albis-dentibus suis ; lætificabat vero animum domini ;
 et ipsum compellans allocutus-est ingeniosus Ulysses :

Utinam sic, Eumæe, dilectus Jovi patri sis,
 ut mihi, quandoquidem me, talis quum-sim, bonis honoras.

Hunc autem respondens allocutus-os, Eumæe subulce :
 comedite, mirifice hospitum, et delectare hisce,
 qualia adsunt ; deus autem hoc quidem dabit, illud vero sinet,
 quodcunque suo animo voluerit : potest enim omnia.

Dixit, et primitias sacrificavit diis sempiternis :

libatoque nigro vino, Ulyssi urbium-vastatori poculum
 in manibus posuit ; hic autem sedebat suam juxta partem.

Panem autem ipsis distribuit Mesaulius, quem subulcus
 ipse sibi comparaverat solus, absente domino,

sine (pretium non præbentibus) domina et Laerte sene :
 eum vero a Taphiis emit ex-possessionibus suis.

Hi autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 panem quidem eis abstulit Mesaulius ; illi autem ad cubitum,
 pane et carnibus saturati ; properabant.

Nox vero dein supervenit mala obscura-sine-luna ; pluebat
 autem Jupiter] tota-nocte ; ac labat Zephyrus magnus sem-
 per aquosus.] Inter-hos vero Ulysses locutus-est, subulcum
 tentans,] si qua sibi exutam lænam præberet, vel aliquem
 sociorum] alium dare hortaretur, siquidem ipsum curabat
 valde :] Audi nunc, Eumæe, et ceteri omnes socii,
 gloriabundus aliquod verbum dicam : vinum enim jubet
 stultum, quod impulit sapientem etiam valde cantare,

405 καὶ θ' ἀπαλὸν γελᾶσαι καὶ τ' ὀρχήσασθαι ἀνῆκεν
καὶ τι ἔπος προέηκεν, ὅπερ τ' ἄρβητον ἄμεινον.
Ἄλλ' ἐπεὶ οὖν τὸ πρῶτον ἀνέκραγον, οὐκ ἐπικεύσω.
Εἴθ' ὥς ἡβώοιμι βίη τέ μοι ἐμπεδός εἴη,
ὥς θο' ὑπὸ Τροίην λόχον ἤγομεν ἀρτύναντες·
470 ἡγείσθη δ' Ὀδυσσεύς τε καὶ Ἀτρείδης Μενέλαος,
τοῖσι δ' ἅμα τρίτος ἦρχον ἐγὼν· αὐτοὶ γὰρ ἄνωγον.
Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἰκόμεσθα ποτὶ πτόλιν αἰπύ τε τείχος,
ἡμεῖς μὲν βρ' ἄστου κατὰ ρωπήϊα πυκνὰ
ἂν δόνακας καὶ ἔλος ὑπὸ τεύχεσι πεπτηῶτες
475 κείμεθα. Νῦξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακῇ Βορέας πεσόντος,
πηγυλῆς· αὐτὰρ ὑπερθε χίων γένετ' ἥ τε πάχνη,
ψυχρῇ, καὶ σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος.
Ἔνθ' ἄλλοι πάντες χλαῖνας ἔχον ἠδὲ χιτῶνας,
εὖδον δ' εὐκηλοὶ, σάκεσιν εἰλυμένοι ὤμους·
480 αὐτὰρ ἐγὼ χλαῖναν μὲν ἰὼν ἐτάροισιν ἔλειπον
ἀφραδέως, ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην ῥιγώσμεν ἔμπης·
ἀλλ' ἐπόμεν σάκος ὅϊον ἔχων καὶ ζῶμα φαεινόν.
Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει,
καὶ τότε ἐγὼν Ὀδυσῆα προσήδυν ἐγγὺς ἑόντα,
485 ἀγκῶνι νύσσας· ὃ δ' ἄρ' ἐμμαπτέως ὑπάκουσεν·
Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
οὗτοί ἐτι ζωοῖσι μετέσσομαι, ἀλλὰ με χεῖμα
δάμναται· οὐ γὰρ ἔχω χλαῖναν παρὰ μ' ἡπαφε δαίμων
οιοχίτων' ἵμεναι· νῦν δ' οὐκέτι φυχτὰ πέλονται.
490 Ὡς ἐφάμην· ὃ δ' ἔπειτα νόον σέχθε τόνδ' ἐνὶ θυμῷ,
οἷος ἐκεῖνος ἔην βουλευόμεν ἠδὲ μάχεσθαι·
φθεγξάμενος δ' ὀλίγῃ ὅπῃ με πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Σίγα νῦν, μή τις σευ Ἀχαιῶν ἄλλος ἀκούσῃ.
Ἦ καὶ ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν στήθεν εἴπέ τε μῦθον·
495 Κλύτε, φίλοι· θεοῖς μοι ἐνύπνιον ἦλθεν δνειρός.
Λήην γὰρ νῆων ἐκάς ἦλθομεν· ἀλλὰ τις εἴη
εἰπεῖν Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
εἰ πλέονας παρὰ ναῦφιν ἐποτρύνει νεέσθαι.
Ὡς ἔρατ' ὥρτο δ' ἔπειτα Θόας, Ἀνδράμονος υἱός,
500 καρπταλίμῳ, ἀπὸ δὲ χλαῖναν θέτο φοινικέεσσαν,
βῆ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας· ἐγὼ δ' ἐνὶ εἵματι κείνου
καίμην ἀσπασίως· φάε δὲ χρυσόθρονος Ἥως.
Ὡς νῦν ἡβώοιμι, βίη τέ μοι ἐμπεδός εἴη·
δοίη κέν τις χλαῖναν ἐνὶ σταθοῖσι συφορβῶν
505 ἀμφοτέρων, φιλότῃ καὶ αἰδοίῃ φωτὸς ἔηος·
νῦν δέ μ' ἀτιμάζουσι κακὰ χροὶ εἵματ' ἔχοντα.
Τὸν δ' ἀταμειδόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συβώτα·
ὦ γέρον, αἴνος μὲν τοι ἀμύμων, δν κατέλεξας,
οὐδὲ τί πω παρὰ μοῖραν ἔπος νηκερδὲς ἔειπες·
510 τοῖ οὐτ' ἔσθῃτος δευθῆσαι οὔτε τευ ἄλλου,
ὣν ἐπείοιχ' ἱκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα,
νῦν· ἀτὰρ ἡῶθέν γε τὰ σά ῥάκεα δνοπαλίζεις.
Οὐ γὰρ πολλὰ χλαῖναι ἐπημοῖβοι τε χιτῶνες
ἐνθάδε ἐννυσθαι· μία δ' οἷα φωτὶ ἐκάστω.
515 [Αὐτὰρ ἐπὶν ἔλθῃσιν Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός,
αὐτὸς τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα δώσει,
πέμψει δ' ὅππῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει.]
Ὡς εἰπὼν ἀνόρουσε· τίθει δ' ἄρα οἱ πυρὸς ἐγγύς

et ad molliter ridendum, et ad saltandum incitavit,
et aliquod verbum emisit, quod indictum esset melius.
Sed postquam primum vocem-rupi, non celabo.
Utinam sic pubescerem, viresque mihi integræ essent,
sicut quando sub Trojam insidias duximus instructas :
ducesque-erant Ulyssesque et Atrides Menelaus ;
cum-his vero una tertius dux-eram ego : ipsi enim jubebant.
Sed quando jam veneramus ad urbem, altumque murum,
nos quidem circa urbem per virgulta densa,
in arundinibus et palude sub armis prostrati,
jacebamus. Nox autem supervenit mala, Borea oborto,
glacialis ; at superne nix facta-est veluti pruina,
frigida, et scutis circum-accresebat glacies.
Ibi ceteri omnes lænas habebant, et tunicas,
dormiebantque quieti, scutis cooperti humeros :
at ego lænam quidem profectus sociis reliqueram,
stulte, quoniam non putabam me frigus-passurum omnino :
sed sequebar, scutum solum habens et cingulum nitidum.
Sed quando jam tertia-pars noctis erat, et astra transierant,
tunc ego Ulyssem allocutus-sum, prope qui-erat,
cubito pungens ; is verò promte auscultavit :

Nobilissime Laertiade, sollers Ulysse,
nequaquam amplius vivis interero ; sed me hieme
domat ; non enim habeo lænam : decepit me deus,
sola-cum-tunica ut-irem ; nunc vero non-amplius effugium
est.] Sic dixi ; is autem dein mentem habebat hanc in animo,
qualis ille erat ad-consultandum et pugnandum :
locutus autem submissa voce, me sermone affabatur :
Sile nunc, ne-quis te Achivorum alius audiat.

Dixit ; et in cubito caput tenuit, dixitque sermonem :

Audite, amici : divinum mihi in-somnis astitit somnium.
Valde enim a-navibus longe venimus : sed aliquis eat
nuntiatus Atridæ Agamemnoni, pastori virorum,
si plures a navibus excitare velit ut-veniant.

Sic dixit : surrexit autem deinde Thoas, Andræmonis filius,
confestim, ac lænam deposuit purpuream,
profectusque-est currens ad naves : ego vero in vestimento
illius] jacui libenter ; illuxit autem in-aureo-solio Aurora.

Ita utinam nunc pubescerem, viresque mihi integræ essent ;
daret aliquis lænam in stabulis subulcorum,
utrumque, ex-amicitia ac reverentia viri boni :
nunc autem me despiciunt, mala corpore vestimenta haben-
tem.] Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subul-
ce :] o senex, narratio quidem tibi bona, quam dixisti,
neque ullum præter decorum verbum inutile locutus-es :
ideo nec veste indigebis, neque ulla alia-re,
quarum decet supplicem miserum compotem-factum-esse,
nunc ; at mane quidem tuos pannos manibus-excuties.
Non enim multæ lænæ, mutatoriaque tunicæ
hic sunt ad-induendum ; una autem sola est viro cuique.
[At postquam venerit Ulyssis dilectus filius,
ipse tibi lænamque tunicamque vestimenta dabit,
deducetque, quo te cor animusque jubet.]

Sic locutus cito-surrexit ; ponebat autem ei prope ignem

εὐνήν, ἐν δ' ὅτων τε καὶ αἰγῶν δέματ' ἔβαρλλον.
 620 Ἐνθ' Ὀδυσσεὺς κατέλεχτ' ἐπὶ δὲ γλαῖναν βάλεν αὐτῷ
 πυκνὴν καὶ μεγάλην, ἥ οἱ παρεκίσχετ' ἀμοιβὰς
 ἐννυσθαι, ὅτε τις χειμῶν ἐκπαγλὸς ὄροιτο. [τὸν
 ὧς δὲ μὲν ἐνθ' Ὀδυσσεὺς κοιμήσατο, τοὶ δὲ παρ' αὐ-
 ἄνδρες κοιμήσαντο νηνύαι· οὐδὲ συδῶτη
 625 ἦνδανεν αὐτόθι κοῖτος ὤων ἀπο κοιμηθῆναι,
 ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἔξω ἰὼν ὠπλίζετο· χαίρει δ' Ὀδυσσεὺς,
 ὅττι βᾶ οἱ βίोटου περικήδετο, νόσφιν ἐόντος.
 Πρῶτον μὲν ξίφος δ' οὖν περὶ στιβαροῖς βάλετ' ὦμοις,
 ἀμφὶ δὲ γλαῖναν ἐέσσατ' ἀλεξάνεμον, μάλα πυκνὴν,
 630 ἃν δὲ νάκην ἔλετ' αἰγὸς ἔυτρεφός, μεγάλοιο·
 εἴλετο δ' ἐξὼν ἄκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν.
 Βῆ δ' ἱμεναὶ κείων, θοὶ περ σύες ἀργιόδοντες
 πέτρῃ ὑπο γλαφυρῇ εὐδον, Βορέω ὑπ' ἰωγῇ.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ο.

Τηλεμάχου πρὸς Εὐμαῖον ἀφίξις.

Ἥ δ' εἰς εὐρύχορον Λακεδαίμονα Παλλὰς Ἀθήνη
 ὄρξετ' Ὀδυσσῆος μεγαθύμου φαίδιμον υἱὸν
 νόστου ὑπομνήσουσα καὶ δτρυνέουσα νέεσθαι.
 Εὐρε δὲ Τηλέμαχον καὶ Νέστορος ἀγλαὸν υἱὸν,
 6 εὐδοντ' ἐν προδόμῳ Μενελάου κυδαλίμοιο·
 ἦτοι Νεστορίδην μαλακῶν δεδημημένον ὕπνῳ·
 Τηλέμαχον δ' οὐχ ὕπνος ἔγε γλυκὺς, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
 νύκτα δι' ἀμφοσίνην μελεδήματα πατρὸς ἔγειρεν.
 ἀγχοῦ δ' ἴσταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη· [σαι,
 10 Τηλέμαχ', οὐκέτι καλὰ δόμων ἀπο τῇ ἀλάλῃ-
 κτήματά τε προλιπὼν ἄνδρας τ' ἐν σοῖσι δόμοισιν
 οὕτω ὑπερφιάλους μὴ τοι κατὰ πάντα φάγῳσιν,
 κτήματα δασσάμενοι, σὺ δὲ τῆυσίην ὀδὸν ἔλθῃς.
 Ἄλλ' ὄτρυνε τάχιστα βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον
 15 πεμπέμεν, ὅρρ' ἐπὶ οἶκοι ἀμύμονα μητέρα τέτμης.
 Ἦδ' ἂν γὰρ βα πατὴρ τε κασίγνητοί τε κελόνται
 Εὐρυμάχῳ γήμασθαι· ὁ γὰρ περιβάλλει ἅπαντας
 μνηστῆρας δῶροισι καὶ ἐξώφειλλεν ἔεδνα·
 μὴ νύ τι σεῦ ἀέκητι δόμων ἐκ κτήμα φέρηται.
 20 Οἶσθα γὰρ, οἷος θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γυναικός·
 καίνου βούλεται οἶκον ὀφέλλειν, ὅς κεν ὀπίοι,
 παίδων δὲ προτέρων καὶ κουριδίοιο φίλοιο
 οὐκ ἐτι μέμνηται τεθνητός οὐδὲ μεταλλάξ.
 Ἄλλὰ σύγ' ἔλθῶν αὐτὸς ἐπιτρέψῃας ἔκαστα
 25 ὁμωάων, ἥ τις τοι ἀρίστη φαίνεται εἶναι·
 εἰσέκε τοι φήνῳσι θεοὶ κυδρὴν παράκοιτιν.
 Ἄλλο δὲ τοίγε ἔπος ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο θυμῷ.
 Μνηστῆρων σ' ἐπιτηδὲς ἀριστῆες λοχῶσιν
 ἐν πορβῶν Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης,
 30 ἰέμενοι κτείνειν, πρὶν πατρίδα γαίαν ἰκέσθαι.
 Ἄλλὰ τάγ' οὐκ ὄτω, πρὶν καὶ τίνα γαῖα καθέξει
 ἀνδρῶν μνηστῆρων, οἳ τοι βίοντον κατέδουσιν.

lectum; atque oviumque et caprarum pelles inieciat.
 Ibi Ulysses decubuit; iniecit autem lanam ipsi
 densam et magnam, quæ ei prope-jacebat mutatoria
 ad-induendum, quando aliqua tempestas gravis oriretur.

Sic quidem tunc Ulysses decubuit; ac prope ipsum
 viri cubuere juvenes; non-autem subulco
 placuit illic lectus, a-suibus seorsum ut-cubaret :
 sed is extra profectus armabat-se : gaudebat vero Ulysses,
 quod sibi facultatum curam-habebat, ipse dum-abesset.
 Primum quidem ensen acutum circa fortes suspendit hume-
 ros;] tum lanam sibi-circumdedit arcen-tem-ventos, valde
 densam;] ac pellem sumsit capræ bene-nutritæ, magnæ :
 sumsitque acutum jaculum, canum propulsatorem et viro-
 rum.] Ivitque decubiturus, ubi quidem sues albis-dentibus
 rupe sub cava dormiebant, Boream arcen-te-in-loco.

ODYSSEÆ XV.

Telemachi ad Eumæum adventus.

In spatiosam vero Lacedæmonem Pallas Minerva
 ibat, Ulyssis magnanimi splendidum filium
 de-reditu submonitura et hortatura ut-rediret.
 Invenit autem Telemachum et Nestoris inclytum filium
 cubantes in vestibulo-domus Menelai gloriosi :
 Nestoriden quidem molli domitum somno ;
 Telemachum vero non somnus tenebat dulcis, sed *eum* in
 animo] noctem per divinam curæ de-patre excitabant.
 Prope autem stans *eum* allocuta-est caesiis-oculis Minerva :
 Telemache, non-amplius bene a *tua* domo procul vagaris,
 possessionibusque relictis, virisque in tuis aedibus
 ita insolentibus; *cave* ne tibi omnia comedant,
 possessionibus divis, tu vero inane iter feceris.
 Sed hortare citissime bello strenuum Menelaum
 ut-dimittat *te* : ut adhuc domi eximiam matrem invenias.
 Jam enim paterque fratresque *eam* jubent
 Eurymacho nubere; is enim superat omnes
 procos donis, et nimium-auxit sponsalia :
 ne quid, te invito, ex aedibus bonum efferatur.
 Scis enim, qualis animus in pectoribus *est* mulieris :
 illius vult domum augere, qui *se* duxerit,
 filiorum autem priorum, et *mariti* cui-*virgo*-nupserat di-
 lecti,] non-amplius recordatur, quando-mortuus-est, neque
 inquit.] Sed tu ubi-veneris ipse, committas singula
 famularum *ei* quæcunque tibi optima videatur esse;
 donec tibi ostenderit dii illustrem uxorem.
 Aliud autem tibi verbum dicam; tu vero reponere animo.
 Procorum tibi studiose principes insidiantur
 in freto Ithacæque Samique asperæ,
 cupientes *te* occidere, antequam in-patriam terram perve-
 neris.] Sed ea non *futura* puto : prius etiam aliquem terra
 habebit] virorum procorum, qui tibi victum devorant.]

Ἄλλὰ ἐκάς νήσων ἀπέχειν εὐεργέα νῆα,
 νυκτὶ δ' ὁμῶς πλείειν πέμψει δέ τοι οὖρον ὅπισθεν
 35 ἀθανάτων, ὅστις σε φυλάσσει τε ῥύεται τε.
 Αὐτὰρ ἐπὴν πρώτην ἀκτὴν Ἰθάκης ἀφικηαι,
 νῆα μὲν ἐς πόλιν δρῦναι καὶ πάντας ἑταίρους·
 αὐτὸς δὲ πρόωιστα συδῶτην εἰσαφικέσθαι,
 ὅς τοι ὤων ἐπίουρος, ὁμῶς δέ τοι ἥπια οἶδεν.
 40 Ἐνθα δὲ νύκτ' ἄσαι· τὸν δ' ὀτρύναι πόλιν εἰσω
 ἀγγελίην ἐρέοντα περίρρονι Πηνελοπέει,
 οὐνεκά οἱ σῶς ἔσαι καὶ ἐκ Πύλου εἰλήλουθας.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμ-
 πόν· αὐτὰρ ὁ Νεστορίδην ἐξ ἡδέος ὕπνου ἔγειρεν· [πον.
 45 [λὰξ ποδὶ κινήσας, καὶ μιν πρὸς μῦθον εἰπεν·]
 Ἔγρεο, Νεστορίδην Πεισίστρατε, μώνυχας ἵππους
 ζῦξον ὑφ' ἄρματ' ἄγων, ὅρα πρῆσσωκεν ὁδοί.
 Τὸν δ' αὖ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἀντίον ἤδα·
 Τηλέμαχ', οὕτως ἔστιν ἐπειγομένους περ ὁδοί
 50 νύκτα διὰ δνοφερὴν ἐλάαν· τάχα δ' ἔσται ἡώς.
 Ἄλλὰ μὲν, εἰκόκε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείῃ
 ἥρως Ἀτρείδης, δουρικλυτὸς Μενέλαος,
 καὶ μύθοις ἀγανοῖσι παραυδήσας ἀποπέμψῃ.
 Τοῦ γάρ τε ξείνος μιν ἠέσχετο ἡματα πάντα
 55 ἀνδρὸς ξεινοδόχου, ὅς κεν φιλότῃτα παρὰ σῃ.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἦλυθεν Ἡώς.
 Ἀγχίμολον δὲ σφ' ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 ἀσπας ἐξ εὐνῆς, Ἑλένης πάρα καλλικύμοιο.
 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ὀδυσσεύς φίλος υἱός,
 60 σπερχόμενος βα χιτῶνα περὶ χροῖ σιγαλόεντα
 δύνεν καὶ μέγα φῆρος ἐπὶ στιβαροῖς βάλετ' ὦμοις
 ἥρως· βῆ δὲ θύραζε, παριστάμενος δὲ προσῆυδα·
 [Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύς τοιόιο·]
 Ἀτρείδην Μενέλαε Διοτρεφέε, ὄρχαμε λαῶν,
 65 ἦδην νῦν μ' ἀπόπεμπε φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν·
 ἦδην γάρ μοι θυμὸς ἐέλδεται οἶκαδ' ἰκέσθαι.
 Τὸν δ' ἡμίεβετ' ἐπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Τηλέμαχ', οὔτι σ' ἔγωγε πολλὸν χρόνον ἐνθάδ' ἐρύξω,
 ἱέμενον νόστοιο· νεμεσῶμαι δὲ καὶ ἄλλῃ
 70 ἀνδρὶ ξεινοδόκῳ, ὃς κ' ἔσχα μὲν φιλήσιν,
 ἔσχα δ' ἐχθαίρσιν· ἀμείνω δ' αἶσιμα πάντα·
 ἴσόν τοι κακὸν ἔσθ', ὅστις οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι
 ξείνον ἐποτρύνει καὶ ὃς ἐσσύμενον κατερύκει.
 [Χρὴ ξείνον παρὲν ὄτα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν·]
 75 Ἄλλὰ μὲν, εἰκόκε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείῃ
 καλὰ, σὺ δ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃς· εἴπω δὲ γυναιξὶν
 δεῖπνον ἐνὶ μέγαροις τετυκεῖν ἅλις ἐνδον ἐόντων·
 ἀμρότερον, κῦδος τε καὶ ἀγλαΐη καὶ δνειαρ·
 δειπνήσαντας ἱμεν πολλὴν ἐπ' ἀπείρονα γαίαν·
 80 εἰ δ' ἐθέλεις τραφῆναι ἀν' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος,
 ὅρα τοι αὐτὸς ἐπωμαι, ὑποξεύξω δέ τοι ἵππους,
 ὅστωα δ' ἀνθρώπων ἡγήσῃμαι· οὐδὲ τις ἡμέας
 αὐτῶς ἀμπεύμει, δώσει δέ τι ἐν γε φέρεσθαι,
 ἥε τινα τριπόδων εὐχάλκων ἢε λεβήτων
 85 ἢε δού' ἡμιόνους ἢε χρύσειον ἄλυσον.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·

Sed longe ab-insulis abstine bene-fabricatam navem,
 cumque-nocte simul naviga : mittet autem tibi ventum-se-
 cundum a-tergo] immortalium quicumque te custoditque tue-
 turque.] At ubi ad-primum litus Ithacæ perveneris,
 navem quidem in urbem mitte et omnes socios :
 ipse vero omnium-primum subulcum adi,
 qui tibi suum custos est, simulque in-te benevolo animo-est.
 Illic autem noctem perage ; ipsum vero mitte in urbem
 nuntium laturum prudenti Penelopæ,
 quod ei salvus sis, et ex Pylo veneris.

Hæc quidem sic locuta abiit ad magnum Olympum.
 At ille Nestoriden ex dulci somno excitavit
 [illato pede motum ; et ei verbum dixit :]

Surge, Nestoride Pisistrate, solidis-ungulis equos
 junge sub currum ducens, ut conficiamus iter.

Hunc autem Nestorides Pisistratus contra allocutus-est :
 Telemache, nequaquam licet, deproperantes licet iter,
 noctem per tenebrosam aurigare ; cito vero aderit aurora.
 Sed mane, dum dona ferens in-curru posuerit
 heros Atrides, hasta-inclytus Menelaus,
 et verbis placidis compellatum dimiserit.
 Etenim hospes recordatur dies omnes
 viri hospitalis, qui amicitiam exhibuerit.

Sic dixit : statim autem in-aureo-solio venit Aurora.
 Prope autem ad-eos venit bello strenuus Menelaus,
 ubi-surrexit e lecto, ab Helena pulcris-comis.

Hunc autem postquam animadvertit Ulyssis dilectus filius,
 festinans inde tunicam circa corpus splendidam
 induit, et magnum pallium fortibus injecit humeris
 heros : ivit autem foras, astansque eum allocutus-est :
 [Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini :]

Atride Menelæ, Jovis-alumne, princeps civium,
 jam nunc me dimitte dilectam in patriam terram :
 jam enim mihi animus cupit domum ire.

Huic autem respondit deinde bello strenuus Menelaus :
 Telemache, non te equidem in-longum tempus hic detinebo,
 cupientem reditus : succenseo autem et alii
 viro hospitali, qui immoderate quidem diligit,
 immoderate autem oderit ; meliora vero sunt æqua omnia.
 Æquale sane malum est, qui et nolentem redire
 hospitem impellat, et qui ire-festinantem detineat.

[Oportet hospitem præsentem amice-tractare, volentemque
 dimittere.] Sed mane, dum dona ferens in-curru posuero
 pulcra ; tu autem oculis videris : dicam vero mulieribus
 jentaculum in ædibus ut-parent abunde ex-intus repositis :
 utrumque, gloriaque et splendor, et utilitas est,
 pastos ire multam super immensam terram ;
 sin vero vis divertere in Helladem, et mediam Argos :
 ut te ipse sequar, subjungam autem tibi equos,
 ad-urbesque hominum ducam ; nec quisquam nos
 sic remittet ; sed dabit aliquid unum saltem ferendum,
 aut aliquem tripodum bene-æeratorum, aut lebetum,
 aut duos mulos, aut aureum poculum. [est :

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-

- Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφεῖς, ὄρχαμε λαῶν,
 βούλομαι ἤδη νεῖσθαι ἐφ' ἡμέτερον· οὐ γὰρ ὀπισθεν
 οὔρον ἰὼν κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖσιν·
 90 μὴ πατέρ' ἀντίθεον διζήμενος αὐτὸς ὀλωμαι,
 ἥ τί μοι ἐκ μεγάρων κειμήλιον ἐσθλὸν ὀλῆται.
 Αὐτὰρ ἔπει τόγ' ἄκουσε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 αὐτίκ' ἄρ' ἤ ἀλόχῳ ἠδὲ δμῳῇσι κέλευσεν
 δεῖπνον ἐνὶ μεγάροις τετυκεῖν ἄλις ἐνδον ἐόντων.
 95 Ἀγχιμόλον δέ οἱ ἤλθε Βοηθοίδης Ἑτewνεύς,
 ἀνστάς ἐξ εὐνῆς, ἔπει οὐ πολὺ ναῖεν ἀπ' αὐτοῦ·
 τὸν πῦρ κῆαι ἄνωγε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
 ὀπτήσῃ τε κρεῶν· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησεν ἀκούσας.
 Αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο κλῆοντα,
 100 οὐκ οἶος, ἅμα τῶγ' Ἑλένη κίε καὶ Μεγαπένθης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκανον, θοὶ οἱ κειμήλια κείτο,
 Ἀτρεΐδης μὲν ἔπειτα δέπας λάβεν ἀμφικύπελλον,
 υἱὸν δὲ χρητῆρα φέρειν Μεγαπένθε' ἄνωγεν
 ἀργύρεον· Ἑλένη δὲ παρίστατο φωριαμοῖσιν,
 105 ἐνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, οὓς κάμεν αὐτή.
 Τῶν ἐν' αἰραμένη Ἑλένη φέρε, διὰ γυναικῶν,
 δὲ κάλλιστος ἦν ποικιλμασιν ἠδὲ μέγιστος,
 ἀστὴρ δ' οὗς ἀπέλαμπεν· ἔκειτο δὲ νεώτατος ἄλλων.
 Βὰν δ' ἐνάαι προτέρω διὰ δώματος, ἕως ἴκοντο
 110 Τηλέμαχον· τὸν δὲ προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Τηλέμαχ', ἦτοι νόστον, θῆπος φρεσὶ σῆσι μεινοινῆς,
 ὣς τοι Ζεὺς τελέσειεν, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης.
 Δῶρων δ', ὅσσ' ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κείται,
 δώσω, δὲ κάλλιστον καὶ τιμηστάτον ἐστίν.
 115 Δώσω τοι χρητῆρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ
 ἐστὶν ἅπας, γρυσῶ δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκράνεται·
 ἔργον δ' Ἡραίοιοι· πόρην δέ ἐ Φαίδιμος ἦρως,
 Σιδονίων βασιλεὺς, θοὶ ἐὸς δόμος ἀμφοκαλύψεν
 κείσῃ με νοστήσαντα· τειν' δ' ἐθέλω τόδ' ὀπάσσαι.
 120 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον
 ἦρως Ἀτρεΐδης· ὁ δ' ἄρα χρητῆρα φαεινὸν
 θῆκ' αὐτοῦ προπάρειρε φέρων κρατερὸς Μεγαπένθης,
 ἀργύρεον· Ἑλένη δὲ παρίστατο καλλιπάρης,
 πέπλον ἔχουσα ἐν χερσίν, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 125 Δωρόν τοι καὶ ἐγὼ, τέκνον φίλε, τοῦτο δίδωμι
 μνήμ' Ἑλένης χειρῶν, πολυηράτου ἐς γάμου ὄρην
 σῇ ἀλόχῳ φορέειν· τεινὸς δὲ φίλη παρὰ μητρὶ
 κείσθω ἐνὶ μεγάρῳ· σὺ δέ μοι χαίρων ἀφίκοιο
 οἶκον εὐκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.
 130 Ὡς εἰποῦς ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.
 Καὶ τὰ μὲν ἐς πεῖριθνα τίθει Πεισίστρατος ἦρως
 δεξάμενος καὶ πάντα ἐϋθ' ἠγῆσατο θυμῷ.
 Τοὺς δ' ἦγε πρὸς δῶμα κάρη ξανθὸς Μενέλαος·
 ἐξέστην δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ κλισίους τε ὀρόνους τε.
 135 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχῶν ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, γρυσεῖν, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα·
 [εἰδῶτα πολλὰ ἐπιβέσσει, χαριζομένη παρεόντων·]
 140 πὰρ δὲ Βοηθοίδης κρέα δαίετο καὶ νέμει μοίρας·

Atride Menelae, Jovis-alumne, princeps civium,
 volo jam redire ad nostra; non enim post me
 custodem discedens reliqui apud possessiones meas :
 ne patrem deo-parem quaerens, ipse peream,
 aut aliquid mihi ex aedibus supellectile-præstans pereat.

Ac postquam hoc audierat bello strenuus Menelaus,
 statim suam uxorem et famulas jussit
 jentaculum in aedibus parare abunde ex-intus repositis.
 Prope autem ipsi venit Boethoides Eteoneus,
 ubi-surrexerat e lecto; quippe non procul habitabat ab ipso;
 hunc ignem accendere jussit bello strenuus Menelaus,
 assareque carnes; is vero non inobsequens-fuit, ubi-audie-
 rat.] Ipse autem in thalamum descendit odoratum,
 non solus; simul cum-ipso Helena ivit et Megapenthes.
 Sed quando jam eo pervenerant, ubi ei bona-recondita jace-
 bant,] Atrides quidem deinde poculum cepit duplex,
 filium autem craterem portare Megapenthem jussit
 argenteum : Helena vero astitit arcis,
 ubi erant ei pepla omni-artificio-varia, quæ elaborarat ipsa.
 Horum unum sublatum Helena ferebat, divina mulierum,
 qui pulcerrimus erat ornato-versicolori, et maximus,
 ut stella autem resplendebat : jacebat vero ultimus omnium.
 Iveruntque inde ulterius per domum, donec pervenirent
 ad-Telemachum : hunc autem affatus-est flavus Menelaus :

Telemache, sane reditum, ut animo tuo cupis,
 sic tibi Jupiter perficiat, altitonans maritus Junonis.
 Donorum autem, quotquot in mea domo recondita jacent,
 dabo quod optimum et pretiosissimum est.
 Dabo tibi craterem elaboratum; argenteum autem
 est totus, auro vero labra munita-sunt;
 opus est Vulcani : donavit autem eum mihi Phædimus heros,
 Sidoniorum rex, quando ejus domus suscepit
 illic me in-redditum-profectum : tibi autem volo hoc præbere.

Sic locutus, in manibus ei ponebat poculum duplex
 heros Atrides : ille vero craterem splendidum
 posuit ante ipsum ferens, fortis Megapenthes,
 argenteum : Helena autem astitit pulcris-genis,
 peplum habens in manibus, verbumque dixit et elocuta-est :
 Donum tibi et ego, filii dilecte, hoc do,
 monumentum Helenæ manuum, optabilem in nuptiarum tem-
 pus] tuæ uxori gestandum : interim vero dilectam apud ma-
 trem] jaceat in domo : tu vero mihi gaudens pervenias
 ad-domum bene ædificatam, et tuam in patriam terram.

Sic locuta in manibus ei posuit : hic autem accepit gaudens.
 Et hæc quidem in sirpea posuit Pisistratus heros
 accepta, et omnia suo admiratus-est animo.
 Hos autem duxit ad domum capite flavus Menelaus :
 sederuntque deinde in sedibusque solisque.
 Aquam autem famula gutturnio defudit ferens,
 pulcro, aureo, super argenteum lebetem,
 ad-lavandum; juxtaque politam extendit mensam.
 Panem vero veneranda proma apposuit ferens :
 [fercula multa imponens, gratificans de-præsentibus;] [nes;
 juxtaque Boethoides carnes dividebat et distribuebat portio-

ῥινοχόει δ' υἱὸς Μενελάου κυδαλλίμοιο.

Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοίμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,

δὴ τότε Τηλέμαχος καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς

145 ἵππους τε ζεύγνυντ' ἀνά θ' ἄρματα ποικιλ' ἔβαινον·

ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου.

Τοὺς δὲ μετ' Ἀτρεΐδης ἔκτε ἑανθὸς Μενέλαος,

οἶνον ἔχων ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῇφιν,

χρυσέω ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε κιοίτην·

150 στῇ δ' ἵππων προπάρουε, δεδισκόμενος δὲ προσήυδα·

Χαίρετον, ὦ κούρω, καὶ Νέστορι ποιμένι λαῶν

εἰπεῖν· ἥ γὰρ ἔμοιγε πατὴρ ὥς ἥπιος ἦεν,

εἴως ἐν Τροίῃ πολεμίζομεν ὕς Ἀχαιῶν.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠύδα·

155 καὶ λίην κείνῳ γε, Διοτρεφές, ὥς ἀγορεύεις,

πάντα τάδ' ἐλθόντες καταλέξομεν· αἱ γὰρ ἐγὼν ὥς

νοστήσας Ἰθάκηνδε, κίων Ὀδυσῇ ἐνὶ οἴκῳ

εἵπομαι, ὥς παρὰ σείο τυχὼν φιλόστροφος ἀπάσης

ἐρχομαι, αὐτὰρ ἄγω κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλά.

160 Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,

αἰετὸς ἀργὴν χῆνα φέρων δνύχεςσι πέλῳρον,

ἥμερον ἐξ αὐλῆς· οἱ δ' ἰύζοντες ἔποντο

ἀνέρες ἡδὲ γυναῖκες· ὃ δὲ σφιντι ἐγυρῦεν ἐλθὼν

δεξιὸς ἤϊξε πρόσθ' ἵππων· οἱ δὲ ἰδόντες

165 γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.

Τοῖσι δὲ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἤρχετο μῦθων·

Φράζεο δὴ, Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,

ἥ νῦν τὸδ' ἔφηνε θεὸς τέρας ἡε σοὶ αὐτῷ.

Ὡς φάτο· μερμήριξε δ' Ἀρηΐφιλος Μενέλαος,

170 ὅπως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποκρίναιτο νοήσας.

Τὸν δ' Ἐλένη πανύπεπλος ὑποφθαμένῃ φάτο μῦθον·

Κλυτέμεν· αὐτὰρ ἐγὼ μαντεύσομαι, ὥς ἐνὶ θυμῷ

ἀθάνατοι βάλλουσι, καὶ ὥς τελέεσθαι οἶω.

Ὡς ὅδε χῆν' ἤρπαξ', ἀτιταλλομένην ἐνὶ οἴκῳ,

175 ἐλθὼν ἐξ ὄρεος, ὅθι οἱ γενεή τε τόκος τε·

ὥς Ὀδυσσεὺς κακὰ πολλὰ παθὼν καὶ πόλλ' ἐπαληθεῖς

οἴκαδε νοστήσει καὶ τίσεται· ἡε καὶ ἤδη

οἶκοι, ἀτὰρ μνηστῆρσι κακὸν πάντεσσι φυτεύει.

Τῇν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠύδα·

180 οὕτω νῦν Ζεὺς θεΐη, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης·

τῷ κέν τοι καὶ κείθι θεῷ ὥς εὐχετομῆν.

Ἥ καὶ ἐρ' ἵπποῖν μᾶστιν βάλεν· οἱ δὲ μάλ' ὤκα

ῆϊξαν πεδίονδε διὰ πτόλιος μεμαῶτες·

οἱ δὲ πανημέριοι σείον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες.

185 Δύσετό τ' ἥελιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυαί·

ἐς Φηράς δ' ἔκοντο Διοκλῆος ποτὶ δῶμα,

υἱὸς Ὀρσίλοχιο, τὸν Ἄλφειός τέκε παῖδα.

Ἐνθα δὲ νύκτ' ἔεσαν· ὃ δὲ τοῖς πᾶρ ζείνια θῆκεν.

Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,

190 ἵππους τε ζεύγνυντ' ἀνά θ' ἄρματα ποικιλ' ἔβαινον·

ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου·

μᾶστιξεν δ' ἑλάν, τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθη.

Αἶψα δ' ἐπειθ' ἔκοντο Πύλου αἰπὺ πτολίεθρον·

καὶ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε Νέστορος υἱόν·

HOMERUS.

sed vinum-fundebat filius Menelai inclyti.

Hi autem ab cibis paratos appositos manus extendebant.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,

tum vero Telemachus et Nestoris illustris filius

equosque junxerunt, currusque variegatos conscenderunt;

exegerunt autem e-vestibulo et porticu sonora.

Post hos vero Atrides ivit flavus Menelaus,

vinum habens in manu dulce dextra,

aureo in poculo, ut, ubi-libassent, proficiscerentur;

stetit autem ante equos, propinansque eos allocutus est:

Valete, o juvenes, et Nestori pastori virorum

dicite salutem; certe enim mihi, ut pater, benignus erat,

quamdiu in Troja pugnabamus filii Achivorum.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-

est:] et omnino illi, Jovis-alumne, sicut dicis,

omnia hæc profecti narrabimus: utinam enim ego sic,

reversus in-Ithacam, ubi-advenero, Ulyssi in domo

dixerim, ut a te potitus amicæ-exceptionis omnigenæ

veniam, atque afferam opes multas et bonas.

Sic igitur ei locuto supervolavit dextera avis,

aquila album anserem ferens unguibus ingentem,

mansuetum e chorte: ac clamantes sequebantur

virī et mulieres: hæc vero ipsos prope quum-venisset,

dextera emicuit ante equos: hi autem conspicati

gavisī-sunt, et omnibus in mentibus animus ex hilaratus-

est.] His autem Nestorides Pisistratus orsus-est sermonem:

Considera jam, Menelæe Jovis-alumne, princeps virorum,

an nobis hoc ostenderit deus portentum, an tibi ipsi.

Sic dixit; cogitabat autem Marti-carus Menelaus,

quomodo ei rite responderet meditatus.

Hunc autem Helena lato-peplo præveniēns dixit verbum:

Audite me; at ego vaticinabor, sicut in animo

immortales mihi suggerant, et sicut perfectum-iri puto.

Sicut hæc anserem rapuit, nutritum in domo,

profecta ex monte, ubi ei genusque partusque:

sic Ulysses mala multa passus, et multum vagatus,

domum redibit, et ulciscetur; aut jam

domi est; quin-etiam procis malum omnibus serit.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-

est:] sic nunc Jupiter faciat, altitonans maritus Junonis;

ita tibi et illic, deo tanquam, vota-fecerim.

Dixit, et equis scuticam incussit: hi autem valde celeriter

ruerunt ad-campum per urbem prompti;

lique toto-die quatiebant jugum utrinque habentes.

Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ:

ad Pheras autem pervenere Dioclei ad domum,

filii Orsilochi, quem Alpheus genuit filium.

Illic vero noctem dormierunt: is vero eis hospitalia apposuit.

Quando vero mane-generita apparuit roseis-digitis Aurora,

equosque junxere, currusque variegatos conscenderunt;

exegeruntque e-vestibulo et porticu sonora;

et scutica-percussit Pisis-tratus, ut-currerent; hi autem non

inviti volarunt.] Statim vero inde venerunt ad Pyli altam

urbem;] et tunc Telemachus allocutus-est Nestoris filium:

195 Νεστορίδῃ, πῶς κέν μοι ὑποσχόμενος τελέσειας
μῦθον ἐμόν; ξείνοι δὲ διαμπερές εὐχόμεθ' εἶναι
ἐκ πατέρων φιλόττος, ἀτὰρ καὶ δημήλικές εἰμεν·
ἥδε δ' ὁδὸς καὶ μάλλον ὁμοφροσύνησιν ἐνήσει.
Μή με παρέξ ἄγε νῆα, Διοτρεφές, ἀλλὰ λίπ' αὐτοῦ·
200 μή μ' ὁ γέροντα ἀέκοντα κατάσχη' ὅς ἐνὶ οἴκῳ,
ἰέμενος φιλέειν· ἐμὲ δὲ χρεὼ θάσσον ἰκέσθαι. [μῶ,
ᾧ φάτο· Νεστορίδης δ' ἄρ' εἰς συμπράσσατο θυ-
δπηως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποσχόμενος τελέσειεν.
ᾧ δὲ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι·
205 στρέψ' ἵππους ἐπὶ νῆα βοὴν καὶ θίνα θαλάσσης·
νῆτ' ἐνὶ πρύμνῃ ἐξαίνυτο κάλλιμα δῶρα,
ἐσθῆτα χρυσόν τε, τὰ οἱ Μενέλαος ἔδωκεν·
καὶ μιν ἐποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Σπουδῇ νῦν ἀνάβαινε κέλευε τε πάντας εταίρους,
210 πρὶν ἐμὲ οἶκαδ' ἰκέσθαι ἀπαγγεῖλαι τε γέροντι.
Εὐ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος, οὐ σε μεθήσει,
ἀλλ' αὐτὸς καλέων δεῦρ' εἰσεται· οὐδὲ ἔφημι
ἄψ' ἵεναί κενεόν· μάλα γὰρ κεχολώσεται ἔμπης.
215 ᾧ δ' ἄρα φωνήσας ἔλασεν καλλίτριχας ἵππους
ἄψ' Πυλίων εἰς ἄστν, θοῶς δ' ἄρα δώμαθ' ἵκανε.
Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύνων ἐκέλευσεν·
Ἐγκοσμίετε τὰ τεύχε', εταῖροι, νηὶ μελαίνῃ·
αὐτοί τ' ἀμβάινωμεν, ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο. [θοντο.
220 ᾧ δ' ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἦδ' ἐπὶ-
Λῖψα δ' ἄρ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον.
Ἦτοι ὁ μὲν τὰ πονεῖτο καὶ εὐχετο, οὔε δ' Ἀθήνη
νηὶ πάρα πρύμνῃ· σχεδόνθεν δέ οἱ ἤλυθεν ἀνὴρ
τηλέμαχος, φεύγων ἐξ Ἄργεος, ἀνδρὸς κατακτάς,
225 μάντι· ἀτὰρ γενεήν γε Μελάμπεδος ἔχγονος ἦεν,
δς πρὶν μὲν ποτ' ἔναίε Πύλῳ ἐνι, μητέρι μῆλων,
ἀφνειὸς Πυλίοισι μέγ' ἔσοχα δώματα ναίων·
δὴ τότε γ' ἄλλων δῆμον ἀφίκετο, πατρίδα φεύγων
Νηλέα τε μεγάρθμον, ἀναούτατον ζώντων,
230 ὅς οἱ χρήματα πολλὰ τελεσφόρον εἰς ἵεναιτὸν
εἶχε βίη. Ὁ δὲ τέως μὲν ἐνὶ μεγάροισι Φυλάχοιο
δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ δέδετο, κρατέρ' ἄλγεα πάσχων
εἵνεκα Νηλῆος κούρης ἄτης τε βαρείης,
τὴν οἱ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ δασυπλήτης Ἐρινύς.
235 Ἄλλ' ὁ μὲν ἐκφυγε Κῆρα καὶ ἤλασε βοῦς ἐριμύχους
ἐς Πύλον ἐκ Φυλάκης καὶ ἐτίσατο ἔργον ἀεικὲς
ἀντίθεον Νηλῆα, κασιγνήτῳ δὲ γυναῖκα
ἡγάγετο πρὸς δώμαθ'. Ὁ δ' ἄλλων ἵκετο δῆμον,
Ἄργος ἐς ἱππόβοτον· τόθι γάρ νύ οἱ αἰσιμον ἦεν
240 ναίεμεναι, πολλοῖσιν ἀνάσσοντ' Ἀργείοισιν·
ἐνθα δ' ἔγχευε γυναῖκα καὶ ὑπερφές θέτο δῶμα,
γεῖνατο δ' Ἀντιφάτην καὶ Μάντιον, οὔτε κραταιῷ.
Ἀντιφάτης μὲν ἔτικτεν Ὀϊκλῆα μεγάρθμον·
αὐτὰρ Ὀϊκλείης λαοσσόον Ἀμφίφραον,
245 δν περὶ κῆρι φιλεῖ Ζεὺς τ' αἰγίοχος καὶ Ἀπόλλων
παντοίῃν φιλόττης· οὐδ' ἵκετο γήραος οὐδὸν,
ἀλλ' ὄλετ' ἐν Θήβῃσι γυναῖων εἵνεκα δῶρων.
Τοῦ δ' οἱ εἰς ἐγένοντο Ἀλκμαίων Ἀμφιλόχος τε.

Nestoride, quomodo mihi pollicitus perfeceras
verbum meum? hospites autem penitus nos profitemur esse
ex patrum amicitia; atqui et æquales-ætate sumus;
hoc autem iter etiam magis concordia nos conciliabit.

Ne me præter navem agas, Jovis-alumne, sed relinque illic;
ne me senex invitum delineat sua in domo,
cupiens amice-tractare; mihi autem opus est cito pervenire.

Sic dixit: Nestorides autem suo consultabat animo,
quomodo ei hoc rite pollicitus perficeret.

Sic vero ei cogitanti visum-est satius esse:

vertit equos ad navem velocem et ad litus maris:

navis autem in puppim depromebat pulcra dona,
vestes, aurumque; quæ ei Menelaus dederat:

et ipsum adhortans verbis alatis allocutus-est:

Festinanter nunc conscende, jubeque inscendere omnes
socios,] priusquam ego domum ivero, renuntiaveroque
seni.] Bene enim ego hoc novi in mente et in animo:
qualis est illius animus vehemens, non te dimittet,
sed ipse invitaturus huc veniet; neque eum puto
retro iturum vacuum (sine te); valde enim irascetur omnino.

Sic igitur locutus impulit pulcris-jubis equos
retro Pylorum in urbem, celeriterque domum pervenit.

Telemachus vero sociis hortans præcepit;

Ordinate armamenta, socii, in-nave nigra;
ipsique conscendamus, ut perficiamus iter.

Sic dixit: illi autem ei maxime auscultaunt et paruerunt.
Statim vero ingrediebantur, et in transtris consedere.

Atque is quidem hæc properabat et supplicabat; sacrificabat-
que Minervæ] navis ad puppim; prope autem ad-eum venit
vir] longinquus, fugiens ex Argo, viro interfecto,
vates; at genere Melampodis proles erat,
qui olim quidem aliquando habitarat in Pylo, matre ovium,
dives inter-Pylios valde egregias ædes habitans:
tum vero aliorum ad-populum pervenit, patriam fugiens,
Neleumque magnanimum, clarissimum viventium,
qui ei opes multas integrum in annum
tenebat vi. Is vero tamdiu quidem in ædibus Phylaci
vinculo in duro ligatus-erat, vehementes dolores patiens,
Nelei gratia filiae, noxæque gravis,
quam ei in mente posuit dea horrenda Erinnys.

Sed is quidem effugit mortem, et abegit boves valde-mugien-
tes] in Pylum ex Phylace, et ultus-est factum indignum
in-deo-pari Neleo, fratrique uxorem

duxit ad domum. Ipse vero aliorum venit ad-populum,

in Argos equos-pascens: ibi enim ei fatale erat

habitare, multis imperantem Argivis:

ibi autem duxit uxorem et altam posuit domum,

genuitque Antiphaten et Mantium, filios fortes.

Antiphates quidem genuit Oicleum magnanimum;

at Oicleus populi-concitatorem Aniphiarum,

quem ex animo diligebat Jupiterque ægidem-tenens et Apollo
omnigeno amore: nec pervenit is ad-senectutis limen;

sed periit in Thebis, muliebrium gratia donorum.

Huic autem filii nati-sunt Alcmaeon, Amphilocheusque.

Μάντιος αὐτέχετο Πολυφειδέα τε Κλειτόν τε·
 250 ἄλλ' ἤτοι Κλειτόν χρυσόθρονος ἤρπασεν Ἥϊος
 κάλλεος εἵνεκα οἷο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη·
 αὐτὰρ ὑπέρθυμον Πολυφειδέα μάντιν Ἀπόλλων
 ὅπκε βροτῶν ὄχ' ἄριστον, ἐπεὶ θάνεν Ἀμφιάραος·
 δεῖ ῥ' Ὑπερησίηνδ' ἀπεινάσσατο, πατρί γολωθεῖς,
 255 ἐνθ' ὄγε ναιετάων μαντεύετο πᾶσι βροτοῖσιν.

Τοῦ μὲν ἄρ' υἱὸς ἐπῆλθε, Θεοκλύμενος δ' ὄνομ' ἦεν,
 δς τότε Τηλεμάχου πέλας ἴστατο· τὸν δ' ἐκίχανεν
 σπένδοντ' εὐχόμενόν τε θοῇ παρὰ νηὶ μελαίνῃ·
 καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

260 ὦ φίλ', ἐπεὶ σε θύοντα κιχάνω τῷδ' ἐνὶ χώρῳ,
 λίσσομαι ὑπὲρ θυέων καὶ δαίμονος, αὐτὰρ ἔπειτα
 σῆς τ' αὐτοῦ κεφαλῆς καὶ ἐταίρων, οἳ τοι ἔπονται,
 εἰπέ μοι εἰρομένῳ νημερτέα μὴδ' ἐπικεύσης·
 τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκήες;

265 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 τοιγάρ ἐγὼ τοι, ζεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Ἐξ Ἰθάκης γένος εἰμὶ, πατὴρ δέ μοι ἐστίν Ὀδυσσεύς,
 εἴ ποτ' ἔην· νῦν δ' ἤδη ἀπέφθιτο λυγρῷ ὀλέθρῳ.
 Τοῦνεκα νῦν ἐτάρους τε λαθῶν καὶ νῆα μελαιναν

270 ἤλθον πευσόμενος πατρός δὴν οἰχομένοιο.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 αὖτω τοι καὶ ἐγὼν ἐκ πατρίδος ἀνδρά κατακτάς
 ἔμφυλον· πολλοὶ δὲ κασιγνητοὶ τε ἔται τε
 Ἄργος ἀν' ἱππόδοτον, μέγα δὲ κρατέουσιν Ἀχαιῶν·
 275 τῶν ὑπαλευάμενος θάνατον καὶ Κῆρα μέλαιναν
 φεύγω· ἐπεὶ νύ μοι αἴσα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαι.
 Ἀλλὰ με νηὸς ἔφρессαι, ἐπεὶ σε φυγῶν ἰκέτευσα,
 μὴ με κατακτείνωσι· διωχόμεναι γὰρ οἴω.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 280 οὐ μὲν δὴ σ' ἐθέλοντά γ' ἀπαύω νηὸς εἰσῆς·
 ἀλλ' ἔπευ· αὐτὰρ κειθι φιλήσεται, οἷά κ' ἔχωμεν.

Ὡς ἄρα φωνήσας οἱ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος
 καὶ τόγ' ἐπ' ἱκρύφιν τάνυσεν νεὸς ἀμφιερίσσης·
 ἀν δὲ καὶ αὐτὸς νηὸς ἐδέξατο ποντοπόροιο.

285 Ἐν πρύμνῃ δ' ἄρ' ἔπειτα καθέζετο· παρ δὲ οἱ αὐτῷ
 εἶσε Θεοκλύμενον· τοὶ δὲ πρυμνήσι ἔλυσαν.

Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύννας ἐκέλευσεν
 ὅπλων ἄπτεσθαι· τοὶ δ' ἐσσυμένως ἐπίθοντο.

Ἰστὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης
 290 στῆσαν ἀείραντες, κατὰ δὲ προτόνοισιν ἐδῆσαν·
 ἔλκον δ' ἱστία λευκὰ εὐστρέπτοισι βοεῦσιν.

Τοῖσιν δ' ἱκμενον οὖρον ἔει γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 λάβρον ἐπαιγίζοντα δι' αἰθέρος, ὅρρα τάχιστα
 νῆες ἀνύσειε θέουσα θαλάσσης ἄλμυρόν ὕδωρ.

295 [Βὰν δὲ παρὰ Κρουνοῦς καὶ Χάλκιδας καλλιέεθρον.]

Δύσετό τ' ἥλιος, σκιοῦντό τε πᾶσαι ἀγυαί·
 ἡ δὲ Φεάς ἐπέβαλλεν, ἐπειγομένη Διὸς οὐρῷ,
 ἡδὲ παρ' Ἠλίδα διαν, ὅθι κρατέουσιν Ἑπείοι.

Ἐνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπρόεηκε θοῇσιν,
 300 ὁρμαίνων ἡ κεν θάνατον φύγοι ἡ κεν ἄλῳη. —

Τῷ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ Ὀδυσσεὺς καὶ Διὸς ὑπορβός
 δορπεῖτην· παρὰ δὲ σπιν ἐδῶρπον ἀνέρες ἄλλοι.

Mantlus rursus genuit Polyphidemque, Clitumque :
 sed Clitum quidem aureo-solio-insidens rapuit Aurora ,
 pulcritudinis gratia ipsius , ut immortalibus interesset ;
 sed magnanimum Polyphidem vatem Apollo
 reddidit mortalium longe optimum, postquam obierat Am-
 phiaraus :] qui in-Hyperesiam migravit, patri iratus ;
 ubi ille habitans vaticinabatur omnibus mortalibus.

Hujus quidem filius advenit, Theoclymenus autem nomen
 ei erat,] qui tunc prope Telemachum stetit : hunc vero inve-
 nit] libantem supplicantemque velocem apud navem nigram ;
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est :

O amice, quoniam te sacrificantem invenio hoc in loco ,
 oro per sacra et per deum , ac deinde
 per tuumque ipsius caput, et socios, qui te comitantur,
 dic mihi interroganti vera, neu celes :
 quis et unde es hominum? ubi tibi urbs et parentes?

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] etenim ego tibi, hospes, haec valde accurate dicam.

Ex Ithaca genere sum, pater autem mihi est Ulysses ,
 si quando erat : nunc vero jam periit tristi interitu.

Propterea nunc sociisque assumtis et nave nigra ,
 veni interrogaturus de-patre diu absente.

Hunc autem rursus allocutus-est Theoclymenus deo-si-
 milis :] sic tibi et ego, ex patria exii, viro interfecto
 tribule : multi vero fratresque sodalesque sunt ,

Argos per equos-pascens, multumque pollent inter-Achivos :
 horum elapsus caedem et fatum nigrum

fugio : quippe mihi fatale est inter homines vagari.

Sed me navi impone, quia tibi in-fuga supplicavi ,
 ne me interficiant : persequi enim eos me puto.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] non quidem jam te conscendere volentem depellam a-
 navi aequali :] sed sequere ; at illic amice-excipieris ex iis
 qualia habemus.] Sic igitur locutus, ejus accepit aeream

hastam ;] et hanc super tabulata extendit navis utrinque-re-
 curva :] conscendit autem et ipse navem pontum-transeun-
 tem.] In puppi vero deinde consedit, juxtaque se ipsum

sedere-fecit Theoclymenum : illi autem rudentes solverunt.

Telemachus vero socios hortatus jussit
 armamenta capessere : illi autem festinanter obedierunt.

Malum autem abiegnum concava in basi
 statuerunt erectum ; ac pedibus navis astrinxerunt ;

traxeruntque vela alba bene-tortis loris.

His autem secundum ventum misit caesiis-oculis Minerva ,
 acrem ingruentem per aerem , ut citissime
 navis emetiretur currens maris salsam aquam.

[Præteriere vero Crunos et Chalcidem pulcre-fluentem.]

Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ :

illa autem Pheas appellebat, impulsa Jovis vento-secundo ;
 et apud Elidem divinam, ubi dominantur Epei.

Hinc vero rursus insulis immisit eam Acutis,
 cogitans, utrum mortem fugeret, an caperetur.

Illi autem in casa, Ulysses et divinus subulcus,
 cenabant ; apud ipsos vero cenabant et viri alii.

Αὐτὰρ ἔπει πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖς δ' Ὀδυσσεὺς μετέειπε, συβώτῳ πειρητίζων,
 305 εἴ μιν ἔτ' ἐνδυκλέως φιλέοι μείναι τε κελεύοι
 αὐτοῦ ἐνὶ σταβμῷ, ἢ στρώνῃσι πολινύδῃ·
 Κέκλυθι νῦν, Εὐμαίε, καὶ ἄλλοι πάντες ἑταῖροι·
 ἥϊώδεν προτὶ ἄστῳ λιλαιομαί ἀπονέεσθαι
 πτωχεύσων, ἵνα μὴ σε κατατρύχω καὶ ἑταίρους.
 310 Ἄλλὰ μοι εὖ θ' ὑπόθευ καὶ ἄμ' ἡγεμόν' ἐσθλὸν δῖπασσον,
 δὲ κέ με κεῖσ' ἀγάγῃ· κατὰ δὲ πόλιν αὐτὸς ἀνάγκη
 πλάγξομαι, αἶ κέν τις κοτύλην καὶ πύρνον δρέξῃ.
 Καὶ κ' ἔλθων πρὸς δώματ' Ὀδυσσεὺς θεῖοιο
 ἀγγελίην εἰποιμι περίφρονι Πηνελοπείῃ·
 315 καὶ κε μνηστήρεσσιν ὑπερφιάλοισι μιγείην,
 εἴ μοι δείπνον δοίεν, δνεάτα μὲν ἔχοντες.
 Ἀψά κεν εὖ δρώοιμι μετὰ σφίσιν, ὅτ' ἔθελοιεν.
 Ἐκ γὰρ τοι ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἄκουσον.
 Ἑρμείαο ἐκκῆτι διακτόρου, δὲ ῥά τε πάντων
 320 ἀνθρώπων ἔργοισι χάριν καὶ κῆδος ὑπάξει,
 δρηστοσύνη οὐκ ἄν μοι ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος
 πῦρ τ' εὖ νηῆσαι διὰ τε ὕλα θανά κεάσσαι
 δαιτρεῦσαι τε καὶ ὀπτήσαι καὶ οἰνογοῆσαι·
 οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρώωσι χέρης.
 325 Τὸν δὲ μέγ' ὀρθόσας προσέφη, Εὐμαίε συβῶτα·
 ὦ μοι, ξείνε, τίη τοι ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
 ἔπλετο; ἢ σύγε πάγῃ λιλαιεαι ἀντόθ' ὀλέσθαι,
 εἰ δὴ μνηστήρων ἐθέλεις καταδύναι δμῖλον,
 τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει.
 330 Οὗτοι τοιοῖδ' εἰσὶν ὑποδρηστήρες ἐκείνων,
 ἀλλὰ νέοι, χλαῖνας εὖ εἰμένονι ἡδὲ χιτῶνας,
 αἰεὶ δὲ λιπαροὶ κεφαλὰς καὶ καλὰ πρόσωπα·
 οἳ σφιν ὑποδρώωσιν· εὐξέστοι δὲ τράπεζαι
 σίτου καὶ κρειῶν ἡδ' οἶνου βεβρόθασιν.
 335 Ἄλλὰ μὲν· οὐ γάρ τίς τοι ἀνιᾶται παρεόντι,
 οὔτ' ἐγὼ οὔτε τις ἄλλος ἑταῖρῳ, οἳ μοι ἔασιν.
 Αὐτὰρ ἔπειν ἔλθῃσιν Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός,
 κείνους σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἔσσει,
 πέμψει δ' ὅππῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει.
 340 Τὸν δ' ἡμέλειτ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 αἶθ' οὕτως, Εὐμαίε, φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο
 ὥς ἐμοί, ὅττι μ' ἔπαυσας ἄλης καὶ διζύος αἰνῆς.
 Πλαγκτοσύνης δ' οὐκ ἔστι κακώτερον ἄλλο βροτοῖσιν·
 ἀλλ' ἔνεκ' οὐλομένης γαστρός κακὰ κήδε' ἔχουσιν
 345 ἀνέρες, δν κεν ἱκῆται ἄλῃ καὶ πῆμα καὶ ἄλγος.
 Νῦν δ' ἔπει ἰσχανάς μείναι τέ με κείνων ἄνωγας,
 εἴπ' ἄγε μοι περὶ μητρός Ὀδυσσεὺς θεῖοιο
 πατρός θ', δν κατέλειπεν ἰὼν ἐπὶ γῆρας οὐδῶ,
 εἴ που ἔτι ζῶουσιν ὑπ' αὐγὰς ἡελίοιο
 350 ἢ ἥδη τεθνᾶσι καὶ εἰν Ἀῖδαο δόμοισιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης, ὄργαμος ἀνδρῶν·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξείνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Λαέρτης μὲν ἔτι ζῶει, Διὶ δ' εὐχεται αἰεὶ,
 θυμὸν ἀπὸ μελῶν φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν·
 355 ἐκπάγλως γὰρ παιδὸς ὀδύρεται οἰχομένοιο
 κουριδίης τ' ἀλόχοιο δαΐφρονος, ἣ ἑ μάλιστα

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 inter-eos Ulysses locutus-est, subulcum tentans,
 utrum ipsum amplius studiose curaret, manereque juberet
 illic in stabulo, an hortaretur ad-urbem ire :

Audi nunc, Eumæe, ceterique omnes socii;
 mane ad urbem cupio discedere
 mendicaturus, ut ne te atteram et socios.
 Sed me bene mone, et simul ductorem bonum præbe,
 qui me illuc ducat : per urbem autem ipse necessitate
 vagabor, si forte quis poculum et panis-frustum porrexerit.
 Et profectus ad ædes Ulyssis divini,
 nuntium dixero prudenti Penelopæ,
 et procis insolentibus me-immiscuero,
 si mihi cœnam dederint, cibum infinitum habentes.
 Statim bene perfecero inter ipsos, quicquid voluerint.
 Etenim tibi dicam; tu vero attende, et mihi ausculta.
 Mercurii voluntate internuntii, qui utique omnium
 hominum operibus gratiam et gloriam præbet,
 officio-servili non mihi contenderit mortalis alius,
 ad-ignemque bene cumulandum, ac ligna sicca discindenda,
 carnesque dividendas, et ad-assandum, et ad-vinum-infundendum;] qualia optimatibus præstant inferiores.

Huic autem valde indignatus allocutus-es, Eumæe subulce:
 hei mihi, hospes, cur tibi in mente hoc cogitatum
 fuit? certe tu omnino cupis illic perire,
 si revera procorum vis ingredi cœtum,
 quorum injuriaque violentiaque ad-ferreum cœlum pervenit.
 Nequaquam tales sunt ministri illorum;
 sed juvenes, lænas bene induti ac tunicas,
 semperque nitidi capitis et pulcris vultibus,
 qui ipsis subministrant : bene-politæ autem measæ
 pane, et carnibus, et vino oneratæ sunt.
 Sed mane; non enim quisquam te molestatur præsentē,
 neque ego, nec quisquam alius sociorum, qui mihi sunt.
 At postquam venerit Ulyssis dilectus filius,
 ille te lænaque tunicaque vestimentis induet,
 deducetque eo quo te cor animusque jubet.

Huic autem respondit deinde audens divinus Ulysses :
 utinam sic, Eumæe, dilectus Jovi patri fieres,
 ut mihi, quod me cessare-fecisti a-vagando et ærumna gravi.
 Vagatione vero non est pejus aliud mortalibus :
 sed propter perditum ventrem malas curas habent
 viri, quemcunque invaserit vagatio, calamitasque, et dolor.
 Nunc vero quoniam detines, manereque me illum jubes,
 dic, age, mihi de matre Ulyssis divini,
 de-patreque, quem reliquit, profectus, in senectutis limine,
 sicubi adhuc vivant sub radiis solis,
 an jamjam mortui-sint, et in Plutonis ædibus.

Hunc autem rursus allocutus-est subulcus, princeps viro-
 rum :] etenim ego tibi, hospes, hæc valde accurate narrabo.
 Laertes quidem adhuc vivit, Jovi autem supplicatur semper,
 ut-anima sibi a membris pereat suis in ædibus :
 vehementer enim de-filio dolet absente,
 deque-ingenue uxore, prudente; quæ ipsum maxime

ἦκαχ' ἀποφθιμένη καὶ ἐν ὧμῳ γήραι θῆκεν.
 Ἦ δ' ἄγεῖ οὐ παιδὸς ἀπέφθιτο κυδαλίμοιο,
 λευγαλέω θανάτῳ· ὥς μὴ θάνοι, ὅστις ἔτιοιγε
 380 ἐνθάδε ναιετάων φίλος εἴη καὶ φίλα ἔρδοι.
 Ὅφρα μὲν οὖν δὴ κείνη ἔην, ἀχέουσα περ ἔμπης,
 τόφρα τί μοι φίλον ἔσκε μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι,
 οὐνεκά μ' αὐτὴ θρέψεν ἅμα Κτιμένη ταυυπέπλω,
 θυγατέρ' Ἰφθίμη, τὴν ὀπλοτάτην τέχε παίδων·
 385 τῇ ὁμοῦ ἐτρεφόμην, ὀλίγον δέ τί μ' ἥσσον ἐτίμα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἦβην πολυήρατον ἰκόμεθ' ἀμφω,
 τὴν μὲν ἔπειτα Σάμηνδ' ἔδοσαν καὶ μυρ' ἔλοντο·
 αὐτὰρ ἐμὲ γλαϊνὰν τε χιτῶνά τε εἴματ' ἐκείνη
 καλὰ μάλ' ἀμφίεσσασα, ποσὶν δ' ὑποδήματα δοῦσα
 390 ἀγρόνδε προΐαλλε· φίλει δέ με κηρόβι μάλλον.
 Νῦν δ' ἦδη τοῦτων ἐπιδέομαι· ἀλλὰ μοι αὐτῶ
 ἔργον ἀέξουσιν μάκαρες θεοί, ὧ ἐπιμύμνω
 τῶν ἔφαγον τ' ἐπιόν τε καὶ αἰδοίοισιν ἔδωκα.
 Ἐκ δ' ἄρα δεσποίνης οὐ μελίχρον ἔστιν ἀκοῦσαι
 395 οὗτ' ἔπος οὔτε τι ἔργον· ἐπεὶ κακὸν ἔμπεσεν οἴκῳ,
 ἄνδρες ὑπερβίαλοι· μέγα δέ δμῶες χιτῆουσιν
 ἀντία δεσποίνης φάσθαι καὶ ἕκαστα πυθέσθαι
 καὶ φαγέμεν πίεμεν τε, ἔπειτα δέ καί τι φέρεσθαι
 ἀγρόνδ', οἷά τε θυμὸν αἰεὶ δμῶεσσιν ἱαίνει. [σεύς·
 400 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῶ πόποι, ὥς ἄρα τυτθὸς ἔων, Εὐμαίε συβῶτα,
 πολλὸν ἀπεπλάγχθης σῆς πατρίδος ἠδὲ τοκῆων.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
 ἧ δὲ διεπράθετα πτόλις ἀνδρῶν εὐρωαγία,
 405 ἧ ἐνὶ ναιετάασκε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ·
 ἧ σέγε μουνωθέντα παρ' οἴεσιν ἢ παρὰ βουσίην
 ἄνδρες δυσμενέες νηυσὶν λάβον ἠδ' ἐπέρασσαν
 τοῦδ' ἀνδρὸς πρὸς δώματ', ὃ δ' ἄξιον ὧνων ἔδωκεν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
 410 ξεῖν', ἐπεὶ ἄρ δὴ ταῦτά μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλάξ,
 σιγῇ νῦν ξυνίει καὶ τέρπειο πίνε τε οἶνον,
 ἥμενος· αἶδε δὲ νύκτες ἀθέερατοι· ἔστι μὲν εὐδειν,
 ἔστι δὲ τερπομένοισιν ἀκοῦειν· οὐδὲ τί σε χρὴ,
 πρὶν ὥρη, καταλέχθαι· ἀνίη καὶ πολλὸς ὕπνας.
 415 Τῶν δ' ἄλλων στίνα κραδίη καὶ θυμὸς ἀνώγει,
 εὐδῆτω ἐξελθῶν· ἅμα δ' ἠοὶ φαινομένην
 δεῖπνῆσας, ἅμ' ἕσσειν ἀνακτορίῃσιν ἐπέσθω.
 Νῶϊ δ' ἐνὶ κλισίῃ πίνοντέ τε δαινυμένω τε
 κῆδεσιν ἀλλήλων τερπώμεθα λευγαλέοισιν,
 420 μνηομένω· μετὰ γάρ τε καὶ ἄλγεσι τέρπεται ἀνὴρ,
 ὅστις δὴ μάλα πολλὰ πάθη καὶ πολλὰ ἔπαλθῃ.
 Τοῦτο δέ τοι ἔρεω, δμ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλάξ.
 Νῆσός τις Συρίη κυκλήσκειται, εἴ που ἀκούεις,
 Ὀρτυγίης καθύπερθεν, θοὶ τροπαὶ ἡλείοιο,
 425 οὔτε περιπληθὴς λίην τόσον, ἀλλ' ἀγαθὴ μὲν,
 εὐβοτος, εὐμηλος, οἶνοπληθὴς, πολύπυρος.
 Πείνη δ' οὔποτε δῆμον ἐξέρχεται, οὐδὲ τις ἄλλη
 νοῦσος ἐπὶ στυγερῇ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν·
 ἀλλ' ὅτε γηράσκωσι πόλιν κάτω φῦλ' ἀνθρώπων,
 430 ἔλθων ἀργυρότοξος Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξύν,

tristitia-affectu obiens et in praematura senectute posuit.
 Illa autem dolore de suo filio peritit glorioso
 lugenda morte : sic ne moriatur, quicumque mihi
 hic habitans amicus sit, et amica faciat.
 Quamdiu illa igitur quidem erat, dolens quantumvis,
 tamdiu aliquid mihi dilectum erat sciscitari et interrogare,
 quoniam me ipsa nutrit, una-cum Ctimenta peplum-tra-
 liente, filia eximia, quam minimam-natu peperit liberorum:
 cum-hac simul nutriebar, paulo autem meminus honorabat.
 Ac postquam ad-pubertatem optabilem perveneramus ambo,
 hanc quidem postea in-Samum nuptum-dedere, et infinita
 acceperunt :] at me lanaeque tunicaeque vestimenta illa
 pulcris valde ubi-induerat, pedibusque calceamenta dederat,
 in-agrum emisit ; diligebat autem me corde magis.
 Nunc vero jam his indigeo ; sed mihi ipsi
 opus incremento-augent beati dii, in-quo versor :
 ex-his comedique, bibique, et venerandis *hospitibus* dedi.
 Ex domina autem laud dulce licet audire
 nec verbum, neque aliquid opus : quoniam malum incidit
 domui,] viri insolentes : valde vero famuli indigent
 coram domina loqui, et singula interrogare,
 et edere, bibereque : deinde autem et aliquid portare
 in-agrum, qualia quidem animum semper famulis laetificant.
 Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 dii boni ! ut parvulus adhuc, Eumæe subulce,
 multum jactatus-es seorsum a-tua patria ac parentibus.
 Sed age mihi hoc dic et accurate enarra,
 utrum vastata sit urbs virorum vils-latis,
 in qua habitabat pater et veneranda mater ;
 an te solum-relictum apud oves, vel apud boves,
 viri hostiles navibus ceperint, et vendiderint
 huiusce viri in aedes, hic autem dignum pretium dederit.
 Hunc autem rursus allocutus-est subulcus, princeps viro-
 rum :] hospes, quoniam jam haec me percontaris et interro-
 gas,] silentio nunc attende et delectare, bibeque vinum,
 sedens ; hæc autem noctes immensæ : licet quidem dormire,
 licet etiam sese-oblectantibus audire ; nec te oportet,
 ante horam cubitum-ire : nocumentum est etiam multus so-
 mnus.] Ceterorum autem quemcunque cor et animus jubet,
 decumbat egressus : simul autem cum-aurora illucescente
 jentaculo-sumto, una sues heriles sequatur.
 Nos autem in casa bibentesque edentesque,
 doloribus alter-alterius delectemur tristibus,
 recordantes ; namque etiam doloribus delectatur vir,
 qui-quidem valde multa passus-fuerit, et multum erraverit.
 Hoc autem tibi dicam, quod me percontaris et interrogas.
 Insula quædam Syria vocatur, si forte audisti ;
 Ortygiam supra, ubi sunt conversiones solis,
 non ita valde-magna ; sed bona quidem,
 fertilis-boum, fertilis-ovium, vino-abundans, tritici-ferax.
 Fames vero nunquam populum invadit, neque ullus alius
 morbus odiosus ibi incidit miseris mortalibus ;
 sed quando senescunt in urbe gentes hominum,
 veniens argenteum-arcum-gestans Apollo cum Diana,

οἷς ἀγανοῖς βελέεσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν.
 Ἔνθα δ' αὖ πόλεις, δῖχα δέ σφισι πάντα δέδασται·
 τῇσιν δ' ἀμφοτέρῃσι πατὴρ ἐμὸς ἐμβασίλευεν,
 Κτήσιος Ὀρμενίδης, ἐπεικέλος ἀθανάτοισιν.
 415 Ἔνθα δὲ Φοίνικες ναυσίκλυτοι ἤλυθον ἄνδρες,
 τρώονται, μυρ' ἄγοντες ἀθύρματα νηὶ μελαίνῃ.
 Ἔσκε δὲ πατὴρ ἐμοῖο γυνὴ Φοίνισσ' ἐνὶ οἴκῳ,
 καλὴ τε μεγάλη τε καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖα·
 τὴν δ' ἄρα Φοίνικες πολυπαῖπαλοι ἡπερόπευον·
 420 πλυνούσῃ τις πρῶτα μίγῃ, κοίλῃ παρὰ νηϊ,
 εὐνῇ καὶ φιλότῃ· τότε φρένας ἡπεροπέυει
 θηλυτέρῃσι γυναιξί, καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔστιν.
 Ἡρώτα δὲ ἔπειτα, τίς εἶη καὶ πόθεν ἔλθοι·
 ἡ δὲ μάλ' αὐτίκα πατὴρ ἐπέφραδεν ὑπερεφές δῶ·
 425 Ἐκ μὲν Σιδῶνος πολυχάλκου εὐχομαι εἶναι·
 κούρη δ' εἰμ' Ἀρύβαντος ἐγὼ ρυδὸν ἀφνειοῖο·
 ἀλλὰ μ' ἀνὴρ παῖζαν Τάφιοι, ληίστορες ἄνδρες,
 ἀγρόθεν ἐρχομένην· πέρασαν δέ με δεῦρ' ἀγαγόντες
 τοῦδ' ἀνδρὸς πρὸς δῶμαθ'· ὃ δ' ἄξιον ὄνων ἔδωκεν.
 430 Τὴν δ' αὖτε προσέειπεν ἀνὴρ, ὃς ἐμίγετο λάθρῃ·
 ἦ βρά κε νῦν πάλιν αὐτίς ἄμ' ἡμῖν οἶκαδ' ἔποιο,
 ὅφρα ἴδῃ πατὴρ καὶ μητέρος ὑπερεφές δῶ
 αὐτούς τ'· ἦ γὰρ ἔτ' εἰσὶ καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε γυνὴ καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
 435 εἴη κεν καὶ τοῦτ', εἰ μοι ἐθέλοιτέ γε, ναῦται,
 ὅρῳ πιστωθῆναι, ἀτήμονά μ' οἶκαδ' ἀπάξειν.
 Ὡς ἔραβ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπώμνυνον, ὡς ἐκέλευεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὁμοσάν τε τελεῦτησάν τε τὸν ὄρκον,
 τοῖς δ' αὖτις μετέειπε γυνὴ καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
 440 Σιγῇ νῦν, μὴ τίς με προσκαδάτω ἐπέεσσιν
 ὑμετέρων ἐτάρων, ζυμωθλήμενος ἢ ἐν ἀγυίῃ,
 ἢ που ἐπὶ κρήνῃ· μή τις ποτὶ δῶμα γέροντι
 ἔλθων ἐξείπῃ· ὃ δ' οἰσάμενος καταδήσῃ
 δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ, ὑμῖν δ' ἐπιπράσσει· ὄλεθρον.
 445 Ἄλλ' ἔχετε· ἐν φρεσὶ μῦθον, ἐπείγετε δ' ὄνων δοᾶν.
 Ἄλλ' ὅτε κεν δὴ νηῦς πλείη βίοτοιο γένηται,
 ἀγγελλί μοι ἔπειτα θοῶς ἐς δῶμαθ' ἰκέσθω·
 οἶσω γὰρ καὶ χρυσὸν, στίς χ' ὑποχείριος εἴη·
 καὶ δέ κεν ἄλλ' ἐπίθασθρον ἐγὼν ἐθέλουσά γε δοίην.
 450 Παιδὰ γὰρ ἀνδρὸς ἔῃς ἐνὶ μεγάροις ἀνιτάλλω,
 κερδαλέον δὴ τοῖον, ἀματροχόωντα θύραζε·
 τὸν κεν ἄγοιμ' ἐπὶ νηός· ὃ δ' ὑμῖν μυρίον ὄνων
 ἄλφοι, ὅπῃ περάσῃτε κατ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους.
 Ἦ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη πρὸς δῶματα καλὰ.
 455 Οἱ δ' ἐνιαυτὸν ἅπαντα παρ' ἡμῖν αὖθι μένοντες
 ἐν νηϊ γλαφυρῇ βίοτον πολλὸν ἐμποδίζοντο·
 ἀλλ' ὅτε δὴ κοίλῃ νηῦς ἤχθετο τοῖσι νέεσθαι,
 καὶ τότε ἄρ' ἀγγελον ἦκαν, ὃς ἀγγελίῃε γυναικί.
 Ἥλυθ' ἀνὴρ πολυτίδρις ἐμοῦ πρὸς δῶματα πατὴρ,
 460 χρύσειον ὄρμον ἔχων, μετὰ δ' ἡλέκτροισιν ἔερτο·
 τὸν μὲν ἄρ' ἐν μεγάρῳ δμῳαὶ καὶ πότνια μήτηρ
 χερσίν τ' ἀμπαφύοντο καὶ ὀφθαλμοῖσιν ὀρώντο,
 ὦνον ὑπιοχόμεναι· ὃ δὲ τῇ κατένευσε σιωπῇ.
 Ἦτοι δὲ καννέυσας κοίλῃ ἐπὶ νῆα βεβήκει·

suis lenibus tellis aggrediens interficit.

Illic duæ urbes; bifariam autem ipsis omnia divisa sunt :
 in-his vero ambabus pater meus imperabat,
 Ctesius Ormenides, assimilis immortalibus.

Illoc autem Phœnices re-nautica-inclityi venerunt viri,
 veteratores, innumeras ducentes merces ludicras nave nigra.
 Erat autem patris mei mulier Phœnissa in domo,
 pulcraque magnaue, et splendida opera sciens :
 hanc autem Phœnices percallidi decipiebant :
 cum ea lavante quidam primum mixtus est, cavam apud na-
 vem,] concubitu et amore : quæ quidem mentes decipiunt
 imbecillis mulieribus, etiam tali quæ frugi fuerit.

Interrogabat autem postea, quænam esset, et unde venisset :
 hæc autem cito admodum patris indicavit altam domum :

Ex Sidone quidem abundante-aëris me-glorior esse ;
 filia vero sum Arybantis ego abunde divitis :
 sed me abripuerunt Taphii, latrones viri,
 ex-agro venientem ; vendideruntque me huc deductam
 hujusce viri ad-aedes ; hic autem dignum pretium dedit.

Hanc autem rursus allocutus est vir, qui ei coierat clam :
 numquid jam retro rursus una nos domum sequereris,
 ut videas patris et matris altam domum,
 iposque? certe enim etiamnum sunt, et divites vocantur.

Hunc vero rursus allocuta est mulier, et respondit sermone :
 fieri-possit et hoc, si mihi velitis, nautæ,
 jurejurando fidem-dare, vos incolumem me domum abdu-
 cturos.] Sic dixit : illi autem omnes jurabant, sicut jussit.
 Ac postquam jurantque peregerantque jusjurandum,
 inter-eos rursus locuta est mulier, et respondit sermone :

Tacite agatis nunc, ne quis me alloquatur verbis
 vestrorum sociorum, obviam-factus vel in via,
 vel alicubi ad fontem : ne-quis ad domum seni
 profectus aperiat ; is autem suspicatus liget me
 vinculo in duro, vobis vero molliatur interitum.
 Sed retinete in mente verbum, et propereate emtionem via-
 ticorum.] Sed quando jam navis plena victu fuerit,
 nuntius mihi deinde celeriter ad aedes veniat :
 afferam enim et aurum, quodcunque sub-manus venerit ;
 et vero aliud naulum ego volens sane dederò.

Filiū enim viri boni in ædibus nutritio,
 astutum jam talem, simul-cursitantem foras ;
 hunc duxero in navem ; hic vero vobis infinitum pretium
 comparavit, quocunque vendendum-vexeritis ad alienos ho-
 mines.] Hæc quidem sic fata, abiit ad aedes pulcras.
 Illi autem per-annum totum apud nos ibidem manentes
 in navi cava facultates multas emebant ;
 sed quando jam cava navis onerata-erat ipsis ad-redeundum,
 tunc nuntium miserunt, qui nuntiaret mulieri.
 Venit vir sollers mei ad aedes patris,
 aureum monile habens, quod electris intersertum-erat :
 hoc quidem in domo famulæ et veneranda mater
 manibusque tractabant, et oculis spectabant,
 pretium pollicitæ : ille autem huic innuvit tacite.
 Atque ille postquam-innuerat, cavam ad navem ivit ;

466 ἡ δ' ἐμὲ χειρὸς ἐλοῦσα δόμων ἐξῆγε θύραζε·
 εἶρε δ' ἐνὶ προδόμῳ ἡμὲν δέπα ἡδὲ τραπέζας
 ἀνδρῶν δαιτυμόνων, οἳ μευ πατέρ' ἀμφεπένοντο —
 οἳ μὲν ἄρ' ἐς θῶκον πρόμολον, δῆμοιό τε φῆμιν —
 ἡ δ' αἶψα τρί' ἄλεια κατακρύψας ὑπὸ κόλπῳ
 470 ἔκφερεν· αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόμεν' ἀσιφροσύνησιν.
 Δύσετό τ' ἥελιος, σκιδνοῖντό τε πᾶσαι ἀγυιαί·
 ἡμεῖς δ' ἐς λιμένα κλυτὸν ἤλομεν ὧκα κιώντες,
 ἐνθ' ἄρα Φοινίκων ἀνδρῶν ἦν ὠκύαλος νηῆς.
 Οἳ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα,
 475 νῶ ἀναβησάμενοι· ἐπὶ δὲ Ζεὺς οὖρον ἱαλλεν.
 Ἐξῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμαρ·
 ἀλλ' ὅτε δὴ ἐδόμοι ἡμαρ ἐπὶ Ζεὺς θῆκε Κρονίων,
 τὴν μὲν ἔπειτα γυναῖκα βάλ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα·
 ἀντλῶ δ' ἐνδούπησε πεσοῦσ' ὥς εἰναλίη κῆξ·
 480 καὶ τὴν μὲν φώκησι καὶ ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι
 ἔκβαλον· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην, ἀκαχήμενος ἥτορ.
 Τοὺς δ' Ἰθάκῃ ἐπέλασσε φέρων ἀνέμῳς τε καὶ ὕδωρ·
 ἐνθα με Λαέρτης πρίστο κτεάτεσσιν ἐοῖσιν.
 Οὕτω τήνδε τε γαῖαν ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν.
 485 Τὸν δ' αὖ Διογενὴς Ὀδυσσεὺς ἡμεῖδετο μύθῳ·
 Εὐμαί', ἦ μάλα δὴ μοι ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ὄρινας,
 ταῦτα ἕκαστα λέγων, ὅσα δὴ πάθες ἀλγεα θυμῷ.
 Ἄλλ' ἦτοι σοι μὲν παρὰ καὶ κακῷ ἐσθλὸν ἐθηκεν
 Ζεὺς, ἐπεὶ ἀνδρὸς δώματ' ἀφίκεο πολλὰ μογήσας
 490 ἥπιόν, ὃς δὴ τοι παρέχει βρώσιν τε πόσιν τε
 ἐνδοικέως, ζῶεις δ' ἀγαθὸν βίον· αὐτὰρ ἐγῶγε
 πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστει ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνω.
 Ὡς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 καδδραβένθην δ' οὐ πολλὸν ἐπὶ χρόνον, ἀλλὰ μίνυνθα·
 495 αἶψα γὰρ Ἡῶς ἦλθεν εὐθρονος. — Οἳ δ' ἐπὶ χέρσου
 Τηλεμάχου ἔταροι λύνον ἱστία· καδ' ὁ ἔλον ἱστὸν
 καρπαλλίμως· τὴν δ' εἰς ὄρμον προέρυσσαν ἑρετμοῖς·
 ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσῃ ἐδσαν·
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης,
 500 δειπνόν τ' ἐντύνοντο κερῶντό τε αἶθρα οἶνον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντυ,
 τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μύθων·
 Ὑμεῖς μὲν νῦν ἄστυδ' ἐλαύνετε νῆα μέλαιναν·
 αὐτὰρ ἐγὼν ἀγροὺς ἐπισίσσομαι ἡδὲ βοτῆρας·
 505 ἐσπέριος δ' εἰς ἄστυ ἰδὼν ἐμὰ ἔργα κάτεμι.
 Ἡῶθεν δὲ κεν ὕμιν δοοιπόριον παραθείμην,
 δαῖτ' ἀγαθὴν κρεῖων τε καὶ οἶνου ἡδυπότοιο.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλόμενος θεοειδής·
 πῇ γὰρ ἐγὼ, φίλε τέκνον, ἴω; τεῦ δώμαθ' ἴκωμαι
 510 ἀνδρῶν, οἳ κραναὴν Ἰθάκην χάτα κοιρανέουσιν;
 ἡ ἰθὺς σῆς μητρὸς ἴη καὶ σοῖο δόμοιο;
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤῤα·
 ἄλλως μὲν σ' ἂν ἐγῶγε καὶ ἡμέτερόνδε κελοίμην
 ἔρχεσθ'· οὐ γάρ τι ξενίων ποθῇ· ἀλλὰ σοι αὐτῷ
 515 χεῖρον· ἐπεὶ τοι ἐγὼ μὲν ἀπέσσομαι, οὐδὲ σε μήτηρ
 δῖεται· οὐ μὲν γάρ τι θαμὰ μνηστῆρσ' ἐνὶ οἴκῳ
 φαίνεται, ἀλλ' ἀπο τῶν ὑπερωίων ἱστὸν ὑφαίνει.
 Ἄλλὰ τοι ἄλλον φῶτα πιφαύσκομαι, ὃν κεν ἴκηαι,

hæc autem me manu prehensum ædibus eduxit foras;
 invenit vero in vestibulo et poculum et mensas
 virorum convivarum, qui circa-meum patrem versabantur,
 (illi quidem in consessum processerant, populi que cœtum):
 hæc autem statim tria pocula abscondita sub sinu
 efferebat; at ego sequebar stultitia.
 Occidebatque sol, obumbrabanturque omnes viæ:
 nos vero in portum inclytum venimus celeriter videntes,
 ubi Phœnicum virorum erat velox-per-mare navis.
 Hi quidem deinde *nave* conscensa navigabant humidas vias,
 nobis *navi* impositis: ac Jupiter ventum-secundum mitte-
 tebat.] Sex-diebus quidem simul navigabamus noctesque et
 dies;] sed quando jam septimum diem Jupiter induxit Satur-
 nius,] deinde mulierem quidem feriit Diana sagittis-gaudens:
 in-sentinamque ea insonuit delapsa, sicut marina fulica;
 et hanc quidem phocis et piscibus escam futuram
 ejecerunt: at ego relictus-sum, dolens corde.
 Hos autem Ithacæ appulit ferens ventusque et aqua;
 ubi me Laertes emit possessionibus suis.
 Sic hancque terram ego vidi oculis.

Huc autem rursus nobilis Ulysses respondit sermone:
 Eumæe, certe valde jam mihi in mente animum commovisti,
 hæc singula dicens, quantos jam passus-sis dolores animo.
 Verum enimvero tibi quidem etiam ad-malum bonum appo-
 suit.] Jupiter, quippe in-viri ædes pervenisti, multa perpes-
 sus,] mitis, qui jam tibi præbet cibumque potumque
 sedulo; degis autem bonam vitam: at ego
 multas hominum per urbes vagans huc veni.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur:
 dormierunt vero non multum in tempus, sed paululum;
 statim enim Aurora venit in-pulcro-solio. Verum ad terram
 Telemachi socii solvebant vela; demiseruntque malum
 confestim; ipsamque *navem* in stationem subduxere remis:
 ancoras autem ejecerunt, et retinacula alligarunt:
 atque ipsi egrediebantur in litus maris,
 cœnamque parabant, miscebantque nigrum vinum.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 his Telemachus prudens exorsus-est sermones:

Vos quidem nunc ad-urbem agite navem nigram;
 at ego agros adibo, et pastores;
 vespertinus vero in urbem, visis meis operibus, revertar.
 Mane autem vobis viaticum-epulum apposuerō,
 convivium bonum carniūque et vini dulcis-potu.

Hunc autem rursus allocutus-est Theoclymenus deo-simi-
 lis:] quonam ego, dilecte fili, ibo? cujus ædes accedam
 virorum, qui in aspera Ithaca dominantur?
 an recta tuam matrem adibo et tuam domum?

Hunc autem Telemachus prudens contra allocutus-est:
 alias quidem te ego et nostram-ad *domum* juberem
 ire: haud enim *ibi* ulla hospitalium inopia est; sed tibi ipsi
 pejus esset: quoniam tibi ego quidem abero, nec te mater
 videbit; nequaquam enim frequenter procis in domo
 apparet, sed seorsum ab-his in-cœnaculo telam texit.
 At tibi alium virum indicabo, quem adeas,

Εὐρύμαχον, Πολύβοιο δαίφρονος ἀγλαὸν υἱόν,
 620 τὸν νῦν ἴσα θεῶ Ἰθακῆσιοι εἰσροῶσιν·
 καὶ γὰρ πολλὸν ἄριστος ἀνὴρ, μέμονέν τε μάλιστα
 μητέρῳ ἐμὴν γαμέειν καὶ Ὀδυσσῆος γέρας ἔχειν.
 Ἀλλὰ τάγε Ζεὺς οἶδεν Ὀλύμπιος, αἰθέρι ναίων,
 εἰ κέ σφι πρὸ γάμοιο τελευτήσῃ κακὸν ἡμᾶρ.
 625 Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,
 κίρκος, Ἀπόλλωνος ταχὺς ἀγγελος· ἐν δὲ πόδεσσιν
 τῖλλε πέλειαν ἔχων, κατὰ δὲ περὰ χεῦεν ἔραζε,
 μεσσηγὺς νηὸς τε καὶ αὐτοῦ Τηλεμάχοιο.
 Τὸν δὲ Θεοκλύμενος ἐτάρων ἀπονόσφι καλέσσας
 630 ἐν τ' ἄρα οἱ φῶ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τηλέμαχ', οὐ τοι ἄνευ θεοῦ ἔπτατο δεξιὸς ὄρνις·
 ἔγνω γάρ μιν ἐκάντα ἰδὼν οἰωνὸν ἰόντα.
 Ὑμετέρου δ' οὐκ ἔστι γένος βασιλεύτερον ἄλλο
 ἐν δήμῳ Ἰθάκης, ἀλλ' ὑμεῖς καρτεροὶ αἰεὶ.
 635 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
 αἶ γὰρ τοῦτο, ζεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἴη·
 τῷ κε τάχα γνοίης φιλότῃτά τε πολλὰ τε δῶρα
 ἔξ ἑμεῦ, ὥς ἂν τίς σε συναντόμενος μακαρίζοι.
 Ἦ καὶ Πείραιον προσεφώνεε, πιστὸν ἑταῖρον·
 640 Πείραιε Κλυτίδῃ, σὺ δέ μοι τάπερ ἄλλα μάλιστα
 πείθῃ ἐμῶν ἐτάρων, οἳ μοι Πύλον εἰς ἅμ' ἔποντο·
 καὶ νῦν μοι τὸν ζεῖνον ἄγων ἐν δώμασι σοῖσιν
 ἐνδυχέως φιλέειν καὶ τιέμεν, εἰκόθεν ἔλθω.
 Τὸν δ' αὖ Πείραιος δουρικλυτὸς ἀντίον ηὔδα·
 645 Τηλέμαχ', εἰ γάρ κεν σὺ πολλὴν χρόνον ἐνθάδε μέμνῃς,
 τόνδε τ' ἐγὼ κομιῶ, ξενίων δέ οἱ οὐ ποθὴ ἔσται.
 Ὡς εἰπὼν ἐπὶ νηὸς ἔβη, ἐκέλευσε δ' ἑταίρους
 αὐτοὺς τ' ἀμβάειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον.
 650 Τηλέμαχος δ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξεί χαλκῷ,
 νηὸς ἀπ' ἱερύφιν· τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν.
 Οἱ μὲν ἀνώσαντες πλεόν ἐς πόλιν, ὥς ἐκέλευσεν
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσῆος θεοῖο.
 655 Τὸν δ' ὡκα προβιβῶντα πόδες φέρον, ὅφρ' ἔκετ' αὐλῆν,
 ἐνθα οἱ ἦσαν βες μάλα μυρίαί, ἦσι συδῶτης
 ἐσθλὸς ὢν ἐνίαυεν, ἀνάκτεσιν ἥπια εἰδώς.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Π.

Τηλεμάχου ἀναγνωρισμὸς Ὀδυσσέως.

Τὼ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ Ὀδυσσεὺς καὶ δῖος ὑφορβὸς
 ἐντόνοντο ἄριστον ἅμ' ἦοι, κειαμένῳ πῦρ,
 ἔκπεμφάν τε νομῆας ἅμ' ἀγρομένοισι σύσσειν·
 Τηλέμαχον δὲ περισσαινόν κύνες εὐακόμοιροι,
 6 οὐδ' ὤλαον προσιόντα. Νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς
 σαίνοντάς τε κύνας, περὶ τε χτύπος ἦλθε ποδοῖν.
 Αἶψα δ' ἄρ' Εὐμαῖον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Εὐμαί', ἦ μάλα τίς τοι ἐλεύσεται ἐνθάδ' ἑταῖρος·

Eurymachum, Polybi prudentis inclytum filium,
 quem nunc instar dei Ithacenses suspiciunt :
 etenim longe optimus vir est, cupitque maxime
 matrem meam ducere-uxorem, et Ulyssis munus habere.
 Sed hæc Jupiter novit Olympius, in-æthere habitans,
 an ipsis ante nuptias perficiat malum diem.

Sic igitur ei locuto supervolavit dextera avis,
 accipiter, Apollinis velox nuntius; in pedibus autem
 vellebat columbam tenens, ac pennas defundebat ad-terram,
 in-medio inter-navemque et ipsum Telemachum.
 Illum autem Theoclymenus a-sociis seorsum ubi-vocarat,
 inhæsitque ei manu, verbumque dixit et elocutus-est :
 Telemache, nequaquam sine deo volavit dextera avis;
 cognovi enim ipsam, contra intuitus, alitem-auguralem esse.
 Vestro autem non est genere regalius aliud
 in populo Ithacæ; sed vos potentes *critis* semper.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] utinam enim hoc, hospes, verbum perfectum sit;
 ita cito cognoveris amicitiamque et acceperis multa dona
 ex me, adeo-ut aliquis te occurrent beatum-diceret.

Dixit, et Piræum allocutus-est, fidum socium :
 Piræe Clytide, tu vero mihi ceteris in rebus maxime
 obsequeris meorum sociorum, qui me in Pylum comitati-sunt:
 etiam nunc mihi hunc hospitem ducens in ædibus tuis
 sedulo amice-tracta et honora, donec ipse venero.

Hunc autem rursus Piræus hasta-inclytus contra allocutus-
 est :] Telemache, etiamsi tu multo tempore hic mancas,
 hunc ego curabo; hospitalium autem ei desiderium non erit.

Sic locutus, navem conscendit, jussitque socios
 ipsosque ascendere, et retinacula solvere.
 Hi autem statim inscendebant, et in transtris consedere.
 Telemachus vero sub pedibus ligavit pulcros calceos,
 sumsitque validam hastam, præfixam acuto aere,
 navis a tabulatis : illi autem retinacula solverunt.
 Hi quidem navem in-altum-agentes navigabant in urbem, ut
 jusserat] Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini.
 Hunc autem celeriter progredientem pedes ferebant, donec
 venit in-caulam,] ubi ei erant sues perplurimæ, apud-quas su-
 bulcus,] bonus ut-erat, dormiebat, dominis bene cupiens.

ODYSSEÆ XVI.

Telemachi agnitio Ulyssis.

Hi autem in casa, Ulysses et divinus subulcus,
 parabant jentaculum simul-cum aurora, accenso igne,
 emiséruntque pastores cum congregatis subibus :
 Telemachus vero circum-adulabantur canes latratores,
 neque illatrabant advenienti. Vidit autem divinus Ulysses
 adulantesque canes, circumvenitque eum sonus pedum :
 statim vero Eumæum verbis alatis allocutus-est :
 Eumæe, certe omnino aliquis tibi veniet huc socius,

ἥ καὶ γνώριμος ἄλλος· ἐπεὶ κύνες οὐχ ὑλάουσιν,
10 ἢ ἅλλα περισσάινουσι· ποδῶν δ' ὑπὸ δούπον ἀκούω.

Οὕτω πᾶν εἶρητο ἔπος, ὅτε οἱ φίλος υἱὸς
ἔσθῃ ἐνὶ προθύροισι. Τᾶφῶν δ' ἀνόρουσε συβώτης·
ἐκ δ' ἄρα οἱ χειρῶν πέσον ἄγγεα, τοῖς ἐπονείτο,
κίρνης αἴθωπα οἶνον· ὃ δ' ἀντίος ἦλθεν ἀνακτος·
15 κύσσε δέ μιν κεφαλὴν τε καὶ ἄμφω φάεα καλὰ
χειράς τ' ἀμφοτέρας· θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ.

Ὡς δὲ πατήρ ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάξει
ἐλθόντ' ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
μοῦνον, τηλύγετον, τῷ ἐπ' ἄλγεα πολλὰ μογήσῃ·
20 ὥς τότε Τηλέμαχον θεοειδέα διὸς ὑφορβὸς
πάντα κύσεν περιφύς, ὥς ἐκ θανάτου φυγόντα·
καὶ ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἥλθες, Τηλέμαχε, γλυκερὸν φάος· οὐ σ' ἔτ' ἔγωγε
ᾄψεσθαι ἐφάμην, ἐπεὶ ὥγεο νηὶ Πύλονδε·

25 ἀλλ' ἄγε νῦν εἰσελθε, φίλον τέκος, ὅφρα σε θυμῷ
τέρψομαι εἰςορόων, νέον ἄλλοθεν ἔνδον ἰόντα.
Οὐ μὲν γάρ τι θάμ' ἀγρὸν ἐτέρχεαι οὐδὲ νομῆας,
ἀλλ' ἐπιδημεύεις· ὥς γάρ νύ τοι εὐαδὲ θυμῷ
ἀνδρῶν μνηστῆρων ἐσορᾷ ἀίθλων ὀμίλον.

30 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
ἔσσεται οὕτως, ἄττα· σέθεν δ' ἔνεκ' ἐνθάδ' ἰκάνω,
ὅφρα σέ τ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω καὶ μῦθον ἀκούσω,
εἴ μοι ἔτ' ἐν μεγάροις μήτηρ μένει, ἥ τίς ἤδη
ἀνδρῶν ἄλλος ἔγῃμεν, Ὀδυσσεύς ποῦ εὐνῇ
35 ᾗττει ἐνευναίων κάκ' ἀράχνια κέῃται ἔχουσα.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
καὶ λίην κείνῃ γε μένει τετληότι θυμῷ
σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· διζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέτεα δακρυχεύουσα.

40 Ὡς ἄρα φωνήσας οἱ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος·
αὐτὰρ θγ' εἰσω ἔην καὶ ὑπέρβη λαΐνον οὐδόν.
Τῷ δ' ἔδρης ἐπίοντι πατήρ ὑπόκειεν Ὀδυσσεύς·
Τηλέμαχος δ' ἐτέρωθεν ἐρήτυε φώνησέν τε·

Ἥσ', ὦ ξείν'· ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοιθι δόρομεν ἔδρην
45 σταθμῷ ἐν ἡμετέρῳ· πάρα δ' ἀνὴρ, ὃς καταθήσει.

Ὡς φάθ'· ὃ δ' αὖτις ἰὼν κατ' ἄρ' ἔζετο· τῷ δὲ συβώ-
χευεν ὑπο γλωρᾶς ῥύπας καὶ κῶας ὑπερβέν· [της
ἐνθα καθέζετ' ἐπειτα Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός.

Τοῖσιν δ' αὖ κρειῶν πίνακας παρέθηκε συβώτης
50 ὅπταλέων, ἃ βὰ τῇ προτέρῃ ὑπέλειπον ἔδοντες·
σίτον δ' ἐσσυμένους παρενήνεον ἐν κανέοισιν,
ἐν δ' ἄρα κισσὺβίῳ κίρνη μελιθόεα οἶνον·
αὐτὸς δ' ἀντίον ἔξεν Ὀδυσσεὺς θεῖοιο.

Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἱαλλον.

55 Αὐτὰρ ἐπεὶ πᾶσις καὶ ἐδῆτύος ἐξ ἔρον ἔντο,
δὴ τότε Τηλέμαχος προσεζώνεε διὸν ὑφορβόν·

Ἄττα, πόθεν τοι ξείνος ὁδ' ἔκετο; πῶς δέ ἐ νᾶυται
ἡγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνας ἔμμεναι εὐχέτονται;
οὐ μὲν γάρ τίς ἐπεζὼν ὀνομαί· ἐνθάδ' ἰκέσθαι.

60 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβώτα·
τοιγὰρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθέα πάντα ἄγορεύσω.

Ἐκ μὲν Κρητῶν γένος εὐχεται εὐρεΐάνων·

vel et notus alius; quoniam canes non latrant,
sed circum-adulatur; pedum vero subtus sonum audio.

Nondum totus dictus-erat sermo, quando ei dilectus filius
stetit in vestibulo. Attonitus autem exsiliit subulcus;
atque ei e-manibus cecidere vasa, quibus utebatur,
miscens nigrum vinum: ipse vero obvius ivit hero,
osculatusque-est ipsi caputque et ambo lumina pulcra,
manusque ambas; uber autem ei excidit lacrima.

Sicut vero pater suum filium amanti animo amplectitur,
reversum e longinqua terra decimo anno,
unicum, in-senectute-genitum, super quo dolores multos pas-
sus-est:] sic tunc Telemachum deo-similem divinus subulcus
totum osculatus-est circumhærens, tanquam e morte ela-
psum:] et ejulans eum verbis alatis allocutus-est:

Venisti, Telemache, dulce lumen? non te amplius ego
me visurum putabam, postquam ivisti navi in-Pylum;
sed age, nunc ingredi, dilecte fili, ut te animo
delecter aspiciens, recens aliunde intro advenientem.
Nequaquam enim frequenter agrum adis, nec pastores,
sed in-urbe-manes: sic enim tibi placebat animo,
viro-rum procorum aspicere exitiosum cœtum.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
est:] erit sic, pater: tui vero causa huc venio,
ut teque oculis videam, et sermonem audiam,
si mihi adhuc in ædibus mater maneat, an aliquis jam
viro-rum alius eam duxerit; Ulyssis autem fere cubile
inopia stragularum malas araneas jacet habens.

Hunc autem rursus allocutus-est subulcus, princeps viro-
rum:] et perquam illa manet patienti animo
tu-is in ædibus: luctuosæ vero ei semper
pereunt noctesque et dies lacrimas-fundenti.

Sic igitur locutus, ejus accepit æream hastam:
atque is introibat, et transivit lapideum limen.
Ei autem suam sedem ingresso pater cesserat Ulysses;
Telemachus vero ex-altera-parte prohibebat, dixitque:

Sede, o hospes; nos autem et alibi inveni-mus sedem
tugurio in nostro: adest vero vir, qui talem ponet.

Sic dixit: ille autem retrogressus inde consedit: huic autem
subulcus] substravit viridia virgulta, et pellem insuper;
ibi consedit deinde Ulyssis dilectus filius.

Illis autem carni-um lances apposuit subulcus
assarum, quas quidem priori die reliquerant comedentes;
panem autem festinanter accumulabat in canistris,
atque inde in poculo miscebat dulce vinum:
ipse vero e-regione sedit Ulyssis divini.

Hi autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
tum vero Telemachus allocutus-est divinum subulcum:

Pater, unde tibi hospes hic venit? quomodo autem ipsum
nautæ] duxerunt in Ithacam? quosnam se esse profitebantur?
nequaquam enim ipsum pedibus puto huc venisse.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce:
enimvero ego tibi, fili, vera omnia dicam.

Ex Creta quidem genere se-profitetur esse lata:

- φῆσι δὲ πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστεα δινηθῆναι
 πλαζόμενος· ὥς γὰρ οἱ ἐπέκλωσεν τάγε δαίμων.
 65 Νῦν αὖ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐκ νηὸς ἀποδράς
 ἤλυθ' ἐμὸν πρὸς σταθμὸν, ἐγὼ δέ τοι ἐγγυαλίζω
 ἔρξον ὅπως ἐθέλεις· ἱκέτης δέ τοι εὐχεται εἶναι.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Εὖμαι', ἦ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες·
 70 πῶς γὰρ δὴ τὸν ξείνον ἐγὼν ὑποδέξομαι οἴκῳ;
 αὐτὸς μὲν νέος εἰμι καὶ οὐπὼς χερσὶ πέποιθα
 ἀνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ·
 μητρὶ δ' ἐμῇ δίχα θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει,
 ἢ αὐτοῦ παρ' ἐμοὶ τε μένη καὶ δῶμα κομίζῃ,
 75 εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος δῆμιό τε φῆμιν·
 ἢ ἥδ' αἶμ' ἔπηται Ἀχαιῶν, ὅστις ἄριστος
 μῦθαι ἐνὶ μεγάροισιν ἀνὴρ καὶ πλείστα πόρῃσιν.
 Ἄλλ' ἤτοι τὸν ξείνον, ἐπεὶ τεὸν, ἵκετο δῶμα,
 ἔσσω μιν γλαϊνὰν τε χιτῶνά τε, εἵματα καλά·
 80 δώσω δὲ ξίφος ἀμφοτέρω καὶ ποσσὶ πέδιλα,
 πέμψω δ' ὅππῃ μιν κραδίη θυμὸς τε κελεύει.
 Εἰ δ' ἐθέλεις, σὺ κόμισσον, ἐνὶ σταθμοῖσιν ἐρύξας·
 εἵματα δ' ἐνθάδ' ἐγὼ πέμψω καὶ σίτον ἅπαντα
 ἔδμεναι, ὥς ἂν μή σε κατατρύχῃ καὶ ἐταίρους.
 85 Κεῖσε δ' ἂν οὐ μιν ἐγῶγε μετὰ μνηστῆρας ἔωμι
 ἐρχεσθαι· λίην γὰρ ἀτάσθαλον ὕβριν ἔχουσιν·
 μὴ μιν κερτομέωσιν, ἐμοὶ δ' ἄχος ἔσσεται αἰνόν.
 Πρῆξαι δ' ἀργαλέον τι μετὰ πλεόνεσσιν ἐόντα
 ἀνδρά καὶ ἱσθιμον· ἐπεὶ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.
 90 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 ὦ φίλ', ἐπεὶ θῆν μοι καὶ ἀμεύρασθαι θέμις ἐστίν,
 ἦ μάλα μευ καταδάπτει' ἀκούοντας φίλον ἦτορ,
 οἷά φατε μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανάσθαι
 ἐν μεγάροις, ἀέκητι σέθεν, τοιοῦτου ἐόντος.
 95 Εἰπέ μοι, ἥ ἐξὼν ὑποδάμνασαι, ἢ σέγε λαοὶ
 ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον, ἐπισπόμενοι θεοῦ ὁμῆ·
 ἢ τι κασιγνήτοις ἐπιμέμφει· οἷσπερ ἀνὴρ
 μαρναμένοισι πέποιθε, καὶ εἰ μέγα νείκος ὄρηται.
 Αἶ γὰρ ἐγὼν οὕτω νέος εἶην τῷδ' ἐπὶ θυμῷ,
 100 ἢ παῖς ἐξ Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἥ καὶ αὐτός·
 [ἔλθοι ἀλητεῶν· ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἴσα·]
 αὐτίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φῶς,
 εἰ μὴ ἐγὼν κείνοισι κακὸν πάντεσσι γενόμην,
 ἐλθὼν ἐς μέγαρον Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος·
 105 εἰ δ' αὖ με πληθὺ δαιμασσαίατο, μῶνον ἐόντα,
 βουλοίμην κ' ἐν ἐμοῖσι κατακτάμενος μεγάροισιν
 τεύονα μιν ἢ τάδε γ' αἰὲν ἀεικέα ἐρρ' ὀράσθαι,
 ξείνους τε στυγελίζομένους δμῳᾷς τε γυναικάς
 βυστάζοντας ἀεικελῶς κατὰ δώματα καλά
 110 καὶ οἶνον διαφυσόμενον καὶ σίτον ἔδοντας
 μάψ' αὐτῶς, ἀτέλεστον, ἀνηύσω· ἐπὶ ἔργῳ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 τοιγάρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεχέως ἀγορεύσω.
 Οὔτε τί μοι πᾶς ὀήμος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει,
 115 οὔτε κασιγνήτοις ἐπιμέμφομαι, οἷσπερ ἀνὴρ
 μαρναμένοισι πέποιθε καὶ εἰ μέγα νείκος ὄρηται.

dicit autem *se* multis hominum in urbibus versatum esse
 errantem; sic enim ei destinavit hæc deus.

Nunc autem Thesprotorum virorum e nave elapsus
 venit meum ad stabulum, ego vero tibi *eum* in-manus-tradam:
 fac quomodo vis; supplicem vero tibi *se* proficetur esse.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] Eumæe, certe valde hoc verbum animus-tristans dixi-
 sti:] quomodo enim jam hunc hospitem ego suscipiam domi?
 Ipse quidem juvenis sum, et nondum manibus confusus-sum
 virum ut-propulsem, quando aliquis prior lacessiverit;
 matri autem meæ bifariam animus in mente cogitat,
 utrum illic apud me maneat et domum curet,
 torumque reverens mariti, populique famam;
 an jam una sequatur Achivorum *eum*, quicunque optimus
 ambit *eam* in ædibus vir, et plurima dederit.

Verum enimvero hospitem, quoniam tuam advenit domum,
 induam ipsum lænaque tunicaque, vestimentis pulcris;
 dabo autem ense ancipitem, et pedibus calceamenta:
 dimittamque, quo ipsum cor animusque jubet.

Sin vero velis, tu curato *eum*, in stabulis detentum;
 vestimenta autem huc ego mittam et cibum omnem,
 ad-edendum, ut ne te atterat et socios.

Illuc vero non ipsum equidem inter procos siverim
 ire; valde enim petulantem insolentiam habent,
 ne ipsum conviciis-proscindant, mihi autem dolor fiat gravis.
 Efficere vero difficile *est* aliquid inter plures unum
 virum, etiam fortem; quoniam multo potentiores sunt.

Illum autem rursus afflatus-est audens divinus Ulysses:
 o amice, quoniam sane mihi etiam respondere fas est,
 certe valde meum corroditur audientis carum cor,
 de iis qualia dicitis procos injusta moliri
 in ædibus, invito te, talis quum-sis.

Dic mihi, utrum sponte succumbas, an te cives
 oderint in populo, obsequentes dei voci:
 an aliquid fratribus succenseas; quibus-quidem vir
 pugnantibus confidit, etiam si magna contentio orta-sit.

Utinam enim ego sic juvenis essem hoc cum animo,
 vel filius ex Ulysse eximio, vel etiam ipse
 [venerit errans: adhuc enim et spei copia *est*:]
 ilico deinde mihi caput abscinderet alienus vir,
 si non ego illis malum omnibus fierem,
 profectus in domum Laertiadæ Ulyssis:
 sin vero rursus me multitudine domarent, solus quum-essem,
 mallet in meis interfectus ædibus
 mori, quam hæc contentio semper indigna opera videre,
 hospitesque male-tractatos, famulasque mulieres
 illos violantes indigne in ædibus pulcris,
 et vinum exhaustum, et cibum comedentes
 temere sic, in-infinitum, nunquam-perfecto in opere.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] enimvero ego tibi, hospes, hæc valde accurate dicam.
 Nec quicquam mihi universus populus inivisus irascitur,
 nec fratribus succenseo: quibus-quidem vir
 pugnantibus confidit, etiam si magna contentio orta-sit.

Ὅδε γὰρ ἡμετέρην γενεὴν μούνωσε Κρονίων
 μῦθον Λαέρτην Ἀρκεσίος υἱὸν ἔτικτεν,
 μῦθον δ' αὖτ' Ὀδυσῆα πατὴρ τέκεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 120 μῦθον ἔμ' ἐν μεγάροισι τεκὼν λίπεν οὐδ' ἀπόνητο.
 Τῷ νῦν δυσμενέες μάλα μυριοί εἰσ' ἐνὶ οἴκῳ.
 Ὅσοσι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
 Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ Ὑλήνῃ Ζακύνθῳ,
 ἦ δ' ὅσοι κραναὴν Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσιν,
 125 τόσσοι μητέρ' ἔμην μῶνται, τρύχουσι δέ οἱκον.
 Ἡ δ' οὐτ' ἀρνείται συγγερὸν γάμον οὔτε τελευτὴν
 ποιῆσαι δύναται· τοὶ δὲ φθινύουσιν ἔδοντες
 οἶκον ἑμόν· τάχα δὴ με διαβράσουςι καὶ αὐτόν.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κείται.—
 130 Ἄττα, σὺ δ' ἔρχεο θάσσον, ἐξέρπονι Πηνελοπείῃ
 εἰς, ὅτι οἱ σῶς εἰμι καὶ ἐκ Πύλου εἰλήλουθα.
 Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένω, σὺ δὲ δεῦρο νέεσθαι,
 οἷη ἀπαγγελίας· τῶν δ' ἄλλων μῆτις Ἀχαιῶν
 πευθέσθω· πολλοὶ γὰρ ἐμοὶ κακὰ μηχανώονται.
 135 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συβῶτα·
 γινώσκω, φρονέω· τάγε δὴ νοέοντι κελεύεις.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον,
 ἥ καὶ Λαέρτῃ αὐτὴν δδὼν ἄγγελος ἔλθω
 δυσμάρῳ· δὲ τείως μὲν Ὀδυσσεὺς μέγ' ἀγέωυον
 140 ἔργα τ' ἐποπτεύεσκε μετὰ δμῶν τ' ἐνὶ οἴκῳ
 πίνει καὶ ἦσθ', ὅτε θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν ἀνώγοι·
 αὐτὰρ νῦν, ἐξ οὗ σύγε ὄχρεο νηὶ Πύλῳνδε,
 οὐπω μὲν φασιν φαγέμεν καὶ πείμεν αὐτῶς
 οὐδ' ἐπὶ ἔργα ἰδεῖν· ἀλλὰ στοναχῇ τε γῶι τε
 145 ἦσται ὀδυρόμενος, φθινύθει δ' ἄμψ' ὅσπερ ἰ χρώς.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
 ἀλγίον, ἀλλ' ἔμπης μιν ἔασομεν, ἀχρύνεμοι περ.
 Εἰ γὰρ πῶς εἴη αὐτάγρετα πάντα βροτοῖσιν,
 πρῶτον κεν τοῦ πατρὸς ἐλοίμεθα νόστιμον ἦμαρ.
 150 Ἀλλὰ σὺγ' ἀγγελίας ὀπίσω χίε, μὴδὲ κατ' ἀγροὺς
 πλάζεσθαι μετ' ἐκείνων· ἀτὰρ πρὸς μητέρα εἰπεῖν,
 ἀμφίπολον ταμῖν ὀτρυνέμεν ὅτι τάχιστα
 κρυβδὴν· κείνη γάρ κεν ἀπαγγέλλει γέροντι.
 Ἦ ῥα καὶ ὥρσε συφορβόν· ὃ δ' εἰλετο χερσὶ πέδιλα,
 155 δησάμενος δ' ὑπὸ ποσσὶ πόλινδ' ἴεν. Οὐδ' ἄρ' Ἀθήνην
 λῆθεν ἀπὸ σταθμοῖο κιὼν Εὐμαῖος ὑφορβός·
 ἀλλ' ἦγε σχεδὸν ἦλθε· δέμας δ' ἦϊκτο γυναικί,
 καλῇ τε μεγάλῃ τε καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδύη.
 Στῇ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσσῆϊ φανείσα·
 160 οὐδ' ἄρα Τηλέμαχος ἰδὼν ἀντίον οὐδ' ἐνόησεν—
 οὐ γάρ πω πάντεσσι θεοὶ φαίνονται ἑναργεῖς—
 ἀλλ' Ὀδυσσεὺς τε κύνες τε ἰδὼν καὶ ῥ' οὐχ ὑλάοντο,
 κνυζηθῶν δ' ἐτέρως διὰ σταθμοῖο φόβηθεν.
 Ἡ δ' ἄρ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε· νόησε δὲ διὸς Ὀδυσσεὺς,
 165 ἐν δ' ἦλθεν μεγάρῳ παρὲκ μέγα τειχίον αὐλῆς,
 στῇ δὲ παροῦσ' αὐτῆς· τὸν δὲ προσέειπεν Ἀθήνη·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἦδῃ νῦν σῶ παιδί ἔπος φάο μῆδ' ἐπέκλυε,
 ὥς ἂν μνηστῆρσιν θάνατον καὶ Κῆρ' ἀραρόντε
 170 ἔρχησθον προτὶ ἄστυ περικλυτόν· οὐδ' ἐγὼ αὐτῇ

Ita enim nostrum genus per-unicos-demisit Jupiter ;
 unicum Laerten Arcesius filium genuit ,
 unicum autem rursus Ulyssem pater genuit ; at Ulysses
 unicum me in ædibus genitum liquit, nec me fruitus-est.
 Ideo nunc inimici valde multi sunt in domo.
 Quotquot enim insulis dominantur optimi,
 Dulichioque, Samoque, et nemorosæ Zacyntho ,
 et quot per asperam Ithacam dominantur,
 tot matrem meam ambiunt, atteruntque domum.
 Illa autem neque abnegat odiosas nuptias, nec finem
 facere potest ; hi autem absumunt comedentes
 domum meam : cito vero me perdent et ipsum.
 Sed enim hæc quidem deorum in genibus posita-sunt
 Pater , tu vero vade ocyus, prudenti Penelopæ
 dic, quod ei salvus sum , et ex Pylo veni.
 At ego hic manebo, tu autem huc redi ,
 soli ubi-nuntiaris ; ceterorum vero nullus Achivorum
 audiat : multi enim mihi mala moliantur.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumææ subulce :
 cognosco, sapio ; hæc sane intelligenti imperas.
 Sed age mihi hoc dic et accurate præcipe ,
 an et Laertæ eadem via nuntius eam
 infelici ; qui eousque quidem ob-Ulyssem valde dolens ,
 operaque inspiciebat, et cum famulis in domo
 bibebat et edebat, quando animus in pectoribus juberet ;
 at nunc, ex quo tu abiisti navi in-Pylum ,
 nondum ipsum dicunt edisse et bibisse sic ut solebat ,
 neque opera inspexisse ; sed suspirioque fletuque
 sedet lamentans ; tabescit autem circum ossa corpus.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] tristius est, sed nihilominus ipsum sinemus, dolentes
 licet.] Si enim ullo-pacto essent proprii-arbitrii omnia morta-
 libus,] primum mei patris eligeremus reditus diem.
 Sed tu ubi-nuntiaveris, revertere ; neu per agros
 vagare ad illum : at matri dic,
 ut-famulam œconomam ire-jubeat quam citissime
 clam ; illa etenim nuntiaverit seni.

Dixit, et excitavit subulcum : hic autem cepit manibus cal-
 ceos,] ligatisque iis sub pedibus ad-urbem ibat. Nec Minervam
 latebat a stabulo profectus Eumæus subulcus ;
 sed ea prope venit : corpore vero assimilata-est mulieri
 pulcræque magnæque, et splendida opera scienti.
 Stetit autem e-regione-ostii casæ Ulyssi apparens ;
 nec Telemachus eam vidit coram, neque advertit :
 (nequaquam enim omnibus dii apparent manifesti :)
 sed Ulyssesque, canesque viderunt, atque non latrarunt ,
 cum gannitu vero aliorum per stabulum trepidaverunt.
 Illa autem superciliis innuit ; animadvertisit vero divinus Ulys-
 ses ;] exivitque domo extra magnum murum caulæ ,
 stetitque ante ipsam : eum vero allocuta-est Minerva :

Generosæ Laertiadæ, sollers Ulysse,
 jam nunc tuo filio verbum dic, neu cela ;
 ut procis mortem et fatum ubi-composueritis,
 eatis ad urbem inclytam : neque ego ipsa

δηρὸν ἀπὸ σφῶϊν ἔσομαι μεμαυῖα μάχεσθαι.

- Ἡ καὶ χρυσεῖν βράδω ἐπεμάσασα¹ Ἀθήνη·
 φάρος μὲν οἱ πρῶτον εὐπλυνὲς ἦδὲ χιτῶνα
 θῆκε² ἀμφὶ στήθεσσι· δέμας δ' ὠφέλλε καὶ ἥβην.
 175 Ἀψ δὲ μελαγχροῖς γένετο, γναυμοὶ δὲ τάνυσθεν·
 κυάνας δ' ἐγένοντο γενεάδες ἀμφὶ γένειον.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς ἔρξασα πάλιν κίεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ἦιεν ἐς κλισίην· ὁάμθησε δὲ μιν φίλος υἱός·
 ταρβήσας δ' ἐτέρωπε βάλλ' ὀμματα, μὴ θεὸς εἴη,
 180 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄλλοιός μοι, ξεῖνε, φάνης νέον ἢ παρόινεν,
 ἄλλα δὲ εἴματ' ἔχεις, καὶ τοὶ γὰρ οὐκέθ' ὅμοιος.
 Ἡ μάλα τις θεὸς ἔσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν·
 ἀλλ' ὦληθ', ἵνα τοι χεῖραρισμα δώωμεν ἱρὰ
 185 ἦδὲ χρύσεια δῶρα, τετυγμένα· φεῖδσο δ' ἡμέων.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πολὺτλας διὸς Ὀδυσσεύς·
 οὔτις τοι θεὸς εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισιν εἴσεις;
 ἀλλὰ πατὴρ τέός εἰμι, τοῦ εἵνεκα σὺ στεναχίζων
 πάσχεις ἄλγεα πολλὰ, βίας ὑποδέμενος ἀνδρῶν.
 190 Ὡς ἄρα φωνήσας υἱὸν κύσε, καὶ δὲ παρειῶν
 δάκρυον ἔκε χαμᾶζε· πάρος δ' ἔχε νολεμές αἰεῖ.
 Τηλέμαχος δ' — οὐ γάρ πω ἐπείθετο δν πατέρ' εἶναι —
 ἐξαυτίς μιν ἔπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν [μῶν
 Οὐ σὺν³ Ὀδυσσεύς ἔσσι, πατὴρ ἐμός· ἀλλὰ με δαί-
 195 θέλγει, ὅρ' ἐτι μάλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω.
 Οὐ γάρ πως ἂν ὀνητὸς ἄνθρωπος τάδε μηχανώωτο
 ὃ αὐτοῦ γε νόος, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν
 ῥηϊδίως ἐθέλων θεῖν νένον ἢ γέροντα.
 Ἡ γάρ τοι νέον ἦσθα γέρον καὶ ἀεικέα ἔσσο·
 200 νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικας, οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν. [σεύς·
 Τηλέμαχ', οὐ σε εἴοικε φίλον πατέρ' ἐνδόν ἐόντα
 οὔτε τι ὑπεμάζειν περὶ ὥσιον οὔτ' ἀγάσθαι.
 Οὐ μὲν γάρ τοι ἐτ' ἄλλος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς·
 205 ἀλλ' ὅδ' ἐγὼ τοιόδε, παθὼν κακὰ, πολλὰ δ' ἀληθείς,
 ἧλυθον εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Αὐτὰρ τοι τόδε ἔργον Ἀθηναίης ἀγελείης,
 ἦτε με τοῖον ἔθηκεν, ὅπως ἐθέλει· δύναται γάρ·
 ἄλλοτε μὲν πτωχῷ ἐναλγίχιον, ἄλλοτε δ' αὐτὸ
 210 ἀνδρὶ νέῳ καὶ καλῷ περὶ χροῖ εἴματα ἔχοντι.
 Ῥηϊδίον δὲ θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 ἡμὲν κυδῆναι ὀνητὸν βροτὸν ἢ δὲ κακῶσαι.
 Ὡς ἄρα φωνήσας κατ' ἄρ' ἔξετο· Τηλέμαχος δὲ
 ἀμφυχυθεὶς πατέρ' ἐσθλὸν ὀδύρετο, δάκρυα λείβων.
 215 Ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ὑπ' ἡμερος ὥρτο γόοιο·
 κλαῖον δὲ λιγέως, ἀδινώτερον ἢ τ' οἶωνοι,
 φῆναι ἢ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, οἵσιν τέκνα
 ἄγρόται· ἐξείλοντο πάρος πετεηνὰ γενέσθαι·
 οἷς ἄρα τοίγ' ἔλαειν ὑπ' ὀγρύσι δάκρυον εἶβον.
 220 Καὶ νῦν κ' ὀδυρομένοισιν ἔδω φάος ἡλίοιο,
 εἰ μὴ Τηλέμαχος προσεφώνεεν δν πατέρ' αἰγῶ·
 Ποῖα μὲν νῦν δεῦρο, πατέρ' φίλε, νῆϊ σε νῆυται
 ἡγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνας ἔμμεναι εὐχετόωνται;
 οὐ μὲν γάρ τί σι πεζὸν ὄϊομαι ἐνθάδ' ἰκέσθαι.

diu a vobis abero, pronta ad-pugnandum.

Dixit, et aurea virga tetigit *eum* Minerva :
 vestem quidem ei primum bene-lotam et tunicam
 posuit circa pectora ; corpusque auxit et vigorem.
 Rursus autem nigro-colore factus-est, genæque distentæ-sunt,
 cæruleique facti-sunt pili circa mentum.

Illa quidem, ita quum fecisset, recessit : at Ulysses
 ivit in casam : stupuit vero ipsum dilectus filius ;
 territusque aliorum vertit oculos, *veritus* ne deus esset,
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est :

Alius mihi, hospes, apparuisti modo, quam ante,
 alia autem vestimenta habes, et tibi corpus haud-amplius simi-
 le.] Certe omnino aliquis deus es *eorum* qui cælum latum te-
 nent :] sed propitius-esto, ut tibi grata demus sacra,
 et aurea dona, arte-elaborata : parce vero nobis.

Huic autem respondit inde audens divinus Ulysses :
 nequiquam deus sum ; cur me immortalibus assimilas ?
 sed pater tuus sum, cujus gratia tu suspirans
 pateris dolores multos, injurias sustinens virorum.

Sic igitur locutus, filium osculatus-est, a genisque
 lacrimam mittebat humi : ante autem continuarat-se indesi-
 nenter usque.] Telemachus vero (nondum enim credebat suum
 patrem esse) rursus ipsum verbis respondens allocutus-est :

Haud tu Ulysses es, pater meus ; sed me deus
 decipit, ut adhuc magis lugens suspirem.
 Nequaquam enim mortalis vir hæc machinatus-esset
 suo ipsius quidem animo ; nisi quando deus ipse aggressus,
 facile volens faceret juvenem aut senem.
 Certe enim modo eras senex, et turpiter vestitus-eras ;
 nunc vero diis similis-es, qui cælum latum tenent.

Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses :
 Telemache, non te decet dilectum patrem, intus quum-sit,
 neque mirari supra-modum nec stupere.

Nequaquam enim tibi amplius alius veniet huc Ulysses :
 sed ille ego talis, passus mala, multumque vagatus,
 veni vicesimo anno in patriam terram.

Verum tibi hoc opus est Minervæ prædatrix
 quæ me talem fecit, uti vult ; potest enim ;
 alias quidem mendico similem, alias autem rursus
 viro juveni, et pulcra circa corpus vestimenta habenti,
 Facile vero est diis, qui cælum latum tenent,
 et illustrem-facere mortalem hominem, et vilem-reddere.

Sic igitur locutus consedit : Telemachus vero
 circumfusus patrem bonum lugebat, lacrimas stillans.
 Ambobus autem ipsis desiderium subortum-est fletus :
 plorabant vero stridule, abundantius quam aves,
 aquilæ, vel vultures unguibus-aduncis, quibus pullos
 rustici abstulerint, antequam volatiles facti-sint :
 sic igitur illi miserabiliter sub superciliis lacrimam fundebant.
 Et sane ejulantibus occidisset lumen solis,
 nisi Telemachus allocutus-fuisset suum patrem subito :

Quali nam nunc luc, pater, navi te nautæ
 duxerunt in Ithacam ? quosnam se esse profitebantur ?
 nequaquam enim te pedibus puto luc venisse.

- 225 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθείην καταλέξω.
 Φαίηκές μ' ἄγαγον ναυσίκλυτοι, ὅτε καὶ ἄλλους
 ἀνθρώπους πέμπουσιν, θῆς σφῆας εἰσαφίκηται·
 καὶ μ' εὐδοντ' ἐν νηὶ ὁπῇ ἐπὶ πόντον ἄγοντες
 230 κάτθεσαν εἰς Ἰθάκην· ἔπορον δέ μοι ἀγλαὰ δῶρα,
 χαλκὸν τε χρυσὸν τε ἅλεις ἐσθῆτά θ' ὑφαντήν·
 καὶ τὰ μὲν ἐν σπήεσσι θεῶν ἰσότητι κέονται.
 Νῦν αὖ δεῦρ' ἰκόμην ὑποθημοσύνησιν Ἀθήνης,
 ὅρρα καὶ δυσμενέεσσι φρόνους περὶ βουλευώσωμεν.
 235 Ἀλλ' ἄγε μοι μνηστῆρας ἀριθμήσας καταλέξω,
 ὅφρ' εἰδῶ, ὅσσοι τε καὶ οὔτινες ἀνέρες εἰσὶν·
 καὶ κεν ἐμὸν κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμηρίζας
 φράσσομαι, εἰ κεν νῶϊ δυνήσοιμ' ἀντιέρεσθαι,
 μόνῳ ἀνευθ' ἄλλων ἢ καὶ διζησόμεθ' ἄλλους.
 240 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδ' αὖ·
 ὦ πάτερ, ἦτοι σείο μέγα κλέος αἰὲν ἄκουον,
 χεῖράς τ' αἰχμητὴν ἔμεναι καὶ ἐπίφρονα βουλὴν·
 ἀλλὰ λήην μέγα εἶπες ἄγῃ μ' ἔχει· οὐδὲ κεν εἴη
 ἀνδρὲ δύο πολλοῖσι καὶ ἰσθίμοισι μάχεσθαι.
 245 Μνηστῆρων δ' οὐτ' ἄρ' δεκάς ἀτρεκέϊς οὔτε δὴ οἴαι,
 ἀλλὰ πολλὸν πλέονες· τάχα δ' εἴσεαι ἐνθάδ' ἀριθμόν.
 Ἐκ μὲν Δουλιχίου δῶα καὶ πεντήκοντα
 κοῦροι κεκριμένοι, ἔξ δὲ δρηστήρες ἔπονται·
 ἐκ δὲ Σάμης πῖσυρές τε καὶ εἴκοσι φῶτες ἔασιν,
 250 ἐκ δὲ Ζακύνθου ἔασιν εἰκόσι κοῦροι Ἀχαιῶν,
 ἐκ δ' αὐτῆς Ἰθάκης δυοκαίδεκα πάντες ἀρίστοι,
 καὶ σπιν ἅμ' ἐστὶ Μῆδων κῆρυξ καὶ θεῖος ᾠδὸς
 καὶ δοῖω θεράποντε, δαήμενε δαιτροσυνάων.
 Τῶν εἰ κεν πάντων ἀντήσομεν ἔνδον ἐόντων,
 255 μὴ πολὺ πικρὰ καὶ αἰνὰ βίας ἀποτίσσειαι ἔλθων.
 Ἀλλὰ σύγ', εἰ δύνασαι τιν' ἀμύντορα μερμηρίζει,
 φράξου, ὃ κέν τις νῶϊν ἀμύνει πρόφρονι θυμῷ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 τοιγὰρ ἐγὼν ἔρῃω, σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἄκουσον·
 260 καὶ φράσαι, εἰ κεν νῶϊν Ἀθήνη σὺν Διὶ πατρὶ
 ἀρχέσει, ἢ τίς τιν' ἄλλον ἀμύντορα μερμηρίζω.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδ' αὖ·
 ἐσθλὸς τοι τοῦτω γ' ἐπαμύντορ, τοὺς ἀγορεύεις,
 βῆσι περ ἐν νεφέεσσι καθημένῳ ὥτε καὶ ἄλλοις
 265 ἀνδράσι τε κρατέουσι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 οὐ μὲν τοι κείνῳ γε πολλὸν χρόνον ἀμφὶς ἔσεσθον
 φυλόπιδος κρατερῆς, ὅποτε μνηστῆρσι καὶ ἡμῖν
 ἐν μεγάροισιν ἐμοῖσι μένος κρίνηται Ἄρῃος.
 270 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν ἔρχου ἅμ' ἦοι φαινομένηφιν
 οἴκαδ' ἐκ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὁμίλει·
 αὐτὰρ ἐμὲ προτὶ ἄστῃ συβώτης ὕστερος ἄξει,
 πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλγίχιον ἢ δὲ γέροντι.
 Εἰ δέ μ' ἀτιμήσουσι δόμον κάτα, σὺν δὲ φίλον κῆρ
 275 τετλάτω ἐν στήθεσσι κακῶς πάσχοντος ἐμεῖο.
 Ἦνπερ καὶ διὰ δῶμα ποδῶν ἔλκωσι ὕραζε
 ἢ βέλυσιν βάλλωσι· σὺ δ' εἰσρόων ἀνέχεσθαι.
 Ἀλλ' ἦτοι παύεσθαι ἀνωγέμεν ἀπροσυνάων,

Hunc autem rursus allocutus est audens divinus Ulysses :
 enimvero ego tibi, fili, verum enarrabo.

Phæaces me duxerunt re-nautica-inclyti, qui et alios
 homines deducunt, quicumque ad-ipsos venerit :
 et me dormientem in navi veloci super pontum vehentes
 deposuerunt in Ithaca : dederunt autem mihi splendida
 dona,] æque aurumque abunde, vestimenta que texta :
 et hæc quidem in speluncis deorum consilio jacent.

Nunc autem huc veni admonitionibus Minervæ,
 ut inimicorum de cæde consulemus.

Sed age mihi procos enumera-et recense,
 ut sciam, quotque et quinam viri sint :
 et meo in animo eximio habita-deliberatione,
 considerem, si nos possimus contra-eos-stare,
 soli sine aliis, an et conqueremus alios.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] o pater, sane tuam magnam gloriam semper audiebam,
 manibusque te bellatorem esse, et prudentem consilio :
 sed nimis magnum dixisti ; stupor me tenet : nec liceret
 viros duos cum-multis et fortibus pugnare.

Procorum autem nec sane decas una, nec duæ solæ,
 sed multo plures sunt ; cito autem scies hic numerum.

Ex Dulichio quidem duo et quinquaginta
 juvenes selecti, sex vero eos famuli comitantur ;
 ex Samo autem quatuorque et viginti viri sunt ;
 et ex Zacyntho sunt viginti juvenes Achivorum ;
 ex ipsa vero Ithaca duodecim omnes optimi,
 et cum ipsis simul est Medon præco, et divinus cantor,
 et duo ministri, periti epulas-instruendi.

His si omnibus nos-offeramus intus versantibus,
 vereor ne perquam-amare et graviter eorum injurias ulci-
 scaris reversus.] Sed tu, si possis aliquem adiutorem excogi-
 tare,] considera, qui nobis auxilietur lubenti animo.

Hunc autem rursus allocutus est audens divinus Ulysses :
 enimvero ego dicam ; tu vero attende et me audi,
 et considera, si nobis Minerva cum Jove patre
 sufficiat, an aliquem alium adiutorem excogitem.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] boni sane isti sunt adjutores, quos memoras,
 atque quidem in nubibus sedentes ; qui utique et aliis
 viris dominantur, et immortalibus diis.

Hunc autem rursus allocutus est audens divinus Ulysses :
 haud quidem illi multo tempore seorsum aberunt
 a-pugna forti, quando procis et nobis
 in ædibus meis robur decerneretur Martis.

Sed tu quidem nunc vade, simul cum-aurora illucescente,
 domum, et cum-procis insolentibus versare :
 at me ad urbem subulcus postea ducet,
 mendico misero similem, et seni.

Si autem me ignominia-afficiant in domo, tuum tamen carum
 cor] tolerato in pectoribus, male patiente me.

Etiamsi vel per domum pedibus me trahant foras,
 vel telis percutiant : tu tamen inspiciens tolerato.

At sane cessare jube ab-insipientia,

μελινχοῖς ἐπέεσι παραυδοῖν· οἱ δέ τοι οὔτι
 280 πείσονται· δὴ γάρ σφι παρίσταται αἴσιμον ἥμαρ.
 [Ἄλλο δέ τοι ἔρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 ὁππότε κεν πολυβούλος ἐνὶ φρεσὶ θῆσῃ Ἀθήνη,
 νεῖσω μὲν τοι ἐγὼ κεφαλῇ· σὺ δ' ἔπειτα νοήσας
 ὄσσα τοι ἐν μεγάροισιν Ἀρήϊα τεύχεα κεῖται
 285 ἐς μυχὸν ὑψηλοῦ θαλάμου καταθεῖναι ἀέρας
 πάντα μάλ'· αὐτὰρ μνηστῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσιν
 παρφάσθαι, ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν ποθέοντες·
 ἐκ καπνοῦ κατέθηκ'· ἐπεὶ οὐκέτι τοῖσιν ἐώκει,
 οἷά ποτε Τροίηνδε κίων κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
 290 ἀλλὰ κατήχισται, ὅσπον πυρὸς ἵκετ' αὐτῆμῃ.
 Πρὸς δ' ἔτι καὶ τόδε μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ θῆκε Κρονίων,
 μή πως οἰνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν,
 ἀλλήλους τρώσῃτε καταισχύνητέ τε δαῖτα
 καὶ μνηστύν· αὐτοὺς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος.
 295 Νῶϊν δ' οἰοῖσιν δύο φάσγανα καὶ δύο δοῦρε
 καλλιπέειν καὶ δοῖα βοάργια χερσὶν ἐλέσθαι
 ὥς ἂν ἐπιθύσαντες ἐλοίμεθα· τοὺς δέ κ' ἔπειτα
 Παλλὰς Ἀθηναίη θέλξει καὶ μητίετα Ζεὺς.]
 Ἄλλο δέ τοι ἔρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 300 εἰ ἔτεόν γ' ἐμός ἐσσι καὶ αἵματος ἡμετέροιο,
 μή τις ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἀκουσάτω ἔνδον ἐόντος,
 μήτ' οὖν Λαέρτης ἴστω τόγε μήτε συδῶτης
 μήτε τις οἰκίων μήτ' αὐτὴ Πηνελόπεια·
 ἀλλ' οἶοι, σὺ τ' ἐγὼ τε, γυναικῶν γινώσκον ἰθύν·
 305 καὶ κέ τοο δμῶν ἄνδρῶν ἔτι πειρηθεῖμεν,
 ἡμὲν ὅπου τις νῶι τλεῖ καὶ δαΐδει θυμῷ,
 ἥδ' ὅτις οὐκ ἀλέγει, σὲ δ' ἀτιμάξῃ, τοῖον ἐόντα.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε φαιδριμος υἱός·
 ὦ πάτερ, ἦτοι ἐμὸν θυμὸν καὶ ἔπειτα γ', οἷω,
 310 γινώσκει· οὐ μὲν γάρ τι χαλιφροσύναί με γ' ἔχουσιν·
 ἀλλ' οὔτοι τόδε κέρδος ἐγὼν ἔσσεσθαι οἷω
 ἡμῖν ἀμφοτέροισι· σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα.
 Δηθὰ γὰρ αὐτῶς εἴση ἐκάστου πειρητίζων,
 ἔργα μετερχόμενος τοι δ' ἐν μεγάροισιν ἐκῆλοι
 315 χρήματα δαρδάπτουσιν ὑπέρβιον οὐδ' ἐπὶ φειδῶ.
 Ἄλλ' ἦτοι σε γυναῖκάς ἐγὼ δεδάσθαι ἄνωγα,
 αἶτε σ' ἀτιμάζουσι καὶ αἰ νηλιτεῖς εἰσὶν·
 ἄνδρῶν δ' οὐκ ἂν ἔγωγε κατὰ σταθμούς ἐθέλοιμι
 ἡμέας πειράζειν, ἀλλ' ὕστερα ταῦτα πένεσθαι,
 320 εἰ ἔτεόν γέ τι οἶσα Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἦ δ' ἄρ' ἔπειτ' Ἰθάκηνδε κατήγετο νῆς εὐεργής,
 ἣ φέρε Τηλέμαχον Πυλόθεν καὶ πάντας ἐταίρους·
 οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυδενθὲς ἐντός ἔκοντο,
 325 νῆα μὲν οἶγε μέλαιναν ἐπ' ἡπείροιο ἔρυσσαν,
 τεύχεα δέ σφ' ἀπένεικον ὑπέρθυμοι θεράποντες·
 αὐτίκα δ' ἐς Κλυτῖοιο φέρον περικαλλέα δῶρα.
 Αὐτὰρ κήρυκα πρόεσαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος,
 ἀγγελίην ἑρέοντα περιέρπονι Πηνελόπειν,
 330 οὐνεκα Τηλέμαχος μὲν ἐπ' ἀγροῦ, νῆα δ' ἄνώγει
 ἀστυδ' ἀποπλεῖν· ἵνα μὴ δαίσιος ἐνὶ θυμῷ
 ἰφθίμη βασιλεια τέρεν κατὰ δάκρυον εἰδοί.

lenibus verbis compellans; illi vero tibi nequaquam
 parebunt; jam enim ipsis adest fatalis dies.
 [Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente repone tua :
 quando abundans-consiliis in mente *mih*i ponet Minerva,
 innuam quidem tibi ego capite; tu autem deinde, quum-in-
 tellexeris,] quæcunque tibi in ædibus Martia arma jacent,
 in secessum alti thalami depone sublata,
 omnia prorsus : at procos blandis verbis
 palpares, quando te percontentur *arma* desiderantes;
dicens, Ex fumo deposui : quoniam non-amplius illis similia-
 sunt,] qualia quondam ad-Trojam proficiens reliquit Uly-
 ses;] sed fixata-sunt, quantum ignis attigit vapor.
 Insuper autem mihi hoc majus in mente posuit Saturnius,
 ne qua vino-gravati, contentione concitata inter vos,
 vos-invicem vulneretis, fœdetisque convivium,
 et nuptiarum-ambitum; ipsum enim allicit virum ferrum.
 Nobis vero solis duos enses, et duas hastas
 relinque, et duo scuta-bubula manibus sumenda,
 ut impetu-facto capiamus; illos autem postea
 Pallas Minerva demulcebit, et providus Jupiter.]
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente repone tua;
 si vere meus es, et sanguinis nostri,
 ne-quis postea Ulyssem audiat intus esse.
 neque etiam Laertes sciat hoc, nec subulcus,
 nec quisquam domesticorum, neque ipsa Penelope :
 sed soli, tuque egoque, mulierum cognoscamus ingenium :
 et aliquem famulorum virorum etiam tentemus;
 tam ubi aliquis nos honoret et timeat animo,
 quam qui non curet, teque parum-honoret, talis quum-sis.
 Hunc autem respondens allocutus-est splendidus filius :
 o pater, sane meum animum et postea, opinor,
 cognoscas; nequaquam enim animi-remissio me tenet :
 sed neuti-quam hoc emolumento ego fore puto
 nobis ambobus; te vero considerare jubeo.
 Diu enim sic vades unumquemque tentans
 opera ipsorum adiens; illi autem in ædibus quieti
 opes devorant præter-modum, nec superest parsimonia.
 Sed sane te mulieres ego explorare hortor,
 quæque te parum-honorent, et quæ inculpatæ sint :
 viros autem non ego per stabula vellem
 nos explorare, sed postea hæc curare,
 si modo vere aliquod nosti Jovis signum ægidem-tenentis.
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 At deinde in-Ithacam deducebatur navis bene-fabricata,
 quæ tulerat Telemachus a-Pylo, et omnes socios :
 hi vero quum jam portum valde-profundum intrassent,
 navem quidem ii nigram in terram traxerunt,
 arma autem ipsis avexerunt magnanimi ministri;
 statimque ad Clytii domum ferebant perpulcra dona.
 At præconem præmiserunt domum ad Ulyssis,
 nuntium dicturum prudenti Penelopæ,
 quod Telemachus quidem in agro maneat, navem autem jus-
 serit] ad-urbem inde-navigare; ut ne verita in animo
 præstans regina teneras lacrimas defunderet.

Τὼ δὲ συναντήτην κῆρυξ καὶ δῖος ὑπορβὸς
 τῆς αὐτῆς ἔνεκ' ἀγγελίης, ἐρέοντε γυναικί·
 335 Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἴκοντο δόμον θεῖου βασιλῆος,
 κῆρυξ μὲν βᾶ μέσσησι μετὰ δμῳῆσιν ἔειπεν·
 Ἦδὲ τοι, βασίλεια, φίλος παῖς εἰλήλουθεν.
 Πηνελοπείη δ' εἶπε συβώτης ἀγχι παραστάς
 πάνθ' ὅσα οἱ φίλος υἱὸς ἀνώγει μυθήσασθαι.
 340 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πᾶσαν ἐφημοσύνην ἀπέειπεν,
 βῆ ῥ' ἵμεναι μεθ' ὕας, λίπε δ' ἑρκέα τε μέγαρόν τε.
 Μνηστῆρες δ' ἀκάχοντο κατήφρησάν τ' ἐνὶ θυμῷ·
 ἐκ δ' ἦλθον μέγαροιο παρὲκ μέγα τεῖχλον αὐλῆς,
 αὐτοῦ δὲ προπάροιθε θυράων ἐδριόωντο.
 345 Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἦρχ' ἀγορεύειν·
 ὦ φίλοι, ἡ μέγα ἔργον υπερφιάλως τετέλεσται
 Τηλεμάχῳ, ὁδὸς ἦδε· φάμεν δέ οἱ οὐ τελέεσθαι.
 Ἄλλ' ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν, ἥτις ἀρίστη,
 ἐς δ' ἐρέτας ἀλιτῆας ἀγέρομεν, οἳ καὶ τάχιστα
 350 κείνοις ἀγγέλῳσι θεῶς οἰκόνδε νέεσθαι.
 Οὕτω πᾶν εἰρῆθ', ὅτ' ἄρ' Ἀμφίνομος ἶδε νῆα,
 στρεφθεὶς ἐκ χώρης, λιμένος πολυθενθέος ἐντός,
 ἰστία τε στέλλοντας ἐρετμὰ τε χερσὶν ἔχοντας.
 Ἦδὲ δ' ἄρ' ἐκχελάσας μετεφώνεον οἷς ἐτάροισιν·
 355 Μῆ τιν' ἐτ' ἀγγελίην δτρύνομεν· οἶδε γὰρ ἔνδον·
 ἡ τίς σφιν τόδ' εἶπε θεῶν, ἡ εἶδον αὐτοὶ
 νῆα παρερχομένην, τὴν δ' οὐκ ἐδύναντο κιχῆναι.
 Ὄς ἔραθ'· οἱ δ' ἀνστάντες ἔβαν ἐπὶ θίνα θαλάσσης·
 αἴψα δὲ νῆα μέλαιναν ἐπ' ἡπείροιο ἔρυσσαν,
 360 τεύχεα δέ σφ' ἀπένεικον ὑπέρθυμοι θεράποντες.
 Αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κίων ἄνθρωποι, οὐδέ τιν' ἄλλον
 εἶων οὔτε νέων μεταίτιζεν οὔτε γερόντων.
 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 ὦ πόποι, ὥς τόνδ' ἄνδρα θεοὶ κακότητος ἔλυσαν.
 365 Ἥματα μὲν σκοποὶ ἴζον ἐπ' ἀκρίας ἠνεμοῦσας,
 αἰὲν ἐπασσύτεροι· ἅμα δ' ἡέλιω καταδύντι
 οὐποτ' ἐπ' ἡπείρου νύκτ' ἄσασμεν, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
 νηὶ θεῇ κλειόντες ἐμύνομεν Ἠῶ διαν,
 Τηλέμαχον λοχῶντες, ἵνα φθίσωμεν ἔλόντες
 370 αὐτόν· τὸν δ' ἄρα τέως μὲν ἀπήγαγεν οἶκαδε δαίμων.
 Ἥμεῖς δ' ἐνθάδε οἱ φραζώμεθα λυγρὸν δλεθρον,
 Τηλεμάχῳ μῆδ' ἡμᾶς ὑπεκφύγοι· οὐ γὰρ οἶω
 τούτου γε ζῶντος ἀνύσσεσθαι τάδε ἔργα.
 Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐπιστῆμων βουλῇ τε νόῳ τε·
 375 λαοὶ δ' οὐκέτι πάμπαν ἐφ' ἡμῖν ἦρα φέρουσιν.
 Ἄλλ' ἄγετε, πρὶν καίνοις δημηγυρίσασθαι Ἀχαιοὺς
 εἰς ἀγορὴν — οὐ γάρ τι μεθυσμέναι μιν οἶω,
 ἀλλ' ἀπομνησίει, ἐρέει δ' ἐν πᾶσιν ἀναστάς,
 οὐνεκά οἱ φόνον αἰπὺν ἐράπτομεν, οὐδ' ἐκίχημεν·
 380 οἱ δ' οὐκ αἰνήσουσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα·
 μή τι κακὸν βέξωσι καὶ ἡμέας ἐξελάσωσιν
 γαίης ἡμετέρης, ἄλλων δ' ἀπικνώμεθα δῆμον —
 ἀλλὰ φθέωμεν ἔλόντες ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόλης
 ἢ ἐν ὁδοῖ· βίοντες δ' αὐτοὶ καὶ κτήματ' ἔχομεν,
 385 δασσάμενοι κατὰ μοῖραν ἐφ' ἡμέας, οἰκία δ' αὐτε
 κείνου μητέρι δοῖμεν ἔχειν, ἡδ' ὅστις οὐπίοι.

Atque occurrerunt-sibi-invicem præco et divinus subulcus,
 ejusdem gratia nuntii, dicturi mulieri.

Sed quando jam pervenerant in domum divini regis,
 præco quidem medias inter ancillas dixit :

Jam tibi, regina, dilectus filius venit.

Penelopæ autem dixit subulcus prope astans

omnia, quæcunque ei dilectus filius ipsum jusserat loqui,

Ac postquam omne præceptum renuntiavit,
 profectus-est ire ad sues ; liquit autem septaque et domum.

Proci vero tristati-sunt, dolueruntque in animo :

exiverunt autem domo præter magnum murum atrii,
 atque illic ante januas sedebant.

His vero Eurymachus, Polybi filius, incipiebat loqui :

O amici, certe magnum opus superbe perfectum-est

Telemacho, iter hoc : putabamus autem ei non perfectum-

iri.] Sed agite, navem nigram trahamus, quæ sit optima ;

inque eam remiges marinos congregemus, qui citissime

illis nuntient ocys ut-domum redeant.

Nondum totum dictum-erat, quando Amphinomus vidit

navem.] conversus ex loco suo, portum profundum intra,
 velaque contrahentes, remosque manibus tenentes.

Suaviter autem ridens locutus-est inter-suos sodales :

Ne quem amplius nuntium jubeamus-ire; hi enim jam sunt

intus :] vel aliquis eis hoc dixit deorum, vel viderunt ipsi

navem prætervehentem, eam autem non potuerunt assequi.

Sic dixit : illi autem ubi-surrexere, iverunt ad litus maris ;

statim vero navem nigram in terram traxerunt,

arma autem ipsis avexerunt magnanimi ministri.

Ipsi vero in concilium iverunt conferti, nec quemquam alio-

rum] sinebant, nec juvenum una-considere, nec senum.

Inter-hos autem Antinous locutus-est, Eupitheï filius :

Dii boni ! ut hunc virum dii a-malo liberarunt !

Die quidem speculatores sedebant in cacuminibus ventosis,

semper alii-post-alios ; simul autem cum-sole occidente,

nunquam in terra noctem peregimus, sed in ponto

navi veloci navigantes, exspectabamus Auroram divinam,

Telemacho insidiantes, ut interficeremus captum

ipsum : hunc autem tunc quidem abduxit domum deus.

Nos vero hic ei consullemus gravem interitum,

Telemacho ; neque nos subterfugiat : non enim puto,

eo quidem vivente, perfectum-iri hæc opera.

Ipse enim peritus est consilioque menteqe :

cives autem non-amplius omnino nobis gratificantur.

Sed agite, antequam ille congregarit Achivos

in concionem ; (nequaquam enim remisse-acturum ipsum puto,

sed iram-fovebit, dicetque inter omnes, exsurgens,

quod ei cædem gravem struebamus, neque assecuti-sumus :

illi autem non laudabunt audientes mala opera :

metuoque, ne-quod malum faciant et nos expellant

terra nostra, alium vero adeamus populum :)

sed prævertamus eum interficiendo in agro procul ab-urbe,

vel in via : victum autem ipsi et possessiones habeamus,

divisas æqualiter inter nos ; ædes vero demum

illius matri dederimus habendas et ei quicunque eam duxerit.

- Εἰ δ' ὑμῖν δὲ μῦθος ἀφανδάνει, ἀλλὰ βόλεσθε
αὐτόν τε ζῶειν καὶ ἔχειν πατρῴα πάντα,
μή οἱ χρήματ' ἔπειτα ἄλις θυμῷδ' ἔδωμεν,
390 ἐνθάδ' ἀγειρόμενοι, ἀλλ' ἐκ μεγάροιο ἕκαστος
μνάσθω ἐδόνοισιν διζήμενος· ἡ δέ κ' ἔπειτα
γῆμαίθ', ὅς κε πλείστα πόροι καὶ μόρσιμος ἔλθοι.
Ἄς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Τοῖσιν δ' Ἀμφινόμος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
395 Νίσου φαίδιμος υἱός, Ἀρητιάδαο ἀνακτος·
ὅς ῥ' ἐκ Δουλιχίου πολυπύρου, ποιήεντος,
ἤγειτο μνηστήρσι, μάλιστα δὲ Πηνελοπείῃ
ἦνδανε μῦθοισι· φρεσὶ γὰρ κέρηρτ' ἀγαθῆσιν·
ὅσπιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
400 ὦ φίλοι, οὐκ ἂν ἔγωγε κατακτείνειν ἐθέλοιμι
Τηλέμαχον· δεινὸν δὲ γένος βασιλῆϊόν ἐστιν
κτείνειν· ἀλλὰ πρῶτα θεῶν εἰρώμεθα βουλὰς.
Εἰ μὲν κ' αἰνήσωσι Διὸς μέγαλοιο θέμιστες,
αὐτός τε κτενέω τούς τ' ἄλλους πάντας ἀνώγω·
405 εἰ δέ κ' ἀποτρυνώσιν θεοὶ, παύσασθαι ἀνώγα.
Ἄς ἔφατ' Ἀμφινόμος τοῖσιν δ' ἐπὶνδανε μῦθος.
Λυτὴν ἔπειτ' ἀνστάντες ἔθαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος·
ἐλθόντες δ' ἐκάθισαν ἐπὶ ξεστοῖσι θρόνοισιν.
Ἦ δ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε περιφρῶν Πηνελόπεια,
410 μνηστήρεσσι φανῆναι ὑπέρβιον ὕβριν ἔχουσιν.
Πεῦθετο γὰρ οὐ παιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ὄλεθρον·
κῆρυξ γάρ οἱ εἶπε Μένων, ὅς ἐπεύθετο βουλὰς.
Βῆ δ' ἱέναι μέγαρόνδῃ σὺν ἀμφιπόλοισι γυναῖξιν.
Ἄλλ' ὅτε δὴ μνηστήρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
415 στή ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
ἄντα παρειῶν σχομένην λιπαρὰ κρήδεμνα·
Ἀντίνοον δ' ἐνέειπεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Ἀντίνο', ὕβριν ἔχων, κακομήχανε, καὶ δέ σέ φασιν
ἐν δήμῳ Ἰθάκης μεθ' ὀϊστῆας ἔμμεν ἄριστον
420 βουλῇ καὶ μῦθοισι· σὺ δ' οὐκ ἄρα τοῖος ἔσθθα.
Μάργε, τίη δέ σὺ Τηλέμαχῳ θανάτῳ τε μόρον τε
ράπτεις οὐδ' ἰκέτας ἐμπαίζεις, οἷσιν ἄρα Ζεὺς
μάρτυρος· οὐ δ' ὅσῃ κακὰ ράπτειν ἀλλήλοισιν.
Ἦ οὐκ οἶσθ', ὅτε δεῦρο πατήρ τεός ἔκετο φεύγων,
425 δῆμον ὑποδδείσας· δὴ γὰρ κεχολώατο λήην,
οὐνεκα ληϊστήρσιν ἐπισπόμενος Ταφίοισιν
ἦκαγε Θεσπρωτοῦς· οἱ δ' ἡμῖν ἄρδμοιο ἦσαν·
τόν ῥ' ἔθελον φθίσαι καὶ ἀποβραῖσαι φίλον ἦτορ
ἠδὲ κατὰ ζωὴν φαγέειν μενοεικέα πολλήν·
430 ἀλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένους περ.
Τοῦ νῦν οἶκον ἄτιμον ἔδεις, μνάξ δὲ γυναῖκα
παῖδά τ' ἀποκτείνεις ἐμέ τε μέγαλως ἀκαχίζεις·
ἀλλὰ σε παύσασθαι κέλομαι καὶ ἀνυγόμεν ἄλλους.
Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον
435 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια, [ἠῦδα.
θάρσει, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ οὐδ' ἔσσεται οὐδὲ γένηται,
ὅς κεν Τηλέμαχῳ σῶν υἱέϊ χεῖρας ἐποίσει,
ζώνοντός γ' ἐμέθεν καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο.
440 Ὡς γὰρ ἐξέρειν, καὶ μὴν τετελεισμένον ἔσται·

Sin autem vobis hic sermo displicet, sed mavultis
ipsumque vivere et habere paterna omnia,
ne ei deinceps opes affatim animo-gratas comedamus,
hic congregati, sed ex domo sua unusquisque
ambiat eam sponsalis petens; illa vero deinde
nupserit ei, qui plurima dederit, et fatalis venerit.

Sic dixit: hi autem omnes muti facti-sunt silentio.
His vero Amphinomus concionatus-est et dixit,
Nisi splendidus filius, Aretiadæ regis:
qui quidem ex Dulichio tritici-feraci, herbosa,
dux-erat procis, maxime autem Penelopæ
placebat sermonibus; mente enim utebatur bona:
qui ipsis bene-cupiens concionatus-est, et dixit:

O amici, non equidem interficere velim
Telemachum; grave vero genus regium est
interficere: sed primum deorum interrogemus consilia.
Si quidem probent Jovis magni jura,
ipseque interficiam, aliosque omnes jubebo:
sin vero avertant dii, quiescere suadeo.

Sic dixit Amphinomus; illis autem placebat sermo.
Statim deinde quum-surrexissent, iverunt in domum Ulyssia:
adventientesque, considebant in politis sedibus.

At rursus aliud cogitavit prudens Penelope,
procis ut-se ostenderet violentam insolentiam *animis* haben-
tibus.] Resciverat enim de-sui filii in ædibus *patranda* cæde;
præco enim ei dixit Medon, qui audierat consilia.
Profectaque-est ire ad-domum cum famulis mulieribus.
Sed quando jam ad procos pervenit divina inter-mulieres,
stetis ad postes domus affabre structæ,
genis obtendens nitida redimicula;
Antinoom vero increpabat, verbumque dixit et elocuta-est:

Antinoe, insolentiam habens, mali-machinator; atqui te di-
cunt] in populo Ithacæ inter æquales esse optimum
consilio et verbis; tu vero nequaquam talis eras.
Insane, cur autem tu Telemacho fatumque mortemque
struis, nec supplices curas, quibus utique Jupiter
testis *est injuriarum*? non vero fas est mala suere sibi-invi-
cem.] An non nosti, quando huc pater tuus venit fugiens,
populum veritus? jam enim irati-erant valde,
quoniam prædones comitatus Taphios
malo-affecerat Thesprotos; hi vero nobis amici erant:
illum inde volebant occidere, et perdere ejus carum cor,
et victum consumere sufficientem magnum:
verum Ulysses inhibebat et retinebat, cupientes licet.
Hujus nunc domum ignominiose comedis, ambisque uxorem,
filiumque interficis, meque magno dolore afficis:
sed te cessare hortor et jubere alios cessare.

Hanc autem rursus Eurymachus, Polybi filius, contra al-
locutus-est:] filia Icarii, prudens Penelope,
confide, ne tibi hæc in mente tua curæ-sint.
Non est hic vir, neque erit, neque fuerit,
qui Telemacho tuo filio manus inferat,
vivente quidem me et super terra vidente.
Sic enim edico, et sane perfectum erit:

- αἶψά οἱ αἶμα κελαινὸν ἐρωήσῃ περὶ δουρί
 ἡμετέρῳ· ἐπεὶ καὶ ἐμὲ πολλόπορθος Ὀδυσσεὺς
 πολλάκι γούνασιν οἷσιν ἐφασσάμενος, κρέας ὀπτόν
 ἐν χεῖρεσσιν ἔθηκεν, ἐπέσχε τε οἶνον ἐρυθρόν.
 445 Τῷ μοι Τηλέμαχος πάντων πολὺ φιλατὸς ἐστὶν
 ἀνδρῶν· οὐδὲ τί μιν θάνατον τρομέεσθαι ἄνωγα
 ἐκ γε μνηστήρων· θεοῖσιν δ' οὐκ ἔστ' ἀλέασθαι.
 Ὡς φάτο θαρσύνων· τῇ δ' ἤρτυεν αὐτὸς ὀλεθρον.
 Ἦ μὲν ἄρ' εἰσαναβᾶς ὑπερώϊα σιγαλόεντα
 450 κλαίεν ἐπεῖτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὅρρα οἱ ὕπνον
 ἦδ' ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη. —
 Ἐσπέριος δ' Ὀδυσῆϊ καὶ υἱεὶ διὸς ὕφορβος
 ἦλθεν· οἱ δ' ἄρα δόρπον ἐπιστάδων ὠπλίζοντο,
 σὺν ἱερεύσαντες ἐνιαυσίον. Αὐτὰρ Ἀθήνη,
 455 ἄγχι παρισταμένη, Λαερτιάδῃν Ὀδυσῆα
 ῥάβδῳ πεπληγυῖα πάλιν ποίησε γέροντα,
 λυγρὰ δὲ εἴματα ἔσσε περὶ χροῖ· μὴ ἔσθωτης
 γνοίῃ ἐκάντα ἰδὼν καὶ ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ
 ἔλθοι ἀπαγγέλλων μηδὲ φρεσὶν εἰρύσσαιτο.
 460 Τὸν καὶ Τηλέμαχος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν
 ἦλθες, δι' Εὐμαις. Τί δὴ κλέος ἔστ' ἀνὰ ἄστν;
 ἦ ῥ' ἤδη μνηστῆρες ἀγήνορες ἔνδον ἔασι
 ἐκ λόχου; ἦ ἔτι μ' αὐτ' εἰρύαται, οἴκαδ' ἰόντα;
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε σὺ δῶτα·
 465 οὐκ ἔμελ' ἐν μοι ταῦτα μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι,
 ἄστν καταβλώσκοντα· τάχιστα με θυμὸς ἀνώγει,
 ἀγγελίην εἰπόντα, πάλιν δεῦρ' ἀπονέεσθαι.
 Ὡμήρησε δέ μοι παρ' ἐταίρων ἄγγελος ὠκὺς,
 κῆρυξ, ὃς δὴ πρῶτος ἔπος σὴ μητρὶ ἔειπεν.
 470 Ἄλλο δέ τοι τόγε οἶδα· τὸ γὰρ ἰδὼν ὀφθαλμοῖσιν.
 Ἦδ' ὑπὲρ πόλιος, ὅθι Ἑρμαιοὺς λόφος ἐστίν,
 ἦα κίων, στε νῆα θοὴν ἰδόμεν κατιοῦσαν
 ἐς λιμέν' ἡμέτερον· πολλοὶ δ' ἔσαν ἄνδρες ἐν αὐτῇ·
 βεβρίθει δὲ σάκεσσι καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγυίοισιν·
 475 καὶ σφάεα ὠίσθη τούς ἐμμεναι, οὐδέ τι οἶδα.
 Ὡς φάτο· μείδῃσεν δ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχιο,
 ἐς πατέρ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν· ἀλέεινε δ' ὕφορβον.
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν παύσαντο πόνου τετύκοντό τε δαῖτα,
 δαίνυντ'· οὐδέ τι θυμὸς ἐδέετο δαιτὸς ἔϊσης.
 480 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 κοῖτον τε μνήσαντο καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ρ.

Τηλεμάχου ἐπάνοδος εἰς Ἰθάκην.

- Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 δὴ τότε· ἐπεὶ ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέλιδα
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος θεοῖο·
 εἶλετο δ' ἀλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει,
 6 ἄστυδε ἰέμενος, καὶ ἔδον προσέειπε τυδῶτην·
 Ἄττ', ἦτοι μὲν ἐγὼν εἶμ' ἐς πόλιν, ὅρρα με μήτηρ
 HOMERUS.

statim ei sanguis ater fluit circum hastam
 nostram; quoniam et mihi urbium-vastator Ulysses
 saepe, genibus suis me imponens, carnem assam
 in manibus posuit, praeuitque vinum rubrum.
 Ideo mihi Telemachus omnium multo carissimus est
 virorum: nec quicquam ipsum mortem timere jubeo
 a procis certe; divinitus autem *eventientem* non est effugere.

Sic dixit animum-addens; ei autem struebat ipse mortem.
 Illa autem quum-ascendisset in-cornaculum splendidum,
 flebat inde Ulysses, dilectum maritum, donec ei somnum
 dulcem palpebris immisit caesiis-oculis Minerva.

Vespertinus autem Ulyssi et filio divinus subulcus
 advenit: hi vero inde cornam scite parabant,
 sue mactato anniculo. At Minerva,
 prope astans, Laertiaden Ulysses
 virga percussus, iterum fecit senem,
 turpiaque vestimenta induit circa corpus; ne eum subulcus
 cognosceret coram intuitus, et prudenti Penelopæ
 iret nuntiatum, neque mente contineret.

Ad hunc et Telemachus prior sermonem dixit:
 venisti, divine Eumæe. Quænam jam fama est per urbem?
 num jam proci eximii intus sunt *reversi*
 ex insidiis? an adhuc me denuo observant domum euntem?

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce:
 non curæ-erat mihi hæc inquirere et interrogare,
 per-urbem incedenti: citissime me animus jussit,
 nuntio dicto, rursus huc redire.

Occurrit autem mihi a sociis nuntius velox,
 præco, qui jam primus verbum tuæ matri dixit.
 Aliud vero utique hocce novi: hoc enim vidi oculis.
 Jam super urbem, ubi Mercurialis collis est,
 eram profectus, quando navem velocem vidi descendentem
 in portum nostrum; multi autem erant viri in ipsa:
 gravataque-erat scutis, et hastis utrinque-acutis:
 et ipsos putavi illos esse; neque-vero quicquam scio.

Sic dixit; subrisit autem sacra vis Telemachi,
 patrem oculis intuitus; vitabat autem subulcum.

Hi vero ubi jam cesserant ab-opere, appararantque convi-
 vium,] convivati-sunt; nec quicquam animus indigebat convi-
 vio æquo.] Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 de-lectoque cogitarunt, et somni donum cepere.

ODYSSEÆ XVII.

Telemachi reditus Ithacam.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum jam inde sub pedibus ligavit pulcros calceos
 Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini:
 sumsit autem validam hastam, quæ ei manibus apta-erat,
 ad-urbem iturus, et suum allocutus-est subulcum:

Pater, nempe ego vadam in urbem, ut me mater

ὀφεται· οὐ γάρ μιν πρόσθεν παύσεσθαι δῖω
 κλαυθμοῦ τε στυγεροῖο γόοιό τε δακρυρόντας,
 πρὶν γ' αὐτόν με ἰδῆται· ἀτὰρ σοίγ' ὧδ' ἐπιτέλλω.
 10 Τὸν ξείνον δούστηνον ἄγ' ἐς πόλιν, ὅρρ' ἂν ἐκείθι
 δαῖτα πτωχεύῃ· δώσει δέ οἱ, ὅς κ' ἐθέλῃσιν,
 πύρρον καὶ κοτύλην· ἐμέ δ' οὐπὼς ἔστιν ἅπαντας
 ἀνθρώπους ἀνέχεσθαι, ἔχοντά περ ἄλγεα θυμῷ.
 Ὅ ξείνος δ' εἶπερ μάλα μνηinie, ἄλγιον αὐτῷ
 15 ἔσσεται· ἥ γάρ ἐμοὶ φίλ' ἀληθέα μυθήσασθαι. [σεύς
 ὦ φίλος, οὐδέ τοι αὐτὸς ἐρύκεσθαι μενεαίνω·
 πτωχῷ βέλτερόν ἐστι κατὰ πτόλιν ἢ κατ' ἀγροῦς
 δαῖτα πωχεύειν· δώσει δέ μοι, ὅς κ' ἐθέλῃσιν.
 20 Οὐ γάρ ἐπὶ σταθοῖσι μένειν ἐτι τηλίκος εἰμὶ,
 ὥστ' ἐπιτελαμένω σημάντορι πάντα πιθέσθαι.
 Ἄλλ' ἔρχε·ν· ἐμέ δ' αἶξε ἀνὴρ ὅδε, τὸν σὺ κελεύεις,
 αὐτίκ', ἐπεὶ κε πυρὸς θερώς ἀλήη τε γένηται·
 αἰνῶς γάρ τάδε εἶματ' ἔχω κακὰ· μή με δαμάσῃ
 25 στέρβη ὑπιοίη· ἔκαθεν δέ τε ἄστυ φάτ' εἶναι.
 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ διὰ σταθοῖο βεβήκει,
 κραιπνὰ ποσὶ προδιβάς· κακὰ δὲ μνηστῆρσι φύτευεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔκανε δόμους εὐναιετάοντας,
 ἔγχος μὲν στήσε πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας,
 30 αὐτὸς δ' εἰσὼς ἵεν καὶ ὑπέρβη λαΐνον οὐδόν.
 Τὸν δὲ πολὺ πρώτη εἶδε τροφὸς Εὐρύκλεια,
 κύεα καστορῦσα θρόνοις ἐν δαιδαλέοισιν.
 Δακρύσασα δ' ἔπειτ' ἰδὺς κίον· ἄμφι δ' ἄρ' ἄλλαι
 δμῶαί· Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος ἡγερέθοντο
 35 καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι κεφαλὴν τε καὶ ὤμους.
 Ἥ δ' ἵεν ἐκ θαλάμοιο περίφρων Πηνελόπεια,
 Ἀρτέμιδι ἱκέλῃ ἢ χυρσῇ Ἀφροδίτῃ·
 ἄμφι δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πτήχεε δακρύσασα·
 κύσσε δὲ μιν κεφαλὴν τε καὶ ἄμφοι φάεα καλὰ
 40 καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἥλῃες, Τηλέμαχε, γλυκερόν φάος. Οὐ σ' ἔτ' ἔγωγε
 ὀφείσθαι ἐφάμην, ἐπεὶ ὄγχε νηὶ Πύλῳνδε
 λάθρη, ἐμεῦ ἀέκῃτι, φίλου μετὰ πατρός· ἀκούη.
 Ἄλλ' ἄγε μοι κατάλεξον, ὅπως ἦντ' ὅπως ὀπωπῆς.
 45 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 μῆτερ ἐμὴ, μή μοι γόον ὀρνυθὶ μῆδ' ἐμοὶ ἥτορ
 ἐν στήθεσιν ὄρινε, φυγόντι περ αἰπὺν ὀλεθρον·
 ἀλλ' ὑδρηνάμενη, καθαρὰ χροὶ εἴμαθ' ἐλοῦσα,
 [εἰς ὑπερῷ· ἀναβάσας σὺν ἄμφιπόλοισι γυναιξίν]
 50 εὖγεο πᾶσι θεοῖσι τελέεσσας ἑκατόμβας
 βῆξειν, αἰ κέ ποθι Ζεὺς ἄντιτα ἔργα τελέσῃ.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἀγορὴν ἐξελεύσομαι, ὅρρα καλέσω
 ξείνων, ὅτις μοι κείθεν ἔμ' ἔσπετο δεῦρο κίοντι.
 Τὸν μὲν ἐγὼ προὔπειμ'· αὖ σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν·
 55 Πείραιον δὲ μιν ἡνώγεα προτὶ οἶκον ἀγοντα
 ἐνδουκίως φιλεῖν καὶ τιέμεν, εἰς ὅκεν ἔλθω.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
 Ἥ δ' ὑδρηνάμενη, καθαρὰ χροὶ εἴμαθ' ἐλοῦσα
 εὖγετο πᾶσι θεοῖσι τελέεσσας ἑκατόμβας
 60 βῆξειν, αἰ κέ ποθι Ζεὺς ἄντιτα ἔργα τελέσῃ.

videat; non enim ipsam ante cessaturam puto
 a-ploratuque tristi, fletuque lacrimoso,
 quam ipsum me aspexerit; sed tibi-quidem sic præcipio :
 hospitem infelicem duc in urbem, ut illic
 victum mendicet : dabit autem ei, quicunque voluerit,
 panem et poculum : mihi vero haudquaquam licet omnes
 homines sustinere, habenti quidem dolores animo.
 Hospes autem si valde irascatur, gravius hoc ipsi
 erit : certe enim mihi gratum est vera loqui.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 o amice, neque sane ipse detineri cupio :
 mendico melius est in urbe, quam in agris,
 cibum mendicare; dabit autem mihi, quicunque voluerit.
 Non enim, apud stabula ut-maneam, amplius ea-ætate, sum
 quo imperanti hero in-omnibus paream.
 Sed vade; me vero ducet vir hic, quem tu jubes,
 statim, postquam igue caluero, teporque factus-fuerit;
 valde enim hæc vestimenta habeo mala : cavendum ne me
 conficiat] frigus matutinum; procul autem urbem dicitis esse.

Sic dixit : Telemachus vero per stabulum ivit,
 velociter pedibus progrediens; mala autem procis serebat.
 Sed postquam pervenerat ad-ædes habitantibus-commodas,
 hastam quidem statuit ad columnam inclinans,
 ipse autem intro ibat, et transgressus-est lapideum limen.

Hunc vero longe prima vidit nutrix Euryclea,
 pelles sternens sedibus in artificiosis.
 Lacrimans autem deinde recta ad eum ivit; circumque alie
 ancillæ Ulyssis audentis-animi congregabantur,
 et osculabantur ei amplectantes caputque et humeros.

Atque egrediebatur e thalamo prudens Penelope,
 Dianæ similis, aut aureæ Veneri :
 circum vero filium dilectum jecit brachia lacrimans;
 osculataque-est ipsi caputque et ambo lumina pulcra,
 et ejulans verbis alatis eum allocuta-est :

Venisti, Telemache, dulcis lux! Non te amplius ego
 visuram me putabam, postquam iveras nave in-Pylum
 clam, me invita, dilecti ad-quærendam patris famam.
 Sed age mihi narra, quemadmodum tibi-contigit videre.

Illam autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] mater mea, ne mihi fletum excita, neu mihi cor
 in pectoribus commove, elapso licet grave exitium :
 sed lota, puris corpori vestimentis sumtis,
 [in cænaculum ubi-ascenderis cum famulis mulieribus,]
 vove omnibus diis perfectas hecatombas
 te sacrificaturam, sicubi Jupiter vindictæ opera perfecit.
 At ego ad-forum transibo, ut vocem
 hospitem, qui me illinc una secutus-est huc venientem.
 Illum quidem ego præmisi cum eximiis sociis;
 Piræum autem ipsum jussi ad domum ducentem
 cum-cura amico-tractare et honorare, donec ipse venissem.

Sicigitur locutus est; huic vero non-evolans erat sermo (i. e.
 tacuit).] Ipsa vero lota, puris corpori vestimentis sumtis,
 vovebat omnibus diis perfectas hecatombas
 se sacrificaturam, sicubi Jupiter vindictæ opera perficeret.

Τηλέμαχος δ' ἄρ' ἔπειτα δι' ἐκ μεγάροιο βεδήκει,
 ἔγχος ἔχων· ἅμα τῷγε κύνες πόδας ἄργοι ἔποντο.
 Θεοπεσίην δ' ἄρα τῷγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη·
 τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θεῶντο.
 65 Ἄμφι δέ μιν μνηστῆρες ἀγήνορες ἡγερέθοντο,
 ἔσθλ' ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδόμεον.
 Αὐτὰρ δὲ τῶν μὲν ἔπειτα ἀλεύατο πούλῳν δμῖλον,
 ἄλλ', ἵνα Μέντωρ ἦστο καὶ Ἀντίφος ἡδ' Ἀλιθέρσις,
 ὅτε οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώιοι ἦσαν ἑταῖροι,
 70 ἔνθα καθέζετ' ἰὼν· τοὶ δ' ἐξερέεινον ἕκαστα.
 Τοῖσι δὲ Πείραιος δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἦλθεν,
 ξείνον ἄγων ἀγορήνδε διὰ πταλιν' οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 Τηλέμαχος ξείνοιο ἐκὰς τράπετ', ἄλλα παρέστη.
 Τὸν καὶ Πείραιος πρότερος πρὸς μῦθον εἶπεν·
 75 Τηλέμαχ', αἰψ' ὄτρυνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα γυναῖκας,
 ὥς τοι δῶρ' ἀποπέμψω, ἃ τοι Μενέλαος ἔδωκεν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
 Πείραι', οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
 Εἰ κεν ἐμὲ μνηστῆρες ἀγήνορες ἐν μεγάροισιν
 80 λάθρῃ κτείναντες πατρώια πάντα δάσυνται,
 αὐτὸν ἔχοντά σε βούλομαι ἐπαυρέμεν, ἢ τινα τῶνδε·
 εἰ δέ κ' ἐγὼ τούτοις φόνον καὶ Κῆρα φυτεύσω,
 δὴ τότε μοι χαίροντι φέρειν πρὸς δώματα χαίρων.
 Ὡς εἰπὼν ξείνον ταλαπείριον ἦγεν ἐς οἶκον.
 85 Αὐτὰρ ἔπει δ' ἵκοντο δόμους εὐναιετάοντας,
 χλαῖνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
 ἐς δ' ἀσπαμίνθους βάντες εὐέεστας λούσαντο.
 Τοὺς δ' ἔπει οὖν ὁμῶαί λούσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ,
 ἄμφι δ' ἄρα χλαῖνας οὐλας βάλλον ἡδὲ χιτῶνας·
 90 ἔκ δ' ἀσπαμίνθου βάντες ἐπὶ κλισμοῖσι καθίζον.
 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῖῃ, ὑπὲρ ἀργυρεῖοι λέβητος,
 νύψασθαι παρὰ δὲ ξεστήν ἑτάνυσσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα,
 95 εἰδὼτα πολλὰ ἐπιθείσα, χαριζομένη παρεόντων.
 Μητήρ δ' ἀντίον ἔχε παρὰ σταθμὸν μεγάρου,
 κλισμῷ κεκλιμένη, λέπτ' ἡλάκατα στρωφῶσα.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἔαλλον.
 Αὐτὰρ ἔπει πόσιος καὶ ἔδης τῶς ἐξ ἔρον ἔντο,
 100 τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε περίφρων Πηνελόπεια·
 Τηλέμαχ', ἦτοι ἐγὼν ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα
 λέξομαι εἰς εὐνήν, ἣ μοι στονόςεσσα τέτυκται,
 αἰεὶ δάκρυα ἔμοισι πεφυρμένη, ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς
 ὤχεθ' ἄμ' Ἀτρεΐδῃσιν ἐς Ἴλιον· οὐδέ μοι ἔτλης,
 105 πρὶν ἔλθειν μνηστῆρας ἀγήνορας ἐς τὸδε δῶμα,
 νόστον σοῦ πατρὸς σάφα εἰπέμεν, εἴ ποὺ ἀκουσας.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
 τοιγάρ ἐγὼ τοι, μήτερ, ἀληθεῖην καταλέξω.
 Ὀχόμεν' ἔς τε Πύλον καὶ Νίστορα, ποιμένα λαῶν·
 110 δεξιόμενος δέ με κείνος ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν
 ἐνδυκέως ἐφίλει, ὥς τε πατὴρ ἐὼν υἱά,
 ἐλθόντα χρόνιον νέον ἀλλοθεν· ὥς ἐμὲ κείνος
 ἐνδυκέως ἐκόμιζε σὺν υἱάσι κυδαλίμοισιν.
 Αὐτὰρ Ὀδυσσεύς ταλασίφρονος οὔ ποτ' ἐφασκεν,

Telemachus autem deinde per domum *transiens* exivit, hastam habens : unaque eum canes pedibus veloces sequebantur.] Divinam autem gratiam in-eum defudit Minerva ; eumque inde omnes populi aaventem admirabantur. Circa vero ipsum proci illustres congregabantur, bona prædicantes, mala autem mentibus profunde-cogitabant. Atque ille horum quidem inde declinabat magnum cœtum, sed, ubi Mentor sedebat, et Antiphus, et Halitherses, qui-quidem ei a principio paterni erant amici, illic consedit adiens : illi autem interrogabant singula. Ad-hos vero Piræus hasta-inclitus prope venit, hospitem ducens ad-concionem per urbem : neque adhuc diu Telemachus ab-hospite procul aversus-erat, sed ei astitit. Hunc et Piræus prior sermone allocutus-est :

Telemache, statim jube-ire meam ad domum mulieres, ut tibi dona remittam, quæ tibi Menelaus dedit.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-est :] Piræe, non enim scimus, quomodo erunt hæc opera. Si forte me proci illustres in ædibus clam interfecto, paterna omnia dividerint, ipsum habentem te malo iis frui, quam aliquem horum : sin autem ego his cædem et mortem struxero, tum demum mihi gaudenti fer ad ædes gaudens.

Sic locutus, hospitem ærumnosum duxit in domum.

Ac postquam pervenerant ad-ædes habitantibus-commodas, lænas quidem deposuerunt in solisque sedibusque ; inque balnea ingressi bene-polita lavati-sunt.

Hos autem postquam famulæ laverant et unxerant oleo, circum eos deinde lænas villosas jecerunt et tunicas ; e balneoque ipsi egressi in solis consedere.

Aquam autem ancilla gutturnio infundebat ferens, pulcro, aureo, super argenteum lebetem, ad-lavandum ; juxtaque politam extendit mensam.

Panem autem verecunda proma apposuit ferens, ferculis multis impositis, largiens de-præsentibus.

Mater vero ex-averso sedebat ad postes domus solio inclinata, tenuia pensa versans.

Hi autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant, illis sermones exorsa-est prudens Penelope :

Telemache, sane ego in-cenaculum ubi-ascendero, decumbam in lectum, qui mihi luctuosus factus-est, semper lacrimis meis imbutus, ex quo Ulysses abiit cum Atridis ad Illium : nec mihi sustinulisti, antequam venirent proci illustres in hanc domum, reditum tui patris aperte dicere, sicuti audivisti.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-est:] enimvero ego tibi, mater, verum enarrabo.

Ivimus inque Pylum, et ad Nestorem, pastorem virorum ; exceptum autem me ille in excelsis ædibus cum-cura amice-tractabat, tanquam pater suum filium, reversum sero recens aliunde : sic me ille sedulo curabat, ipse cum filiis gloriosis. At de-Ulysse audentis-animi minime dicebat,

- 115 ζωοῦ οὐδὲ θανόντος, ἐπιχθονίῳν τευ ἀκοῦσαι·
ἀλλά μ' ἐς Ἀτρεΐδην, δουρικλειτὸν Μενέλαον,
ἵπποισι προῦπεμψε καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν.
Ἐνδ' ἴδον Ἀργεῖν Ἑλένην, ἥς εἵνεκα πολλὰ
Ἀργεῖοι Τρῳῆς τε θεῶν ἰότητι μόγησαν.
- 120 Εἶρετο δ' αὐτίκ' ἔπειτα βοῇν ἀγαθὸς Μενέλαος,
ὅττευ χρῆζιν ἰομένη Λακεδαίμονα διὰν·
αὐτὰρ ἐγὼ τῷ πᾶσαν ἀληθείην κατέλεξα·
καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
- Ἵππότοί, ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
125 ἤθελον εὐνηθῆναι, ἀνάκτιδες αὐτοὶ ἰόντες.
Ὡς δ' ὅππῃ ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος
νεβρὸς κοιμήσασα νηγεγενῆς γαλαθηνὸς
κνημοὺς ἐξερέσῃ καὶ ἀγκέα ποιήεντα
βοσκομένη, ὃ δ' ἔπειτα ἐὼν εἰς ἡλυθεν εὐνήν,
- 130 ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν·
ὥς Ὀδυσσεὺς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐφῆσε.
Αἱ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπὸλλον,
τοῖος ἐὼν οἷός ποτ' εὐκτιμένη ἐνὶ Λέσβῳ
ἔξ Ἑριδὸς Φιλομηλείδῃ ἐπάλασεν ἀναστὰς,
- 135 καὶ δ' ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί,
τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεύς·
πάντες κ' ὠκύμοροι τε γενοῖατο πικρόγαμοί τε.
Ταῦτα δ', ἃ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσαιο, οὐκ ἂν ἔγωγε
ἄλλα παρέξ εἵποιμι παρακλιδὸν οὐδ' ἀπατήσω·
- 140 ἀλλὰ τὰ μὲν μοι εἶπε γέρον ἄλιος νημερτῆς,
τῶν οὐδὲν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος οὐδ' ἐπικεύσω.
Φῆ μιν ὅγ' ἐν νήσῳ ἰδεῖν κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα,
Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς, ἥ μιν ἀνάγκη
ἴσχει· ὃ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι·
- 145 οὐ γάρ οἱ παρά νῆς ἐπῆρετμοι καὶ ἑταῖροι,
οἳ κέν μιν πέμπουσιν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Ὡς ἔφατ' Ἀτρεΐδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος.
Ταῦτα τελευτήσας νέομην· ἔδοσαν δέ μοι οὖρον
ἀθάνατοι, τοί μ' ὥκα φίλην ἐς πατρίδ' ἐπεμψαν.
- 150 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι νόρρινεν.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
Ἵγύναι αἰδοίη Λαερτιάδῃ Ὀδυσσεύς,
ἥτοι ὅγ' οὐ σάφα οἶδεν· ἐμείο δὲ σύνθεο μῦθον·
ἀτρεκέως γάρ σοι μαντεύσομαι οὐδ' ἐπικεύσω.
- 155 Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίη τε τράπεζα
ἰστίη τ' Ὀδυσσεὺς ἀμύμονος, ἦν ἀφικάνω,
ὥς ἥτοι Ὀδυσσεὺς ἦδη ἐν πατρίδι γαίῃ
ἤμενος ἢ ἔρπων, τάδε πευθόμενος κακὰ ἔργα,
ἔστιν, ἀτὰρ μνηστῆρσι κακὸν πάντεσσι φυτεύει·
- 160 οἷον ἐγὼν οἰωνὸν εὖσσέλμου ἐπὶ νηὸς
ἤμενος ἐφρασάμην καὶ Τηλεμάχῳ ἐγεγώνευον.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίρρων Πηνελόπεια·
αἱ γὰρ τοῦτο, ζεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἴη·
τῷ κε τάχα γνοίης φιλότῃ τέ πολλά τε δῶρα
- 165 ἐξ ἐμεῦ, ὥς ἂν τίς σε συναντόμενος μακαρίζοι.
Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Μνηστῆρες δὲ πάροινεν Ὀδυσσεὺς μεγάροιο
ὀίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέησιν ἰέντες,

nec vivo nec mortuo, terrestrium ex-nullo se audivisse :
sed me ad Atriden, hasta-inclytum Menelaum ,
cum-equis dimisit et curribus coagmentatis.
Illic vidi Argivam Helenam, cujus gratia multa
Argivi Trojanique deorum voluntate laborarunt.
Interrogabat vero statim deinde bello strenuus Menelaus,
cujusnam rei indigens venissem Lacedaemonem divinam :
at ego ei omnem veritatem enarravi :
et tunc me verbis respondens allocutus-est :
Dii-boni ! profecto valde fortis viri in lecto
volverunt cubare, imbelles ipsi quum-sint.
Sicut autem quando in lustris cerva fortis leonis
hinnulos ubi-cubare-fecerit recens-natos, lactentes ,
saltus investigat et valles herbosas
pascens, hic vero statim suum ingressus-est cubile,
ambobusque illis saevam mortem infert :
ita Ulysses illis saevam mortem inferet.
Utinam enim, Jupiter pater, et Minerva, et Apollo,
talis existens, qualis olim bene-aedificata in Lesbo
ex contentione cum-Philomelide luctatus-est surgens,
prostravitque eum fortiter, gavisī-sunt autem omnes Achivi ;
talis existens cum-procis versaretur Ulysses ;
omnes et brevis-aevis fierent et amaris-nuptiis.
Ista vero, quae me interrogas et precaris, non ego
alia praeter verum dixero declinando, nec te decipiam :
sed quae quidem mihi dixit senex marinus verax,
horum nullum tibi ego celabo verbum, neque occultabo.
Dixit ipsum is in insula se vidisse duos dolores habentem,
Nymphae in aedibus Calypsus, quae ipsum necessitate
detinet : ille vero non potest suam in-patriam terram venire :
non enim ei adsunt naves remigio-instructae et socii,
qui ipsum devehant super lata dorsa maris.
Sic dixit Atrides, hasta-inclytus Menelaus.
His peractis redii : dederunt autem mihi ventum-secundum
immortales, qui me celeriter dilectam in patriam misere.
Sic dixit : illi autem animum in pectoribus commovebat.
Inter-hos vero et locutus-est Theoclymenus deo-similis :
O uxor veneranda Laertiadae Ulyssis,
nempe ille non clare novit ; meo autem attende sermone :
vere enim tibi vaticinabor, neque occultabo.
Scial nunc Jupiter primum deorum, hospitalisque mensa
focusque Ulyssis exinui, ad-quem veni ,
quod sane Ulysses jam in patria terra
sedens, vel reptans, haec audiens mala opera ,
est, at procis malum omnibus serit :
talem ego avem bonis-transtis-instructa in navi
sedens observavi, et Telemacho nuntiavi.
Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
utinam enim hoc, hospes, verbum perfectum esset :
ita cito sentires amicitiamque, multaque dona acciperes
ex me, ut aliquis te occurrens beatum-diceret.
Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
Proci autem ante Ulyssis domum
discis delectabantur et hastilibus jaculantes ,

ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, ὅθι περ πάρος ὕβριν ἔχουσιν.
 170 Ἄλλ' ὅτε δὴ δειπνηστος ἦεν, καὶ ἐπῆλυθε μῆλα
 πάντοθεν ἐξ ἀγρῶν, οἳ δ' ἤγαγον, οἳ τὸ πάρος περ,
 καὶ τότε δὴ σπῖν ἔειπε Μῑδῶν· ὃς γὰρ βᾶ μάλιστα
 ἤνδανε κηρύκων καὶ σπῖν παρεγίνετο δαιτί·
 Κούροι, ἐπειδὴ πάντες ἐτέρφθητε φρέν' ἀέθλοις,
 175 ἔρχεσθε πρὸς δῶμαθ', ἵν' ἐντυνόμεθα δαίτα·
 οὐ μὲν γὰρ τι χερίων ἐν ὄρῃ δειπνον ἔλῃσθαι.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἀνσπάντες ἔβαν πείθοντό τε μύθῳ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἵκοντο δόμους εὐναιεστώοντας,
 χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισίους τε θρόνους τε·
 180 οἳ δ' ἔρρουον δις μεγάλους καὶ πίνους αἶγας,
 ἔρρουον δὲ σῦας σιάλους καὶ βοῦν ἀγελαίην,
 δαίτ' ἐντυνόμενοι. — Τοὶ δ' ἐξ ἀγροῖο πόλινδε
 ὠτρύνοντι· Ὀδυσσεύς τ' ἵεναι καὶ διος ὑφορβός.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
 185 Ξεῖν', ἐπεὶ ἄρ δὴ ἔπειτα πόλινδ' ἵεναι μενεαίνεις
 σήμερον, ὡς ἐπέτελλεν ἀναξ ἑμός — ἦ σ' ἂν ἔγωγε
 αὐτοῦ βουλομένη σταθμῶν ρυτῆρα λιπέσσαι·
 ἀλλὰ τὸν αἰδέομαι καὶ δεῖδια, μή μοι ὅπισσω
 νεκρὴν χαλεπαὶ δέ τ' ἀνάκτων εἰσὶν βροτοῖσι —
 190 ἀλλ' ἄγε νῦν ἴομεν· δὴ γὰρ μέμλωκε μάλιστα
 ἡμᾶρ· ἀτὰρ τάχα τοι ποτὶ ἔσπερα βίγῃον ἔσται.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 γινώσκω, φρονέω· τάγε δὴ νοέοντι κελύειν. [σεύς·
 Ἄλλ' ἴομεν· σὺ δ' ἔπειτα διαμπερές ἡγεμόνευε.
 195 Δὸς δέ μοι, εἴ ποθὶ τοι ῥόπαλον τετμημένον ἔστιν,
 σκηρίπτεσθ', ἐπειὴ φατ' ἀρισφαλὲ' ἔμμεναι οὐδόν.
 Ἦ ῥα καὶ ἀμφ' ὤμοισιν ἀεικάς βάλλετο πτήρην,
 πυκνὰ ῥωγαλέην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ.
 Εὐμαῖος δ' ἄρα οἳ σκηπτρον θυμῆρες ἔδωκεν.
 200 Τὸν βήτην σταθμὸν δὲ κύνας καὶ βιώτορες ἄνδρες
 ῥύατ', ὅπισθε μένοντες· ὃ δ' ἐς πόλιν ἦγεν ἀνακτα,
 πτωχῶν λευγαλέω ἐναλίγκιον ἠδὲ γέροντι,
 σκηπτρόμενον· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροὶ εἴματα ἔστο.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ στείχοντες δόδον κᾶτα παιπαλόεσσαν.
 205 ἄσπετος ἔγγυς ἔσαν καὶ ἐπὶ κρήνην ἀφίκοντο
 τυκτὴν, καλλίροον, ὅθεν ὑδρεύοντο πόλιται,
 τὴν ποίησ' Ἰθακὸς καὶ Νήριτος ἠδὲ Πολύκτωρ·
 ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰγείρων ὕδατοτρεφέων ἦν ἄλσος,
 πάντοσε κυκλοτερές, κατὰ δὲ ψυχρὸν ῥέεν ὕδωρ
 210 ὑψόθεν ἐκ πέτρης· βωμὸς δ' ἐφύπερθε τέτυκτο
 Νυμφαίων, ὅθι πάντες ἐπιβρέζεσκον ὁδίται·
 ἐνθα σφέας ἐκίχαν' υἱὸς Δολιῖο Μελανθεύς,
 αἶγας ἄγων, αἳ πᾶσι μετέπρεπον ἀπολλοῖσιν,
 δειπνον μνηστήρεσσιν· ὧς δ' ἄμ' ἔποντο νομῆες.
 215 Τοὺς δὲ ἰδὼν νεῖκεσσαν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν,
 ἐκπαγλὸν καὶ ἀεικές· ὄρινε δὲ κῆρ Ὀδυσῆας·
 Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ κακὸς κακὸν ἡγήλαζεν·
 ὡς αἰεὶ τὸν ὅμοιον αἶνε θεὸς ὡς τὸν ὅμοιον.
 Πῇ δὴ τόνδε μολοβρὸν ἄγεις, ἀμέγαρτε συβώτα,
 220 πτωχὸν ἀνιήρην, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα;
 ὃς πολλῆς φιλίῃσι παραστὰς θλίψεται ὅμως,
 αἰτίων ἀκόλους, οὐκ ἄσπρας οὐδὲ λῆβητας·

in fabrefacto pavimento, ubi pridem insolentiam excercebant.
 Sed quando jam cœnæ-tempus erat, et advenerunt pecudes
 undique ex agris (ii autem agebant eas, qui et antea):
 tum vero ipsis dixit Medon; hic etenim maxime
 placebat præconum, et ipsis aderat in-convivio:
 Juvenes, postquam-jam omnes delectati-estis animo certa-
 minibus,] ite ad ædes, ut paremus convivium:
 nequaquam enim malum est in tempore cœnam capere.
 Sic dixit: illi autem surgentes abibant, parebantque sermo-
 ni.] Ao postquam venerant in-ædes habitantibus-commodas,
 lænas quidem deposuerunt in sedilibusque soliisque;
 ipsi autem mactabant oves magnas et pingues capras,
 mactabantque sues pingues, et bovem armentalem,
 convivium parantes. Illi vero ex agro ad-urbem
 properabant-ire, Ulyssesque et divinus subulcus.
 Inter-eosque sermones exorsus-est subulcus, princeps viro-
 rum:] Hospes, quia jam subinde ad-urbem ire cupis
 hodie, sicut jussit dominus meus (certe te ego
 hic mallet stabulorum custodem relictum-esse:
 sed illum vereor, et timeo, ne me postea
 objurget: graves vero dominorum sunt increpationes):
 sed age nunc eamus: jam enim præterit maxima-ex-parte
 dies; at cito tibi ad vesperam frigidius erit.
 Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 cognosco, sapio; hæc jam intelligenti præcipis.
 Sed eamus; tu autem deinde perpetuo præci.
 Da vero mihi, sicubi baculum tibi cæsum est,
 ad-innitendum; quoniam dicitis valde-lubricum esse viam.
 Dixit, et circum humeros turpem sibi-jaciebat peram
 crebris-locis laceram; inerat vero tortile lorum-ad-suspenden-
 dum.] Eumæus autem inde ei baculum animo-gratum dedit.
 Hi iverunt: stabulum vero canes et pastores viri
 custodiebant, pone manentes; ipse autem in urbem ducebat
 regem,] mendico misero similem et seni,
 baculo innitentem: turpia autem circa corpus vestimenta in-
 dutus-erat.] Sed quando jam vadentes viam per asperam
 urbem prope erant, et ad fontem pervenerant
 structum, pulcre-fluentem, unde aquabantur cives,
 quem fecit Ithacus, et Neritus, ac Polycctor;
 circum vero alnorum aquis-nutritarum erat nemus,
 undique rotundum, defluebatque frigida aqua
 alte ex petra: ara autem supra facta-erat
 Nympharum, ubi omnes sacra-faciebant viatores:
 illic ipsos assecutus-est filius Dolii Melantheus,
 capras agens, quæ omnibus antecellebant gregibus,
 cœnam procis; duo autem una sequebantur pastores.
 Illos autem conspicatus increpuit, verbum dixit et elocutus-
 est,] vehementer et indigne: commovebat vero cor Ulyssis:
 Nunc quidem sane cum-maxime malus malum ducit:
 adeo semper similem ducit deus ad similem.
 Quoniam jam hunc voracem ducis, nihili subulce,
 mendicium molestum, conviviolorum contaminatorem?
 qui multis postibus astans atteret humeros,
 petens frustra, non tripodas, neque lebetas;

τόν κ' εἴ μοι δότῃς σταθμῶν ῥυτῆρα λιπέσθαι
 σηκοχόρον τ' ἔμμεναι θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι·
 225 καί κεν ὁρὸν πίνων μεγάλῃν ἐπιγουνίδα θεῖτο.
 Ἄλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κάκ' ἔμμεθεν, οὐκ ἐθέλῃσαι
 ἔργον ἐποίχεσθαι, ἀλλὰ πτώσων κατὰ δῆμον
 βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἦν γαστέρ' ἀναλτον.
 Ἄλλ' ἐκ τοῖ ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 230 αἶ κ' ἔλθῃ πρὸς δώματ' Ὀδυσσεύς τοῖοιο,
 πολλά οἱ ἀμφὶ κάρη σφέλα ἀνδρῶν ἐκ παλαμῶν
 πλευράι ἀποτρίψουσι δόμον κάτα βαλλομένοιο.
 Ὡς φάτο· καὶ παριὼν λάξ ἀνθοῖεν ἀφραδίῃσιν
 ἰσχύϊ· οὐδὲ μιν ἐκτὸς ἀταρπνιτοῦ ἐστουφίλειεν,
 235 ἀλλ' ἔμμεν' ἀσφαλῶς· ὁ δὲ μερμηρίξεν Ὀδυσσεύς,
 ἡ δὲ μεταίξας ῥοπάλῳ ἐκ θυμὸν ἔλοιτο
 ἢ πρὸς γῆν ἐλάσειε κάρη, ἀμφοῦδς ἀείρας.
 Ἄλλ' ἐπετοίμησε, φρεσὶ δ' ἔσχετο· τὸν δὲ συβώτης
 νείκεσ' ἐζάντα ἰδὼν μέγα δ' εὖζατο, χεῖρας ἀνασχών·
 240 Νύμφαι κρηναῖαι, κοῦραι Διὸς, εἰποτ' Ὀδυσσεύς
 ὕμν' ἐπὶ μηρί' ἔκχε, καλύψας πόινι δημῶν,
 ἀρνῶν ἡδ' ἐρίφων· τόδε μοι κρηνῆνατ' ἐέλωρ,
 ὥς ἔλθοι μὲν κείνος ἀνὴρ, ἀγαγοὶ δὲ εἰ δαίμων·
 τῷ κέ τοι ἀγλαΐας γε διασκεδάσειεν ἀπάσας,
 245 τὰς νῦν ὑβρίζων φορέεις, ἀλαλήμενος αἰεὶ
 ἄστυ κάτ'· αὐτὰρ μῆλα κακοὶ φθείρουσι νομῆες.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν·
 ὦ πόποι, ὅσον ἔειπε κύνων, δλοφῶτα εἰδῶς·
 τὸν ποτ' ἐγὼν ἐπὶ νηὸς εὐσέλιμοιο μελαίνης
 250 ἄζω τῇλ' Ἰθάκης, ἵνα μοι βίσιον πολὺν ἄλφοι.
 Αἶ γὰρ Τηλέμαχον βάλοι ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 σήμερον ἐν μεγάροις ἢ ὑπὸ μνηστῆρσι δαμείῃ,
 ὥς Ὀδυσσῆι γε τηλοῦ ἀπώλετο νόστιμον ἦμαρ.
 Ὡς εἰπὼν τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, ἦκα κιόντας,
 255 αὐτὰρ ὁ βῆ· μάλα δ' ὤκα δόμους ἔκτανεν ἀνακτος.
 Αὐτίκα δ' εἰσὼ ἱέν, μετὰ δὲ μνηστῆρσι καθίζεν,
 ἀντίον Εὐρύμαχου· τὸν γὰρ φίλεσκε μάλιστα.
 Τῷ πάρα μὲν κρειῶν μοῖραν θέσαν, οἱ πονέοντο·
 σίτον δ' αἰδοίῃ ταμῇ παρέθηκε φέρουσα
 260 ἔδμεναι. Ἀγχίμολον δ' Ὀδυσσεύς καὶ διὸς ὑφορβὸς
 στήτην ἐρχομένῳ· περὶ δὲ σφας ἤλυθ' ἰωὴ
 φόρμιγγος γλαφυρῆς· ἀνὰ γὰρ σφισι βάλλετ' ἀεΐδων
 Φημίος· αὐτὰρ ὁ χεῖρὸς ἐλὼν προσέειπε συβώτην·
 Εὐμαί', ἦ μάλα δὴ τάδε δώματα κάλ' Ὀδυσσῆος·
 265 ρεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐσὶ καὶ ἐν πολλοῖσιν ἰδέσθαι.
 Ἐξ ἑτέρων ἕτερ' ἐστίν· ἐπῆσκηται δέ οἱ αὐλῇ
 τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι, θύρα δ' εὐερχέες εἰσὶν
 διαιδίδες· οὐκ ἂν τίς μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιτο.
 Γινώσκω δ', ὅτι πολλοὶ ἐν αὐτῷ δαῖτα τίθενται
 270 ἄνδρες· ἐπεὶ κνίσῃ μὲν ἀνῆνοθεν, ἐν δὲ τε φόρμιγγι
 ἡπύει, ἦν ἄρα δαίτι θεοὶ ποίησαν ἑταίρην.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συβῶτα·
 ρεῖ' ἔγνω· ἐπεὶ οὐδὲ τά τ' ἄλλα πέρ' ἐσσι' ἀνοήμων.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ φραζώμεθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
 275 Ἦέ σὺ πρῶτος ἐξελθε δόμους εὐναιεταόοντας,
 ὕστεο δὲ μνηστῆρας, ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ·

hunc si mihi dares stabulorum custodem ut-relinquam,
 chortisque-curator ut-sit, frondemque hædis ferat;
 tum serum bibens, magnum sibi femur efficeret.

Sed quandoquidem sane opera mala didicit, non vult
 opus-rusticum obire, sed mendicans per populum
 mavult petendo pascere suum ventrem insatiabilem.
 Verum tibi edico, hoc vero et perfectum erit:
 si iverit ad ædes Ulyssis divini,
 multa ei circum caput *facta* scabella virorum e manibus
 latera deterent per domum percussi.

Sic dixit, et accedens ei calce insultavit per-insipientiam
 in-coxam; nec-tamen ipsum a-semita deturbavit,
 sed is manebat firme; ac deliberabat Ulysses,
 utrum irruens baculo animum ei eriperet,
 an ad terram dejiceret caput, circa-solum sublato.
 Sed pertulit, animoque cohibuit-se; illum vero subulcus
 increpuit contra intuitus; valdeque precatus-est, manibus sub-
 latis:] Nymphæ fontanæ, filiæ Jovis, si-unquam Ulysses
 vobis femora combussit, cooperta pingui adipe,
 agnorum et hædorum, hoc mihi perficite votum,
 ut veniat quidem ille vir, adducat autem ipsum deus:
 ita tibi fastus utique dissiparit omnes,
 quos nunc contumeliosus fers, vagans semper
 per urbem; at pecudes mali perdunt pastores.

Hunc autem rursus allocutus-est Melanthius, pastor capra-
 rum:] dii boni! quale dixit canis, exitiosa sciens!
 quem aliquando ego in navi bonis-transstris nigra
 agam longe ab-Ithaca, ut mihi opes multas *venditis* paret.
 Utinam enim Telemachum interficeret argenteo-arcu-Apollo
 sic hodie in ædibus, vel a procis domaretur,
 sicut Ulyssi quidem procul perijt reditus dies.

Sic locutus, hos quidem liquit illic, lente euntes,
 at ipse abivit; valde autem celeriter ad ædes pervenit regis.
 Statim autem introivit, et inter procos consedit,
 e-regione Eurymachi; hunc enim diligebat maxime.
 Ei quidem carniū partem apposuerunt ii qui ministrabant;
 panem autem verecunda proma apposuit ferens,
 ad-comedendum. Prope vero Ulysses et divinus subulcus
 steterunt venientes; circumvenit autem ipsos sonus
 citharæ cavæ: nam illis incipiebat canere
 Phemius: atque ille manu prehensum allocutus-est subul-
 cum:] Eumæe, certe omnino hæ *sunt* ædes pulcræ Ulyssis:
 facile autem dignoscendæ sunt etiam inter multas visu.
 Ex aliis aliæ *ædes* sunt: instructa-est autem ei aula
 muro et septis: januæ vero bene-obseptæ sunt
 bifores; haud-quisquam eam vir insultaverit.
 Cognosco autem, quod multi in ipsa convivia instruunt
 viri; quoniam nidor quidem ascendit, intus autem cithara
 sonat, quā utique convivio dii fecerunt sociam.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce:
 facile nosti; quippe neque in-aliis quidem *rebus* es stultus.
 Sed age jam consulemus, quomodo futura-sint hæc opera.
 Vel tu primus ingredere ædes habitantibus-commodas,
 inferque-te procis; ego autem relinquer hic:

εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἐγὼ δ' εἴμι προπάραθεν
 μηδὲ σὺ δηθύνειν, μήτις σ' ἔκτοσθε νηΐσας
 ἢ βάλλῃ ἢ ἐλάσῃ· τάδε σε φράζεσθαι ἀνωγα.
 290 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 γιγνώσκω, φρονέω· τάγε δὴ νοέοντι κελεύεις.
 Ἄλλ' ἔργου προπάραθεν, ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ.
 Οὐ γάρ τι πηγήων ἀδαήμων οὐδὲ βολάων·
 τολμήεις μοι θυμὸς, ἔπει κακὰ πολλὰ πέπονθα
 295 κύμασι καὶ πολέμῳ· μετὰ καὶ τότε τοῖσι γενέσθω.
 Γαστέρα δ' οὐπωκ ἔστιν ἀποκρύψαι μεμαυῖαν,
 οὐλομένην, ἣ πολλὰ κακὰ ἀνθρώποισι δίδωσιν·
 τῆς ἔνεκεν καὶ νῆες εὐζυγοὶ δπλίζονται
 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον, κακὰ δυσμενέσσιν φέρουσαι.
 300 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἄν δὲ κύνων κεφαλὴν τε καὶ οὐατα κείμενος ἔσχεν,
 Ἄργος, Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος, ὅν ῥά ποτ' αὐτὰς
 θρέψε μὲν, οὐδ' ἀπόνητο· πάρος δ' εἰς Ἴλιον ἱρὴν
 ὦχετο. Τὸν δὲ πάραθεν ἀγίνεσκον νέοι ἄνδρες
 305 αἶγας ἐπ' ἀγροτέρας ἡδὲ πρόκας ἡδὲ λαγυσοῦς·
 δὴ τότε καίτ' ἀπόθεστος ἀποιοχομένοιο ἀνακτος
 ἐν πολλῇ κόπρῳ, ἣ οἱ προπάροιθε θυράων
 ἡμιόνων τε βοῶν τε ἄλις κέχυτ'· ὅρρ' ἂν ἄγοιεν
 δμῶες Ὀδυσσεὺς τέμενος μέγα κοπρίσσοντες·
 310 ἔνθα κύνων καίτ' Ἄργος, ἐνὶ πλείους κυνорαιστέων.
 Δὴ τότε γ' ὥς ἐνόησεν Ὀδυσσεὺς ἐγγὺς εἶντα,
 οὐρῇ μὲν ῥ' ὄγ' ἔσσην καὶ οὐατα χάββαλεν ἄμφω,
 ἄσπον δ' οὐκέτ' ἔπειτα δυνήσατο οἷο ἀνακτος
 ἐλθέμεν· αὐτὰρ ὁ νόσφιν ἰδὼν ἀπομόρφητο δάκρυ,
 315 ρεῖα λαθὼν Εὐμαῖον· ἄφαρ δ' ἔρεεμένο μῦθω·
 Εὐμαί', ἡ μάλα θαῦμα, κύνων δὲ καίτ' ἐνὶ κόπρῳ,
 καλὸς μὲν δέμας ἐστίν, ἀτὰρ τόδε γ' οὐ σάφα οἶδα,
 εἰ δὴ καὶ ταχὺς ἔσχε θέειν ἐπὶ εἰδῇ τῷδε,
 ἢ αὐτως, οἷόι τε τραπέζῃς κύνες ἀνδρῶν
 320 γίγνοντ'· ἀγλαΐης δ' ἔνεκεν κοιμέουσιν ἀνακτες.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συβῶτα·
 καὶ λίην ἀνδρός γε κύνων ἔδε τῇλε θανόντος.
 Εἰ τοῖόςδ' εἴη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ ἔργα,
 οἷόν μιν Τροίηνδε κύνων κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
 325 αἰψὰ κε θήσαιο, ἰδὼν ταχυτέτα καὶ ἀλκήν.
 Οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκε βαθείης βένθεσιν ὕλης
 κνώδαλον, ὅττι δίοιτο· καὶ ἴχνησι γὰρ περιήδη·
 νῦν δ' ἔχεται κακότητι· ἀναξ δέ οἱ ἄλλοθι πάτρης
 ὤλετο· τὸν δὲ γυναῖκες ἀκηδέες οὐ κοιμέουσιν.
 330 Δμῶες δ' εὖτ' ἂν μηκέτ' ἐπικρατέωσιν ἀνακτες,
 οὐκέτ' ἔπειτ' ἐθέλουσιν ἐναίσια ἐργάζεσθαι.
 Ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαίνονται εὐρύσπα Ζεὺς
 ἀνέρος, εὖτ' ἂν μιν κατὰ δούλιον ἥμαρ ἔλθῃν.
 Ὡς εἰπὼν εἰς ἥλιε δόμους εὐναετάροντας·
 335 βῆ δ' ἰθὺς μεγάρῳ μετὰ μνηστῆρας ἄγαιούς.
 Ἄργον δ' αὖ κατὰ Μοῖρ' ἔλαβεν μέλανος θανάτοιο,
 αὐτίκ' ἰδόντ' Ὀδυσῆα λεικοστῶ ἐνιαυτῷ.
 Τὸν δὲ πολὺ πρῶτος ἶδε Τηλέμαχος θεοειδῆς
 ἐργόμενον κατὰ δῶμα συβῶτην· ὥκα δ' ἔπειτα
 340 νεῦσ', ἐπὶ οἷ καλέσας· ὁ δὲ παπτήνας ἔλε δῖον

si vero vis, mane, egoque ibo prae :

neu tu morare, ne-quis te extra conspicatus
vel percutiat, vel pellat ; hæc te considerare jubeo.

Huic autem respondit deinde audens divinus Ulysses :
cognosco, sapio ; hæc jam intelligenti præcipis.

Sed i prae, ego autem relinquer hic.

Non enim omnino plagarum inscius sum, neque ictuum :
patiens mihi animus, quoniam mala multa passus-sum
undis et bello ; cum illis et hoc quoque fiat.

Ventrem autem haudquaquam licet abscondere avidum,
perditum, qui multa mala hominibus dat :
cujus gratia et naves bonis-transiris-instructæ armantur,
pontum super infructuosum, mala inimicis ferentes.

Sic hi quidem talia inter se dicebant.

Atque canis caputque et aures jacens erexit,
Argus, Ulyssis audentis-animi, quem quondam ipse
nutravit quidem, neque eo fruitus-est ; prius vero ad Ilium sa-
crum] abiit. Hunc autem antea ducere-solebant juvenes viri
capras in silvestres, et cervos, et lepores :

tum vero jacebat neglectus, absente domino,
in multo stercore, quod ei ante fores
mulorumque boumque abunde fusus-erat ; donec auferrent
servi Ulyssis prædium magnum stercoraturi :

illic canis jacebat Argus, plenus ricinorum.

Tunc vero, ut agnovit Ulyssem prope stantem,
cauda quidem iste adulatus-est, et aures dejecit ambas ;
prope autem non-amplius tum potuit suum dominum
venire : at hic seorsum conspicatus abstersit lacrimam,

facile latens Eumæum ; statim autem interrogabat sermone :
Eumæe, certe omnino mirandum, canis hic jacet in fimo ;
pulcer quidem corpore est, at hoc non clare scio,
si utique et velox fuerit cursu cum forma hac,
an sic, quales quidem mensales canes virorum
sunt ; deliciarum vero gratia eos nutriunt domini.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce :
et sane viri canis hic est procul mortui.

Si talis esset nunc et corpore, atque etiam operibus,
qualem ipsum Trojam profectus reliquit Ulysses,
statim admirareris, conspicatus velocitatem et robur.

Nequaquam enim effugiebat densæ in-profundis silvæ
bellua, quamcunque egisset ; nam etiam vestigiis eas perquam-
cognovit :] nunc autem tenetur malo : dominus vero seor-
sum a-patria] periit ; hunc autem mulieres negligentes non
curant.] Servi vero, quando non-amplius imperant domini,
non-amplius postea volunt justa operari.

Dimidium enim virtutis aufert late-sonans Jupiter
viro, quando ipsum servilis dies corripuerit.

Sic locutus, intravit ædes habitantibus-commodas ;
ivit autem recta per domum ad procos illustres.

Argum vero deinde fatum occupavit atræ mortis,
statim ut-viderat Ulyssem vigesimo anno.

Longe autem primus vidit Telemachus deo-similis
venientem per domum subulcum ; cito autem deinde ei
innuit, ad se vocans : isque ubi-circumspexerat, cepit œellam

κείμενον, ἔνθα δὲ δαιτὶρὸς ἐφίξεσκε, κρέα πολλὰ
δαιόμενος μνηστῆρσι, δόμον κατὰ δαινουμένοισιν·
τὸν κατέθηκε φέρων πρὸς Τηλέμαχοιο τράπεζαν
ἀντίον· ἔνθα δ' ἄρ' αὐτὸς ἐφέετο· τῷ δ' ἄρα κῆρυξ
335 μοῖραν ἔλὼν ἐτίθει κανέου τ' ἐκ σίτον αἰέρας.

Ἀγχίμολον δὲ μετ' αὐτὸν ἐδύσετο δώματ' Ὀδυσ-
πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιος ἡδὲ γέροντι, [σεύς,
σκηπτόμενος· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ γροῖ εἴματα ἔστο.
Ἰξε δ' ἐπὶ μελίνου οὐδοῦ ἔντοσθε θυράων,

340 κλινάμενος σταθμῷ κυπαρισίνῳ, ὃν ποτε τέκτων
ἔείσεν ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν.

Τηλέμαχος δ' ἐπὶ οἷ καλίσας προσέειπε συβώτην,
ἄρτον τ' οὔλον ἔλὼν περικαλλέος ἐκ κανέοιο
καὶ κρέας, ὅς οἱ χεῖρας ἐγάνθανον ἀμφιβαλόντι·

345 Δὸς τῷ ξείνῳ ταῦτα φέρων αὐτόν τε κέλευε
αἰτίζειν μάλα πάντας ἐποιοχόμενον μνηστῆρας·
αἰδῶς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ πρᾶναι.

ᾧς φάτο· βῆ δὲ συφορβός, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν·
ἀγχοῦ δ' ἰσταμένους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·

350 Τηλέμαχος τοι, ξεῖνε, διδοὶ τάδε, καί σε κελεύει
αἰτίζειν μάλα πάντας ἐποιοχόμενον μνηστῆρας·
αἰδῶ δ' οὐκ ἀγαθὴν φησ' ἔμμεναι ἀνδρὶ προίκτη· [σεύς

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
Zeύ ἀνα, Τηλέμαχόν μοι ἐν ἀνδράσιν ὀλβιον εἶναι,
355 καὶ οἱ πάντα γένοιθ', ὅσσα φρεσὶν ᾗσι μενοινᾷ.

Ἦ ῥα καὶ ἀμφοτέρῃσιν ἐδέξατο καὶ κατέθηκεν
αὐτὴ, ποδῶν προπάροιθεν, ἀεικελῆς ἐπὶ πῆρης.
Ἦσθιε δ', ὥς δ' τ' αἰοῖδός ἐνὶ μεγάροισιν αἰδεῖν.

Εὐθ' ὁ δεδειπνήκει, ὁ δ' ἐπαύετο θεῖος αἰοδός·
360 μνηστῆρες δ' ὑμᾶδῃσαν ἀνὰ μέγαρ'. — Λυτὰρ Ἀθήνη,
ἄγχι παρισταμένη, Λαερτιάδην Ὀδυσῆα
ὠτρυν', ὥς ἂν πύρνα κατὰ μνηστῆρας ἀγείροι
γνοίῃ θ', οἵτινές εἰσιν ἐναΐσιμοι, οἳ τ' ἀθέμιστοι·
ἀλλ' οὐδ' ὥς τιν' ἔμελλ' ἀπαλεξήσειν κακότητος.

365 Βῆ δ' ἵμεν αἰτήσων ἐνδὲξια φῶτα ἕκαστον,
πάντοσε χεῖρ' ὀρέγων, ὥς εἰ πτωχὸς πάλαι εἴη.

Οἱ δ' ἐλαίροντες δίδοσαν καὶ ἐθάμβεον αὐτόν·
ἀλλήλους τ' εἶροντο, τίς εἴη καὶ πόθεν ἔλθοι.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν·

370 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
τοῦδε περὶ ξείνου· ἦ γάρ μιν πρόσθεν ὄπωπα.

Ἦτοι μὲν οἱ δεῦρο συβώτης ἡγεμόνευεν·
αὐτὸν δ' οὐ σάφα οἶδα, πόθεν γένος εὖχεται εἶναι.

ᾧς ἔφατ'· Ἀντίνοος δ' ἔπρσιν νείκεσσε συβώτην·

375 ὦ ἀρίγνωτε συβῶτα, τίη δὲ σὺ τόνδε πόλινδε
ἤγαγες; ἢ οὐχ ἄλις ἤμιν ἀλήμονες εἰσι καὶ ἄλλοι,
πτωχοὶ ἀνιρροί, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρες;
ἢ ὄνοσαι, ὅτι τοι βίοντον κατέδουσιν ἀνακτος
ἐνθάδ' ἀγείρομενοι, σὺ δὲ καὶ ποθὶ τόνδ' ἐκάλεσας;

380 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβῶτα·
Ἄντιν', οὐ μὲν καλὰ καὶ ἐσθλὸς ἔων ἀγορεύεις·
τίς γάρ δὴ ξείνονα καλεῖ ἄλλοθεν αὐτὸς ἐπελθὼν
ἄλλον γ', εἰ μὴ τῶν, οἳ δημιοεργοὶ ἔασιν,
μάντιν ἢ ἱετῆρα κακῶν ἢ τέκτονα δούρων

facientem, ubi coquus insidere solebat, carnes multas
distribuens procis, in domo convivantibus :
hanc deposuit ferens ad Telemachi mensam
ex-adverso ; ibi vero ipse insedit : ei autem deinde præco
partem sumtam apposuit, e canistroque panem sublatum.

Proxime autem post illum ingressus est ædes Ulysses,
mendico misero similis et seni,
baculo innitens ; ac turpia circa corpus vestimenta indutus
erat.] Sedebat autem super fraxineum limen intra fores,
acclinatus post cupressæ, quem quondam faber
poliverat scite et ad perpendiculum exegerat.

Telemachus vero ad se vocatum allocutus est subulcum,
panemque totum ubi-sumserat perpulcro ex canistro,
et carnes, quantum ei manus capiebant comprehendenti :

Da hospiti hæc ferens, *inquit*, ipsumque jube
mendicare prorsus omnes obeuntem procos :
pudor autem non est bonus indigenti viro ut-adsit.

Sic dixit : ivit autem subulcus, postquam sermonem audie-
rat ;] prope vero stans verba alata *Ulyssi* dixit :

Telemachus tibi, hospes, dat hæc, et te jubet
mendicare, prorsus omnes obeuntem procos :
pudorem autem non bonum dicit esse vero mendico.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
Jupiter rex, *fac* Telemachum mihi inter viros beatum esse ;
et ei omnia fiant quæcunque mente sua agitat.

Dixit, et ambabus *manibus* accepit, et deposuit
ibidem, ante pædes, turpi super pera.

Comedebat autem, quamdiu cantor in ædibus canebat.

Quando ille cœnaverat, tum cessavit divinus cantor ;
proci vero tumultuati sunt per-ædes. At Minerva,
prope astans, Laertiaden Ulyssæm
concitavit, ut panes a procis colligeret,
cognosceretque, quinam essent justî, quique injusti :
sed neque sic quemquam exemtura erat malo.

Profectusque est ire petiturus dextrorsum a viro quoque,
undique manum porrigens, tanquam si mendicis olim fuis-
set.] Hi vero miserantes dabant, et admirabantur ipsum ;
inter-seque interrogabant, quisnam esset, et unde venisset.
His autem locutus est Melanthius, pastor caprarum :

Audite me, proci inclytæ reginæ,
hoc super hospite ; profecto enim ipsum antea vidi :
nempe ei huc subulcus dux-fuit :
ipsum autem non clare scio, unde se genere profiteatur esse.

Sic dixit : Antinous autem verbis objurgavit subulcum :
o notissime subulce, cur vero tu hunc in-urbem
duxisti ? an non satis nobis errone sunt et alii,
mendici molesti, conviviorum contaminatores ?
an parvi-pendis, quod tibi victum comedunt domini
hic congregati, tu vero etiam alicunde hunc vocasti ?

Eum autem respondens allocutus es, Eumæe subulce :
Antinoe, non quidem bona, etiamsi strenuus sis, loqueris :
quis enim demum hospitem vocat aliunde ipse eum adiens,
aliud scilicet, nisi eorum *aliquem*, qui artifices sunt,
vatem, vel medicum malorum, vel fabrum lignorum,

385 ἦ καὶ θέσπιν ἀοιδόν, ὃ κεν τέρπῃσιν αἰδῶν;
οὔτοι γὰρ κλητοὶ γε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν·
πτωχὸν δ' οὐκ ἂν τις καλέοι, τρύχοντά ἐ αὐτόν.
Ἄλλ' αἰεὶ χαλεπὸς περὶ πάντων εἰς μνηστῆρων
δμῶσιν Ὀδυσσεύς, πέρη δ' αὐτ' ἔμοι· αὐτὰρ ἐγὼ γε
390 οὐκ ἀλέγω, εἰς μοι ἐχέφρων Πηνελόπεια
ζῶει ἐνὶ μεγάροις καὶ Τηλέμαχος θεοειδής.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
σίγα, μὴ μοι τοῦτον ἀμείβεο πόλλ' ἐπέεσσιν·
Ἀντίνοος δ' εἰωθε κακῶς ἐρεθιζέμεν αἰεὶ
395 μῦθοισιν χαλεποῖσιν, ἐποτρύνει δὲ καὶ ἄλλους.

Ἦ ῥα καὶ Ἀντίνοον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἀντίνο', ἦ μευ καλὰ πατήρ ὥς κήδεαι υἱός,
ὃς τὸν ζείνων ἀνωγας ἀπὸ μεγάροιο διέσθαι
μῦθον ἀναγκαῖον· μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν.

400 Δός οἱ ἐλῶν· οὐ τοι φθονέω· κέλομαι γὰρ ἔγωγε·
μήτ' οὐν μητέρ' ἐμὴν ἄζευ τόγε μήτε τιν' ἄλλον
δμῶν, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσεύς θεῖοιο.
Ἄλλ' οὐ τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα·
αὐτὸς γὰρ φαγέμεν πολὺ βούλειαι ἦ δόμεν ἄλλω.

405 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος ἀπαμειβόμενος προσέειπεν·
Τηλέμαχ' ὑψαγόρη, μένος ἄσχετε, ποῖον ἔειπες.
Εἰ οἱ τόσσον ἅπαντες ὀρέξειαν μνηστῆρες,
καὶ κεν μιν τρεῖς μῆνας ἀπόπρωθεν οἶκος ἐρύκοι.

Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ ὀρθῶν ἐλῶν ὑπέφηνε τραπέζης
410 κείμενον, ᾧ δ' ἔπεχεν λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάζων.
Οἱ δ' ἄλλοι πάντες δίδωσαν, πλῆσαν δ' ἄρα πῆρην
σῖτου καὶ κρειῶν· τάχα δὴ καὶ ἐμελλεν Ὀδυσσεύς,
αὐτὶς ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, προικὸς γεύσεσθαι Ἀχαιῶν·
στῇ δὲ παρ' Ἀντίνοον καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

415 Δός, φίλος· οὐ μὲν μοι δοκέεις ὁ χάριστος Ἀχαιῶν
ἔμμεναι, ἀλλ' ὀριστος, ἐπεὶ βασιλῆϊ ἔοικας.
Τῷ σε γρηθ' δόμεναι καὶ λῶϊον, ἧ περ ἄλλοι,
σῖτου· ἐγὼ δέ κέ σε κλείω κατ' ἀπείρονα γαῖαν.
Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔνιαον
420 τολίβω φρονέον καὶ πολλᾶκι δόσκον ἀλήτηι,
οἷοι ὅποιοι εἰσι καὶ ὅτευ χειρρημένους ἔλθοι·
ἦσαν δὲ διμῶες μάλα μυριοὶ ἄλλα τε πολλὰ,
οἷσιν τ' εὖ ζῶουσι καὶ ἀρνεῖοι καλέονται.

Ἄλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων — ἤθελε γάρ που —
425 ὃς μ' ἄμα ληϊστῆρσι πολυπλάγκτοισιν ἀνῆκεν
Αἰγυπτόνδ' ἰέναι, δολιχὴν δδόν, ὅφρ' ἀπολοίμην·
στῆσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμπεριέλισσας.
Ἔνθ' ἦτοί μιν ἐγὼ κελόμην ἐρίπρας ἐταίρους
αὐτοῦ παρ νήεσσι μένειν καὶ νῆας ἐρυσθαί·

430 ὁπτήρας δὲ κατὰ σκοπιὰς ὠτρυνά νέεσθαι.
Οἱ δ' ὕβρει εἰζαντες, ἐπισπόμενοι μένει σφῶν,
αἴψα μάλ' Αἰγυπτίων ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγρούς
πύρθεον, ἐκ δὲ γυναῖκας ἄγον καὶ νήπια τέκνα
αὐτούς τ' ἐκτεινον· τάχα δ' ἐς πόλιν ἵκετ' αὐτή.

435 Οἱ δὲ βοῆς ἀτόντες ἄμ' ἡοὶ φαινομένην
ἦλθον· πλῆτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων
χαλκοῦ τε στεροπῆς· ἐν δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
φῶζαν ἔμοις ἐτάροισι κακὴν βάλεν, οὐδὲ τις ἔτλη

vel etiam divinum cantorem, qui delectet canens?

hi enim vocati utique *sunt* hominum super immensa terra :
mendicum vero nemo vocarit, attritum se ipsum.

Sed semper difficilis super omnes es procos
servis Ulyssis, præcipue vero mihi; at ego
non curo, quamdiu mihi prudens Penelope
vivit in ædibus, et Telemachus deo-similis.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
est :] tace, ne mihi huic responde multum verbis ;
Antinous autem consuevit male irritare semper
verbis asperis, incitatque etiam alios.

Dixit, et Antinoum verbis alatis allocutus-est :
Antinoe, profecto me bene, pater sicuti filium, curas,
qui *me* hospitem jubes a domo pellere
verbo violento : ne hoc deus perfecit !

Da ei *aliquid* sumtum ; non tibi invidéo ; jubeo enim ego :
neu jam matrem meam verere hac-*in-re*, neu quemquam
alium] servorum, qui in ædibus *sunt* Ulyssis divini.
Sed non tibi talis *est* in pectoribus cogitatio :
ipse enim comedere multo mavis, quam dare alii.

Illum autem rursus Antinous respondens allocutus-est :
Telemache altoiloque, animo indomite, quale dixisti !
Si ei tantum omnes præberent proci,
etiam ipsum tres menses procul-hinc domus detineret.

Sic igitur dixit ; et scabellum prehensum ostendit-desub
mensa,] jacens, cui quidem imponebat nitidos pedes epulans.
Ceteri autem omnes dabant impleveruntque inde peram
pane et carnis : cito sane et erat Ulysses,
rursus ad limen profectus, dona gustaturus Achivorum :
stetit autem juxta Antinoum, et ipsum sermone allocutus-
est :] Da, amice ; haud quidem mihi videris pessimus Achivorum
] esse, sed optimus, quoniam regi similis-es.

Ideo te oportet dare, et melius, quam alii quidem,
de-pane ; ego autem te laudabo per immensam terram.

Etenim ego aliquando domum inter homines habitabam
beatus divitem, et sæpe dabam erronei

tali, qualiscunque esset, et ejuscujusque rei indigens venis
set :] erant autem *mihi* servi valde plurimi, aliaque multa,
quibus quidem bene vivunt *homines*, et divites vocantur.

Sed Jupiter pessumdedit Saturnius (voluit enim fere),
qui me cum latronibus multivagis impulit
in-Ægyptum ire, longum iter, ut perirem :

statui vero in-Ægypto fluvio naves utrinque-recurvas.
Tunc quidem ego hortabar dilectos socios
illic apud naves ut-manerent et naves tuerentur ;
speculatores autem ad speculas jussi ire.

Hi vero insolentia cedentes, obsecuti impetui suo,
cito admodum Ægyptiorum virorum perpulcros agros
populabantur, ac mulieres abducebant et infantes liberos,
ipsosque interficiebant : cito vero in-urbem pervenit clamor.
Illi autem clamorem audientes simul cum aurora apparente
venerunt ; impletusque-est totus campus peditibusque et
equis,] ærisque fulgore : Jupiter autem gaudens-fulmib.
fugam meis sociis malam immisit ; nec quiequam sustinuit

- στήναι ἐναντίβιον· περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔσται.
 410 Ἐνθ' ἡμέων πολλοὺς μὲν ἀπέκτανον ὀξείῃ χαλκῷ,
 τοὺς δ' ἀναγον ζώους σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκη.
 Αὐτὰρ ἔμ' ἐς Κύπρον ξείνῳ δόσαν ἀντιάσαντι,
 Διμήτορι Ἰασίδῃ, δὲ Κύπρου Ἰφι ἀνασσειν
 ἔνθεν δὴ νῦν δεῦρο τόδ' ἵκω, πῆματα πάσχων.
 415 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
 τίς δαίμων τόδε πῆμα προσήγαγε, δαιτὸς ἀνίην;
 στήθ' οὕτως ἐς μέσσον, ἐμῆς ἀπάνευθε τραπέζης,
 μὴ τάχα πικρὴν Αἰγυπτον καὶ Κύπρον ἱκῆαι
 ὥς τις θαρσαλέος καὶ ἀναιδὴς ἐσσι προίκτης.
 420 Ἐξείης πάντεσσι παρίστασαι· οἱ δὲ διδοῦσιν
 μαψιδίως· ἐπεὶ οὐτις ἐπίσχεσις οὐδ' ἑλεγχὺς
 ἀλλοτρίων χαρίσασθαι, ἐπεὶ πάρα πολλὰ ἐκάστω.
 Τὸν δ' ἀναχωρήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ πόποι, οὐκ ἄρα σοίγ' ἐπὶ εἶδει καὶ φρένες ἦσαν·
 425 οὐ σύγ' ἂν ἐξ οἴκου σὺ ἐπιστάτῃ οὐδ' ἄλα δόξης,
 δὲ νῦν ἀλλοτρίοισι παρήμενος οὐτι μοι ἔτλης
 σίτου ἀποπριελὼν δόμεναι· τὰ δὲ πολλὰ πάρεστιν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀντίνοος δ' ἐχολώσατο κηρόβι μαλλον
 καὶ μιν ὑπόδρα ἰδὼν ἔπειτα πτερόεντα προσηύδα·
 430 Νῦν δὴ σ' οὐκέτι καλὰ δι' ἐκ μεγάρου γ' οἶω
 ἀψ' ἀναχωρήσειν, ὅτε δὴ καὶ οὐεῖδα βάζεις.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ θρήνων ἑλὼν βάλε δεξιὸν ὦμον,
 πρυμνότατον κατὰ νῶτον· ὃ δ' ἐστάθη ἤτε πέτρῃ
 ἔμπεδον· οὐδ' ἄρα μιν σφῆλιν βέλος Ἀντινόιο·
 435 ἀλλ' ἀέκων κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομεύων.
 Ἄψ δ' ὄγ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν κατ' ἄρ' ἔζετο, καὶ δ' ἄρα πῆρην
 θῆκεν εὐπλείην· μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπεν·
 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγακλείτης βασιλείης,
 ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 440 Οὐ μὰν οὐτ' ἄχος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν οὔτε τι πένθος,
 ὅππότε ἀνὴρ περὶ οἷσι μαχεϊόμενος κτεάτεσσιν
 βλήσεται, ἢ περὶ βουσὶν ἢ ἀργεννῆς ἰέεσσιν·
 αὐτὰρ ἔμ' Ἀντίνοος βάλε γαστέρος εἵνεκα λυγρῆς,
 οὐλομένης, ἢ πολλὰ κακὰ ἀνθρώποισι δίδωσιν.
 445 Ἄλλ' εἴ που πτωχῶν γε θεοὶ καὶ Ἑρινύες εἰσὶν,
 Ἀντίνοον πρὸ γάμοιο τέλος θανάτοιο κιχέη.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπίθεος υἱός·
 ἔσθι ἔχολος, ζεῖνε, καθήμενος, ἢ ἀπιθ' ἄλλῃ·
 μή σε νέοι διὰ δώματ' ἐρύσσωσ', οἳ ἀγορεύεις,
 450 ἢ ποδὸς ἢ καὶ χειρὸς, ἀποδρύψωσι δὲ πάντα.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως νεμέσθησαν·
 ὦδα δὲ τις εἶπασκε νέων ὑπερηγορόντων·
 Ἀντίνο', οὐ μὲν καλὰ ἔβαλες δύστηνον ἀλήτην,
 οὐλόμεν'· εἰ δὴ πού τις ἐπουράνιος θεός ἐστιν.
 455 Καί τε θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες ἀλλοδαποῖσιν,
 παντοῖοι τελέθοντες, ἐπιστροφῶσι πόληας,
 ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες.
 Ὡς ἄρ' ἔφην μνηστῆρες· ὃ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων.
 Τηλέμαχος δ' ἐν μὲν κραδίῃ μέγα πένθος ἔειπεν
 460 βλημένον· οὐδ' ἄρα δάκρυ χαμαὶ βάλεν ἐκ βλεφάρου,
 ἀλλ' ἀέκων κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομεύων.
 Τοῦ δ' ὅς οὐκ ἦκουσε περίφρων Πηνελόπεια

consistere contra; circum enim mala undique stabant.
 Ibi nostrum multos quidem interfecerunt acuto aere,
 alios vero abduxerunt vivos sibi operaturos necessitate.
 At me in Cyprum hospiti dederunt obviam-facto,
 Dmetori Iasidae, qui Cypro potenter imperabat:
 inde demum nunc huc venio, damna patiens.

Huic autem rursus Antinous respondit, dixitque:
 quis deus hanc pestem adduxit, convivii molestiam?
 sta sic in medium profectus, mea procul a mensa,
 ne cito in-amaram Ægyptum et Cyprum venias:
 adeo quidam audax et impudens es mendicus.
 Ordine omnibus astas: hi autem dant
 tenere; quia nulla est parsimonia, nec miseratio
 de-aliens largiendi; quoniam adsunt multa cuique.

Hunc autem retrogressus allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 dii boni! haud ergo tibi cum forma etiam mens erat:
 non tu-sane ex domo tuo supplicii vel salem dares,
 qui nunc alienis assidens, haud-quicquam mihi sustinuiisti
 de-pane delibatum dare; multa autem adsunt.

Sic dixit; Antinous vero iratus-est in-corde magis,
 et ipsum torve intuitus verbis alatis allocutus-est:

Nunc jam te non-amplius bene ex domo certe puto
 retro cessurum, quandoquidem jam et opprobria dicis.

Sic dixit; et scabello prehensio ei ferit dextrum humerum,
 extimum in dorsum: is autem stetit tanquam rupes,
 firmiter; nec sane ipsum commovit ictus Antinoi;
 sed tacite movit caput, mala profunde-cogitans.

Rursus autem ad limen profectus desidebat, atque inde po-
 ram] deposuit bene-plenam: inter procos vero locutus-est:

Audite me, proci inclytæ reginæ,
 ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet.

Nequaquam quidem dolor est in mente, neque omnino luctus,
 quando vir, pro suis pugnans possessionibus,
 percutitur, vel pro bovis, vel candidis ovibus:
 at me Antinous percussit ventrem ob malum,
 perditum, qui multa mala hominibus dat.

Sed sicubi mendicorum quidem dii et Erinnyes sunt,
 Antinonum ante nuptias finis mortis deprehendat.

Hunc autem rursus Antinous allocutus-est, Eupitheii filius:
 comedere tranquillous, hospes, sedens, aut abi alio;
 ne te juvenes per ædes trahant, qui-talia loquaris,
 vel pede, vel etiam manu; lacerent autem totum.

Sic dixit: illi vero omnes vehementer indignati-sunt;
 sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium:

Antinoe, non bene quidem percussisti infelicem erronem,
 perditæ; si forte quis cælestis deus sit!

Etenim dii, hospitibus similes peregrinis,
 omnimodos se-ferentes, versantur-per urbes,
 hominum insolentiamque et æquitatem inspicientes.

Sic igitur dicebant proci: ille autem non curabat verba;
 Telemachus vero in corde quidem magnum luctum alebat
 de-percussio; nec tamen lacrimam humi demisit et palpebris,
 sed tacite movit caput, mala profunde-cogitans.

Hunc autem postquam audiverat prudens Penelope

βλημένου ἐν μεγάρῳ, μετ' ἄρα δμῳῇσιν ἔειπεν·
 Αἶθ' οὕτως αὐτόν σε βάλοι κλυτότοξος Ἀπόλλων.
 495 Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύνομη ταμίη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Εἰ γὰρ ἐπ' ἄρῃσιν τέλος ἡμετέρῃσι γένοιτο·
 οὐκ ἂν τις τούτων γε εὐθρόνον Ἡῷ ἴκοιτο.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 μαί', ἐχθροὶ μὲν πάντες, ἔπει κακὰ μηχανώνονται·
 500 Ἀντίνοος δὲ μάλιστα μελαίνῃ Κηρὶ ἔοικεν.
 Ξείνος τις δύστηνος ἀλητεύει κατὰ δῶμα,
 ἀνέρας αἰτίζων· ἀχρημοσύνη γὰρ ἀνόνγει·
 ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐνέπλησάν τ' ἔδωσάν τε·
 οὗτος δὲ θρήνῳ πρυμνὸν βάλε δεξιὸν ὤμον.
 505 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς ἀγόρευε μετὰ δμῳῇσι γυναιξίν,
 ἡμένη ἐν θαλάμῳ· ὃ δ' ἐδείπνεε διὸς Ὀδυσσεύς·
 ἡ δ' ἐπὶ οἷα λέσασσα προσήυδα διὸν ὑπορβόν·
 Ἔρχεο, δι' Εὐμαίε, κίων τὸν ξείνον ἀνωχθεὶ
 ἔλθέμεν, ὅρα τί μιν προσπύτξομαι ἡδ' ἐρέωμαι,
 510 εἰ που Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος ἡλὲ πέπυσται
 ἢ ἴδεν ὀφθαλμοῖσι πολυπλάγκτω γὰρ ὅικεν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συδῶτα·
 εἰ γὰρ τοι, βασίλεια, σωπῆσειαν Ἀχαιοί·
 οἷ' ὅγε μυθεῖται, θελγοῖτό κε τοί φιλον ἦτορ.
 515 Τρεῖς γὰρ δὴ μιν νύκτας ἔχον, τρία δ' ἡματ' ἔρυξα
 ἐν κλισίῃ· πρῶτον γὰρ ἐμ' ἔκετο νηὸς ἀποδράς·
 ἀλλ' οὕτω κακότητά διήνυσεν ἦν ἀγορεύων.
 Ὡς δ' ὅτ' αἰοδὸν ἀνὴρ ποτιδέρεται, ὅτε θεῶν ἐξ
 αἰδοῖαι δεδαῖως ἔπει ἡμερόεντα βροτοῖσιν,
 520 τοῦ δ' ἄμωτον μεμάσιν ἀκούμενον, ὁππότε' αἰδοῖ·
 ὥς ἐμὲ κείνος ἔθηκε παρήμενος ἐν μεγάροισιν.
 Φησὶ δ' Ὀδυσσεὺς ξείνος πατρώϊος εἶναι,
 Κρήτῃ νικητῶν, ὅθι Μίνωος γένος ἐστίν.
 Ἔνθεν δὴ νῦν δεῦρο τόδ' ἔκετο πῆματα πάσχων,
 525 προσπροκυλινδόμενος στεῦται δ' Ὀδυσσεὺς ἀκοῦσαι,
 ἀγγού Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πτόνι δῆμῳ,
 ζωῶ· πολλὰ δ' ἀγεί κειμήλια δνδε δόμονδε.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 ἔρχεο, δεῦρο κάλεσσον, ἴν' ἀντίον αὐτὸς ἐνίστη.
 530 Οὗτοι δ' ἡὲ θύρῃσι καθήμενοι ἐψαάσθων
 ἢ αὐτοῦ κατὰ δώματ'· ἔπει σφίσι θυμὸς εὐφρων.
 Αὐτῶν μὲν γὰρ κτήματ' ἀκῆρατα κεῖτ' ἐνὶ οἴκῳ,
 σίτος καὶ μέθυ ἡδύ· τὰ μὲν οἰκήεις ἔδουσιν·
 οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεούμενοι ἡματὰ πάντα,
 535 βοῦς ἱερεῦοντες καὶ δις καὶ πίνοντας αἶγας,
 εἰλαπινάζουσιν πίνουσι τε αἶθρα ὀνόν,
 μαψιδῶς· τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται. Οὐ γὰρ ἐπ' ἀνὴρ,
 οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν, ἀρῆν ἀπὸ οἴκου ἀμύναι.
 Εἰ δ' Ὀδυσσεὺς ἔλθοι καὶ ἴκοιτ' ἐς πατρίδα γαίαν,
 540 αἰψά κε σὺν ᾧ παιδὶ βίας ἀποτίσεται ἀνδρῶν.
 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ μέγ' ἔπαρσεν· ἀμφὶ δὲ
 σμερδαλέον κονάβησε· γέλασσε δὲ Πηνελόπεια· [δῶμα
 αἶψα δ' ἄρ' Εὐμαῖον ἔπει πτερόεντα προσήυδα·
 Ἔρχεό μοι, τὸν ξείνον ἐναντίον ὅδε κάλεσσον.
 545 Οὐχ ὁράας, ὃ μοι υἱὸς ἐπέπταρε πᾶσιν ἐπεσσιν;
 τῷ κε καὶ οὐκ ἀτελής θάνατος μνηστῆρσι γένοιτο,

percussum in domo, inter ancillas proinde dixit :

Utinam sic ipsum te percuteret inclutus-arcu Apollo.

Hanc autem rursus Eurynome œconomia sermone allocuta-
 est:] Si enim votis exitus nostris adesset,
 haud quisquam horum ad-Auroram pulcro-œolio perveniret.

Hanc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
 nutrix, inimici quidem sunt omnes, quoniam mala machinan-
 tur:] Antinous vero maxime atræ morti similis-est.

Hospes quidam infelix vagatur per domum,
 a-viris petens; egestas enim eum jubet;
 ibi ceteri quidem omnes impleveruntque, dederuntque;
 hic autem scabello ei extimum percussit dextrum humerum.

Hæc quidem sic loquebatur inter famulas mulieres,
 sedens in thalamo; at cenabat divinus Ulysses :
 illa autem ad-se vocatum allocuta-est divinum subulcum :

Vade, divine Eumææ, profectus hunc hospitem jube
 venire, ut aliquatenus ipsum conveniam et interrogem,
 sicubi de-Ulysse audientis-animi vel audiverit,
 vel eum viderit oculis : multivago enim similis-est.

Hanc autem respondens allocutus-es, Eumææ subulce :
 utinam enim tibi, regina, tacerent Achivi :
 qualia hic loquitur, his mulceretur tibi carum cor.
 Tres enim jam ipsum noctes habui, tres autem dies detinui
 in casa : primum enim ad-me venit, a-nave aufugiens ;
 sed nondum calamitatem absolvit suam narrans.

Sicut autem quando cantorem vir aspicit, qui ex diis
 canit doctus carmina delectabilia mortalibus,
 hunc autem insatiabiliter cupiunt audire, quando canit :
 sic me ille mulcebat assidens in ædibus.

Dicit autem se Ulyssis hospitem paternum esse,
 in-Creta habitantem, ubi Minois genus est.
 Inde jam nunc huc venit ærumnas patiens,
 supplex-provolutus : affirmat autem de-Ulysse se audivisse,
 prope versante, Thesprotorum virorum in ubere populo,
 vivo : multas autem ducit res-pretiosas suam ad-domum.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
 vade, huc eum voca, ut coram ipse dicat.
 Hi autem vel in-foribus sedentes delectentur,
 vel illic in ædibus : quippe ipsis animus lætus est.

Ipsorum etenim possessiones integræ repositæ-sunt in domo
 cujusque,] panis et vinum dulce : ea quidem domestici ipso-
 rum edunt:] ipsi vero in nostram domum divertentes dies
 omnes,] boves mactantes, et oves, et pingues capras,
 epulantur, bibuntque nigrum vinum,
 temere; plurima autem absumuntur. Non enim adest vir,
 qualis Ulysses erat, malum a domo qui-arceat.
 Sin autem Ulysses redierit et pervenerit in patriam terram,
 statim cum suo filio injurias ulciscetur virorum.

Sic dixit : Telemachus autem alte sternuit; circumque do-
 mus] horrendum resonuit : risit vero Penelope;
 statimque deinde Eumæum verbis alatis allocuta-est :

Vade mihi, hospitem coram huc voca.

Nonne vides, quod mihi filius sternuit-ad omnia verba?
 ideo etiam non imperfecta mors procis fuerit,

πᾶσι μάλ', οὐδέ κέ τις θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξει.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 αἱ κ' αὐτὸν γνῶσι νημερτέα πάντ' ἐνέποντα,
 650 ἔσσω μιν χλαϊνὰν τε χιτῶνά τε, εἴματα καλά.
 Ὡς φάτο· βῆ δὲ συφορβός, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν·
 ἀγγυὸν δ' ἱσταίμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ξεῖνε πάτερ, καλέει σε περίρρων Πηνελόπεια,
 μήτηρ Τηλεμάχιοιο· μεταλλῆσαι τί ἐθιμὸς
 655 ἀμφὶ πόσει κέλεται, καὶ κῆδεά περ πεπαυῖη.
 Ἢ δέ κέ σε γνοίη νημερτέα πάντ' ἐνέποντα,
 ἔσσει σε χλαϊνὰν τε χιτῶνά τε, τῶν σὺ μάλιστα
 χρητίζεις· σίτον δὲ καὶ αἰτίζων κατὰ δῆμον,
 γαστέρα βοσκήσεις· δώσει δέ τοι, θεὸς κ' ἐθέλῃσιν.
 660 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Εὐμαί, αἴψα κ' ἐγὼ νημερτέα πάντ' ἐνέποιμι
 κούρη Ἰκαρίοιο, περίρρων Πηνελόπειη·
 οἶδα γὰρ εὖ περὶ κείνου, διμῆν δ' ἀνεδέγμεθ' οἷζύν.
 Ἄλλα μνηστῆρων χλαεπὸν ὑποδείδι' ὁμίλον,
 665 τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει.
 Καὶ γὰρ νῦν, ὅτε μ' οὗτος ἀνὴρ κατὰ δῶμα κιόντα
 οὔτι καχὸν ῥέξαντα βαλὼν δδύνῃσιν ἔδωκεν,
 οὔτε τι Τηλέμαχος τόγ' ἐπῆρκεσεν οὔτε τις ἄλλος.
 Τῷ νῦν Πηνελόπειαν ἐνὶ μεγάροισιν ἀνωγχε
 670 μέναι, ἐπειγομένην περ, ἐς ἥλιον καταδύντα·
 καὶ τότε μ' εἰρέσθω πόσιος πέρι νόστιμον ἦμαρ,
 ἀσπότερ' ἡ καθίσασα παραὶ πυρὶ· εἴματα γάρ τοι
 λύγρ' ἔχω· ὁσθα καὶ αὐτὸς, ἐπεὶ σε πρῶθ' ἰκέτευσα.
 Ὡς φάτο· βῆ δὲ συφορβός, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν.
 675 Τὸν δ' ὑπὲρ οὐδοῦ βάντα προσηύδα Πηνελόπεια·
 Οὐ σύγ' ἄγεῖς, Εὐμαίε· τί τοῦτ' ἐνόησεν ἀλήτης;
 ἦ τίνα που δαΐσας ἐξαΐσιον ἤε καὶ ἄλλως
 αἰδεῖται κατὰ δῶμα; κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης.
 Τῇνδ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβῶτα·
 680 μυθεῖται κατὰ μοῖραν, ἅπερ κ' οἴοιο καὶ ἄλλος,
 ὕβριν ἀλυσσάμενος ἀνδρῶν ὑπερηγορόντων.
 Ἄλλα σε μέναι ἀνωγεν ἐς ἥλιον καταδύντα.
 Καὶ δέ σοι ὧδ' αὐτῇ πολὺ κάλλιον, ὧ βασιλεια,
 οἴην πρὸς ξεῖνον φάσθαι ἔπος ἧδ' ἐπακοῦσαι.
 685 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίρρων Πηνελόπεια·
 οὐκ ἄρ' ὡς ξεῖνος οἴεται, ὅπερ ἂν εἴη·
 οὐ γὰρ πού τις ἐὼς καταθυγρῶν ἀνθρώπων
 ἀνέρες ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανώνονται.
 Ἢ μὲν ἄρ' ὡς ἀγόρευεν· ὁ δ' ὄχρητο δῖος ὕφορβός
 690 μνηστῆρων ἐς ὄμιλον, ἐπεὶ διεπέρφαδε πάντα.
 Αἴψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
 ἄγγι στήνιν κεραλῆν, ἵνα μὴ πευθοῖσθ' οἱ ἄλλοι·
 ὦ φίλ', ἐγὼ μὲν ἀπείμι, σῆς καὶ κείνα φυλάξων,
 σὸν καὶ ἐμὸν βίον· σοὶ δ' ἐνόαδε πάντα μελόντων.
 695 Αὐτὸν μὲν σε πρῶτα σώω καὶ φράζω θυμῷ,
 μή τι πάθῃς· πολλοὶ δὲ κακὰ φρονέουσιν Ἀχαιῶν·
 τοὺς Ζεὺς ἐξολέσειε πρὶν ἤμιν πῆμα γενέσθαι.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῶα·
 ἔσσεται οὕτως, ἄττα· σὺ δ' ἔργου δειλιήσας·
 οὐ ἧῶθεν δ' ἵέναι καὶ ἄγειν ἱερήϊα καλά·

omnibus prorsus, nec quisquam mortem et fatum evlitarit.
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reconde tua:
 si ipsum cognovero vera omnia dicentem,
 induam ipsum lænaque tunicaque, vestimentis pulcris.

Sic dixit: ivit vero subulcus, postquam sermonem audiverat;] propeque stans verbis alatis *Ulysses* allocutus est:

Hospes pater, vocat te prudens Penelope,
 mater Telemachi; sciscitari aliquid ipsam animus
 de marito jubet, quamvis dolores passa sit.

Si vero te cognoverit vera omnia dicentem;
 induet te lænaque tunicaque, quibus tu maxime
 indiges; panemque etiam petens per populum
 ventrem pasces: dabit vero tibi quicunque voluerit.

Hunc autem rursus allocutus est audens divinus *Ulysses*:
 Eumæe, statim ego vera omnia dicam
 filiæ Icarri, prudenti Penelopæ:
 novi enim bene de illo, parem autem sustinuimus ærumnam.
 Sed procorum difficiulum subtimeo cœtum;
 quorum injuriaque visque ad-ferreum cœlum pervenit.
 Etenim nunc, quando me hic vir per domum euntem,
 nihil mali quum-fecerim, percussus doloribus dedit,
 neque omnino Telemachus hoc prohibuit, nec quisquam alius.
 Ideo nunc Penelopen in ædibus hortare
 ut-maneat, festinans licet, in solis occasum:
 et tunc me interroget mariti de reductis die,
 propius ubi-collocarit ad ignem; vestimenta etenim
 mala habeo; nosti et ipse, quoniam te primum supplex-adii.

Sic dixit: ivit autem subulcus, ut hunc sermonem audierat.] Eum vero super limen profectum allocuta est Penelope:

Non tu *eum* ducis, Eumæe? quid hoc in-animi-induxit
 erro? utrum aliquem fere veritus supra-modum, an et aliter
 verecundatur in domo? malus autem est verecundus mendicus.]
 Hanc autem respondens allocutus es, Eumæe subulce:
 loquitur apposite, quæ quidem existimaret etiam alius,
 contumeliam vitans virorum superbientium.
 Sed te manere hortatur in solis occasum.

Et vero tibi sic ipsi *erit* multo melius, o regina,
 solam ad hospitem loqui verbum et ei auscultare.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope:
 non insipiens hic hospes suspicatur, quicunque demum sit;
 non enim usquam ulli sic mortalium hominum
 viri insolentes injusta machinantur.

Illa quidem sic locuta est; sed abibat divinus subulcus
 procorum in cœtum, postquam dixerat omnia.

Statim autem Telemachum verbis alatis allocutus est,
 prope admoto capite, ut ne audirent ceteri:

O dilecte, ego quidem discedam, sues et illa custoditurus,
 tuum et meum vicium; tibi autem hic omnia curæ-sunt.
 Ipsum quidem te primum serva, et considera in-animo,
 ne quid patiaris; multi vero mala cogitant Achivorum:
 quos Jupiter disperdat, antequam nobis calamitas fiat.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est:] erit sic, pater: tu vero vade merenda-sumta:
 mane autem veni et duc victimas pulcras;

αὐτὰρ ἐμολί τάδε πάντα καὶ ἀθανάτοισι μελήσει.

ᾧς φάθ'· ὁ δ' αὖτις ἄρ' ἔζετ' εὐξέστου ἐπὶ δίφρου·
πλησάμενος δ' ἄρα θυμὸν ἐδητύος ἡδὲ ποτῆτος
βῆ ῥ' ἵμεναι μεθ' ὕας· λίπε δ' ἔρκαά τε μέγαρόν τε,
606 πλείον δαιτυμόνων· οἳ δ' ὄρχησται καὶ αἰδοῖ
τέρπονται· ἦδη γὰρ καὶ ἐπὶ λυθε δέειλον ἤμαρ.

ΟΔΥΣΣΕΙΑ Σ.

Ὀδυσσέως καὶ Ἴρου πυγμῆ.

- Ἦλθε δ' ἐπὶ πτωχὸς πανδῆμιος, ὃς κατὰ ἄστῳ
πτωχεύεσσι· Ἰθάκης, μετὰ δ' ἐπεπε γαστέρι μάργῃ,
ἀζηχὲς φαγέμεν καὶ πικέμεν οὐδέ οἱ ἦν ἱς
οὐδὲ βίη· εἶδος δὲ μάλα μέγας ἦν δρᾶσθαι.
5 Ἀρναῖος δ' ὄνομ' ἔσχε· τὸ γὰρ θέτο πότνια μήτηρ
ἐκ γενετῆς· Ἴρον δὲ νέοι κίχλησκον ἅπαντες,
οὐνεκ' ἀπαγγέλλεσκε κίων, ὅτε πού τις ἀνώγει·
ὃς β' ἐλθὼν Ὀδυσσῆα διώκετο οἴο δόμοιο
καὶ μιν νεικεῖων ἔπεα περὸντα προσεγύδα·
10 Εἶχε, γέρον, προθύρου, μὴ δὴ τάχα καὶ ποδὸς ἔλκη·
οὐκ αἰεῖς, ὅτι δὴ μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες,
ἐλκέμεναι δὲ κέλονται; ἐγὼ δ' αἰσχύνομαι ἔμπη.
Ἄλλ' ἄνα, μὴ τάχα νῶϊν ἔρις καὶ χερσὶ γένηται.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
15 δαιμόνι, οὔτε τί σε βῆζω κακὸν οὔτ' ἀγορεύω, [σεύς·
οὔτε τινὰ φθονέω δόμεναι, καὶ πολλὰ ἀνελόντα.
Οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χεῖσεται· οὐδέ τί σε χρὴ
ἄλλοτριῶν φθονεῖν· δοκέεις δέ μοι εἶναι ἀλήτης
ὥς περ ἐγών· ὀδὸν δὲ θεοὶ μέλουσιν ὁπάειν.
20 Χερσὶ δὲ μῆτι λήην προκαλίσσο, μὴ με χολώσης,
μὴ σε γέρον περ ἐὼν σπῆθος καὶ χεῖλεα φύρσω
αἵματος· ἥσυχ' ἴθι δ' ἂν ἐμολί καὶ μάλλον ἔτ' εἴη
αὐρίον· οὐ μὲν γάρ τί σ' ὑποστρέψουσιν οἷω
δεύτερον ἐς μέγαρον Λαερτιάδῃ Ὀδυσσῆος.
25 Τὸν δὲ χολωσάμενος προσεφώνεεν Ἴρος ἀλήτης·
ὦ πόποι, ὡς δὲ μοιολοβρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει,
γρητὶ καμῖνοι ἴσος· ὃν ἂν κακὰ μητισαιμένη,
κόπτων ἀμφοτέρῃσι, χαμαὶ δέ κε πάντας ὀδόντας
γναθμῶν ἐξελάσσαιμι σὺς ὡς λιθιβοτείρης.
30 Ζῶσαι νῦν, ἵνα πάντες ἐπιγνώωσι καὶ οἶδε
μαρναμένους· πῶς δ' ἂν σὺ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχοιο;
ᾧς οἳ μὲν προπάροιθε θυράων ὕψηλάων
οὐδοῦ ἐπὶ ξέστοῦ πανθυμῶδ' ὀκρίδοντο.
Τοιῖν δὲ ξυνέχ' ἱερὸν μένος Ἀντινόοιο,
35 ἡδὺ δ' ἄρ' ἐκγέλασας μετεφώνει μνηστήρεσσιν·
ᾧ φίλοι, οὐ μὲν πῶς τι πάρος τοιοῦτον ἐτύχθη·
οἷην περὶ πάλιν θεὸς ἤγαγεν ἐς τόδε δῶμα.
Ὅ ξεινός τε καὶ Ἴρος ἐρίζοντο ἀλλήλοισιν
χερσὶ μαχήσασθαι· ἀλλὰ ξυνελάσσομεν ὥκα.
40 ᾧς ἐφάθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀνήϊξαν γελῶντες,
ἀμφὶ δ' ἄρα πτωχοὺς κακοεῖμονας ἡγερέθοντο.

at mihi hæc omnia et immortalibus curæ erunt.

Sic dixit; ille vero rursus consedit bene-polita in sella;
atque ubi-repleverat animum cibo et potu,
profectus est ire ad sues; liquitque septaque domumque,
plenam convivarum: hi autem saltatione et cantu
oblectabant-se: jam et enim advenit vespertinum tempus.

ODYSSEÆ XVIII.

Ulyssis et Iri pugilatus.

Advenit autem mendicus publicus, qui per urbem
mendicabat Ithacæ; excellebat vero ventre voraci,
indiesinenter ut-comederet et biberet; neque ei erat vis,
nec robur; specie autem valde magnus erat intuitu.
Arnaeus vero ei nomen erat: hoc enim imposuerat alma mater
ab ortu: Irum autem juvenes vocabant omnes,
quoniam nuntios referebat vadens, quando alicubi quis ju-
beret:] qui ubi-venerat, Ulyssem pellebat sua domo,
et ipsum objurgans verbis alatis allocutus est:

Recede, senex, a-vestibulo, ne jam cito et pede traharis:
non sentis, quod jam mihi innuunt omnes,
trahereque te jubent? ego autem verecundor nihilominus.
Sed surge, ne cito nobis contentio etiam manibus fiat.

Hunc autem torve intuitus allocutus est ingeniosus Ulysses:
miser, neque aliquid tibi facio mali, nec dico,
neque aliquem invideo *tibi* dare, etiam multa si-sumserit.
Limen autem ambos hoc capiet: neque omnino te oportet
de-alienis invidere: videris autem mihi esse erro,
sicut ego; opulentiam vero dii solent præbere.
Manibus autem nequaquam valde provoca, ne mihi iram-mo-
veas,] ne tibi, senex licet sim, pectus et labra fedem
sanguine; quies vero mihi etiam magis adhuc esset
cras: nequaquam enim *tum* te reversurum puto
iterum in domum Laertiadæ Ulyssis.

Hunc autem iratus allocutus est Irus mendicus:
dii boni, ut hic vorax volubiliter loquitur,
vetulæ camino-æsuæ similis; cui mala molirer,
verberans ambabus *manibus*, humum autem omnes dentes
maxillis excutere, suis sicut segetem-depascentis.
Accinge-te nunc, ut omnes cognoscant et hi nos
pugnantes: quomodo vero tu cum-juniori viro pugnaveris?

Sic hi quidem ante fores altas
limine in polito perquam-animose rixabantur.
Eos autem animadvertit sacra vis Antinoi,
suaviterque inde ridens allocutus est procos:

O amici, haud quidem unquam aliud antea tale factum est,
qualem *nunc* delectationem deus duxit in hanc domum.
Hospesque et Irus contendunt inter-se
adeo ut-manibus pugnatu sint: sed committamus eos ocyus.

Sic dixit: illi autem omnes surrexerunt ridentes,
circumque mendicos pannosos congregabantur.

- Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετήφη, Εὐπειθεὸς υἱός·
 Κέκλυτέ μευ, μνηστήρες ἀγήνορες, ὅρα τι εἴπω·
 γαστέρες αἶδ' αἰγῶν κέατ' ἐν πυρὶ τὰςδ' ἐπὶ δόρπῳ
 45 κατθέμεθα, κνίσης τε καὶ αἵματος ἐμπλήσαντες·
 ὀππότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται,
 τῶν ἦν κ' ἐθέλησιν ἀναστὰς αὐτὸς ἐλέσθω·
 αἰεὶ δ' αὖθ' ἡμῖν μεταδαίσεται, οὐδέ τιν' ἄλλον
 πτωχὸν ἔσω μίσγεσθαι ἐάσομεν αἰτήσοντα.
 50 Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
 Τοῖς δὲ δολοφρονέων μετέρη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ φίλοι, οὐτως ἐστὶ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχεσθαι
 ἄνδρα γέροντα, δῦν ἀρημένον· ἀλλὰ με γαστήρ
 ὀτρύνει κακοεργὸς, ἵνα πηγήσῃ δαμείω.
 55 Ἀλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὁμόσασατε καρτερόν δροκον,
 μή τις ἐπ' Ἴρω ἦρα φέρων ἐμὲ χειρὶ βαρεῖν
 πληῖξῃ ἀτασθαλίων, τούτῳ δέ με ἴφι δαμάσσει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀπώμουνον, ὥς ἐκέλευεν.
 [Αὐτὰρ ἐπεὶ δ' ὁμοσάν τε τελευτήσαν τε τὸν δροκον,]
 60 τοῖς δ' αὖτις μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο·
 Ξεῖν', εἰ σ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
 τοῦτον ἀλέξασθαι, τῶν δ' ἄλλων μήτιν Ἀχαιῶν
 δεῖδ'· ἐπεὶ πλεόνεσσι μαχήσεται, ἔς κέ σε θεῖνῃ.
 Ξεινοδόκος μὲν ἐγὼν ἐπὶ δ' αἰνεῖτον βασιλῆες,
 65 Ἀντίνοός τε καὶ Εὐρύμαχος, πεπνυμένω ἄμφω. [σεύς
 ζώσατο μὲν βράκειον περὶ μῆδεα, φαίνει δὲ μηροὺς
 καλοὺς τε μεγάλους τε, φάνεν δὲ οἱ εὐρέες ὦμοι
 στήθεά τε στιβαροὶ τε βραχίονες] αὐτὰρ Ἀθήνη
 70 ἄγχι παρισταμένη μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν.
 Μνηστήρες δ' ἄρα πάντες ὑπερπιάλως ἀγάσαντο·
 ὧδε δὲ τις εἶπεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 ἦ τάχα Ἴρος Αἴρος ἐπίσπαστον κακὸν ἔξει·
 οἴην ἐκ βράκειον ὃ γέρων ἐπιγουνίεω φαίνει.
 75 Ὡς ἄρ' ἔφην· Ἴρω δὲ κακῶς ὠρίνητο θυμός.
 Ἀλλὰ καὶ ὧς δρηστήρες ἄγον ζώσαντες ἀνάγκῃ,
 δευδιότα· σάρκες δὲ περιτρομέοντο μέλεσσι.
 Ἀντίνοος δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Νῦν μὲν μήτ' εἰς, βουγάϊε, μήτε γένοιο,
 80 εἰ δὴ τοῦτόν γε τρομέεις καὶ δευδιὰς αἰνῶς,
 ἄνδρα γέροντα, δῦν ἀρημένον, ἦ μιν ἱκάνει.
 Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 αἶ κέν σ' οὗτος νικήσῃ κρείσσων τε γένηται,
 πέμψω σ' ἤπειρόνδε, βαλὼν ἐν νηὶ μελαίνῃ,
 85 εἰς Ἐχέτον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων,
 ἔς κ' ἀπὸ ρίνα τάμησι καὶ οὐατα νηλεῖ χαλκῷ
 μῆδεά τ' ἐξερύσας δῶν κυσὶν ὦμα δάσασθαι.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἐτι μάλλον ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα·
 ἐς μέσσον δ' ἄναγον· τῷ δ' ἄμφω χεῖρας ἀνέσγων.
 90 Δὴ τότε μερμήριξε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 ἢ ἑλάσει, ὥς μιν ψυχὴ λίποι αὖθι πεσόντα,
 ἢ μιν ἦκ' ἑλάσειε τανύσαιεν τ' ἐπὶ γαίῃ.
 Ὡδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσατο κέρδιον εἶναι
 ἦκ' ἑλάσαι, ἵνα μή μιν ἐπιφρασσαῖατ' Ἀχαιοί.
 95 Δὴ τότε ἀνασχομένω, ὃ μὲν ἤλασε δεξιὸν ὦμον

- Inter hos autem Antinous locutus est, Eupithei filius :
 Audite me, proci illustres, ut aliquid dicam :
 ventres isti caprarum jacent in igne; quos in cornam
 deposuimus, pinguedine et sanguine impletos :
 uter vero vicerit, superiorque allero fuerit,
 eorum quem voluerit, surgens ipse eligat :
 semperque deinceps inter nos convivabitur; nec quenquam
 alium mendicum intus misceri nobis sinemus petiturum.
 Sic dixit Antinous : illis autem placebat sermo.
 Hos vero dolos-meditans allocutus est ingeniosus Ulysses :
 O amici, nequaquam æquum est cum-juniori viro pugnare
 virum senem, calamitate labefactatum; sed me venter
 instigat maleficus, ut plagis domer.
 Sed age nunc mihi omnes jurate firmum jusjurandum,
 ne quis Iro gratificans me manu robusta
 percutiat prævaricans, huic autem me violenter domet.
 Sic dixit : illi autem omnes abjurabant, sicut jubebat.
 [Ac postquam jurarant, peregrerantque jusjurandum,]
 Inter eos vero rursus locuta est sacra vis Telemachi :
 Hospes, si te jubet cor et animus generosus
 istum propellere, fac; ceterorum autem neminem Achivo-
 rum] time, quoniam cum-pluribus pugnabit, qui te percutiat.
 Hospitum-exceptor quidem ego sum; comprobant vero reges
 Antinousque et Eurymachus, prudentes ambo.
 Sic dixit : hi autem omnes comprobantur; atque Ulysses
 cinxit quidem se pannis circum genitalia, ostendebat vero fe-
 mora] pulcraque magna; nudati sunt autem ei lati humeri
 pectoraque, robustaque brachia : ac Minerva
 prope astans membra auclavit pastori virorum.
 Proci vero omnes vehementer admirati sunt :
 sic autem aliquis dicebat, intuitus propinquum alium :
 Certe cito Irus non-Irus accersitum malum habebit,
 quod-talem ex pannis senex coxam ostendit.
 Sic igitur dixere : Iro autem male commovebatur animus.
 Sed et sic famuli ducebant cinctum vi,
 timentem; carnes vero tremebant-circum membra.
 Antinous autem increpabat, verbumque dixit et elocutus est :
 Nunc quidem neque sis, jactator, nec natus-fueris,
 si profecto huncce tremis et times graviter,
 virum senem, calamitate labefactatum, quæ ipsum incessit.
 Sed tibi edicam, hoc vero et perfectum erit :
 si te hic vicerit, superiorque fuerit,
 mittam te in-continentem, conjectum in navem nigram,
 ad Echetur regem, hominum perniciem omnium,
 qui nasum abscindat et aures sævo ære,
 genitaliaque evulsa det canibus cruda discerpenda.
 Sic dixit : ei vero adhuc magis tremor subit membra :
 in medium autem eum duxerunt : illi vero ambo manus ele-
 varunt.] Tum vero deliberavit audens divinus Ulysses,
 utrum feriret, adeo-ut ipsum anima linqueret illic lapsum;
 an ipsum leviter feriret, extenderetque super terram.
 Sic autem ei cogitanti visum est satius esse,
 leviter ferire, ut ne ipsum cognoscerent Achivi.
 Tunc vero manibus elevatis, percussit ei dextrum humerum

Ἴρος, δ' δ' αὐχέν' ἔλασεν ὑπ' οὐατος, ὁστέα δ' εἴσω
 ἔθλασεν αὐτίκα δ' ἤλθε κατὰ στόμα φοῖνιον αἶμα·
 καὶ δ' ἔπει' ἐν κονίῃσι μακῶν, σὺν δ' ἤλασ' ὀδόντας,
 λακτίζων ποσὶ γαῖαν· ἀτάρ μνηστῆρας ἀγαυοὶ
 100 χεῖρας ἀνασχόμενοι γέλω ἐβανον. Αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ἔλκε δι' ἐκ προθύροιο, λαδὼν ποδός, ὅφρ' ἔκετ' αὐλήν,
 αἰθούσης τε θύρας· καὶ μιν ποτὶ ἐρκίον αὐλῆς
 εἶσεν ἀνακλίνας· σκῆπτρον δέ οἱ ἐμβαλε χεῖρι
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεια πτερόνεντα προσῆδα·

105 Ἐνταυθοὶ νῦν ἦσο, σῦας τε κύνεας τ' ἀπερύκων,
 μηδὲ σύγε ξείνων καὶ πτωχῶν κοῖρανος εἶναι,
 λυγρὸς ἔων· μή ποῦ τι κακὸν καὶ μεῖζον ἐπαύρη.

Ἡ βα καὶ ἀμφ' ὥμοισιν αἰεκέα βάλλετο πήρην,
 πυκνὰ βρωγαλέην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ.
 110 Ἀψ' δ' ὅγ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν κατ' ἄρ' ἔζετο· τοὶ δ' ἴσαν εἴσω
 ἡδὺ γελώντες καὶ δεικνόντων· ἐπέεσσιν·

Ζεὺς τοὶ δοίη, ξεῖνε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἅλλοι,
 ὅττι μάλιστ' ἐθέλεις καὶ τοι φίλον ἐπλετο θυμῷ,
 ὅς τοῦτον τὸν ἀναλτον ἀλητεύειν ἀπέπαυσας
 115 ἐν δῆμῳ· τάχα γάρ μιν ἀνάξομεν ἡπειρόνδε
 εἰς Ἑχέτον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων.

Ὡς ἄρ' ἔφην· χαίρεν δὲ κληιδόνι διος Ὀδυσσεύς.
 Ἀντίνοος δ' ἄρα οἱ μεγάλην παρὰ γαστέρα θῆκεν,
 ἐμπλείην κνίσσης τε καὶ αἵματος· Ἀμφινόμος δὲ
 120 ἄρτους ἐκ κανέοιο δῶμα παρέθηκεν αἰέρας
 καὶ δέπαι· χρυσέω δειδίσκετο φώνησέν τε·

Χαίρε, πᾶτερ ὦ ξεῖνε, γένοιτό τοι ἐς περ ὀπίσω
 ὁδός· ἀτάρ μὲν νῦν γε κακοῖς ἔχεις πολέεσσιν· [σεύς·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 125 Ἀμφινόμ', ἦ μάλα μοι δοκέεις πεπνυμένος εἶναι·
 τοίου γὰρ καὶ πατρός· ἐπεὶ κλέος ἐσλὸν ἄκουσον
 Νίσσον Δουλιχίῃα ἔνν τ' ἔμεν ἀφνειόν τε·
 τοῦ σ' ἐκ φασὶ γενέσθαι· ἐπηγῆ δ' ἀνδρὶ εἴδικας.
 Τοῦνεκά τοι ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἄκουσον·

130 οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο,
 πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἐπι πνεῖσι τε καὶ ἔρπει.
 Οὐ μὲν γὰρ ποτὲ φησι κακὸν πείσεσθαι ὀπίσω,
 ὅφρ' ἄρετὴν παρέχωσι θεοὶ, καὶ γούνατ' ὀρώρη·
 ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ λυγρὰ θεοὶ μάκαρες τελέσωσιν,
 135 καὶ τὰ φέροι ἀεκαζόμενος τετλητότι θυμῷ.

Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
 οἷον ἐπ' ἡμαρ ἄγῃσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτ' ἐμελλον ἐν ἀνδράσιν ὁλβιος εἶναι,
 πολλὰ δ' ἀτάσθαλ' ἔρεξα, βίη καὶ κάρτει εἰκων

140 πατρί τ' ἐμῷ πῖσυνος καὶ ἐμοῖσι κασιγνήτοισιν.
 Τῷ μῆτις ποτὲ πᾶμπαν ἀνὴρ ἀθεμίστιος εἶη,
 ἀλλ' ὅγε σίγη δῶρα θεῶν ἔχοι, ὅττι διδοῖεν.

Οἷ' ὁρώ μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανώνοντας,
 κτήματα κείροντας καὶ ἀτιμάζοντας ἄκοιτιν
 145 ἀνδρός, δν οὐκέτι φημί φίλων καὶ πατρίδος αἵης
 δηρὸν ἀπέσεσθαι· μάλα δὲ σχεδόν. Ἀλλὰ σε δαίμων
 οἴκαδ' ὑπεξαγάγοι, μηδ' ἀντιάσεις ἐκείνῳ,
 ὅπποτε νοστήσεις φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

Οὐ γὰρ ἀναιμωτὶ γε διακρινέσθαι οἶω

Irus; ille autem ei cervicem percussit sub aure, ossaque intus
 fregit : statim autem venit per os ruber sanguis :
 decidit vero is in pulveribus extensus, collisitque dentes,
 calcitrans pedibus terram : at proci illustres
 manibus sublati risu emoriebantur. Verum Ulysses
 eum trahebat per vestibulum, prehensum pede, donec veniret
 ad aulam] porticusque fores; et ipsum ad septum aulae
 statuit reclinatum; baculum autem ei injecit manu!,
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus est :

Hic nunc sede, canesque suesque abarcens;
 neu tu sane hospitum et mendicorum dominus esto,
 villis quum-sis; nec tibi quod malum etiam majus accipias.

Dixit, et circum humeros turpem sibi-jaciebat peram
 crebris locis laceram; cui tortile inerat lorum.
 Retro autem ipse ad limen profectus desidebat; illi autem ive-
 runt intro]suaviter ridentes, et eum blande-compellabant ver-
 bis:] Jupiter tibi det, hospes, et immortales dii alii,
 quodcunque maxime vis, et tibi gratum est animo;
 qui hunc insatiabilem a-mendicando cessare-fecisti
 in populo : cito enim ipsum ducemus in-continentera
 ad Echetur regem, hominum perniciem omnium.

Sic igitur dixere; gaudebat autem omine divinus Ulysses :
 Antinous vero ei magnum ventrem apposuit
 plenum pinguedineque et sanguine : Amphinomus vero
 panes ex canistro duos apposuit elevatos,
 et poculo aureo propinabat, dixitque :

Salve, pater o hospes, adsit tibi in posterum certe
 felicitas; at nunc quidem malis teneris multis.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 Amphinoma, certe valde mihi videris prudens esse;
 tali enim etiam patre es; quippe famam bonam audiebam,
 Nisum Dulichiensem bonumque esse divitemque;
 ex-hoc te dicunt natum-esse : disertum autem viro similis-es.
 Propterea tibi dicam; tu vero attende, et me audi :
 nihil imbecillius terra nutrit homine
 omnium, quæquæ super terram spirantque et serpunt.
 Nunquam enim putat malum passurum-esse se in-posterum,
 quamdiu felicitatem præbent dii, et genua vigent :
 sed quando demum et mala dii beati perficiunt,
 etiam hæc fert nolens patienti animo.

Talis enim mens est terrestrium hominum,
 qualem diem adducat pater hominumque deumque.
 Etenim ego quondam debebam inter homines beatus esse;
 multa autem injusta feci, viribus et robori obsequens,
 patreque meo fretus, et meis fratribus.
 Quare ne-quis unquam omnino vir injustus sit,
 sed ille silentio dona deorum habeat, quodcunque dent.
 Qualia video procos injusta machinantes,
 possessiones consumentes, et dedecorantes uxorem
 viri, quem non-amplius puto ab-amicis et patria terra
 diu abfuturum; valde vero prope esse. Sed te deus
 domum subducat, neque occurras illi,
 quando redierit dilectam in patriam terram.
 Non enim sine-cruore utique diremum-iri puto

150 μνηστῆρας καὶ κεῖνον, ἐπεὶ κε μέλαθρον ὑπέλθῃ.
 Ὡς φάτο· καὶ σπείσας ἔπιεν μελιθεῖα οἶνον·
 αἶψ' δ' ἐν χερσὶν ἔθηκε δέπας κοσμητόρι λαῶν.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ διὰ δῶμα, φίλον τετιγμένους ἦτορ,
 νευσάζων κεφαλῇ· δὴ γὰρ κακὸν ὄσσετο θυμός.
 155 Ἄλλ' οὐδ' ὥς φύγε Κῆρα· πέδησε δὲ καὶ τὸν Ἀθήνη,
 Τηλεμάχου ὑπὸ χερσὶ καὶ ἔγχρ' ἴφι δαμῆναι.
 Ἀψ' δ' αὐτίς κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ θρόνου, ἔθθεν ἀνέστη.
 Τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ ὅττι θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρονι Πηνελόπειῃ,
 160 μνηστῆρῃσι φανῆναι, ὅπως πετάσσει μάλιστα
 θυμὸν μνηστῆρων ἰδὲ τιμήσῃ· γένοιτο
 μάλλον πρὸς πόσιός τε καὶ υἱός ἢ πάρος ἦεν.
 Ἀχρεῖον δ' ἐγέλασεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Εὐρυνόμη, θυμός μοι ἐέλδεται, οὐτὶ πάρος γε,
 165 μνηστῆρῃσι φανῆναι, ἀπεχθονέμοις περ ἔμπης·
 παιδὶ δέ κεν εἵποιμι ἔπος, τό κε κέρδιον εἴη,
 μὴ πάντα μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὀμιλεῖν,
 οἷτ' εὖ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὅστις φρονέουσιν.
 Τῇ δ' αὖτ' Εὐρυνόμη ταμίη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 170 ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Ἄλλ' ἴθι καὶ σὺ παιδὶ ἔπος φάο, μὴδ' ἐπίκευθε,
 χρῶτ' ἀπονίψαμένη καὶ ἐπιχρίσασα παρειάς·
 νηυσὶ δακρυμένη πεφυρμένη ἀμφὶ πρόσωπα
 ἔρχε· ἐπεὶ κάκιστον πενθήμεναι ἄκρτον αἰεῖ.
 175 Ἦδῃ μὲν γάρ τοι παῖς τηλίκος, δν σὺ μάλιστα
 ἡρῶ ἀθανάτοισι γενεήσαντα ἰδέσθαι.
 Τῇ δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Εὐρυνόμη, μὴ ταῦτα παραυδα, κηδομένη περ,
 χρῶτ' ἀπονίπτεσθαι καὶ ἐπιχρίεσθαι ἀλοιφῇ·
 180 ἀγλαίην γὰρ ἔμοιγε θεοί, τοὶ Ὀλύμπῳ ἔχουσιν,
 ὠλεσαν, ἐξ οὗ κείνος ἔσθ' κολῆς ἐνὶ νηυσίν.
 Ἀλλὰ μοι Λυτονόην τε καὶ Ἴπποδάμειαν ἄνωχθι
 ἐλθέμεν, ὅρα κέ μοι παρστήτεον ἐν μεγάροισιν·
 οἷτ' δ' οὐκ εἰς εἰμι μετ' ἀνέρας· αἰδέομαι γάρ.
 185 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 ἀγγελέουσα γυναιξὶ καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 κούρη Ἰκαρίοιο κατὰ γλυκὺν ὕπνον ἔχουεν.
 Εὐδὲ δ' ἀνακλινθεῖσα· λύθεν δέ οἱ ἄψα πάντα
 190 αὐτοῦ ἐνὶ κλιντῇ· τέως δ' ἄρα διὰ θεῶν
 ἀμβροτα δῶρα δίδου, ἵνα μιν θησαῖατ' Ἀχαιοί·
 κάλλει μὲν οἱ πρῶτα προσώπατα καλὰ κάθηρεν
 ἀμβροσίῳ, οἷω περ εὐστέρφανος Κυθήρεια
 χρίεται, εὖτ' ἂν ἦ Χαρίτων χορὸν ἱμερόεντα·
 195 καὶ μιν μακροτέρην καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι·
 λευκοτέρην δ' ἄρα μιν θῆκε πριστοῦ ἑλέφαντος.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς ἔρξασ' ἀπεβήσατο διὰ θεῶν.
 Ἥλθον δ' ἀμφίπολοι λευκώλενοι ἐκ μεγάροιο,
 φθόγγῳ ἐπερχόμεναι· τὴν δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν,
 200 καὶ β' ἀπομόρξατο χερσὶ παρειὰς φώνησέν τε·
 Ἥμε μάλ' αἰνοπαθῇ μαλακὸν περικῶμ' ἐκάλυψεν·
 αἶθε μοι ὥς μαλακὸν θάνατον πόροι Ἀρτεμις ἄγνη,
 αὐτίκα νῦν, ἵνα μηκέτ' ὀδυρομένη κατὰ θυμὸν

procos et illum, postquam domum subierit.

Sic dixit : et libatione facta bibit dulce vinum ; iterumque in manibus posuit poculum principi virorum. Verum is ivit per domum, caro afflicta corde, nutans capite ; jam enim malum ei augurabatur animus. Sed neque sic fugit mortem ; impeditit vero et hunc Minerva, Telemachi sub manibus et hasta fortiter ut domaretur. Iterum vero resedit in solio, unde surrexerat.

Illi autem in mente posuit dea cæsiis-oculis Minerva, filiae Icarii, prudenti Penelopæ, procis se ostendere, ut diffunderet (*exhilararet*) maxime animum procorum, et honorata fieret magis viroque et filio, quam antea erat.

Inaniter autem risit, verbumque dixit et elocuta est :

Eurynome, animus mihi cupit, nequaquam antea quidem, procis me ostendere, invisus licet omnino : filio vero dicam verbum, quod utilius fuerit, ne plane procis cum superbis versetur, qui bene quidem loquuntur, male autem pone cogitant.

Hanc autem rursus Eurynome æconoma his verbis allocuta est :] næ jam hæc quidem omnia, filia, apposite dixisti. Sed i, et tuo filio verbum dic, neu cela, corpus quum tibi laveris, et unxeris genas : neu sic lacrimis fœdata circa faciem vade : quoniam malum est lugere infinite semper. Etenim jam quidem tibi filius ea ætate est, quem tu maxime supplicabas immortalibus in pubertate videre.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope :

Eurynome, ne hæc suadeas, sollicita licet, corpus ut mihi lavem, et me ungam unguento : decorem enim mihi dii, qui Olympum habitant, perdidierunt, ex quo ille abivit cavis in navibus. Sed mihi Autonoeque et Hippodamiam jube venire, ut mihi astent in ædibus : sola vero non intrabo inter viros ; verecundor enim.

Sic igitur dixit : vetula autem per domum *transiens* exivit, nuntiatura hæc mulieribus, et hortatura ad eundum.

Tum rursus aliud cogitavit dea cæsiis-oculis Minerva : filiae Icarii dulcem somnum infudit.

Dormiebat vero ea reclinata ; solutæque sunt ei artus omnes ibidem in lecto-repositorio : interim vero nobilissima dearum immortalia dona dabat, ut ipsam admirarentur Achivi : pulcritudine quidem ei primum vultus pulcros expolivit divina, quali quidem pulcre-coronata Cytherea ungitur, quum adit Gratiarum chorum amabilem ; et ipsam proceriorem et habitiorem reddidit aspectu ; candidiorem autem ipsam fecit secto ebore.

Atque ita quum fecisset, abiit nobilissima dearum.

Venerunt autem famulae candidis-nivis ex domo, cum-streptu advenientes : hanc autem dulcis somnus dimisit ; et absternit sibi manibus genas, et locuta est :

Certe me valde ærumnosam mollis sopor cooperuit : utinam mihi sic mollem mortem daret Diana casta statim nunc, ut ne-amplius lugens in animo

αἰῶνα φθινύθω, πόσιος ποθέουσα φίλοιο
 305 παντοίην ἀρετὴν· ἐπεὶ ἔσχατος ἦεν Ἀχαιῶν.
 Ὡς φραμένη κατέβαιν' ὑπερώϊα σιγῶν ἄντα,
 οὐκ οἶη· ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δ' ἔποντο.
 Ἦ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀρίκετο διὰ γυναικῶν,
 στήθεα παρὰ σταθμὸν τέγος πύχα ποιητοῖο,
 210 ἅντα παρειαῖον στομὴν λιπαρὰ κρήδεμνα·
 ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδὴν ἐκάτερθε παρέστη.
 ὧν δ' αὐτοῦ λύτο γούνατ', ἔριψ' ἄρα θυμὸν ἐθέλχων·
 πάντες δ' ἤρῃσαντο παρὰ λεγέεσσι κλιθῆναι.
 Ἦ δ' αὖ Τηλέμαχον προσεφώνεεν, δν φίλον υἱόν·
 215 Τηλέμαχ', οὐκέτι τοι φρένες ἐμπεδοὶ οὐδὲ νόημα·
 παῖς ἔτ' ὦν καὶ μάλλον ἐνὶ φρεσὶ κέρδε' ἐνόημα·
 νῦν δ', ὅτε δὴ μέγας ἔσσι καὶ ἤβης μέτρον ἰκάνεις,
 καὶ κέν τις φαίη γόνον ἐμμεναι ὀλβίου ἀνδρός,
 ἔς μέγθος καὶ κάλλος δρώμενος, ἀλλότριος φῶς,
 220 οὐκέτι τοι φρένες εἰσὶν ἐναΐσιμοι οὐδὲ νόημα.
 Οἷον δὴ τόδε ἔργον ἐνὶ μεγάροισιν ἐτύχθη,
 ὃς τὸν ξείνον ἕασας ἀεικισθῆναι οὕτω.
 Πῶς νῦν; εἴ τι ξείνος, ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν
 ἥμενος, ὧδε πάθοι ῥυστακτύος ἐξ ἀλεγεινῆς,
 225 σοὶ κ' αἴσχος λῶδῃ τε μετ' ἀνθρώποισι πέλοιτο.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 μήτηρ ἐμὴ, τὸ μὲν οὐ σε νειμεσσῶμαι κεχαλῶσθαι·
 αὐτὰρ ἐγὼ θυμῷ νοέω καὶ οἶδα ἔκαστα,
 ἔσθλα τε καὶ τὰ χεῖρεια· πάρος δ' ἔτι νήπιος ἦα·
 230 ἀλλὰ τοι οὐ δύναμαι πεπνυμένα πάντα νοῆσαι·
 ἐκ γάρ με πλήσσοις, παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος,
 οἷδε κακὰ φρονέοντες, ἐμοὶ δ' οὐκ εἰσὶν ἀρωγοί.
 Οὐ μὲν τοι ξείνου γε καὶ Ἴρου μῶλος ἐτύχθη
 μνηστῆρων ἰότητι· βίη δ' ὅγε φέρτερος ἦεν.
 235 Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπολλων,
 οὗτοι νῦν μνηστῆρες ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν
 νεύουσιν κεφαλὰς, δεδμημένοι, οἳ μὲν ἐν αὐλῇ,
 οἳ δ' ἐντοσθε δόμοιο, λελῦτο δὲ γυῖα ἐκάστου,
 ὥς νῦν Ἴρος ἐκείνος ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν
 240 ἴσται νευστάζων κεφαλῇ, μεθύνοντι ἰοικῶς,
 οὐδ' ὀρθὸς στῆναι δύναται ποσὶν οὐδὲ νέεσθαι
 οἰκαδ', ὅπη οἱ νόστος· ἐπεὶ φίλα γυῖα λέλυνται.
 Ὡς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Εὐρύμαχος δ' ἐπέεσσι προσήυδα Πηνελόπειαν·
 245 Κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρον Πηνελόπεια,
 εἰ πάντες σε ἴδοιεν ἄν' Ἴασον Ἄργος Ἀχαιοί,
 πλέονές κε μνηστῆρες ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν
 ἤϊωθεν θανύατ'· ἐπεὶ περίεσσι γυναικῶν,
 εἶδος τε μέγθος τε ἰδὲ φρένας ἐνδον εἴσας
 250 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια·
 Εὐρύμαχ', ἦτοι ἐμὴν ἀρετὴν εἶδος τε δέμας τε
 οἴλεσαν ἀθάνατοι, ὅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον
 Ἀργεῖοι, μετὰ τοῖσι δ' ἐμὸς πόσις ἦεν Ὀδυσσεύς.
 Εἰ κείνός γ' ἔλθων τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύει,
 255 μείζον κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον οὕτω.
 Νῦν δ' ἄχομαι· τόσα γάρ μοι ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων.
 Ἦ μὲν δὴ ὅτε τ' ἦε λιπὼν κατὰ πατρίδα γαῖαν,

HOMERUS.

ævum corruptam, mariti desiderans dilecti
 omnigenam virtutem : quoniam præstantissimus erat Achivo-
 rum.] Sic locuta, descendebat e-cornaculo splendido,
 non sola; simul hanc et famulæ duæ comitabantur.
 Ac quando demum ad-procos pervenerat divina mulierum,
 stetit inde ad postem domus firmiter structæ
 genis obtendens nitida redimicula :
 ancilla autem ei proba utrinque astitit.
 Horum vero illic solvebantur genua, amore autem animo de-
 liniti-sunt;] omnesque optabant apud eam in-lectis recumbe-
 re.] Hæc inde Telemachum affata-est, suum carum filium :
 Telemache, non-amplius tibi mens integra nec cogitatio :
 puer adhuc quum-esses, etiam magis in mente prudentia ver-
 sabas :] nunc autem, quum jam magnus es et ad-puberlatis
 mensuram pervenisti,] et aliquis diceret filium te esse beati
 viri,] magnitudinem et pulcritudinem intuens, alienus vir :
 non amplius tibi mens est justa nec cogitatio.
 Quale jam hoc facinus in ædibus factum-est per te,
 qui hunc hospitem sivist indigne-tractari ita.
 Quomodo nunc? si quid hospes, in nostris ædibus
 sedens, sic pateretur vexatione ex gravi,
 tibi dedecus opprobriumque inter homines foret.
 Hanc vero rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] mater mea, id quidem non indigne-fero, quod-tu irata-
 sis :] at ego animo intelligo et novi singula,
 bonaque et pœjora : antea autem adhuc infans eram :
 verum enim non possum prudentia omnia advertere ;
 nam me obtundunt, assidentes aliunde alius,
 hi mala cogitantes; mihi autem non sunt auxiliares.
 Nequaquam tamen hospitibus quidem et Iri pugna facta-est
 procorum consilio; viribus autem hic potentior erat.
 Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva, et Apollo,
 ita nunc proci in nostris ædibus
 nutarent capitibus, domiti, alii quidem in aula,
 alii autem intra domum, solutaque-essent membra cujusque ;
 uti nunc Irus ille ad aulae fores
 sedet nutans capite, ebrio similis ;
 neque erectus stare potest pedibus, nec reverti
 domum, qua ei reditus est; quoniam cara membra soluta-
 sunt.] Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 Eurymachus autem verbis allocutus-est Penelopen :
 Filia Icarii, prudens Penelope,
 si omnes te viderent per Iasium Argos Achivi,
 plures proci in vestris aedibus
 a-mane convivarentur; quoniam præstas mulieribus,
 formaque, staturaque, et mente intus æqua.
 Huic autem respondit deinde prudens Penelope .
 Eurymache, profecto meam virtutem, formamque, corpus-
 que,] perdidit immortales, quando ad-Illum ascendebant
 Argivi; cum his autem meus maritus ivit Ulysses.
 Si ille utique reversus meam vitam tueretur,
 major gloria esset mea et melior ita.
 Nunc vero tristor : tot enim mihi immisit mala deus.
 Certo quidem, quando ibat relicta patria terra,

δεξιτερὴν ἐπὶ καρπῷ ἑλὼν ἔμ' ἐχέει χεῖρα προσήυδα·

Ἦ γύναι, οὐ γὰρ οἶω εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
200 ἐκ Τροίης εὐ πάντας ἀπήμονας ἀπονέεσθαι·
καὶ γὰρ Τρωϊάς ψασι μαχητὰς ἔμμεναι ἀνδρας,
ἡμὲν ἀκοντιστὰς ἡδὲ βυτῆρας οἰστῶν
ἵππων τ' ὠκυπόδων ἐπιβήτορας, οἳ κε τάχιστα
ἐκριναν μέγα νείκος ὁμοίου πολέμοιο.
265 Τῷ οὐκ ᾔδ', εἴ κέν μ' ἀνέσει θεὸς, ἥ κεν ἄλλω
αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ· σοὶ δ' ἐνθάδ' ἐ πάντα μελόντων.
Μεμνησθαὶ πατρός καὶ μητέρος ἐν μεγάροισιν
φες νῦν, ἥ ἔτι μᾶλλον ἐμεῦ ἀπονόσῃν ἐόντος.
Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ παῖδα γενεήσαντα ἴδῃαι,
270 γήμασθ', ᾧ κ' ἐθέλῃσθαι, τὸν κατὰ δῶμα λιποῦσα.
Κείνος τίς ἀγόρευε· τὰ δὲ νῦν πάντα τελεῖται.
Νῦξ δ' ἔσται, ὅτε δὴ στυγερὸς γάμος ἀντιβολήσει
οὐλομένης ἐμέθεν, τῆς τε Ζεὺς ὄλβον ἀπήύρα.
Ἀλλὰ τὸδ' αἰὼν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰχάνει·
275 μνηστήρων οὐχ ἥδε δίκη τὸ πάροιθε τέτυκτο·
οἷτ' ἀγαθήν τε γυναῖκα καὶ ἀρνεῖοιο θυγάτρα
μνηστεύειν ἐθέλωσι καὶ ἀλλήλοισι ἐρίωσιν·
αὐτοὶ τοίγ' ἀπάγουσι βόας καὶ ἵππα μῆλα,
κούρης δαῖτα φίλοισι, καὶ ἀγλαὰ δῶρα διδοῦσιν·
280 ἀλλ' οὐκ' ἀλλότριον βίον νήποιον ἔδουσιν.

Ἦς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
οὐνεκα τῶν μὲν δῶρα παρέλκετο, θέλγε δὲ θυμὸν
μελιγλοῖς ἐπέεσσιν· νόος δὲ οἱ ἄλλα μενοίνα.

Τὴν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
285 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρον Πηνελόπεια,
δῶρα μὲν δες κ' ἐθέλῃσιν Ἀχαιῶν ἐνθάδ' ἐνεῖκαι,
δέξασθ'· οὐ γὰρ καλὸν ἀνήνασθαι ὅσιν ἐστίν·
ἡμεῖς δ' οὔτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν οὔτε πη ἀλλή,
πρὶν γέ σε τῷ γήμασθαι Ἀχαιῶν, ὅστις ἀρίστος.
290 Ἦς ἔφατ' Ἀντίνοος τοῖσιν δ' ἐπιγνῶδαν μῦθος·
δῶρα δ' ἄρ' οἰσέμεναι πρόσθεν κήρυκα ἕκαστος.
Ἀντιόη μὲν ἐνεῖκε μέγαν περικαλλέα πέπλον,
ποικίλον· ἐν δ' ἄρ' ἔσαν περόναι δυοκαίδεκα πᾶσαι
χρύσσαι, κληῖσιν εὐγνάμπτους ἀραρυῖαι.
295 Ὀρμον δ' Εὐρυμάχῳ πολυδαίδαλον αὐτίκ' ἐνεικεν,
χρῦσειον, ἡλέκτροισιν ἐερμένον ἥλιον ὥς.
Ἔρματα δ' Εὐρυδάμαντι δύο θεράποντες ἐνεικαν,
τρίγληνα, μορδέντα· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή.
Ἐκ δ' ἄρα Πεισάνδροιο Πολυκτοριδαο ἀνακτος
300 ἴσθμιον ἤνεικεν θεράπων, περικαλλὲς ἄγαλμα.
Ἄλλο δ' ἄρ' ἄλλος δῶρον Ἀχαιῶν ἔνεικεν.
Ἦ μὲν ἔπειτ' ἀνέβαιν' ὑπερώϊα διὰ γυναικῶν·
τῇ δ' ἄρ' ἄμ' ἀμφίπολοι ἐφερον περικαλλέα δῶρα.
Οἱ δ' εἰς ὄρχηστὺν τε καὶ ἡμερόεσσαν ἀοιδὴν
305 τρεψάμενοι τέροντο· μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθειν.
Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἦλθεν.
Αὐτίκα λαμπτήρας τρεῖς ἕστασαν ἐν μεγάροισιν,
δῖρα φαεινοῖεν· περὶ δὲ ζῦλα κάγκανα θήκαν,
αἶα πάλοι, περίκηλα, νέον κεκασμένα χαλκῷ·
310 καὶ δαΐδας μετέμισγον· ἀμοιβῆδ' ἴδ' ἀνέβαινον
δμῶα Ὀδυσσεύς τε ταλασίφρονος· αὐτὰρ ὁ τῆσιν

dextra in carpo prehensa me manu allocutus est :

O mulier : non enim puto bene-ocreatos Achivos
ex Troja bene omnes incolumes redituros :
etenim Trojanos aiunt bellatores esse viros,
tam jaculatores, quam missores sagittarum,
equorumque velocium vectores ; qui citissime
decreverint magnam contentionem omnibus -acque-gravis
belli.] Ideo nescio, utrum me remittat deus, an capiar
illic in Troja : tibi autem hic omnia curæ-sint.
Memor-sis patris et matris in ædibus,
sicut nunc, vel adhuc magis, me absente.

At postquam jam filium in-pubertate *constitutum* videris,
nube, cui volueris, tua domo relicta.

Ille sic dicebat ; quæ sane nunc omnia perficientur.

Nox autem erit, quando demum odiosæ nuptiæ obvenient
perditæ mihi, cujus utique Jupiter felicitatem abstulit.

Sed hic gravis dolor cor et animum incessit,
procorum non hic mos olim fuit ;

qui præstantemque mulierem et divitis *vir*i filiam
ambire velint, et inter-se contendant :

hi ipsi adducunt boves et pingues oves,
puellæ propinquis convivium, et splendida dona dant :
at non alienum victum impune absumunt.

Sic dixit : gavisus-est autem audens divinus Ulysses,
quod eorum quidem dona attrahebat, mulcebat autem ani-
mum] blandis verbis ; mens vero ei alia agitabat.

Illam autem rursus Antinous allocutus-est, Eupithei filius :

filia Icarii, prudens Penelope,
dona quidem quicumque voluerit Achivorum hac ferre,
accipe : non enim bonum recusare donationem est :
nos vero neque ad opera prius quidem ibimus, neque usquam
alio,] quam tu ei nupsers Achivorum, quicumque optimus.

Sic dixit Antinous ; illis autem placebat sermo :
donaque proinde allaturum miserunt præconem quisque.
Antinoos quidem tulit *præco* magnum perpulcrum pephum,
varium ; inerat autem fibulæ duodecim omnes
aureæ, ansis bene-inflexis aptatæ.

Monile vero Eurymacho multa-arte-elaboratum statim tulit,
aureum, electris consertum solis instar.

Inaures autem Eurydamanti duo servi tulerunt,
trinis-ocellis, ægre-elaboratas ; gratia autem *inde* effulgebat
multa.] A Pisandro vero Polycitoride rege
collare tulit servus, perpulcrum ornamentum.

Aliud autem alius donum Achivorum pulcrum tulit.

Ipsa quidem deinde ascendebat in cornaculum, divina mulie-
rum ;] cum-ea autem simul famulæ ferebant perpulcra dona.

Illi vero ad saltationemque et desiderabilem cantum
conversi delectabant-se ; manebantque, vesper dum-super-
veniret.] His autem se-delectantibus niger vesper supervenit.
Statim lampadas tres statuerunt in ædibus,
ut lucerent : circum autem ligna arida posuerunt,
sicca dudum, facile-ardentes, recens fissa ære ;
et facies immiscuerunt : alternatim vero succendebant
famulæ Ulyssis audentis-animi : at inter-eas

αὐτὸς Διογενὴς μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Δμῶκε Ὀδυσσεύς, δὴν οἰχομένοιο ἀνάκτορ,
 ἔργεσθε πρὸς δώμαθ', ἵν' αἰδοίη βασιλεία·
 315 τῇ δὲ παρ' ἡλάκατα στροφαλίζετε· τέρπετε δ' αὐτὴν
 ἤμεναι ἐν μεγάρῳ, ἥ εἰρία πέϊκετε χερσίν·
 αὐτὰρ ἐγὼ τούτοισι φάος πάντεσσι παρέξω.
 Ἦνπερ γὰρ κ' ἐθέλωσιν εὐθρονον ἦῶ μῖμνειν,
 οὔτι με νικήσουσι πολυτλήμων δὲ μάλ' εἰμὶ.
 220 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐγέλασαν, ἐς ἀλλήλας δὲ ἰδοντο.
 Τὸν δ' αἰσχροῦς ἐνένιπτε Μελανθὸς καλλιπάρης,
 τὴν Δολίος μὲν ἔτιχτε, κόμισσε δὲ Πηνελόπεια,
 παῖδα δὲ ὡς ἀτίταλλε, δίδου δ' ἄρ' ἀθύρματα θυμῷ·
 ἀλλ' οὐδ' ὡς ἔχει πένθος ἐνὶ φρεσὶ Πηνελοπέης·
 325 ἀλλ' ἦγ' Εὐρυμάχῳ μισγέσκετο καὶ φιλέεσκεν.
 Ἦ β' Ὀδυσῆ' ἐνένιπτεν ὀνειδείους ἐπέεσσιν·
 Ξεῖνε τάλαν, σύγε τις φρένας ἐκπεπαταγμένος ἐσσι,
 οὐδ' ἐθέλεις εὐδεν, χαλκήϊον ἐς δόμον ἐλθὼν,
 ἥε που ἐς λέσχην· ἀλλ' ἐνθάδε πολλὰ ἀγορεύεις.
 330 [θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν, οὐδὲ τι θυμῷ
 ταρβείς· ἢ βὰ σε οἶνος ἔχει φρένας, ἢ νύ τοι αἰεὶ
 τοιοῦτος νόος ἐστί· δ καὶ μεταμῶνια βάζεις.]
 Ἦ ἀλείας, στί Ἴρον ἐνίκησας, τὸν ἀλήτην,
 μήτις τοι τάχα Ἴρου ἀμείνων ἄλλος ἀναστῆ,
 335 δστις σ' ἀμφὶ κάρη κεκοπῶς χερσὶ στιβαρῆσιν,
 δώματος ἐκπέμψῃσι, φορῶντας αἵματι πολλῷ.
 Τὴν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ῆς τάχα Τηλεμάχῳ ἔρῳ, κύον, οἷ ἀγορεύεις, [σεύς·
 κεῖσ' ἐλθὼν, ἵνα σ' αὐτὸι διαμειλίεσσι τάμησιν.
 340 Ὡς εἰπὼν ἐπέεσσι διεπτόησε γυναῖκας.
 Βὰν δ' ἵμεναι διὰ δώμα· λῦθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἐκάστης
 ταρβούσῃ· φάν γάρ μιν ἀληθέα μυθήσασθαι.
 Αὐτὰρ δὲ παρ' λαμπτήρσι φαείνων αἰθομένοισιν
 ἐστήκει ἐς πάντας δρώμενος· ἄλλα δὲ οἱ κῆρ
 345 ὥρμαινε φρεσὶν ἦσιν, ἃ β' οὐκ ἀτέλεστα γέγοντο.
 Μνηστῆρας δ' οὐ πάμπαν ἀγῆνορας εἶα Ἀθήνη
 λώδης ἴσχεσθαι θυμαλγέος, ὅφρ' ἔτι μάλλον
 δὴ ἄχος κραδίην Λαερτιάδῳ Ὀδυσσῆος.
 Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύδου παῖς, ἦρχ' ἀγορεύειν,
 350 κερτομέων Ὀδυσῆα· γέλων δ' ἐτάροισιν ἔτευγεν·
 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
 ὅφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Οὐκ ἀθεοὶ δὲ ἀνὴρ Ὀδυσῆϊον ἐς δόμον ἵκει·
 ἔμπης μοι δοκεῖ δαΐδων σέλας ἔμμεναι αὐτοῦ
 355 καὶ κεφαλῆς· ἐπεὶ οὐ οἱ ἐνὶ τρίχες οὐδ' ἡβαιαί.
 Ἦ β', ἅμα τε προσέειπεν Ὀδυσσεῖα πολίπορθον·
 ξεῖν', ἢ ἄρ' κ' ἐθέλεις θητεύμεν, εἰ σ' ἀνελόμην,
 ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῇς — μισθὸς δὲ τοι ἀρκίος ἐσται —
 αἰμασιάς τε λέγων καὶ δένδρεα μακρὰ φυτεύων·
 360 ἐνθα κ' ἐγὼ σίτον μὲν ἐπηετανὸν παρέχοιμι,
 εἵματα δ' ἀμφιέσσαιμι ποσὶν ὅ' ὑποδήματα δόην.
 Ἄλλ' ἐπεὶ οὐδ' ἔργα κάκ' ἐμμάθεας, οὐκ ἐθέλῃσεις
 ἔργον ἐποίχεσθαι, ἀλλὰ πτωίσσειν κατὰ δῆμον
 βούλειαι, ὅφρ' ἂν ἔλῃς βόσκειν σὴν γαστέρ' ἀναλτον.
 365 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

ipse generosus locutus-est ingeniosus Ulyses :
 Famulae Ulyssis, diu absentis regis,
 ite ad conclavia, ubi est veneranda regina :
 apud eam vero pensa versate ; et delectate ipsam,
 sedentes in domo, vel lanas carpite manibus :
 at ego his lumen omnibus praebebo.
 Si enim velint etiam usque ad Auroram pulcro-solio manere,
 nequaquam me domabunt ; multorum-patens vero valde sum.
 Sic dixit : hae autem riserunt, et se-invicem intuebantur.
 Eum autem turpiter objurgabat Melantho pulcris-genis,
 quam Dolius quidem genuit, fovit autem Penelope,
 filiamque velut enutriebat, dabatque oblectamenta animo :
 sed ne sic quidem retinuit dolorem Penelopes in animo :
 sed ea cum-Eurymacho miscebatur, et eum amabat :
 haec utique Ulyssem objurgabat contumeliosis verbis :
 Hospes miser, tu-sane aliquis mente exturbatus es ;
 neque vis cubare, aëream in domum profectus,
 vel aliquo in diversorium ; sed hic multa praedicas.
 [confidenter multos inter viros ; neque aliquid animo
 times : certe utique tibi vinum occupat mentem, vel tibi semper]
 talis mens est : quare et vana loqueris.]
 An exsultas, quod Irum vicisti, erronem ?
 cave ne-quis tibi cito Iro melior alius insurgat,
 qui te circum caput contusum manibus robustis
 domo emittat, fudatum sanguine multo.
 Hanc autem torve intuitus affatus-est ingeniosus Ulysses :
 certe cito Telemacho dicam, canis, qualia loqueris,
 illuc profectus, ut te ibi membratim concidat.
 Sic locutus, verbis perterrituit mulieres.
 Profectaeque-sunt ire per domum ; solutaeque-sunt subtile
 membra cujusque] timore : putabant enim ipsum vera di-
 xisse.] At is apud lampadas praelucens accensas
 stetit, omnes intuens : alia vero ei cor
 agitabat mente sua, quae quidem non irrita facta-sunt.
 Procos autem strenuos non omnino sinebat Minerva
 contumelia abstinere acerba, ut adhuc magis
 subiret dolor cor Laertiadae Ulyssis.
 Inter-hos vero Eurymachus, Polybi filius, incipiebat loqui,
 incessens Ulyssem ; risum vero sociis fecit :
 Audite me, proci inclytæ reginae,
 ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet.
 Non sine-deo hic vir Ulysseam in domum venit :
 omnino mihi videtur facium splendor esse ipsius
 et capitis : quoniam non ei insunt capilli ne pauci quidem.
 Dixit, simulque allocutus-est Ulyssem urbium-vastatorem,
 hospes, nunquid vis mercede-servire, si te suscipiam,
 agri in extremitate, (merces autem tibi sufficiens erit)
 sepesque aggerens, et arbores proceras plantans ?
 Illic autem ego cibum quidem perennem tibi praeberem,
 vestimentaue induerem, pedibusque calceamenta darem.
 Sed quandoquidem sane opera mala didicisti, non voles
 opus adire, sed mendicare per populum
 mavis, ut possis pascere trium ventrem insatiabilem.
 Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :

Εὐρύμαχ', εἰ γὰρ νῶϊν ἔρις ἔργοιο γένοιτο
 ὥρη ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται,
 ἐν ποίῃ, δρέπανον μὲν ἐγὼν εὐκαμπὲς ἔχοιμι,
 καὶ δὲ σὺ τοῖον ἔχῃς, ἵνα πειρησαίμεθα ἔργου,
 370 νήσπιες ἄγχι μάλα κνέφαος, ποίῃ δὲ παρείῃ·
 εἰ δ' αὖ βόες εἴεν ἐλαυνέμεν, ὅπερ ἄριστοι,
 αἰθωνες, μεγάλοι, ἄμφω κεκορηότε ποίης,
 ἥλικες, ἰσορόοι, τῶντε σθένος οὐκ ἀλαπαδῶν,
 τετράγυον δ' εἴη, εἴκοι δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρῳ·
 375 τῷ κέ μ' ἴδοις, εἰ ὦλκα δινηκέα προπαυοίμην.
 Εἰ δ' αὖ καὶ πόλεμόν ποθεν ὀρμήσειε Κρονίων
 σήμερον, αὐτὰρ ἔμοι σάκος εἴη καὶ δύο δοῦρε
 καὶ κυνέη πάγχυαλκος, ἐπὶ κροτάροις ἀραρυῖα·
 τῷ κέ μ' ἴδοις πρώτοισιν ἐνὶ προμάχοισι μιγέντα,
 380 οὐδ' ἂν μοι τὴν γαστέρ' ὀνειδίζων ἀγορεύεις.
 Ἀλλὰ μάλ' ὕβριζεις, καὶ τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής·
 καὶ πού τις δοκέει μέγας ἐμμένειν ἡδὲ κραταῖος,
 οὐνεκα πὰρ παύροισι καὶ οὐκ ἀγαθοῖσιν ὀμειβεῖς.
 Εἰ δ' Ὀδυσσεὺς ἔλθοι καὶ ἴκοιτ' ἐς πατρίδα γαίαν,
 385 αἰψὰ κέ τοι τὰ θυρετρα, καὶ εὐρέα περ μάλ' ἐόντα,
 φεύγοντι στείνονται δὲ ἐκ προθύροιο θυράζε.
 Ὡς ἔφατ'· Εὐρύμαχος δ' ἐχολώσατο κηρόθι μάλλον,
 καὶ μιν ὑπόδρα ἰδὼν ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄ δειλ', ἡ τάχα τοι τελέως κακὸν, οἳ ἀγορεύεις
 390 θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν, οὐδέ τι θυμῷ
 ταρβείς· ἡ βρά σε οἶνος ἔχει φρένας, ἡ νύ τοι αἰεὶ
 τοιοῦτος νόος ἐστίν· ὁ καὶ μεταμῶνία βάζεις.
 [Ἦ ἀλυσίς, ὅτι Ἴρον ἐνίκησας, τὸν ἀλήτην·]
 Ὡς ἄρα φωνήσας σφέλας ἔλλαβε, αὐτὰρ Ὀδυσ-
 395 Ἀμφινόμου πρὸς γούνα καθέζετο Δουλιχίῃος, [σεὺς
 Εὐρύμαχον δέισας· ὁ δ' ἄρ' οἰνογόον βάλε χεῖρα
 δεξιτερὴν· πρόχοος δὲ χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα·
 αὐτὰρ δ' ὅγ' οἰμῶξας πέσεν ὑπτιος ἐν κονίῃσιν.
 Μνηστῆρες δ' ὁμάδῃσιν ἀνὰ μέγαρα σκίοεντα·
 400 ὧδε δέ τις εἴπσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Αἰθ' ὤφελλ' ὁ ξείνος ἀλώμενος ἄλλοθ' ὀλέσθαι
 πρὶν ἔλθειν· τῷ κ' οὐτὶ τόσον κελᾶδον μετέθηκεν.
 Νῦν δὲ περὶ πτωγῶν ἐριδαίνωμεν· οὐδέ τι δαιτὸς
 ἐσθλῆς ἔσσεται ἡδὸς· ἐπεὶ τὰ χερείονα νικάῃ.
 405 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο·
 δαιμόνιοι, μαινέσθε καὶ οὐκέτι κεύθετε θυμῷ
 βρωτῶν οὐδὲ ποτῆτα· θεῶν νύ τις ὕμιν ὀροθύνει.
 Ἀλλ' εὖ δαισάμενοι κατακείμετε οἴκαδ' ἰόντες,
 ὅπποτε θυμὸς ἄνωγε· διώκω δ' οὐτὶν ἔγωγε.
 410 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ὁδᾶξ ἐν χειλεσι φύντες,
 Τηλέμαχον θαύμαζον, δὲ θαρσαλέως ἀγόρευεν.
 Τοῖσιν δ' Ἀμφινόμος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 [Νίσου φαιδίμος υἱός, Ἀρητιάδου ἀνακτος·]
 ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἐπὶ βῆθέντι δικαίῳ
 415 ἀντιβίῃς ἐπέεσσι καθαπτόμενος χαλεπαίνει·
 μήτε τι τὸν ξείνον στυφελίζετε μήτε τιν' ἄλλον
 δμῶν, οἳ κατὰ δώματ' Ὀδυσσεὺς θεῖοιο.
 Ἀλλ' ἄγετ', οἰνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν,
 ὅρα σπείσαντες κατακείμεν οἴκαδ' ἰόντες·

Eurymache, si enim nobis contentio de opere fieret
 tempore in verno, quando quidem dies longi sunt,
 in herba, falcem quidem ego bene-flexam haberem,
 et vero tu talem haberes, ut experiremur opus,
 jejuni usque penitus ad-tenebras, herba autem adesset;
 sive rursus et boves essent agendi, qui sunt optimi,
 rutili, magni, ambo saturati herba,
 a-uales-ælate, par-onus-sustinentes, quorum robur non im-
 becille,] arvumque-quatuor-jugerum esset, cederetque sub-
 tus gleba aratro:] tunc me videres, an sulcum continuum pro-
 scinderem.] Si vero et bellum alicunde moveret Saturnius
 hodie, ac mihi scutum esset, et duæ hastæ,
 et galea tota-ærea, temporibus apta :
 tunc me videres primis in pugnantioribus congressum,
 nec mihi ventrem exprobrans loquereris.
 Sed valde contumeliose-agis, et tibi animus est inclemens :
 et quidam fere videris magnus esse et fortis,
 quoniam cum paucis et non bonis versaris.
 Sin autem Ulysses rediret et perveniret in patriam terram,
 statim tibi hæ portæ, etiamsi late admodum sunt,
 fugienti arcarentur per vestibulum foras.

Sic dixit; Eurymachus vero iratus-est in-corde magis,
 et ipsum, torve intuitus, verbis alatis allocutus-est :

Ah miser, certe cito tibi perficiam malum, quod-talia dicis
 confidenter multos inter viros, nec quicquam animo
 times : certe utique tibi vinum mentem occupat, vel tibi sem-
 per] talis mens est ; quare et vana loqueris.
 An exsultas, quod Irum vicisti, erronem?]

Sic igitur locutus, scabellum sumsit ; at Ulysses
 Amphinomi ad genua desidebat Dulichiensis,
 Eurymachum veritus : hic autem pocillatorem percussit ad
 manum] dextram ; gutturnium vero humi sonuit lapsum :
 at ille ejulatu-dato cecidit supinus in pulveribus.
 Proci vero tumultuati-sunt per aedes obscuras ;
 sic vero aliquis dicebat, intuitus in propinquum alium :

Utinam hic hospes errans alibi periisset,
 antequam venisset : ita neutiquam tantum tumultum intulis-
 set.] Nunc autem de mendicis contendimus : neque ulla convi-
 vij] boni erit voluptas ; quoniam pejora vincunt.

Inter-hos autem et locuta-est sacra vis Telemachi :
 mirifici, insanitis, et non-amplius continetis animo
 cibum neque potum : deorum certe aliquis vos concitat.
 Sed bene epulati decumbite domum profecti,
 quando animus jubet : pello vero neminem ego.

Sic dixit : illi autem omnes mordicus labris compressis,
 Telemachum admirabantur, quod audaciter loquebatur.
 Ipsi vero Amphinomus concionatus-est et dixit :
 [Nisi splendidus filius, Aretiadæ regis :]

O amici, haud jam quisquam super dicto æquo
 contrariis verbis carpens sæviat :
 neu omnino hospitem pulsate, neu quenquam alium
 famulorum, qui in ædibus sunt Ulyssis divini.
 Sed agite, pocillator quidem aspicator poculis,
 ut, postquam-libaverimus, decumbamus domum profecti :

420 τὸν ξείνους δὲ εἴωμεν ἐνὶ μεγάροισι Ὀδυσῆος
 Τηλεμάχῳ μελέμεν· τοῦ γὰρ φίλον ἔκετο δῶμα.
 Ὡς ῥά τοι τοῖσι δὲ πᾶσιν ἑαδὸτα μῦθον εἶπεν.
 Τοῖσιν δὲ χρητῆρα κεράσσατο Μούλιος ἥρως,
 κῆρυξ Δουλιχίου· θεράπων δ' ἦν Ἀμφινόμοιο·
 425 νόμιχεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπιστάδον· οἱ δὲ θεοῖσιν
 σπείσαντες μακάρεσσιν πόιν μελιθήδεα οἶνον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπίον δ', ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 βάν ῥ' ἵμεναι κείμεν ἐὰ πρὸς δώμαθ' ἕκαστος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Τ.

Ὀδυσσεύς καὶ Πηνελόπτης ὁμιλία.
 Ἀναγνωρισμὸς ὑπὸ Εὐρύκλειας.

Αὐτὰρ δ' ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο δῖος Ὀδυσσεύς,
 μνηστήρεσσι φόνον σὺν Ἀθῆνῃ μερμηρίζων·
 αἴψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τηλέμαχε, χρὴ τεύχε' Ἀρήϊα κατθέμεν εἰσω
 5 πάντα μάλ'· αὐτὰρ μνηστήρας μαλακοῖς ἐπέεσσιν
 παρφάσθαι, δτε κέν σε μεταλλῶσιν ποθέοντες
 ἐκ καπνοῦ κατέβηχ'· ἐπεὶ οὐκέτι τοῖσιν ἐρύκει,
 οἷά ποτε Τροίηνδες κίων κατέλειπον Ὀδυσσεύς,
 ἀλλὰ κατήκισται, ὅσον πυρὸς ἔκετ' αὐτμή.
 10 Πρὸς δ' ἔτι καὶ τόδε μείζον ἐνὶ φρεσὶν ἔμβαλε δαίμων,
 μή πως οἰνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ὕμιν,
 ἀλλήλους τρώσῃτε κατὰ στήνῃν τε δαίτῃ
 καὶ μνηστύν· αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος.
 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπεπαίετο πατρί·
 15 ἐκ δὲ καλεσσάμενος προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·
 Μαί', ἄγε δὴ μοι ἔρυσθ' ἐνὶ μεγάροισι γυναικας,
 ὅφρα κεν ἐς θάλαμον καταβείωμαι ἔντα πατρός
 καλὰ, τὰ μοι κατὰ οἶκον ἀκηδέα καπνὸς ἀμέρδει
 πατρός ἀποιχομένοιο· ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα·
 20 νῦν δ' ἔθελω καταθέσθαι, ἴν' οὐ πυρὸς ἔζेत' αὐτμή.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλῃ τροφὸς Εὐρύκλεια·
 αἶ γὰρ δὴ ποτε, τέκνον, ἐπιφροσύνας ἀνέλοιο
 οἴκου κήδεσθαι καὶ κτήματα πάντα φυλάσσειν.
 Ἄλλ' ἄγε, τίς τοι ἔπειτα μετοιχομένη φάος οἶσει;
 25 ὁμῶς δ' οὐκ εἶας προβλωσκέμεν, αἶ κεν ἔφαινον.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδωκ'
 ξείνος δδ'· οὐ γὰρ ἀεργὸν ἀνέξομαι, ὅς κεν ἐμῆς γε
 χοίνικος ἀπτηται, καὶ τηλόθεν εἰληλουθῶς.
 Ὡς ἄρ' ἐρώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
 30 Κλήϊσεν δὲ θύρας μεγάρων εὐναιεταόντων.
 Τῷ δ' ἄρ' ἀναΐξαντ' Ὀδυσσεύς καὶ φαίδιμος υἱός
 ἐσφόρεον κόρυθας τε καὶ ἀσπίδας ὀμφαλοέσσας
 ἔγχεα τ' ὀξυέντα· πάροιθ' δὲ Παλλὰς Ἀθῆνη,
 γρύσειον λύχνον ἔχουσα, φάος περικαλλὲς ἐποίει.
 35 Δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεεν δν πατέρ' αἴψα·
 ὦ πάτερ, ἡ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρώμαι·

hospitem vero sinamus in ædibus Ulyssis
 Telemacho curare esse; huius enim dilectam venit ad domum.
 Sic dixit : illis autem omnibus gratum sermonem dixit.
 Ipsi vero craterem miscuit Mulius heros,
 præco Dulichiensis; famulus autem erat Amphinomi :
 distribuit vero inde omnibus astando; illi autem diis
 ubi libarant beatis, biberunt dulce vinum.
 Ac postquam libarantque et biberant, quantum volebat ani-
 mus, abiverunt decubituri suas ad domos quisque.

ODYSSEÆ XX.

Ulyssis et Penelopæ colloquium.
 Agnitio per Eurycleam.

At in domo relinquebatur divinus Ulysses,
 procis cædem cum Minerva meditans :
 statim autem Telemachum verbis alatis allocutus est :
 Telemache, oportet arma Mavortia deponere intus
 omnia prorsus; ac procos blandis verbis
 palpares, quando te percontentur arma desiderantes :
 « ex fumo deposui; quoniam non-amplius illis similia sunt,
 qualia quondam ad-Trojam proficiscens reliquit Ulysses,
 sed fœdata sunt, quantum ignis attigit vapor.
 Insuper autem et hoc majus in mentem injecit deus,
 ne qua vino-gravati, contentione instituta inter vos,
 vos-mutuo vulneretis, deturpetisque convivium,
 et nuptiarum-ambitum; ipsum enim ferrum allicit virum. »
 Sic dixit : Telemachus vero dilecto obedivit patri;
 evocatumque allocutus est nutricem Eurycleam :
 Nutrix, age jam mihi contine in ædibus mulieres,
 dum in thalamo deponam arma patris
 pulcra, quæ mihi in domo neglecta fumus corrumpit,
 patre absente; ego vero adhuc infans eram :
 nunc autem ea volo deponere, ubi non ignis attinget vapor.
 Hunc autem rursus allocuta est dilecta nutrix Euryclea :
 utinam enim jam tandem, fili, prudentiam susciperes,
 domum ut cures et possessiones omnes custodias.
 Sed age, quænam tibi deinde, comitans, lumen portabit?
 famulas vero non sinebas prodire, quæ præluceant.
 Hanc vero rursus Telemachus prudens contra allocutus est :
 hospes hic; non enim otiosum tolerabo, qui meum sane
 modium attingat, etiam longe qui venerit.
 Sic igitur dixit : huic vero non-evolans erat verbum (la-
 cuit). Clausit autem januas ædium habitantibus commoda-
 rum. Tum vero exsurgentes Ulysses et splendidus filius
 intro-ferebant galeasque et scuta umbonibus-munita,
 hastasque acutas; ante autem Pallas Minerva,
 auream lucernam tenens, humen perpulcrum faciebat.
 Tunc vero Telemachus alloquebatur suum patrem subito :
 O pater, profecto magnum miraculum hoc oculis video;

- ἐμπης μοι τοῖσιν μεγάρων καλὰί τε μεσδύμαι
εἰδάναι τε δοκοὶ καὶ κίονες ὑψός' ἔχοντες
φαίνοντ' ὀφθαλμοῖς ὥκει πυρὸς αἰθομένοιο.
- 40 Ἡ μάλ' αὖ τις θεὸς ἔνδον, οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς· αἰ κατὰ σὸν νόον ἴστανε μὲνδ' ἐρέεινε· [σεύς·
αὕτη τοι δίκη ἐστὶ θεῶν, οἱ Ὀλύμπῳ ἔχουσιν.
Ἀλλὰ σὺ μὲν κατὰλειψαι· ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ,
- 45 ὅρρα κ' ἐτι θυμῶς καὶ μητέρα σὴν ἐρεθίζω·
ἡ δέ μ' ὀδυρομένη εἰρήσεται ἀμυρὶς ἑκαστα.
Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει
κλιῶν ἐς θάλαμον, δαΐδων ὑπο λαμπομενάων,
ἐνθα πάρος κοιμᾷτο, ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι·
- 50 ἐνθ' ἄρα καὶ τότε ἔλεκτο καὶ Ἥῳ διὰν ἔμιμνεν.
Αὐτὰρ δ' ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο διὸς Ὀδυσσεύς,
μνηστῆρεςσι φόνον σὺν Ἀθῆνῃ μερμηρίζων.
Ἡ δ' ἱὲν ἐκ θαλάμοιο περιφρὼν Πηνελόπεια,
Ἀρτέμιδι ἱκέλη ἡδ' Ἰρυσῇ Ἀφροδίτῃ,
- 55 Τῇ παρὰ μὲν κλισίῃν πυρὶ κάθθεσαν, ἐνθ' ἄρ' ἐφίξεν,
διωτῆν ἑλέφαντι καὶ ἀργύρῳ ἦν ποτε τέκτων
ποίησ' Ἰκαμάλιος, καὶ ὑπὸ θρῆνυν ποσὶν ἦκεν,
προσφύε' ἐξ αὐτῆς, θδ' ἐπὶ μέγα βάλλετο κῶας.
Ἐνθα καθέζετ' ἔπειτα περιφρὼν Πηνελόπεια.
- 60 Ἦλθον δὲ δμῶαί λευκώλενοι ἐκ μεγάροιο.
Αἱ δ' ἀπὸ μὲν σίτον πολλὴν ἤρουν ἡδὲ τραπέζας
καὶ δέπα, ἔνθεν ἄρ' ἄνδρες ὑπερμενέοντες ἔπινον·
πῦρ δ' ἀπὸ λαμπτήρων χαμάδις βάλλον· ἄλλα δ' ἐπ'
νήσαν ἕζα πολλὰ, φῶς ἔμεν ἡδὲ ἔερεσθαι. [αὐτῶν
- 65 Ἡ δ' Ὀδυσσῇ ἐνένιπτε Μελανθῷ δεῦτερον αὐτῆς·
Ξεῖν', ἐτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνίσσεις διὰ νύκτα
δινεύων κατὰ οἶκον, ὅστιπτεύσεις δὲ γυναῖκας;
ἀλλ' ἐξελθε θύραζε, τάλαν, καὶ δαιτὸς ὄνησο·
ἡ τάχα καὶ ὀαλῶ βεβλημένος εἶδρα θύραζε.
- 70 Τῇν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς· τί μοι ὧδ' ἐπέχεις κεκοτῆτόι θυμῷ; [σεύς·
ἡ ὅτι δὴ ρυτῶι, κακὰ δὲ χροὶ εἴματα εἴμαι,
πτωχεύω δ' ἀνὰ δῆμον; ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει.
Τοιοῦτοι πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἄνδρες ἔασιν.
- 75 Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔνοιον
ὀλβιος ἀφνειὸν καὶ πολλὰκι δόσκον ἀλήτη,
τοίμῳ ὅποιος ἔοι καὶ θευ κεχρημένος ἔλθοι·
ἦσαν δὲ δμῶες μάλ' αὖ μυριοὶ ἄλλα τε πολλὰ,
οἷσιν τ' εὖ ζῶουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.
- 80 Ἀλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων — ἤθελε γάρ που —
τῷ νῦν μήποτε καὶ σὺ, γύναι, ἀπὸ πᾶσαν ὀλέσσης
ἀγλατῇν, τῇ νῦν γε μετὰ δμῶησι κέκασσαι·
μή πως τοι δέσποινα κοτεσσαμένη γαλεπὴν ἦ,
ἡ Ὀδυσσεὺς ὀλβῆ; ἐτι γὰρ καὶ ἑλπίδος ἄισα.
- 85 Εἰ δ' ὁ μὲν ὡς ἀπόλωλε καὶ οὐκέτι νόστιμός ἐστιν,
ἀλλ' ἦθ' ἡ παῖς τοῖος Ἀπόλλωνός γε ἔχητι,
Τηλέμαχος τὸν δ' οὕτως ἐνὶ μεγάροισι γυναικῶν
λῆθει ἀτασθάλλουσ'· ἐπεὶ οὐκέτι τηλικὸς ἐστίν.
Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἤκουσε περιφρὼν Πηνελόπεια·
90 ἀμφίπολον δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

omnino mihi parietes ædium, pulcraque intercolumnia,
abiegnæque trabes, et columnæ in-altum erectæ,
lucent oculis, tanquam igne ardente.
Certe omnino aliquis deus est intus eorum qui coctum latum
tenent.] Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulys-
ses :] tace, et in tua mente retine, neu interroga :
hic sane mos est eorum, qui Olympum habitant.
Sed tu quidem cubitum-eas; ego vero relinquer hic,
ut adhuc magis famulas et matrem tuam provocem;
hæc vero me lamentans interrogabit de singulis.
Sic dixit : Telemachus vero per domum discessit
cubiturus in cubiculum, facibus illucentibus,
ubi antea cubabat, quando ipsi dulcis somnus advenit :
ubi etiam tum cubuit, et Auroram divinam expectabat.
At in domo relinquebatur divinus Ulysses,
prociis cædem cum Minerva meditans.
Atque egrediebatur e thalamo prudens Penelope,
Dianæ similis aut auræ Veneri.
Cui juxta ignem sedem posuerunt, ubi insidere solebat,
tornatam ebore et argento; quam olim faber
fecerat Icmalius, et subtus scabellum pedibus posuerat,
aptum ex ipsa, ubi magna inficiebatur pellis.
Illic desidebat deinde prudens Penelope.
Venerunt autem famulæ candidis-unis ex domo;
eæque panem quidem multum auferebant, et mensas,
et pocula, unde viri superbiebant biberant :
ignem vero a foculis ad-terram jecerunt; aliaque super ipsos
cumularunt ligna multa, lumen ut esset et calor.
At Ulyssem increpabat Melantho secundo rursus :
Hospes, adhuc et nunc hic molestus-eris per noctem
versans in domo, observabisque mulieres?
Sed exi foras, miser, et convivio contentus-sis :
aut cito et titione percussus ibis foras.
Hanc autem torve intuitus allocutus-est ingeniosus Ulys-
ses :] improba, cur in-me sic inveheris irato animo?
an quod non-niteo, mala autem corpore vestimenta indutus-
sum,] mendicoque per populum? necessitas enim urget.
Tales mendici et erronei viri sunt.
Etenim ego quondam domum inter homines habitabam
heatus divitem, et sæpe dabam erronei,
tali, qualiscunque esset, et cujuscunque rei indigens venis-
set] erant vero mihi servi valde plurimi, aliaque multa,
quibus bene vivunt homines, et divites vocantur.
Sed Jupiter hæc perdidit Saturnius (voluit enim fere) :
ideo nunc cave ne-quando et tu, mulier, omnem amittas
decorem, quo nunc sane inter ancillas ornata-es;
ne forte tibi domina irata sæviat,
vel Ulysses venerit; adhuc enim et spei copia est.
Sin autem ille quidem ita perii, et non-amplius redditurus est,
at jam filius talis adest, Apollinis quidem voluntate,
Telemachus; hunc autem nulla in ædibus mulierum
latet injurius : quoniam non-amplius tantillæ-ætatís est.
Sic dixit; eum vero audivit prudens Penelope;
ancillam autem objurgabat, verbumque dixit et elocuta-est :

Πάντως, θαρσαλέη, κύον ἀδδεῖς, οὔτι με λήθεις
 ἔρδουσα μέγα ἔργον, ὃ σὴ κεφαλῇ ἀναμάτεις.
 Πάντα γὰρ εὖ ᾔδῃς, ἔπει ἐξ ἐμεῦ ἔκλυες αὐτῆς,
 ὡς τὸν ξείνον ἐμελλον ἐνὶ μεγάροισιν ἱμοῖσιν
 95 ἀμφὶ πόσει εἶρεσθαι· ἔπει πικρινὸς ἀκάχημαι.
 Ἦ ῥα καὶ Εὐρυνόμην ταμίην πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Εὐρυνόμη, φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ,
 ὅφρα καθεζόμενος εἴπῃ ἔπος ᾗδ' ἐπακούσῃ
 ὃ ξείνος ἐμέθεν· ἐθέλω δέ μιν ἐξερέεσθαι.
 100 Ὡς ἔφαθ'· ἡ δὲ μάλ' ὀτρυνὼς κατέθηκε φέρουσα
 δίφρον ἐύζεστον καὶ ἐπ' αὐτῷ κῶας ἐβάλλεν·
 ἐνθα καθέζετ' ἔπειτα πολύτλας διος Ὀδυσσεύς.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε περίφρων Πηνελόπεια·
 Ξεῖνε, τὸ μὲν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτή·
 105 τίς πόθεν εἶς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἦδὲ τοκῆς;
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ γύναι, οὐκ ἄν τίς σε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν
 νεκροί· ἡ γὰρ σευ κλέος ὀυρανὸν εὐρὺν ἰκάνει·
 ὥστε τευ ἡ βασιλῆος ἀμύμονος, ὅς τε θεοῦδης
 110 ἀνδράσιν ἐν πολλοῖσι καὶ ἱρθίμοισιν ἀνάσσων,
 εὐδικίας ἀνέχῃσι· φέρονσι δὲ γαῖα μέλαινα
 πυρούς καὶ κριθάς, βριθῇσι δὲ δένδρεα καρπῶ,
 τίχτει δ' ἐμπεδα μῆλα, θάλασσα δὲ περὶ ἔχει ἰχθύς,
 εἰς εὐηγεσίης ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ.
 115 Τῷ ἐμὲ νῦν τὰ μὲν ἄλλα μετὰ λαὸν ἐνὶ οἴκῳ
 μὴδ' ἐμὸν ἐξερέεινε γένος καὶ πατρίδα γαῖαν,
 μή μοι μᾶλλον θυμὸν ἐνιπλήσῃς δδυνάων,
 μνησαμένη μάλα δ' εἰμὶ πολύστονος. Οὐδέ τι με χρὴ
 οἴκῳ ἐν ἀλλοτρίῳ γοῶντά τε μυρόμενόν τε
 120 ᾗσθαι· ἔπει κάκιον πενθήμεναι ἄκριτον αἰεὶ·
 μή τις μοι δμοῶν νεμεσῆσεται ἢ ἐσὺ γ' αὐτῇ,
 ᾗ δὲ δακρυπλώειν βεβαρητότα με φρένας οἶνω.
 Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια·
 ξεῖν', ᾗ τοι μὲν ἐμὴν ἀρετὴν εἰδὸς τε δέμας τε
 125 ὄλεσαν ἀθάνατοι, ὅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον
 Ἀργεῖοι, μετὰ τοῖσι δ' ἐμὸς πόσις ἦεν Ὀδυσσεύς.
 Εἰ κείνός γ' ἔλθων τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύει,
 μεῖζον κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον οὔτω.
 Νῦν δ' ἄρχομαι· τόσα γὰρ μοι ἐπέσσειεν κακὰ δαίμων.
 130 [Ὅσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
 Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ Ἰλίου ἐντὶ Ζακύνθῳ,
 ὅς τ' αὐτὴν Ἰθάκην εὐδείλειον ἀμφιμένονται,
 ὅς μ' ἀεκαζομένην μῶνται, τρύγουσι δὲ οἶκον.]
 Τῷ οὔτε ξείνων ἐμπάζομαι οὐδ' ἱκετῶν
 135 οὔτε τι κηρύκων, οἳ δημιοεργοὶ ἔασιν·
 ἀλλ' Ὀδυσσὴ πούρουσα, φίλον κατατήκομαι ἦτορ.
 Οἱ δὲ γάμον σπεύδουσιν· ἐγὼ δὲ δόλους τολυτεύω.
 Φᾶρος μὲν μοι πρῶτον ἐνέπνευσε φρεσὶ δαίμων,
 στηθαμένη μέγαν ἱστὸν, ἐνὶ μεγάροισιν ὑφαίνειν,
 140 λεπτὸν καὶ περίμετρον· ἄφαρ δ' αὐτοῖς μετέειπον·
 κοῦροι, ἐμοὶ μνηστῆρες, ἔπει θάνε διος Ὀδυσσεύς,
 μίμνετ' ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰς ὅκε φᾶρος
 ἐκτελέσω — μή μοι μεταμῶνια νήματ' ὀληται —
 Λαέρτῃ ἥρωϊ ταφῆϊον, εἰς ὅτε κέν μιν

Omnino, audax, canis intrepida, non me lates
 perpetrans magnum facinus, quod tuo capite perluēs.
 Omnia enim bene nosti, quoniam ex me audivisti ipsa,
 quod hunc hospitem eram in ædibus meis
 de marito interrogatura; quoniam multum tristor.

Dixit, et Eury-nomen œconomam sermone allocuta est :
 Eury-nome, affer jam sedem, et pellem super ipsa :
 ut sedens dicat verbum et audiat
 hospes ex me; volo enim ipsum interrogare.

Sic dixit : illa vero valde festiuanter deposuit fercens
 sedem bene-politam, et ei pellem injiciebat ;
 illic consedit deinde audens divinus Ulysses.

Inter-eos autem sermones exorsa est prudens Penelope :

Hospes, hoc quidem te primum ego percontabor ipsa,
 quis et unde es virorum? ubinam tibi urbs et parentes?

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 o mulier, nemo te hominum in immensa terra
 vituperaret; certe enim tua gloria ad-coelum latum pervenit,
 sicut alicujus vel regis eximii, qui deo-similis
 viris in multis et fortibus regnans,
 justa-jura sustentet; ferat autem terra nigra
 tritica et hordea, graventurque arbores fructu;
 pariunt vero robustæ pecudes, ac mare præbet pisces,
 ex prudenti-administratione; feliciterque degunt populi sub
 ipso. Ideo me nunc cetera quidem percontare tua in domo;
 ne-vero meum exquire genus et patriam terram,
 ne mihi magis animum impleas doloribus
 recordanti : valde enim sum ærum-nosus. Neque omnino me
 oportet] domo in aliena stentemque et lugentem
 sedere : quoniam malum est lugere infinite semper :
 ne-qua mihi ancillarum succenseat, vel tu ipsa;
 dicatque lacrimis-abundare gravatum me mentem vino.

Huc autem respondit deinde prudens Penelope :
 hospes, nempe meam præstantiam formamque corpusque
 perdidit immortales, quando ad-Ilium ascenderunt
 Argivi, cum iisque meus maritus profectus est Ulysses.
 Si ille reversus meam vitam tueretur,
 major gloria esset mea, et melior ita.

Nunc autem tristor : tot enim mihi immisit mala deus.

[Quotquot enim insulis dominantur optimi,
 Dulichioque, Samoque, et nemorosæ Zacyntho,
 quique ipsam Ithacam late-conspiciam incolunt,
 hi me nolentem ambiunt, atteruntque domum.]
 Ideo neque hospites curo, neque supplices,
 neque omnino præcones, qui publici-ministri sunt :
 sed Ulysssem desiderans, caro contabesco corde.
 Hi autem nuptias urgent; ego vero dolos struo.
 Vestem mihi primum inspiravit in-mentem deus,
 exorsa magnam telam, in ædibus ut-texerem,
 subtilem et amplam : statim autem inter-illos dixi :
 Juvenes, mei proci, quandoquidem mortuus est divinus Ulys-
 ses,] manete urgentes meas nuptias, donec vestimentum
 perfecero, (ne mihi vana fila pereant)

Laerti heroi sepulcrale, in illud tempus quando ipsum

145 Μοῖρ' ὅλοσ' καθέλχῃσι ταηλεγέρος θανάτου·
μή τις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶν νυμεστήσῃ,
αἶ κεν ἄτερ σπείρου κῆται πολλὰ κτεατίσσας.
Ῥς ἐψάμην τοῖσιν δ' ἐπεπειθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
Ἔνθα καὶ ἡματίη μὲν ὑφαίνεσκον μέγαν ἱστὸν,
150 νύκτας δ' ἀλλύεσκον, ἐπὶν δαΐδας παραθείμην.
Ῥς τρίετες μὲν ἔλθον ἐγὼ καὶ ἔπειθον Ἀχαιοὺς·
ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπήλυθον ὄραι,
[μηνῶν φθιόντων, περὶ δ' ἡματα πολλὰ ἐτελέσθη,]
καὶ τότε δὴ με, διὰ δμῶας, κύνας οὐκ ἀλεγούσας,
155 εἶλον ἐπελθόντες καὶ ὑμῶλκυσαν ἐπέεσσιν. [κῆρ.
Ῥς τὸ μὲν ζήτητέεσσα, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὑπ' ἀνάγ-
Νυν δ' οὐτ' ἐκφυγέειν δύναμαι γάμον οὐ τε τιν' ἄλλην
μῆτιν ἔθ' εὐρίσκω· μάλα δ' ὀτρύνουσι τοκῆες
γῆμασθ'· ἀσφαλὰς δὲ παῖς βίοντα κατεδόντων,
160 γινώσκων· ἤδη γὰρ ἀνὴρ οἷός τε μάλιστα
οἴκου κῆδεσθαι, τῷ τε Ζεὺς κῦδος ὀπάξει.
Ἄλλα καὶ ὅς μοι εἰπὲ τεὸν γένος, ὅππότεν ἐσσί·
οὐ γὰρ ἀπὸ δρυὸς ἐσσι παλαιράτου οὐδ' ἀπὸ πέτρης.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
165 ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδῃ Ὀδυσῆος, [σεύς·
οὐκέτ' ἀπολλήξεις τὸν ἐμὸν γόνον ἐξερέουσα;
ἀλλ' ἐκ τοι ἐρέω· ἡ μὲν μ' ἀχέεσσι γε δῶσεις
πλείεσσιν ἢ ἔρομαι· ἡ γὰρ οἶκίη, ὅππότε πάτρης
ἥς ἀπέχσιν ἀνὴρ τόσσον χρόνον, ὅσον ἐγὼ νῦν,
170 πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἀλώμενος, ἄλγεα πάσγων·
ἀλλὰ καὶ ὅς ἐρέω, δ' μ' ἀνείρεαι ἡδὲ μεταλλᾶς.
Κρήτη τις καί' ἐστὶ, μέσση ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
καλὴ καὶ πείρα, περιέβρυτος ἐν δ' ἀνθρώποι
πολλοί, ἀπειρέσιοι, καὶ ἐννήχοντα πόλεις —
175 ἄλλη δ' ἄλλων γλώσσα μεμιγμένη· ἐν μὲν Ἀχαιοί,
ἐν δ' Ἑτεόκροτες μεγάλῃσιν, ἐν δὲ Κύδωνες,
Δωριεῖς τε τριχάικες δίοι τε Πηλεῖσσι —
τῇσι δ' ἐνὶ Κνωσὸς, μεγάλη πόλις· ἐνθα τε Μίνως
ἐννέωρος βασιλεὺς Διὸς μεγάλου βασιτεὺς,
180 πατὴρ ἐμοῖο πατῆρ, μεγαθύμου Δευκαλίωνος.
Δευκαλίων δ' ἐμὲ τίχτε καὶ Ἰδομενῆα ἀνακτα·
ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νῆεσσι κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω
ῶγε· ἄμ' Ἀτρεΐδῃσιν· ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν Αἴθων,
ὀπλοτέρως γενεῇ· ὁ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων.
185 Ἔνθ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἰδομένη καὶ ξείνια δῶκα.
Καὶ γὰρ τὸν Κρήτηνδε κατήγαγεν ἱς ἀνέμοιο,
λέμενον Τροίηνδε, παραπλάγασσα Μαλειῶν·
στῆσε δ' ἐν Ἀμνισῷ, θῆι τε σπέος Ἑλπειθίδης,
ἐν λιμένει χαλεποῖσιν· μόγις δ' ὑπάλυξεν ἀέλλας.
190 Αὐτίκα δ' Ἰδομενῆα μετάλλα, ἄστυδ' ἀνελθὼν·
ξείνον γὰρ οἱ ἔρασκε φίλον τ' ἐμὲν αἰδοῖόν τε.
Τῷ δ' ἤδη δεκάτῃ ἢ ἑνδεκάτῃ πέλεν ἡὼς
οἰχομένην σὺν νηυσὶ κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω.
Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δώματ' ἄγων εὖ ἐξείνισσα,
195 ἐνδοκῶς φιλέον, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων·
καὶ οἱ τοῖς τ' ἄλλοις ἐτάροις, οἱ ἄμ' αὐτῷ ἔποντο,
δημόθεν ἀφίτα δῶκα καὶ αἶθρα οἶνον ἀγείρας
καὶ βοῦς ἱεῖσασθαι· ἵνα πλησάιτο θυμόν.

fatum perniciosum corripuerit longum-sternentis mortis :
ne-qua mihi in populo Achivarum succenseat,
si sine vestimento jaceat, multa qui-possedit.
Sic dixi : illis autem persuasus-est animus generosus.
Tunc interdiu quidem texebam magnam telam,
noctu vero dissolvebam, postquam faces mihi-apposueram.
Sic triennium quidem latebam ego et persuadebam Achivis :
sed quum quartus venit annus, et advenerunt horæ,
[mensibus exeuntibus, ac dies multi circumacti-sunt,]
tum demum me, per famulas, canes non (nihil) curantes,
deprehenderunt proci supervenientes, et increpuere verbis.
Sic illud quidem perfeci, etiam nolens, ex necessitate.
Nunc vero neque effugere possum nuptias, neque ullum aliud
consilium amplius invenio; valde autem hortantur parentes
nubere; et agre-fert filius victum devorantes,
cognoscens; jam enim vir est qui-valeat maxime
domum curare, cuique Jupiter gloriam præbeat.
Sed et sic mihi dic tuum genus, unde sis;
non enim a quercu es olim-fabulosa, neque a petra.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
o uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis,
nondum desines meum genus interrogare?
Sed tibi enarrabo; certe quidem me doloribus dabis
pluribus, quam quibus teneor : hic enim mos est, quando a
patria] sua absit vir tanto tempore, quanto ego nunc,
multas hominum per urbes errans, dolores patiens :
sed etiam sic dicam, quod me percontaris et interrogas.

Creta quadam terra est, medio in nigro ponto,
pulcra et pinguis, circumflua; in ea autem homines
sunt multi, innumeri, nonaginta urbes :
alia autem aliorum lingua mixta : insunt quidem Achivi,
insunt vero indigenæ-Cretenses magnanimi, insunt et Cydo-
nes,] Doriensesque trifariam-divisi, divinique Pelasgi.
Inter has autem (urbes) est Cnossus, magna urbs : ubi Minos
per-novem-annos regnabat, Jovis magni confabulator,
patris mei pater, magnanimi Deucalionis.
Deucalion vero me genuit et Idomeneum regem :
sed ille quidem in navibus incurvis-puppibus ad Ilium
abiit una-cum Atridis : mihi vero nomen inclytum Æthon,
sumque junior natus; ille etenim prior et melior.
Illic Ulyssem ego vidi, et hospitalia dedi.
Etenim eum ad-Cretam deduxerat vis venti,
euntem ad-Trojam, quum-abegisset eum a-Maleis :
statuit autem naves in Amnisso, ubi specus est Lucinæ,
in portibus difficilibus : vix tamen evasit procellas.
Statin vero Idomeneum quærebat, ad-urbem ascendens :
hospitem enim ipsum dicebat dilectumque esse, reverendum-
que.] Huic autem jam decima vel undecima erat aurora
digressa cum navibus incurvis-puppibus Ilium versus.
Illum quidem ego ad aedes ducens bene hospitio-excepi,
cum-cura amice-tractans, e-multis in domo suppetentibus;
et ei, ceterisque sociis, qui una ipsum comitabantur,
de-publico farinas dedi, et nigrum vinum collectum,
et boves ad-sacrificandum, ut explerent-sibi animum.

Ἐνθα δὴ δώδεκα μὲν μένον ἤματα ὅττι Ἀχαιοί·
 200 εἴλει γὰρ Βορέης ἀνεμὸς μέγας οὐδ' ἐπὶ γαίῃ
 εἶα ἵστασθαι· χαλεπὸς δέ τις ὄρορε δαίμων·
 τῇ τρικαιδεκάτῃ δ' ἀνεμὸς πέσε· τοὶ δ' ἀνάγοντο.
 Ἴσχε ψεύδεα πολλὰ λέγων, ἐτύμοισιν ὁμοῖα·
 τῆς δ' ἄρ' ἀκούουσης ῥέε δάκρυα, τήκετο δὲ χρῶς.
 205 Ὡς δὲ γυνὴν κατατῆκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσιν,
 ἦντ' Εὐρος κατέτηξεν, ἐπὴν Ζέφυρος καταχεύῃ
 τηκομένης δ' ἄρα τῆς ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες·
 ὥς τῆς τήκετο καλὰ παρήϊα δακρυγεούσης,
 κλαίουσης ἐὼν ἄνδρα παρήμενον. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 210 θυμῷ μὲν γοοῶσαν ἐὼν ἐλέαιρε γυναικίκα,
 ὀφθαλμοὶ δ' ὥκει κέρρα ἔστασαν ἡ δὲ σιδήρος,
 ἀτρίμας ἐν βλεφάροισιν· δόλω δ' ὄγε δάκρυα κεῦθεν.
 Ἦ δ' ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,
 ἐξ αὐτῆς μιν ἔπεσιν ἀμειβομένη προσέειπεν·
 215 Νῦν μὲν δὴ σευ, ξεινέ γ', ὅτω πειρήσεσθαι,
 εἰ ἐτεὸν δὴ κεῖθι σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν
 ξεινίσκας ἐν μεγάροισιν ἔμβον πόσιν, ὥς ἄγορεύεις.
 Εἰπέ μοι, δῆποι· ἄσσα περὶ χροῖ εἵματα ἔστο
 αὐτός ὃ' ὅος ἔην καὶ ἐταίρους, οἳ οἱ ἔποντο.
 220 Τῇ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῶ γυναι, ἀργαλέον, τόσσον χρόνον ἀμφιέοντα [σεύς·
 εἰπέμεν· ἤδη γάρ οἱ εἰκοστὸν ἔτος ἐστίν,
 ἐξ οὗ κείθεν ἔβη καὶ ἡμῆς ἀπελήλυθε πάτρης·
 ἀλλὰ καὶ ὥς ἐρέω, ὥς μοι ἰνδάλλεται ἦτορ.
 225 Χλαῖναν πορφυρέην οὐλὴν ἔχε ὁῖος Ὀδυσσεύς,
 δίπλην· αὐτὰρ οἱ περόνῃ χρυσοῖο τέτυκτο
 αὐλοῖσιν διδύμοισι· πάροιθε δὲ δαίδαλον ἦεν·
 ἐν προτέροισι πόδεσσι κύνων ἔχε ποικίλον ἄλλον,
 ἀσπαίροντα λάων· τὸ δὲ θαυμάζεσκον ἅπαντες,
 230 ὥς οἱ χρύσειο ὄντες, ὃ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχων,
 αὐτὰρ ὃ ἐκφυγέειν μεμιαὺς ἤσπαιρε πόδεσσιν.
 Τὸν δὲ χιτῶν' ἐνόησα περὶ χροῖ σιγαλόεντα,
 οἷόν τε χρομύσιο λοπὸν κάτω ἰσχυαλίοιο·
 τῶς μὲν ἔην μαλακὸς λαμπρὸς δ' ἦν ἥλιος ὥς·
 235 ἦ μὲν πολλαὶ γ' αὐτὸν ἐθήησαντο γυναικες.
 Ἄλλο δὲ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 οὐκ οἶδ', εἰ τάδε ἔστο περὶ χροῖ οἶχός· Ὀδυσσεύς,
 ἥ τις ἐταίρων δῶκε θεῆς ἐπὶ νηὸς ἰόντι,
 ἥ τις που καὶ ξεινός· ἐπεὶ πολλοῖσιν Ὀδυσσεύς
 240 ἔσχε φίλος παῦροι γὰρ Ἀχαιῶν ἦσαν ὁμοῖοι.
 Καὶ οἱ ἐγὼ χάλκειον ἄορ καὶ δίπλακα δῶκα
 καλὴν, πορφυρέην καὶ τερμιόεντα χιτῶνα·
 αἰδοίως δ' ἀπέπεμπον ἐϋσέλμου ἐπὶ νηὸς.
 Καὶ μὲν οἱ κῆρυξ ὀλίγον προγενέστερος αὐτοῦ
 245 εἶπετο· καὶ τὸν τοι μυθήσομαι, ὅος ἔην περ·
 γυρὸς ἐν ὤμοισιν, μελανόχροος, οὐλοκάρηνος·
 Εὐρυδάτης δ' ὄνομ' ἔσχε· τίεν δέ μιν ἔσογον ἄλλων
 ὦν ἐτάρων Ὀδυσσεύς, ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ᾗδη.
 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἔτι μάλλον ὑφ' ἡμερον ὥρσε γόοιο,
 250 σήματα· ἀναγνοῦση, τὰ οἱ ἐμπεδα πέπραθ' Ὀδυσσεύς.
 Ἦ δ' ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,
 καὶ τότε μιν μύθοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν·

Illuc per-duodecim quidem manebant dies divini Achivi :
 coercebat enim eos Boreas ventus magnus, neque in terra
 sinebat stare; infestus vero aliquis excitavit deus :
 tertio-decimo autem ventus cecidit : illi vero avellebantur.

Ita fingebat, mendacia multa dicens, veris similia :
 illi autem audienti fluebant lacrimæ, liquefiebatque cutis.
 Sicut autem nix Æquescit in summis montibus,
 quam Euris liquefecit, postquam Zephyrus defuderit;
 liquescente autem ea fluvii implentur labentes :
 sic ejus liquefiebat pulcræ genæ lacrimas-fundentis,
 flentis suum virum assidentem. At Ulysses
 animo quidem flentem suam miserabatur uxorem,
 oculi autem tanquam cornua stabant, aut ferrum,
 immoti in palpebris : dolo vero ille lacrimas occultabat.
 Illa autem postquam satiata-est lacrimoso fletu,
 iterum ipsum verbis respondens allocuta-est :

Nunc quidem demum te, hospes, puto me experturam,
 an vere profecto illic cum divinis sociis
 hospitio-exceperis in ædibus meum maritum, sicut dicis.
 Dic mihi, qualia quædam circa corpus vestimenta indutus-erat
 ipseque qualis erat; et dic socios, qui eum comitabatur.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 o mulier, difficile est, tanto tempore seorsum quum-absim,
 dicere; jam enim ei vigesimus annus est,
 ex quo illinc abiit, et a-mea discessit patria :
 verum etiam sic dicam, sicut mihi imaginatur cor.

Lenam purpuream villosam habebat divinus Ulysses,
 duplicem; at ei fibula auro facta-erat
 calamis geminis : antrorsum vero opus variegatum erat :
 in anterioribus pedibus canis tenebat varium hinnulum,
 palpitantem intuens; hoc autem admirabantur omnes,
 quod hi aurei quum-essent, hic quidem intuebatur hinnulum
 suffocans;] at ille, effugere cupiens, palpitabat pedibus.
 Etiam tunicam animadverteri circa corpus splendidam,
 qualem cepa tunicam de arida :

ita quidem erat mollis; splendidam autem erat, solis instar :
 profecto quidem multæ ipsam admiratæ-sunt mulieres.

Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reconde tua :
 nescio utrum hæc indutus-fuerit circa corpus domi Ulysses,
 an aliquis sociorum dederit in navi eunti,
 aut aliquis alicubi etiam hospes : quoniam multis Ulysses
 erat carus; pauci enim Achivorum ei erant similes.

Et ei ego areum ense, et duplicem dedi vestem
 pulcræ, purpuream, et talarem tunicam :

honorate autem dimittebam bene-tabulata in navi.

Et quidem eum præco paulo major-natu ipso
 comitabatur : etiam hunc tibi dicam, qualis erat :
 gihbosus in humeris, nigra-cute, crispo-capite;
 Eurybates vero ei nomen erat : honorabat autem eum supra
 ceteros]suos socios Ulysses, quod sibi an mo congrua sentiret.

Sic dixit : illi autem adhuc magis desiderium excitavit fle-
 tus,] signa agnoscenti, quæ ei certa dixit Ulysses.

Ea autem postquam satiata-est lacrimoso fletu,
 tunc ipsum verbis respondens allocuta-est :

Νῦν μὲν δὴ μοι, ξεῖνε, πάρος περ ἰὼν ἑλεῖνός,
 ἐν μεγάροισιν ἐμοῖσι φίλος τ' ἴση αἰδοῖός τε·
 235 αὐτὴ γὰρ τάδε εἶματ' ἐγὼ πόρον, οἳ ἀγορεύεις,
 πτύξας' ἐκ θαλάμου· περόνην τ' ἐπέθηκα φαινήν,
 καί νη ἀγαλμ' ἔμεναι· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὐτῆς,
 οἷα καὶ νοστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Τῷ ῥα κακῇ αἴσῃ κοίτης ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεύς
 240 ὥχρετ', ἐποφόμενος Κακοῖλιον οὐκ ὀνομαστήν. [σεύς·
 Τῇ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῶ γύναι αἰδοίῃ Λαερτιάδῃ Ὀδυσσῆος,
 μηκέτι νῦν χρόα καλὸν ἐναίρεο μηδὲ τι θυμὸν
 τήχε, πόσιν γόωσα· νεμεσῶμαι γέ μιν οὐδέν·
 245 καὶ γὰρ τίς τ' ἄλλοιόν οὔδρεται ἀνδρ' ὀλέσασα
 κουρίδιον, τῷ τέκνα τέχῃ φιλότῃ μιγεῖσα,
 ἢ Ὀδυσσῇ, ὃν φασὶ θεοὶς ἐναλίγκιον εἶναι.
 Ἀλλὰ γόου μὲν παῦσαι, ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον·
 νημερτέως γὰρ τοι μυθήσομαι οὐδ' ἐπικεύσω
 250 ὥς ῥ' ἔδῃ Ὀδυσσῆος ἐγὼ περὶ νόστου ἄκουσα,
 ἀγγχοῦ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πτόνι δῆμῳ,
 ζωῶ· αὐτὰρ ἄγει κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ,
 αἰτίζων ἀνὰ δῆμον· ἀτὰρ ἐρίηρας ἑταίρους
 ὥλεσε καὶ νῆα γλαφυρὴν ἐνὶ ὀλνοπὶ πόντῳ,
 255 Θρινακίης ἀπο νήσου ἰὼν· ὀδύσαντο γὰρ αὐτῷ
 Ζεὺς τε καὶ Ἥλιος· τοῦ γὰρ βόας ἔκταν ἑταίροι.
 Οἱ μὲν πάντες ὄλοντο πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ·
 τὸν δ' ἄρ' ἐπὶ τρώπιος νεὸς ἐκβαλε κῦμ' ἐπὶ χέρσου,
 Φαιήκων ἐς γαῖαν, οἳ ἀγγίθεοι γεγάσιν·
 260 οἳ δὲ μιν περὶ κῆρι θεὸν ὥς τιμῆσαντο
 καὶ οἱ πολλὰ δόσαν πέμπειν τέ μιν ᾗθελον αὐτοὶ
 οἶκαδ' ἀπήμαντον. Καί κεν πάλαϊ ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς
 ἦεν· ἀλλ' ἄρα οἱ τόγῃ κέρδιον εἰσατο θυμῷ
 χροῖματ' ἀγυρτάζειν πολλὴν ἐπὶ γαῖαν ἰόντι·
 265 ὥς περὶ κέρδεα πολλὰ καταθνητῶν ἀνθρώπων
 οἶδ' Ὀδυσσεύς· οὐδ' ἄν τις ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος.
 Ὡς μοι Θεσπρωτῶν βασιλεὺς μυθήσατο Φεῖδων·
 ὦμνος δὲ πρὸς ἔμ' αὐτὸν, ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ,
 νῆα κατειρύσθαι καὶ ἐπαρτέας ἔμμεν' ἑταίρους,
 270 οἳ δὲ μιν πέμπουσιν φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Ἀλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπεμψε· τύχῃσε γὰρ ἐρχομένη νηὺς
 ἀνδρῶν Θεσπρωτῶν ἐς Δουλίχιον πολύπυρον.
 Καί μοι κτήματ' ἔδειξεν, ὅσα ξυναγείρατ' Ὀδυσσεύς·
 καὶ νῦν κεν ἐς δεκάτην γενεὴν ἑτερόν γ' ἔτι βόσχοι·
 275 τόσσα οἱ ἐν μεγάροις κειμήλια κεῖτο ἀνακτος.
 Τὸν δ' ἐς Δωδώνην φάτο βῆμεναι, ὅρρα θεοῖο
 ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἐπακούσαι,
 ὅπως νοστήσειε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 ἥδῃ δὴν ἀπείων, ἢ ἀμφαδὸν ἢ κρυφιδόν.
 280 Ὡς ὁ μὲν οὕτως ἐστὶ σόος καὶ ἑλευσεται ἥδῃ
 ἀγγι· μάλ' οὐδ' ἔτι τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
 δηρὸν ἀπεσσεύεται· ἔμπης δέ τοι δροκία δώσω.
 Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὑπάτος καὶ ἀριστος,
 ἰστίη τ' Ὀδυσσῆος ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω·
 285 ἣ μὲν τοι τάδε πάντα τελεῖται, ὥς ἀγορεύω.
 Τοῦδ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς,

Nunc quidem demum mihi, hospes, antea quum esses mi-
 serandus,] in ædibus meis carusque eris, honoratusque :
 ipsa enim ei hæc vestimenta ego præbui, qualia dicis,
 plicata ex thalamo ; fibulamque imposui splendidam,
 illi ornamento ut-esset ; eum autem non suscipiam rursus,
 domum reversum, dilectam in patriam terram.

Ita malo fato cava in navi Ulysses
 abiit, visurus malum-illum non nominandum.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 o uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis,
 ne-amplius nunc corpus pulcrum macera, neu quid animam
 labefac, maritum deflens ; sucrenseo quidem nihil :
 etenim quævis et aliusmodi luget virum amissum,
 cui-virgo-nupserit, cui filios pepererit amore mixta,
 atque Ulysses, quem aiunt diis similem esse.

Sed a-fletu quidem cessa, meum autem adverte sermonem :
 vere enim tibi loquar, nec celabo,
 quomodo jam Ulyssis ego de reditu audiui,
 prope versantis Thesprotorum virorum in ubere populo,
 vivi : atque vehit res-pretiosas multas et egregias,
 petens per populum : at dilectos socios
 perdidit, et navem cavam in nigro ponto,
 Thrinacria ab insula veniens : irati-sunt enim ipsi
 Jupiterque et Sol : hujus enim boves interfecerunt socii.

Illi quidem omnes perierunt fluctuoso in ponto :
 hunc autem super carina navis ejecit unda in continentem,
 Phæacum in terram, qui propinqui-diis sunt :
 qui sane ipsum ex animo, deum veluti, honorabant,
 et ei multa dederunt, deducereque eum volebant ipsi
 domum incolumem. Et jam pridem hic Ulysses
 esset ; sed inde ei hoc utilius visum-est animo,
 opes colligere multam super terram eunti :
 adeo astutias multas præ mortalibus hominibus
 novit Ulysses ; nec quicquam cum-eo contenderet homo alius.
 Sic mihi Thesprotorum rex dixit Phidon ;
 jurabat autem ad me ipsum, libans in domo,
 navem ejus esse-deductam, et paratos esse socios,
 qui jam ipsum deducunt dilectam in patriam terram.

Sed me prius dimisit ; contigit enim ut-iret navis
 virorum Thesprotorum in Dulichium tritici-ferax.

Et mihi possessiones ostendit, quas collegerat Ulysses :
 et sane in decimam generationem alium adhuc alerent :
 tantæ ei res-pretiosæ jacebant in ædibus regis.

Ipsum autem in Dodonen dixit ivisse, ut dei
 ex quercu alto-vertice Jovis consilium audiret,
 quomodo rediret dilectam in patriam terram,
 jam diu absens, utrum palam, an clam.

Sic ille quidem ita est salvus, et veniet jam
 proxime ; neque amplius longe ab-amicis et patria terra
 diu aberit : omnino autem tibi jurajuranda dabo.

Sciat nunc Jupiter primum, deorum summus et optimus,
 focusque Ulyssis eximii, ad-quem veni :
 certe quidem hæc omnia perficientur, sicut dico.

Hoc ipso anno veniet huc Ulysses,

τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἱσταμένουιο.

- Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
αἱ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἴη·
310 τῷ κε τάχα γυνίης φιλότῳτά τε πολλά τε δῶρα
ἔξ ἐμεῦ, ὥς ἂν τίς σε συναντόμενος μαχαρίζοι.
Ἀλλὰ μοι ὦδ' ἀνὰ θυμὸν ὀίεται, ὥς ἔσται περ.
Οὐτ' Ὀδυσσεὺς ἐτι οἶκον ἐλεύσεται, οὔτε σὺ πομπῆς
τεύξῃ· ἐπεὶ οὐ τοιοὶ σῆμάντορές εἰσ' ἐνὶ οἴκῳ,
315 οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκει μετ' ἀνδράσιν, εἴ ποτ' ἔην γε,
ξεῖνους αἰδούλους ἀποπεμπέμεν ἡδὲ δέχεσθαι.
Ἀλλὰ μιν, ἀμφίπολοι, ἀπονίψατε, κάθθετε δ' εὐνήν,
δέμνιναι καὶ χλαῖνας καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα,
ὥς κ' εὖ θαλπίδιον χρυσόθρονον Ἡῷ ἴκηται.
320 Ἡῶθεν δὲ μάλ' ἤρι λῶεσαι τε χρύσαι τε,
ὥς κ' ἐνδόν παρὰ Τηλεμάχῳ δειπνοιο μέδῃται
ῥιμενος ἐν μεγάρῳ· τῷ δ' ἀλγίον, ὅς κε ἐκείνων
τοῦτον ἀνιάξῃ θυμοφθόρος· οὐδέ τι ἔργον
ἐνθάδ' ἐτι πρῆξει, μάλα περ κεχολωμένος αἰνῶς.
325 Πῶς γὰρ ἐμεῦ σὺ, ξεῖνε, δαήσσαι, εἰ τι γυναικῶν
ἀλλάων περίεμι νόον καὶ ἐπίφρονα μῆτιν,
εἰ κεὶν αὐτοαλῆος, κακὰ εἰμένος, ἐν μεγάροισιν
δαινῆ; ἄνθρωποι δὲ μινυνθάδιοι τελέθουσιν.
Ὅς μὲν ἀπηνῆς αὐτὸς ἔη καὶ ἀπηνέα εἰδῇ,
330 τῷ δὲ καταρῶνται πάντες βροτοὶ ἄλγε' ὅπισσω
ζῶν· ἄτῃρ τεθνεῦσι γ' ἐφειψίονται ἅπαντες.
Ὅς δ' ἂν ἀμύμων αὐτὸς ἔη καὶ ἀμύμονα εἰδῇ,
τοῦ μὲν τε κλέος εὐρὺ διὰ ξεῖνοι φορέουσιν
πάντας ἐπ' ἀνθρώπους· πολλοὶ τέ μιν ἐσθλὸν ἔειπον.
335 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς, [σεύς.
ᾧ γύναι αἰδοίῃ Λαερτιάδῳ Ὀδυσῆος,
ῥητοὶ ἐμοὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα
ῥήγεθ', ὅτε πρῶτον Κρήτης ὄρεα νιφόνετα
νοσφισάμην ἐπὶ νηὸς ἰὼν δολιχῆρέτμοιο.
340 Κεῖναι δ', ὥς τὸ πάρος περ ἀπνους νύκτας ἱαυον.
Πολλὰς γὰρ δὴ νύκτας ἀεικέλιον ἐνὶ κοίτῃ
ἄεσα καὶ τ' ἀνέμεινα ἐϋθρονον Ἡῷ διαν.
Οὐδέ τί μοι ποδάνιπτρα ποδῶν ἐπιήρανα θυμῷ
γίγνεται· οὐδὲ γυνὴ ποδὸς ἀψεται ἡμετέροιο
345 τῶν, αἱ τοι δῶμα κάτα δρήσταιραι ἔασιν,
εἰ μή τις γρηῦς ἐστὶ παλαιή, κέδν' εἰδυῖα,
ῥητις δὴ τέτληκε τόσα φρεσὶν, ὅσα τ' ἐγὼ περ·
τῆνδε δ' ἂν οὐ φθονέοιμι ποδῶν ἀψασθαι ἐμεῖο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
350 ξεῖνε φίλ'· οὐ γὰρ πῶ τις ἀνὴρ πεπνυμένος ὦδε
ξεῖνων τηλεδαπῶν φίλων ἐμὸν ἴκετο δῶμα·
ὥς σὺ μάλ' εὐφραδέως πεπνυμένα πάντ' ἀγορεύεις·
ἐστὶ δέ μοι γρηῦς, πυκινὰ φρεσὶ μῆδε' ἔχουσα,
ῥη κείνον δυστήνον ἐϋ τρέφειν ἡδ' ἀτίταλλεν,
355 δεξαμένη χεῖρας· ὅτε μιν πρῶτον τέκε μήτηρ,
ῥη σε πόδας νίψει, ὀλιγηπελέουσα περ ἔμπης.
Ἀλλ' ἄγε νῦν ἀνστήσα, περίφρων Εὐρύκλεια,
νίσον σοῖο ἀνακτος δμηλίκου· καὶ ποῦ Ὀδυσσεὺς
ῥη τοῖόςδ' ἐστὶ πόδας, τοῖος δέ τε χεῖρας·
360 αἴψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγῆράσκειν.

hoc quidem exeunte mense, illo autem ineunte.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope :
utinam enim hoc, hospes, verbum perfectum sit ;
ita cito cognosceres amicitiamque multa que dona accipienda
ex me, adeo ut aliquis te occurrens beatum diceret.
Sed mihi sic in animo aliquid præsentit, sicut erit videlicet :
neque Ulysses amplius domum veniet, nec tu deductione
potieris ; quoniam non tales rectores sunt in domo,
qualis Ulysses erat inter viros, si unquam fuit,
ad-hospites venerandos dimittendos et excipiendos.
Sed ipsum, famulæ, lavate, deponiteque cubile,
strata, et lænas, et integumenta splendida,
ut bene calens ad Auroram aureo-solio perveniat.
Mane autem valde mature lavateque ungitæque,
ut intus apud Telemachum de-jentaculo cogitet
sedens in domo : ei autem gravius erit, qui illorum
hunc molestia-afficiet perniciosus : neque ullum negotium
hic amplius ei faciet, valde licet iratus graver.
Quomodo enim de-me tu, hospes, scies, ecquid mulieribus
aliis præstem mente, et prudenti consilio,
si squalidus, mala vestimenta indutus, in ædibus
conviveris ? homines autem brevis-ævi sunt.
Qui quidem crudelis ipse sit, et crudelia sentiat,
huic imprecantur omnes homines dolores in-posterum
vivo ; at mortuum probro insequuntur cuncti.
Qui autem bonus ipse sit, et bona sentiat,
hujus quidem gloriam latam hospites perferunt
omnes ad homines ; multi que eum eximium dicere solent.

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
o uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis,
profecto mihi lænæ et integumenta splendida
odio-erant, quando primum Cretæ montes nivales
reliqui in navi proficiscens longis-remis instructa.
Cubabo autem, sicut antea quidem in-somnes noctes ducebam.
Multas enim jam noctes sordido in cubili
requievi, et expectavi pulcro-solio-insidentem Auroram di-
vinam.] Neque omnino mihi lotio pedum grata animo
est ; nec mulier pedem tanget nostrum
earum, quæ tibi in domo ministræ sunt,
nisi aliqua anus est antiqua, honesta sciens,
quæ toleraverit tanta mente, quanta ego :
hanc vero non ægre-tulerim pedes tangere meos.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope :
hospes dilecte : nondum enim quisquam vir prudens adeo
hospitum longinquorum carorum meam advenit domum ;
adeo tu valde scite prudentia omnia dicis :
est autem mihi anus, cata mente consilia habens,
quæ illum infelicem bene nutrebat, et educebat,
ausceptum manibus, quando ipsum primum peperit mater ;
quæ tibi pedes lavabit, debilis quantumvis sit.
Verum age nunc surgens, prudens Euryclea,
lava tui domini æqualem : et fere Ulysses
jam talis est pedibus, talisque manibus ;
cito enim in malo homines consenescent.

Ἦς ἄρ' ἔρη· γρηῦς δὲ κατέσχετο χερσὶ πρόσωπα,
δάκρυα δ' ἔκβαλε θερμὰ, ἔπος δ' ὀλοφυδὸν εἶπεν·

Ἵ μοι ἐγὼ σέο, τέκνον, ἀμήχανος· ἦ σε περὶ Ζεὺς
ἀνθρώπων ἤγχευε θεοῦδ' αὖ θυμὸν ἔχοντα.

365 Οὐ γάρ πώ τις τόσσα βροτῶν Διὶ περιχεράνῃ
πίονα μηρὶ ἔκη' οὐδ' ἐξαίτους ἐκατόμβας,
ῥσσα σὺ τῷ ἐδίδως, ἀρώμενος ἕως ἱκοιο
γῆρας· τε λιπαρὸν θρέψαιδ' τε φαίδιμον υἱόν·
νῦν δέ τοι οἶψ' ἀάμπαν ἀφέλιετο νόστιμον ἤμαρ.

370 Οὕτω που καὶ κείνῃ ἐφεψιδόντω γυναῖκες
ξεῖνων τηλεδαπῶν, ὅτε τευ κλυτὰ δώμαθ' ἵκοιτο,
ὥς σέθεν αἱ κύνες αἶδε καθεψιδόντων· ἅπασαι,
τάων νῦν λώβην τε καὶ αἵσχεα πόλλ' ἄλσεινων
οὐκ ἄεας νίξειν· ἐμὲ δ' οὐκ ἄέκουσαν ἄνωγεν

375 κούρη Ἰκαρίοιο, περιφρῶν Πηνελόπειαν.

Τῷ σε πόδας νύμφ' ἅμα τ' αὐτῆς Πηνελοπείης
καὶ σθένει εἵνεκ'· ἐπεὶ μοι ὀρώρεται ἐνδοθι θυμὸς
κῆδεσιν. Ἄλλ' ἄγε νῦν ξυνίει ἔπος, ὅττι κεν εἴπω·
πολλοὶ δὲ ξεῖνοι ταλαπείριοι ἐνθάδ' ἵκοντο,

380 ἀλλ' οὐπω τινὰ ρημὶ εἰκότα ὕδ'ε ἰδέσθαι,
ὥς σὺ δέμας φωνῇν τε πόδας τ' Ὀδυσσῆϊ εἰοικας.

Τῇ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
ῶ γρηῦ, οὕτω φασίν, ὅσοι ἴδον ὄρθαλμοῖσιν [σεύς·
ἡμέας ἀμφοτέρους, μάλα εἰκέλω ἀλλήλοισιν
385 ἐμμεναι· ὥς σὺ περ αὐτῇ ἐπιφρονέουσ' ἀγορεύεις.

Ἦς ἄρ' ἔρη· γρηῦς δὲ λέβηθ' ἔλε παμφανόντων,
τῷ πόδας ἐξαπένιζεν, ὕδωρ δ' ἐνεχεύατο πολὺ
ψυχρόν· ἔπειτα δὲ θερμὸν ἐπήρυσεν. Αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
ἔξεν ἐπ' ἔσχαρσιν, ποτὶ δὲ σκότον ἐτράπετ' αἵψα·

390 αὐτίκα γὰρ κατὰ θυμὸν οἶσατο, μὴ ἔλαβοῦσα
οὐλὴν ἀμφράσσαιτο, καὶ ἀμπαδὰ ἔργα γένοιτο.

Νίξε δ' ἄρ' ἄσσουν ἰοῦσα ἀνχρῆθ' ἐόν· αὐτίκα δ' ἔγνω
οὐλὴν, τὴν ποτὲ μιν σὺς ἤλασε λευκὴ δόδοντι,

Παρνησόνδ' ἔλθοντα, μετ' Αὐτολυκὸν τε καὶ υἱας,
395 μητρὸς ἑῆς πατέρ' ἐσθλὸν, ὃς ἀνθρώπους ἐκέκαστο
κλεπτοσύνη θ' ὄρκῳ τε· θεὸς δέ οἱ αὐτὸς ἔδωκεν,
Ἑρμείας· τῷ γὰρ κεχαρισμένα μηρία καῖεν
ἀρνῶν ᾗδ' ἐρίφων· ὃ δέ οἱ πρόφρων ἅμ' ὀπήδει.

Αὐτολυκος δ' ἔλθων Ἰθάκης ἐς πίονα δῆμον
400 παῖδα νέον γεγαῶτα κιχῆσατο θυγατέρος ἧς·
τόν β' αἰ Εὐρύκλεια φίλοις ἐπὶ γούνασι θῆκεν,
παυμομένῳ δόρποιο· ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Αὐτολυκ', αὐτὸς νῦν ὄνομ' εὔρεο, ὅττι κε θείης
παιδὸς παιδὶ φίλῳ πολυάρητος δέ τοι ἔστιν.

405 Τῇ δ' αὖτ' Αὐτολυκος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
γαμβρὸς ἐμὸς θυγάτηρ τε, τίθεσθ' ὄνομ', ὅττι κεν εἴπω·
πολλοῖσιν γὰρ ἔγωγε δόδυσσάμενος τόδ' ἱκάνω,
ἀνδράσιν ἠδὲ γυναῖξιν ἀνὰ χθόνα πολυβότειραν·
τῷ δ' Ὀδυσσεὺς ὄνομ' ἔστω ἐπώνυμον. Αὐτὰρ ἔγωγε,

410 ὁππότ' ἂν ἡβήσας μητρῶν ἐς μέγα δῶμα
ἔλθῃ Παρνησόνδ', ὅθι πού μοι κτήματ' ἔασιν·
τῶν οἱ ἐγὼ δώσω καὶ μιν χαίροντ' ἀποπέμψω.

Τῶν ἔνεκ' ἦλθ' Ὀδυσσεύς, ἵνα οἱ πόροι ἀγλαὰ δῶρα.
Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολυκὸς τε καὶ υἱέας Αὐτολύκοιο

Sic igitur dixit: vetula autem operuit manibus vultum,
lacrimasque emisit calidas, verbumque luctuosum dixit:

Hei mihi, quod ego tui, fili, servandi impotens! certe te
Jupiter pra] hominibus odit, deum reverente animo instru-
ctum.] Nondum enim quisquam mortalium tot Jovi fulmine-
gaudenti] pingua femora combussit, neque tot eximias he-
catombas,] quot tu ei dedisti, precans ut pervenires
ad-senectutem placidam, nutriesque splendidum filium;
nunc autem tibi soli omnino abstulit redditus diem.

Sic fere etiam illum probris-insequuntur mulieres
hospitum longinquorum, quando alicujus inclitas ad aedes
pervenerit,] sicut te, senex, canes hae probris-insequuntur
cunctae,] quarum nunc contumeliamque et opprobria multa
vitans,] non sinis eas te lavare; me vero non invitam jussi
filia Icarii, prudens Penelope.

Ideo tibi pedes lavabo, simulque ipsius Penelopes
et tui gratia; quoniam mihi commovetur intus animus
doloribus. Verum age nunc adverte verbum, quod dicam:
multi sane hospites arumnosi hunc venerunt,
sed nondum quemquam dico similem sic vidisse me,
sicut tu corpore voceque pedibusque Ulyssi similis-es.

Hanc autem respondens allocutus est-ingeniosus Ulysses:
o vetula, sic dicunt quicumque viderunt oculis
nos ambos, valde similes nobis invicem
esse; sicut tu ipsa animum-advertens dicis.

Sic igitur dixit: vetula vero lebetem sumsit splendentem,
in-quo pedes abluebant: aquam autem infudit multam
frigidam; deinde vero calidam insuper-fudit. At Ulysses
sedebat ad focum, ad tenebras autem convertit-se cito;
statim enim in animo suspicatus-est, ne ipsum attractans
cicatricem animadverteret, et manifesta: res fierent.

Lavabat autem ea inde propius accedens dominum suum;
statim vero agnovit] cicatricem, quam aliquando ei aper inflxit
albo dente, jin-Parnassum profecto, ad Autolycumque et filios,
matris suae patrem strenuum, qui hominibus praecellebat
furtoque jurandoque (se nihil abstulisse); deus vero ei ipse
dedit] Mercurius: huic enim grata femora adolebat
agnorum et haecorum; hic autem eum lubens una comitabatur.
Autolycus vero quum-venisset Ithacae in opulentum popu-
lum,] filium recens natum invenit filiae suae:

huic ei Euryclea caris genibus imposuit,
desinenti a-cena; verbumque dixit et elocuta-est:

Autolyce, ipse nunc nomen inveni, quod imponas
filiae filio dilecto; exoptatissimus autem tibi est.

Huic vero rursus Autolycus respondit, dixitque:
gener meus, filiaque, imponite nomen, quod dixerō:
multis enim ego indignatus huc venio
viris et mulieribus super terram aliam:

huic autem Ulysses nomen esto inditum. At ego,
quando puber-factus maternam in magnam domum
venerit in-Parnassum, ubi fere mihi possessiones sunt:
ex-his illi ego dabo, et ipsum gaudentem dimittam.

Horum gratia ivit Ulysses, ut sibi is praeberet splendida
dona.] Hunc quidem deinde Autolycusque et filii Autolyci

415 χερσίν τ' ἡσπάζοντο ἔπασσ' ἡ μιλίχοισιν
 μήτηρ δ' Ἀμφιθέη μητρός περιφῶς Ὀδυσῆϊ
 κύσσ' ἄρα μιν κεφαλῇν τε καὶ ἄμφω φάεα καλὰ.
 Αὐτολύκος δ' υἱοῖσιν ἐκέλευε θυοαλίμοισιν
 δεῖπνον ἐποπλίσσαι τοῖ δ' ὀτρύνοντες ἄκουσαν·
 420 αὐτίκα δ' εἰσάγαγον βοῦν ἄρσενα πενταέτηρον·
 τὸν δέρον ἄμφ' ὃ' ἔπον καὶ μιν διέχευαν ἅπαντα
 μίστυλλον τ' ἄρ' ἐπισταμένους πείραν τ' ὀβελοῖσιν
 ὥπτησάν τε περιφραδέως δάσαντό τε μοίρας.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἡέλιον καταδύντα
 425 δαίνοντο· οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτός· εἰσας.
 Ἦμος δ' ἡέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 δὴ τότε κοιμήσαντο καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.
 Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 βᾶν ῥ' ἱμεν ἐς θήρην, ἡμὲν κύνες ἡδὲ καὶ αὐτοὶ
 430 υἱέες Αὐτολύκου· μετὰ τοῖσι δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς
 ἦεν· αἰπὺ δ' ὅρος προσέβη· κατακείμενον ὤλη
 Παρνησοῦ· τάχα δ' ἴκανον πύχας ἡμεροέσσας.
 Ἥελιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀούρας,
 ἐξ ἀκαλαρβείταο βαθυρῥόου Ὠκεανοῖο.
 435 Οἱ δ' ἐς βῆσσαν ἴκανον ἐπακτῆρες· πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν
 ἴχνι' ἐρευνῶντες κύνες ἦσαν· αὐτὰρ ὅπισθεν
 υἱέες Αὐτολύκου· μετὰ τοῖσι δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς
 ἦεν ἄγχι κυνῶν, κραδᾶων δολιχόσκιον ἔγχος.
 Ἔνθα δ' ἄρ' ἐν λόχῳ πυκινῇ κατέκειτο μέγας σῦς·
 440 τὴν μὲν ἄρ' οὐτ' ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν ἀέντων,
 οὔτε μιν Ἥελιος φρέθων ἀκτίσιν ἐβαλλεν,
 οὐτ' ὄμβρος περάσσκε διαμπερές· ὡς ἄρα πυκνὴ
 ἦεν· ἀτὰρ φύλων ἐνέην χύσις ἡλιθα πολλή.
 Τὸν δ' ἀνδρῶν τε κυνῶν τε περὶ κτύπος ἦλθε ποδοῖν,
 445 ὡς ἐπάγοντες ἐπῆσαν· ὁ δ' ἀντίος ἐκ ξυλόχοιο,
 φρίξας εὐλοφίην, πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς,
 στή ῥ' αὐτῶν σχεδόν· ὁ δ' ἄρα πρῶτιστος Ὀδυσσεὺς
 ἔσσυτ', ἀνασχόμενος δολιχὸν δόρυ χειρὶ παχείῃ,
 οὐτάμενος μεμαώς· ὁ δὲ μιν φθάμενος ἔλασεν σῦς
 450 γούνος ὑπερ· πολλὸν δὲ διήρυσσε σαρκοῦς δόνοντι
 λικριφίς αἰτίας, οὐδ' ὀστέον ἔκετο φωτός.
 Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς οὕτῃσε τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον,
 ἀντικρὺ δὲ διήλθε φαινοῦ δουρὸς ἀκονική·
 καδ δ' ἔπειτ' ἐν κονίσι μακρῶν, ἀπὸ δ' ἔπειτα θυμός.
 455 Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολύκου παῖδες φίλοι ἀμπεπένοντο·
 ὥπειλῃν δ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἀντιθέοιο,
 δῆσαν ἐπισταμένως· ἐπασιδῆ δ' αἶμα κελαινὸν
 ἔσχεθον· αἶψα δ' ἴκοντο φίλου πρὸς δώματα πατρός.
 Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολύκος τε καὶ υἱέες Αὐτολύκοιο
 460 εὖ ἰησάμενοι ἡδ' ἀγλαὰ δῶρα πορόντες
 καρπαλίμως χαίροντα φίλην χαίροντες ἔπειμπον
 εἰς Ἰθάκην· τῷ μὲν ῥα πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 χαίρον νοστήσαντι καὶ ἐξερέεινον ἕκαστα,
 οὐλὴν ὅτι πάθοι· ὁ δ' ἄρα σφίσιν εὖ κατέλεξεν,
 465 ὥς μιν θηρεύοντ' ἔλασεν σῦς λευκῇ δόνοντι,
 Παρνησόνδ' ἔλθοντα σὺν υἱάσιν Αὐτολύκοιο.
 Τὴν γρηῃς χεῖρεσι κατὰ πτηνέσι λαβοῦσα
 γνῶ ῥ' ἐπιμασασμένη, πόδα δὲ προέηκε φέρεσθαι·

manibusque *datis* salutabant, verbisque blandis :
 mater autem Amphithea matris, circumplexa Ulyssem,
 osculata est ipsi caputque et ambo lumina pulcra.
 Autolycus vero filios jussit gloriosos
 cœnam parare : illi autem hortanti auscultaunt :
 statim vero introduxerunt bovem masculum quinquennem,
 eum excoriarunt, curaruntque, et ipsum dividerunt totum,
 minutatimque conciderunt scite, transfixeruntque verubus,
 assaruntque perite, divideruntque portiones.
 Sic tunc quidem per-totum diem ad solis occasum
 epulabantur ; nec quicquam animus indigebat convivio æquo.
 Quando autem sol occidit, et tenebræ supervenerunt,
 tunc demum decubuerunt, et somni donum ceperunt.

Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 profecti sunt ire in venationem, et canes et etiam ipsi
 filii Autolyçi ; cum his autem divinus Ulysses
 ibat : altum vero montem ascenderunt indutum silva
 Parnassi : cito autem pervenerunt ad-juga ventosa.
 Sol quidem deinde recens percutiebat arva,
 ex placide-fluente profundo Oceano.

Ipsi autem in vallem perveniebant, venatores ; ante eos vero
 vestigia scrutantes canes ibant ; at pone
 filii Autolyçi : cum his autem divinus Ulysses
 ibat prope canes, vibrans longæ-umbrae hastam.

Ibi vero in silva densa jacebat magnus aper ;
 quam quidem nec ventorum perflabat vis humidum spiran-
 tium,] neque ipsam Sol lucens radiis percutiebat,
 neque imber penetrabat penitus : adeo quidem densa
 erat : at foliorum inerat fusio affatim multa.

Hunc autem virorumque canumque strepitus circumsonuit-
 pedum,] ut venantes ingruiebant : hic vero adversus ex arbu-
 sto,] erectis valde cervicis-setis, ignemque oculis spectans,
 stetit prope ipsos : ac primus-omnium Ulysses
 irrui, elevata longa hasta, manū robusta,
 vulnerare cupiens : sed ipsum prævertens percussit aper
 super genu ; multum autem exhausti carnis dente
 oblique adortus ; nec-tamen ad-os pervenit viri.

Illum vero Ulysses vulneravit assecutus ad dextrum hume-
 rum ;] penitus autem transiit splendide hastæ cuspis :
 decidit vero is in pulveribus porrectus ; avolvit autem ani-
 mus.] Circa-hunc quidem deinde Autolyçi filii dilecti occupa-
 bantur ;] vulnus autem Ulyssis eximit, deo-paris,
 ligaverunt scite ; et incantatione sanguinem nigrum
 cohibuere : statim autem pervenere cari ad ædes patris.

Illum quidem Autolycusque et filii Autolyçi
 bene postquam-sanarant, et splendida dona ei præbuerant,
 cito gaudentem caram gaudentes dimiserunt
 in Ithacam : eo quidem pater et veneranda mater
 gaudebant reverso, et interrogabant singula
 de-cicatrice, quid passus-esset : ille autem ipsis rite enarravit,
 ut ipsum venantem percussisset aper albo dente,
 ad-Parnassum profectum cum filiis Autolyçi.

Hanc cicatricem anus manibus pronis prehensam,
 agnovit attractans ; pedem autem dilinisit ut-ei-exclideret ;

ἐν δὲ λέβητι πέσε κνήμη· κανάχησε δὲ χαλκός,
 470 ἂψ δ' ἐτέρωσ' ἐκλήθη· τὸ δ' ἐπὶ χθονὸς ἐξέχυθ' ὕδωρ.
 Τὴν δ' ἅμα χάριμα καὶ ἄλγος ἔλε φρένα· τῷ δέ οἱ ὅσσε
 δακρυόφι πλησθεν· θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
 Ἀψαμένη δὲ γενείου Ὀδυσσεύα προέειπεν·
 Ἥ μάλ' Ὀδυσσεύς ἐσσι, φίλον τέκος· οὐδέ σ' ἐγώ γε
 475 πρὶν ἔγνω, πρὶν πάντα ἀναχτ' ἐμὸν ἀμαρτάσθαι.
 Ἥ καὶ Πηνελόπειαν ἐξέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν,
 πεπραδέειν ἐθέλουσα φίλον πόσιν ἐνδον ἑόντα.
 Ἥ δ' οὐτ' ἀθρήσαι δύναι· ἀντίη οὔτε νοῆσαι·
 τῇ γὰρ Ἀθηναίη νόον ἔτραπεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 480 χεῖρ' ἐπιμασσάμενος φάρυγος λάβε δεξιτερῆφιν,
 τῇ δ' ἐτέρῃ ἔθεν ἄσπον ἐρύσφατο φώνησέν τε·
 Μαῖα, τίη μ' ἐθέλεις ἄλῃσαι; σὺ δέ μ' ἔτρεφες αὐτῇ
 τῷ σῷ ἐπὶ μαζῶν· νῦν δ' ἄλγεα πολλὰ μογήσας
 ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν.
 485 Ἄλλ' ἐπεὶ ἐφράσθης, καὶ τοι θεὸς ἐμβάλε θυμῷ,
 σίγα, μή τις τ' ἄλλος ἐνὶ μεγάροισι πύθηται.
 Ὡς γὰρ ἐξέρει, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 εἰ γ' ὑπ' ἐμοίγε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυούς,
 οὐδὲ τροφὸς οὐσης σεῦ ἀφείσμαι, ὅππότε ἂν ἄλλας
 490 δμῳκὰς ἐν μεγάροισιν ἐμοῖς κτείνωμι γυναῖκας.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Εὐρύκλεια·
 τέκνον ἐμὸν, οἷόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὁδόντων.
 Οἶσθα μὲν, οἷον ἐμὸν μένος ἐμπεδον οὐδ' ἐπεικτόν·
 ἔξω δ', ὥς ὅτε τις στερεὴ λίθος ἢ σίδερος.
 495 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 εἰ γ' ὑπὸ σοίγε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυούς,
 δὴ τότε τοι καταλῆξω ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας,
 αἳ τέ σ' ἀτιμάζουσι, καὶ αἱ νηλιτεῖς εἰσίν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 500 μαῖα, τίη δὲ σὺ τὰς μυθήσῃαι; οὐδέ τί σε χρὴ. [σεύς·
 Εὐ νυ καὶ αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι καὶ εἰσομ' ἐκάστην·
 ἀλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον, ἐπιτρέψον δὲ θεοῖσιν.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 οἰσομένη ποδάνιπτρα· τὰ γὰρ πρότερ' ἔκχυτο πάντα.
 505 Αὐτὰρ ἐπεὶ νῆψεν τε καὶ ἤλειψεν λίπ' ἑλαῖω,
 αὐτὶς ἄρ' ἄσσοτέρω πυρὸς ἔλκετο δίφρον Ὀδυσσεὺς
 θερσόμενος, οὐλὴν δὲ κατὰ βραχέεσσιν ἀκλύψεν.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε περίφρων Πηνελόπεια·
 Ξεῖνε, τὸ μὲν σ' ἐτι τυτθὸν ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτῇ·
 510 καὶ γὰρ δὴ κοῖτοιο τάχ' ἔσσειται ἡδέος ὥρη,
 ὄντινά γ' ὕπνος ἔλοι γλυκερὸς, καὶ κηδόμενόν περ·
 αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ πένθος ἀμέτρητον πόρε δαίμων·
 ἥματα μὲν γὰρ τέρπομι· ὀδυρομένη, γοώουσα,
 ἔς τ' ἐμὰ ἔργ' ὀρώουσα καὶ ἀμφιπόλων ἐνὶ οἴκῳ·
 515 αὐτὰρ ἐπὶ πῦρ νύξ ἔλθῃ, ἑλῃσὶ τε κοῖτος ἀπαντας,
 κείμαι ἐνὶ λάρτρῳ, πυκινὰ δέ μοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ
 δξείαι μελεδῶναι ὀδυρομένην ἐρέθουσιν.
 Ὡς δ' ὅτε Πανδάρου κόρη, γλωρητὴς Ἀηδών,
 καλὸν ἀεῖδῃσιν, ἔαρος νέον ἱσταμένοιο,
 520 δονδρέων ἐν πετάλοιι καθεζομένη πυκνοῖσιν,
 ἦτε θαμὰ τρωπῶσα χεῖι πολυχήρα φωνήν,
 παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἴτυλον φίλον, ὃν ποτε χαλκῷ

incidit vero lebeti tibia; resonuit autem aes,
 retroque in-alteram-partem inclinat-est; et in-terram ef-
 fusa est aqua.] Ipsius vero simul gaudium et dolor invasit men-
 tem; atque ei oculi] lacrimis impleti-sunt; clara vero ei hæsit
 vox.] Prehenso autem ejus mento, Ulyssem allocuta-est:

Profecto omnino Ulysses es, care fili: nec te ego
 prius agnovi, quam plane herum meum contrectassem.

Dixit, et Penelopen intuita-est oculis,
 indicare volens carum maritum intus esse.

Ea autem nec videre potuit e-regione, neque animadvertere;
 ei enim Minerva mentem avertit; at Ulysses
 manu admota guttur nutricis prehendit dextra;
 altera vero ad-se propius traxit, dixitque:

Nutrix, cur me vis perdere? tu vero me nutritivisti ipsa
 tuam ad mammam; nunc vero dolores multos perpessus
 veni vigesimo anno in patriam terram.

Sed postquam animadvertisisti, et tibi deus iniecit animo,
 tace, ne-quis alius in ædibus audiat.

Sic enim edico, hoc vero et perfectum erit:

si sub me deus domuerit procos illustres,
 nec, nutrix licet-sis, a-te abstinebo, quando alias
 famulas in ædibus meis interficiam mulieres.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Euryclea:
 fili mi, quale tibi verbum fugit ex septo dentium!

Nosti quidem qualis meus animus firmus, nec cedens:
 tenebo vero sicut aliquis solidus lapis, aut ferrum.

Aliud vero tibi dicam, tu autem in mente recode tuas:
 si sub te deus domuerit procos illustres,

tum vero tibi recensebo in ædibus mulieres,
 et quæ te parum-honorent, et quæ inculpatæ sint.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 nutrix, cur vero tu eas indicabis? neque omnino te oportet.
 Bene utique et ipse ego observabo, et cognoscam unamquam-
 que:] sed tene silentio verbum, committe vero rem diis.

Sic igitur dixit: anus autem per domum exivit,
 allatura pedum-lavacra; priora enim effusa-erant omnia.

Ac postquam laveratque eum et unxerat pingui oleo,
 iterum propius ad-ignem traxit-sibi sedile Ulysses
 calefacturus-se, cicuticem autem pannis cooperuit.

His vero sermones exorsa-est prudens Penelope:

Hospes, paulum quidem te amplius ego percontabor ipsa:
 etenim jam cubitus cito erit placidi hora ei quidem,
 quemcunque somnus ceperit dulcis, etiam dolentem:
 sed mihi etiam dolorem immensum præbuit deus:
 per-diem etenim delector lamentans, flens,
 et mea opera inspicens et ancillarum in domo:
 at postquam nox venit, cepitque lectus omnes,
 jaceo in lecto, crebraque mihi circa densum cor
 acutæ curæ lugentem lacessunt.

Sicut autem quando Pandarei filia, viridans Aedon(Iucynthia),
 pulcre canit, vere recens ineunte,
 arborum in foliis sedens densis,
 quæ frequenter versans fundit multisonam vocem,
 filium lugens Itylum carum, quem quondam ære

κτείνει δι' ἀρραδίας, κοῦρον Ζήθοιο ἀνακτος
 ὅς καὶ ἐμοὶ δίχα θυμὸς δρώρεται ἔνθα καὶ ἔνθα,
 535 ἢ ἐ μὲν παρὰ παιδί καὶ ἐμπεδα πάντα φυλάσσω,
 κατῆσιν ἐμὴν διωκᾶς τε καὶ ὕπερφερες μέγα δῶμα
 εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος δῆμοιο τέ φῃμιν
 ἢ ἥδη ἄμ' ἔπωμαι Ἀχαιῶν ὅστις ἀριστος
 μῆται ἐνὶ μεγάροισι, πορῶν ἀπερείσια ἔδνα.
 530 Παιὶς δ' ἐμὸς, ἕως μὲν ἔην ἐτι νήπιος ἡδὲ χαλῖφρων,
 γῆμασθ' οὐ μ' εἶα πόσιος κατὰ δῶμα λιποῦσαν
 νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἐστί καὶ ἥδης μέτρον ἰκάνει,
 καὶ δὴ μ' ἄρᾳται πάλιν ἐλθέμεν ἐκ μεγάροιο,
 κατῆσιος ἀσχαλῶν, τήν οἱ κατέδουσιν Ἀχαιοί.
 635 Ἄλλ' ἄγε μοι τὸν ὄνειρον ὑπόκριναι καὶ ἀκούσον.
 Χῆνές μοι κατὰ οἶκον ἐξίκοσι πυρὸν ἔδουσιν
 ἐξ ὕδατος, καὶ τέ σφιν λαίνομαι εἰς ὁρώσῃ·
 ἑλθὼν δ' ἐξ ὄρεος μέγας αἰετὸς ἀγκυλογεΐλης
 πᾶσι κατ' αὐγένας ἤξε καὶ ἔκτανεν· οἱ δ' ἐκέχυντο
 540 ἀθρόοι ἐν μεγάροις· ὁ δ' ἐς αἰθέρα διὰν ἀέρθη.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κλαῖον καὶ ἐκώκυον ἐν περ ὀνείρῳ·
 ἀμφὶ δ' ἐμ' ἠγερέθοντο εὐπλοκαμίδες Ἀχαιοί,
 ὁκτρ' ὀλοφρομένην, ὅ μοι αἰετὸς ἔκτανε χῆνας.
 Ἄψ δ' ἑλθὼν κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ προὔχοντι μελάρῳ·
 545 φωνῇ δὲ βροτῇ κατερήτυε φώνησέν τε·
 Θάρσει, Ἰκαρίου κούρη τηλελειτοῖο·
 οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλόν, ὅ τοι τετελεσμένον ἔσται.
 Χῆνες μὲν μνηστῆρες· ἐγὼ δέ τοι αἰετὸς ὄρνις
 ἦα πάρος, νῦν αὖτε τοὺς πόσις εἰλήλουθα,
 550 ὁ δ' πᾶσι μνηστῆρσιν ἀεικία πότμον ἐφήσω.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐμὲ μελιηδὺς ὕπνος ἀνῆκεν.
 Παπτήνασα δὲ χῆνας ἐνὶ μεγάροισι νόησα,
 πυρὸν ἐρεπτομένους παρὰ πύελον ἤχι πάρος περ.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 555 ῶ γύναι, οὕτως ἐστὶν ὑποκρίνασθαι ὄνειρον, [σεύς
 ἄλλη ἀποκλινάντ'· ἐπειὴ βρά τοι αὐτὸς Ὀδυσσεὺς
 πέπραδ', ὅπως τελείη μνηστῆρσι δὲ φαίνετ' ὀλεθρὸς
 πᾶσι μάλλ'· οὐδὲ κέ τις θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξει.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 560 ζεῖν, ἥ τοι μὲν ὄνειρο ἀμήχανο ἀριτομυθοὶ
 γίγνοντ', οὐδέ τι πάντα τελείεται ἀνθρώποισιν.
 Δοικαὶ γάρ τε πύλαι ἀμνηνῶν εἰσὶν ὀνείρων·
 αἱ μὲν γὰρ κεράεσσι τετεύχεται, αἱ δ' ἐλέφαντι
 τῶν οἱ μὲν κ' ἐλθῶσι διὰ πριστοῦ ἐλέφαντος,
 565 οἱ β' ἐλεφαίρονται, ἔπει' ἀκράαντα φέροντες·
 οἱ δὲ διὰ ξεστῶν κεράων ἐλθῶσι θύραζε,
 οἱ β' ἔτυμα κραίνουσι, βροτῶν δὲ κέν τις ἴδῃται.
 Ἄλλ' ἐμοὶ οὐκ ἐντεῦθεν ὅμοιαι ὄνειρον
 ἑλθέμεν· ἦ κ' ἀσπαστὸν ἐμοὶ καὶ παιδί γένοιτο.
 570 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 ἥδε δὴ ἤως εἴσι δυσώνυμος, ἥ μ' Ὀδυσῆος
 οἴκου ἀποσχέσει· νῦν γὰρ καταθήσω ἄεθλον,
 τοὺς πελέκεας, τοὺς κείνος ἐνὶ μεγάροισιν ἰοῖσιν
 Ἰσασχ' ἐξείης δρυόχους ὡς δώδεκα πάντας·
 575 στὰς δ' ὅγε πολλὸν ἀνευθε, διαρρίπτασκεν διστόν.
 Νῦν δὲ μνηστῆρεσσιν ἄεθλον τοῦτον ἐφήσω·

interfecit per insipientiam, filium Zethi regis;
 sic et mihi bifariam animus movetur huc et illuc,
 utrum maneam apud filium, et integra omnia servem,
 possessionem meam, famulasque, et altam magnam domum
 torumque reverens mariti, populi que famam;
 an jam una sequar Achivorum eum quicumque optimus
 ambit me in aedibus, quum-præbuerit infinita sponsalia.
 Filius autem meus, donec quidem fuit adhuc infans et animi-
 impotens,] nubere non me sinebat mariti domum relinquen-
 tem:] nunc vero quando jam adultus est et ad-pubertatis men-
 suram pervenit,] jam me optat retro abire e domo
 ob-possessionem indignans, quam ei consumunt Achivi.
 Sed age mihi hoc somnium declara, et audi.
 Anseres mihi in domo viginti triticum edunt
 ex aqua, atque ipsis lætor, inspicens:
 profecta vero ex monte magna aquila adunco-rostro
 omnibus cervices confregit, et interfecit; hi autem fusi-sunt
 conferti in aedibus: illa vero in ætherem divinum elevata-est.
 At ego flebam et ejulabam, etiam in somnio;
 circum autem me congregabantur pulcris-comis Achivæ
 miserabiliter lugentem, quod mihi aquila interfecerat anseres.
 Reversa autem desidebat in prominenti tecto;
 voceque humana me compescebat, dixitque:
 Confide, Icarii filia longe-lateque-inclyti;
 non somnium hoc-est, sed visio vera, quæ utique perfecta erit.
 Anseres quidem, proci sunt; ego autem aquila avis
 eram antea; nunc demum tuus maritus veni,
 qui omnibus procis sævam mortem inferam.
 Sic dixit: at me dulcis somnus dimisit.
 Circumspectans autem anseres in aedibus animadverti,
 triticum comedentes apud pelvim, ubi antea quidem.
 Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 o mulier, nequaquam licet declarare somnium,
 alio deflectentem: quandoquidem sane tibi ipse Ulysses
 dixit, quomodo perfecturus-sit: procis vero apparet exitium
 omnibus prorsus; neque ullus mortem et satum effugiet.
 Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
 hospes, profecto quidem somnia inscrutabilia, indiscrimina-
 tum-loquentia] sunt, neque plane perficiuntur hominibus.
 Duæ etenim portæ debiliū sunt somniorum:
 nam altera quidem cornibus facta est; altera autem ebore:
 horum quæ quidem venerint per sectum ebur,
 hæc decipiunt, verba irrita ferentia;
 quæ vero per polita cornua iverint foras,
 hæc vera perficiunt, hominum quando aliquis viderit.
 At mihi non hinc puto grave somnium
 venisse: certe gratum mihi et filio foret.
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reconde tua:
 hæc jam aurora adveniet infausta, quæ me Ulyssis
 a-domo amovebit: nunc enim deponam certamen,
 secures, quas ille in aedibus suis
 statuebat ordine, navium-statumina veluti, duodecim omnes:
 stans autem ille valdeprocul, per omnia foramina trajicie-
 bat sagittam.] Nunc vero procis certamen hoc imponam:

δς δέ κε βῆται· ἐντανύσῃ βίον ἐν παλάμῃσιν,
καὶ διοίστευσῃ πελέκειον δυοκαίδεκα πάντων,
τῷ κεν ἄμ' ἐσποίμην, νοσφισσαμένη τότε δῶμα
590 κουρίδιον, μάλα καλὸν, ἐνίπλειον βίοιοιο·
τοῦ ποτὲ μεμνήσεται οἶομαι, ἐν περ οἰεῖρω. [σεύς·
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
ῶς γύναι αἰδοίῃ Λαερτιάδῳ Ὀδυσῆος,
μηκέτι νῦν ἀνάβαλλε δόμοις ἐνι τοῦτον ἄεθλον·
600 πρὶν γάρ τοι πολύμητις ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς,
πρὶν τούτους τότε τόξον εἵξοον ἀμπαφώντας
νευρὴν τ' ἐντανύσαι διοίστευσαι τε σιδήρου.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
εἰ κ' ἐθέλοις μοι, ξεῖνε, παρήμενος ἐν μεγάροισιν
610 τέρπειν, οὐ κέ μοι ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισι χυθείη.
Ἄλλ' οὐ γάρ πως ἔστιν ἄπνους ἐμμεναι αἰεὶ
ἀνθρώπους· ἐπὶ γάρ τοι ἐκάστω μοῖραν ἔθηκεν
ἀθάνατοι θνητοῖσιν ἐπὶ λείδωρον ἄρουραν.
Ἄλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼν ὑπερώϊον εἰснаβῶσα
620 λέξομαι εἰς εὐνὴν, ἥ μοι σονόεσσα τέτυκται,
αἰεὶ δάκρυς· ἐμοῖσι πεφυρμένη, ἐξ οὗ Ὀδυσσεύς
ᾔγχε', ἐσπόφόμενος Κακοῖλιον οὐκ ὀνομαστήν.
Ἔνθα κε λεζαίμην· σὺ δὲ λέξεο τῷδ' ἐνὶ οἴκῳ,
ἥ χαμάδις στορέσας ἦτοι κατὰ δέμνια θέντων.
630 Ὡς εἰποῦς· ἀνέβαιν' ὑπερώϊα σιγαλόεντα,
οὐκ οἷη· ἅμα τῇγε καὶ ἀμυρίπολοι κίον ἄλλαι.
Ἐς δ' ὑπερῶν ἀναβῶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,
κλαίεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν· ὅγρ' αἱ οἱ ὕπνον
ἦδ' ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Υ.

Τὰ πρὸ τῆς μνηστειροφονίας.

Αὐτὰρ ὃ ἐν προδόμῳ εὐνάζετο διος Ὀδυσσεύς·
καὶ μὲν ἀδέψῃτον βοήην στορέσ', αὐτὰρ ὑπερβεν
κῶσα πολλ' οἴων, τοὺς ἱρεύεσκον Ἀχαιοί·
Εὐρυνόῃ δ' ἄρ' ἐπὶ χλαῖναν βάλε κοιμηθέντι.
6 Ἐνθ' Ὀδυσσεὺς μνηστῆρσι κακὰ φρονέων ἐνὶ θυμῷ
κεῖτ' ἐγρηγορών· τὰ δ' ἐκ μεγάροιο γυναῖκες
ἤϊσαν, αἱ μνηστῆρσιν ἐμισγέσκοντο πάρος περ,
ἀλλήλῃσι γέλω τε καὶ εὐφροσύνην παρέχουσαι.
Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν·
10 πολλὰ δὲ μερμήριζε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
ἥ ἐμεταίξας θάνατον τεύξειεν ἐκάστην,
ἥ ἔτ' εἴω μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι μιγῆναι
ὑστατα καὶ πύματα· κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὑλάκτει.
Ὡς δὲ κῶον ἀμαλῆσι περὶ σκυλάεσσι βεβῶσα,
15 ἄνδρ' ἀγνοήσας· ὑλάει μέμονέν τε μάχεσθαι·
ὥς ῥα τοῦ ἔνδον ὑλάκτει ἀγαιομένου κακὰ ἔργα·
στήθος δὲ πλήξας κραδίην ἠνίπαπε μῦθον·
Τέτλαθι δὴ, κραδίη· καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης,

qui autem facillime intenderit arcum in manibus,
et jaculatus-fuerit per-secures duodecim omnes,
hunc una sequar, relicta hac domo
juventutis meæ, perpulcra, plena victu;
cujus aliquando recordaturam me-puto, vel in somnio.
Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
o uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis,
ne-amplius nunc differ in ædibus hoc certamen;
ante etenim ingeniosus veniet huc Ulysses,
quam isti hunc arcum bene-politum contrectantes,
nervumque intenderint, jaculatique-fuerint per-ferrum.
Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
si velles mihi, hospes, assidens in aribus
me delectare, haud mihi somnus in palpebras funderetur.
Verum enim nequaquam licet insomnes esse semper
homines; namque singulis sortem imposuerunt
immortales mortalibus super almam terram.
Sed sane ego, in-cœnaculum ubi-ascendero,
decumbam in lecto, qui mihi luctuosus factus-est,
semper lacrimis meis imbutus, ex quo Ulysses
abiit, visurus malum-illum non nominandum.
Illic cubuero: tu vero cuba hac in domo,
vel humi ubi-straveris, vel famuli cubilia deponunto.
Sic locuta ascendit in-cœnacula splendida,
non sola; cum ea et famulæ iverunt aliæ.
In-cœnacula autem ubi-ascenderat cum famulis mulieribus,
flebat deinde Ulyssem, carum maritum; donec ei somnum
dulcem palpebris immisit cæsis-oculis Minerva.

ODYSSEÆ XX.

Quæ ante cædem procorum facta.

Atque in vestibulo cubabat divinus Ulysses:
sub se quidem crudam bubulam pellem stravit, at superne
pelles multas ovium, quas sacrificabant Achivi:
Eurynome vero deinde lænam injecit ad-somnum-composito.
Illic Ulysses procis mala meditans in animo,
jacebat vigilans: sed ex domo mulieres
iverunt, quæ cum-procis miscebantur pridem,
sibi-invicem risumque et hilaritatem præbentes.
Hujus autem commovebatur animus in pectoribus caris:
multum vero deliberabat in mente et in animo,
utrum adortus mortem pararet unicuique,
an adhuc sineret cum-procis superbis misceri
extremo et ultimo: cor autem ei intus latrabat.
Sicut vero canis tenellos circa catulos gradiens,
in-virum ignotum latrat ardetque pugnare;
sic hujus intus latrabat cor ægre-ferentis mala opera;
pectus autem percutiens, cor increpuit sermone:
Tolera jam, cor; et pejus aliud aliquando tolerasti,

ῥήματι τῷ, ὅτε μοι μένος ἄσχετος ἦσθι Κύκλωψ
20 ἱφθίμους ἐτάρους σὺ δ' ἐτόλμας, ὅφρα σε μῆτις
ἐξάγῃ· ἐξ ἄντροιο, οἷόμενον θανέεσθαι.

ᾠς ἔφατ'· ἐν στήθεσσι καθαπτόμενος φίλον ἦτορ·
τῷ δὲ μάλ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε τετληυῖα
νωλεμέως· ἅτάρ αὐτὸς ἐλίσσετο ἔνθα καὶ ἔνθα.

25 ᾠς δ' ὅτε γαστέρ' ἀνὴρ πολέος πυρὸς αἰθομένοιο,
ἐμπλείην κνίσσῃ τε καὶ αἷματος, ἔνθα καὶ ἔνθα
αἰδόλλῃ, μάλα δ' ὤκα λιλαίεται ὀπτηθῆναι·
ὥς ἄρ' ὅγ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἐλίσσετο, μερμηρίζων,
ὅπως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσει,
30 μούνος ἔων πολέσι. Σχεδὸθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
οὐρανόθεν καταβᾶσα· δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί·
στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Τίπτ' αὐτ' ἐγρήσσει, πάντων περὶ κάμμορε φω-
οἶκος μέν τοι δδ' ἐστί, γυνὴ δέ τοι ᾗδ' ἐνὶ οἴκῳ [τῶν;
35 καὶ παῖς, οἷόν ποῦ τις ἐέλδεταί· ἐμμεναι υἷα. [σεύς·

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σαι δὴ ταῦτά γε πάντα, θεὰ, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
ἀλλά τί μοι τόδε θυμός ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει,
ὅπως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσω,
40 μούνος ἔών· οἱ δ' αἰὲν ἀολλέες ἔνδον ἔασιν.

Πρὸς δ' ἔτι καὶ τόδε μείζων ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζω·
εἶπερ γὰρ κτείναιμι Διὸς τε σέθεν τε ἐκνήϊ,
πῇ κεν ὑπεκπροσφύγοιμι; τὰ σὲ φράζεσθαι ἄνωγα.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
45 σχῆτλιε, καὶ μέν τίς τε χερεῶνι πείθεθ' ἐταίρω,
ὅς περ θνητός τ' ἐστί καὶ οὐ τόσα μῆδεα οἶδεν·
αὐτὰρ ἐγὼ θεὸς εἰμι, διαμπερές ῥ' σε φυλάσσω
ἐν πάντεσσι πόνους· ἐρέω δέ τοι ἔξαναφρανδόν·
εἵ περ πεντήκοντα λόχοι μερόπων ἀνθρώπων
50 νοῦν περισταίεν, κτείνειν μεμαῶτες Ἀρηϊ,
καὶ κεν τῶν ἐλάσαιο βόας καὶ ἱφία μῆλα.
Ἄλλ' ἐλέτω σε καὶ ὕπνος· ἀνίη καὶ τὸ φυλάσσειν
πάννυχον ἐγρήσσοντα· κακῶν δ' ὑποδύσει ἡδῃ.

ᾠς φάτο· καὶ βρά οἱ ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχευεν·
55 αὐτὴ δ' ἄψ ἔς Ὀλυμπον ἄφικετο διὰ θεῶν,
εὔτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ,
λυσιμελές· ἄλοχος δ' ἄρ' ἐπέγρετο κέδν' εἰδυῖα·
κλαῖε δ' ἄρ' ἐν λέκτροισι καθεζομένη μαλακοῖσιν.
Αὐτὰρ ἔπει κλαίουσα κορέσσατο ὄν κατὰ θυμόν,

60 Ἀρτέμιδι πρῶτιστον ἐπέυξατο διὰ γυναικῶν·

Ἄρτεμι, πότνα θεὰ, θύγατερ Διός, αἶθε μοι ἡδῇ
ἰὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλοῦσ' ἐκ θυμὸν ἔλοιο
αὐτίκα νῦν· ἢ ἐπαιτά μ' ἀναρπάξασα θύελλα
οἶχοιτο προφέρουσα κατ' ἑρρόντα κέλευθα,
65 ἐν προχῶς δὲ βάλοι ἀφορροῦ Ὀκεανοῖο.

ᾠς δ' ὅτε Πανδάρου κούρας ἀνέλοντο θύελλαι·
τῆσι τοκῆας μὲν φῆσαν θεοί· αἱ δ' ἐλῖποντο
ὄρφαναι ἐν μεγάροισι, κόμισσε δὲ δι' Ἀφροδίτῃ
τυρῶ καὶ μέλιτι γλυκερῶ καὶ ἡδδαῖ οἶνω·

70 Ἥρῃ δ' αὐτῇσιν περὶ πασέων δῶκε γυναικῶν
εἶδος καὶ πινυτήν, μῆχος δ' ἔπορ' Ἀρτεμις ἀγνή,
ἔργα δ' Ἀθηναίῃ δέδασε κλυτὰ ἐργάζεσθαι.

HOMERUS.

die illo, quando tibi robore invictus comedeat Cyclops
fortes socios; tu vero sustinebas, donec te sollertia
eduxit ex antro, quum-putares te morituum.

Sic dixit, in pectoribus increpans eorum cor :
ei autem plane *ut navis* in retinaculo cor manebat tolerans
continenter : at ipseolvebatur huc et illuc.

Sicut autem quando ventriculū vir, multo igne ardenti,
plenum pinguedineque et sanguine, huc et illuc
varie-versat, valdeque cito cupit assatum-esse :
sic ille huc et illucolvebatur, deliberans,
quomodo demum procis impudentibus manus inferret,
solus quum-esset, multis. Prope vero eum venit Minerva
de-celo delapsa : corpore autem assimilata-erat mulieri :

Cur iterum vigilas, prae omnibus infelix viris ?
domus quidem tibi haec est, uxor autem tibi haec in domo,
et filius, qualem fere aliquis cuperet esse *sibi* filium.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
certe jam haec omnia, dea, apposite dixisti ;
sed nonnihil mihi hoc *animus* in mente cogitat,
quomodo demum procis impudentibus manus inferam,
solus quum-sim ; hi autem semper frequentes intus sunt.
Insuper autem et hoc majus in mente cogito :
si enim *eos* interfecero, Jovisque tuaque voluntate,
quo subterfugiam ? hoc te considerare jubeo.

Hunc autem rursus allocuta-est dea caesiis-oculis Minerva :
miser, et quidem aliquis etiam pejori confidit socio,
qui-quidem mortalisque sit et non tanta consilia noverit :
at ego dea sum, perpetuo quae te custodio
in omnibus laboribus ; dicam autem tibi aperte :
si-vel quinquaginta agmina articulate-loquentium hominum
nos circumstarent, interficere cupientia Marte,
etiam horum abigeres boves et pingues oves.
Sed capiat te et somnus : molestum *est* etiam excubare
tota-nocte vigilantem ; e-malis vero emerges jam-nunc.

Sic dixit ; et inde ei somnum palpebris infudit :
ipsa autem retro in Olympum abiit nobilissima dearum,
quando hunc somnus capiebat, solvens curas animi,
membrorum-relaxator. Uxor vero expectata-est honesta
sciens :] flebatque inde in lectis sedens mollibus.

Ac postquam flens satiarat-se suo in animo,
Dianæ primum supplicavit divina mulierum :

Diana, veneranda dea, filia Jovis, utinam mihi jam
sagitta pectoribus immissa animum eximeres
statim nunc ; vel postea me raptam procella
iverit portans per aereas vias,
et fluentis injiciat refluū Oceani.

Sicut autem quando Pandari filias sustulerunt procellae ;
quibus parentes quidem perdiderant dii ; ipsae autem relictae-
erant] orbae in aedibus, curavit vero divina Venus
caseo, et melle dulci, et suavi vino :

Juno autem ipsis prae omnibus dedit mulieribus
speciem et prudentiam ; proceritatem vero prae-buit Diana
casta ;] opera autem Minerva docuit incluta operari.

Εὖτ' Ἀφροδίτῃ δια προσέτιχε μακρὸν Ὀλυμπον,
 κούρης αἰτήσους τέλος θαλεροῖο γάμοιο,
 75 ἔς Δία τερπικέραυνον — ὁ γάρ τ' εὖ οἶδεν ἅπαντα,
 μοῖραν τ' ἄμμορίην τε καταθνητῶν ἀνθρώπων —
 τόφρα δὲ τὰς κούρας Ἀρπυιαὶ ἀνηρεΐψαντο
 καὶ β' ἔδωσαν στυγερῇσιν Ἐρινύσιν ἀμφοτελεύειν
 ὡς ἔμ' αἰσιώσειαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 80 ἢ ἔμ' εὐπλόκαμος βάλοι Ἄρτεμις, ὅρ' Ὀδυσῆα
 ὀσσομένη καὶ γαῖαν ὑπο στυγερὴν ἀφικομένην,
 μὴδέ τι χείρονος ἀνδρὸς εὐφραίνοιμι νόημα.
 Ἀλλὰ τὸ μὲν καὶ ἀνεκτὸν ἔχει κακὸν, ὅππότε κέν τις
 ἤματα μὲν κλαίῃ, πυκινῶς ἀκαχήμενος ἦτορ,
 85 νύκτας δ' ὕπνος ἔχῃσιν — ὁ γάρ τ' ἐπέλησεν ἅπαντων
 ἐσθλῶν ἠδὲ κακῶν, ἐπεὶ ἄρ βλέφαρ' ἀμφικαλύψει —
 αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ ὀνειράτ' ἐπέσσειεν κακὰ δαίμων.
 Τῇδε γὰρ αὖ μοι νυκτὶ παρέδραθεν εἰκελος αὐτῷ,
 τοῖος ἔδην, ὅς τις ἄμα στρατῷ· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 90 χαῖρ', ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην ὄναρ ἐμμεναι, ἀλλ' ὕπαρ ἦδη.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν Ἥως.
 Τῆς δ' ἄρα κλαιούσης ὅπα σύνθετο διὸς Ὀδυσσεύς·
 μερμηρίζε δ' ἔπειτα, δόκησε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν
 ἡδὴ γινώσκουσα παρεστάμεναι κεφαλῇσιν.
 95 Χλαῖναν μὲν συνελών καὶ κώσα, τοῖσιν ἐνεῦδεν,
 ἐς μέγαρον κατέθηκεν ἐπὶ θρόνον· ἐκ δὲ βοεῖην
 ὅτῃκε θύραζε φέρων· Διὶ δ' εὗξάτο, χείρας ἀνασχών·
 Ζεῦ πάτερ, εἰ μ' ἐθέλοντες ἐπὶ τραφερῇν τε καὶ
 ἡγερ' ἐμὴν ἐς γαῖαν, ἐπεὶ μ' ἐκακώσατε λίην, [ὕγρην
 100 φῆμην τίς μοι φάσθω ἐγειρομένων ἀνθρώπων
 ἐνδοθεν· ἐκτοσθεν δὲ Διὸς τέρας ἄλλο φανήτω.
 Ὡς ἔφατ'· εὐχόμενος τοῦ δ' ἔκλυε μητιέτα Ζεύς·
 αὐτίκα δ' ἐβρόντησεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
 ὑψόθεν ἐκ νεφέων· γήθησε δὲ διὸς Ὀδυσσεύς.
 105 Φῆμην δ' ἐξ οἴκοιο γυνὴ προέηκεν ἀλετρίς
 πλησίον, ἐνθ' ἄρα οἱ μύλαι εἶατο, ποιμένι λαῶν·
 τῇσιν δώδεκα πᾶσαι ἐπεβρόντωντο γυναικες,
 ἀφῖτα τεύχουσαι καὶ ἀλείατα, μυελὸν ἀνδρῶν.
 Αἱ μὲν ἄρ' ἄλλαι εὖδον ἐπεὶ κατὰ πυρὸν ἀλεσσαν·
 110 ἡ δὲ μὲν οὐπω παύειτ', ἀφαυροτάτῃ δ' ἐτέτυκτο·
 ἦ βρα μύλην στήσασα ἔπος φάτο, σῆμα ἀνακτι·
 Ζεῦ πάτερ, ὅς τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσεις,
 ἦ μεγάλ' ἐβρόντησας ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
 οὐδέ ποθι νέρος ἐστὶ· τέρας νύ τω τὸδε φαίνεις.
 115 Κρῆνον νῦν καὶ ἐμοὶ δειλῇ ἔπος ὅστι κεν εἴπω
 μνηστῆρες πύματόν τε καὶ ὕστατον ἤματι τῷδε
 ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος εἰλοῖατο δαῖτ' ἐρατεινὴν·
 οἱ δὲ μοι καμάτω θυμαλγεί γούνατ' ἔλυσαν,
 ἀλφίτα τευχούσῃ· νῦν ὕστατα δειπνήσειαν.
 120 Ὡς ἄρ' ἔφη· χαίρειν δὲ κληθδὸν διὸς Ὀδυσσεύς
 Ζηῆος τε βροντῇ· φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείτας.
 Αἱ δ' ἄλλαι δμῶαι κατὰ δώματα καλ' Ὀδυσῆος
 ἀγρόμεναι ἀνέκαιον ἐπ' ἐσχάρῃ ἀκάματον πῦρ.
 Τηλέμαχος δ' εὐνῆθεν ἀνίστατο, ἰσόθεος φῶς,
 125 εἰματα ἑσάμενος· περὶ δὲ ἔζας δὲυ θέτ' ὤμων
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἰδῆσατο καλὰ πέδιλα,

Quando Venus divina adiit magnum Olympum,
 puellis petitura perfectionem floridarum nuptiarum,
 ad Jovem gaudentem-fulmine (ille etenim bene scit omnia,
 fortunamque infortuniumque mortalium hominum) :
 interea tamen puellas Harpyiæ abripuerunt,
 et dederunt odiosis Erinybus servituras :
 sic me delectant Olympias domos habentes,
 vel me pulcris-comis-prædita feriat Diana : ut Ulyssem
 ob-oculos-habens, etiam terram odiosam subeam,
 neu omnino peioris viri lætificem mentem.
 Sed hoc quidem et tolerabile habet malum, quando aliquis
 per-dies quidem flet, perpetuo dolens corde,
 per-noctes vero somnus eum habet (hic etenim oblivisci-facit
 omnium] bonorum et malorum, ubi palpebras obtexerit :)
 at mihi et insomnia immittere-solet mala deus.
 Hac enim rursus mihi nocte accubuit similis ipsi,
 talis, qualis ivit cum exercitu; at meum cor
 gaudebat, quoniam non putabam somnium esse, sed jam visio-
 nem-veram.] Sic dixit; statim vero in-aureo-solio venit Au-
 rora.] Illius autem flentis vocem intellexit divinus Ulysses :
 cogitabatque deinde : visa vero est ei in animo
 jam ipsum cognoscens astare capiti.
 Lænam quidem ubi-collegerat et pelles, in- quibus cubabat,
 in domum deposuit in sella : extra vero bubulam pellem
 posuit foras ferens : Jovi autem supplicabat manibus sublatis :
 Jupiter pater, sic me volentes super-siccumque et humidum
 duxistis meam in terram, postquam me malis-affectistis valde,
 omen aliquis mihi emittat ex-pergefactorum hominum
 intus; extra autem Jovis portentum aliud ostendatur.
 Sic dixit precans : eum vero exaudivit providus Jupiter;
 statimque tonuit a splendido Olympo
 ab-alto e nubibus; gavisus-est autem divinus Ulysses.
 Omen vero e domo mulier emisit moltrix
 prope, ubi quidem ei molæ erant, pastori virorum :
 his autem duodecim omnes sedulo-incumbebant mulieres,
 farinas-hordeaceas conficientes et triticeas, medullam viro-
 rum.] Ceteræ quidem dormiebant, postquam triticum mo-
 luerant; una vero nondum cessabat; debilissima autem erat :
 quæ sane molam ubi-stiterat, verbum dixit, signum regi :
 Jupiter pater, qui diis et hominibus imperas,
 certe valde tonuisti a carlo stellato,
 neque usquam nubes est; portentum utique alicui hoc osten-
 dis.] Perfice nunc et mihi miserae verbum, quod dicam :
 proci postremumque et ultimum die hoc
 in ædibus Ulyssis capiant convivium desiderabile;
 qui jam mihi labore tristi genua solverant,
 farinas conficienti; nunc ultimo crepent.
 Sic igitur dixit : gaudebat autem omine divinus Ulysses
 Jovisque tonitru : putabat enim se ultimum noxios.
 Ceteræ vero famulæ in ædibus pulcris Ulyssis
 congregatæ accendebant in foco indefessum ignem.
 Telemachus autem e-lecto surrexit, deo-par vir,
 vestes sibi-induens : atque ensem acutum suspendit-ab hume-
 ro;] pedibusque sub nitidis ligavit pulcros calceos;

αὐλὸν δ' ἀλκιμον ἔγχος, ἀκαμμένον ἔξει χαλκῷ·
 σπῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἴων, πρὸς δ' Εὐρύκλειαν ἔειπεν·
 Μαῖα φίλη, τὸν ξείνον ἐτιμήσασθ' ἐνὶ οἴκῳ
 130 εὖνῃ καὶ σίτῳ; ἢ αὐτοὺς κείται ἀκηδής;
 τοιαύτῃ γὰρ ἔμοι μήτηρ, πινυτή περ εὐῶσα·
 ἐμπλήθην ἑτερόν γε τρεῖς μερόπων ἀνθρώπων
 χεῖρονα, τὸν δέ τ' ἄρειον ἀτιμήσασ' ἀποπέμπει.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Εὐρύκλεια·
 135 οὐκ ἂν μιν νῦν, τέκνον, ἀναίτιον αἰτιόω.
 Οἶνον μὲν γὰρ πίνει καθήμενος, ὄρν' ἔθειλ' αὐτός·
 αἵτου δ' οὐκέτ' ἔφη πεινῆμεναι· εἴρετο γὰρ μιν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ κοίτοιτο καὶ ὕπνου μιμνήσκοντο,
 ἡ μὲν δέμνι' ἀνωγεν ὑποστορέσαι δμῳῇσιν
 140 αὐτὰρ ὅγ' ὥς τις πᾶμπαν διζυρὸς καὶ ἀποτμος,
 οὐκ ἔθειλ' ἐν λέκτροισι καὶ ἐν ῥήγεσσι καθεῦδεν,
 ἀλλ' ἐν ἀδεψήτῳ βοῇ καὶ κώεσιν οἴῳ
 ἔδραθ' ἐνὶ προδόμῳ· χαλαῖαν δ' ἐπιέσσαμεν ἡμεῖς.
 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δέ δι' ἐκ μεγάρου βεβήκει,
 145 ἔγχος ἔχων· ἅμα τῷγε κύνας πόδας ἄργοι ἔποντο.
 Βῆ δ' ἔμμεν εἰς ἀγορὴν μετ' εὐκνήμειδας Ἀχαιοῦς.
 Ἦ δ' αὖτε δμῳῇσιν ἐκέκλετο διὰ γυναικῶν,
 Εὐρύκλει', Ὡς θυγάτηρ Πεισηνορίδαο·
 Ἀγρεῖθ', αἱ μὲν δῶμα κορήσατε ποινιύσασαι
 150 βράσατέ τ' ἐν τε θρόνοις εὐποιήτοισι τάπητας
 βάλλετε πορφυρέους· αἱ δὲ σπόγγοισι τραπέζας
 πᾶσας ἀμφιμάσασθε, καθήρατε δὲ κρητῆρας
 καὶ δέπα ἀμφικύπελλα τετυγμένα· ταὶ δὲ μεθ' ὕδωρ
 ἔρχεσθε κρήνῃς καὶ οἴεστε θασσον ἰούσαι.
 155 Οὐ γὰρ δὴν μνηστῆρες ἀπέσσονται μεγάροιο,
 ἀλλὰ μάλ' ἤρι νέονται· ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἑορτή. [θοντο.
 Ὡς ἔραθ'· αἱ δ' ἄρα τῆς μάλα μὲν κλύον ἦδ' ἐπί-
 Αἱ μὲν εἰκοσι βῆσαν ἐπὶ κρήνην μελάνουδρον·
 αἱ δ' αὐτοῦ κατὰ δῶματ' ἐπισταμένους πονέοντο.
 160 Ἔς δ' ἦλθον δρηστήρες Ἀχαιῶν· οἱ μὲν ἔπειτα
 εὖ καὶ ἐπισταμένους κέασαν ξύλα· ταὶ δὲ γυναῖκες
 ἦλθον ἀπὸ κρήνης· ἐπὶ δὲ σφισιν ἦλθε σιδώτης,
 τρεῖς σιάλους κατάγων, οἱ ἔσαν μετὰ πᾶσιν ἄριστοι.
 Καὶ τοὺς μὲν ῥ' εἶασε καθ' ἕρκα καλὰ νέμεσθαι,
 165 αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσνύδα μελιχχοῖσιν
 Ξεῖν', ἦ ἄρ' τί σε μάλλον Ἀχαιοὶ εἰσορώουσιν
 ἢ ἐσ' ἀτιμάζουσι κατὰ μέγαρ', ὥς τὸ πάρος περ; [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 αἱ γὰρ δὴ, Εὐμαίε, θεοὶ τισαῖατο λώβην,
 170 ἦν οἷδ' ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανώονται
 οἴκῳ ἐν ἀλλοτρίῳ, οὐδ' αἰδοῦς μοῖραν ἔχουσιν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
 αἴγας ἄγων, αἱ πᾶσι μετέπρεπον αἰπολίοισιν,
 175 δεῖπνον μνηστῆρεςσι· δύο δ' ἄμ' ἔποντο νομῆες.
 Καὶ τὰς μὲν κατέδωκεν ὑπ' αἰδοῦσῃ ἐριδούπῳ·
 αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσνύδα κεροτομοῖσιν·
 Ξεῖν', ἔτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνήσεις κατὰ δῶμα
 ἀνέρας αἰτίζων; ἀτὰρ οὐκ ἔξειθα θύραζε;
 180 πάντως οὐκέτι νῦν διακρινέσθαι οἶω

sumsitque valkiam hastam, præfixam acuto ære;
 stetit autem super limen gradiens, et Eurycleam allocutus-
 est:] Nutrix dilecta, hospitem honorastis in domo
 lecto et cibo? an sic jacet neglectus?

Talis enim mihi mater, prudens licet sit:
 insane alterum honorat articulate loquentium hominum,
 deteriore, alterum vero meliorem inhonoratum dimittit.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Euryclea:
 ne illam nunc, fili, insontem accusas.

Vinum enim bibebat ille sedens, quamdiu volebat ipse:
 cibum autem non-amplius dixit se appetere; interrogabat enim
 ipsum.] Sed quando demum cubitus et somni meminerat,
 illa quidem cubilia jussit et substernere ancillas:
 at is, tanquam aliquis ærumnosus et infortunatus,
 non voluit in lectis et in stragulis dormire,
 sed in cruda bubula pelle, et pellibus ovium
 dormivit in vestibulo: lænam vero injecimus nos.

Sic dixit: Telemachus vero per domum transiens egressus-
 est,] hastam habens; una cum canes pedibus velocesequeban-
 tur.] Profectus est autem ire in concionem ad bene-ocreatos
 Achivos.] At ancillas inde hortabatur divina mulierum,
 Euryclea, Opis filia Pisenoridæ:

Agite, aliae quidem domum verrite festinantes,
 aspergiteque; et in sedilibus fabrefactis tapetas
 injicite purpureos: aliae vero spongiis mensas
 omnes abstergite, purgate autem crateras
 et pocula duplicia fabrefacta: aliae vero petiturae aquam
 ite ad-fontem, et afferte cito euntes:
 non enim diu proci aberunt a-domo;
 sed valde mane venient; quoniam et omnibus est festus-dies.

Sic dixit: illæ autem ei perquam auscultaerunt et paruerunt.
 Viginti quidem iverunt ad-fontem nigris-aquis;
 aliae vero illic in ædibus scite operabantur

Ingressi sunt autem famuli Achivorum: hi quidem deinde
 bene et scite findebant ligna; sed mulieres
 venerunt a fonte; illisque supervenit subulcus,
 tres porcos deducens, qui erant inter omnes optimi.

Et hos quidem sivit per septa pulcra pasci,
 ipse vero jam Ulyssem allocutus est blandis verbis:

Hospes, jamne te magis Achivi respiciunt,
 an te ignominia-afficiunt in ædibus, sicut antea quidem?

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
 utinam enim jam, Eumæe, dii ulciscerentur contumeliam,
 qua isti insultantes indigna machinantur
 domo in aliena, nec pudoris portionem æquam habent.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 Prope autem ipsos venit Melanthius, custos caprarum,
 capras agens, quæ inter-omnes excellebant greges,
 cœnam procis; duo autem una comitabantur pastores.
 Et has quidem religavit sub porticu sonora;
 ipse vero jam Ulyssem allocutus est convictis:

Hospes, adhuc etiam nunc hic molestus-eris in domo
 a-viris petens? at non exibis foras?

omnino non-amplius nos diremtum-iri puto,

πρὶν χειρῶν γένεσθαι· ἐπεὶ σὶ περ οὐ κατὰ κρίσιν
ἐπιζῆς· εἶναι δὲ καὶ ἄλλαι δαΐτες Ἀχαιῶν. [σεύς·

Ὡς γάρ τοι νῦν ὅστις προέστη πολὺμητις Ὀδυσ-
σεύς· ἄκων κίνησε κέρη, κακὰ βυσσόδομος.

195 Τοῖσι δ' ἐπὶ τρώεσσι καὶ Φηλοῖσι τοῖσι βασιλῆσιν,
βοῶν στεῖραν μνηστῆρων ἄνθρωποι καὶ πίνοντας αἶνας —
πορήμετες δ' ἄρα τρώεσσι διήγαγον, οἷτε καὶ ὁδῶν
ἀνθρώπων πέμπουσιν, οἷς τρώας εἰσαρέχεται —
καὶ τὰ μὲν εὐ κατέδυσεν ὑπὲρ αἰῶνός, ἐριδούπων·
190 αὐτὸς δ' αὖτ' ἐρέεινε σὺβότῃ, ἄγχι παραστάς·

Τίς δὲ ἔδε ζείνοος νέον εὐχρησθε, σὺβότα,
ἡμέτερον πρὸς δόμα; τίσι δ' ἐξ εὐχεται εἶναι
ἀνδρῶν; πῶς δὲ νῦν οἱ γενεὴ καὶ πατρίς ἀρούρα;
δυσμορὸς, ἣ τε εἴκοι δέμας βασιλῆϊ ἀνακτι.

195 Ἀλλὰ θεοὶ δύνουσι πολὺπλάγχτους ἀνθρώπους,
ὅπως τε καὶ βασιλεῦσιν ἐπικλύουσιν αἰῶν.

Ἥ καὶ δεξιτερῇ δεξιόσχετο χειρὶ παραστάς·
καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα πτερόεντα προσέεδα·

Χαῖρε, πάτερ ὦ ζεῖνε· γένοί τοι ἐς περ ὀπίσσω

200 ὁλοός· ἀτὰρ μὲν νῦν γε κακοῖς ἔχει πολέεσσιν.

Ζεῦ πάτερ, οὔτις σεῖο θεῶν ὀλωτότερος ἄλλος·
οὐκ ἐλεαίρεις ἄνδρας, ἐπὶν δὴ γείνεται αὐτός,
μισγόμεναι κακότητι καὶ ἀλγεσι λευγαλείσιν.

Ἴδιον, ὡς ἐνόησα, δεδορκυνται δέ μοι ὅσσε,

205 μνησαμένω Ὀδυσῆος· ἐπεὶ καὶ κείνον οἶω
τοιάδε λαίρῃ· ἔχοντα κατ' ἀνθρώπου ἀλάλησθαι,
εἰ που ἐτι ζῶει καὶ ὄρῃ φάος ἡέλιος.

Εἰ δ' ἤδη τέθνηκε καὶ εἰν Αἴδαο δόμοισιν,
ὦ μοι ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ὅς μ' ἐπὶ βουσὶν

210 εἶσ', ἐτι τυτθὸν ἔοντα, Κεφαλλήνων ἐνὶ δήμῳ.

Νῦν δ' αἱ μὲν γίνονται ἀθέσφατοι, οὐδέ κεν ἄλλος
ἄνδρ' ἢ ὑποσταχέοιτο βοῶν γένος εὐρυμετώπων·
τὰς δ' ἄλλοι με κέλονται ἀγινέμεναι σῆσιν αὐτοῖς
ἔθμεναι· οὐδέ τι παιδὸς ἐνὶ μεγάροις ἀλέγουσιν

215 οὐδ' ὅππῃα τρομέουσι θεῶν· μεμνάσι γὰρ ἡδὴ
κτῆματα δάσσεσθαι δὴν οἰχομένοιο ἀνακτος.

Αὐτὰρ ἐμοὶ τότε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
πολλὰ ἐπιδινέεται· μάλα μὲν κακὸν, υἱὸς ἔοντος,
ἄλλων δὴ μὴν ἰκέσθαι, ἴοντ' αὐτῇσι βόεσσιν,

220 ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς· τὸ δὲ ρίγιον αὖθι μένοντα
βουσὶν ἐπ' ἀλλοτρίῃσι καθήμενον ἄλγεα πάσχειν.

Καὶ κεν δὴ πάλαι ἄλλον ὑπερμενέων βασιλῆων
ἐξικόμην φεύγων, ἐπεὶ οὐκέτ' ἀνεκτὰ πέλονται·
ἀλλ' ἐτι τὸν δύστηνον ὄλομαι, εἰ ποῖεν ἑλθὼν

225 ἄνδρῶν μνηστῆρων σκέδασιν κατὰ δώματα θείη· [σεύς·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολὺμητις Ὀδυσ-
σεύς· ἐπεὶ οὔτε κακῶ οὐτ' ἄφρονι φωτὶ λεικας,
γινώσκω δὲ καὶ αὐτός, ὅ τοι πινυτὴ φρένας ἔχει·
τοῦνεκά τοι ἔρεω καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι·

230 ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ξενίη τε τράπεζα
ἱστίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνωι,
ἣ σθέν ἐνθάδ' ἔοντος ἐλεύσεται οἰκαδ' Ὀδυσσεύς·
σοῖσιν δ' ὀφθαλμοῖσιν ἐπόψεται, αἱ κ' ἐθελήσῃα,
κτεινομένους μνηστῆρας, οἱ ἐνθάδε κοιρανέουσιν.

priusquam manus in ricem gustaverimus; quia tunc non de-
centur petis: sunt autem et alia convivia Achivorum.

Sic dixit: hunc autem nihil allocutus est ingeniosus Ulysses,
sed facile movit caput, mala profunde cogitans.

His autem tertius supervenit Philo-tius, princeps virorum,
horem sterilem prociis agens, et pingues capras:
(portitores vero hos trajecerunt, qui etiam alios
homines deducunt, quicumque ipsi advenerit)
et has quidem bene religavit sub porticu sonora:
ipse autem jam interrogabat subulcum, prope astans:

Quis jam hic hospes nuper venit, subulce,
nostram ad domum? ex quibus vero se proficitur esse
viris? nbinam autem ei genus et patria terra?

infelix; certe similis est corpore regi domino.

Sed dii malis mergunt multivagos homines,
quando etiam regibus destinabatur ærumnam.

Dixit, et dextra complectebatur manu astans;
et ipsum compellens verbis alatis allocutus est:

Salve, pater o hospes! adsit tibi in posterum saltem
felicitas; at nunc quidem malis teneris multis.

Jupiter pater, nullus te deorum crudelior alius:

non parcis viros, postquam jam eos generasti ipse,
miscere malo et doloribus exitiosis.

Sudavi, ut animadveriti, lacrimisque oppleti sunt mihi oculi
recordanti Ulyssis; quoniam et illum puto

tales pannos habentem inter homines vagari,
sicubi adhuc vivit, et videt lumen solis.

Sin vero jam mortuus est, et in Orci ædibus,

hei mihi inde ob-Ulyssē eximium; qui me bobus
præfecit, adhuc parvulum, Cephallenorum in populo.

Nunc autem hæc quidem fiunt innumera; neque aliter (melius)
cuipiam viro succresceret boum genus latis-frontibus:

has vero alii me jubent ducere sibi ipsi
ad-edendum; neque omnino filium in ædibus curant,

nec vindictam timent deorum; cupiunt enim jamdudum
possessiones dividere diu absentis regis.

At mihi hoc animus in pectoribus caris

multum volvit: valde quidem malum, filius quum-exstet,
aliorum populum adire, euntem cum-ipsis bobus,

viros ad alienos; hoc vero durius, hic manentem
bobus alienis assidentem dolores pati.

Et jam olim ad-alium magnanimorum regum

exivissem fugiens, quoniam non-amplius tolerabilia hæc sunt:
sed adhuc illum infelicem exspecto, sicunde reversus

virorum procorum dispersionem per ædes faciat.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
bubulce, quia nec malo neque insipienti viro similis es,

(cognosco vero et ipse, quod tibi prudentia mentem intravit)
ideo tibi dicam et insuper magnum jusjurandum jurabo:]

sciat nunc Jupiter primum deorum, hospitalisque mensa,
focusque Ulyssis eximit, ad-quem veni,

certe, te hic præsentē, veniet domum Ulysses;
tuisque oculis videbis, si volueris,

interfeci procos, qui hic dominantur.

- 235 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶν ἐπιδουκόλος ἀνὴρ·
αἱ γὰρ τοῦτο, ζεῖνε, ἔπος τελέσειε Κρονίων·
γνοίης γ', οἷή ἐμὴ δύναιμι καὶ χεῖρες ἔπονται.
Ὡς δ' αὖτως Εὐμαῖος ἐπεύξατο πᾶσι θεοῖσιν
νοστήσαι Ὀδυσῆα πολύφρονα δνδε δόμονδε.
240 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Μνηστήρες δ' ἄρα Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε
ἤρτουν· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀριστερὸς ἤλυθεν ὄρνις,
αἰετὸς ὑψηπέτης, ἔχε δὲ τρήρωνα πέλειαν.
Τοῖσιν δ' Ἀμφινόμος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
245 Ὡ φίλοι, οὐχ ἤμιν συνθεύσεται ἥδε γε βουλή,
Τηλεμάχοιο φόνος· ἀλλὰ μνησώμεθα δαιτός.
Ὡς ἔφατ' Ἀμφινόμος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
Ἐλθόντες δ' ἐς δώματ' Ὀδυσσεὺς θεῖοιο
χλαῖνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισίους τε θρόνους τε·
250 οἱ δ' ἱέρευον δις μεγάλους καὶ πίνοντας αἶγας,
ἱρευον δὲ σῆας σιάλους καὶ βοῶν ἀγελαῖην·
σπλάγχνα δ' ἄρ' ὀπτήσαντες ἐνώμουν· ἐν δέ τε οἶνον
κρητῆρσιν κερύοντο· κύπελλα δὲ νεῖμε συβώτης.
Σίτον δὲ σφ' ἐπένειμε Φιλοίτιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
255 καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἐφνοχόει δὲ Μελανθεύς.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνεῖαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
Τηλέμαχος δ' Ὀδυσῆα καθίδρυε, κέρδεα νομῶν,
ἐντὸς ἐῤυσταθέος μεγάρου, παρὰ λαΐνον οὐδόν,
οἶφρον ἀεικελίον καταθείς ὀλίγην τε τράπεζαν·
260 πᾶρ δ' ἐτίθει σπλάγχνων μοίρας, ἐν δ' οἶνον ἔχευσεν
ἐν δέπαϊ χρυσέῳ, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Ἐνταυθοὶ νῦν ἦσο μετ' ἀνδράσιν οἶνοποτάζων·
κερτομίας δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ καὶ χεῖρας ἀφέξω
πάντων μνηστήρων· ἐπεὶ οὗτοί δὴ μῖός ἐστιν
265 οἶκος δδ', ἀλλ' Ὀδυσσεὺς, ἐμοὶ δ' ἐκτῆσατο κείνος.
Ἵμεῖς δὲ, μνηστήρες, ἐπίσχετε θυμὸν ἐνιπῆς
καὶ χειρῶν· ἵνα μή τις ἔρις καὶ νεῖκος ὀρηται.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες δοῶς ἐν χεῖλεσι φύντες
Τηλέμαχον θαύμαζον, ὁ θαρσαλέως ἀγόρευεν.
270 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπείθεος υἱός·
Καὶ χαλεπὸν περ ἔοντα δεχώμεθα μῦθον, Ἀχαιοί,
Τηλεμάχῳ· μάλα δ' ἤμιν ἀπειλήσας ἀγορεύει.
Οὐ γὰρ Ζεὺς εἶπας Κρονίων· τῷ κέ μιν ἤδη
παύσαμεν ἐν μεγάροισι, λιγύν περ ἔοντ' ἀγορητήν.
275 Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἐμπάζετο μῦθων.
Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστου θεῶν ἱερὴν ἐκατόμβην
ἔγον· τοῖ δ' ἀγέροντο κερηκομῶντες Ἀχαιοὶ
ἄλσος ὑπο σκιερὸν ἐκατηβόλου Ἀπόλλωνος.
Οἱ δ' ἐπεὶ ὀπτήσαν κρέ' ὑπέρτερα καὶ εἰρύσαντο,
280 μοίρας δασάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα·
πᾶρ δ' ἄρ' Ὀδυσσεῖ μοῖραν θέσαν, οἱ πονέοντο,
ἴτην, ὡς αὐτοὶ περ ἐλάγχανον· ὥς γὰρ ἀνώγει
Τηλέμαχος, φίλος υἱός Ὀδυσσεὺς θεῖοιο.
Μνηστῆρας δ' οὐ πάμπαν ἀγῆγορας εἶα Ἀθήνη
285 λῶβης ἴσχεσθαι θυμυχλός· ὅρρ' ἔτι μάλλον
δύη ἄχος κρηαδίην Λαερτιάδην Ὀδυσῆα.
Ἦν δέ τις ἐν μνηστῆρσιν ἀνὴρ, ἀειμίστις αἰδώς,
Κτήσιππος δ' ὄνομ' ἔσχε, Σάμῃ δ' ἐνὶ οἰκίᾳ ναίεν·

Hunc autem rursus allocutus est boum bubulcus vir :
utinam enim hoc, hospes, verbum perficeret Saturnius !
cognosceres, qualis mea potentia et *quales me* manus comiten-
tur.] Sic autem pariter Eumæus supplicavit omnibus diis,
ut rediret Ulysses prudens suam domum.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Proci autem Telemacho mortemque interitumque
struebant : at iis sinistra venit avis,
aquila altivolans, tenebat vero timidam columbam.
Illis autem Amphinomus concionatus est, et dixit :

O amici, haud nobis continget hoc sane consilium,
Telemachi caedes : sed meminerimus convivii.

Sic dixit Amphinomus, illis vero placebat sermo.

Intrantes autem in aedes Ulyssis divini,
lenas quidem deposuerunt in sedilibusque solisque ;
ipsi autem mactabant oves magnas et pingues capras ;
mactabant etiam sues porcos, et bovem armentalem ;
viscera vero assata distribuabant : ac vinum in
crateribus miscebant : pocula autem distribuit subulcus.
Panem vero ipsis distribuit Philœtus, princeps virorum,
pulcris in canistris ; vinumque fundebat Melantheus.
Illi vero ad cibos paratos appositos manus porrigebant.

Telemachus autem Ulysssem sedere fecit, astutias versans
intra bene-fundatam domum, apud lapideum linen,
sella turpi posita, parvaque mensa :
apposuit vero ei viscerum partes, et vinum infudit
in poculo aureo, et ipsum sermone allocutus est :

Illic nunc sede inter viros vinum-bibens :

convicia vero tibi ipse ego et manus abarcebo
omnium procorum ; quoniam nequaquam publica est
domus hæc, sed Ulyssis, mihi autem acquisivit ille.
Vos vero, proci, continete animum a-convicio,
et manibus *violentis* ; ut ne qua lis et contentio oriatur.

Sic dixit : illi autem omnes mordicus labris compressis
Telemachum admirabantur, quod audacter loquebatur.

In-hos autem Antinous locutus est, Eupitheï filius :

Et molestus quantumvis sit, accipiamus sermonem, Achivi,
Telemachi ; valde autem nobis minatus loquitur.

Non enim Jupiter sivit Saturnius : alioquin ipsum jam
compescuissemus in ædibus, argutus licet sit concionator.

Sic dixit Antinous ; ille vero non curabat verba.

Præcones autem per urbem deorum sacram hecatomben
ducebant : congregabantur autem capite-comantes Achivi
luco sub umbroso longe-jaculantis Apollinis.

Hi autem postquam assarant carnes superiores, et *igni ex-*
traxerant,] partibus divisit, convivabantur celebri convivio.

Inde Ulyssi partem apposuerunt *ii* qui ministrabant,
æqualem, sicut ipsi sortiebantur : sic enim jussit
Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini.

Procos autem illustres non omnino sinebat Minerva
contumelia abstinere acerba ; ut adhuc magis
subiret dolor cor Laertiadæ Ulyssis.

Erat vero quidam inter procos vir, nefario animo,

Ctesippus autem nomen erat, in Sameque domos habitabat ;

δὲ δὴ τοὶ κτεάεσσι πεποιθὲς θεσπεσίοισιν
 290 μνάσκατ' Ὀδυσσεὺς δὴν οἰχομένοιο δάμαρτα.
 "Ὅς ῥα τότε μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι μετηύδα·
 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγήνορες, ὅρρα τι εἴπω·
 μοῖραν μὲν δὴ ξείνος ἔχει πάλαι, ὥς ἐπέοικεν,
 ἴσῃν οὐ γὰρ καλὸν ἀπέμειβει οὐδὲ δίκαιον
 295 ξείνους Τηλεμάχου, δὲ κεν τὰδε δώμαθ' ἴκηται.
 Ἄλλ' ἄγε οἱ καὶ ἐγὼ δῶ ξείνιον ὅρρα καὶ αὐτὸς
 ἡὲ λοετροχῶν δῶν γέρας ἡὲ τῷ ἄλλῳ
 δμῶων, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσεὺς θείοιο.
 "Ὅς εἰπὼν ἔρριψε βοδὸς πόδα χειρὶ παχείῃ,
 300 κείμενον, ἐκ κανέοιο λαβών· δ' δ' ἄλευατ' Ἰδυσσεύς,
 ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν· μείδησε δὲ θυμῷ
 Σαρδάνιον μάλα τοῖον· δ' εὐδομητὸν βάλε τοῖχον.
 Κτήσιππον δ' ἄρα Τηλέμαχος ἠνίπαπε μύθῳ·
 Κτήσιππ', ἦ μάλα τοι τόδε κέρδιον ἐπλετο θυμῷ·
 305 οὐκ ἔβαλες τὸν ξείνον· ἄλευατο γὰρ βέλός αὐτός.
 Ἦ γὰρ κέν σε μέσον βάλλον ἔγχεϊ ὀζυόνει,
 καὶ κέ τοι ἀντὶ γάμοιο πατὴρ τάφον ἀμφοτερόεϊτο
 ἐνθάδε. Τῷ μή τις μοι ἀεικείας ἐνὶ οἴῳ
 φαίνετω· ἥδη γὰρ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα,
 310 ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρεια· πάρος δ' ἔτι νήπιος ἦα.
 Ἄλλ' ἐμπης τὰδε μὲν καὶ τέτλαμεν εἰσροῶντες,
 μῆλων σφαζομένων οἰνοῖο τε πινομένοιο
 καὶ σίτου· χαλεπὸν γὰρ ἔρυκακῆσειν ἕνα πολλούς.
 Ἄλλ' ἄγε, μηκέτι μοι κακὰ βρέζετε δυσμενέοντες·
 315 εἰ δ' ἥδη μ' αὐτὸν κτείναι μενεαίνετε χαλκῷ,
 καὶ κέ τοι βουλοίμην, καὶ κεν πολὺ κέρδιον εἴη
 τεθνῆμαι, ἢ τὰδε γ' αἶεν ἀεικέα ἔργ' ὀράσθαι,
 ξείνους τε στυφελιζομένους δμῶας τε γυναῖκας
 ρυστάζοντας ἀεικελίως κατὰ δώματα καλά.
 320 "Ὅς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
 ὅψε δὲ δὴ μετέειπε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος·
 "ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τίς ἐπὶ βῆνῃτι δικαίῳ
 ἀντιβίους ἐπέεσσι καθαπτόμενος γαλεπαῖνοι·
 μήτε τι τὸν ξείνον στυφελίζετε μήτε τιν' ἄλλον
 325 δμῶων, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσεὺς θείοιο.
 Τηλεμάχῳ δέ κε μῦθον ἐγὼ καὶ μητέρῃ φαίην
 ἥπιον, εἰ σφῶϊν κραδίη ἄδοι ἀμφοτερόειν.
 "Ὅρρα μὲν ὑμῖν θυμός ἐνὶ στήθεσσιν ἐώλπει
 νοστήσειν Ὀδυσῆα πολὺφρονά δ' ὄδε δόμονδε,
 330 τόφρ' οὔτις νέμεσις μενέμεν τ' ἦν ἰσχυμέναι τε
 μνηστῆρας κατὰ δώματ'· ἐπεὶ τόδε κέρδιον ἦεν,
 εἰ νόστης Ὀδυσσεὺς καὶ ὑπότροπος ἔκετο δῶμα·
 νῦν δ' ἥδη τόδε δῆλον, ὅτ' οὐκέτι νόστιμός ἐστιν.
 Ἄλλ' ἄγε, σῇ τὰδε μητρί παρεζόμενος καταλέξον
 335 γήμασθ', ὅστις ἀριστος ἀνὴρ καὶ πλεῖστα πόρησιν·
 ὅρρα σὺ μὲν χαίρων πατρώϊα πάντα νέμῃαι,
 ἐσθῶν καὶ πίνων· ἢ δ' ἄλλου δῶμα κομίζῃ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦ᾽ ὕδα·
 οὐ μὰ Ζῆν', Ἀγέλαε, καὶ ἄλγεα πατρὸς ἐμοῖο,
 340 δὲ που τῇλ' Ἰθάκης ἢ ἐβῆται· ἢ ἀλάλῃται,
 οὔτι διατρίβω μητρὸς γάμον· ἀλλὰ κελεύω
 γήμασθ', ὅ κ' ἔθελῃ, ποτὶ δ' ἄσπετα δῶρα δίδωμι·

qui scilicet possessionibus fretus immensis
 ambiebat Ulyssis diu absentis uxorem.

Is quidem tunc inter procos superbos dixit :

Audite me, proci illustres, ut aliquid dicam ;
 partem quidem jam hospes habet dudum, sicut decet,
 æqualem ; non enim honestum est privare, nec justum,
 hospites Telemachi, quicunque ad-has ædes pervenerit.
 Sed age, ei et ego dem hospitale donum : at et ipso
 vel balneario det munus, vel alicui alii
 famulorum, qui sunt in ædibus Ulyssis divini.

Sic locus, projecit bovis pedem manu robusta,
 jacentem, ex canistro sumtum : sed evitavit eum Ulysses,
 leniter declinato capite ; subrisit autem animo
 Sardanum omnino risum talem : ille tamen bene-ædificatum
 ferit naurum.] Ctesippum vero Telemachus increpuit sermo-
 ne :] Ctesippe, certe omnino tibi hoc utilius fuit animo :
 non percussisti hospitem ; evitavit enim telum ipse.
 Certe enim te medium percussissem hasta acuta,
 et tibi pro nuptiis pater exsequias celebrasset
 hic. Ideo ne quis mihi insolentias in domo
 prodat : jam enim intelligi et novi singula,
 bonaque et quæ-sunt pejora : antea vero adhuc infans eram.
 Sed tamen hæc quidem et toleramus inspicientes,
 ovibus mactatis, vinoque potato,
 et pane consumo : difficile enim cohibere unum multos.
 Sed age, ne-amplius mihi mala facite infensi :
 sin autem jam me ipsum interficere cupitis ære,
 etiam hoc vellem, et multo satius esset
 mori, quam hæc semper indigna opera videre,
 hospitesque pulsatos, famulasque mulieres
 vos violantes indigne per ædes pulcras.

Sic dixit : illi vero omnes muti facti-sunt silentio :
 sero autem tandem inter-eos locutus-est Damastorides Age-
 laus :] O amici, haud jam quisquam super dicto æquo
 contrariis verbis carpens sæviat :
 neu amplius hunc hospitem pulsate, neu quenquam alium
 famulorum, qui in ædibus sunt Ulyssis divini.
 Telemacho autem verbum ego et matri dixerim
 mite, si ipsis corde placeat ambobus.
 Quamdiu quidem vobis animus in pectoribus sperabat
 reditum Ulyssem prudentem suam domum,
 tamdiu minime indignum manereque erat et detinere
 procos in ædibus ; quoniam hoc satius erat,
 si rediisset Ulysses, et redux venisset domum :
 nunc vero jam hoc manifestum, quod non-amplius reditus-
 compos est.] Sed age, tuæ hæc matri assidens nuntia,
 ut-nubat ei, quicunque optimus vir, et qui plurima præbue-
 rit :] ut tu quidem gaudens paterna omnia possideas,
 edens et bibens ; illa vero alius domum curet.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] non per Jovem, Agelae, et dolores patris mei,
 qui alicubi longe ab-Ithacæ vel periit vel vagatur,
 nequaquam remoror matris nuptias ; sed jubeo eam
 nubere, cuicumque velit, atque insuper multa dona dabo :

αἰδέομαι δ' ἀέκουσαν ἀπὸ μεγάροιο διεσθαι
 μύθω ἀναγκαιῶ· μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν. [γν
 345 Ὡς φάτο Τηλέμαχος· μνηστῆρσι δὲ Παλλὰς Ἀθή-
 ῃσθεστον γέλω ὤρσε, παρέπλεγγεν δὲ νόημα.
 Οἱ δ' ἤδη γναθμοῖσι γελοῖων ἀλλοτρίοισιν·
 αἰμοφόρυκτα δὲ δὴ χρέα ἥσθιον· ὅσσε δ' ἄρα σφέων
 δακρυόφιν πίμπλαντο· γόνον δ' ὠτέο θυμός.
 350 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 Ἄ δειλοί, τί κακὸν τόδε πάσχετε; νυκτὶ μὲν ὑμέων
 εἰλῶνται κεφαλαί τε προσωπὰ τε νέρθε τε γούνα.
 Οἰμωγὴ δὲ δέδωκε δεδάκρυνται δὲ παρειαί·
 αἵματι δ' ἐρβράδαται τοῖχοι καλαί τε μεσόδμοι·
 355 εἰδῶλων δὲ πλέον πρόθυρον, πλεῖν δὲ καὶ αὐλή,
 ἱεμένων Ἑρεβόςδε ὑπὸ ζόφον· ἥλιος δὲ
 οὐρανοῦ ἐξαπόλωλε, κακὴ δ' ἐπιδέδρομεν ἀγλός.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασαν.
 Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἤρχ' ἀγορεύειν·
 360 Ἀφραῖναι ξεινὸς νέον ἄλλοθεν εἰληλουθώς.
 Ἄλλα μιν αἶψα, νέοι, δόμου ἐκπέμψασθε θύραζε
 εἰς ἀγορὴν ἔρχεσθαι· ἐπεὶ τάδε νυκτὶ εἴσκει.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 Εὐρύμαχ', οὗτι δ' ἄνωγα ἔμοι πομπῆς ὁπάζειν·
 365 εἰσὶ μοι ὀφθαλμοὶ τε καὶ οὐατα καὶ πόδες ἀμφω
 καὶ νόος ἐν στήθεσσι τετυγμένος οὐδὲν ἀεικής.
 Τοῖς ξείμιν θύραζε, ἐπεὶ νοέω κακὸν ὑμῖν
 ἐρχόμενον, τό κεν οὔτις ὑπεκφύγοι οὐδ' ἀλείπτο
 μνηστῆρων, οἱ δῶμα κατ' ἀντιθέου Ὀδυσῆος
 370 ἀνέρας ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανάσασθαι.
 Ὡς εἰπὼν ἐξῆλθε δόμῳ ἐναεταόντων·
 ἔκετο δ' ἐς Πείραιον, ὅ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο.
 Μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ἐς ἀλλήλους ὀρώωντες
 Τηλέμαχον ἐρέθιζον, ἐπὶ ξεινὸς γελοῦντες·
 375 ὥδε δὲ τις εἶπεν ἄνθρωπος ἐπερηνορόντων·
 Τηλέμαχ', οὔτις σεῖο κακῶσι νειότερος ἄλλος·
 οἷον μὲν τινα τοῦτον ἔχεις ἐπίμαστον ἀλήτην,
 σίτου καὶ οἴνου χειρῆμενον, οὐδέ τι ἐργῶν
 ἔμπαιον οὐδὲ βίης, ἀλλ' αὐτῶς ἄχθος ἀρούρης.
 380 Ἄλλος δ' αὐτὲ τις οὗτος ἀνέστη μαντεύεσθαι.
 Ἄλλ' εἰ μοί τι πίθοιο, τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη·
 τοὺς ξεινούς ἐν νηϊ πολυκλήϊδι βαλόντες
 ἐς Σικελούς πέμψωμεν, ὅθεν κέ τοι ἄξιον ἄλφοι.
 Ὡς ἔφασαν μνηστῆρες· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων·
 385 ἀλλ' ἄκων πατέρα προσεδέρετο, δέγμενος αἰεὶ,
 ὅππότε δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσει.
 Ἡ δὲ κατάντησιν θεμένη περιχαλῆα διφρον
 κούρη Ἰκαρίοιο, περιφρῶν Πηνελόπειαν,
 ἀνδρῶν ἐν μεγάροισιν ἐκάστου μῦθον ἄκουεν.
 390 Δαίπνων μὲν γὰρ τοίγε γελοῖωντες τετύκοντο
 ἡδὺ τε καὶ μενοεικές, ἐπεὶ μάλα πολλ' ἱέρευσαν·
 δόρπον δ' οὐκ ἄν πως ἀχαρίστερον ἄλλο γένοιτο,
 οἷον δὴ τάχ' ἔμελλε θεὰ καὶ καρτερὸς ἀνὴρ
 θησέμεναι· πρότεροι γὰρ αἰεὶ καὶ μηχανώοντο.

vereor autem invitam a domo pellerē
 verbo violento; ne istud deus perfecit.

Sic dixit Telemachus: proci vero Pallas Minerva
 inextinctum risum movit, errareque fecit intellectum.
 Hi autem jam maxillis ridebant alienis;
 cruentatasque carnes comedebant; oculi vero ipsorum
 lacrimis implebantur; fletumque præsequebatur animus.

Inter hos autem et locutus est Theoclymenus deo-similis:

Ah miseri, quod malum hoc patimini? nocte quidem vestra
 obvoluta sunt capitaque, faciesque, subtusque genua.
 Ululatus autem exarsit, lacrimisque oppletæ sunt genæ:
 sanguine vero conspersi sunt parietes pulcraque intercolumn-
 nia; simulacris autem plenum est vestibulum, plenaque et
 aula,] properantibus in-Erebum sub tenebras; sol vero
 ex-cælo deperit; malaque incessit caligo.

Sic dixit: illi autem omnes super ipso suaviter riserunt.

His vero Eurymachus, Polybi filius, incipiebat loqui:

Desipit hospes nuper aliunde huc adductus.

Sed ipsum statim, juvenes, domo emittite foras,
 in forum ut eat; quoniam hæc nocti assimilat.

Hunc autem rursus allocutus est Theoclymenus deo-simi-
 lis: Eurymache, nequaquam te jubeo mihi comites præbere;
 sunt mihi oculique et aures et pedes ambo,
 et mens in pectoribus facta nequaquam incongrua.

Horum ope exibo foras, quoniam sentio malum vobis
 ingruens, quod nemo subterfugere possit neque evitare
 procorum, qui per domum deo-paria Ulyssis
 viros contumelia-afficientes injusta machinamini.

Sic locutus, exivit ædibus ad-habitandum commodis:
 ivit autem ad Piræum, qui ipsum lubens suscepit.
 Proci vero omnes in se-invicem intuentes,
 Telemachum irritabant, de hospitibus ridentes:
 sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium:

Telemache, nemo te pejorum-hospitum-exceptor alius;
 qualem quidem quandam hunc habes mendicum erronem,
 panis et vini indigentem, nec quicquam operum
 scientem, nec fortitudinis, sed incassum pondus terræ.

Alius autem demum quidam hic surrexit ad-vaticinandum.

Sed si mihi parueris, quod multo satius fuerit:

illos hospites in navem multis-transtis-instructam coniectos
 ad Siculos mittamus, unde quis dignum pretium-referat.

Sic dixerunt proci: ille vero non curabat verba;
 sed tacite patrem intuebatur, exspectans semper,
 quando demum proci impudentibus manus inferret.

At e-regione autem ubi-posuerat perpulcrum sellam
 filia Icarii, prudens Penelope,
 virorum in ædibus unicujusque sermonem audiebat.

Prandium etenim illi ridentes fecerant,
 suaveque et gratum, quippe valde multa mactarant:
 comæ vero nequaquam injucundior alia fieri-possit,
 qualem sane mox erant dea et fortis vir
 facturi: priores enim proci indigna machinabantur.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Φ.

Τόζου θέσις.

- Τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 κοῦρην Ἰκαρίοιο, περίφρονι Πηνελοπείῃ,
 τόζον μνηστῆρεςσι θέμεν πολίον τε σίδηρον
 ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος, ἀέθλια καὶ φόνου ἀρχήν.
 5 Κλίμακα δ' ὑψηλὴν προσεδίψατο οὐκ ὁμοιοῦ
 εἴλετο δὲ κληῖδ' εὐχαμπέα χειρὶ παρῆι
 καλὴν, χαλκείην· κώπη δ' ἐλέφαντος ἔπην.
 Βῆ δ' ἵμεναι θάλαμόνδε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,
 ἔσχατον ἔνθα δὲ οἱ κειμήλια κείτο ἀνακτος,
 10 χαλκός τε χρυσός τε πολὺκμητός τε σίδηρος·
 ἔνθα δὲ τόζον κείτο παλίντονον ἡδὲ φαρέτρη
 ἰοδόκος, πολλοὶ δ' ἔνεσαν στονόνετες οἰστοί·
 δῶρα, τὰ οἱ ξείνος Λακεδαιμόνι δούκε τυχίσας,
 Ἴφιτος Εὐρυτίδης, ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν.
 15 Τῷ δ' ἐν Μεσσήνῃ θυμὸν ἔλπειν ἀλλήλοισιν
 οἴκῳ ἐν Ὀρσιλόχοιο δαΐφρονος ἦτο Ὀδυσσεύς·
 ἦλθε μετὰ γρείος, τό ῥα οἱ πᾶς δῆμος ὄφελλεν·
 μῆλα γὰρ ἐξ Ἰθάκης Μεσσήνιοι ἄνδρες αἶσαν
 νηυσὶ πολυκλήϊσι τριηκόσι· ἡδὲ νομῆας.
 20 Τῶν ἔνεκ' ἐξεσίην πολλὴν δόδον ἦλθεν Ὀδυσσεύς,
 παιδὸνός ἐών· πρὸ γὰρ ἦκε πατήρ ἄλλοι τε γέροντες.
 Ἴφιτος αὐθ' ἵππους διζήμενος, αἳ οἱ δλοντο,
 δώδεκα θήλειαι, ὑπὸ δ' ἡμίονοι ταλαεργοί·
 αἱ δὲ οἱ καὶ ἔπειτα φόνον καὶ μοῖραν γένοντο,
 25 ἐπεὶ δὲ Διὸς υἱὸν ἀφίκετο καρτερόθυμον
 ρῶθ', Ἡρακλῆα, μεγάλων ἐπίστορα ἔργων,
 ὃς μιν ξείνον ἔοντα κατέκτανεν ᾧ ἐνὶ οἴκῳ
 στέγλιος, οὐδὲ θεῶν ὅπιν ἠδέσασ' οὐδὲ τράπεζαν,
 τὴν δὲ οἱ παρήθηκεν· ἔπειτα δὲ πέφνε καὶ αὐτόν·
 30 ἵππους δ' αὐτὸς ἔγχε συντηρῆνυχας ἐκ μεγάροισιν.
 Τὰς ἐρέμεν Ὀδυσῆϊ σπυγνέτο· δῶκε δὲ τόζον,
 τὸ πρὶν μὲν ῥ' ἐφόρει μέγας Εὐρυτος, αὐτὰρ ὁ παῖδ' ἑ
 κάλλιπ' ἀποθνήσκων ἐν δούμασιν ὑψηλοῖσιν.
 Τῷ δ' Ὀδυσσεύς ξίφος ὄξυ καὶ ἀλκιμον ἔγχος ἔδωκεν,
 35 ἀρχὴν ξεινοσύνης προσκηδέος· οὐδὲ τραπεζὴν
 γνώτην ἀλλήλων· πρὶν γὰρ Διὸς υἱὸς ἔπεφνε
 Ἴφιτον Εὐρυτίδην, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν,
 ὃς οἱ τόζον ἔδωκε. Τὸ δ' οὐποτε διὸς Ὀδυσσεύς,
 ἐρχόμενος πολεμόνδε μελαινῶν ἐπὶ νηῶν,
 40 ἤρεϊτ'· ἀλλ' αὐτοῦ μῆνιμα ξεινοῖο φίλοιο
 κέσχετ' ἐνὶ μεγάροις· φόρει δὲ μιν ἦς ἐπὶ γαίης.
 Ἦ δ' ὅτε δὴ θάλαμον τὸν ἀφίκετο διὰ γυναικῶν
 οὐδὸν τε δρῶινον προσεδίψατο, τὸν ποτε τέκτων
 ἔσσειεν ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ στάθμῃν ἴθυσεν·
 45 ἐν δὲ σταθμοῖς ἄρσε, θύρας δ' ἐπέθηκε φαεινάς·
 αὐτίκ' ἄρ' ἦγ' ἱμάντα ὁσῶς ἀπέλυσε κορώνης·
 ἐν δὲ κληῖδ' ἦκε, θυρέων δ' ἀνέκοπτεν ὀχῆας,
 ἅντα τιτυσκομένη· τὰ δ' ἀνέβραχεν ἡύτε ταῦρος,
 βοσκόμενος λειμῶνι· τόσ' ἔβραχε καλὰ θύρετρα,

ODYSSEÆ XXI.

Arcus in medio positus.

Huic autem in mente-posuit dea cæsiis-oculis Minerva,
 filiae Icarii, prudenti Penelopæ,
 arcum procis ponere, canumque ferrum,
 in ædibus Ulyssis, certamina et cædis principium.
 Scalam vero altam ascendit suæ domus;
 sumisitque clavam bene-flexam manu crassa
 pulcrâ, æream; manubrium autem eboris inerat.
 Profrectaque est ire in-thalamum, cum famulis mulieribus,
 intinum; illic vero ei thesauri jacebant regis,
 æsque, aurumque, valdeque-elaboratum ferrum:
 Ibique arcus jacebat reflexus, et pharetra
 sagittifera, multæque inerant luctuosæ sagittæ:
 dona, quæ ei hospes Lacedæmone dedit obvius-factus,
 Iphitus Eurytides, similis immortalibus.
 Illi vero in Messena occurrerunt sibi-invicem,
 in domo Orsilochi prudentis: nempe Ulysses
 ivit ad-quærendum debitum, quod ei totus populus debebat.
 oves enim ex Ithaca Messenii viri sustulerant
 navibus multa-transtra-habentibus trecentas, et pastores.
 Horum gratia in-legationem multam viam obiit Ulysses,
 adolescens quum-esset: misit enim pater, alique senes.
 Iphitus autem venerat equas quærens, quæ ei perierant,
 duodecim feminae, sub iisque mulæ patientes-operum;
 quæ sane ei et postea cædes et fatum factæ sunt,
 postquam ad-Jovis filium pervenit magnanimum
 virum, Herculem, magnorum scientem operum;
 qui ipsum, hospes quum-esset, interfecit sua in domo:
 iniquus, nec deorum vindictam reveritus est nec mensam,
 quam ille jam ei apposuerat: postea autem occidit etiam
 ipsum:] equas vero ipse habuit solidis-ungulis in ædibus.
 Has quærens Ulyssi obvius-factus est; dedit autem arcum,
 quem antea quidem gestabat magnus Eurytus; at is filio
 eum reliquit moriens in ædibus excelsis.
 Illi vero Ulysses ense acutum et validam hastam dedit.
 principium hospitii necessarii: nec mensa
 cogniti-sunt inter-se: prius enim Jovis filius interfecit
 Iphitum Eurytidem, similem immortalibus,
 qui ei arcum dedit. Hunc autem neutiquam divinus Ulysses,
 proficiscens ad-bellum nigris in navibus,
 capiebat; sed illic monumentum hospitii dilecti
 jacebat in ædibus; gestabat vero is ipsum sua in terra.
 Quando autem jam ad-thalamum hunc pervenit divina mu-
 lierum,] limenque quernum ascenderat, quod olim faber
 polivit scite, et ad-perpendicularum exegit;
 in eo vero postes aptavit, foresque apposuit splendidas:
 statim deinde illa lorum cito resolvit annuli,
 et clavam immisit, foriumque repulit pessulos,
 ex-adverso eos aptans: hæ autem resonuerunt, velut tauros
 pascens in-prato; tantum sonuerunt pulcræ fores,

60 πληγέντα κληῖδι, πετάσθησαν δέ οἱ ὤκα.
 Ἦ δ' ἄρ' ἐφ' ὤψληγς σανίδος βῆ· ἔνθα δὲ χηλοὶ
 ἔστασαν· ἐν δ' ἄρα τῇσι θυώδεα εἴματ' ἔκειτο.
 Ἐνθεν ὀρεξαμένη ἀπὸ πασσάλου αἰνυτο τὸζον
 αὐτῷ γυρωτῷ, ὃς οἱ περικεῖτο φαιεύς.
 65 Ἐζομένη δὲ κατ' αὐτῷ, φίλοις ἐπὶ γούνασι θεῖσα,
 κλαῖε μάλα λιγέως· ἐκ δ' ἤρρε τὸζον ἄνακτος.
 Ἦ δ' ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,
 βῆ ῥ' ἵμεναι μέγαρόνδε μετὰ μνηστῆρας ἀγαυούς,
 τὸζον ἔχου· ἐν χειρὶ παλιντονον ἡδὲ φαρέρην
 60 ἰοδόκον· πολλοὶ δ' ἔνεσαν στονόνετες οἴστοι.
 Τῇ δ' ἄρ' ἄμ' ἀμφίπολοι φέρον ὄγκιον· ἔνθα σίδηρος
 κεῖτο πολὺς καὶ χαλκός, ἀέθλια τοῖο ἄνακτος.
 Ἦ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀρίκετο διὰ γυναικῶν,
 στῇ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγους πύκα ποιητοῖο,
 65 ἅντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα.
 [ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κενὴν ἑκάτερθε παρέστη.]
 Αὐτίκα δὲ μνηστῆρσι μετῴδα καὶ φάτο μῦθον·
 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγήνορες, οἳ τὸδε δῶμα
 ἐχράετ' ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν ἐμμενέες αἰεὶ
 70 ἄνδρὸς ἀποικοιμένιοι πολὺν χρόνον· οὐδὲ τιν' ἄλλην
 μῦθον ποιήσασθαι ἐπισχεστὴν ἐδύνασθε,
 ἀλλ' ἐμὲ ἱέμενοι γῆμαι θέσθαι τε γυναῖκα.
 Ἄλλ' ἄγετε, μνηστῆρες, ἐπεὶ τὸδε φαίνεται· ἄεθλον
 θήσω γὰρ μέγα τὸζον Ὀδυσσῆος θείοιο·
 75 ὃς δὲ κε βῆῖται· ἐντανύσῃ βῖον ἐν παλάμῃσιν
 καὶ διοίστευσῃ πελέκειν δοῦκαῖδεκα πάντων,
 τῷ κεν ἄμ' ἐσποιμήν, νοσφισσαμένην τὸδε δῶμα
 κουρίδιον, μάλα καλὸν, ἐνίπλειον βῖοτοιο·
 τοῦ ποτὲ μεμνήσεσθαι ὀίομαι ἐν περ ὀνείρῳ.
 80 Ὡς φάτο· καὶ ῥ' Εὐμαῖον ἀνώγει, δῖον ὕφορβον,
 τὸζον μνηστῆρσιν θέμεν πολὺν τε σίδηρον.
 Δακρύσας δ' Εὐμαῖος ἐδῆξατο καὶ κατέθηκεν·
 κλαῖε δὲ βουκόλος ἄλλοθ', ἐπεὶ ἴδε τὸζον ἄνακτος.
 Ἀντίνοος δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 85 Νῆπιοι ἀγροῖώται, ἐφημέρια φρονέοντες,
 ἃ δειλῶ, τί νυ δάκρυ κατεΐθετον ἡδὲ γυναικί
 θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ὀρίνετον; ἦτε καὶ ἄλλως
 κεῖται ἐν ἄλγεσι θυμός, ἐπεὶ φίλον ὦλες· ἀκούτην.
 Ἄλλ' ἀκείων δαίνυσθε καθήμενοι ἢ ἐὺραζε
 90 κλαίετον ἐξελθόντε, κατ' αὐτόθι τῶα λιπόντε,
 μνηστῆρσιν ἄεθλον ἄατον· οὐ γὰρ οἷω
 βῆδῖός τὸδε τὸζον εὐζοον ἐντανύεσθαι.
 Οὐ γάρ τις μετὰ τοῖος ἀνὴρ ἐν τοῖςδεσι πᾶσιν,
 οἷος Ὀδυσσεύς ἔσκεν· ἐγὼ δέ μιν αὐτὸς ὀπωπα —
 95 καὶ γὰρ μνήμων εἰμὶ — παῖς δ' ἔτι νῆπιος ἦα.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμός ἐνὶ στήθεσσι ἐώλπει
 νευρὴν ἐντανύσειν διοίστευσιν τε σιδήρου.
 Ἦτοι οἴστοῦ γε πρῶτος γένεσσαι ἐμελεν
 ἐκ χειρῶν Ὀδυσσῆος ἀμύμονος, ὃν ποτ' ἀτίμα,
 100 ἦμενος ἐν μεγάροις, ἐπὶ δ' ὄρνυε πάντας ἑτάιρους.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερῇ ἱε Τηλεμάχιοι·
 Ὡ πόποι, ἦ μάλα με Ζεὺς ἄφροννα ὕχε Κρονίων·
 μήτηρ μὲν μοί φησι φίλη, πινυτή περ εἰσῶσα,

pulsæ clavi, apertæque sunt ei cito.

Ipsa vero altum tabulatum ascendit, ubi quidem arcæ stabant; in his vero odoriferæ vestes jacebant.

Illinc manu porrecta, a clavo cepit arcum cum-ipsa theca, quæ ei circumdata-erat splendida.

Sedensque ibidem, caris genibus eum impositum-tenens, flebat admodum stridule; eduxitque arcum regis. Hæc autem postquam satiata-est lacrimoso fletu, profecta-est ire in-domum ad procos illustres arcum tenens in manu reflexum, ac pharetram sagittiferam; multæ vero inerant luctuosæ sagittæ.

Cum-ea autem simul ancillæ portabant cistam; ubi ferrum jacebat multum et æs, certamina regis.

Sed quando demum ad-procos pervenit divina mulierum, stetit ad postem domus firmiter structæ, genis obtendens nitida redimicula.

[ancilla vero ei proba utrinque astitit.]

Statim autem ea inter-procos locuta-est, et dixit sermonem :

Audite me, proci illustres, qui in-hanc domum ingruistis ad-comedendum et bibendum assidue semper, viro absente multo tempore; neque ullum alium hujus rei facere prætextum potuistis;

nisi me cupientes ducere, facereque uxorem.

Sed agite, proci, quoniam hoc apparet certamen; deponam enim magnum arcum Ulyssis divini :

qui autem facillime intenderit arcum in manibus, et sagittam-miserit per-secures duodecim omnes, hunc una secuta-fuero, relicta hac domo juventutis meæ, perpulcra, plena victu, cujus aliquando recordaturam me puto, vel in somnio.

Sic dixit; et Eumæum jussit, divinum subulcum, arcum procis deponere, canumque ferrum.

Lacrimans vero Eumæus eum accepit et deposuit;

flebat autem bubulcus ex-altera-parte, postquam vidit arcum regis.] Antinous vero eos increpabat, verbumque dixit et elo-

cutus-est :] Stulti rustici, quæ in-diem-sum cogitantes;

ah miseri, cur jam lacrimas funditis, et mulieri animum in pectoribus commovetis? cui etiam alioqui jacet in doloribus animus, postquam carum perdidit maritum.

Sed tacite epulamini sedentes; vel foras

flete egressi, hic arcum relinquentes,

procis certamen difficile; non enim puto

facile hunc arcum bene-politum tensum-iri.

Non enim quisquam adest talis vir inter hosce omnes,

qualis Ulysses erat; ego vero eum ipse vidi

(etenim memor sum), puer autem adhuc infans eram.

Sic dixit : ipsi vero animus in pectoribus sperabat nervum se tensurum, sagittamque-missurum per-ferrum.

Nempe sagittam quidem primus gustaturus erat

ex manibus Ulyssis eximii, quem olim contumelia-afflicebat sedens in ædibus, incitabatque omnes sedentes.

Inter-hos vero et locuta-est sacra vis Telemachi :

Dii boni, certe valde me Jupiter dementem reddidit Saturnius :] mater quidem mea dicit cara, prudens quamvis sit,

- ἄλλω ἄμ' εὔφροσιν, νοστήσαντ' ὅτε δῶμα·
 105 αὐτὰρ ἐγὼ γελῶμαι τέρπομαι ἄφρονι θυμῷ.
 Ἄλλ' ἄγετε, μνηστῆρες, ἐπεὶ τόδε φαίνεται ἄεθλον,
 οἷον νῦν οὐκ ἔστι γυνή κατ' Ἀχαιίδα γαίαν,
 οὔτε Πύλου ἱερῆς οὔτ' Ἀργεος οὔτε Μυκῆνης·
 [οὔτ' αὐτῆς Ἰθάκης οὔτ' ἡπειροῖο μελαίνης·]
 110 καὶ δ' αὐτοὶ τόδε γ' ἴστε· τί με χρεὶ μητέρος αἰνέου;
 ἀλλ' ἄγε μὴ μύνησι παρελκετε μηδ' ἔτι τόξου
 δηρὸν ἀποτρυνάσθε τανυστύος, ὅφρα ἴδωμεν.
 Καὶ δέ κεν αὐτὸς ἐγὼ τοῦ τόξου πειρησαίμην·
 εἰ δέ κεν ἐντανύσω διοίστευσσι τε σιδήρου,
 115 οὐ κέ μοι ἄχνημένω τάδε δῶματα πότνια μήτηρ
 λείποι ἄμ' ἄλλω ἰούσῃ, δὲ ἐγὼ κατόπισθε λιποίμην,
 οἷός τ' ᾗδη πατὴρ ἀέθλια κάλ' ἀνελέσθαι.
 Ἦ καὶ ἀπ' ὧμοῖν χλαῖναν θέτο φοινικέοσσαν,
 ὀρθὸς ἀναΐξας· ἀπὸ δὲ ξίφος ὄξυ θέτ' ὧμων.
 120 Πρῶτον μὲν πελέκεας στήσεν, διὰ τάρφρον ὀρύζας
 πᾶσι μίαν μακρὴν καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν·
 ἄμφω δὲ γαῖαν ἔναζε· τάφος δ' ἔλε πάντας ἰδόντας,
 ὥς εὐχόμενος στήσῃ· πάρος δ' οὐ πώποτ' ὀπώπει.
 Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν καὶ τόξου πειρήτιζεν.
 125 Τρὶς μὲν μιν πελέμειξεν, ἐρύσσεσθαι μενεαίνων·
 τρὶς δὲ μεθῆκε βίης, ἐπιελπόμενος τόγε θυμῷ,
 νευρὴν ἐντανύσειν διοίστευσιν τε σιδήρου.
 Καὶ νῦν κε δὴ β' ἐτάνυσσε, βλήν τὸ τέταρτον ἀνέλκων,
 ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἀνένευε καὶ ἐσχευεν ἱεμένον περ.
 130 Τοῖς δ' αὖτις μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο·
 ὦ πόποι, ἦ καὶ ἔπειτα κακὸς τ' ἔσομαι καὶ ἄκυκος
 ἢ νεώτερός εἰμι καὶ οὐπω χερσὶ πέποιθα
 ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ὅππῃ ἐμείο βίη προφερέστεροί ἐστε,
 135 τόξου πειρήσασθε, καὶ ἐκτελέωμεν ἄεθλον.
 ὣς εἰπὼν τόξον μὲν ἀπὸ ἐο ὅθκε χαμάζε,
 κλίνας κολλητῆσιν εὐξέστης σάνιδεσσιν·
 αὐτοῦ δ' ὠκύ βέλος καλῇ προέκλινε κορώνῃ·
 ἂψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔξετ' ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη.
 140 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπίθεος υἱός·
 Ὀρνυσθ' ἐξείης ἐπιδέξια πάντες ἑταῖροι,
 ἀρξάμενοι τοῦ χύρου, ὅθεν τέ περ οἶνοχοεύει.
 ὦς ἔφατ' Ἀντίνοος τοῖσιν δ' ἐπὶ γνῶαν μῦθος.
 Λειώδης δὲ πρῶτος ἀνίστατο, Οἴνοπος υἱός,
 145 ὃ σφι θεοσκόος ἔσκε, παρὰ κρητῆρα δὲ καλὸν
 ἵζε μυοῖτατος αἰεὶ· ἀτασθαλῆαι δὲ οἱ οἶον
 ἐχθραὶ ἔσαν, πᾶσιν δὲ νεμέσσα μνηστῆρεςσιν.
 Ὅς ῥα τότε πρῶτος τόξον λάβε καὶ βέλος ὠκύ.
 Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν καὶ τόξου πειρήτιζεν·
 150 οὐδέ μιν ἐντανύσει· πρὶν γὰρ κάμει χεῖρας ἀνέλκων,
 ἀτρίπτους, ἀπαλὰς μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔπειν·
 ὦ φίλοι, οὐ μὲν ἐγὼ τανύω λαβέτω δὲ καὶ ἄλλος.
 Πολλοὺς γὰρ τόδε τόξον ἀριστῆας κεκαδήσει
 θυμοῦ καὶ ψυχῆς· ἐπειτὰ πολλὴ φέρτερόν ἐστιν
 155 θενάμεν ἢ ζῶντας ἀμαρτεῖν, οὐβ' ἔνεκ' αἰεὶ
 ἐνθάδ' ὀμιλέμεν, ποτιδέγμενοι ἡμᾶτα πάντα.
 Νῦν μὲν τις καὶ ἔλπετ' ἐνὶ φρεσὶν ἡδὲ μενοινᾷ

alium una secuturam se, relicta hac domo;
 at ego rideo, et delector vecordi animo.
 Sed agite, proci, quoniam hoc apparet certamen *de tali*,
 qualis nunc non est mulier per Achaicam terram,
 nec Pyli sacrae, neque Argis, nec Mycenis;
 [neque in-ipsa Ithaca, neque in-continente nigra;]
 et vero ipsi hoc scitis; quid me oportet matrem laudare?
 Sed agite, ne praetextibus rem protrahite, neu amplius arcus
 diu aversamini tensionem, ut videamus.
 Et vero ipse ego arcum experiar:
 si autem tendero, sagittamque-misero per-ferrum,
 non mihi dolenti has aedes veneranda mater
 liquerit, una cum-alio profecta, quum ego pone relinquer,
 valens jam patris certamina pulcra reportare.
 Dixit, et ab humeris laenam deposuit purpuream,
 erectus exsurgens; atque ensem acutum deposuit ab-humeris.
 Primum quidem secures statuit, vallo perfosso
 omnibus uno longo, et ad amussim direxit;
 circumque terram ingressit: stupor vero cepit omnes, videntes
 quam accurate statuit; antea autem nunquam viderat.
 Stetit vero deinde ad limen profectus, et arcum tentabat.
 Ter quidem ipsum pepulit, trahere cupiens;
 ter autem destitit ab-impetu, sperans hoc animo,
 nervum se tensurum, sagittamque-missurum per-ferrum.
 Et jam demum tetendisset, vi quartum attrahens:
 sed Ulysses nutu-prohibebat, et coercuit, cupientem licet.
 Inter-hos autem rursus locuta-est sacra vis Telemachi:
 Dii boni! certe *vel* etiam postea malusque ero et imbecil-
 lis,] vel junior sum, et nondum manibus confido,
 virum ut-propulsem, quando aliquis prior lacessiverit.
 Sed agite, qui-quidem me viribus praestantiores estis,
 arcum tentate, et perficiamus certamen.
 Sic locutus, arcum quidem a se deposuit humi,
 acclinatus conglutinatis bene-pelitis tabulis;
 ibidemque velox telum pulcro acclinavit annulo:
 iterum vero deinde resedit in sede, unde surrexerat.
 Inter-hos autem Antinous locutus-est, Eupitheii filius;
 Surgite ordine a-dextra omnes socii,
 exorsi ab-eo loco, unde quidem vinum-fundit *aliquis*.
 Sic dixit Antinous: illis vero placebat sermo.
 Liodes autem primus surrexit, Oenopis filius,
 qui ipsis haruspex erat; juxta craterem vero pulcrum
 sedebat intimus semper; improbitates autem ei soli
 invisae erant, omnibusque succensebat procis.
 Qui tunc primus arcum cepit et telum velox.
 Stetit autem inde ad limen profectus, et arcum tentabat;
 neque ipsum tetendit: prius enim fatigatus-est manibus attri-
 hens,] haud-tritis, mollibus: inter procos vero dixit:
 O amici, non quidem ego tendo; capiat vero et alius.
 Multos enim hic arcus optimates privabit
 animo et mente: quoniam multo melius est
 mori quam vivos excidere *ea re*, cujus gratia semper
 hic versamur, exspectantes dies omnes.
 Nunc quidem aliquis et sperat in mente, et cupit

γῆμαι Πηνελόπειαν, Ὀδυσσεὺς παρακαίειν·
 αὐτὰρ ἐπὶν τόξου πειρήσεται ἡδὲ ἰδθαι,
 160 ἄλλην δὴ τιν' ἐπειτα Ἀχαιῶδων εὐπέπλων
 μνάσθω λέδνοισιν διζήμενος· ἡ δὲ κ' ἐπειτα
 γῆμαιθ', ὅς κε πλεῖστα πόροι καὶ μόρσιμος ἔλθοι.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν καὶ ἀπὸ τοῦ τόξου ἔθηκεν,
 κλίνας κολλητῆσιν εὐξέστης σανίδεσσιν·
 165 αὐτοῦ δ' ὦκ' βέλος καλῇ προσέκλινε κορώνῃ.
 Ἄψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔξετ' ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη.
 Ἀντίνοος δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Λειῶδες, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων,
 δεινόν τ' ἀργαλέον τε, — νεμεσώμεαι δέ τ' ἄκουων —
 170 εἰ δὴ τοῦτό γε τόξον ἀριστῆας κεκαδῆσαι
 θυμοῦ καὶ ψυχῆς, ἐπεὶ οὐ δύνασαι σὺ ταnúσαι.
 Οὐ γάρ τοι σέγε τοῖον ἐγένετο πόντια μήτηρ,
 οἷόν τε ρυτῆρα βιοῦ τ' ἔμειναι καὶ δίστων·
 ἄλλ' ἄλλοι ταnúουσι τάχα μνηστῆρες ἀγαυοί. [γῶν
 175 Ὡς φάτο· καὶ ῥ' ἐκέλευσε Μελάνθιον, αἰπόλον αἰ-
 ἄργει δὴ, πῦρ κείον ἐνὶ μεγάροισι, Μελανθεῦ,
 παρ δὲ τίθει δίφρον τε μέγαν καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ,
 ἐκ δὲ στέατος ἐνεικε μέγαν τροχὸν ἔνδον ἐόντος·
 ὄφρα νέοι θάλποντες, ἐπιγρίοντες ἀλοιφῇ,
 180 τόξου πειρώμεσθαι καὶ ἐκτελέωμεν ἄεθλον.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' αὖψ' ἀνέκαιε Μελάνθιος ἀχάματον
 παρ δὲ φέρων δίφρον θῆκεν καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ, [πῦρ·
 ἐκ δὲ στέατος ἐνεικε μέγαν τροχὸν ἔνδον ἐόντος·
 τῷ ῥα νέοι θάλποντες ἐπειρῶντ'· οὐδ' ἐδύναντο
 185 ἐντανύσθαι, πολλὸν δὲ βίης ἐπιδευέες ἦσαν.
 Ἀντίνοος δ' ἔτ' ἐπέιχε καὶ Εὐρύμαχος θεοειδής,
 ἀρχοὶ μνηστῆρων· ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχ' ἀριστοί.
 Τῷ δ' ἐξ οἴκου βῆσαν διαρτῆσαντες ἄμ' ἄμφω
 βουκόλος ἡδὲ συφορβός Ὀδυσσεύς θεοίοιο.
 190 ἐκ δ' αὐτὸς μετὰ τοὺς δόμους ἤλυθε διὸς Ὀδυσσεύς.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκτὸς θυρέων ἔσαν ἡδὲ καὶ αὐλῆς,
 φθεγξάμενός σφ' ἐπέεσσι προσήτοος μελιγχοῖσιν·
 Βουκόλε καὶ σὺ, συφορβέ, ἔπος τί κε μυθήσαιμην,
 ἡ αὐτὸς κεύθω; φάσθαι δέ με θυμός μ' ἀνώγει.
 195 Ποῖοί κ' εἴτ' Ὀδυσσῆϊ ἀμυνέμεν, εἰ ποθεν ἔλθοι
 ὧδε μάλ' ἐξαπίνης, καὶ τις θεὸς αὐτὸν ἐνεῖκοι;
 ἡ κε μνηστῆρεςσιν ἀμύνουσι· ἡ Ὀδυσσῆϊ;
 εἴπαθ', ὅπως ὑμέας κραδίη θυμός τε κελεύει.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
 200 Ζεῦ πάτερ, αἶ γὰρ τοῦτο τελευτήσεις ἐέλδωρ,
 ὥς ἔλθοι μὲν κείνος ἀνὴρ, ἀγάγοι δέ εἰ δαίμων·
 γνοίης γ' ὅτῃ ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἔπονται.
 Ὡς δ' αὖτως Εὐμαῖος ἐπέυχετο πᾶσι θεοῖσιν
 νοστήσαι Ὀδυσῆα πολύφροντα ὅνδε δόμονδε.
 205 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τῶν γε νόον νημερτέ' ἀνέγνω,
 ἐξαῦτις σφ' ἐπέεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Ἐνδον μὲν δὴ δδ' αὐτὸς ἐγὼ, κακὰ πολλὰ μογήσας
 ἤλυθον εἰκοσῶν ἔτεϊ ἐξ πατρίδα γαίαν.
 Γινώσκω δ' ὡς σφῶν ἐλδομένοισιν ἰκάνω,
 210 οἷοισι δμῶν τῶν δ' ἄλλων οὐ τευ ἄκουσα
 εὐζαμένου ἐμὲ αὖτις ὑπέρτροπον οἰκαδ' ἰκῆσθαι.

ducere Penelopen, Ulyssis uxorem :

at postquam arcum tentaverit et viderit, aliam demum aliquam postea Achivarum pulcra-peplis-induturum] ambiat sponsalibus petens : hanc autem deinde nubat ei, qui plurima dederit, et fatalis venerit.

Sic igitur dixit ; et a se arcum deposuit, acclinatum conglutinatis bene-politis tabulis : ibidemque velox telum pulcro acclinavit annulo : iterum vero deinde resedit in sede, unde surrexerat. Antinous autem cum increpabat, verbumque dixit et elocutus est :] Liodes, quale tibi verbum fugit ex septo dentium, graveque molestumque ! indignor etenim audiens : si demum hic arcus optimates privabit animo et mente, quoniam non potes tu tendere. Nequaquam enim te talem genuit alma mater, qui tractator arcusque esses et sagittarum : sed alii tendunt cito proci illustres.

Sic dixit ; et jussit Melanthium, custodem caprarum : Age jam, inquit, ignem accende in ædibus, Melantheu, juxta autem pone sellamque magnam et pellem super ipsa, effer autem sevi magnum orbem, de eo quod-intus est, ut juvenes calefacientes, inungentes unguine, arcum tentemus, et perficiamus certamen.

Sic dixit : statim autem accendit Melanthius indefessum ignem ;] juxtaque ferens sellam posuit et pellem super ipsa, extulitque sevi magnum orbem, de eo quod-intus erat ; quo sane juvenes, calefacientes, tentabant : nec poterant tendere, multum autem robore defecti erant. Antinous vero adhuc abstinebat, et Eurymachus deo-similis, principes procorum ; viribus autem erant longe principes.

Illi autem e domo exivere una-profecti simul ambo bubulcus et subulcus Ulyssis divini ; exivit autem ipse post illos domo divinus Ulysses. Sed quando jam extra fores erant atque aulam, locutus ipsos verbis affabatur blandis :

Bubulce, et tu, subulce, verbumne aliquod dicam, an ipse celem ? dicere autem me animus jubet. Quales essetis Ulyssi auxiliando, sicunde veniret huc valde repente, et aliquis deus ipsum asferret ? utrum proci auxiliaremini, an Ulyssi ? dicite, quomodo vos cor animusque jubet.

Hunc autem rursus allocutus-est boum bubulcus vir : Jupiter pater, utinam enim hoc perficeres votum, ut veniret quidem ille vir, adduceretque ipsum deus : cognosceres, qualis mea potentia sit et quales me manus comitentur.] Sic autem pariter Eumarus supplicabat omnibus diis,] ut-rediret Ulysses prudens suam domum. Ac postquam horum ingenium verum cognovit, iterum ipsos verbis respondens allocutus-est :

Intus quidem demum hic ipse ego, mala multa perpassus, veni vigesimo anno in patriam terram. Cognosco autem, quod vobis cupientibus venio, solis servorum : ceterorum vero haud quenquam audivi vota-facientem me iterum reducem domum venire.

- Σρῶν δ' ὥς ἔσεται περ, ἀλθιεὴν καταλέξω.
 Εἴ χ' ὑπ' ἐμοίγε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυοὺς,
 δέχομαι ἀμφοτέροισι ἀλόχους καὶ κτήματα πάσσω
 215 οἰκία τ' ἐγγὺς ἐμεῖο τετυγμένα· καὶ μοι ἔπειτα
 Τηλεμάχου ἑτάρω τε κασιγνήτω τε ἔσσεσθον.
 Εἰ δ', ἄγε δὴ, καὶ σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλο τι δείξω,
 ὅρρα μ' ἐὺ γνῶτον πιστωθῆτόν τ' ἐνὶ θυμῷ·
 οὐλὴν, τήν ποτέ με σὺς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι.
 220 Παρνησόνδ' ἐλθόντα σὺν υἱάσιν Αὐτολύχοιο.
 Ὡς εἰπὼν ῥάκεα μεγάλης ἀποέργαθεν οὐλῆς.
 Τῷ δ' ἐπεὶ εἰσιδέτην εὐ τ' ἐφράσσαντο ἕκαστα,
 κλαῖον ἄρ', ἄμφ' Ὀδυσσῆϊ δαΐφρονι χεῖρε βαλόντε,
 καὶ κύνεον ἀγαπαζόμενοι κεφαλῇν τε καὶ ὤμους.
 225 Ὡς δ' αὐτως Ὀδυσσεὺς κεφαλὰς καὶ χεῖρας ἔκυσσεν.
 Καὶ νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδου φάος ἡελίοιο,
 εἰ μὴ Ὀδυσσεὺς αὐτὸς ἐρύκακε φώνησέν τε·
 Παύεσθον κλαυθμοῖο γοοῖό τε· μή τις ἰδῇται
 ἐξελθὼν μέγαροιο, ἀτὰρ εἴησι καὶ εἴσω.
 230 Ἀλλὰ προμνηστῖνοι ἐξελεύθετε, μὴδ' ἅμα πάντες·
 πρῶτος ἐγὼ, μετὰ δ' ὅμιες· ἀτὰρ τόδε σῆμα τετύχθω.
 Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι μνηστῆρες ἀγαυοί,
 οὐκ ἐάσουσιν ἐμοὶ δόμηναι βῖδον ἠδὲ φαρέτρην·
 ἀλλὰ σὺ, δῖ' Εὐμῆαιε, φέρων ἀνὰ δώματα τόξων
 235 ἐν χεῖρεσσιν ἐμοὶ θέμεναι· εἰπὼν τε γυναιξὶν
 κληῖσσαι μεγάροιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας·
 ἦν δέ τις ἡ στοναχῆς ἡ δὲ κτύπου ἐνδον ἀκούσῃ
 ἀνδρῶν ἡμετέροισιν ἐν ἔρκεσι, μήτι θύραζε
 προβλώσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀκὴν ἔμεναι παρὰ ἔργῳ.
 240 Σοὶ δὲ, Φιλοτίεε, διε, θύρας ἐπιτέλλομαι αὐλῆς
 κληῖσσαι κληῖδι, τοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἱῆλαι.
 Ὡς εἰπὼν εἰσῆλθε δόμους εὐναιετάροντας·
 ἔζετ' ἔπειτ' ἐπὶ δίφρον ἰὼν, ἔθνη περ ἀνέστη·
 ἐς δ' ἄρα καὶ τῷ δμῶϊ ἔτην θεῖον Ὀδυσῆος.
 245 Εὐρύμαχος δ' ἦδη τόξον μετὰ χερσὶν ἐνώμα,
 θάλλων ἐνθα καὶ ἐνθα σέλα πυρός· ἀλλὰ μιν οὐδ' ὡς
 ἐντανύσαι δύνατο· μέγα δ' ἔστανε κυδάλιμον κῆρ·
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ὡπόποι, ἡ μοι ἄχος περί τ' αὐτοῦ καὶ περὶ πάντων·
 250 οὔτι γάμου τοσσοῦτον ὀδυρόμαι, ἀγνύμενός περ·
 εἰσὶ καὶ ἄλλαι πολλαὶ Ἀχαιῖδες, ἡμὲν ἐν αὐτῇ
 ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ ἡδ' ἄλλῃσιν πολίεσσιν·
 ἀλλ' εἰ δὴ τοσσόνδε βίης ἐπιδευέες εἰμὲν
 ἀντιθέου Ὀδυσῆος, ὅτ' οὐ δυνάμεσθα τανύσσαι
 255 τόξον· ἐλεγγεῖν δὲ καὶ ἔσσομένοισι πυθέσθαι.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπειθέος υἱός·
 Εὐρύμαχ', οὐχ οὕτως ἔσται· νοεῖς δὲ καὶ αὐτός.
 Νῦν μὲν γὰρ κατὰ δῆμον ἑορτὴ τοῖο θεοῖο
 ἀγνῇ· τίς δέ κε τόξα τιταίνειτ'; ἀλλὰ ἔκηλοι
 260 κάθεται· ἀτὰρ πελέκεάς γε καὶ εἴ κ' εἰώμεν ἅπαντας
 ἐστάμεν· οὐ μὲν γάρ τιν' ἀναίρησέσθαι οἶω,
 ἐλθόντ' ἐς μέγαρον Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος.
 Ἀλλ' ἄγετ', οἶνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάσσιν,
 ὅρρα σπείσαντες καταβέβοιεν ἀγκύλα τόξων.
 265 Ἦῶθεν δὲ χέλεσθε Μελάνθιον, αἰπόλον αἰγῶν,

Vobis autem, sicut erit quidem, veritatem dicam.

Si sub me deus domuerit procos illustres, deducam ambobus uxores, et possessiones præbebo, domosque prope me ædificatas; et mihi postea Telemachi sociique fratresque eritis.

Eia age, jam et signum manifestum aliud quoddam ostendam, ut me bene cognoscatis, fidatisque in animo; cicatricem, quam quondam mihi sus inflixit albo dente, ad-Parnassum profecto, cum filiis Autolyçi.

Sic locutus, pannos magna diduxit a-cicatrice.

Illi autem postquam inspexerant, beneque cognorant singula, flebant deinde, circa Ulyssem prudentem manibus coniectis, et osculabantur amplectentes caputque et humeros.

Sic autem pariter Ulysses capita et manus osculatus-est.

Et jam lamentantibus occidisset lumen solis, nisi Ulysses ipse eos colibuisse, locutusque-fuisset:

Cessate a-ploratu fletuque; ne quis videat egressus domo, at dicat et intus.

Sed alius-post-alium intrate, neu simul omnes: primus ego, post autem vos; at hoc signum fiat.

Alii etenim omnes, quotquot sunt proci illustres, non sinent mihi dari arcum et pharetram;

sed tu, divine Eumææ, serens per ædes arcum, manibus mihi impone; dicito autem mulieribus, ut-claudant domus fores firmiter aptatas: si vero aliqua vel gemitum vel strepitum intus audiat virorum nostris in septis, nequaquam foras prodeat, sed ibidem quiete sit ad opus.

Tibi vero, Philætie divine, fores mando aulae ut-claudas clavi, citoque vinculum indas.

Sic locutus, intravit domos habitantibus-commodas; sedit deinde in sella, accedens, unde surrexerat: ingressi-sunt autem deinde famuli divini Ulyssis.

Eurymachus vero jam arcum in manibus versabat, calefaciens huc et illuc splendore ignis: sed ipsum neque sic tendere potuit; valde autem gemebat glorioso corde: ingemiscensque fatus-est, verbumque dixit et elocutus-est:

Dii boni! certe mihi dolor deque me ipso et de omnibus; nequaquam nuptias tantum lugeo, dolens licet: sunt et aliæ multæ Achivæ, tum in ipsa circumflua Ithaca, tum aliis in-urbibus: sed si demum tantopere viribus defecti sumus præ-deo-pari Ulysse, ut non possimus tendere arcum: probrosum vero hoc est et posteris auditu.

Hunc autem rursus Antinous allocutus-est, Eupithei filius:] Eurymache, non ita erit: intelligis vero etiam ipse.

Nunc etenim in populo festum est dei sanctum; quis autem arcum tenderet? sed quieti deponite: at secures etiamsi sinamus omnes stare, bene erit; haud etenim quenquam sublaturum puto, ingressum domum Laertiadæ Ulyssis.

Sed agite, pocillator quidem incipiat poculis, et libatione-facta deponamus curvos arcus.

Mane vero jubete Melanthium, custodem captivum,

αἴγας ἄγειν, αἱ πᾶσι μέγ' ἔχοιροι αἰπολλοῖσιν,
 ὄφρ' ἐπὶ μηρία θέντες Ἀπολλωνί κλυτοτόξῳ
 τόξου περὶώμεσθα καὶ ἐκτελέωμεν ἄεθλον.

Ἦς ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιθήνδανε μῦθος.

270 Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
 κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο πότοιο·
 νύμηνσαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σπεῖσάν τ' ἐπὶόν θ', ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 τοῖς δὲ δολοφρονέων μετέφη πολυμήτης Ὀδυσσεύς·

275 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης·
 [ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει·]
 Εὐρύμαχον δὲ μάλιστα καὶ Ἀντίνοον θεοειδέα
 λίσσομ', ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπεν,
 νῦν μὲν παῦσαι τόξον, ἐπιτρέψαι δὲ θεοῖσιν·
 280 ἦϊώθεν δὲ θεὸς δώσει κράτος, ὃ κ' ἐθέλησιν.
 Ἀλλ' ἄγε μοι δότε τόξον εὖζοον, ὄφρα μεθ' ὑμῖν
 χειρῶν καὶ σθένος πειρήσομαι, εἰ μοι ἔτ' ἐστὶν
 ἴς, οἷη πάρος ἔσκειν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεισιν,
 ἢ ἥδη μοι ὄλεσπεν ἄλλη τ' ἀκομιστή τε.

285 Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως νεμέσθησαν,
 δέισαντες, μὴ τόξον εὖζοον ἐντανύσειεν.
 Ἀντίνοος δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Ἄ δειλὲ ξείνων, ἐνὶ τοι φρένες οὐδ' ἡβαιαί·
 οὐκ ἀγαπᾷς, δ' ἔκηλος ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν
 290 δαίνυσθαι; οὐδέ τι δαιτὸς ἀμέρδεαι, αὐτὰρ ἀκούεις
 ἡμετέρων καὶ βῆσιος; οὐδέ τι ἄλλος
 ἡμετέρων μύθων ξείνος καὶ πτωχὸς ἀκούει.
 Οἶνός σε τρώει μελιθήδης, ὅρτε καὶ ἄλλους
 βλάπτει, ὃς ἂν μιν χανδὸν ἔλῃ, μὴδ' αἴσιμα πίνῃ.

295 Οἶνος καὶ Κένταυρον, ἀγακλυτὸν Εὐρυτίωνα,
 παρ' ἐνὶ μεγάρῳ μεγαθύμου Πειριθόοιο,
 ἐς Λαπίθας ἔλθόνθ'· δ' δ' ἐπεὶ φρένας ἄσπεν οἶνῳ,
 μαινόμενος κάκ' ἔρεξε δόμον κάτα Πειριθόοιο·
 ἥρωας δ' ἄχος εἶλε, δι' ἐκ προθύρου δὲ θυράζε
 300 ἔλκον ἀναίεαντες, ἀπ' οὐατα νηλεῖ χαλκῷ
 βῖνάς τ' ἀμήσαντες· δ' δὲ φρεσὶν ἦσιν ἀσθύνεις
 ἦεν ἦν ἄτην ὀχέων ἀεσίφρονοι θυμῷ.

Ἐξ οὗ Κενταύροις καὶ ἀνδράσι νεῖκος ἐτύχθη,
 οἳ τ' αὐτῷ πρώτῳ κακὸν εὗρετο οἰνοβαρείων.

305 Ἦς καὶ σοὶ μέγα πῆμα πιφάσχομαι, αἶ κε τὸ τόξον
 ἐντανύσης· οὐ γάρ τευ ἐπητύος ἀντιβολήσεις
 ἡμετέρῳ ἐνὶ δήμῳ, ἄφαρ δὲ σε νηὶ μελαίνῃ
 εἰς Ἑχέτον βασιλῆα, βροτῶν δηλῆμονα πάντων,
 πέμψομεν· ἐνθεν δ' οὔτι σάωσεται· ἀλλὰ ἔκηλος
 310 πινέ τε, μὴδ' ἐρίδαινε μετ' ἀνδράσι κουροτέροισιν.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Ἀντίνο', οὐ μὲν καλὸν ἀτέμβειν οὐδὲ δίκαιον
 ξείνους Τηλεμάχου, ὃς κεν τάδε δώμαθ' ἔκηται.
 Ἐλπεαι, αἶ χ' ὁ ξείνος Ὀδυσσεύς μέγα τόξον

315 ἐντανύσῃ, χερσὶν τε βίηφι τε ἥρῃ πιθήσας,
 οἰκαδέ μ' ἀΐεσθαι καὶ ἐὼν θήσεσθαι ἀκοῖτιν;
 οὐδ' αὐτὸς που τοῦτ' ὅ γ' ἐνὶ στήθεσσι βόλπεν·
 μὴδὲ τις ὑμείων τοῦ γ' εἵνεκα θυμὸν ἀγέων
 ἐνθάδε δαίνυσθω· ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ εἰσικεν.

capras adducere, quæ in-omnibus longe præstantissimæ sint
 gregibus;] ut femoribus impositis in honorem Apollinis in-
 clyti-arcu,] arcum tentemus, et perficiamus certamen.

Sic dixit Antinous : illis autem placebat sermo.

Ipsis vero præcones quidem aquam in manus fuderunt,
 juvenes autem crateras coronarunt potu ;

distribueruntque omnibus, auspicantes poculis.

Illi autem ut libarant biberantque, quantum volebat animus,
 inter-eos dolos-meditans locutus-est ingeniosus Ulysses :

Audite me, proci inclyte reginæ ;

[ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet :]

Eurymachum autem maxime et Antinonem deo-similem

oro, quoniam et hunc sermonem apposite dixit :

nunc quidem dimittite arcum ; et committite rem diis ;

mane vero deus dabit robur, cui voluerit.

sed age, mihi date arcum bene-politum, ut inter vos

manus et robur experiar, si mihi adhuc sit

vis, qualis antea erat in flexilibus membris ;

an jam mihi eam perdidit vagatioque et curationis-defe-
 ctus.] Sic dixit : illi vero omnes supra-modum indignati-sunt,

veriti, ne arcum bene-politum tenderet.

Antinous autem eum increpabat, verbumque dixit et elocu-
 tus-est :] ah miser hospitem, inest tibi mens ne exigua qui-

dem :] non contentus-es, quod quietus superbos inter nos
 epularis? neque omnino convivio privaris, atque audis

sermones nostros et colloquium? nec quisquam alius

nostros sermones hospes et pauper audit.

Vinum te sauciat dulce, quod-quidem et alios

lædit, quicunque ipsum avide ceperit, nec decenter biberit.

Vinum etiam Centaurum, inclytum Eurytionem,

læsit in domo magnanimi Pirithoi,

ad Lapithas profectum : is vero postquam mentem læserat
 vino,] insaniens mala patravit per domum Pirithoi :

heros vero dolor cepit ; per vestibulum autem foras

pertraxerunt in eum insurgentes, aures sævo ære

naresque amputantes : ille autem mente sua læsus,

ibat suum damnum portans dementi animo.

Ex quo Centauris et viris contentio facta-est,

sibique ipsi primo malum invenit is, vino gravatus.

Sic et tibi magnum damnum denuntio, si arcum

tenderis : non enim cujusquam favorem invenies

nostro in populo ; statim vero te navi nigra

ad Echetum regem, hominum perniciem omnium,

mittemus : inde autem nequaquam salvus-evades : sed quietus
 bibeque, neu contende cum viris junioribus.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :

Antinoe, non quidem honestum conviciari, neque justum,
 hospites Telemachi, quicunque ad has aedes pervenerit.

Putasne, si hic hospes Ulyssis magnum arcum

tetenderit, manibusque viribusque suis fretus,

domum eum me ducturum, et suam facturum uxorem ?

Neque ipse, opinor, hoc in pectoribus sperat ;

nec quisquam vestrum hujus gratia animo dolens

hic convivetur ; quoniam nequaquam quidem decet.

220 Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβιου παῖς, ἀντίον
 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια, [ἡῦδα·
 οὔτι σε τόνδ' ἄζεσθαι δίομεθ'· οὐδὲ ἔοικεν
 ἀλλ' αἰσχυρόμενοι φάτιν ἀνδρῶν ἡδὲ γυναικῶν,
 μή ποτέ τις εἴπησι κακώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν·
 225 ἢ πολλὸν χεῖρονες ἄνδρες ἀμύμονος ἀνδρὸς ἀκοίτιν
 μυνῶνται, οὐδέ τι τόσον ἔξουσιν ἐντανύουσιν
 ἀλλ' ἄλλος τις, πτωχὸς ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἔλθων,
 βρῆιδίως ἐτάνυσσε βίον, διὰ δ' ἔχε σιδήρου.
 Ὡς ἐρέουσ'· ἡμῖν δ' ἂν ἐλέγχεα ταῦτα γένοιτο.
 230 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Εὐρύμαχ', οὐπῶς ἐστὶν ἐν κλείας κατὰ δῆμον
 ἔμμεναι, οἳ δὲ οἶκον ἀτιμάζοντες ἔδουσιν
 ἀνδρὸς ἀριστῆος· τί δ' ἐλέγχεα ταῦτα τίθεσθε;
 οὔτος δὲ ξείνος, μάλα μὲν μέγας ἦδ' εὐπηγῆς,
 235 πατρός δ' ἐξ ἀγαθοῦ γένος εὐχεται ἔμμεναι υἱός·
 ἀλλ' ἄγε οἳ δότε τόσον ἔξουσιν, ὅφρα ἴδωμεν.
 Ὡδε γὰρ ἐξέρω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἐσται·
 εἰ κέ μιν ἐντανύσῃ, δῶή δέ οἱ εὖχος Ἀπόλλων,
 ἔσσω μιν γλαϊνὴν τε χιτῶνά τε, εἴματα καλά·
 240 δώσω δ' ὅζυν ἀκοντα, κυνῶν ἀλατῆρα καὶ ἀνδρῶν,
 καὶ ξίφος ἀμφηκεῖ· δώσω δ' ὑπὸ ποσσὶ πέδιλα,
 πέμψω δ' ὅππῃ μιν κραδίη θυμός τε κελεύει.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἡῦδα·
 μήτηρ ἐμὴ, τόσον μὲν Ἀχαιῶν οὔτις ἐμείο
 245 κρείσσων, ὅ κ' ἐθέλω δόμεναί τε καὶ ἀρνήσασθαι·
 οὐθ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κατὰ κοιρανέουσιν,
 οὐθ' ὅσσοι νῆσοισι πρὸς Ἥλιδος ἱπποδόσιοι·
 τῶν οὔτις μ' ἀέκοντα βιήσεται, αἳ κ' ἐθέλωμι
 καὶ καθάπαξ ξείνῳ δόμεναι τάδε τόξα φέρεσθαι.
 250 Ἄλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
 ἱστόν τ' ἡλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευσέ
 ἔργον ἐποίχεσθαι· τόσον δ' ἀνδρῶσι μελήσει
 πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἐστ' ἐνὶ οἴκῳ.
 Ἥ μὲν θαμβήσασα πάλιν οἰκόνδε βεβήκει·
 255 παῖδός γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔθηκε θυμῷ.
 Ἔς δ' ὑπερῷ ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν
 κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὅφρα οἳ ἔπνον
 ἦδ' ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Αὐτὰρ ὁ τόξα λαβὼν φέρε καμπύλα διὸς ὄφροβός·
 260 μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες θυόκληον ἐν μεγάροισιν·
 ὧδε δέ τις εἶπεσκε νέων ὑπερηνορέωντων·
 Πῇ δὴ καμπύλα τόξα φέρεις, ἀμέγαρτε συβώτα,
 πλαγκτέ; τάχ' αὖ σ' ἐφ' ἕσσι κύνες ταχέες κατέδον·
 οἷον ἀπ' ἀνθρώπων, οὓς ἔτρεφες· εἴ κεν Ἀπόλλων [ται,
 265 ἡμῖν ἰλήκησι καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
 Ὡς φάσαν· αὐτὰρ ὁ θῆκε φέρων αὐτῷ ἐνὶ χώρῳ,
 δέσας, ὅνδεκα πολλοὶ θυόκληον ἐν μεγάροισιν.
 Τηλέμαχος δ' ἐτέρωθεν ἀπειλήσας ἐγγεύνει·
 Ἄττα, πρόσω φέρε τόξα· τάχ' οὐκ εὐπᾶσι πιθήσεις·
 270 μή σε καὶ ὀπλοτέρως περ ἔων ἀγρόνδε δῶμαι,
 βάλλων χερμαδίῳσι· βίηφι δὲ φέρτερός εἰμι.
 Αἶ γὰρ πάντων τόσσον, ὅσοι κατὰ δώματ' ἔασιν,
 μνηστῆρων χερσὶν τε βίηφι τε φέρτερος εἶην·

Hanc autem rursus Eurymachus, Polybi filius, contra allo-
 cutus est:] filia Icarii, prudens Penelope,
 nequiquam te hunc doctorem putamus; neque decet;
 sed verentes rumorem virorum et mulierum,
 ne quando aliquis dicat deterior alius Achivorum:
 Certe multo pejores viri eximii viri uxorem
 ambiunt; quippe neque omnino arcum bene-politum tendunt;
 sed alius quidam, pauper vir errans, qui advenerat,
 facile tetendit arcum, et sagittam misit per-ferrum.
 Sic dicent; nobis vero probra haec fierent.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope:
 Eurymache, non-potest fieri-ut bonae-famae per populum
 sint ii, qui domum dedecorantes consumunt
 viri optimi: cur vero probra haec facitis?
 hic autem hospes, valde quidem magnus et firmo-corporis est,
 patreque ex bono genere se-profitetur esse filium:
 verum age, ei date arcum bene-politum, ut videamus.
 Sic enim edico, hoc vero et perfectum erit:
 si eum tetenderit, dederitque ipsi gloriam Apollo,
 induam eum lenaque tunicaque, vestimentis pulchris;
 daboque acutum jaculum, eanem propulsatorem et virorem,
 et ensem ancipitem; dabo vero et sub pedibus calceamenta,
 deducendumque-curabo, quo ipsum cor animusque jubet.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] mater mea, arcum quidem Achivorum nullus me
 potentior, cui velim, dandique et negandi;
 nec quotquot in aspera Ithaca dominantur,
 nec quotquot in insulis prope Elidem equos-paseentem,
 horum nullas mihi invito vim-afferet, si velim
 semel hospiti dare hunc arcum ferendum.
 Sed in conclave profecta, tua ipsius opera cura,
 telamque columque, et ancillas jube
 opus obire: arcus autem viris curae-erit
 omnibus, maxime vero mihi; hujus enim imperium est in
 domo.] Illa quidem attonita, retro in conclave ivit;
 filii enim sermonem prudentem posuit-in animo.

In conaculum autem quam-ascendisset cum famulis mulie-
 ribus,] ferebat deinde Ulyssem, dilectum maritum, donec ipsi
 somnum] dulcem palpebris immisit caesiis-oculis Minerva.

Atque arcum sumtum ferebat curvum divinus subuleus;
 proci autem proinde omnes increpabant in aedibus:
 sic vero aliquis dicebat juvenum superbiuntium:

Quonam demum curvum arcum fers, nihili subulce,
 demens? cito tandem te apud sues canes veloces comedent
 seorsum ab hominibus, quos (canes) nutritisti; si Apollo
 nobis propitius-sit, et immortales dii alii.

Sic dixerant: at ille posuit ferens ipso in loco,
 veritus, quoniam multi increpabant in aedibus.

Telemachus autem ex-altera-parte minatus clamabat:

Heus, ulterius fer arcum: cito non bene omnia obediens;
 ne te, et junior licet sis, in-agrum pellam,
 percutiens saxis; viribus autem praestantior sum.

Utinam enim omnibus tantum, quotquot in aedibus sunt,
 ita procis manibusque viribusque praestantior essem:

τῷ κε τάχα στυγερώς τιν' ἐγὼ πέμψαιμι νέεσθαι
375 ἡμετέρου ἐξ οἴκου· ἐπεὶ κακὰ μηχανῶνται.

ᾠδ' ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἤδ' ὄχλῳ γέλασαν
μνηστῆρες· καὶ δὴ μεθίεν χαλεποῖο χόλοιο
Τηλεμάχῳ· τὰ δὲ τόξα φέρων ἀνὰ δῶμα συδῶτης
ἐν χεῖρεςσ' Ὀδυσσῆϊ δαίφρονι θῆκε παραστάς.

380 Ἐκ δὲ καλεσσάμενος προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·

Τηλέμαχος κέλεται σε, περιφρῶν Εὐρύκλειαν,
κληῖσαι μεγάροιο θύρας πυκινῶς ἀραιῶν·
ἦν δὲ τις ἡ στοναχῆς ἥε κτύπου ἔνδον ἀκούσῃ
ἀνδρῶν ἡμετέροισιν ἐν ἔρκεσι, μή τι θύραζε
385 προβλώσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀκὴν ἐμέναι παρὰ ἔργῳ.

ᾠδ' ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἐπλετο μῦθος.
Κλήισεν δὲ θύρας μεγάρων εὐναϊεταόντων.

Σιγῇ δ' ἐξ οἴκου Φιλοτίτιος ἄλτο θύραζε,
κληῖσαι δ' ἄρ' ἔπειτα θύρας εὐερχέος αὐλῆς.

390 Κεῖτο δ' ὑπ' αἰθούσῃ σπλον νεὸς ἀμφιερίσσης
βύβλινον, ὧ β' ἐπέδησε θύρας, ἐς δ' ἦεν αὐτός·
ἔζετ' ἔπειτ' ἐπὶ δίφρον ἰὼν, ἔνθεν περ ἀνέστη,
εἰσροῶν Ὀδυσῆα. Ὁ δ' ἤδη τόξον ἐνώμα,
πάντη ἀναστρωφῶν, πειρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα,

395 μὴ κέρα ἵπες ἔδοιεν ἀποχοιμένοιο ἀνακτος.

ᾠδὲ δὲ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

Ἦ τις θηητῆρ καὶ ἐπὶ κλοπος ἐπλετο τόξων·
ἡ β' νύ που τοιαῦτα καὶ αὐτῷ οἴχοι καίται,

ἡ δ' γ' ἐφορμαῖται ποιησέμεν· ὥς ἐνὶ χερσὶν

400 νωμᾷ ἔνθα καὶ ἔνθα κακῶν ἔμπαιος ἀλήτης.

Ἄλλος δ' αὖτ' εἶπεσκε νέων ὑπερηνορέοντων·

αἱ γὰρ δὴ τοσοῦτον ὀνήσιος ἀντίασαιεν,
ὥς οὗτος ποτε τοῦτο δυνήσεται ἐντανύσασθαι. [σεύς,

ᾠδ' ἄρ' ἔφαν μνηστῆρες· ἀτὰρ πολὺμητις Ὀδυσ-

405 αὐτίκ' ἐπεὶ μέγα τόξον ἐδάσασσε καὶ ἶδε πάντη,

ὥς θε' ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ ἀοιδῆς
βῆτιδ' ὡς ἐάνυσσε νέφρ' ἐπὶ κόλλοπι χορδῇ,
ἄψας ἀμφοτέρωθεν εὐστρεφὲς ἔντερον οἶδς,
ὥς ἄρ' ἄτερ σπουδῆς τάνυσεν μέγα τόξον Ὀδυσσεύς.

410 Δεξιτερῇ δ' ἄρα χειρὶ λαβὼν πειρήσατο νευρῆς·
ἡ δ' ὑπὸ καλὸν αἶσις, χελιδόνι εἰκέλῃ αὐδῇν.

Μνηστῆρσιν δ' ἄρ' ἄχος γένετο μέγα, πᾶσι δ' ἄρα γρῶς
ἐτράπετο· Ζεὺς δὲ μεγάλ' ἔκτυπε, σήματα φαίνων·

γῆθησέν τ' ἄρ' ἔπειτα πολύτλας διος Ὀδυσσεύς,

415 ὅττι βρά οἱ τέρας ἦκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.

Ἐλπετο δ' ὠκύν διστόν, ὃς οἱ παρέκειτο τραπέζῃ
γυμνός· τοὶ δ' ἄλλοι κοίλῃς ἐντοσθε φαρέτρῃς

καίετο, τῶν τάχ' ἐμελλόν Ἀχαιοὶ πειρήσεσθαι.

Τόν β' ἐπὶ πῆχעי ἐλὼν ἔλκεν νευρὴν γλυφίδας τε,

420 αὐτόθεν ἐκ δίφροιο καθήμενος, ἦκε δ' οἷστον
ἄντα τιτυσάμενος· πελίκων δ' οὐκ ἡμῖν πάντων

πρώτης στελειτῆς, διὰ δ' ἀμπερὲς ἤλθε θύραζε
ἰὸς χαλκοβαρῆς· ὁ δὲ Τηλέμαχον προσέειπεν·

Τηλέμαχ', οὐ σ' ὁ θεῖνος ἐνὶ μεγάροισιν ἐλέγχει,

425 ἡμενός· οὐδέ τι τοῦ σκοποῦ ἡμῖν οὐδὲ τι τόξον
δὴν ἔκαμον τανύων· ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν·

οὐκ ὥς με μνηστῆρες ἀτιμάζοντες δύνονται.

tunc statim graviter aliquem ego dimitterem ut-abeat
nostra ex domo, quoniam mala machinantur.

Sic dixit : atque omnes super ipso suaviter riserunt
proci ; et jam remiserunt a-gravi ira
in-Telemachum : sed arcum ferens per domum subulcus
manibus Ulyssi prudenti imposuit astans.

Evocatam autem allocutus-est nutricem Eurycleam :

Telemachus jubet te , prudens Euryclea ,
claudere domus fores firmiter aptatas ;
si autem aliqua ancillarum vel gemitum vel strepitum intus
audiat virorum nostris in seplis, nequaquam foras
prodeat ; sed ibidem quiete sit apud opus.

Sic igitur dixit : illi autem non-avolabat verbum.
Clausit vero fores ædium habitantibus-commodarum.

Tacite autem ex domo Philæti prosiit foras ,
clausitque deinde fores bene-munitæ aulæ.

Jacebat autem sub porticu funis navis utrinque-recurvæ
byblinus, quo quidem illigavit januas ; et ingressus-est ipse ;
sedebatque inde in sella, accedens, unde surrexerat,
inspiciens Ulyssem. Hic autem jam arcum tractabat,
omni-ex-parte versans, tentans huc et illuc,
veritus ne cornua vermes edissent, absente domino.

Sic vero aliquis dicebat, intuitus in propinquum alium :

Sane hic aliquis peritus et callidus est arcuum ;
aut jam fere tales etiam ipsi domi jacent,
aut ille molitur facere : ita in manibus eum
versat huc et illuc malorum expertus erro.

Alius autem rursus dicebat juvenum superbientium :
utinam enim jam tantum utilitatis particeps-fieret,
sicut hic unquam hunc poterit tendere.

Sic igitur dixerunt proci : at ingeniosus Ulysses
statim postquam magnum arcum ponderavit, et vidit un-
dique,] sicut quando vir citharæ peritus et cantus
facile extendit novo in clavo chordam,
ubi-nexuerit utrinque bene-tortum intestinum ovis ;
sic utique sine nisu tetendit magnum arcum Ulysses.
Dextera autem inde manu prehensum tentavit nervum ;
hic vero subtus clare sonuit, hiru-dini similis voce.

Procis autem inde dolor factus-est magnus, omnibusque color
mutatus-est ; Jupiter vero valde tonuit, signa ostendens :
gavisus-est autem deinde audens divinus Ulysses,
quod jam sibi ostentum misisset Saturni filius versuti.
Sumisit vero velocem sagittam, quæ ei adiacebat mensæ
nuda ; ceteræ autem cavam intra pharetram
jacebant, quas cito erant Achivi experturi.

Hanc inde ad-arcus-medium tenens, trahebat nervum cre-
nasque,] indidem ex sella, sedens ; misit autem sagittam
ex-adverso collimans : a-securibus vero non-aberravit omni-
bus,] a-primo foramine ad ultimum, penitusque transivit fo-
ras] sagitta ære-gravis ; ipse vero Telemachum allocutus-est ;

Telemache, non te hospes in ædibus dedecorat
sedens ; neque omnino a-scopo aberravi, neque arcum
diu laboravi tendens ; adhuc mihi robur integrum est ;
non uti me proci ignominia-afficientes vituperant.

Nῦν δ' ὦρῃ καὶ δόρπον Ἀχαιοῖσιν τετυκέσθαι
 ἐν φάει, αὐτὰρ ἔπειτα καὶ ἄλλοις ἐψιάσθαι
 420 μολπῇ καὶ φόρμυγγι· τὰ γάρ τ' ἀνελήματα δαιτός.
 Ἥ καὶ ἐπ' ὄρρυσιν νεύσεν· ὃ δ' ἀμείβετο ζῆφος ὀξύ
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος θεϊοῖο·
 ἀμφὶ δὲ γεῖρα φιλην βάλεν ἔργει· ἄγχι δ' ἄρ' αὐτοῦ
 παρ' ὁρόνων ἐστήκει, κεκορυμμένος αἴθεσι χαλκῷ.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ X.

Μνηστηροφονία.

Λυτὰρ ὁ γυμνώθη βραχέων πολύμητις Ὀδυσσεύς.
 Ἄλτο δ' ἐπὶ μέγαν οὐδὸν, ἔχων βίον ἠδὲ φαρέτρην,
 ἰὼν ἐμπλεῖν· ταχέας δ' ἐκχεύατ' οἴστους
 αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν, μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπεν·
 5 Οὔτος μὲν δὴ ἀέθλος ἀάτος ἐκτετέλεσται·
 νῦν αὖτε σκοπὸν ἄλλον, δν οὐπω τις βάλεν ἀνὴρ,
 εἴσομαι, αἶ κε τύχωμι, πόρῃ δέ μοι εὖγος Ἀπόλλων.
 Ἥ καὶ ἐπ' Ἀντινόῳ ἰθύνετο πικρὸν οἴστον.
 Ἥτοι ὁ καλὸν ἀλίσσον ἀναιρήσεσθαι ἐμελλεν,
 10 χρύσειον, ἄμφωτον· καὶ δὴ μετὰ χερσὶν ἐνόημα,
 ὄφρα πίοιο οἴνοιο· φόνος δέ σ' οὐκ ἐνὶ θυμῷ
 μέμβλετο· τίς κ' οἴοιτο μετ' ἀνδράσι δαιτυμόνεσσι
 μόνον ἐνὶ πλεόνεσσι, καὶ εἰ μάλα καρτερός εἴη,
 οἷ τεύξειν θανάτῳ τε κακὸν καὶ Κῆρα μέλαιναν;
 15 Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς κατὰ λαιμὸν ἐπισχόμενος βάλεν ἰῶ,
 ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἥλυε' ἀκωκή.
 Ἐκλίνθη δ' ἐτέρωσε, δέπας δέ σ' ἐκπέσε χειρὸς,
 βλημένου· αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ρίνας παχὺς ἦλθεν
 αἵματος ἀνδρομέοιο· θυὸς δ' ἀπὸ εἶο τράπεζαν
 20 ὥσε ποδὶ πλήξας, ἀπὸ δ' εἶδατα γέυεν ἔραζε·
 σῖτός τε κρέα τ' ὅπτα φορύνετο. Τοὶ δ' ὁμᾶδῃσαν
 μνηστῆρας κατὰ δώμαθ', ὅπως ἴδον ἀνδρὰ πεσόντα·
 ἐκ δὲ ὁρόνων ἀνόρουσαν, ὀρνηθέντες κατὰ δῶμα,
 πάντοσε παπταίνοντες ἐυδμήτους ποτὶ τοίχους·
 25 οὐδὲ πῃ ἀσπίς ἔην οὐδ' ἀλχιμον ἔγχος ἐλέσθαι.
 Νείκειον δ' Ὀδυσῆα γολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·
 Ξεῖνε, κακῶς ἀνδρῶν τοξάζεαι· οὐκέτ' ἀέθλων
 ἄλλων ἀντιάσεις· νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὀλεθρος.
 Καὶ γὰρ δὴ νῦν φῶτα κατέκτανες, δς μέγ' ἄριστος
 30 κούρων εἰν Ἰθάκῃ· τῷ σ' ἐνὶ ἄδε γῦπες ἔδονται.
 Ἴσκεν ἕκαστος ἀνὴρ, ἐπειθὶ φάσαν οὐκ ἐθέλοντα
 ἄνδρα κατακτείνειν· τὸ δὲ νῆπιον οὐκ ἐνόησαν,
 ὅς δὴ σφιν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πεῖρατ' ἐφῆπτο. [σεύς·
 Τοὺς δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 35 ς·
 Κύνες, οὐ μ' ἐτ' ἐφάσκεθ' ὑπότροπον οἶκαδ' ἰκέ-
 δήμου ἀπὸ Τρώων, ὅτι μοι κατεκείρετε οἶκον, [σθαί
 ὁμῶσιν δὲ γυναῖξιν παρευνάξεσθε βιαίως
 αὐτοῦ τε ζῶντος ὑπεμνάσθε γυναῖκα,
 οὔτε θεοὺς δέισαντες, οὐδ' οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 40 οὔτε τιν' ἀνθρώπων νέμεσιν κατοπίσθην ἔσεσθαι·

Nunc autem hora est et cœnam Achivis parandi
 in luce; at postea et aliter delectandi-se
 cantu et cithara; hæc etenim sunt ornamenta convivii.

Dixit, et superciliis innuit; ac circumposuit sibi ense[m] a-
 tum] Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini;
 ac manum caram circumdedit hastæ: prope vero ipsum
 juxta sellam stetit, armatus splendido ære.

ODYSSEÆ XXII.

Cædes procorum.

Ac sibi-exuit pannos ingeniosus Ulysses;
 insiliitque in magnum limen, habens arcum et pharetram,
 sagittis plenam; celeres autem effudit sagittas
 ibidem ante pedes; inter procos vero dixit:

Hoc quidem demum certamen difficile perfectum est;
 nunc denuo scopum alium, quem nondum quisquam ferit vir,
 videho, an consequar, præbeatque mihi gloriam Apollo.

Dixit, et in Antinoom dirigebat amaram sagittam.

Nempe is pulcrum poculum sublatus ibat
 aureum, utrinque-ansatum; et jam in manibus tractabat,
 ut biberet de-vino: cædes vero ei non in animo
 curæ-erat: quis putaret inter viros convivas
 solum inter plures, etiamsi valde fortis esset,
 sibi structurum mortem malam et fatum nigrum?

Hunc vero Ulysses ad guttur assecutus ferit sagitta;
 prorsusque teneram per cervicem ivit cuspis.

Inclinatus-est autem is in-alteram-partem, poculumque ei ex-
 cidit manu[, icto: statim vero fistula per nares crassa venit
 sanguinis humani; cito autem a se mensam
 pepulit pede percussam; effudit vero cibos humi;
 panisque carnesque assatæ fœdabantur. Ipsi autem tumultuati-sunt] proci per domos, ut viderunt virum cadentem:
 e sedibusque surrexerunt, turbati per domum,
 undique circumspectantes bene-structos ad parietes:
 nusquam vero scutum erat, nec valida hasta, ad-capiendum.
 Objurgabat autem Ulysses iratis verbis:

Hospes, male in-viros sagittas-mittis: non-amplius certa-
 mina] alia aggredieris: nunc tibi certum est grave exitium.
 Etenim jam nunc virum interfecisti, qui longe optimus
 juvenum in Ithaca: ideo te hic vultures edent.

Conjectabat unusquisque vir, quia putabant non volentem
 virum interfecisse: hoc autem tultis non adverterunt,
 quod jam ipsis etiam omnibus mortis fines impendere[n]t.

Eos autem torve intuitus allocutus-est ingeniosus Ulysses:

O canes, non me-amplius putabatis reducem domum ventu-
 rum] populo a Trojanorum, quod mihi consumebatis domum,
 cum-famulis vero mulieribus concumbebatis violenter,
 ipsiusque mei viventis ambiebatis uxorem,
 nec deos veriti, qui cœlum latum tenent, [credentes:
 neque ullam hominum indignationem in-posterum futura[m]

νῦν ὑμῖν καὶ πᾶσιν δλεθροῦ πείρτα' ἐρῆπται. [λεν·

Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ γλῶρῶν δέος εἴ-
[πάπτηγεν δὲ ἕκαστος, ὅπη φύγῳ αἰπὺν δλεθρον·]

Εὐρύμαχος δέ μιν ὅς αἰεὶ δόμιος προσέειπεν·

45 Εἰ μὲν δὴ Ὀδυσσεὺς Ἰθακήσιος εἰλγίλουσας,
ταῦτα μὲν αἰσιμα εἶπες, ὅσα βέζεσκον Ἀχαιοί, [γροῦ·
πολλὰ μὲν ἐν μεγάροισιν ἀτάσθαλα, πολλὰ δ' ἐπ' Ἀ-
Ἰλλ' ὁ μὲν ἤδη κείται, δς αἴτιος ἔπλετο πάντων,
Ἀντίνοος· οὗτος γὰρ ἐπὶ ἤλεν τάδε ἔργα,

50 οὔτι γάμου τόσσον κεχηρμένος οὔτε χατίζων,
ἀλλ' ἄλλα φρονέων, τὰ οἱ οὐκ ἐτέλεσσε Κρονίων·
ὄφρ' Ἰθάκης κατὰ δῆμον εὐκτιμένης βασιλείου
αὐτὸς, ἄτῃρ σὸν παῖδα κατακτείνειε λογιήσας.

Νῦν δ' ὁ μὲν ἐν μοίρῃ πέφταται· οὐ δὲ φείδεο λαῶν
65 σῶν· ἀτὰρ ἄμμες ὅπισθεν ἀρυσσάμενοι κατὰ δῆμον,
ὅσα τοι ἐκπέποται καὶ ἐδόχεται ἐν μεγάροισιν,
τιμὴν ἄμφω ἀγοντες εἰκοσάβοιον ἕκαστος,
χαλκὸν τε χρυσόν τ' ἀποδώσομεν, εἰς ὅκε σὸν κῆρ
ἱκανθῇ· πρὶν δ' οὔτι νευμεσσητὸν κεχολώσθαι. [σεύς·

60 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
Εὐρύμαχ', οὐδ' εἰ μοι πατρώϊα πάντα' ἀποδοῖτε,
ὅσα τε νῦν ὑμῖν ἐστὶ καὶ εἰ ποθεν ἄλλ' ἐπιθεῖτε,
οὐδὲ κεν ὥς ἐτι χεῖρας ἐμὰς λήξαιμι φόνου
πρὶν πᾶσαν μνηστήρας ἐπερδάσιν ἀποτίσαι.

65 Νῦν ὑμῖν παράκειται ἐναντίον ἡ ἐμάχεσθαι
ἢ φεύγειν, δς κεν θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξῃ·
ἀλλὰ τιν' οὐ φεύξεσθαι ὀίμαι αἰπὺν δλεθρον.

Ὡς φάτο· τῶν δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.

Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος προσέφυνε δέυτερον αὖτις·

70 ὦ φίλοι, οὐ γὰρ σχήσει ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπτους·
ἀλλ' ἐπεὶ ἔλλαθε τόξον εἴσοον ἡδὲ φαρέτρην,
οὐδοῦ ἄπο ἔσσοτο τοξάσσεται, εἰς ὅκε πάντας
ἄμμε κατακτείνῃ· ἀλλὰ μνησώμεθα γάρμης.

Φάσγανά τε σπάσασθε καὶ ἀντίσχεσθε τραπέζας

75 ἰὼν ὠκυμῶρων· ἐπὶ δ' αὐτῷ πάντες ἐχόμεν
ἄθροοι, εἰ κέ μιν οὐδοῦ ἀπώσομεν ἡδὲ θυράων,
ἐλθόμεν δ' ἀνὰ ἄστυ, βοῇ δ' ὥκιστα γένοιτο·
τῷ κε τάχ' οὗτος ἀνὴρ νῦν ὕστατα τοξάσσαιτο.

Ὡς ἄρα φωνήσας εἰρύσσατο φάσανον ὀξὺ,

80 χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀχαρμένον· ἄλτο δ' ἐπ' αὐτῷ
σμερδαλέα ἰάχων· ὁ δ' ἀμαρτῇ διος Ὀδυσσεὺς
ἰὼν ἀποπροῖεῖς βάλλε στήθος παρὰ μαζόν,
ἐν δὲ οἱ ἦπατι πῆξε θοὸν βέλος· ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
φάσανον ἦκε χαμᾶζε, περιβρῆδης δὲ τραπέζῃ

85 κάππεσε δινηθείς· ἀπὸ δ' εἶδατα χεῦεν ἔραζε
καὶ δέπας ἀμφικύπελλον· ὁ δὲ χθόνα πύπτε μετώπῳ,
θυμῷ ἀνάζων· ποσὶ δὲ θρόνον ἀμφοτέροισιν
λακτιζὼν ἐτίναξε· κατ' ὀφθαλμῶν δ' ἔχ' υτ' ἀχλὺς.

Ἀμφινόμος δ' Ὀδυσῆος εἰέσατο κυδαλίμοιο

90 ἀντίος ἀΐτας· εἴρυτο δὲ φάσανον ὀξὺ,
εἰ πῶς οἱ εἴξειε θυράων. Ἀλλ' ἄρα μιν φθῇ
Τηλέμαχος κατόπισθε βαλὼν χαλκῆρεϊ δουρὶ
ὤμων μεσσηγὺς, διὰ δὲ στήθεσιν ἔλασεν·
δούπησεν δὲ πεσὼν, χθόνα δ' ἔλασε παντὶ μετώπῳ.

HOMERUS.

nunc vobis etiam omnibus mortis fines impendent.

Sic dixit : illos vero omnes pallidus timor cepit :

[circumspectavit autem unusquisque, qua effugeret grave exitium ;] Eurymachus vero ipsum solus respondens allocutus est :

Si quidem jam Ulysses Ithacensis venisti, hæc quidem juste dixisti de iis quanta faciebant Achivi, multa quidem in ædibus injusta, multa autem in agro.

Sed hic quidem jam jacet, qui causa erat omnium,

Antinous : hic enim immisit hæc opera,

nequaquam nuptiarum tantopere indigens, nec cupiens, sed alia cogitans, quæ ei non perfecit Saturnius :

ut Ithacæ in populo bene-cultæ regnaret

ipse, at tuum filium interficeret insidiatus.

Nunc autem ille quidem jure interfectus est : tu vero parce civibus tuis : at nos postea, ubi-placaverimus te, per populum, quæcunque tibi epota et comesta sunt in ædibus, pretium separatim ducentes viginti-boum unusquisque, æsque aurumque rependemus ; donec tuum cor exhilaratum sit : prius autem nequaquam indignum te irasci.

Hunc autem torve intuitus allocutus est ingeniosus Ulysses :] Eurymache, nec si quidem mihi paterna omnia dederitis,] quæcunque nunc vobis sunt et sicunde alia adderetis, ne sic quidem adhuc manus meas absternerem a-cæde,

antequam omnem proci injuriam luerint,

Nunc vobis optio adest, vel contra pugnare,

vel fugere, qui mortem et fatum evitaverit :

sed haud ullum evitaturum puto grave exitium.

Sic dixit : eorum vero ibidem soluta sunt genua et carum cor.] Ipsos autem Eurymachus alloquebatur secundo rursus :

O amici, non enim abstinebit a nobis vir hic manus indomitas ;] sed postquam cepit arcum bene-politum et pharetram, limine a polito sagittabit, donec omnes nos interfecerit ; verum meminerimus pugnae.

Ensesque stringite, et obtendite mensas

sagittis letiferis : in ipsum vero omnes ingruamus

conferti, si eum a-limine depellamus ac foribus,

eamusque per urbem, clamorque citissime fiat ;

tunc cito hic vir nunc ultimo sagittaverit.

Sic igitur locutus, strinxit ensem acutum,

æreum, utrinque acutum ; insiliitque in ipsum

terribiliter vociferans : eodem-tempore autem divinus Ulysses

sagitta emissâ ei percussit pectus ad mammam,

et ei hepati infixit velox telum ; e manu vero

ensem dimisit is humi : vertiginosus autem circa mensam

decidit contortus ; ac cibos effudit humi,

et poculum duplex : ipse autem terram verberabat fronte,

animo dolens ; pedibusque sellam ambohus

calcitrans concussit : ob oculos vero fusa est caligo.

Amphinomus autem in-Ulysses irruiit gloriosum

ex-adverso insurgens ; strinxitque ensem acutum,

si qua is sibi cederet a-foribus. Sed jam ipsum prævertit

Telemachus a-tergo percutiens arata hasta,

humeros inter, perque pectora eam transegit :

fragoremque edidit is lapsus, terramque ferit tota fronte.

- 95 Τηλέμαχος δ' ἀπόρουσε, λιπὼν δολιχόσκιον ἔγχος
αὐτοῦ ἐν Ἀμφινόμῳ· περὶ γὰρ διε, μή τις Ἀχαιῶν
ἔγχος ἀνελκόμενον δολιχόσκιον ἢ ἐλάσειεν
φασγάνῳ αἶψας ἢ ἐπ' ἡρωϊκῇ τύχῃ.
Βῆ δὲ θέειν, μάλα δ' ὄκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανε·
100 ἀγγυὸν δ' ἰσταμένον ἔπει προσέειπε προσκύδων·
ὦ πάτερ, ἤδη τοι σάκος οἶσω καὶ δύο δοῦρε
καὶ κυνέην πάγχυλλον, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν
αὐτός τ' ἀμφιβαλεῦμαι ἰὼν· δώσω δὲ σὺδῶτη
καὶ τῷ βουκόλῳ ἄλλα· τετευχῆσθαι γὰρ ἄμεινον.
105 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολυμήτις Ὀδυσσεύς·
ὅσπερ θέων, εἰς μοι ἀμύνεσθαι παρ' οἰστοῖ, [σεύς·
μή μ' ἀποκινήσωσι θυράων, μοῦνον ἔοντα.
Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἔπεπείθετο πατρί.
Βῆ δ' ἱμεναὶ θάλαμόνδ', ὅθι οἱ κλυτὰ τεύχεα κείτο.
110 Ἐνθεν τέσσαρα μὲν σάκε' ἔξελε, δούρατα δ' ὀκτώ
καὶ πίσυρας κυνέας χαλκήρεας ἱπποδαμείας·
βῆ δὲ φέρον, μάλα δ' ὄκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανε.
Αὐτὸς δὲ πρῶτιστα περὶ χροῖ δούστεο χαλκόν·
ὅς δ' αὐτῶς τῷ δμῶϊ δούστην τεύχεα καλὰ,
115 ἔσταν δ' ἄμρ' Ὀδυσῆα δαίφροντα, ποικιλομήτην.
Αὐτὰρ ὅγ', ὅρρα μὲν αὐτῷ ἀμύνεσθαι ἔσαν ἰοί,
τόρρα μνηστῆρων ἕνα γ' αἰεὶ ὧ ἐνὶ οἴκῳ
βάλλε τιτυσκόμενος· τοὶ δ' ἀγχιστίνοι ἐπιπτον.
Αὐτὰρ ἔπει λῖπον ἰοὶ ἀνὰ κτα οἰστεύοντα,
120 τόξον μὲν πρὸς σταθμὸν εὐσταθέος μεγάροιο
ἑλὼν ἰστάμεναι, πρὸς ἐνώπια πικρὰ νῶντα·
αὐτὸς δ' ἄμρ' ὅμοιοι σάκος θέτο τετραπύλον·
κρατὶ δ' ἐπ' ἱρθίμῳ κυνέην εὐκυτον ἔθηκεν,
ἱπποῦριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἐνευεν·
125 εἰλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε ἅμω κεκορυμμένα χαλκῷ.
Ὅρσοῦρήν δέ τις ἔσκεν εὐδμήτῳ ἐνὶ τοίχῳ·
ἀκρότατον δὲ παρ' οὐδὸν εὐσταθέος μεγάροιο
ἦν δόξ' ἐς λαύρην, σπινθίδες δ' ἔχον εὐ ἀραρυῖαι.
Τὴν δ' Ὀδυσσεὺς φράζεσθαι ἀνώγει διὸν ὕρσοδον,
130 ἔστασθ' ἄγχ' αὐτῆς· μία δ' οἷη γίγνεται ἔφορμή. [κων·
τοῖς δ' Ἀγέλωι μετέειπεν, ἔπος πάντεσσι περὶ αὐτοῦ·
ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἀν' ὀρσοῦρήν ἀναβίη
καὶ εἰποι λαοῖσι, βοῇ δ' οὐκίστα γένοιτο;
τῷ κε τάχ' ὅς τοι ἀνὴρ νῦν ὕστατα τοξάσσεται.
135 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν·
οὕτως ἔστ', Ἀγέλαε Διοτρεφές· ἄγχ' γὰρ αἰνῶς
αὐλῆς καλὰ θύρετρα καὶ ἀργαλέον στόμα λαύρης·
καί χ' εἰς πάντας ἐρύκοι ἀνὴρ, ὅς τ' ἄλκιμος εἴη.
Ἄλλ' ἄγεθ', ὁμῖν τεύχε' ἐνέικω θυρηχθῆναι
140 ἐκ θαλάμου· ἐνδον γὰρ, ὅτομαι, οὐδὲ πη ἄλλη
τεύχεα κατέστην Ὀδυσσεὺς καὶ φαίδιμος υἱός.
Ὡς εἰπὼν ἀνέβαινε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
ἐς θαλάμους Ὀδυσῆος ἀνὰ βῶγας μεγάροιο.
Ἐνθεν δώδεκα μὲν σάκε' ἔξελε, τόσσα δὲ δοῦρα
145 καὶ τόσσας κυνέας χαλκήρεας ἱπποδαμείας·
βῆ δ' ἱμεναί, μάλα δ' ὄκα φέρον μνηστῆρσιν ἔδωκεν.
Καὶ τότε Ὀδυσῆος λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
ὅς περιβαλλομένους ἶδε τεύχεα χερσὶ τε δοῦρα

Telemachus autem abripuit se, relicta longa hasta
illic in Amphinomo; pertimescebat enim, ne quis Achivorum
se hastam retrahentem longam, vel feriret,
ense insurgens, vel prono adversum percussiens.
Ivit autem currens, valdeque cito dilectum ad patrem perve-
nit;] prope vero stans verbis alatis eum allocutus est :
O pater, jam tibi scutum afferam et duas hastas,
et galeam totam æream, temporibus aptam,
ipseque me induam profectus : dabo autem subulco
et bubulco alia arma : nam armatum-esse melius est.
Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
affer currens, dum mihi ad-propugnandum adsunt sagittæ,
ne me amoveant foribus, solus quum-sim.
Sic dixit : Telemachus autem dilecto obedivit patri.
Profectusque est ire in thalamum ubi ei inclita arma jacebant.
Inde quatuor quidem scuta desumpsit, hastasque octo,
et quatuor galeas æreas setis-equinis-densas :
ivitque ferens; valde autem cito carum ad patrem pervenit.
Ipse vero omnium-primum circa corpus sibi-induit æs;
sic autem pariter famuli sibi-induerunt arma pulcra;
steteruntque circum Ulyssem prudentem, versutum.
At ille, quamdiu quidem ipsi ad-propugnandum aderant
sagittæ,] tamdiu procorum unum utique semper sua in domo
percutiebat collimans : illi vero conferti cadebant.
Ac postquam defecerunt sagittæ regem jaculantem,
arcum quidem ad postem bene-fundatæ domus
inclinauit ut-staret, ad parietes collucentes :
ipse vero circum humeros scutum posuit quadruplex :
capitule forte galeam fabrefactam imposuit
setis-equinis-comantem : terribiliter autem crista desuper
nutabat;] sumsit autem validas hastas duas munitas ære.
Posticum vero quoddam erat bene-structo in pariete;
extremum autem ad limen bene-fundatæ domus
erat via in angiportum, tabulæ vero illam continebant bene
aptatæ.] Hanc vero Ulysses custodire jussit divinum subul-
cum,] stantem prope ipsam : unus vero solus erat aditus.
Illis autem Agelaus dixit, verbum omnibus promulgans :
O amici, nonne jam aliquis ad posticum ascendat,
et dicat populis, clamorque citissime fiat?
tum cito hic vir nunc ultimo sagitta verit.
Hunc autem rursus allocutus est Melanthius, custos ca-
prarum : nullo-modo licet, Agelæ Jovis-alumne : prope enim
valde] aulæ pulchræ fores, et difficile os angiporti;
et unus omnes arceret vir, qui-quidem strenuus esset.
Sed agite, vobis arma afferam ad-ardandum,
e thalamo : intus enim, puto, neque usquam alibi
arma deposuerunt Ulysses et splendidus filius.
Sic locutus ascendit Melanthius, custos caprarum,
in thalamum Ulyssis, per forulas domus.
Inde duodecim quidem scuta desumpsit, totidemque hastas,
et totidem galeas aratas setis-equinis-densas :
profectusque est ire, valdeque cito ferens procis dedit.
Et tunc Ulyssis soluta sunt genua et carum cor,
ut circumponentes sibi vidit arma, manibusque hastas

μακρὰ τινάσσοντας· μέγα δ' αὐτῶ φαινέτο ἔργον.
 150 Αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τηλέμαχ', ἡ μάλα δή τις ἐνὶ μεγάροισι γυναικῶν
 νῶϊν ἐποτρύνει πόλεμον κακὸν ἡδὲ Μελανθεύς.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 ὦ πάτερ, αὐτὸς ἐγὼ τόδε γ' ἡμβροτον — οὐδέ τις ἄλ-
 155 αῖτιος — θεὸς θαλάμοιο θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν [λος
 κάλλιπον ἀγκλίνας· τῶν δὲ σκοπὸς ἦεν ἀμείνων.
 Ἄλλ' ἴθι, δὴ Εὐμαίε, θύρην ἐπιθεὶς θαλάμοιο
 καὶ φράσαι, εἰ τις ἄρ' ἐστὶ γυναικῶν, ἡ τὰδε βέζει,
 ἡ υἱὸς Δολίου, Μελανθεύς, τὸν περ οἶω.
 160 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Βῆ δ' αὖτις θαλαμῶνδε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
 οἷσων τεύχεα καλά. Νόησε δὲ διὸς ὑφορβὸς,
 αἶψα δ' Ὀδυσσῆα προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἐόντα·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 165 κείνος δ' αὖτ' αἰδήλος ἀνὴρ, δν δῴμευ' αὐτοὶ,
 ἔρχεται ἐς θάλαμον· σὺ δέ μοι νημερτές ἐνισπε,
 ἡ μιν ἀποκτείνω, αἶ κε κρείσσων γέ γυνωμαι·
 ἡέ σοι ἐνθάδ' ἄγω, ἴν' ὑπερβασίας ἀποτίσῃ
 πολλὰς, ὅσας οὗτος ἐμήσατο σῶ ἐνὶ οἴκῳ. [σεύς·
 170 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ῆτος ἐγὼ καὶ Τηλέμαχος μνηστῆρας ἀγασσοὺς
 στήσομεν ἐντοσθεν μεγάρων, μάλα περ μεμιαῶτας.
 Σφῶϊ δ' ἀποστρέψαντε πόδας καὶ χεῖρας ὑπερβεν
 ἐς θάλαμον βαλέειν, σανίδας δ' ἐκδοῖσαι ὀπισθεν·
 175 σειρὴν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντε
 χιόν' ἀν' ὑψηλὴν ἔρυσαι πελάσαι τε δοκοῖσιν,
 ὥς κεν δητὰ ζωὸς ἐὼν χαλέπ' ἄλγεα πάσῃ. [θοντο·
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπι-
 βάν' ἱμέν ἐς θάλαμον, λαθέτην δέ μιν ἔνδον ἐόντα.
 180 Ἦτοι δ' μὲν θαλάμοιο μυχὸν κάτω τεύχε' ἑρεύνα·
 τῷ δ' ἔσταν ἐκάτερθε παρὰ σταθμοῖσι μένοντες.
 Εὐθ' ὑπὲρ οὐδὸν ἔβαινε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
 τῇ ἐτέρῃ μὲν χειρὶ φέρων καλὴν τρυφάλειαν,
 τῇ δ' ἐτέρῃ σάκος εὐρύ, γέρον, πεπαλαγμένον ἄζῃ,
 185 Λαέρτεω ἥρωος, ὃ κουρίζων φορέσκεν·
 δὴ τότε γ' ἡδὴ κεῖτο, βραφαὶ δὲ λελυτο ἱμάντων·
 τῷ δ' ἄρ' ἐπαῖξανθ' ἐλέτην ἔρυσαν τέ μιν εἴσω
 κουρίζ' ἐν δαπέδῳ δὲ χαμαὶ βάλλον ἀχνύμενον κῆρ,
 σὺν δὲ πόδας χεῖράς τε δέον θυμαλγείῃ δεσμῶ,
 190 εὖ μάλ' ἀποστρέψαντε διαμπερές, ὥς ἐκέλευσεν
 υἱὸς Λαέρταο, πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 σειρὴν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντε
 χιόν' ἀν' ὑψηλὴν ἔρυσαν πελάσας τε δοκοῖσιν.
 Τὸν δ' ἐπιερτομέων προσέφη, Εὐμαίε σὺδῶτα·
 195 Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ, Μελάνθιε, νύκτα φυ-
 εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ καταλέγμενος, ὥς σε εἴοικεν· [λάξεις,
 οὐδὲ σέγ' ἡριγένεια παρ' Ὀκεανοῖο βόῶν
 λήσει ἐπερχομένη χρυσόθρονος, ἥνικ' ἀγινεῖς
 αἶγας μνηστῆρεςσι δόμον κάτω δαῖτα πένεσθαι.
 200 Ὡς ὁ μὲν αὖθις λείπειτο, ταθείς ὁλοῶν ἐνὶ δεσμῶ·
 τῷ δ' ἐς τεύχεα δύντε, θύρην ἐπιθέντε φαινήνῃ
 βήτην εἰς Ὀδυσῆα εἰσφρόνα, ποικιλομήτην.

longas vibrantes; magnum autem ipsi apparebat opus.
 Statim vero Telemachus verbis alatis allocutus est:

Telemache, certe omnino jam aliqua in aedibus mulierum
 in-nos concitat bellum malum, vel Melantheus.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] o pater, ipse ego peccavi (nec quisquam alius
 in-culpa est), qui thalami januam firmiter aptam
 reliqui acclinatam: horum vero speculator erat melior.
 Sed ito, divine Eumæe; januam claude thalami,
 et observa, si qua sit mulierum, quæ hæc faciat,
 an filius Dolii, Melantheus, quem quidem puto.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Ivit autem iterum ad-thalamum Melantheus, custos caprarum,
 allaturus arma pulcra: animadvertit vero divinus subulcus,
 statimque Ulyssem alloquebatur, prope stantem;

Generose Laertiade, sollers Ulysse,
 ille vero rursus perniciosus vir, quem putamus ipsi,
 profisciscitur in thalamum; tu tamen mihi explicite dic,
 utrum ipsum interficiam, si quidem superior fuero;
 an tibi huc ducam, ut injurias luat
 multas, quotquot hic molitus est tua in domo.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
 ego quidem et Telemachus procos illustres
 continebimus intra ædes, quantumvis incitatos.
 Vos vero retortis pedibus et manibus desuper
 in thalamum conjicite; fores autem astringite post vos:
 catenam vero plexam ex ipso ubi-nexuertiis,
 columnam in altam trahite, et admovete trabibus;
 ut diu vivus manens, graves dolores patiarur.

Sic dixit: illi vero ei omnino quidem auscultaunt et pa-
 ruerunt:] iveruntque in thalamum; latuere vero ipsum, iu-
 tus qui erat.] Nempe is quidem thalami in recessu armatus qua-
 rebat:] hi vero steterunt utrinque ad postes manentes.
 Quando super limen ibat Melanthius, custos caprarum,
 altera quidem manu ferens pulcrum galeam,
 altera vero scutum latum, antiquum, fœdaturum situ,
 Laertæ herois, quod juvenis is gestabat;
 tunc vero jamdudum jacuerat; suturæ autem dissolutæ erant
 lororum:] illi inde adorti prehenderunt traxeruntque ipsum
 intro] per-capillos; in pavimento vero humi dejecere dolen-
 tem corde,] pedes autem manusque colligarunt acerbis vincu-
 lo,] bene admodum retortos penitus, sicut jusserat
 filius Laertæ, audens divinus Ulysses;
 catenam vero plexam ex ipso ubi-nexuerant,
 columnam in altam traxerunt, admoveruntque trabibus.
 Eum autem aspere-deridens allocutus-es, Eumæe subulce;
 Nunc quidem demum prorsus, Melanthi, nocte vigilabis,
 lecto in molli decumbens, uti te decet;
 nec te-sane mane-genta Aurora ab Oceani fluentis
 latebit adveniens in-aureo-solio, quando adducis
 capras procis in domo, ad-convivium apparandum.

Sic is quidem illic relictus est, tensus exitioso in vinculo:
 illi autem arma induti, janua occlusa splendida,
 iverunt ad Ulyssem prudentem, versutum.

- Ἔνθα μένος πνείνοντες ἐφάσταν· οἱ μὲν ἐπ' οὐδοῦ,
 τέσσαρες, οἱ δ' ἔντοσθε δόμων, πολέες τε καὶ ἑσθλοί.
 206 Τοῖσι δ' ἐπ' ἀγχίμολον θυγάτηρ Δίος ἦλθεν Ἀθήνη,
 Μέντορι εἰδομένη ἤμην δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν.
 Τὴν δ' Ὀδυσσεὺς γήθησεν ἰδὼν καὶ μῦθον ἔειπεν·
 Μέντορ, αἴμνον ἀρῆν, μῆσαι δ' ἐτάριοιο φίλοι,
 δς σ' ἀγαθὰ βρέσσκον· δηλῆκίη δέ μοι ἔσαι.
 210 ὦς φάτ', διόμενος λαοσσόν ἔμμεν Ἀθήνην.
 Μνηστῆρες δ' ἐτέρωθεν δμόκλειον ἐν μεγάροισιν·
 πρῶτος τήνγ' ἐνένηπτε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος·
 Μέντορ, μή σ' ἐπέεσι παραιπεπίθησιν Ὀδυσσεὺς
 μνηστῆρεςσι μάχεσθαι, αἰμυνέμενοι δέ οἱ αὐτῷ.
 215 Ὃδε γὰρ ἡμέτερόν γε νόον τελέεσθαι οἶω·
 ὅπποτε κεν τούτους κτῶμεν, πατέρ' ἡδὲ καὶ υἱόν,
 ἐν δὲ σὺ τοῖσιν ἔπειτα πεφάσσαι, οἷα μενοινῶς
 ἔρδειν ἐν μεγάροις· σῶ δ' αὐτοῦ κράτι τίσεις.
 Αὐτὰρ ἐπὴν ὑμέων γε βίας ἀπελώμεθα χαλκῷ,
 220 κτήμαθ', ὅποσσα τοῖ ἔστι, τὰ τ' ἐνδοῖο καὶ τὰ θυρήφιν,
 τοῖσιν Ὀδυσσεὺς μεταμίζομεν· οὐδέ τοι υἷας
 ζῶειν ἐν μεγάροισιν ἐάσομεν οὐδὲ θυγάτρας
 οὐδ' ἀλοχον κεδνὴν Ἰθάκης κατὰ ἄστῃ πολεύειν.
 ὦς φάτ' Ἀθηναίη δὲ χολώσατο κηρόβι μᾶλλον,
 225 νείκεσεν δ' Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·
 Οὐκέτι σοίγ', Ὀδυσσεῦ, μένος ἔμπεδον οὐδέ τις ἀλκή,
 οἷη στ' ἀμφ' Ἑλένη λευκωλένῳ, εὐπατερεῖη,
 εἰνάτεες Τρῶεσσιν ἐμάρναο νωλεμές αἰεὶ,
 πολλοὺς δ' ἄνδρας ἔπερνες ἐν αἰνῇ δηϊότητι,
 230 σῆ δ' ἦλυ βουλῇ Πριάμου πόλις εὐρυάγυια.
 Πῶς δὴ νῦν, ὅτε σὸν τε δόμον καὶ κτήμαθ' ἱκάνεις,
 ἅντα μνηστῆρων ὀλοφύρεαι ἀλκιμος εἶναι;
 Ἄλλ' ἄγε δούρο, πέπον, παρ' ἐμ' ἵστασο καὶ ἴδε ἔργον,
 ὅφρ' εἰδῆς, οἷός τοι ἐν ἀνδράσι δυσμενέεσσιν
 235 Μέντωρ Ἀλκιμίδης εὐεργεσίας ἀποτίνειν.
 Ἥ ῥα καὶ οὕτω πάγῃ δίδον ἑτεραλκέα νίκην·
 ἀλλ' ἔτ' ἄρα σθένός τε καὶ ἀλκῆς πειρητίζεν
 ἡμὲν Ὀδυσσεὺς ἡδ' υἱοῦ κυδάλμοιο.
 Αὐτὴ δ' αἰθαλόεντος ἀνὰ μεγάροιο μελαθρον
 240 ἔζετ' ἀναΐσασα, χελιδόνη ἐκέλη ἀντην.
 Μνηστῆρας δ' ὥτρυνε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος
 Εὐρύνομός τε καὶ Ἀμφιμέδων Δημοπτολεμῶς τε
 Πείσανδρός τε Πολυκτορίδης Πολυβός τε δαΐφρων·
 οἱ γὰρ μνηστῆρων ἀρετῇ ἔσαν ἔζοχ' ἀριστοί,
 245 ὅσσοι ἔτ' ἔζων περί τε ψυχῶν ἐμάχοντο·
 τοὺς δ' ἡδὲ ἐδάμασσε βίως καὶ ταρφέες ἰοί. [σκων·
 Τοῖς δ' Ἀγέλωος μετέειπεν, ἔπος πάντεςσι πιζαύ-
 ὦ φίλοι, ἡδὲ στήσῃ ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπτους·
 καὶ δὴ οἱ Μέντωρ μὲν ἔβη, κενὰ εὐγμάτα εἰπών·
 250 οἱ δ' οἷοι λείπονται ἐπὶ πρώτῃσι θυρήσιν.
 Τῷ νῦν μὴ ἅμα πάντες ἀφίετε δούρατα μακρά·
 ἀλλ' ἀγεθ', οἱ ἔξ πρῶτον ἀκοντίσας, αἱ κέ ποθι Ζεὺς
 δῶη Ὀδυσσεῖα βλῆσθαι καὶ κῆδος ἀρέσθαι.
 Τῶν δ' ἄλλων οὐ κῆδος, ἐπὴν οὗτος γε πέσῃσιν.
 255 ὦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκόντισαν, ὅς ἐκέλευεν,
 ἰέμενοι· τὰ δὲ πάντα ἐτώσια θῆκεν Ἀθήνη.

Ibi robur spirantes constiterunt; qui quidem super limen, quatuor; illi autem intra aedes multique et strenui *erant*.

His autem prope filia Jovis advenit Minerva, Mentor assimilated tum corpore, tum etiam voce.

Hanc vero Ulysses gaudebat conspicatus et verbum dixit:

Mentor, propulsa malum, memorque esto socii dilecti: qui tibi bene saepe faciebam, eadem aetate autem mecum es.

Sic dixit, suspicans populorum-concitatricem esse Minervam. Proci vero ex altera parte eam increpabant in aedibus: primus hanc objurgabat Damastorides Agelaus:

Mentor, ne tibi verbis persuadeat Ulysses, procos ut oppugnes, auxiliariisq; ei ipsi: sic enim nostram mentem perfectum-iri puto:

quando hos interfecerimus, patrem atque etiam filium, in iis et tu postea interficeris, quod Italia cogitas facere in aedibus: tuo vero ipsius capite lues.

At postquam vestras vires abstulerimus aere, possessiones, quotquot tibi sunt, quaeque intus, et quae foris, cum iis quae sunt Ulyssis commiscebimus; nec tibi filios vivere in aedibus sinemus, nec filias, neque uxorem castam Ithacae in urbe versari.

Sic dixit: Minerva vero irata est in corde magis; objurgavitque Ulysses iratis verbis:

Non amplius tibi, Ulysse, robur integrum, nec ulla fortitudo,] qualis erat quando de Helena candidis-ulnis, nobilipatre-nata,] per novem annos cum Trojanis pugnabas assidue semper;] multos autem viros interfecisti in gravi pugna, tuoque capta est consilio Priami urbs viis-spatiosis.

Quomodo demum nunc, quum tuas ad aedes et possessiones venisti,] contra procos molliter cessas fortis esse?

Sed age huc, amice, juxta me sta, et vide opus, ut scias qualis tibi inter viros inimicos sit Mentor Alcimides ad beneficia rependenda.

Dixit, et nondum prorsus dabat variabilem victoriam; sed adhuc sane roburque et fortitudinem experiebatur et Ulysses, et filii gloriosi.

Ipsa vero splendidae super domus tectum consedit eo insiliens, hirundini similis aspectu.

Procos autem concitabat Damastorides Agelaus, Eurynomusque, et Amphimedon, Demoptolemusque, Pisanderque Polycorides, Polybusque prudens: hi enim procorum fortitudine erant longe optimi, quotquot adhuc vivebant, et de animabus pugnabant: ceteros autem jam domuerat areus, et crebrae sagittae.

Illis vero Agelaus dixit, verbum omnibus promulgans:

O amici, jam cohibebit vir hic manus indomitas: ac jam ei Mentor quidem abiit, inanes jactationes locutus; hi autem soli relictis sunt in primis foribus.

Ideo nunc ne simul omnes emittite hastas longas: sed agite, sex primum jaculamini, sicuti Jupiter dederit Ulysses percuti, et nos gloriam reportare.

De ceteris autem non est sollicitudo, postquam hic ceciderit.

Sic dixit: illi vero inde omnes jaculati sunt, sicut jussit, connixi; illa autem omnia irrita reddidit Minerva.

Τῶν ἄλλος μὲν σταθμὸν εὐσταθέος μεγάροιο
 βεβλήκει, ἄλλος δὲ θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν·
 ἄλλου δ' ἐν τοίχῳ μελίη πέσε χαλκοδόρεια.
 280 Αὐτὰρ ἐπειδὴ δούρατ' ἀλεύαντο μνηστῆρων,
 τοῖς δ' ἄρα μῦθον ἤρχε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 ὦ φίλοι, ἤδη μὲν κεν ἐγὼν εἵποιμι καὶ ἅμιν
 μνηστῆρων ἐς δμῖλον ἀκοντίσαι, οἱ μεμάσιν
 ἡμέας ἐξεναρίζαι ἐπὶ προτέροισι κακοῖσιν.
 285 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα,
 ἄντα τιτυσκόμενοι· Δημοπτόλεμον μὲν Ὀδυσσεύς,
 Εὐρύαδην δ' ἄρα Τηλέμαχος, Ἐλατον δὲ συβώτης,
 Πείσανδρον δ' ἄρ' ἔπερνε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
 οἱ μὲν ἐπεὶ ἅμα πάντες ὁδᾶξ ἔλον ἄσπετον οὔδας.
 290 Μνηστῆρες δ' ἀνεχώρησαν μεγάροιο μυχόνδε·
 τοὶ δ' ἄρ' ἐπήϊξαν, κεκῶν δ' ἐξ ἔγχε' ἔλοντο.
 Αὖτις δὲ μνηστῆρες ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα,
 ἴεμενοι· τὰ δὲ πολλὰ ἐτώσια ὅηκεν Ἀθήνη.
 Τῶν ἄλλος μὲν σταθμὸν εὐσταθέος μεγάροιο
 295 βεβλήκει, ἄλλος δὲ θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν·
 ἄλλου δ' ἐν τοίχῳ μελίη πέσε χαλκοδόρεια.
 Ἀμφιμέδων δ' ἄρα Τηλέμαχον βάλε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ
 λίγδην, ἄκρην δὲ ῥινὸν δηλήσατο χαλκός.
 Κτήσιππος δ' Εὐμαῖον ὑπὲρ σάκος ἔγχεϊ μακρῷ
 300 ὦμον ἐπέγραψεν· τὸ δ' ὑπέρπτατο, πίπτε δ' ἔραζε.
 Τοὶ δ' αὖτ' ἅμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα, ποικιλομήτην,
 μνηστῆρων ἐς δμῖλον ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα. [σεύς,
 ἔνθ' αὐτ' Εὐρυδάμαντα βάλε πολύπλοκος Ὀδυσ-
 Ἀμφιμέδοντα δὲ Τηλέμαχος, Πόλυβον δὲ συβώτης·
 305 Κτήσιππον δ' ἄρ' ἔπειτα βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ
 βεβλήκει πρὸς στήθος, ἐπευχόμενος δὲ προσγυῖα·
 ὦ Πολυθερσεῖδῃ φιλοκέρτομε, μήποτε πάμπαν
 εἰκὼν ἀφραδίης μέγα εἰπεῖν, ἀλλὰ θεοῖσιν
 μῦθον ἐπιτρέψαι· ἐπεὶ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.
 310 Τοῦτό τοι ἀντὶ ποδὸς ξεινήιον, ὃν ποτ' ἔδωκας
 ἀντιθέω Ὀδυσῆϊ, δόμον κατ' ἀλητεύοντι.
 Ἦ ῥα βοῶν ἐλίκων ἐπιβουκόλος· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 οὔτα Δαμαστορίδην αὐτοσχεδὸν ἔγχεϊ μακρῷ·
 Τηλέμαχος δ' Εὐηνορίδην Λειώκριτον οὔτα
 315 δουρὶ μέσον κενεῶνα, διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν·
 ἤριπε δὲ πρηνῆς, χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ.
 Δὴ τότε Ἀθηναίη φθισίμβροτον αἰγίδ' ἀνέσχευ
 ὑψόθεν ἐξ ὀροφῆς· τῶν δὲ φρένες ἔπτοίηθεν.
 Οἱ δ' ἐφάβοντο κατὰ μέγαρον βόες ὡς ἀγελαῖαι·
 320 τὰς μὲν τ' αἰόλος οἴστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν
 ὄρη ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται.
 Οἱ δ' ὥς τ' αἰγυπιοὶ γαμψόφυγχες, ἀγκυλοχεῖλαι,
 ἐξ ὀρέων ἐλθόντες ἐπ' ὀρνίθεσσι θορῶσιν·
 ταὶ μὲν τ' ἐν πεδίῳ νέφεα πτώσσουσαι ἵενται,
 325 οἱ δέ τε τὰς ὀλέκουσιν ἐπάλμενοι, οὐδέ τις ἀλκή
 γίγνεται οὐδὲ φυγὴ· χαίρουσι δέ τ' ἀνέρες ἄγρη·
 ὡς ἄρα τοι μνηστῆρας ἐπεσσύμενοι κατὰ δῶμα
 τύπτον ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὠρνυτ' αἰεϊκῆς,
 κράτων τυπτομένων· δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θύεν.
 330 Λειώδης δ' Ὀδυσῆος ἐπεσσύμενος λάβε γούναυν

Eorum alius quidem postem bene-fundatæ domus
 percussit, alius autem januam firmiter aptatam;
 alius vero parieti fraxinea-hasta incidit ære-gravis.
 Ac postquam hastas evitaverunt procorum,
 his sermonem exorsus-est audens divinus Ulysses:
 O amici, jam quidem ego dixerim et nobis,
 procorum in turbam ut-jaculemur, qui cupiunt
 nos interficere, præter priora mala.

Sic dixit; hi autem omnes jaculati-sunt acutas hastas,
 ex-adverso collimantes: Demoptoleum quidem Ulysses,
 Euryaden autem Telemachus, Elatum vero subulcus,
 Pisandrum autem interfecit boum bubulcus vir:
 hi quidem deinde simul omnes mordicus prehenderunt Im-
 mensum solum.] Proci vero recessere domus in-penetræle:
 illi autem irruerunt, et e cadaveribus hastas extraxere.

Rursus vero proci jaculati-sunt acutas hastas,
 connixi: illa vero pleraque irrita reddidit Minerva.
 Eorum alius quidem postem bene-fundatæ domus
 percussit, alius autem januam firmiter aptatam;
 alius vero parieti fraxinea-hasta incidit ære-gravis.
 Amphimedon autem Telemacho percussit manum ad carpum
 strictim, extremamque pellem læsit æs.
 Ctesippus vero Eumæo super scutum hasta longa
 humerum perstrinxit; ea autem supervolavit, ceciditque hu-
 mi.] Illi vero-ex-altera-parte circa Ulyssem prudentem, ver-
 sutum,] procorum in turbam jaculati-sunt acutas hastas.
 Tunc autem Eurydamantem ferit urbium-vastator Ulysses,
 Amphimedontem Telemachus, Polybum vero subulcus;
 Ctesippum autem deinde boum bubulcus vir
 percussit ad pectus; et super eo-glorians ipsum allocutus-est:

O Polytherside, conviciorum-amans, nunquam omnino
 obsequens stultitiæ magnifice loquere, sed diis
 sermonem committe: quoniam multo potentiores sunt.
 Hoc tibi pro pede esto hospitale-munus, quem quondam de-
 disti] deo-pari Ulyssi, per domum vaganti.

Dixit boum camurorum bubulcus: at Ulysses
 vulneravit Damastoriden cominus hasta longa:
 Telemachus autem Euenoriden Liocritum vulneravit
 hasta medio ventre, penitusque æs transegit:
 cecidit vero is pronus, terramque feriit tota fronte.
 Tunc demum Minerva mortalibus-exitiosam ægidem sustulit
 alte ex fastigio: eorum autem mentes perterritæ-sunt.
 Hique trepidabant per domum, boves tanquam armentales;
 quas quidem pernix asilus adortus agitavit
 tempore in verno, quando dies longi sunt.
 Illi autem, sicut vultures curvis-unguibus, aduncis-rostris,
 ex montibus profecti avibus insiliunt;
 hæc quidem in campo retia timentes volitant,
 illi autem eas perdunt insilientes; neque ulla resistendi-facul-
 tas] sit, neque effugium; gaudent autem et viri ea captura:
 sic igitur hi procos irruentes per domum
 feriebant quaque-versum; illorum autem gemitus oriebatur
 fœdus,]capitibus percussis:pavimentum vero lotum sanguine
 undabat.] Liodes autem Ulyssis advolans prehendit genua,

καί μιν λισσόμενος ἔπεια πτερόεντα προσήυδα·
 Γουνούμαι σ', Ὀδυσσεύ· σὺ δέ μ' αἶδω καί μ' ἐλέτ-
 ου γάρ πῶς τινά γ' ἔμιν γυναικῶν ἐν μεγάροισιν [σὺν
 εἰπεῖν οὐδέ τι βέβαι' ἀτάσθαλον· ἀλλὰ καὶ ἄλλους
 315 πᾶσιν μνηστῆρας, ὅτις τοιαῦτά γε βέβηκε.
 Ἀλλὰ μὴ οὐκ οἰσίντο κακῶν ἀπο χεῖρας ἔρσεσθαι
 τῷ καὶ ἀτασθαλίῃσιν ἀεικέα πότμον ἐπέσπον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ μετὰ τοῖσι θυοκῶος, οὐδὲν ἔοργῆς,
 καίσομαι· ὥς οὐκ ἔστι γάρ τις μετόπισθ' εὐεργέων.
 320 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 εῖ μὲν δὴ μετὰ τοῖσι θυοκῶος εὖ γεαι εἶναι, [σεύς
 πολλάκι πῶς μέλλεις ἀρήμεναι ἐν μεγάροισιν
 τῆλ' οἱ ἐμοὶ νόστοιο τέλος γλυκεροῖο γενέσθαι,
 σοὶ δ' ἄλογόν τε φίλην σπείσθαι καὶ τέκνα τεκέσθαι·
 325 τῷ οὐκ ἂν θάνατόν γε δυσηλεγέα προσύγοισθα.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἕϊρος εἰλετο χειρὶ παγείῃ
 καίμενον, δ' ῥ' Ἀγέλαος ἀποπροέηκε χαμᾶζε
 κτεινόμενος· τῷ τόνγε κατ' αὐρῆνα μέσσον ἔλασεν·
 φβεγγομένου δ' ἄρα τοῦ-γε κάρη κονίησιν ἐμείχθη.
 330 Τερπιάδης δέ τ' αἰοῖδος ἀλύσκανε Κῆρα μέλαιναν,
 Φήμιος, δ' ῥ' ἦειδε μετὰ μνηστῆρων ἀνάγκη.
 Ἔστη δ', ἐν χεῖρσιν ἔχων φόρμιγγα λίγειαν,
 ἄγχι παρ' ὀρσοθύρῃν· δίχα δὲ φρεσὶ μερμήριζεν,
 ἥ ἔκδ' ὅς μεγαροῖο Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμῶν
 335 ἔρκελ' οἴοιτο τετυγμένον, ἐνθ' ἄρα πολλὰ
 Λαέρτης Ὀδυσσεὺς τε βοῶν ἐπὶ μηρὶ ἔκαιον·
 ἢ γούνων λίσσοιτο προσαιζίας Ὀδυσῆα.
 Ὡδε δὲ οἱ φρονέοντι δόασσάτο κέρδιον εἶναι,
 γούνων ἄψασθαι Λαερτιάδην Ὀδυσῆος.
 340 Ἦτοι δ' φόρμιγγα γλαυρυρὴν κατέθηκε χαμᾶζε,
 μεσσηγὺς χρητῆρος ἰδὲ ὀρόνον ἀργυροῦλου·
 αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσαιζίας λάβε γούνων
 καί μιν λισσόμενος ἔπεια πτερόεντα προσήυδα· [σὺν
 Γουνούμαι σ', Ὀδυσσεύ· σὺ δέ μ' αἶδω καί μ' ἐλέτ-
 345 αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄργος ἔσσεσθαι, εἰ κεν αἰοῖδ' ὄν
 πέφνης, ὅστις θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν αἰείδω.
 Αὐτοδίδακτος δ' εἰμὶ· θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἶμας
 παντοίας ἐνέφυσεν· ἰοικα δέ τοι παραεῖδεν
 ὅστις θεῶν· τῷ μὴ με λιλαίεο δειροτομήσαι.
 350 Καί κεν Τηλέμαχος τάδε γ' εἶποι, σὸς φίλος υἱός,
 ὥς ἐγὼ οὔτι ἐκὼν ἐς σὸν δόμον οὐδὲ γατίζωιν
 πωλεύμην μνηστῆρσιν αἰεσόμενος μετὰ δαίτας·
 ἀλλὰ πολλὸν πλόονας καὶ κρείσσονες ἦγον ἀνάγκη.
 Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἤκουσ' ἱερῆ ἱς Τηλεμάχιοι,
 355 αἴψα δ' ἔδ' ὃν πατέρα προσεφώνεον ἐγγὺς ἑόντα·
 Ἴσχεο μηδὲ τι τοῦτον ἀνατίον οὔτ' αὖτε χαλκῶν·
 καὶ κήρυκα Μέδοντα σάωσομεν, ὅστις μευ αἰεὶ
 οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ κηδέσκετο, παῖδός ἑόντος·
 εἰ δὴ μὴ μιν ἔπεφνε Φιλοτίοις ἡδὲ συβώτῃς,
 360 ἢ σοὶ ἀντεβόλησεν, δρινομένῳ κατὰ δῶμα.
 Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἤκουσε Μέδων, πεπνυμένα εἰδώς·
 πεπτηγὼς γὰρ ἔκειτο ὑπὸ ὀρόνον, ἀμφὶ δὲ δέρμα
 ἔστο βοδὸς νεόδαρτον, ἀλύσκων Κῆρα μέλαιναν.
 Αἴψα δ' ἀπὸ ὀρόνου ὤρτο, οὕτως δ' ἀπέδυνε βοεῖν·

et ipsum precans verbis alatis allocutus est :

Supplex-oro te, Ulysse; tu vero me respice et mei miserere :
 nunquam enim cuiquam dico *me* mulierum in ardebis
 dixisse neque aliquid fecisse iniquum : sed et alios
 compecebam procos, quicumque talia quidem faceret.
 Sed mihi non paruerunt, a malis manus ut abstinerent :
 quare et ob-iniquitates sævum fatum consecuti sunt.
 At ego inter hos haruspex, nihil qui-patravi,
 jacebo : nam non est gratia in-posterum benefactorum.

Hunc autem torve intuitus allocutus est ingeniosus Ulyssetes :
 si quidem jam inter hos haruspiciem profiteris *te* esse,
 sæpe sere debes precatus-esse in ardebis,
 longe mihi redditus finem dulcis fieri,
 tibi autem uxoremque caram accedere, et filios parere :
 quare non mortem tu inexorabilem effugies.

Sic igitur locutus, ense cepit manu robusta
 jacentem, quem Agelaus abjecerat humi
 quom-interficeretur ; eo hunc ad cervicem mediam ferit :
 loquentis vero adhuc ejus caput pulveribus mixtum est.

Terpiades autem cantor declinavit fatum atrum,
 Phemius ; qui canebat inter procos necessitate.
 Stetit autem, in manibus tenens citharam argutam,
 prope ad posticam : bifariam vero mente deliberabat ;
 utrum egressus domo, Jovis magni ad aram
 domestici sederet fabrefactam, ubi multa
 Laertes Ulyssetesque boum femora comburebant ;
 an genibus-prehensis precaretur aggressus Ulyssem.
 Sic autem ei cogitanti visum est utilius esse,
 genua prehendere Laertiadæ Ulyssis.
 Nempe ille citharam cavam deposuit humi
 medio inter craterem et sellam argenteis-clavis distinctam :
 ipse autem demum Ulyssem aggressus prehendit genua,
 et ipsum precans verbis alatis allocutus est :

Supplex-oro te, Ulysse ; tu vero me respice, et mei mise-
 rere :] ipsi tibi in-posterum dolor erit, si cantorem
 interfeceris, qui diis et hominibus cano.
 Ex-me-ipso-doctus sum ; deus vero mihi in mente cantus
 omnigenos iniecit ; aptus-sum autem tibi accinere
 tanquam deo : quare ne me cupias obtruncare.
 Et Telemachus hæc utique dixerit, tuus dilectus filius,
 quod ego neutiquam lubens in tuam domum, neque indigens,
 veniebam proci cantaturus inter convivia ;
 sed multo plures et potentiores ducebant *me* necessitate.

Sic dixit : eum autem audivit sacra vis Telemachi ;
 statimque suum patrem alloquebatur prope stantem :

Contine-te, neu quicquam hunc insontem vulnera are :
 etiam præconem Medontem servabimus, qui me semper
 domo in nostra curabat, puer dum-eram :
 si jam non ipsum interfecerit Philoetius, vel subulcus,
 vel tibi is occurrerit, ruenti per domum.

Sic dixit : eum vero audivit Medon, prudentia sciens :
 stratus enim jacebat sub solio, circum autem pellem
 indutus-erat bovis recens-excoriati, vitans fatum atrum.
 Statim vero a-solo surrexit, citoque exiit bubulam *pellem* ;

365 Τηλέμαχον δ' ἄρ' ἔπειτα προσάϊζας λάβε γούνων
καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

ὦ φίλ', ἐγὼ μὲν δδ' εἰμὶ· σὺ δ' ἴσχειο· εἰπέ δὲ πατρί,
μή με περισσθενέων δηλήσεται ὁδεῖ χαλκῷ,
ἀνδρῶν μνηστῆρων κεχλωμένους, οἳ οἱ ἔκειρον
370 κτήματ' ἐνὶ μεγάροις, σὲ δὲ νήπιοι οὐδὲν ἔτιον.

Τὸν δ' ἐπιμειδίσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
θάρσει, ἐπειδὴ σ' οὗτος ἐρύσσατο καὶ ἐσάωσεν,
ᾧ γὰρ γυνὴ κατὰ θυμὸν, ἀτὰρ εἵπησθα καὶ ἄλλω,
ὥς κακοεργῆς εὐεργεσίῃ μέγ' ἀμείνων.

375 Ἄλλ' ἐξελθόντες μεγάρων ἔζεσθε θύραζε
ἐκ φόνου εἰς αὐλήν, σὺ τε καὶ πολύφημος αἰδοῖς,
ᾧ γὰρ ἂν ἐγὼ κατὰ δῶμα πονήσομαι, δτεοὶ με γρή.

ὣς φάτο· τῷ δ' ἔξω βήτην μεγάροιο κίοντες,
ἐξέστην δ' ἄρα τῷγε Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμὸν,
380 πάντοσε παπταίνοντες, φόνον ποτιδεγμένω αἰεῖ.

Πάπτηνεν δ' Ὀδυσσεύς καθ' ἓν δόμον, εἴ τις ἐτ' ἀν-
ζωὸς ὑποκλοπέοιτο, ἀλύσκων Κῆρα μέλαιναν. [δρῶν
τοὺς δὲ ἶδεν μάλα πάντας ἐν αἵματι καὶ κονίῃσιν
πεπτεωτάς πολλούς· ὥς τ' ἰχθύας, οὓς θ' ἄλιπες
385 κοῖλον ἐς αἰγιαλὸν πολλῆς ἔκτοσθε θάλασσης
δικτύω· ἐξέρυσαν πολυωπῶ· οἳ δέ τε πάντες
κύμαθ' ἄλδος ποθέοντες ἐπὶ ψαμάθοισι κέχυνται,
τῶν μὲν τ' Ἥλιος φάεθων ἐξείλετο θυμὸν·
ὥς τότε ἄρα μνηστῆρες ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο.

390 Ἀὖ τότε Τηλέμαχον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Τηλέμαχ', εἰ δ', ἄγε μοι κάλεσον τροφὸν Εὐρύ-
δωρα ἔπος εἰπῶμι, τό μοι καταθύμιόν ἐστιν. [κλειαν,

ὣς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπεπεῖθετο πατρί·
κινήσας δὲ θύρην προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·

395 Δεῦρο δὴ ὄροσ, γρηῷ παλαιγενές, ἤτε γυναικῶν
δμῶων σκοπὸς ἐσσι κατὰ μέγαρ' ἡμετεράων·
ἔργεο· κικλήσκει σε πατὴρ ἑμὸς, ᾧ γὰρ τι εἶπη.

ὣς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
ὦξεν δὲ θύρας μεγάρων εὐναιετασάντων,

400 βῆ δ' ἱμεν· αὐτὰρ Τηλέμαχος πρόσθ' ἡγεμόνευεν.
Εὐρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα μετὰ κταμένοισι νέκυσιν,
αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον· ὥς τε λέοντα,
ὃς βρά τε βεβρωκὼς βοὸς ἔργεται ἀγρυλίοιο·
πᾶν δ' ἄρα οἱ στήθος τε παρήϊά τ' ἀμφοτέρωθεν

405 αἵματόεντα πέλει· δεινὸς δ' εἰς ὦπα ἰδέσθαι·
ὥς Ὀδυσσεύς πεπλάκτο πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεν.
Ἦ δ' ὥς οὖν νέκυάς τε καὶ ἀσπετον εἰσίδεν αἶμα,
ἴθυσέν ῥ' ὀλοούζαι, ἐπεὶ μέγα εἰσίδεν ἔργον·
ἀλλ' Ὀδυσσεύς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένην περ·

410 καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
ἔν θυμῷ, γρηῷ, χαίρε καὶ ἴσχειο μὴ δ' ὀλόυζε·
οὐ γὰρ ὅστις, κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάσθαι.
τοῖς δὲ μοῖρ' ἐδάμασσε θεῶν καὶ σχέτλια ἔργα·
οὔτινα γὰρ τίεσκον ἐπιγρονίην ἀνθρώπων,

415 οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ὅτις σφέας εἰσαρπύκοιτο·
τῷ καὶ ἀτασθαλίῃσιν ἀεικέα πότμον ἐπέσπον.
Ἄλλ' ἄγε μοι σὺ γυναῖκας ἐνὶ μεγάροις κατάλεξον,
αἳ τέ μ' ἀτιμάζουσι καὶ αἳ νηληϊεῖς εἰσίν.

Telemachum autem deinde aggressusprehendit genua,
et ipsum precans verbis alatis allocutus est:

O care, ego quidem hic sum: tu vero contine-te; dic autem patri,] ne me ferociens lædat acuto ære,
de-viris procis iratus, qui ei attondebant
possessiones in ædibus; te autem stulti nihil honorabant.

Hunc vero subridens allocutus est ingeniosus Ulysses:
bono-esto-animo, quandoquidem te hic liberavit et servavit;
ut noscas ipse in animo, sed dicas etiam alii,
quod malefico beneficium est longe melius.

Sed egressi ex-ædibus, sedete foris
extra cædem in aula; tuque et valde-celebris cantor,
dum ego per domum operatus-fuero, quodcunque me oportet.

Sic dixit: hi autem exiverunt domo profecti,
sedebantque proinde Jovis magni ad aram;
undique circumspectantes, cædem expectantes semper.

Circumspectavit vero Ulysses per suam domum, si quis
adhuc virorum] vivus surriperet-se, vitans fatum atrum.
Illos autem vidit prorsus omnes in sanguine et pulveribus
collapsos multos; sicut pisces, quos-quidem piscatores
cavum in litus, canum extra mare,
reti extraxerunt multiforo; hi vero omnes
undas maris desiderantes in arenis fusi-sunt,
et horum quidem Sol lucens abstulit animam:
sic tunc proci super alios-alii fusi-erant.

Tum demum Telemachum allocutus est ingeniosus Ulysses:

Telemache, eia age, mihi advoca nutricem Eurycleam:
ut verbum ei dicam, quod mihi in-animo est.

Sic dixit: Telemachus vero dilecto obediit patri;
motaque janua allocutus est nutricem Eurycleam:

Huc jam move-te, anus antiqua, quæ mulierum
fanularum inspectrix es in ædibus nostris:
veni; vocat te pater meus, ut aliquid tibi dicat.

Sic igitur locutus est: illi autem non-evolvit verbum.

Aperuit vero fores ædium habitantibus-commodarum,
profectaque est ire: at Telemachus ante præibat.

Invenit deinde Ulyssem inter cæsa cadavera,
sanguine et pulvere inquinatum: tanquam leonem,
qui quidem pastus de-bove venit agresti;
totum autem ei pectusque, genæque utrinque
cruentatæ sunt; terribilis vero est in vultum aspectu:
sic Ulysses inquinatus-erat pedibus et manibus superne.
Illa autem ubi cadaveraque et immensum in-spectit sanguinem,
impetum-cepit ululandi, quoniam magnum vidit opus:
sed Ulysses colibuit et retinuit, cupientem licet;
et ipsam compellans verbis alatis allocutus est:

In animo, anus, gaude, et te-contine, neu ulula:
non est fas, interfectis super viris gloriari.

Hosce vero fatum domuit deorum et ipsorum iniqua opera:
neminem enim honorabant terrestrium hominum,
non malum, nec bonum quidem, quicumque ad-ipsos perve-
niret:] quare et ob-insolentiam fedam mortem assecuti-sunt.

Sed age, mihi tu mulieres in ædibus recense,
et quæ me parum-honorant, et quæ culpæ-expertes sunt.

- Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 420 τοιγάρ ἐγώ τοι, τέκνον, ἀληθεῖην καταλέξω.
 Πεντήκοντά τοί εἰσιν ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες
 δμῶαι, τὰς μὲν τ' ἔργα διδάζαμεν ἐργάζεσθαι,
 εἰριά τε ξαίνειν καὶ δουλοσύνης ἀνέχεσθαι·
 τῶν δώδεκα πᾶσαι ἀναιδείης ἐπέβησαν,
 425 οὐτ' ἐμὲ τίουσαι οὐτ' αὐτὴν Πηνελόπειαν.
 Τηλέμαχος δὲ νέον μὲν ἀέζετο, οὐδὲ ἔ μήτηρ
 σημαίνειν εἶσκεν ἐπὶ δμῶῃσι γυναῖξιν.
 Ἄλλ' ἄγ', ἐγὼν ἀναβῆσ' ὑπερώϊα σιγαλόντα
 εἶπω σὴ ἀλόχῃ, τῇ τις θεὸς ὕπνον ἐπῴρσεν. [σεύς·
 430 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 μήτωρ τήνδ' ἐπέειρε· σὺ δ' ἐνθάδε εἰπὲ γυναῖξιν
 ἐλλόμεν, αἵ περ πρόσθεν αἰεκέα μηχανούνωντο.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 ἀγγελέουσα γυναῖξιν καὶ δτρυνούουσα νέεσθαι.
 435 Αὐτὰρ ὁ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἦδ' ἐσθλὴν
 εἰς ἑ καλεσσάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄρχετε νῦν νέκυας φορέειν καὶ ἀνωχθε γυναῖκας·
 αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους περικαλλέας ἦδ' ἐτραπέζας
 ὕδατι καὶ σπόγγοισι πολυτρήτοισι καθαίρειν.
 440 Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ πάντα δόμον κατακοσμήσῃσθε,
 δμῶας ἐξαγαγόντες ἔυσταθέος μεγάρῳ
 μεσσηγύς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἔρκεος αὐλῆς
 θεινόμεναι ξίφεσιν τανυτήκεσιν, εἰς οἶκε πασέων
 ψυχὰς ἐξαρέλῃσθε καὶ ἐκλεάθοιντ' Ἀφροδίτης,
 445 τὴν ἄρ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ἔχον μίσητοντό τε λάθρη.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δὲ γυναῖκες ἀολλέες ἦλθον ἅπασαι,
 αἶν' ὀλοφυρόμεναι, θαλερόν κατὰ δάκρυ χέουσαι.
 Πρῶτα μὲν οὖν νέκυας φόρον κατατεθνηῶτας,
 καὶ δ' ἄρ' ὑπ' αἰθούσῃ τίθεσαν εὐερχέος αὐλῆς,
 450 ἀλλήλησιν ἐρείδουσαι· σήμεινε δ' Ὀδυσσεύς,
 αὐτὸς ἐπισπέρχων· τὰ δ' ἐκφόρεον καὶ ἀνάγκη.
 Αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους περικαλλέας ἦδ' ἐτραπέζας
 ὕδατι καὶ σπόγγοισι πολυτρήτοισι καθαιρον.
 Αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος ἦδ' ἐσθλὴς
 455 λίστροισιν δάπεδον πύκα ποιητοῖο δόμοιο
 ξύον· τὰ δ' ἐφόρεον δμῶαι, τίθεσαν δὲ θύραζε.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πᾶν μέγαρον διεκοσμήσαντο,
 δμῶας δ' ἐξαγαγόντες ἔυσταθέος μεγάρῳ
 μεσσηγύς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἔρκεος αὐλῆς
 460 εἴλεον ἐν στείνει, ὅθεν οὐπὼς ἦεν ἀλύξαι.
 Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχ' ἀγορεύειν·
 Μὴ μὲν δὴ καθάρῳ θανάτῳ ἀπὸ θυμὸν ἐλοῦμην
 τῶν, αἱ δὲ ἐμῇ κεφαλῇ κατ' ὀνείδεα χεῦαν
 μητέρῃ θ' ἡμετέρῃ παρὰ τε μνηστῆρσιν ἱαυον.
 465 Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ πείσμα νῆος κυανοπύρροιο
 κλονὸς ἐξάψας μεγάλης περιβάλλε θόλοιο,
 ὑφός' ἐπεντανύσας, μή τις ποσὶν οὐδας ἴκοιτο.
 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἡ χίχλαι τανυσίπτεροι ἦε πέλειαι
 ἔρκει ἐνιπλήξωσι, τό ὅ' ἐσθίκει ἐνὶ ὄαμνῳ,
 470 αὐλὴν ἐξείμεναι, στυγερὸς δ' ὑπεδέξατο κοῖτος·
 ὥς αἶγ' ἐξείης κεφαλὰς ἔχον, ἀμφὶ δὲ πάσαις
 δειρῇσι βρόχοι ἦσαν, ὅπως οἰκτιτὰ θάνοιν·

Illum autem rursus allocuta est dilecta nutrix Euryclca :
 enimvero ego tibi, fili, veritatem declarabo.
 Quinquaginta tibi sunt in adibus mulieres
 famulae, quas quidem opera docuimus operari,
 lanasque carpere, et servitutem sustinere :
 harum duodecim omnes ad-impudentiam processerunt,
 nec me honorantes, neque ipsam Penelopen.
 Telemachus vero recens quidem adolescebat, neque ipsum
 mater] imperare sinebat famulis mulieribus.
 Sed age, ego consenso cornaculo splendido,
 dicam tuæ uxori, cui aliquis deus somnum immisit.

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 nondum eam excita ; tu vero huc dic mulieribus
 ut-veniant, quæ-quidem antea indigna machinabantur.

Sic igitur dixit ; anus autem per domum *transiens* exivit,
 nuntiatura mulieribus, et hortatura ut-venirent.

At ille Telemachum et bubulcum ac subulcum,
 ad se vocatos, verbis alatis allocutus est :

Incipite nunc cadavera portare, et jubete *ferre* mulieres,
 ac deinde solia perpulcra, et mensas,
 aqua et spongiis multiforis purgare.

At postquam jam totam domum ordinaveritis,
 famulas eductas e bene-fundata domo,
 medio-inter tholumque et egregium septum aulæ,
 ferite ensibus longa-acie, donec omnium
 animas abstuleritis et oblitæ fuerint Veneris,
 quam sub procis habebant, et *qua* miscebantur clam.

Sic dixit ; ac mulieres confertæ venerunt omnes,
 graviter lamentantes, uberes lacrimas defundentes.
 Primum quidem corpora portabant mortuas ;
 sub porticu vero ponebant bene-septæ aulæ,
 sibi-invicem inaitentes : imperabat autem Ulysses,
 ipse adurgens : illæ vero exportabant etiam necessitate.

Ac deinde solia perpulcra et mensas,
 aqua et spongiis multiforis purgabant.

At Telemachus et bubulcus ac subulcus
 scopis pavementum firmiter structæ domus
 verrebant ; exportabant vero famulae, posueruntque foris.

Ac postquam totam domum ordinarant,
 famulas eductas e-bene-fundata domo,
 medio-inter tholumque et egregium septum aulæ
 cogeant in angusto, unde nullo-modo licebat effugere.
 Ad-hos autem Telemachus prudens incipiebat loqui :

Non quidem jam pura morte animum auferrem
 harum, quæ dudum meo capiti opprobria offuderunt,
 matrique meæ, cumque procis concumbent.

Sic igitur dixit ; et funem navis prora-carulæ-instructæ
 ex-columnna nexum magna tholi, *iis* circumjecit,
 alte extensum, ne-quæ pedibus solum attingeret.
 Sicut autem quando vel turdæ patulis-alis, vel columbæ
 reti impingunt, quod stabat in fruticeto,
 septum intrantes, triste autem eas suscepit cubile :
 sic hæ ordine capita habebant, circum autem omnia
 colla laquei erant, ut miserrime morerentur :

ἥσπαιρον δὲ πόδεςσι μίνυνθ' ἀπὸ οὔτι μάλα δὴν.

Ἴκ' δὲ Μελάνθιον ἦγον ἀνὰ πρόθυρον τε καὶ αὐλήν·
675 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν ῥινάς τε καὶ οὐτὰ νηλεῖ χαλκῷ
τάμνον· μῆδεά τ' ἐξέρυσαν, κυσὶν ὦμα δάσασθαι·
χειράς τ' ἤδ' ἐπὶ πόδας κόπτον, κεκοτητόι θυμῷ.

Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀπονύψαμενοι χειράς τε πόδας τε
εἰς Ὀδυσῆα δόμονδε κίον· τετέλεστο δὲ ἔργον.

480 Αὐτὰρ ὅγε προσέειπε φίλην τροφὸν Εὐρύκλειαν·
Οἷσε θέσιον, γρηῖν, κακῶν ἄκος, οἷσε δέ μοι πῦρ,
ὅφρα θεειώσω μέγαρον· σὺ δὲ Πηνελόπειαν
ἐλθεῖν ἐνθάδ' ἀνωχθὶ σὺν ἀμυγίλοισι γυναιξίν·
πάσας δ' ὄτρυνον διμῶδες κατὰ δῶμα νέεσθαι.

485 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
ναὶ δὴ ταῦτά γε, τέκνον ἐμόν, κατὰ μοῖραν εἵπες·
ἀλλ' ἄγε τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματ' ἐνείκω·
μῆδ' οὕτω βράχεσιν πεπυκασμένους εὐρέας ὤμους
ἔσταθ' ἐνὶ μεγάροισι· νημεσσητὸν δὲ κεν εἴη. [σεύς·

490 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολὺμητις Ὀδυσ-
πῦρ νῦν μοι πρῶτιστον ἐνὶ μεγάροισι γενέσθω.

Ἦς ἔφαθ'· οὐδ' ἀπίθησε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια,
ἤνεικεν δ' ἄρα πῦρ καὶ θήϊον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
εὖ διεθείωσεν μέγαρον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν.

495 Γρηῖς δ' αὖτ' ἀπέβη διὰ δῶματα καλὰ Ὀδυσῆος,
ἀγγελέουσα γυναιξὶ καὶ ὄτρυνέουσα νέεσθαι·
αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι.
Αἱ μὲν ἄρ' ἀμφοτέρωθεν καὶ ἡσπάζοντ' Ὀδυσῆα
καὶ κύνον ἀγαπαζόμεναι κεφαλῇν τε καὶ ὤμους
500 χειράς τ' αἰνῶμεναι· τὸν δὲ γλυκὺς ἤμερος ἦρει
κλαυθμοῦ καὶ στοναχῆς· γίγνωσκε δ' ἄρα φρεσὶ πάσας.

palpitabant vero pedibus paululum, nequaquam valde diu.

Ac Melanthium educebant per vestibulumque et aulam ;
ejus autem naresque et aures sævo ære
abscindebant, genitaliaque evulserunt, canibus cruda discer-
penda ;] manusque et pedes amputabant, irato animo.

Hi quidem deinde ut-sibi-abluerant manusque pedesque ,
ad Ulyssem in-domum ivere ; perfectum-erat autem opus.
Atque hic alloquebatur dilectam nutricem Eurycleam :

Affer thus, anus, malorum medelam, afferque mihi ignem,
ut sufflam domum ; tu autem Penelopen
venire huc jube, cum famulis mulieribus :
omnes vero hortare ancillas per domum, ut-veniant.

Eum vero rursus alloquebatur dilecta nutrix Euryclea :
certe jam hæc , fili mi, apposite dixisti ;
sed age, tibi lænamque tunicamque vestimenta afferam :
neve hoc-modo pannis tectus latos humeros
sta in ædibus ; indignum vero hoc foret.

Eam autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
ignis nunc mihi omnium-primum in ædibus fiat.

Sic dixit : neque inobsequens-fuit cara nutrix Euryclea ;
attulit vero ignem et thus : at Ulysses
bene suffivit ædes et domum et aulam.

Anus autem inde ascendit per ardes pulcras Ulyssis ,
nuntiaturo mulieribus, et hortaturo ut-venirent :
illæ vero iverunt ex domo, facem in manibus tenentes.
Hæque inde circumfundebantur et salutabant Ulyssem ,
et osculabantur ei amplectentes caputque et humeros
manusque prensantes ; illum autem dulce desiderium cepit
fletus et suspirii : cognoscebat vero animo cunctas.

ΟΔΥΣΣΕΙΑ Σ Ψ.

ODYSSEÆ XXIII.

Ὀδυσσέως ὑπὸ Πηνελόπης ἀναγνω-
ρισμός.

Ulysses a Penelope agnitus.

Γρηῖς δ' εἰς ὑπερῷ ἀνεβήσατο καρχαλόωσα,
δεσποίνῃ ἐρέουσα φίλον πόσιν ἐνδον ἔοντα·
γούνατα δ' ἐβρώσαντο, πόδες δ' ὑπερικταίνοντο·
στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον εἵπεν·

5 Ἔγρεο, Πηνελόπεια, φίλον τέκος, ὅφρα ἴδῃαι
ὀφθαλμοῖσι τεοῖσι, τάτ' ἔλδαι ἥματα πάντα·
ἦλθ' Ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἱκάνεται, ὅψ' περ ἔλθων.
Μνηστῆρας δ' ἔκτεινεν ἀγήνορας, οἷτε οἱ οἶκον
κῆδεσκον καὶ κτήματ' ἔδον βιώνοντ' οὐκ ἐπαιδα.

10 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
μαῖα φίλη, μάργην σε θεοὶ θέσαν· οἷτε δύνανται
ἄφρονα ποιῆσαι καὶ ἐπείφρονά περ μάλ' ἔοντα
καὶ τε χαλιφρονέοντα σασφροσύνης ἐπέβησαν·
οἳ σέ περ ἔβλαψαν· πρὶν δὲ φρένας αἰσιμῇ ἦρθα.

15 Τίπτε με λωθεύεις, πολυπενθέα θυμὸν ἔχουσαν,
ταῦτα παρὲς ἐρέουσα καὶ ἐξ ὕπνου μ' ἀνεγείρεις

Anus vero in cœnaculum ascendit exsultans,
hæc dictura dilectum maritum intus esse :
genua autem firmiter-se-movebant, pedesque subsultabant :
stetit vero deinde super caput, et ipsam sermone allocuta-
est :] Surge, Penelope, cara filia, ut videas
oculis tuis, quæ desideras per-dies omnes :
venit Ulysses, et domum advenit, sero licet reversus.
Procos autem interfecit illustres, qui ipsi domum
contristabant et possessiones comedebant violenterque-tra-
ctabant filium.] Illam vero rursus allocuta-est prudens Pe-
nelope :] nutrix cara, insanam te dii reddidere, qui possunt
insipientem facere etiam eum qui vel prudentissimus sit ;
atque alias mentis-impotentem sapientiæ admoverunt :
qui te sane læserunt ; antea autem mente integra eras.
Cur me deludis, pertristem animum habentem,
hæc præter verum dicens, et ex somno me suscitās

- ἡδέος, ὃς μ' ἐπέδθη φιλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας;
οὐ γάρ πω τοιόνδε κατέδραβον, ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς
ὤγχετ' ἐποφόμενος Κακοίλιον οὐκ ὀνομαστὴν.
20 Ἀλλ' ἄγε νῦν κατάρθῃ καὶ ἄψ' ἔρχεο μέγαρόνδε.
Εἰ γάρ τίς μ' ἄλλη γε γυναικῶν, αἱ μοι ἔασιν,
ταῦτ' ἔλθοῦσ' ἤγγειλε καὶ ἐξ ὕπνου ἀνέγειρεν,
τῷ κε τάχα στυγερώς μιν ἐγὼν ἀπέπεμψα νέεσθαι
αὐτὶς ἔσω μέγαρον· σέ δὲ τοῦτό γε γῆρας ὀνήσει.
25 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
οὔτι σε λωθεύω, τέκνον φίλον· ἀλλ' ἐτυμόν τοι
ἦλθ' Ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἰκάνεται, ὥς ἀγορεύω,
ὃ ξείνος, τὸν πάντες ἀτίμουν ἐν μεγάροισιν.
Τηλέμαχος δ' ἄρα μιν πάσαι ᾗδεον ἔνδον ἔοντα,
30 ἀλλὰ σαφροσύνησι νοήματα πατρός ἔκειυθεν,
ὄφρ' ἀνδρῶν τίσαιτο βίην ὑπερηνορέοντων.
Ὡς ἔφαθ'· ἡ δ' ἐχάρη καὶ ἀπὸ λέκτροιο θοοῦσα
γρητὶ περιπλέχθη, βλέφαρόν δ' ἀπὸ δάκρυον ἤκεν·
καὶ μιν φωνήσας' ἔπειτα περὶνέτα προσγύδα·
35 Εἰ δ', ἄγε δὴ μοι, μαῖα φίλη, νημερτὲς ἔνισπε,
εἰ ἐτέον δὴ οἶκον ἰκάνεται, ὥς ἀγορεύεις,
ὅπως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφῆκεν,
μοῦνος ἔων, οἱ δ' αἰὲν ἀλλέες ἔνδον ἔμιμνον.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
40 οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, ἀλλὰ στόνον ὅσον ἄκουον
κτεινομένων· ἡμεῖς δὲ μυχρὶ θαλάμῳ εὐπύκτων
ἤμεθ' ἀνυζόμεναι, στανίδες δ' ἔχον εὖ ἀραρυῖαι·
πρὶν γ' ὅτε δὴ με σὸς υἱὸς ἀπὸ μεγάροιο κάλεσεν
Τηλέμαχος· τὸν γάρ ῥα πατὴρ προέηκε καλέσσαι.
45 Εὐρον ἔπειτ' Ὀδυσῆα μετὰ κταμένοισι νέκυσιν
ἑσταόθ'· οἱ δὲ μιν ἀμφὶ κραταίπεδον οὔδας ἔχοντες
κεῖατ' ἐπ' ἀλλήλοισιν· ἰδοῦσά κε θυμὸν ἰάνθης.
[αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον ὥς τε λόντα.]
Νῦν δ' οἱ μὲν δὴ πάντες ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν
50 ἀόροῖ· αὐτὰρ δ' ὅμα θεοιοῦται περικαλλές,
πῦρ μέγα κειάμενος· σέ δέ με προέηκε καλέσσαι.
Ἀλλ' ἔπειτα, ὅρα σφῶιν εὐφροσύνης ἐπιδῆτον
ἀμφοτέρω φίλον ἦτορ, ἔπειτα κακὰ πολλὰ πέποσθε.
Νῦν δ' ἤδη τόδε μακρὸν ἐξέλωρ ἐκτετέλεσται·
55 ἦλθε μὲν αὐτὸς ζωὸς ἐφέστιος, εὖρε δὲ καὶ σέ
καὶ παῖδ' ἐν μεγάροισι· κακῶς δ' ὅλπερ μιν ἔρεζον
μνηστῆρες, τοὺς πάντας ἐτίσατο ὃ ἐνὶ οἴκῳ.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
μαῖα φίλη, μήπω μέγ' ἐπέυχεο καγχαλῶσα.
60 Οἶσθα γάρ, ὥς κ' ἀσπαστὸς ἐνὶ μεγάροις φανείη
πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί τε καὶ υἱεῖ, τὸν τεκόμεσθα·
ἀλλ' οὐκ ἔσθ' ὅδε μῦθος ἐτήτυμος, ὥς ἀγορεύεις·
ἀλλὰ τις ἀθανάτων κτεῖνε μνηστῆρας ἀγαυοὺς,
ὑβριν ἀγασσάμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα.
65 Οὐτὶνα γὰρ τίεσκον ἐπιχθονίων ἀνδρώπων,
οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ὅτις σφάξας εἰσαφίκοιτο·
τῷ δὲ ἀτασθαλίᾳς ἔπαθον κακόν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
ὤλεσε τηλοῦ νόστον Ἀχαιῖδος, ὤλετο δ' αὐτός.
Τὴν δ' ἡμέιβητ' ἔπειτα φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
70 τέκνον ἔμδον, ποῖόν σε ἔπος ζῦγεν ἔρκος ὁδόντων·

- dulci, qui mihi vinxerat caras palpebras complexus?
nondum enim taliter dormivi, ex quo Ulysses
ivit visurus malum-illum non nominandum.
Sed age nunc descende, et retro vade in-domum.
Si qua enim mihi alia mulierum, quæ mihi sunt,
hæc veniens nuntiasset et ex sommo me suscitasset,
ideo cito graviter ipsam ego dimissem ut-iret
rursus intra aedes : te vero in-hoc quidem senectus juvabit.
Hanc autem rursus allocuta-est dilecta nutrix Euryclea :
nequaquam te deludo, filia cara : sed vere tibi
venit Ulysses, et domum advenit, sicut dico;
ille hospes, quem omnes ignominia-affliciebant in ædibus.
Telemachus vero illum dudum noverat intus esse,
sed per-prudentiam consilia patris occultarat,
ut virorum ulcisceretur violentiam superborum.
Sic dixit : illa autem gavis-a-est, et a lecto exsilien-
s animum complexa-est; a-palpebris vero lacrimam demisit;
et ipsam compellans verbis alatis allocuta-est :
Eia age jam mihi, nutrix dilecta, verum dic,
si vere jam domum venit, ut dicis,
quomodo demum procis impudentibus manus intulerit,
solus quum-esset : hi vero semper frequentes intus manebant.
Illam autem rursus allocuta-est dilecta nutrix Euryclea :
non vidi, non didici, sed gemitum solum audiebam
eorum-qui-interfiebantur : nos vero in-recessu thalamorum
bene-structorum] sedebamus turbatæ; foresque continebant
nos bene-aptæ,] prius quidem quam tandem me tuus filius
e domo vocaret] Telemachus : hunc enim pater emiserat vo-
caturum.] Inveni dein Ulyssem inter cæsa cadavera
stantem; illi vero circa ipsum solidum-pavimentum tenentes,
jacebant super alios-alii : videns tu animo exhilarata-fuisses.
[sanguine et cruore fœdatum, tanquam leonem.]
Nunc hi quidem jam omnes jacent ad atrienses fores
conferri : at ille domum suffit perpulcrum,
igne magno accenso : te vero me emisit ut-vocarem.
Sed sequere, ut vobismet lætitiæ immittatis
ambo carum cor, quoniam mala multa passi-estis.
Nunc vero jam hoc longum desiderium perfectum-est :
venit quidem ipse vivus ad-focum, invenit autem et te
et filium in ædibus; mala vero qui ei faciebant
proci, hos omnes ultus-est sua in domo.
Hanc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
nutrix dilecta, nondum magnopere gloriare exsultans.
Nosti enim quod gratus in domo appareret
omnibus, maxime vero mihiq[ue] et filio, quem genuinus :
sed non est hic sermo verus, sicut dicis :
sed aliquis immortalium interfecit procos illustres,
injuriam eorum indignatus acerbam et mala opera.
Neminem enim honorabant terrestrium hominum,
non malum, nec bonum quidem, quicunque ad-ipsos perve-
nisset :] ideo ob iniquitates passi-sunt malum : at Ulysses
perdidit reditum longe ab-Achala, periitq[ue] ipse.
Ei autem respondit deinde dilecta nutrix Euryclea :
filia mea, quale tibi verbum fugit ex septo dentium :

ἢ πόσιν, ἔνδον ἰόντα παρ' ἐσχάρῃ, οὔ ποτ' ἐφρηθα
οἰκαδ' ἐλευσεσθαι· θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἄπιστος.
Ἄλλ' ἄγε τοι καὶ σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλο τι εἰπω,
οὐλήν, τήν ποτέ μιν σὺς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι·
75 τὴν ἀπονίζουσα φρασάμην· ἔβελον δέ σοι αὐτῇ
εἰπέμεν· ἀλλὰ με κείνος ἑλὼν ἐπὶ μάστχα χερσὶν
οὐκ ἔα εἰπέμεναι, πολυῖδρείησι νόοιο.
Ἄλλ' ἔπευ· αὐτὰρ ἐγὼν ἐμέθεν περιδώσομαι αὐτῆς,
αἶ κέν σ' ἐξαπάφω, κτεῖναι μ' οἰκτίστω ὀλέθρῳ.
80 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια·
μαῖα φίλη, χαλεπὸν σε θεῶν αἰεγενεστάων
δῆνεα εἴρυσθαι, μάλα περ πολυῖδριν ἐούσαν.
Ἄλλ' ἐμπης ἴομεν μετὰ παῖδ' ἐμὸν, ὅρρα ἴδωμαι
ἄνδρας μνηστῆρας τεθνηότας, ἧδ' ὃς ἐπεφνεν.
85 Ὡς φαιμένη κατέβαιν' ὑπερώϊα· πολλὰ δέ οἱ κῆρ
ὄρμαιν', ἢ ἀπάνευθε φίλον πόσιν ξερεεῖνοι
ἢ παρτοᾶσα κύσειε κάρη καὶ χεῖρε λαβούσα.
Ἥ δ' ἐπεὶ εἰσῆλθεν καὶ ὑπέρβη λαΐνον οὐδὸν,
ἔχετ' ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐναντίον ἐν πυρὸς αὐγῇ,
90 τοίχου τοῦ ἐτέρου· ὃ δ' ἄρα πρὸς κίονα μακρὴν
ῆστο κάτω ὁρώων, ποτιδέγμενος, εἰ τί μιν εἰποι
ἰφθίμη παράκοιτις, ἐπεὶ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν.
Ἥ δ' ἄνευ δὴν ῆστο, τάφος δέ οἱ ῆτορ ἴκανε·
ὄφει δ' ἄλλοτε μέν μιν ἐνωπαδίως ἐξίδεσκεν,
95 ἄλλοτε δ' ἀγνώσασκε, κακὰ χροὶ εἴματα ἔχοντα.
Τηλέμαχος δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Μῆτερ ἐμὴ, δύκυμν' ἀπνηθέα θυμὸν ἔχουσα,
τίφθ' οὕτω πατὴρ νοσφίζεαι, οὐδὲ παρ' αὐτὸν
ἐχομένη μύθοισιν ἀνείρεαι οὐδὲ μεταλλάς;
100 οὐ μέν κ' ἄλλη γ' ὧδε γυνὴ τετληότι θυμῷ
ἄνδρὸς ἀφροσάτῃ, ὃς οἱ κακὰ πολλὰ μογῆσας
ἔλαιο ἐεικοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν·
σοὶ δ' αἰεὶ κραδίη στερεωτέρη ἐστὶ λίθοιο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
105 τέκνον ἐμὸν, θυμὸς μοι ἐνὶ στήθεσσι τεθῆκεν·
οὐδέ τι προσφάσθαι δύναμαι ἔπος οὐδ' ἐρέεσθαι
οὐδ' εἰς ὧπα ιδέσθαι ἐναντίον· εἰ δ' ἔτεδον δὴ
ἔστ' Ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἰκάνεται, ἧ μάλα νῶϊ
γνωσόμεθ' ἀλλήλων καὶ λώϊον· ἐστὶ γὰρ ἡμῖν
110 σῆμα θ', ἃ δὴ καὶ νῶϊ κεκρυμμένα ἴδμεν ἀπ' ἄλλων.
Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς,
αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Τηλέμαχ', ἦτοι μητέρ' ἐνὶ μεγάροισιν ἔασον
πειράζειν ἐμέθεν· τάχα δὲ φράσεται καὶ ἄρειον.
115 Νῦν δ' ὅττι ρυτῶα, κακὰ δὲ χροὶ εἴματα εἴμαι,
τοῦνεκ' ἀτιμάζει· με καὶ οὕτω φησὶ τὸν εἶναι.
Ἥμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ὅχ' ἀρίστα γένηται.
Καὶ γάρ τις θ' ἔνα φῶτα κατακτείνας ἐνὶ δήμῳ,
ᾧ μὴ πολλοὶ ἔωσιν ἀοσηστῆρες ὀπίσσω,
120 φεύγει, πηροῦς τε προλιπὼν καὶ πατρίδα γαῖαν·
ἡμεῖς δ' ἔρμα πολλὸς ἀπέκταμεν, οἳ μέγ' ἀρίστοι
κούρων εἰν' Ἰθάκῃ· τάδε σε φράζεσθαι ἄνωγα.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤνδα·
αὐτὸς ταῦτά γε λεῦσσε, πάτερ φίλε· σὴν γὰρ ἀρίστην

quæ maritum, intus dum-est apud focum, nunquam dicis
domum esse-venturum : animus vero tibi semper incredulus.
Sed age tibi et signum manifestum aliud quoddam dicam,
cicatricem, quam olim ei aper infixit albo dente :
hanc *eum* abluens agnovi ; volebam autem tibi ipsi
dicere : sed me ille prehensam ad os manibus,
non sinebat dicere, persollertiam mentis.
Sed sequere ; atque ego me oppignerabo ipsam,
si te decipiam, ut-interficias me miserrima morte.

Huic autem respondit deinde prudens Penelope :
nutrix cara, difficile est te deorum sempiternorum
consilia cavere, valde licet multarum-rerum-scientem.
Sed omnino eamus ad filium meum, ut videam
viros procos mortuos, atque *eum* qui interfecit eos.

Sic locuta, descendebat e-cœnaculo : multa vero ei cor
agitabat, utrum seorsum dilectum maritum interrogaret,
an astans oscularetur caput et manus prehensas.
Illa vero postquam ingressa-est, et transivit lapideum limen,
sedebat deinde Ulyssi ex-adverso, in ignis splendore,
ad-parietem alterum : ille autem ad columnam longam
sedebat deorsum tuens, exspectans, si quid sibi diceret
eximia uxor, postquam vidit oculis.

Hæc vero tacita diu sedit, stupor vero ei cor invasit :
obtutu autem aliquando quidem *eum* in-oculos aspectabat,
aliquando vero identidem-non-agnoscebat, mala corpore ve-
stimenta habentem.] Telemachus autem *eam* increpabat,
verbumque dixit et elocutus-est :] mater mea, mala-mater,
immitem animum habens,] cur sic a-patre separaris, neque
propter ipsum] sedens, verbis percontaris neque interrogas?
Haud quidem alia utique sic mulier obfirmato animo
a-viro absisteret, qui ei mala multa perpassus
venisset vigesimo anno in patriam terram :
tibi vero semper cor durius est lapide.

Ilum autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
fili mi, animus mihi in pectoribus stupet :
neque aliquod proloqui possum verbum *ad eum*, neque in-
terrogare,] neque in vultum intueri coram. Si autem revera
demum] est Ulysses, et domum venit, certe omnino nos
cognoscemus alter-alterum et melius ; sunt enim nobis
signa, quæ jam et nos abscondita scimus ab aliis.

Sic dixit : subrisit vero audens divinus Ulysses,
statimque Telemachum verbis alatis allocutus-est :

Telemachie, sane matrem in ædibus sine
tentare me ; cito autem cognoscet etiam melius.
Nunc vero, quia sordeo, malaque corpore vestimenta indu-
tus-sum,] ideo despiciatui-habet me, et nondum putat ipsum
esse.] Nos vero consultemus, quo-pacto quam optime fiat.
Etenim aliquis, *etiam* unum virum ubi-interfecerit in populo,
cui non multi sint adjutores pone,
fugit, cognatisque relictis et patria terra :
nos autem columnen urbis interfecimus, qui longe optimi *erant*
juvenum in Ithaca ; ideo te consultare jubeo.

Hunc vero rursus Telemachus prudens contra affatus-est :
ipse hæc sane videas, pater dilecte ; tuum enim optimum

125 μῆτιν ἐπ' ἀνθρώπους φάσ' ἔμμεναι, οὐδέ κε τίς τοι
ἄλλος ἀνὴρ ἐρίσειε καταθνήσκων ἀνθρώπων.
[Ἡμεῖς δ' ἐμμεμαῖότες ἂμ' ἐφόμεθ', οὐδέ τί φημι
ἀλκιῆς δευῆσεσθαι, ὅση δύναιμί γε πάρεσθιν.]

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
130 τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα. [σεύς·
Πρῶτα μὲν ἄρ' λούσασθε καὶ ἀμφιέσασθε χιτῶνας,
δμῳὰς δ' ἐν μεγάροισιν ἀνώγετε εἴμαθ' ἐλίσθαι·
αὐτὰρ θεῖος αἰοῖδός ἔρων φόρμιγγα λίγειαν
ἡμῖν ἡγείσθω φιλοπαίγμονος ὀρχηθμοῖο,
135 ὅν κέν τις φαίη γάμον ἔμμεναι, ἐκτὸς ἀκούων,
ἢ ἂν ὀδὸν στεῖλαιον, ἢ οἱ περὶ ναιετάουσιν·
μὴ πρόσθε κλέος εὐρύ φόνου κατὰ ἄστυ γένηται
ἀνδρῶν μνηστήρων, πρὶν γ' ἡμέας ἐλθέμεν ἔξω
ἀγρὸν ἐς ἡμέτερον πολυδένδρεον· ἔνθα δ' ἔπειτα
140 φρασσόμεθ', ὅττι κε κέρδος Ὀλύμπιος ἐγγυαλίζῃ.
ᾧ ἔφραθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἦδ' ἐπύθοντο.

Πρῶτα μὲν οὖν λούσαντο καὶ ἀμφιέσαντο χιτῶνας·
ἔπλισεν δὲ γυναῖκες· ὁ δ' εἴλετο θεῖος αἰοῖδός
φόρμιγγα γλαφυρήν, ἐν δὲ σφισιν ἤμερον ὥρσεν
145 μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο.
Τοῖσιν δὲ μέγα δῶμα περιστεναχίζετο ποσσὶν
ἀνδρῶν παιζόντων καλλιζώνων τε γυναικῶν.
ᾧ δὲ τις εἶπεσκε, δόμων ἐκτοσθεν ἀκούων·
ἢ ἡ μάλα δὴ τις ἐγγημε πολυμνηστήνῃ βασιλείαν·

150 σχετλίη, οὐδ' ἔτλη πόσιος οὐ κουριδίοιο
εἰρυσθαι μέγα δῶμα διαμπερές, ἕως ἴκοιτο.

ᾧ δ' ἄρα τις εἶπεσκε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν, ὥς ἐτέτυκτο.
Αὐτὰρ Ὀδυσσεῖα μεγάλῃτορα ᾧ ἐνὶ οἴκῳ
Εὐρύνομῃ ταμίῃ λούσεν καὶ χρίσεν εἰλαίῳ·
155 ἂμφι δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν ἦδ' ἐχίτωνά·
αὐτὰρ κακὴ κεφαλῆς χεῖρην πολὺ κάλλος Ἀθήνη
μελίζονα τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· καὶ δὲ κάρητος
οὐλάς ἦκε κόμας, ἱακινθίνῳ ἀνθει ὁμοίας.

ᾧ δ' ὅτε τις χρυσὸν περιγύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ
160 ἴδρις, δὴν Ἡραίστος δέδασεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελεῖει·
ὥς μὲν τῷ περιγύει χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.
Ἐκ δ' ἀσπαίνθου βῆ, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος·
ἂψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ θρόνου, ἐνθεν ἀνέστη,

165 ἀντίον ἦς ἀλόχου, καὶ μιν πρὸς μῦθον εἶπεν·
Δαιμονίη, περὶ σοίγε γυναικῶν θηλυτεράων
κῆρ ἀτέραμνον ἔθικαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες·
οὐ μὲν κ' ἄλλη γ' ὥδε γυνὴ τετλησὶ θυμῷ
ἀνδρὸς ἀφισταίῃ, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μογήσας
170 ἔλοι· εἰκοστῇ ἔτει ἐς πατρίδα γαίαν.

Ἄλλ' ἄγε μοι, μαῖα, στόρεσον λέχος, ὄφρα καὶ αὐτὸς
λῆξομαι· ἢ γὰρ τῇγε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
δαιμόνι, οὐτ' ἄρ' τι μεγαλίζομαι οὐτ' ἀθερίζω
175 οὔτε λίην ἄγαμαι· μάλα δ' εὖ οἶδ', ὅσος ἔσχθα,
ἐξ Ἰθάκης ἐπὶ νηὸς ἰὼν δολιχῆρέτμοιο.
Ἄλλ' ἄγε οἱ στόρεσον πυκινὸν λέχος, Εὐρύκλεια,
ἐκτὸς εὐσταθέος θαλάμου, τὸν ῥ' αὐτὸς ἐποίησεν·

consilium in hominibus dicunt esse, nec quisquam tecum
alias vir contenderit mortalium hominum.

[Nos vero alacres una sequemur; neque omnino puto me
fortitudine defecturum, quanta vis quidem adsit.]

Illum autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
etenim ego dicam, ut mihi videtur esse optimum.

Primum quidem lavamini, et induimini tunicas,
famulasque in ædibus jubete vestimenta sibi-sumere:
ac divinus cantor, habens citharam argutam,
nobis præeat ludicram saltationem,
ut aliquis putet nuptias esse, extra audiens,
vel per viam vadens, vel ex iis qui circum-habitant:
ne prius fama lata cædis per urbem fiat
virorum procorum, quam nos iverimus extra
agrum in nostrum arboribus-abundantem; illic vero postea
consultabimus, quicquid utile Olympius præbuerit.

Sic dixit: illi autem ei omnino auscultarunt ac paruerunt.
Primum igitur lavarunt se, et induerunt sibi tunicas:
ornatæ sunt autem mulieres: ac sumsit divinus cantor
citharam cavam, ipsisque desiderium concitavit
cantusque dulcis, et eximie saltationis.

His vero magna domus personabat pedibus
virorum ludentium, pulcreque-cinctarum mulierum.
Sic autem aliquis dicebat, hæc extra aedes audiens:

Certe omnino jam aliquis duxit multum-ambitam reginam:
improba, nec sustinuit mariti sui, cui-virgo-nupsit,
servare magnam domum perpetuo, donec venisset.

Sic aliquis dicebat; hæc autem non noverunt, quomodo
facta-erant.] At Ulyssem magnanimum sua in domo
Eurynome œconoma lavit et unxit oleo;
circumque ipsum pallium jecit et tunicam:
atque capiti affudit multam pulcritudinem Minerva,
majoremque aspectu fecit et crassiorem; capite autem
crispas demisit comas, hyacinthino flori similes.

Sicut autem quando aliquis aurum circumfundit argento vir
peritus, quem Vulcanus docuerit et Pallas Minerva
artem omnigenam, pulcra vero opera is perficit:
sic quidem huic circumfudit gratiam capiti que et humeris.
E balneo vero is egressus est, corpore immortalibus similis:
iterum autem deinde resedit in solio, unde surrexerat,
ex-adverso suæ uxori, et ipsam sermone allocutus est:

Mirifica, tibi quidem præ mulieribus feminis
cor durissimum fecerunt Olympias domos habentes:
haud quidem alia sic mulier obfirmato animo
a-viro absteret, qui ei mala multa perpessus
venisset vigesimo anno in patriam terram.
Sed age mihi, nutrix, sterne lectum, ut etiam solus
decumbam: profecto enim huic ferreus in præcordiis animus.

Illum autem rursus allocuta est prudens Penelope:
mirifice, nec sane magnopere-me-elfero, nec nihili-habeo,
neque admodum admiror; perquam autem bene novi, qualis
eras,] ex Ithaca in navi proficiscens longis-remis-instructa.
Sed age ei sterne densum lectum, Euryclea,
extra bene-fundatum thalamum, quem ipse fecit:

ἐνθα οἱ ἐκθεῖσαι πυκινὸν λέχος, ἐμβάλετ' εὐνήν,
 180 κῶεα καὶ γλαίνας καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.
 Ὡς ἄρ' ἔφη, πόσιος πειρωμένη· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ὀρθήσας ἄλοχον προσεφώνεε, κέδν' εἰδυῖαν·
 ὦ γύναι, ἡ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγὲς ἔειπας·
 τίς δέ μοι ἄλλοσε θῆκε λέχος; χαλεπὸν δέ κεν εἴη
 185 καὶ μάλ' ἐπισταμένῳ, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν
 ῥηϊδίως ἐθέλων νείη ἄλλη ἐνὶ χώρῃ·
 ἀνδρῶν δ' οὐ κέν τις ζωὸς βροτὸς οὐδὲ μάλ' ἡβῶν,
 ῥεῖα μετοχλίσσειεν· ἐπεὶ μέγα σῆμα τέτυκται
 ἐν λέγῃ ἀσκητῇ· τὸ δ' ἐγὼ κάμουν οὐδὲ τις ἄλλος.
 190 Θάμνος ἔφυ τανυφύλλος ἐλαίης ἔρκεος ἐντός,
 ἀκμηγνός, θαλέθων· πάχετος δ' ἦν ἥϊτε κίων.
 Τῷ δ' ἐγὼ ἀμφιβαλὼν θάλαμον, δέμον, ὅφρ' ἐτέλεσσα
 πυκνήσιν λιθάδεσσι, καὶ εὖ καθύπερθεν ἔρεψα·
 κολλητὰς δ' ἐπέθηκα θύρας, πυκινῶς ἀραρυίας.
 195 Καὶ τότε ἔπειτ' ἀπέκοφα κόμην τανυφύλλου ἐλαίης·
 κορυμνὸν δ' ἐκ ῥίζης προταμῶν ἀμφέξεσα γαλκῷ
 εὖ καὶ ἐπισταμένους καὶ ἐπὶ στάθμῃ ἴθυνα,
 ἔρμιν' ἀσκήσας· τέτρηνα δὲ πάντα τερέτρω.
 Ἐκ δὲ τοῦ ἀρχόμενος λέχος ἔξεον, ὅφρ' ἐτέλεσσα,
 200 δαιδάλων χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἡδ' ἐλέφαντι·
 ἐκ δ' ἐτάνυσσα ἱμάντα βοός, φοίνικι φαεινόν.
 Οὕτω τοι τότε σῆμα πιφανύσκομαι· οὐδὲ τι οἶδα,
 εἴ μοι ἔτ' ἐμπεδόν ἐστι, γύναι, λέχος, ἥ τίς ἤδη
 ἀνδρῶν ἄλλοσε θῆκε, ταμῶν ὑπο πυθμέν' ἐλαίης.
 205 Ὡς φάτο· τῆς δ' αὐτοῦ λυτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 σήματ' ἀναγνούςσης, τὰ οἱ ἐμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς·
 δακρύσασα δ' ἔπειτ' ἰδὺς δρᾶμεν, ἀμφὶ δὲ χεῖρας
 δειρῇ βάλλ' Ὀδυσσῆϊ κάρη δ' ἔκυσ' ἡδὲ προσύδα·
 Μῆ μοι, Ὀδυσσεῦ, σκύζευ, ἔπει τὰ περ ἄλλα μά-
 210 ἀνθρώπων πέπνυσσ'· θεοὶ δ' ὥπαζον οἰζύν, [λίστα
 οἱ νῶϊν ἀγάσαντο παρ' ἀλλήλοισι μένοντες
 ἤβης ταρπῆναι καὶ γῆραος οὐδὲν ἰκέσθαι.
 Αὐτὰρ μὴ νῦν μοι τόδε χῶεο μὴδὲ νεμέσσα,
 οὐνεκά σ' οὐ τὸ πρῶτον, ἔπει ἰδὼν, ὧδ' ἀγάπησα.
 215 Αἰεὶ γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
 ἐρβρίγει, μή τις με βροτῶν ἀπάφοιτ' ἐπέεσσιν
 ἐλθὼν· πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλευούσιν.
 Οὐδέ κεν Ἀργεῖη Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 ἀνδρὶ παρ' ἄλλοδαπῷ ἐμίγη φιλότῃτι καὶ εὐνή,
 220 εἰ ἦδη, δ' μιν αὖτις Ἀρήϊοι υἱὲς Ἀχαιῶν
 ἀξέμεναι οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδ' ἐμελλον.
 Τὴν δ' ἦτοι ῥέξαι θεὸς ὥρορεν ἔργον αἰεκέ·
 τὴν δ' ἄτην οὐ πρόσθεν ἑὸν ἐγκάθετο θυμῷ
 λυγρῇν, ἐξ ἧς πρῶτα καὶ ἡμέας ἵκετο πένθος.
 225 Νῦν δ', ἔπει ἦδη σήματ' ἀριφραδέα κατελέξας
 εὐνῆς ἡμετέρης, ἣν οὐ βροτὸς ἄλλος ὅπως πει,
 ἀλλ' οἶοι, σύ τ' ἐγώ τε καὶ ἀμφίπολος μία μούνη,
 Ἀκτορίς, ἣν μοι δῶκε πατὴρ ἐτι δεῦρο κιοῦση,
 ἣ νῶϊν εἰρυτο θύρας πυκινοῦ θαλάμοιο,
 230 πείθεις δὴ μευ θυμὸν, ἀπηνέα περ μάλ' ἐόντα.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἔτι μάλλον ὕψ' ἤμερον ἦρσε γόοιο·
 κλαῖε δ' ἔχων ἄλοχον θυμαρέα, κέδν' εἰδυῖαν.

illic ei, elato denso lecto, injicite stragula,
 pelles et lanas et vestes-stragulas splendidas.

Sic igitur dixit, maritum tentans; at Ulysses
 indignatus uxorem alloquebatur, honesta scientem :

O mulier, profecto valde hoc verbum acerbum dixisti :
 quis vero mihi alibi posuit lectum? difficile vero esset
 etiam valde scienti, nisi quando deus ipse aggressus
 facile volens poneret alio in loco :

virorum autem haud quisquam vivus mortalis ne valde qui-
 dem pubescens,] facile amoliretur; nam magnum signum fa-
 ctum est] in lecto elaborato : eum autem ego feci, nec quis-
 quam alius.] Arbor erat patulis-frondibus olivæ intra septum,
 vīgens, florescens : crassitudine vero erat tanquam columna.
 Ei autem ego circumdatum thalamum struxi, donec perfeci
 densis lapidibus, et bene desuper texi ;
 conglutinasque imposui fores, firmiter aptatas.

Et tum deinde abscidi comam patulis-frondibus olivæ ;
 truncum vero a radice usque procissum circumdolari ære
 bene et scite, et ad perpendiculum exegi,
 fulcro elaborato ; terebravique omnia terebra.

Ah hoc autem incipiens lectum poliebam, donec perfeci,
 varie-ornans auroque et argento et ebore :
 inde vero extendi pellem bovis, purpura splendidam.

Sic tibi hoc signum dico ; neque omnino scio,
 si mihi adhuc incolumis sit, mulier, lectus, an aliquis jam
 virorum alibi posuerit, succiso fundo olivæ.

Sic dixit : illius vero ibidem soluta-sunt genua et carum cor,
 signa agnoscens, quæ ei accurata dixerat Ulysses :
 lacrimis-fusis autem deinde recta cucurrit, ac manus circa
 collum jaciebat Ulyssi ; caput vero osculata-est et affabatur :

Ne mihi, Ulysse, irascere, quoniam in-alii quidem rebus
 maxime] hominum prudens-eras; dii autem dabant ærumnam,
 qui nobis inviderunt apud nos-invicem manentes
 pubertate fruitos-esse, et senectutis limen attigisse.

At ne nunc mihi ob-hoc irascere, ne indignare,
 quod te non primum, postquam vidi, sic amplexa-sum.

Semper enim mihi animus in pectoribus caris
 horruit, ne-quis me hominum deciperet verbis
 huc profectus ; multi enim malas astutias cogitant.

Neque Argiva Helena, Jove enata,
 viro cum alieno mixta-fuisset amore et cubili,
 si in-animo-habuisset, quod ipsam iterum Mavortii filii Achi-
 vorum] reducturi domum dilectam in patriam erant.

Eam autem profecto ad-patrandum deus instigavit opus indi-
 gnum:] at noxam non ante in-suo deposuit (cognovit) animo
 gravem, ex qua primum et ad-nos venit dolor.

Nunc vero, quandoquidem jam signa manifesta dixisti
 lecti nostri, quem non mortalis alius viderat,
 sed soli tuque egoque, et ancilla una sola
 Actoris, quam mihi dedit pater olim huc proficiscenti,
 quæ nobis custodiebat fores firmi thalami,
 flectis tandem meum animum, durus licet valde sit.

Sic dixit ; illique adhuc magis desiderium excitavit fletus :
 flebat vero tenens uxorem animo-gratam, honesta scientem.

Ὡς δ' ἔτ' ἂν ἀσπασίος γῆ νηγομένοισι φανήη,
 ὦντε Ποσειδάων εὐεργέα νῆ' ἐνὶ πόντῳ
 235 βραίσῃ, ἐπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι πηγῶ·
 παῦροι δ' ἐξέφυγον πολίτης ἄλλος ἡπειρόνδε
 νηγομένοι, πολλὰ δὲ περὶ γροῖ τέτροφεν ἄλμῃ·
 ἀσπασίοι δ' ἐπέβαν γαίης, κακότητα φυγόντες·
 ὡς ἄρα τῇ ἀσπαστὸς ἦν πόσις εἰσορώσῃ·
 240 δειρῆς δ' οὕτω πάμπαν ἀφίετο πῆχες λευκῷ.
 Καὶ νῦ κ' ὀδυρομένοισι φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 εἰ μὴ ἄρ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Νύκτα μὲν ἐν περάτῃ δολιχὴν σχέθεν, Ἥῳ δ' αὖτε
 ῥύσαςτ' ἐπ' Ὀκεανῷ χρυσόβρονον, οὐδ' ἔα ἵππους
 245 ζευγυνσθ' ὠκυπόδας, φάος ἀνθρώποισι φέροντας,
 Λάμπον καὶ Φαέθονθ', οἳ τ' Ἥῳ πῶλοι ἀγούσιν.
 Καὶ τότε ἄρ' ἦν ἀλογον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ γυναῖ, οὐ γάρ πω πάντων ἐπὶ πείρατ' ἀέθλων
 ἦλθομεν, ἀλλ' ἔτ' ὅπισθεν ἀμέτρητος πόνος ἔσται,
 250 πολλὸς καὶ χαλεπός, τὸν ἐμὲ χρεὶ πάντα τελέεσαι.
 Ὡς γάρ μοι ψυχὴ μαντεύσατο Τειρεσίαιο
 ἤματι τῷ, ὅτε δὴ κατέβην δόμον Ἀΐδος εἴσω,
 νόστον ἐταίροισιν διζήμενος ἦδ' ἐμοὶ αὐτῷ.
 Ἄλλ' ἔρχεο, λέκτρονδ' ἵσμεν, γυναῖ, ὄφρα καὶ ἥδη
 255 ὕπνῳ ὑπο γλυκερῷ ταρπόμεθα κοιμηθέντε.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 εὐνὴ μὲν δὴ σοίγε τότ' ἔσσεται, ὀππότε θυμῷ
 σῷ ἐθέλῃς· ἐπεὶ ἄρ' σε θεοὶ ποίησαν ἰκέσθαι
 οἶκον εὐκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.
 260 Ἄλλ' ἐπεὶ ἔρρασθης, καὶ τοι θεὸς ἐμβαλε θυμῷ,
 ἐπ' ἄγε μοι τὸν ἀέθλον· ἐπεὶ καὶ ὅπισθεν, ὦϊω,
 πείσομαι· αὐτίκα δ' ἐστὶ δαήμεναι οὐτὶ χερείον. [σεύς·
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 δαιμόνῃ, τί τ' ἄρ' αὖ με μάλ' ὀτρύνουσα κελεύεις
 265 εἰπέμεν; αὐτὰρ ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ἐπικεύσω.
 Οὐ μὲν τοι θυμὸς κεχαρήσεται· οὐδέ γάρ αὐτὸς
 χαίρω· ἐπεὶ μάλα πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἄνωγεν
 ἔλθειν, ἐν χείρεσσιν ἔχοντ' εὐήρης ἔρετμόν,
 εἰσέκε τοὺς ἀφίκωμαι, οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν
 270 ἀνέρες, οὐδέ θ' ἄλῃσι μεμιγμένον εἶδ' ἀδούσιν·
 οὐδ' ἄρα τοίγ' ἴσασι νέας φοινικοπαρήους
 οὐδ' εὐήρε' ἔρετμᾶ, τά τε περὰ νηυσὶ πέλονται.
 Σῆμα δέ μοι τόδ' εἶπεν ἀριφάδης, οὐδέ σε κεύσω·
 ὀππότε κεν δὴ μοι ξυμβλήμενος ἄλλος δότις
 275 φῆῃ ἀθηρηλογὸν ἔχειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὦμῳ,
 καὶ τότε μ' ἐν γαίῃ πῆξαντ' ἐκέλευεν ἔρετμόν,
 ἔρξανθ' ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἀνακτι,
 ἀρνεῖον ταῦρόν τε συῶν τ' ἐπιβήτορα κάπρον,
 οἶκαδ' ἀποστείχειν ἔρδειν θ' ἱερὰς ἐκατόμβας
 280 ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 πᾶσι μάλ' ἐξέτης θάνατος δέ μοι ἐξ ἄλλος αὐτῷ
 ἀβληγρὸς μάλα τοῖος ἐλευσεται, ὅς κέ με πέφνη
 γῆρα· ὑπο λιπαρῷ ἀρνημένον· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
 ὀλβιοὶ ἔσσονται· τάδε μοι φάτο πάντα τελεῖσθαι.
 285 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 εἰ μὲν δὴ γῆρας γε θεοὶ τελέουσιν ἀρεῖον,

Sicut autem quando grata terra natantibus apparet,
 quorum quidem Neptunus bene-fabricatam navem in ponto
 perdidit, agitatam vento et fluctu vasto;
 pauci yero effugerunt e-cano mari in-terram
 natantes, multaque circa corpus accrevit salsugo;
 læti tamen conscenderunt terram, malo evitato:
 sic ipsi gratus erat maritus intuenti:
 a-collo autem nondum omnino removebat brachia candra.
 Et sane flentibus apparuisset roseis-digitis Aurora,
 nisi utique aliud cogitasset dea cassis-oculis Minerva.
 Noctem quidem in termino longam tenuit, Auroram vero
 retinuit in Oceano aureum-solium-habentem, nec sinebat
 equos] jungere veloces, lumen hominibus ferentes,
 Lampum et Phaethonta, qui Auroram equi vehunt.
 Et tunc suam uxorem allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 O mulier, nondum enim omnium ad fines certaminum
 venimus, sed adhuc in-posterum immensus labor erit,
 multus et difficilis, quem me oportet omnem perficere.
 Sic enim mihi anima vaticinata-est Tiresiæ,
 die illo, quando descendi domum Orci intra,
 reditum sociis querens, et mihi ipsi.
 Sed veni, ad-lectum eamus, uxor, ut jamjam
 somno dulci delectemur, ubi-decubuerimus.
 Eum autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
 cubile quidem demum tibi-sane tunc erit, quando animo
 tuo volueris; quandoquidem te dii fecerunt reducem
 ad-domum bene-ædificatam, et tuam in patriam terram.
 Sed quoniam cogitasti, et tibi deus injecti animo,
 dic, age, mihi hoc certamen; quoniam et postea, puto,
 audiam; statim autem est scire nequaquam pejus.
 Hanc vero respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 mirifica, cur demum me valde exhortans jubes
 dicere? at ego dicam, nec celabo.
 Haud quidem tibi animus gaudebit; neque enim ipse
 gaudeo: quoniam admodum multas me hominum ad urbes
 jussit] proficisci, in manibus habentem fabrefactum remum,
 donec ad-illos pervenerim, qui haud norunt mare,
 viros, nec salibus mixtum cibum edunt:
 nec sane hi norunt naves rubris-proris,
 nec fabrefactos remos, qui-quidem alæ navibus sunt.
 Signum vero mihi hoc dixit manifestum, nec te celabo:
 quando demum mihi obviam-factus alius viator
 dixerit me ventilabrum habere super splendido humero:
 tunc me terræ infixio jussit remo,
 factisque sacris pulcris Neptuno regi,
 ariete, tauroque, suumque initore verre,
 domum abire, facereque sacras hecatombas
 immortalibus diis, qui cælum latum tenent,
 omnibus prorsus ordine: mors autem mihi ex mari ipsi
 lenis admodum talis adveniet, quæ me occidat
 senectute a molli confectum; circum autem populi
 felices erunt: hæc mihi dixit omnia perfectum-iri.
 Illum autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
 si quidem demum senectutem dii perficient meliorem,

ἐλπωρή τοι ἔπειτα κακῶν ὑπάλυξιν ἔσθθαι.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Τόρρα δ' ἄρ' Εὐρυνόμη τε ἰδὲ τροφὸς ἔντυον εὐνήν
 290 ἑσθῆτος μαλακῆς, δαΐδων ὑπο λαμπομενάων.
 Αὐτὰρ ἔπει στόρεσαν πυκινὸν λέγος ἐγκονέουσαι,
 γρηῃς μὲν κείουσα πάλιν οἰκόνδε βεβήκει·
 τοῖσιν δ' Εὐρυνόμη θαλαμηπόλος ἡγεμόνευεν
 ἐρχομένοισι λέγχοδε, δόος μετὰ χερσὶν ἔχουσα·
 295 ἐς θάλαμον δ' ἀγαγοῦσα πάλιν κίεν· οἱ μὲν ἔπειτα
 ἀσπασίοι λέκτροιο παλαίου θεσμὸν ἔκοντο.
 Αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος ἠδὲ συβώτης
 παῦσαν ἄρ' ὀρχηθμοῖο πόδας, παῦσαν δὲ γυναῖκας·
 αὐτοὶ δ' εὐνάζοντο κατὰ μέγαρα σκίοεντα.
 300 Τὼ δ' ἔπει οὖν φιλόττος ἐταρτήτην ἐρατεινῆς,
 τερπέσθην μύθοισι, πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντε·
 ἡ μὲν δσ' ἐν μεγάροισι ἀνέσχετο διὰ γυναϊκῶν,
 ἀνδρῶν μνηστῆρων ἐσορώσ' αἰδῶλον θυμῶν,
 οἱ ἔθεν εἵνεκα πολλὰ, βόας καὶ ἴφια μῆλα,
 305 ἔσφαζον· πολλὸς δὲ πίθων ἡφύσσετο οἶνος.
 Αὐτὰρ ὁ Διογενὴς Ὀδυσσεὺς δσα κῆδ' ἔθηκεν
 ἀνθρώποις δσα τ' αὐτὸς οἴζυσας ἐμύγησεν,
 πάντ' ἔλεγ'· ἡ δ' ἄρ' ἐτέρπετ' ἀκούουσ', οὐδέ οἱ ἔπνος
 πίπτεν ἐπὶ βλεφάροισι πάρος καταλέξαι ἅπαντα.
 310 Ἦρξατο δ', ὡς πρῶτον Κίκονας δάμασ'· αὐτὰρ ἔ-
 ἤλθ' ἐς Λυτοφάγων ἀνδρῶν πείραζαν ἄρουραν [πειτα
 ἡδ' ὅσα Κύκλωψ ἔρξε, καὶ ὡς ἀπετίσατο ποινήν
 ἱφθίμων ἐτάρων, οὓς ἤσθιεν οὐδ' ἐλάειρεν·
 315 καὶ πέμπε' οὐδέ πω αἶσα φίλην ἐς πατρίδ' ἰκίεσθαι
 ἤην, ἀλλὰ μιν αὖτις ἀναπράσασα θύελλα
 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρεν· μεγάλα στενάχοντα·
 ἡδ' ὡς Τηλέπυλον Αἰαιοτρυγονίην ἀφίκανεν,
 οἱ νῆας τ' ὄλεσαν καὶ εὐκνήμιδας ἑταίρους·
 320 [πάντας· Ὀδυσσεὺς δ' ὅλος ἐνέκφυγε νηὶ μελαίνῃ·]
 καὶ Κίρκης κατέλεξε δόλον πολυμηχανίην τε·
 ἡδ' ὡς εἰς Αἶδου δόμον ἤλυθεν εὐρώεντα,
 ψυχῇ χρησόμενος Θηβαίου Τειρεσίαο,
 νηὶ πολυκλήιδι, καὶ εἰσίδε πάντας ἑταίρους
 325 μητέρα θ', ἣ μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἑόντα·
 ἡδ' ὡς Σειρήνων ἀδινάων φθόγγον ἄκουσεν·
 ὥς θ' ἔκετο Πλαγκτὰς πέτραις δεινῇ τε Χάρυβδι
 Σκύλλῃν θ', ἣν οὐ πάποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν·
 ἡδ' ὡς Ἥελίοιο βόας κατέπεφνον ἑταίρους·
 330 ἡδ' ὡς νῆα θοὴν ἔβαλε ψολόεντι κεραυνῷ
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης· ἀπὸ δ' ἐφθίθεν ἐσθλοὶ ἑταῖροι
 πάντες ὁμῶς, αὐτὸς δὲ κακὰς ὑπὸ Κῆρας ἀλυσεν·
 ὥς θ' ἔκετ' Ὠγυγίην νῆσον Νύμφην τε Καλυψώ,
 ἣ δὴ μιν κατέρυκε, λιλαιομένη πόσιν εἶναι,
 335 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, καὶ ἔτρεφεν ἠδὲ ἔφασκεν
 θῆσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἥματα πάντα·
 ἀλλὰ τῷ οὐποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν·
 ἡδ' ὡς ἐς Φαίηκας ἀφίκετο, πολλὰ μογήσας,
 οἱ δὴ μιν πέρι κῆρι θεὸν ὡς τιμήσαντο
 340 καὶ πέμψαν σὺν νηὶ φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,

spes tibi est deinde malorum effugium fore.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Interea vero Eurynomeque et nutrix instruebant lectum veste molli, facibus sub lucentibus.

Ac postquam straverant densum lectum properantes, anus quidem decubitura retro in-domum ivit; illis vero Eurynome cubicularia praeibat euntibus ad-lectum, facem in manibus tenens: in thalamum autem ubi-duxerat, retro ivit; illi quidem deinde lubentes lecti antiqui ritibus accesserunt.

At Telemachus et bubulcus ac subulcus cessare-fecerunt a-saltatione pedes, cessareque-fecere mulieres:] ipsi vero cubabant per aedes umbrasas.

Illi autem postquam amore delectati-sunt desiderabili, delectabantur sermonibus, inter se-invicem confabulantes: illa quidem quanta in aedibus sustinuerat, divina mulierum, virorum procorum inspicies perniciosum cietum, qui sui gratia multa, boves et pingua pecora, mactabant; multum autem ex-doliis hauriebatur vinum. At generosus Ulysses, quantos dolores intulerat hominibus, et quantos ipse arumnis-conflictatus exanclaverat,] omnia dicebat; illa vero delectabatur audiens; neque ei somnus] incidebat palpebris, antequam is enarrasset omnia.

Incepit autem, quomodo primum Ciconas domuit; ac postea] venit in Lotophagorum virorum pinguem terram: et quae Cyclops fecit, et quomodo luit poenam ob-fortes socios, quos comedebat is nec miserabatur: et ut ad Aëolum venit, qui ipsum lubens suscepit, et dimittebat: nondum tamen fatale, dilectam in patriam ut-perveniret,] erat; sed ipsum rursus abreptum procella pontum in piscosum tulit valde gementem: et quomodo Tepeylum Laestrygoniam pervenit, ad Laestrygonas, qui navesque perdidit et bene-ocreatos socios:] [omnes: Ulysses autem solus effugit nave nigra:] et Circes enarravit dolum et varium-artificium; et quomodo Orci domum adiit squalidam, animam consulturus Thebani Tiresiae, navi multis-transtis-instructa; et aspexit omnes socios, matremque, quae ipsum peperit et nutritivum parvulum: et quomodo Sirenum frequentium vocem audiit: quomodoque venit ad Erraticas petras, horrendamque Charibdin,] Scyllamque, quam nondum-unquam illæsi viri effugerunt:] et ut Solis boves interfecerunt socii: et ut navem velocem percussit ardenti fulmine Jupiter altitonans; perieruntque strenui socii, omnes simul: ipse vero mala fata effugit: utque advenit Ogygiam in-insulam, ad Nymphamque Calypso,] quae demum ipsum detinebat, cupiens sibi maritum esse,] in specubus cavis, et alebat, atque dicebat reddituram se eum immortalem et senectutis-expertem dies omnes;] sed ei nunquam animum in pectoribus flectebat: et quomodo ad Phaeacas pervenit, multa perpassus, qui sane ipsum ex animo, deum veluti, honoraverunt, et deduxerunt cum navi dilectam in patriam terram,

χαλκόν τε χρυσόν τε ἄλῃς ἐσθιτὰ τε δόντας.
 Τοῦτ' ἄρα δεύτατον εἶπεν ἔπος, ὅτε οἱ γλυκὺς ὕπνος
 λυσιμελὲς ἐπόρουσε, λύων μελεδήματα θυμοῦ.
 Ἦ δ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 345 ὅππότε δὴ β' Ὀδυσῆα ἐέλπετο ὃν κατὰ θυμὸν
 εὐνῆς ἥς ἀλόχου ταρπήμεναι ἦδὲ καὶ ὕπνου,
 αὐτίκ' ἀπ' Ὀκεανοῦ χρυσόθρονον Ἥριγένειαν
 ὤρσεν, ἴν' ἀνθρώποισι φάος φέροι· ὥρτο δ' Ὀδυσσεὺς
 εὐνῆς ἐκ μαλακῆς, ἀλόχῃ δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν·
 350 ὦ γύναι, ἦδη μὲν πολέων κεκορήμεθ' ἀέθλων
 ἀμφοτέρω· σὺ μὲν ἐνθάδ' ἐμὸν πολυκηδέα νόστον
 κλαίουσ'· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς ἀλγείσι καὶ θεοὶ ἄλλοι
 ἰέμενον πεδάσσκον ἐμῆς ἀπὸ πατρίδος αἴης·
 νῦν δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρω πολυήρατον ἰχόμεθ' εὐνήν,
 355 κτήματα μὲν, τά μοι ἐστί, κομιζέμεν ἐν μεγάροισιν·
 μῆλα δ', ἃ μοι μνηστῆρες ὑπερφιάλοι κατέκειραν,
 πολλὰ μὲν αὐτὸς ἐγὼ λήισσομαι, ἄλλα δ' Ἀχαιοὶ
 δώσουσ', εἰσέκε πάντας ἐνιπλήσωσιν ἐπαύλους.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ πολυδένδρεον ἄγρον ἔπειμι,
 360 ὀφύμενος πατέρ' ἐσθλὸν, ὃ μοι πυκινῶς ἀκάχηται·
 σοὶ δὲ, γύναι, τάδ' ἐπιτέλλω, πινυτὴ περ εἰούσῃ·
 αὐτίκα γὰρ φάτις εἶσιν ἄμ' ἡελίῳ ἀνιόντι
 ἀνδρῶν μνηστῆρων, οὓς ἔκτανον ἐν μεγάροισιν·
 εἰς ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν
 365 ἦσθαι μηδὲ τινα προτιόσσειο μηδ' ἐρέεινε.
 Ἦ ῥα καὶ ἀμφ' ὅμοιοισιν ἐδύσατο τεύχεα καλὰ·
 ὥρσε δὲ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἦδὲ συβώτην,
 πάντας δ' ἔντε' ἄνωγεν Ἀρήϊα χερσὶν ἐλέσθαι.
 Οἱ δέ οἱ οὐκ ἀπίθησαν, ἐθωρήσσοντο δὲ χαλκῷ·
 370 ὥϊξαν δὲ θύρας, ἐκ δ' ἦϊον ἤρχε δ' Ὀδυσσεύς.
 Ἦδη μὲν φάος ἦεν ἐπὶ χθονά· τοὺς δ' ἄρ' Ἀθήνη
 νυκτὶ κατακρύψασα θεῶς ἐξῆγε πόληος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ω.

Σπονδαί.

[Ἐρμῆς δὲ ψυχὰς Κυλλήνιος ἐξεκαλεῖτο
 ἀνδρῶν μνηστῆρων· ἔγχε δὲ ῥάβδον μετὰ χερσὶν
 καλὴν, χρυσεῖην, τῇτ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
 ὣν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·
 5 τῇ β' ἄγε κινήσας· ταὶ δὲ τρίζουσαι ἔποντο.
 Ὡς δ' ὅτε νυκτερίδες μυχρὸν ἄντρον θεσπεσίῳ
 τρίζουσαι ποτέονται, ἐπεὶ κέ τις ἀποπέσῃσιν
 ὀρμαθοῦ ἐκ πέτρης, ἀνά τ' ἀλλήλησιν ἔχονται·
 ὥς αἱ τετριγυῖαι ἄμ' ἦσαν· ἤρχε δ' ἄρα σφιν
 10 Ἐρμείας ἀκάχητα κατ' εὐρύοντα κέλευθα.
 Πᾶρ δ' ἴσαν Ὀκεανοῦ τε ῥοὰς καὶ Λευκάδα πέτρην
 ἦδὲ παρ' Ἡελίοιο πύλας καὶ δῆμον Ὀνειρώων
 ἦσαν· αἶψα δ' ἴκοντο κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
 ἐνθα τε ναλοῦσι ψυχὰι, εἰδωλα καμόντων.

æreque, auroque affatim, vestituque datis.

Hoc sane ultimum dixit verbum, quando eum dulcis somnus membrorum-relaxator invasit, solvens curas animi.

Sed rursus aliud cogitavit dea cæsis-oculis Minerva : quando demum Ulyssem putabat suo in animo concubitu suæ uxoris oblectatum-esse, atque etiam somno : statim ab Oceano in-aureo-solio mane-genitam *Auroram* excitavit, ut hominibus lucem ferret : surrexit vero Ulysses cubili ex molli ; uxori autem *hunc* sermonem mandabat :

O uxor, jam quidem multis satiati-sumus certaminibus ambo : tu quidem hic meum ærumnosum reditum deflens ; at me Jupiter doloribus, et dii alii, properantem detinebant mea a patria terra : nunc vero postquam ambo ad-desiderabile venimus cubile, possessiones quidem, quæ mihi sunt, curato in ædibus ; pecora autem quæ mihi proci superbi consumsere, *pro iis* multa quidem ipse ego prædabor, alia autem Achivi dabunt, donec omnia impleverint stabula. Verum ego quidem ad arboribus-abundantem agrum proficiscar,] visurus patrem eximium, qui mihi multum dolet : tibi autem, uxor, hæc præcipio, prudens licet sis : statim enim fama ibit simul cum sole oriente de-viris prociis, quos interfecit in ædibus : in conaculum ubi-ascenderis, cum famulis mulieribus, sede, neu quenquam respice, neu interroga.

Dixit, et circum humeros induit-sibi arma pulcra : incitavit autem Telemachum et bubulcum ac subulcum, omnesque arma jussit Martia manibus sibi-sumere. Hi vero ei non inobsequentes-fuerunt ; armabant autem se ære ;] et aperuere fores, et exibant : præibat autem Ulysses. Jam quidem lux erat super terram ; illos autem Minerva caligine coopertos cito eduxit ex-urbe.

ODYSSEÆ XXIV.

Libationes.

[Mercurius autem animas Cyllenius evocabat virorum procorum ; habebat vero virgam in manibus pulcram, auream, qua-quidem hominum oculos mulcet, quorum vult ; alios vero et dormientes suscitavit : hac utique ducebat commotas ; illæ vero stridentes sequebantur.] Sicut autem quando vespertilionis in-socessu antri divini] stridentes volant, postquam exciderit aliquis de-serie ex petra ; ac sibi-invicem adhærescunt : sic illæ stridentes una ibant : præibat vero ipsis Mercurius alienus-a-malo, per squalidas vias. Præteribant autem Oceanique fluctus et Leucada petram ; et præter Solis portas, et populum Somniorum, ibant : statimque pervenerunt in herbosum pratrum, ubi habitant animæ, simulacra defunctorum.

15 Εὖρον δὲ ψυχὴν Πηληϊάδω Ἀχιλλῆος
καὶ Πατρόκληος καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
Αἰαντός θ', ὃς ἄριστος ἦν εἰδὸς τε δέμας τε
τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
'Ὡς οἱ μὲν περὶ κείνον διμύλειον· ἀγγίξουσιν δὲ
20 ἦλυθ' ἐπὶ ψυχῇ Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδου
ἀχνυμένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγγέγαθ', ὅσαι ἄμ' αὐτῷ
οἴκῳ ἐν Αἰγίσθοιο θάονον καὶ πότμον ἐπέσπον.
Τὸν προτέρη ψυχῇ προσεφώνεα Πηλεΐωνος·
'Ατρεΐδην, περὶ μὲν σε φάμεν Διὶ τερπικεράνῳ
25 ἀνδρῶν ἥρώων φίλον ἔμμεναι ἤματα πάντα·
οὐνεκα πολλοῖσιν τε καὶ ἰφθίμοισιν ἄνασσε
δήμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅτι πάσχομεν ἄλγε' Ἀχαιοί.
'Ἦ τ' ἄρα καὶ σοὶ πρῶτα παραστήσεσθαι ἔμελλεν
Μοῖρ' ὅλην, τὴν οὕτως ἀλευέται, ὃς κε γένηται.
30 'Ὡς ὄφελος τιμῆς ἀπονήμενος, ἥσπερ ἄνασσε,
δήμῳ ἐνὶ Τρώων θάνατον καὶ πότμον ἐπισπεῖν·
τῷ κέν τοι τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
ἡδὲ κε καὶ σῶ παιδί μέγα κλέος ἦρα' ὀπίσσω·
νῦν δ' ἄρα σ' οἰκτίστω θανάτῳ εἰμαρτο ἄλυναι.
35 Τὸν δ' αὖτε ψυχῇ προσεφώνεεν Ἀτρεΐδου·
ὄλβιε Πηλεὸς υἱέ, θεοῖς ἐπείκελ' Ἀχιλλεῦ,
ὃς ὀάνες ἐν Τροίῃ, ἐκὰς Ἀργεὺς· ἀμφὶ δέ σ' ἄλλοι
κτείνοντο Τρώων καὶ Ἀχαιῶν υἱὲς ἄριστοι,
μαρναμένοι περὶ σείῳ· σὺ δ' ἐν στρωφάλλιγι κόνις
40 κεῖσο μέγας μεγαλωστί, ληλασμένος ἵπποσυνάων.
'Ἡμεῖς δὲ πρόπαν ἤμαρ ἐμαρνάμεθ'· οὐδὲ κε πάμπαν
παυσάμεθα πολέμου, εἰ μὴ Ζεὺς λαίλαπι παῦσεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σ' ἐπὶ νῆας ἐνείκαμεν ἐκ πολέμοιο,
κάτθεμεν ἐν λεχέεσσι, καθήραντες χροὰ καλὸν
45 ὕδατί τε λαρῶν καὶ ἀλείφατι· πολλὰ δέ σ' ἀμφὶ
δάκρυα θερμὰ χέον Δαναοὶ κείροντό τε χαιῖτας.
Μήτηρ δ' ἐξ ἁλὸς ἦλθε σὺν ἀθανάτης Ἀλήθῃσιν,
ἀγγελίης αἴουσα· βοῇ δ' ἐπὶ πόντον ὀρώρει
θεσπεσίῃ· ὑπὸ δὲ τρόμος ἔλλαβε πάντας Ἀχαιούς·
50 καὶ νύ κ' ἀναΐξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας,
εἰ μὴ ἀνὴρ κατέρυκε, παλαιά τε πολλὰ τε εἰδώς,
Νέστωρ, ὃς καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή·
ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
'Ἰσχεσθ', Ἀργεῖοι, μὴ φεύγετε, κοῦροι Ἀχαιῶν·
55 μήτηρ ἐξ ἁλὸς ἦδε σὺν ἀθανάτης Ἀλήθῃσιν
ἔρχεται, οὗ παιδὸς τεθνηότος ἀντίωσα.
'Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔσχοντο φόβου μεγάλου μοι Ἀχαιοί·
ἀμφὶ δέ σ' ἔστησαν κοῦραι ἁλόιο γέροντος,
οἵ τ' ὀλοφυρόμεναι, περὶ δ' ἄμβροτα εἴματα ἔσαν.
60 Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι, ἀμειβόμεναι ὅπῃ καλῇ,
θρήνεον· ἔνθα κεν οὐτὶν' ἀδάκρυτόν γ' ἐνόησας
'Αργεῖων· τοῖον γὰρ ὑπώρορε Μοῦσα λίγεια.
'Ἐπτα δὲ καὶ δέκα μὲν σε ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἡμᾶρ
κλαίονεν, ἀθάνατοι τε θεοὶ θνητοί τ' ἀνθρώποι·
65 ὀκτωκαίδεκάτῃ δ' ἔδομεν πυρὶ, πολλὰ δέ σ' ἀμφὶ
μῆλα κατεκτάνομεν μάλα πίονα καὶ ἐλίκας βοῦς.
Καί το σ' ἐν τ' ἐσθῆτι θεῶν καὶ ἀλείφατα πολλῶν
καὶ μέλιτι γλυκερῶν πολλοὶ δ' ἄρωες Ἀχαιοί

HOMERUS.

Invenere autem animam Pelidae Achillis,
et Patrocli, et eximii Antilochi,
Ajacisque, qui præstantissimus erat specieque corporeque
ceterorum Danaorum, post eximium Peliden.
Sic hi quidem circa illum versabantur : prope vero
advenit anima Agamemnonis Atridae
dolens : circum autem aliae congregatae erant, quoque una
cum-ipso] domo in Aegisthi mortui-sunt, et fatum oppetiere.
Hunc prior anima alloquebatur Pelidae :

Atride, prae ceteris quidem te putabamus Jovi gaudenti-
fulmine] viris heroibus carum esse per-dies omnes,
quoniam multisque et fortibus imperabas
populo in Trojanorum, ubi patiebamur dolores Achivi.
Profecto inde et tibi primum affore decretum erat
fatum perniciosum, quod nemo evitat, qui natus-sit.
Ultimam honore fruitus, quo-quidem imperabas,
populo in Trojanorum mortem et fatum obisses :
ita tibi sepulcrum quidem fecissent universi-Achivi,
atque etiam tuo filio magnam gloriam comparasses in-poste-
rum :] nunc vero te miserrima morte fatale erat corrip-
ti.

Illum autem rursus anima alloquebatur Atridae :
felix Pelei filii, diis assimilis Achille,
qui mortuus-es in Troja, longe ab-Argo ; circum vero te alii
interficiebantur Trojanorum et Achivorum filii optimi,
pugnantes de te : tu autem in vortice pulveris
jacebas ingens ingenti-spatio, oblitus equitationis.
Nos vero toto-die pugnabamus : neque omnino
cessavissimus a-bello, nisi Jupiter turbine nos cessare-fec-
set.] Ac postquam te ad naves portaveramus ex bello,
deposuimus in lectis, purgato corpore pulcro
aquaque calida et unguento ; multas vero te circum
lacrimas calidas fundebant Danaï, tondebantque-sibi crines.
Mater autem ex mari venit cum immortalibus deabus marinis,
nuntium audiens ; clamor vero super mare excitatus-est
immensus ; subitus autem tremor cepit omnes Achivos ;
et jam impetu-facto conscendissent cavae naves,
nisi vir detinuisset, antiquaque multaque sciens,
Nestor, cujus et antea optimum conspicietur consilium :
qui ipsis bene-cupiens concionatus-est, et dixit :

Continete-vos, Argivi ; ne fugite, filii Achivorum :
mater ex mari hæc cum immortalibus deabus marinis,
advenit, suo filio mortuo occursura.

Sic dixit : ac continebant-se a-fuga magnanimi Achivi,
circum vero te steterunt filiae marini senis,
miserabiliter lamentantes, atque immortales vestes tibi in-
duerunt.] Musæ vero novem omnes, alternantes voce pulcra,
te desolebant : tunc neminem sine-lacrimis utique vidisses
Argivorum : tantum enim increbuit Musa arguta.
Septem autem et decem quidem te pariter noctesque et dies
flebamus, immortalesque dii mortalesque homines ;
octava-et-decima autem dedimus igni, multas vero circa te
oves jugulavimus valde pingues, et camuras boves.
Cremabaris autem in vestitu deorum, et unguento multo,
et melle dulci ; multique heroes Achivi

- τεύχεσιν ἐρρώσαντο πυρὴν πέρι χαιομένοιο,
 70 πεῖροι θ' ἱππῆές τε· πολλὰ δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σε φλόξ-ἤνυσεν Ἥφαιστοιο,
 ἤϊθεν δὴ τοι λέγμεν λευκ' ὅστέ, Ἀχιλλεῦ,
 οἶνον ἐν ἀκρήτῳ καὶ ἀλείφατι· δῶκε δὲ μήτηρ
 χρύσεον ἀμφιφορῆα· Διωνύσοιο δὲ δῶρον
 75 φάσκ' ἔμειναι, ἔργον δὲ περικλυτοῦ Ἥφαιστοιο.
 Ἐν τῷ τοι κεῖται λευκ' ὅστέα, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 μίγδα δὲ Πατρόκλοιο Μενοτιάδαο θανόντος·
 χωρὶς δ' Ἀντιλόχοιο· τὸν ἔξοχα τίες ἀπάντων
 τῶν ἄλλων ἐτάρων, μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.
 80 Ἀμφ' αὐτοῖσι δ' ἐπεῖτα μέγαν καὶ ἀμύμονα τύμβον
 χεύσμεν Ἀργείων ἱερὸς στρατὸς αἰγυμνῶν
 ἀκτῇ ἐπὶ προύχουσῃ, ἐπὶ πλατείῃ Ἑλλήσποντῳ·
 ὥς κεν τηλεφανὴς ἐκ ποντοφάνι ἀνδράσιν εἴη
 τοῖς, οἳ νῦν γεγάασι καὶ οἳ μετόπισθεν ἔσονται.
 85 Μήτηρ δ' αἰτήσασα θεοὺς περικαλλέ' ἄεθλα
 θῆκε μέσῳ ἐν ἀγῶνι ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν.
 Ἦδη μὲν πολέων τάφῳ ἀνδρῶν ἀντεδόλυσας
 ἡρώων, ὅτε κέν ποτ' ἀποφθιμένοιο βασιλῆος
 ζῶνυνται τε νέοι καὶ ἐπεντυνόνται ἄεθλα·
 90 ἀλλὰ κε κείνα μάλιστα ἰδὼν ἐτεθήπεα θυμῷ,
 οἳ ἐπὶ σοι κατέθηκε θεὰ περικαλλέ' ἄεθλα,
 ἀργυροπέεα Θέτις· μάλα γὰρ φίλος ἦθα θεοῖσιν.
 Ὡς σὺ μὲν οὐδὲ θανόντων ὄνομ' ὤλεσας, ἀλλὰ τοι αἰεὶ
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους κλέος ἔσσεταί ἐσθλὸν, Ἀχιλλεῦ.
 95 Αὐτὰρ ἐμοὶ τί τόδ' ἦδος, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσας;
 ἐν νόστῳ γάρ μοι Ζεὺς μήσατο λυγρὸν ὄλεθρον
 Αἰγίσθου ὑπὸ χερσὶ καὶ οὐλομένης ἀλόχοιο.
 Ὡς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἀγχιμόλον δὲ σφ' ἤλαθε διάκτορος Ἀργεϊφόντης,
 100 ψυχὰς μνηστήρων κατὰ γων, Ὀδυσσῆϊ δαμέντων·
 τῷ δ' ἄρα θαμβήσαντ' ἰδὼς κίον, ὥς ἐξιδέσθην.
 Ἔγνω δὲ ψυχῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
 παῖδα φίλον Μελανῆος, ἀγακλυτὸν Ἀμφιμέδοντα·
 ξείνος γάρ οἱ ἦν, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων.
 105 Τὸν προτέρῃ ψυχῇ προσεφώνεεν Ἀτρεΐδαο·
 Ἀμφιμέδον, τί παθόντες ἔρεμνῃν γαίαν ἔδυτε,
 πάντες κεκριμένοι καὶ δηήλικες; οὐδέ κεν ἄλλως
 κρινάμενος λέξαιτο κατὰ πτόλιν ἄνδρας ἀρίστους.
 Ἦ ὕμν' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσαν,
 110 ὄρσας ἀργαλέους ἀνέμους καὶ κύματα μακρά;
 ἥ που ἄνθρωποι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου,
 βοῦς περιταμνομένους ἢ δ' οἶων πώεα καλὰ,
 ἢ ἐπεὶ πτόλιος μαχεούμενοι ἢ δὲ γυναικῶν;
 εἰπέ μοι εἰρομένων ξείνος δέ τοι εὖχομαι εἶναι.
 115 Ἦ οὐ μέμνη, ὅτε κείσε κατ' ἡλυθὼν ὑμέτερον δῶ,
 δρυνέων Ὀδυσῆα, σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ,
 Διον εἰς ἅμ' ἐπείσθαι εὐσελμῶν ἐπὶ νηῶν;
 κηνὶ δ' ἄρ' οὐλῳ πάντα περήσαμεν εὐρέα πόντον,
 σπουδῇ παρπεπιθόντες Ὀδυσσῆα πολλίπορτον.
 120 Τὸν δ' αὖτε ψυχῇ προσεφώνεεν Ἀμφιμέδοντος·
 [Ἀτρεΐδῃ κῦδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,]
 μέμνημαι τάδε πάντα, Διοτρεφές, ὥς ἄγορεύεις·

cum armis agitarunt-se circa pyram tuam ardentis,
 peditesque equitesque; ingens autem strepitus ortus-est.
 Sed postquam demum te flamma confecerat Vulcani,
 mane tua colligebamus alba ossa, Achille,
 vino in puro et unguento; dedit autem mater
 auream amphoram; Bacchi vero donum
 dicebat esse, opus autem inclyti Vulcani.
 In hac tibi jacent alba ossa, splendide Achille,
 promiscueque ossa Patrocli Menetiadae mortui:
 separatim vero, Antilochi: quem maxime honorabas omnium
 aliorum sociorum, post Patroclum utique mortuum.
 Circum hæc autem postea magnum et eximium tumulum
 congegimus Argivorum sacer exercitus bellicosorum,
 litore in prominenti, ad latum Hellespontum;
 ut longe-conspicuis ex ponto viris esset
 iis, qui nunc nati-sunt, et qui in-futurum erunt.
 Mater autem, rogatis diis, perpulcra certamina
 instituit medio in consessu optimatibus Achivorum.
 Jam quidem multorum funeri virorum interfui
 heroum, quandocunque, mortuo rege, *flet*
 ut cinganturque juvenes, et apparent certamina;
 sed illa maxime conspicatus stupui animo
 qualia super te constituit dea perpulcra certamina,
 argenteis-pedibus Thetis: valde enim carus eras diis.
 Sic tu quidem nec mortuus nomen perdidisti, sed tibi semper
 omnes apud homines gloria erit proba, Achille.
 At mihi quæ ea voluptas, postquam bellum confeceram?
 in reditu enim mihi Jupiter molitus-est grave exitium,
 Ægisthi sub manibus, et perditæ uxoris.
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 Prope autem ipsos venit internuntius Argicida,
 animas procorum deducens, ab-Ulysse domitorum:
 illi vero proinde attoniti recta iverunt, ut intuiti-sunt.
 Cognovit autem anima Agamemnonis Atridæ
 filium carum Melanei, inclytum Amphimedontem;
 hospes enim ei erat, in Ithaca ædes habitans.
 Hunc prior anima alloquebatur Atridæ;
 Amphimedon, quid passi obscuram terram subiistis,
 omnes selecti et ætate-æquales? neque aliter
 aliquis cernens elegisset per urbem viros optimos.
 Utrum vos in navibus Neptunus domuit,
 excitationis sævis ventis et fluctibus ingentibus?
 an alicubi hostiles viri malis-affecerunt in terra,
 boves prædantes et ovium greges pulcros?
 an super urbe pugnaturi *occubuistis*, et mulieribus?
 dic mihi interroganti; hospitem autem tibi profiteor-me esse.
 An non meministi, quando illuc deveni vestram domum,
 hortaturus Ulyssem, cum deo-pari Menelao,
 ad Ilium una u-t-comitaretur, bene-tabulatis in navibus?
 mense autem deinde toto omnes transivimus latum pontum,
 vix-tandem persuadentes Ulyssi urbium-vastatori.
 Eum autem rursus anima alloquebatur Amphimedontis:
 [Atride augustissime, rex virorum Agamemno,]
 memini hæc omnia, Jovis-alumne, ut dicis:

σοι δ' ἐγὼ εὖ μάλα πάντα καὶ ἀτρεκέως καταλέξω,
 ἡμετέρου θανάτοιο κακὸν τέλος, οἷον ἐτύχθη.
 125 Μινώμεθ' Ὀδυσσεύς δ' ἄν οἰχομένοιο δάμαρτα·
 ἡ δ' οὐτ' ἡρνεῖτο στυγερὸν γάμον οὔτε τελευτά,
 ἡμῖν φραζομένη θάνατον καὶ Κῆρα μελαιναν·
 ἀλλὰ δόλον τόνδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριζεν·
 στησαμένη μέγαν ἰσθὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὕφαινεν,
 130 λεπτὸν καὶ περιμέτρον· ἄφαρ δ' ἡμῖν μετέειπεν·
 κοῦροι, ἐμοὶ μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε διὸς Ὀδυσσεύς,
 μῖμεν' ἐπειγομένοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰσέκε φᾶρος
 ἐκτελέσω — μή μοι μεταμῶνια νήματ' ὀληται —
 Λαέρτη ἥρωϊ ταφῆιον, εἰς ὅτε κέν μιν
 135 Μοῖρ' ὁλοή καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο·
 μή τις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶδων νεμεσῇσῃ,
 αἱ κεν ἄτερ σπείρου κῆται, πολλὰ κτεατίσας.
 Ὡς ἔφαθ' ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Ἔνθα καὶ ἡματίη μὲν ὕφαινεσκεν μέγαν ἰσθὸν,
 140 νύκτας δ' ἀλλύεσκεν, ἐπὴν δαΐδας παραθεῖτο.
 Ὡς τρίετες μὲν ἔλθε δόλῳ καὶ ἐπείθεν Ἀχαιοὺς·
 ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπῆλυθον ὥραι,
 [μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἡμέατα πολλὰ ἐτελέσθη,]
 καὶ τότε δὴ τις εἶπε γυναικῶν, ἡ σάφα ᾗδῃ,
 145 καὶ τήνγ' ἀλλύουσαν ἐφρεύμεν ἀγλαὸν ἰσθόν.
 Ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσσε, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὅτ' ἀνάγκης.
 Εὖθ' ἡ φᾶρος ἐδείξεν, ὑψήνασα μέγαν ἰσθόν,
 πλύνασ', ἡελίῳ ἐναλίγκιον ἢ σελήνῃ,
 καὶ τότε δὴ β' Ὀδυσῆα κακὸς ποθεν ἤγαγε δαίμων
 150 ἄγρου ἐπ' ἐσχάτην, θοὴ δώματα ναῖε σὺδῶτης.
 Ἔνθ' ἦλθεν φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύς θεοίοιο,
 ἐκ Πύλου ἡμαθόεντος ἰὼν σὺν νηὶ μελαίνῃ·
 τὸ δὲ μνηστῆρσιν θάνατον κακὸν ἀρτύναντε,
 ἕκοντο προτὶ ἄστῳ περικλυτόν· ἦτοί Ὀδυσσεύς
 155 ὕστερος, αὐτὰρ Τηλέμαχος πρόσθ' ἡγεμόνευεν.
 Τὸν δὲ σὺδῶτης ἦγε, κακὰ χροὶ εἴματ' ἔχοντα,
 πτωχῶ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον ἢ δὲ γέροντι·
 [σκηπτόμενον· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροὶ εἴματα ἔστο·]
 οὐδέ τις ἡμείων δύνατο γυνῶναι τὸν ἑόντα,
 160 ἐξαπίνης προφάνεντ', οὐδ' οἱ προγενέστεροι ἦσαν·
 ἀλλ' ἐπεσὶν τε κακοῖσιν ἐνίσσομεν ἢ δὲ βολῆσιν.
 Αὐτὰρ ὁ τῶς μὲν ἐτόλμα ἐνὶ μεγάροισιν ἔοισιν
 βαλλόμενος καὶ ἐνισσόμενος τετλήνῃ θυμῷ·
 ἀλλ' ὅτε δὴ μιν ἔγειρε Διὸς νόος αἰγυγίοιο,
 165 σὺν μὲν Τηλεμάχῳ περικαλλέα τεύχε' αἰέρας,
 ἐς θάλαμον κατέθηκε καὶ ἐκλήϊσεν ὀχῆας·
 αὐτὰρ ὁ ἦν ἀλογὸν πολυκερδείησιν ἄνωγεν
 τόξον μνηστῆρεσσι θέμεν πολὺν τε σίδηρον,
 ἡμῖν αἰνομόροισιν ἀέθλια καὶ φόνου ἀρχήν.
 170 Οὐδέ τις ἡμείων δύνατο κρατεροῖο βιοῖο
 νευρὴν ἐντανύσαι, πολλὸν δ' ἐπιδευέες ἤμεν·
 ἀλλ' ὅτε χεῖρας ἔκανε' Ὀδυσσεύς μέγα τόξον,
 ἐνθ' ἡμεῖς μὲν πάντες δοκλοέμεν ἐπέεσσιν
 τόξον μὴ δόμεναι, μηδ' εἰ μάλα πολλὰ ἀγορεύοι·
 175 Τηλέμαχος δὲ μιν οἷος ἑποτρύνων ἐκέλευεν.
 Αὐτὰρ ὁ δέξατο χειρὶ πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς,

tibi autem ego bene prorsus omnia et accurate narrabo,
 nostræ mortis malum finem, qualis contigerit.
 Ambiebamus Ulysses diu absentis uxorem;
 hæc autem nec negabat odiosas nuptias, nec perficiebat,
 nobis meditans mortem et fatum nigrum;
 sed dolum hunc alium in mente excogitavit:
 exorsa magnam telam in ædibus texebat,
 subtilem et immensam; statim autem inter-nos dixit:
 Juvenes, mei proci, quandoquidem mortuus est divinus Ulys-
 ses,] manete, urgentes licet meas nuptias, donec vestem
 perfecero (ne mihi vana fila pereant)
 Laertæ heroi sepulcralem, in tempus quò ipsum
 fatum perniciosum corripuerit longum-sternentis mortis;
 ne-quæ mihi in populo Achivarum succenseat,
 si sine vestimento jaceat, multa qui-possedit.
 Hoc dixit: nobis vero persuasus-est animus generosus.
 Tunc interdiu quidem texebat magnam telam,
 noctu autem dissolvebat, postquam faces sibi-apposuerat.
 Sic triennium quidem latebat dolo, et persuadebat Achivis:
 sed quando quartus venit annus, et advenerunt horæ,
 [mensibus exeuntibus, ac dies multi circumacti-sunt,]
 tunc demum aliqua dixit mulierum, quæ certo norat;
 et ipsam dissolventem invenimus splendidam telam.
 Sic id quidem perfecit, etiam nolens, ex necessitate.
 Quando illa vestimentum ostendit, ubi-texuerat magnam te-
 lam] et-laverat, soli simile vel lunæ:
 tunc demum Ulyssem malus alicunde duxit deus
 agri in extremitatem, ubi ædes habitabat subulcus.
 Illuc venit carus filius Ulyssis divini,
 ex Pylo arenosa reversus cum nave nigra;
 hi vero procis mortem malam moliti,
 venerunt ad urbem inclytam; nempe Ulysses
 posterior, at Telemachus ante præibat.
 Illum vero subulcus duxit, mala corpore vestimenta habentem,
 mendico miserabili similem, et seni,
 [baculo innitentem; ac turpia circa corpus vestimenta indu-
 tus-erat;] nec quisquam nostrum potuit cognoscere ipsum esse;
 ubi derepente se-ostendit, nec qui majores natu-erant:
 sed verbis malis incessimus atque ictibus.
 At ille ad-tempus quidem tolerabat in ædibus suis
 percussus et oburgatus, patienti animo:
 sed quando demum ipsum suscitavit Jovis mens ægidem-te-
 nentis,] cum Telemacho quidem perpulcra arma sublata
 in thalamum deposuit, et obdidit pessulos:
 atque ipse suam uxorem multo-astu jussit
 arcum procis ponere, canumque ferrum,
 nobis infortunatis certamina, et cædis principium.
 Nec quisquam nostrum poterat validi arcus
 nervum tendere; valde vero impares eramus:
 sed quando in-manus pervenit Ulyssis magnus arcus,
 ibi nos quidem omnes increpabamus verbis subulcum,
 arcum ne daret, nec si valde multa ille diceret;
 Telemachus vero eum solus hortans jussit.
 Atque accepit manu audens divinus Ulysses,

ρήϊδῶς δ' ἐτάνυσσε βῖον, διὰ δ' ἤκε σιδήρου·
 στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰών, ταχέας δ' ἐκχεύατ' οἷστούς,
 δεινὸν παπταίνων· βάλε δ' Ἀντίνοον βασιλῆα.
 180 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἄλλοις ἐφίει βέλεα στονόεντα,
 ἀντα τιτυσκόμενος· τοὶ δ' ἀγγίστινοι ἐπιπτον.
 Γνωτὸν δ' ἦν, ὃ ῥά τίς σφι θεῶν ἐπιτάγροθος ἦεν.
 Αὐτίκα γὰρ κατὰ δώματ', ἐπισπόμενοι μένει σφῶι,
 κτεῖνον ἐπὶ τροφάδην· τῶν δὲ στονός ὤρνυτ' αἰκίης,
 185 κράτων τυπτομένων, δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῆεν.
 Ὡς ἡμεῖς, Ἀγάμεμνον, ἀπωλόμεθ', ὦν ἐτι καὶ νῦν
 σώματ' ἀκηδέα κεῖται ἐνὶ μεγάροις Ὀδυσῆος·
 οὐ γὰρ πω ἴσασι φίλοι κατὰ δώμαθ' ἐκάστου,
 οἱ κ' ἀπονίψαντες μέλανα βρότον ἐξ ὠτειλέων,
 190 κατθέμενοι γοάοιεν· ὃ γὰρ βέρας ἐστὶ θανόντων.
 Τὸν δ' αὐτὲ ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀτρεΐδαν·
 Ὀβριε Λαέρταο παῖ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἡ ἄρα σὺν μεγάλῃ ἀρετῇ ἐκτίσσω ἄκοιτιν.
 Ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἀμύμονι Πηνελοπείῃ,
 195 κούρῃ Ἰκαρίου· ὡς εὖ μέμνητ' Ὀδυσῆος,
 ἀνδρὸς κουριδίου· τῷ οἱ κλέος οὔ ποτ' ὀλείται
 ἥς ἀρετῆς· τεύξουσι δ' ἐπιχθονίοισιν ἀοιδὴν
 ἀθάνατοι χαρίεσσαν ἐγέφρωνι Πηνελοπείῃ.
 Οὐχ ὡς Τυνδαρέου κούρη κακὰ μήσατο ἔργα,
 200 κουριδίῳ κτείνασα πόσιν· στυγερὴ δέ τ' ἀοιδὴ
 ἔσσειτ' ἐπ' ἀνθρώπους· χαλεπὴν δέ τε φῆμιν ὅπασσεν
 θηλυτέρῃσι γυναιξί, καὶ ἡ κ' εὐεργὸς ἔστιν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
 ἔστασάν τ' εἰν Αἶδαο δόμοις, ὑπὸ κεῦθεσι γαίης.]
 205 Οἱ δ' ἐπεὶ ἐκ πολλοῦ κατέβαν, τάχα δ' ἀγρόν ἴκοντο
 καλὸν Λαέρταο τετυγμένον, ὅν ῥά ποτ' αὐτὸς
 Λαέρτης κτεάτισσεν, ἐπεὶ μάλα πολλὰ ἑμόγησεν.
 Ἔνθα οἱ οἶκος ἔην, περὶ δὲ κλίστιον θέε πάντη,
 ἐν τῷ σιτέσκοντο καὶ ἱζανον ἠδὲ ἱαυον
 210 δμῶες ἀναγκαῖοι, τοὶ οἱ φίλα ἐργάζοντο.
 Ἐν δὲ γυνὴ Σικελὴ γρηῃς πέλεν, ἥ ῥα γέροντα
 ἐνδυκλέως κομέεσκεν ἐπ' ἀγροῦ, νόσφι πολλος.
 Ἔνθ' Ὀδυσσεὺς δμῶεσσι καὶ υἱεῖ μῦθον ἔειπεν·
 Ὑμεῖς μὲν νῦν ἔλθετ' εὐκτιμένον δόμον εἰσω·
 215 δεῖπνον δ' αἶψα συῶν ἱερεύσατε, ὅστις ἄριστος·
 αὐτὰρ ἐγὼ πατρός περήσομαι ἡμετέροιο,
 αἶ κ' ἐμ' ἐπιγνοίῃ καὶ φράσσεται ὀφθαλμοῖσιν
 ἥ κεν ἀγνοίῃσι, πολλὸν χρόνον ἀμφοῖς ὄντα.
 Ὡς εἰπὼν δμῶεσσι Ἀρχία τεύχε' ἔδωκεν.
 220 Οἱ μὲν ἔπειτα δόμονδε θοῶς κίον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἄσπον ἱέν πολυχάρπου ἀλωῆς, περὶ τριζών.
 Οὐδ' εὗρεν Δολίον, μέγαν ὄρχαν ἐκταθαίνων,
 οὐδὲ τινα δμῶων, οὐδ' υἱὸν· ἀλλ' ἄρα τοίγε
 αἱμασιὰς λέξοντες ἀλωῆς ἔμμεναι ἔρκος
 225 ὄχοντ'· αὐτὰρ ὁ τοῖσι γέρων δδὼν ἡγεμόνευεν.
 Τὸν δ' οἶον πατέρ' εὗρεν εὐκτιμένην ἐν ἀλωῇ,
 λιστρῶντα φυτὸν· ρυπῶντα δὲ ἔστο χιτῶνα,
 ραπτὸν, ἀεικέλιον· περὶ δὲ κνήμησι βοεῖας
 κνημίδας ραπτὰς δέδετο, γραπτὺς ἀλείων·
 230 χειριδᾶς δ' ἐπὶ χερσὶ βάτων ἔνεκ'· σὺ τὰρ ὑπερθεν

facileque tetendit arcum, ac misit *sagittam* per-ferrum;
 stetitque deinde super limen accedens; velocesque effudit
 sagittas,] horrendum circumspectans; percussit vero Anti-
 noum regem.] Ac postea aliis immittebat tela luctuosa, .
 ex-adverso colligans; illi vero conferti cadebant.
 Manifestum autem erat, quod aliquis ipsis deorum adjutor
 esset.] Statim enim per aedes, sequentes impetum suum,
 interficiebant quaquaversum; illorum vero gemitus oriebatur
 sedus,] capitibus percussis, pavementum autem totum san-
 guine undabat.] Sic nos, Agamemno, perimus; quorum ad-
 huc etiam nunc] corpora neglecta jacent in aedibus Ulyssis :
 nondum enim sciunt amici *nostri* per aedes uniuscujusque,
 qui, abluto atro tabo ex vulneribus,
 depositos lugerent; hic enim honor est mortuorum.

Hunc autem rursus anima alloquebatur Atridae :
 felix Laertæ fili, sollers Ulysse,
 profecto cum (*præditi*) magna virtute potitus-es uxore.
 Adeo bona mens erat eximia Penelopæ,
 filiae Icarii; adeo bene meminerat Ulyssis,
 viri cui-virgo-nupserat; ideo ei gloria nunquam peribit
 suæ virtutis : facient autem terrestribus cantilenam
 immortales amabilem *celebrata* prudente Penelopa.
 Non sicut Tyndarei filia mala molita-est opera,
 cui-virgo-nupserat interfecto marito : odiosa vero cantilena
 erit inter homines; gravemque famam intulit
 feminis mulieribus, etiam ei quæ bene-morata fuerit.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur,
 stantes in Orci aedibus, sub cavernis terræ.]

Illi autem ut ex urbe descenderunt, cito in-prædium per-
 venere] pulcrum Laertæ cultum, quod quondam ipse
 Laertes acquisierat, postquam valde multum laborarat.
 Illic ei domus erat : circumque stabulum currebat circumqua-
 que,] in quo comedebant et sedebant et dormiebant
 famuli servi, qui ei grata laborabant.

Inerat vero *et* mulier Sicula anus, quæ senem
 diligenter curabat in agro, procul ab-urbe.

Ibi Ulysses famulis et filio sermonem dixit :

Vos quidem nunc ite in-bene-ædificatam domum intro;
 in-cornam autem statim porcorum mactate quicumque opti-
 mus:] at ego patrem tentabo nostrum,
 utrum me agnoscat et discernat oculis,
 an ignoret, multo tempore seorsum quum-absuerim.

Sic locutus, famulis Martia arma dedit.

Illi quidem deinde in-domum celeriter ivere : at Ulysses
 propius ivit ad-abundans-fructibus arbustum, tentare-cogi-
 tans.] Neque invenit Doliū, in-magnum hortum descendens,
 nec quenquam servorum, nec filiorum; verum illi
 sepes collecturi, arbusti ut-essent septum,
 abiverant; atque iis senex viam præmonstrarat.
 Solum autem patrem invenit bene-culto in arbusto,
 circumfodientem plantam; squalentem vero indutus-erat tu-
 nicam,] sutilem, turpem; circumque crura bubulas
 ocreas sutiles sibi-ligaverat, sentium-vulnera vitans;
 manicasque super manus, ruborum causa : at superne

αἰγέλην κυνέην κεφαλῇ ἔχε, πένθος ἀέξων.
 Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε πολὺτλας διὸς Ὀδυσσεύς
 γῆραϊ τειρόμενον, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἔχοντα,
 στάς ἄρ' ὑπὸ βλωθρῇν ὄγχην κατὰ δάκρυον εἶβεν.
 235 Μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν
 κύσσαι καὶ περιφῦναι ἔον πατέρ' ἥδ' ἑκαστα
 εἰπεῖν, ὥς ἔλθοι καὶ ἱκοίτ' ἐς πατρίδα γαίαν·
 ἢ πρῶτ' ἐξερέοιτο ἑκαστὰ τε πειρήσαιοι.
 Ὡδὲ δέ οἱ φρονέοντι δόασσατο κέρδιον εἶναι,
 240 πρῶτον κερτομοῖς ἐπέεσσιν πειρηθῆναι.
 Τὰ φρονέων ἴθις κίεν αὐτοῦ διὸς Ὀδυσσεύς·
 ἦτοι δ' μὲν κατέχων κεφαλὴν φυτὸν ἀμφελάχαινε·
 τὸν δὲ παριστάμενος προσεφώνεε φρίδιμος υἱός·
 Ὡ γέρον, οὐκ ἀδαημονίη σ' ἔχει ἀμφιπολεύειν
 245 ὄρχατον, ἀλλ' εὐ τοι κοιμῶδ' ἔχει οὐδὲ τί πάμπαν,
 οὐ φυτὸν, οὐ συκῇ, οὐκ ἀμπέλως, οὐ μὲν ἐλαίῃ,
 οὐκ ὄγχην, οὐ πρασίῃ τοι ἄνευ κοιμῶδ' κατὰ κῆπον.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δὲ μὴ χολὸν ἐνθεο θυμῷ·
 αὐτόν σ' οὐκ ἀγαθὴ κοιμῶδ' ἔχει, ἀλλ' ἅμα γῆρας
 250 λυγρὸν ἔχεις αὐχμείς τε κακῶς καὶ ἀεικέα ἔσσαι.
 Οὐ μὲν ἀεργίης γε ἀναξ' ἐνεχ' οὐ σε κοιμίζει·
 οὐδὲ τί τοι δούλειον ἐπιπρέπει εἰς ὁράσθαι
 εἶδος καὶ μέγεθος· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ εἰοικας.
 Τοιοῦτῳ δὲ εἰοικας, ἐπεὶ λούσαιοτο φάγοι τε,
 255 εὐδόμεναι μαλακῶς· ἢ γὰρ δίκη ἐστὶ γερόντων.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 τεῦ δμῶς εἰς ἀνδρῶν· τεῦ δ' ὄρχατον ἀμφιπολεύεις;
 καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὐ εἰδῶ,
 εἰ ἐτέον γ' Ἰθάκην τήνδ' ἰκόμεθ', ὥς μοι εἶπεν
 260 οὗτος ἀνὴρ νῦν δὴ ξυμβλήμενος ἐνθάδ' ἰόντι,
 οὔτι μάλ' ἀρτίφρων, ἐπεὶ οὐ τόλμησεν ἑκαστα
 εἰπεῖν ἥδ' ἐπακοῦσαι ἐμὸν ἔπος, ὥς ἐρέεινον
 ἀμφὶ ξείνῳ ἐμῷ, εἰ που ζῶει τε καὶ ἔστιν
 ἢ ἤδη τέθνηκε καὶ εἰν Ἀἶδαο δόμοισιν.
 265 Ἐκ γάρ τοι ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἄκουσον·
 ἄνδρα ποτ' ἐξείνισσα φίλῃ ἐνὶ πατρίδι γαίῃ,
 ἡμέτερόνδ' ἐλθόντα· καὶ οὕτω τις βροτὸς ἄλλος
 ξείνων τηλεδαπῶν φίλων ἐμὸν ἔκετο δῶμα·
 εὐχετο δ' ἐξ Ἰθάκης γένος ἔμμεναι, αὐτὰρ ἔρασκεν
 270 Λαέρτην Ἀρκείσιάδην πατέρ' ἔμμεναι αὐτῷ.
 Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δῶματ' ἄγων εὐ ἐξείνισσα,
 ἐνδοκέως φιλέων, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων·
 καὶ οἱ δῶρα πόρον ξεινήϊα, ὅτ' αὖ ἐύχαι·
 χρυσοῦ μὲν οἱ δῶκ' εὐεργέος ἐπτά τάλαντα,
 275 δῶκα δὲ οἱ κρητῆρα πανάργυρον, ἀνθεμόεντα,
 δώδεκα δ' ἀπλοῖδας γλαίνας, τόσσους δὲ τάπητας,
 τόσσα δὲ φάρεα καλὰ, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας·
 χωρὶς δ' αὐτὲ γυναικας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
 τέσσαρας εἰδαλλίμας, ἃς ᾔθειλεν αὐτὸς ἐλέσθαι.
 280 Τὸν δ' ἡμίεβετ' ἔπειτα πατὴρ, κατὰ δάκρυον εἰδὼν·
 ξεῖν', ἦτοι μὲν γαίαν ἱκάνεις, ἣν ἐρεείνεις·
 ὑδρίσται δ' αὐτὴν καὶ ἀτάσθαλοι ἄνδρες ἔχουσιν·
 δῶρα δ' ἐτώσια ταῦτα χαρίζεο, μυρὶ ὀπαζών·
 εἰ γάρ μιν ζῶον γ' ἐκίχεις Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ,

caprinam galeam in-capite habebat, dolorem augens (*i.e. valde dolens*).] Hunc autem ut vidit audens divinus Ulysses senectute afflictum, magnumque mente dolorem habentem, stans inde sub excelsa piro lacrimam effundebat.

Cogitavit vero deinde in mente et in animo osculari et amplecti suum patrem, et singula dicere, quomodo venisset et accessisset ad patriam terram; an prius interrogaret, singulaque tentaret.

Sic autem ei cogitanti visum-est satius esse, primum mordacibus verbis eum tentare.

Hæc cogitans recta ivit ad-eum divinus Ulysses: nempe ille quidem deorsum-tenens caput, plantam circumfodiebat:] eum autem astans alloquebatur splendidus filius:

O senex, non imperitia te tenet curandi hortum, sed bene tibi cultura habet, neque omnino, non planta, non ficus, non vitis, non quidem oliva, non pirus, non leguminum-area tibi sine cultura est in horto. Aliud autem tibi dicam; tu vero ne iram induc animo: ipsum te non bona cura habet, sed simul senectutem gravem habes, squalesque male, et turpia vestimenta indutus-es.] Non quidem inertiae sane dominus causa non te curat, neque aliquid in-te servile conspicuum-est intuentibus formam et staturam; regi enim viro similis-es.

Tali autem similis-es, qui postquam laverit ederitque, deleat-dormire molliter; hic enim mos est senum.

Sed age mihi hoc dic, et accurate narra, cujusnam servus es virorum? cujusnam vero hortum curas? et mihi hoc dic vere, ut bene sciam, si revera utique in-Ithacam hanc advenimus, sicut mihi dixit ille vir, nunc modo obviam-factus huc venienti, nequaquam valde sapiens: quoniam non sustinuit singula dicere, et audire meum verbum, ut interrogabam de hospite meo, scicubi vivatque et exstet, an jam mortuus-sit, et in Orci ædibus.

Edicam enim tibi, tu vero attende, et me audi; virum quondam hospitio-excepi cara in patria terra, ad-nostram domum qui-venerat; et nondum quisquam mortalis alius] hospitum longinquorum carior meam advenit domum:] profitebatur autem se ex Ithaca genere esse; ac dicebat] Laerten Arcesiaden patrem esse ipsi.

Hunc quidem ego ad domos ducens bene hospitio-excepi, cum-cura amice-tractans, multa in domo mihi quum-essent; et ei dona præbui hospitalia, qualia decebat: auri quidem ei dedi bene-elaborati septum talenta, dedi vero ei craterem totum-argenteum, floribus-cælatum, duodecimque simplices lænas, totque tapetas totidemque pallia pulcra, totidemque ad hæc tunicas: separatim vero insuper mulieres, eximia opera scientes, quatuor speciosas, quas voluit ipse eligere.

Illi autem respondit deinde pater, lacrimam destillans: hospes, profecto quidem ad-terram pervenisti, de-qua interrogas:] injurii vero ipsam et improbi viri tenent, dona atque irrita hæc largiebaris, plurima præbens: si enim ipsum vivum utique invenisses Ithacæ in populo,

285 τῷ κέν σ' εὖ δώροισιν ἀμειψόμενος ἀπέπεμψε
 καὶ ξενίη ἀγαθῇ· ἥ γάρ θέμις, ὅστις ὑπάρξη.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον,
 πόσσον δὴ ἔτος ἐστίν, ὅτε ξείνισσας ἐκείνων,
 σὸν ξείνων δῶστηνον, ἐμὸν παῖδ', εἴ ποτ' ἔην γε,
 290 δῶς μορον· ὃν που τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
 ἡέ που ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ἡ ἐπὶ χέρσου
 θηρσί καὶ οἰωνοῖσιν ἔλωρ γένετ'· οὐδὲ ἔ μήτηρ
 κλαῦσε περιστείλασα πατῆρ θ', οἳ μιν τεκόμεσθα·
 οὐδ' ἄλοχος πολὺδωρος, ἐχέφρων Πηνελόπεια,
 295 κῶκυς ἐν λεχέεσσιν ἐὼν πόσιν, ὡς ἐπέοικεν,
 ὀφθαλμοὺς καθελούσα· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανάτων.
 Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅρρ' εὖ εἰδῶ,
 τίς πόθεν εἷς ἀνδρῶν· πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;
 ποῦ δὲ νῆὺς ἔστηκε βοή, ἥ σ' ἡγάγε δεῦρο
 300 ἀντιθέους θ' ἐτάρους; ἡ ἔμπορος εἰληλουθας
 νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, οἳ δ' ἐκθήσαντες ἔβησαν; [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολὺμήτις Ὀδυσ-
 τοιγάρ ἐγὼ τοι πάντα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
 Εἰμὶ μὲν ἐξ Ἀλύβαντος, ὅθι κλυτὰ δόματα καίω,
 305 υἱὸς Ἀφείδαντος Πολυπημονίδαο ἀνακτος·
 αὐτὰρ ἔμοιγ' ὄνομα ἐστὶν Ἐπήριτος· ἀλλὰ με δαίμων
 πλάγξ' ἀπὸ Σικανίης δεῦρ' ἐλθέμεν, οὐκ ἐθέλοντα·
 νηὺς δέ μοι ᾗδ' ἔστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόστου πόλης.
 Αὐτὰρ Ὀδυσσῆϊ τόδε δὴ πέμπτον ἔτος ἐστίν,
 310 ἐξ οὗ κείθεν ἔβη καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθε πάτρης,
 δῶς μορος ἥ τέ οἱ ἐσθλοὶ ἔσαν ὄρνιθες ἰόντι,
 δεξιῶ, οἷς χαίρων μὲν γέγων ἀπέπεμπον ἐκείνων,
 χαίρει δὲ κείνος ἰὼν· θυμὸς δ' ἔτι νῶϊν ἐώπει
 μίεσθαι ξενίῃ ἡδ' ἀγλαὰ δῶρα διδούσιν.
 315 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα·
 ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐλὼν κόριν αἰθαλόεσσαν
 γεῦατο κακὰ κεφαλῆς πολιῆς, ἀδινὰ στεναχίζων.
 Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς, ἀνὰ βίνας δέ οἱ ἦδη
 δριμύ μένος προὔτυψε, φίλον πατέρ' εἰσρόωντι.
 320 Κῦσσε δέ μιν περιφύς, ἐπιάλμενος, ἡδὲ προστῦδα·
 Κείνος μὲν τοῖ δ' αὐτὸς ἐγὼ, πάτερ, ὃν σὺ μεταλ-
 ῆλυθον εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαίαν. [λῆς,
 Ἄλλ' ἴσχειο κλαυμοῖο γοοῖό τε δακρυόεντος.
 Ἐκ γάρ τοι ἔρεω· μάλα δὴ γρή σπευδέμεν ἔμπης·
 325 μνηστῆρας κατέπεφνον ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν,
 λῶβην τινύμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα.
 Τὸν δ' αὖ Λαέρτης ἀπαμειβετο φώνησέν τε·
 εἰ μὲν δὴ Ὀδυσσεύς γε, ἐμὸς παῖς, ἐνθάδ' ἰκάνεις,
 σῆμά τί μοι νῦν εἰπὲ ἀριφραδὲς, ὅρρα πεποίθω.
 330 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολὺμήτις Ὀδυσ-
 οῦλῃ μὲν πρῶτον τήνδε φράσαι ὀφθαλμοῖσιν, [σεύς·
 τὴν ἐν Παρνησῷ μ' ἔλασεν σὺς λευκῷ ὀδόντι
 οἰχόμενον· σὺ δέ με προίεις καὶ πότνια μήτηρ
 ἐς πατέρ'· Αὐτολκον μὲν πατὴρ φίλον, ὅρρ' ἂν ἐλοίμην
 335 δῶρα, τὰ δεῦρο μολῶν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν.
 Εἰ δ', ἄγε τοι καὶ δένδρε' εὐκτιμένην κατ' ἄλωην
 εἵπω, ἃ μοί ποτ' ἔδωκας, ἐγὼ δ' ἤτην σε ἕκαστα,
 παιδὸς ἐὼν, κατὰ κῆπον ἐπισπόμενος διὰ δ' αὐτῶν

eo te bene donis remuneratus dimisisset,
 et exceptione bona; hoc enim jus est ei quicumque caperit.
 Sed age mihi hoc dic, et accurate narra,
 quotus jam annus est, quando hospitio-excepisti illum,
 tuum hospitem infelicem, meum filium, si unquam fuit,
 infortunatum? quem alicubi, procul ab-amicis et patria terra,
 vel alicubi in ponto comederunt pisces, vel in terra
 feris et avibus captura factus est; neque ipsum mater
 flevit compositum, paterque, qui ipsum genuimus;
 neque uxor multum-dotata, prudens Penelope,
 ploravit in lectis suum maritum, sicut decet,
 oculus illi ubi-clauserit: hic enim honos est mortuorum.
 Et mihi hoc dic vere, ut bene sciam,
 quis et unde es hominum? ubinam tibi urbs ac parentes?
 ubinam autem navis stat velox, quae te vexit huc,
 deo-paresque socios? an vector venisti
 navi in aliena, illi autem te-exposito discesserunt?

Hunc vero respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
 enimvero ego tibi haec valde accurate narabo.
 Sum enim ex Alybante, ubi inclytas aedes habito,
 filius Aphidantis Polypemonidae regis:
 ac mihi nomen est Eperitus; sed me deus
 errare-fecit a Sicania, huc ut-venirem, nolentem:
 navis vero mihi haec (hic) stat ad agrum, securum ab-urbe.
 At Ulyssi hic jam quintus annus est,
 ex quo illinc abivit, et a-mea discessit patria,
 infelix: profecto utique ei bonae erant aves eunti,
 dextrae; quibus gaudens quidem ego dimittebam illum,
 gaudebat autem ille abiens; animusque adhuc nobis sperabat
 mixtum-iri nos hospitio, et splendida dona daturus.

Sic dixit: illum autem doloris nebula cooperuit atra:
 ambabus vero manibus sumit pulverem cinereum
 fudit-sibi in caput canum, crebro gemens.
 Hujus autem commovebatur animus; in nares vero ei jam
 acer spiritus ingruit, carum patrem intuenti.
 Osculatus est autem ipsum amplectens, insiliens, et allo-
 quebatur:] Ille quidem hic ipse ego, pater, quem tu in-
 quiris,] veni vigesimo anno in patriam terram.
 Sed contine-te a-ploratu fletuque lacrimoso.

Edicam enim tibi; valde autem oportet festinare omnino:
 procos interfecti in nostris aedibus,
 contumeliam ulciscens animo-gravem, et mala opera.

Ei autem rursus Laertes respondebat, dixitque:
 siquidem revera Ulysses, meus filius, huc venisti,
 signum aliquod mihi nunc dic manifestum, ut persuadeam.

Illum vero respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
 cicatricem quidem primum hanc animadverte oculis,
 quam in Parnasso mihi infixit sus albo dente
 peregre-profecto: tu vero me emiseras et veneranda mater
 ad patrem Autolycum matris carum, ut acciperem
 dona, quae huc profectus mihi promiserat et annuerat.
 Quin age, tibi et arbores bene-culto in arbusto
 dicam, quas mihi olim dedisti; ego autem poscebam a-te sin-
 gulas,] puer quum-essem, per hortum comitans; ac per eas

ἰκνεύμεσθα, σὺ δ' ὠνόμασας καὶ ξείπες ἕκαστα.

340 Ὅγχεας μοι δοῖκας τρισκαίδεκα καὶ δέκα μῆλεας,
 συκέας τεσσαράκοντ' ὄρχους δέ μοι ὧδ' ὀνόμηνας
 δώσειν πεντήκοντα, διατρύγιος δὲ ἕκαστος
 ἦγν' ἐνθα δ' ἀνὰ σταφυλαὶ παντοῖαι ἔασιν,
 ὁππότε δὴ Διὸς ὦραι ἐπιβρίσειαν ὑπερθεν.

315 Ὡς φάτο· τοῦ δ' αὐτοῦ λυτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 σήματ' ἀναγνόντος, τὰ οἱ ἐμπεδα πέπραδ' Ὀδυσσεύς.
 Ἀμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πῆχυν· τὸν δὲ ποτὶ οἷ
 εἶλεν ἀποφύγοντα πολύτλας Διὸς Ὀδυσσεύς.

Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἀμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
 350 ἐξαυτὶς μῦθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·

Ζεῦ πάτερ, ἥ ῥα ἔτ' ἔστε θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὀλυμ-
 εἰ ἔτεον μνηστῆρες ἀτάσθαλον ὕβριν ἔτισαν. [πον,
 Νῦν δ' αἰνῶς δεῖδοικα κατὰ φρένα, μὴ τάχα πάντες
 ἐνθάδ' ἐπέλθωσιν Ἰθακήσιοι, ἀγγεῖλας δὲ

355 πάντη ἐποτρύνωσι Κεφαλλήνων πολίεσσιν. [σεύς·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 θάρσει, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
 Ἄλλ' ἵομεν προτὶ οἶκον, δεδῶκεν ἑγγύθι κεῖται·
 ἐνθα δὲ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ συδῶτην
 360 προυπεμψ', ὡς ἂν δειπνον ἐροπλίσσωσι τάχιστα.

Ὡς ἄρα φωνήσαντε βᾶτην πρὸς δώματα καλά.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ β' ἵκοντο δόμους εὐνιαετάνοντας,
 εὔρον Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ συδῶτην,
 ταμνομένους κρέα πολλὰ κερώντας τ' αἶθοπα οἶνον.

365 Τόρρα δὲ Λαέρτην μεγαλήτορα ᾧ ἐνὶ οἴκῳ
 ἀμφίπολος Σικελὴ λούσεν καὶ χρίσεν ελαίῳ·
 ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν καλὴν βάλεν· αὐτὰρ Ἀθήνη
 ἄγχι παρισταμένη μέλε' ἤλθανε ποιμένι λαῶν,
 μεῖζονα δ' ἢ ἐπάρος καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι.

370 Ἐκ δ' ἀσπαίνθου βῆ· θαύμαζε δὲ μιν φίλος υἱός,
 ὡς ἶδεν ἀθανάτοισι θεοῖς ἐναλγίχιον ἄντην·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

ὦ πάτερ, ἦ μάλα τίς σε θεῶν αἰγιγενετάων
 εἶδός τε μέγέθός τε ἀμείνονα θῆκεν ἰδέσθαι.

375 Τὸν δ' αὖ Λαέρτης πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
 αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
 οἷος Νήριχον εἶλον, ἐυκτήμενον πολίεθρον,
 ἀκτὴν ἡπείροιο, Κεφαλλήνεσσιν ἀνάσσων,
 τοῖος ἐὼν τοι χριῖς ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν,

380 τεύχε' ἔχων ὥμοισιν, ἐφεστάμενχι καὶ ἀμύνειν
 ἄνδρας μνηστῆρας· τῷ κε σφέων γούνατ' ἔλυσα
 πολλῶν ἐν μεγάροισι, σὺ δὲ φρένας ἐνδον ἰάνηθης.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν παύσαντο πόνου τετυκνόντ' οὐδ' αἶτα,

385 ἐξεΐης ἔχοντο κατὰ κλισίους τε θρόνους τε.

Ἐνθ' οἱ μὲν δειπνῶν ἐπεχείρουν· ἀγχίμολον δὲ
 ἦλθ' ὁ γέρον Δολίος, σὺν δ' οὐεῖς τοῖο γέροντος,
 ἐξ ἔργων μολγόντες· ἐπεὶ προμολοῦσα κάλεσεν
 μήτηρ, γρη῏ς Σικελή, ἥ σφεας τρέφε καὶ ῥα γέροντα
 390 ἐνδοκῆως κομέεσκεν, ἐπεὶ κατὰ γῆρας ἐμαρψεν.

Οἱ δ' ὡς οὖν Ὀδυσῆα ἶδον φράσαντο τὸ θυμῷ,
 ἔσταν ἐνὶ μεγάροισι τεθηπότες· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς

vadebamus, tu autem nominasti et dixisti singulas.

Piros mihi dedisti tredecim, et decem malos, ficos quadraginta; vitium-ordines vero mihi hic diserte-dixisti daturum te quinquaginta; penitus-vindemialis autem unusquisque] erat; illic vero uvæ omnigenæ insunt, quando Jovis horæ incubuerint desuper.

Sic dixit: ejus autem ibidem soluta-sunt genua et carum cor,] signa agnoscentis, quæ ei accurata dixerat Ulysses.

Circa filium vero carum jecit brachia; eum autem ad-se cepit anima-deficientem audens divinus Ulysses.

At postquam is spiritum-recepit, et in mentem animus collectus-est,] iterum verbis respondens allocutus-est:

Jupiter pater, profecto adhuc estis dii in magno Olympo, si revera proci improbissimam injuriam fuerunt.

Nunc autem graviter timeo in mente, ne cito omnes huc adveniant Ithacenses, nuntios vero

circumquaque expediant Cephallenorum ad-urbes.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses: confide, ne tibi hæc in mente tua curæ-sint.

Sed eamus ad domum, quæ hortum prope sita-est: illuc vero Telemachum et bubulcum et subulcum præmisi, ut cenam apparent citissime.

Sic igitur locuti, iverunt ad ædes pulcras.

Hi autem quando jam pervenerunt ad-ædes habitantibus-commodas,] invenere Telemachum et bubulcum et subulcum incidentes carnes multas, miscentesque nigrum vinum.

Interim vero Laerten magnanimum sua in domo famula Sicula lavit, et unxit oleo;

ac deinde lænam pulcram ei circumjecit: at Minerva prope astans membra auctavit pastori virorum, majoremque, quam antea, et habitioiem fecit aspectu.

E balneo vero is egressus-est; admirabatur autem ipsum carus filius,] ut vidit immortalibus diis similem coram: et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est:

O pater, certe omnino aliquis te deorum sempiternorum formaque staturaque præstantiorem reddidit aspectu.

Eum autem rursus Laertes prudens contra allocutus-est: utinam, Jupiterque pater, et Minerva et Apollo,

qualis Nericum cepi, bene-ædificatam urbem, litus continentis, Cephallenibus imperans,

talis tibi hesternus in nostris ædibus, arma habens humeris, astitisses, et propulsasses viros procos; eo ipsorum genua solvissem

multorum in ædibus; tu vero mente intus lætatus-fuisses.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Illi autem postquam cessarant a-labore, apparaverantque convivium,] ordine sedebant in sedilibusque solisque.

Ibi illi quidem prandio manus-admovebant; prope autem venit senex Dolius, unaque filii hujus senis,

ex operibus fatigati: quippe egressa vocaverat eos mater, anus Sicula, quæ ipsos nutriebat, atque senem

studiose curabat, postquam senectus corripuerat. Illi vero ut Ulyssem viderunt, agnoveruntque animo,

steterunt in ædibus attoniti; at Ulysses

μειλιχίοις ἐπέεσσι καθαπτόμενος προσέειπεν.

Ἦ γέρον, ἴζ' ἐπὶ δεῖπνον ἀπεκλεάθεσθε δὲ θάμ-
395 δερὸν γὰρ σίτῳ ἐπιχειρήσειν μεμαῶτες [θευ-
μίνομεν ἐν μεγάροις, ὁμέας ποτιδέγμενοι αἰεὶ.

Ἦς ἄρ' ἔζη· Δολίος δ' ἰὺς κίε, χεῖρε πετάσας
ἀμφοτέρας· Ὀδυσσεὺς δὲ λαβὼν κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,

καὶ μιν φωνήσας ἔπαε πτερόεντα προσκῦδα·
400 ὦ φίλ', ἐπεὶ νόστησας ἐλδομένοισι μάλ' ἡμῖν,
οὐδέ τ' οἰομένοισι, θεοὶ δέ σ' ἀνήγαγον αὐτοὶ,
οὐλέ τε καὶ μάλα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὀλβια δοῖεν.
Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, σφρ' εὖ εἰδῶ,
ἣ ᾗδ' ἴδ' ὅδε περίφρων Πηνελόπεια

405 νοστήσαντά σε δεῦρ', ἣ ἄγγελον ὀτρύνωμεν. [σεύς·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεὺς γέρον, ἥδη οἶδε· τί σε χρὴ ταῦτα πένεσθαι;

Ἦς φάθ'· ὁ δ' αὖτις ἄρ' ἔξετ'· εὐξέστου ἐπὶ δίφρου.

Ἦς δ' αὖτως παῖδες Δολίου κλυτὸν ἄμφ' Ὀδυσῆα
410 δεικανόνωντ' ἐπέεσσι καὶ ἐν χεῖρεσσι φρόντο·
ἐξείης δ' ἔζοντο παρὰ Δολίον, πατέρα σφόν.

Ἦς οἱ μὲν περὶ δεῖπνον ἐνὶ μεγάροισι πένοντο·

Ὅσσα δ' ἄρ' ἄγγελος ὤκα κατὰ πτόλιν ὄχρητο πάντη,
μνηστήρων συγερὸν θάνατον καὶ Κῆρ' ἐνέπουσα.

415 Οἱ δ' ἄρ' ὁμῶς ἀίοντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος
μυκμῷ τε στοναχῇ τε δόμων προπάροιθ' Ὀδυσῆος·
ἐκ δὲ νέκυς οἶκον φόρον καὶ θάπτον ἔκαστοι
τοὺς δ' ἐξ ἀλλείων πόλιν οἰκόνδε ἔκαστον

πέμπον ἄγειν ἀλιεῦσι, θοῆς ἐπὶ νηυσὶ τιθέντες·
420 αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κίον ἀθρόοι, ἀγνύμενοι κῆρ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤγερθεν ἡμηγερέες τ' ἐγένοντο,
τοῖσιν δ' Εὐπείθης ἀνά θ' ἴστατο καὶ μετέειπεν·

παῖδός γάρ οἱ ἀλαστον ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔκειτο,
Ἀντιόου, τὸν πρῶτον ἐνήρατο δῖος Ὀδυσσεύς·

425 τοῦ ὅγε δακρυχέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

ὦ φίλοι, ἡ μέγα ἔργον ἀνὴρ δδ' ἐμήσατ' Ἀχαιούς·

τοὺς μὲν σὺν νήεσσιν ἄγων πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς

ᾤλεσε μὲν νῆας γλαφυράς, ἀπὸ δ' ᾤλεσε λαούς·

τοὺς δ' ἔλθων ἔκτεινε Κεραλλήνων δχ' ἀρίστους.

430 Ἄλλ' ἄγετε πρὶν τοῦτον ἣ ἐς Πύλον ὤκα ἰέσθαι

ἣ καὶ ἐς Ἥλιδα διαν, θοὶ κρατέουσιν Ἑπειοὶ,

ἴομεν ἣ καὶ ἔπειτα κατηφρές ἐσσόμεθ' αἰεὶ·

λῶδ' ἄρ' ἔστι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι·

εἰ δὴ μὴ παῖδων τε κασιγνήτων τε φονῆας

435 τισόμεθ', οὐκ ἂν ἔμοιγε μετὰ φρεσὶν ἡδὺ γένοιτο

ζωέμεν· ἀλλὰ τάχιστα θανόνων φθιμένοισι μετείην.

Ἄλλ' ἴομεν, μὴ φθέωσι περαιωθέντες ἐκείνοι.

Ἦς φάτο δακρυχέων οἶκτος δ' ἔλε πάντας Ἀχαιούς·

ἀγχιμόλον δέ σφ' ἦλθε Μένων καὶ θεῖος αἰοῖδός

440 ἐκ μεγάρων Ὀδυσῆος, ἐπεὶ σφραγῆς ὕπνος ἀνῆκεν·

ἔσταν δ' ἐν μέσσοισι τάφος δ' ἔλεν ἄνδρα ἔκαστον.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Μένων, πεπνυμένα εἰδώς·

Κέλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι· οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς

ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν τάδ' ἐμήσατο ἔργα·

445 αὐτὸς ἐγὼν εἶδον θεὸν ἀμβροτον, δεῖ ῥ' Ὀδυσῆϊ

ἐγγύθεν ἐσθίηται καὶ Μέντορι πάντα ἑφικέι.

blandis verbis eos compellans allocutus-est :

O senex, sede ad prandium; obliviscimini vero stuporis :
dudum enim cibo manus-admovere cupientes
manebamus in ædibus, vos expectantes semper.

Sic igitur dixit : Dolius autem recta ivit, manibus passis
ambabus; Ulyssisque prehensam osculatus-est manum ad
carpum;] et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est :

O care, quandoquidem redisti cupientibus valde nobis,
non-vero et expectantibus, dii autem te deduxerunt ipsi :
salveque, et magnopere gaude; dii vero tibi prospera dent.
Atque mihi hoc dic verum, ut bene sciam,
ultrum jam certo norit prudens Penelope
reversum te huc, an nuntium expediamus.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
o senex, jam novit : quid te oportet hæc curare ?

Sic dixit : ille vero rursus deinde sedit bene-polita in sede.
Sic autem pariter filii Dolii inclytum circa Ulyssem
blande-compellabant verbis, et manibus inhærebant :
ordine vero sedebant juxta Dolium, patrem suum.

Sic illi quidem circa prandium in ædibus occupati-erant ;
Fama vero nuntia cito per urbem ibat undique,
procorum gravem mortem et fatum indicans.

Illi autem simul audientes vadebant aliunde alius,
cum-streptituque gemituque, ædes ante Ulyssis :
exportabant vero cadavera ædibus, et sepeliebant singuli :
eos autem qui erant ex aliis urbibus, domum unumquemque
mittebant vehendos piscatoribus, citis navibus imponentes ;
ipsi vero in concionem ivere conferti, dolentes corde.

Ac postquam convenerant, unaque-frequentes erant,
inter-eos Eupithes surrexitque et locutus-est ;
ob-filium enim ei indelebilis in mente dolor sedebat,
Antinoun, quem primum interfecerat divinus Ulysses :
ob-hunc ille lacrimas-fundens concionatus-est, et dixit :

O amici, certe magnum opus vir hic molitus-est Achivis :
allos quidem cum navibus ducens multosque et strenuos,
perdidit quidem naves cavas, perdidit autem populos ;
alios autem reversus interfecit Cephallenum longe optimos.
Sed agite, antequam hic vel in Pylum cito iverit,
vel etiam in Elidem divinam, ubi dominantur Epei,
eamus ; aut et postea ignominiosi erimus semper :
contumelia enim hæc sunt etiam futura auditu.
Si jam non filiorumque fratrumque interfectores
ulciscamur, non mihi quidem in mente dulce fuerit
vivere, sed citissime mortuus defunctis interfuero.
Sed eamus, ne præveniant transgressi illi.

Sic dixit lacrimas-fundens : commiseratio autem cepit
omnes Achivos.] Prope vero ipsis venit Medon et divinus can-
tor] ex ædibus Ulyssis, postquam ipsos somnus reliquerat ;
steteruntque in mediis : stupor autem cepit virum quemque
Inter-eos vero et locutus-est Medon, prudentia sciens :

Audite jam nunc me, Ithacenses ; non enim Ulysses
immortalibus invitis diis hæc molitus-est opera :
ipse ego vidi deum immortalem, qui Ulyssi
prope astitit et Mentori in-omnibus similis-erat,

Ἀθάνατος δὲ θεὸς τότε μὲν προπαύροιθ' Ὀδυσῆος
φαίνεται θαρσύνων, τότε δὲ μνηστῆρας ὀρίων
ῥυνε κατὰ μέγαρον· τοὶ δ' ἀγχιστίνοι ἐπιπτον.
450 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος ἤρει.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρον ἥρως Ἀλιθέρης
Μαστοριδῆς· ὁ γὰρ οἶος ἔρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω·
ὁ σπιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι, ὅττι κεν εἴπω·
455 ὑμετέρῃ καχότητι, φίλοι, τὰδε ἔργα γέγοντο·
οὐ γὰρ ἐμοὶ πείθεσθ', οὐ Μέντορι ποιμένι λαῶν,
ὑμετέρους παῖδας καταπανέμεν ἀφροσυνάων·
οἱ μέγα ἔργον ἔρεξαν ἀτασθαλίῃσι κακῆσιν,
κτῆματα κείροντες καὶ ἀτιμάζοντες ἀκοῖτιν
460 ἀνδρὸς ἀριστῆος· τὸν δ' οὐκ ἔτι φάντο νέεσθαι.
Καὶ νῦν ὧδε γένοιτο· πείθεσθε μοι, ὡς ἀγορεύω·
μὴ ἴομεν, μὴ πού τις ἐπίσπαστον κακὸν εὕρη.
Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρ' ἀνήϊξαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ
ἡμάτεων πλείους· τοὶ δ' ἄθροοι αὐτόθι μένον.
465 Οὐ γὰρ σπιν ἔδε μῦθος ἐνὶ φρεσὶν, ἀλλ'· Εὐπίθει
πέθοντ'· αἶψα δ' ἔπειτ' ἐπὶ τεύχεα ἔσσεύοντο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔσσαντο περὶ χροῖ νύροπα χαλκόν,
ἄθροοι ἠγερέοντο πρὸ ἄστεος εὐρυχόροιο.
Τοῖσιν δ' Εὐπίθεος ἠγήσατο νηπιέσιν·
470 φῆ δ' ὅγε τίσεσθαι παιδὸς φόνον· οὐδ' ἄρ' ἐμελλεν
ἄψ ἀπονοστήσειν, ἀλλ' αὐτοῦ πότμον ἐρέψειν.
Αὐτὰρ Ἀθηναίῃ Ζῆνα Κρονίωνα προσήυδα·
Ὡ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε χριόντων,
εἰπέ μοι εἰρομένη· τί νύ τοι νόος ἐνδοθι κεύθει;
475 ἢ προτέρῳ πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνὴν
τεύξεις ἢ φιλοτῆτα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησθα;
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
τέκνον ἐμόν, τί με ταῦτα διεῖρεαι ἡδὲ μεταλλάξ;
οὐ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτῇ,
480 ὡς ἤτοι κείνους Ὀδυσσεὺς ἀποτίσεται ἑλθών;
ἔρπον, ὅπως θέλεις· ἐρέω τί τοι, ὡς ἐπέοικεν.
Ἐπειδὴ μνηστῆρας ἔτισατο διὸς Ὀδυσσεύς,
δοκίᾳ πιστὰ ταμόντες, ὁ μὲν βασιλεύεω αἰεὶ
ἡμεῖς δ' αὖ παίδων τε κασιγνήτων τε φόνοιο
485 ἔκλῃσιν θέωμεν· τοὶ δ' ἀλλήλους φιλέοντων
ὡς τὸ πάρος· πλοῦτος δὲ καὶ εἰρήνῃ ἄλις ἔστω.
Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθῆνην·
βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἰῖσας.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σίτοιο μελίφρονος ἔξ ἔρον ἔντο,
490 τοῖς δ' ἄρα μύθων ἤρχε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς·
Ἐξελθὼν τις ἴδοι, μὴ δὴ σχεδὸν ὥσι κιόντες.
Ὡς ἔφατ'· ἐκ δ' υἱὸς Δολίου κίεν, ὡς ἐκέλευεν·
στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰών, τοὺς δὲ σχεδὸν εἰσιδε πάντας·
αἶψα δ' Ὀδυσσῆα ἔπεα περὸντα προσηύδα·
495 Οἷδε δὴ ἐγγὺς ἔασ'· ἀλλ' ὀπλιζώμεθα θᾶσσον.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ὥρυντο καὶ ἐν τεύχεσσι δύνοντο,
τέσσαρες ἄμφ' Ὀδυσσῆι, ἔξ δ' υἱεὶς οἱ Δολίοιο·
ἐν δ' ἄρα Λαέρτης Δολίος τ' ἐς τεύχε' ἔδυνον,
καὶ πολλοὶ περ ἔόντες, ἀναγκαῖοι πολεμισταί.
500 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔσσαντο περὶ χροῖ νύροπα χαλκόν,

Immortalis vero deus aliquando quidem ante Ulyssem
apparebat animum-ei-addens, aliquando autem procos tur-
bans] ruebat per domum : illi vero conferti cadebant.

Sic dixit : eos vero omnes pallidus timor subiit.
Inter-eos autem et locutus-est senex heros Halitherses
Mastorides ; is enim solus videbat ante et retro (*præterita et
futura*) :] qui ipsis bene-cupiens concionatus-est et dixit :

Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcumque dicam :
vestro vitio, amici, hæc opera facta-sunt :
non enim mihi parebatis, non Mentori pastor virorum,
vestros filios ut-desinere-faceretis ab-insipientia :
qui magnum facinus patrabant improbitate mala,
possessions attondentes, et dedecorantes uxorem
viri principis ; ipsum vero non-amplius putabant reditum.
Et nunc sic fiat ; parete mihi, sicut dico :
ne eamus, ne qua quis accersitum malum inveniat.

Sic dixit : hi autem deinde surrexerunt magno cum clamore
dimidio-eorum plures ; illi vero conferti istic mansere.

Non enim ipsis placuit sermo in mente, sed Eupitheo
parebant : statim autem postea ad arma ruebant.
Ac postquam induerant-sibi circa corpus splendidum æs,
conferti congregabantur ante urbem spatiosam.

Ipsis autem Eupithes dux-erat *præ* stultitia :
putabat vero ille ulturum se filii cædem ; nec sane erat
retro reversurus, sed illic fatum obiturus.

At Minerva Jovem Saturnium allocuta-est :

O pater noster, Saturnie, summe regnantum,
dic mihi interroganti : quid jam tibi mens intus occultat ?
nunquid ulterius bellumque malum et pugnam gravem
facies, an amicitiam inter utrosque statuis ?

Illam autem respondens allocutus-est nubes-cogens Jupi-
ter :] filia mea, cur me hæc percontaris et interrogas ?
non enim dudum hoc quidem excogitasti consilium ipsa,
ut nempe illos Ulysses ulcisceretur reversus ?

Fac, quomodo vis ; dicam vero tibi, sicut decet.

Posteaquam procos ultus-est divinus Ulysses,
fœderibus fidis ictis, hic quidem regnato semper ;
nos autem ex-altera-parte filiorumque fratrumque cædis
oblivionem faciamus : illi vero se-invicem diligant,
sicut antea : divitiæ autem et pax abunde esto.

Sic fatus, incitavit antea promptam Minervam :
descendit vero ea ab Olympi verticibus concita.

Illi autem postquam cibi dulcis desiderium exemerant,
iis inde sermonem exorsus-est audens divinus Ulysses :

Egressus aliquis videat, ne jam prope sint venientes.
Sic dixit : egressus-est autem filius Dolii, sicut jubeat :
stetit inde ad limen profectus ; illos vero prope vidit omnes,
statimque Ulyssem verbis alatis allocutus-est :

Hi jam prope sunt ; sed armemur ocyus.

Sic dixit : illi vero exsurgebant, et arma sibi-induebant,
quatuor circum Ulyssem, sex autem filii Dolii :
inter eos vero deinde Laertes Doliusque arma induebant,
etiãmsi cani essent, ex necessitate bellatores.

Ac postquam induerant-sibi circa corpus splendidum æs,

ὦϊζάν βα θύρας, ἐκ δ' ἦιον, ἦρχε δ' Ὀδυσσεύς.
 Τοῖσι δ' ἐπ' ἀγγίμονον θυγάτηρ Διὸς ἦλθεν Ἀθήνη,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν.
 Τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολύτλας Διὸς Ὀδυσσεύς·
 505 αἶψα δὲ Τηλέμαχον προσεφώνεεν δν φίλον υἱόν·
 Τηλέμαχ', ἦδ' ἡ μὲν τότε γ' εἴσαι αὐτὸς ἐπελθὼν,
 ἀνδρῶν μαρναμένων, ἵνα τε κρίνontαι ἀριστοί,
 μήτι κατασχύνει πατέρων γένος, οἷ τὸ πάρος περ
 ἀλκῇ τ' ἠγορέη τε κεκάσμεθα πᾶσαν ἐπ' αἶαν.
 510 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἡῦδα·
 ὄψεαι, αἶ κ' ἐθέλῃσθα, πάτερ φίλε, τῶδ' ἐπὶ θυμῷ,
 οὔτι κατασχύνοντα τεόν γένος, ὥς ἀγορεύεις.
 Ὡς φάτο· Λαέρτης δ' ἐγάρη καὶ μῦθον ἔειπεν·
 τίς νύ μοι ἡμέρη ᾗδε, θεοὶ φίλοι; ἦ μάλα χαίρω·
 515 υἱὸς δ' υἱώσος τ' ἀρετῆς πέρι δῆρ' ἔχουσιν.
 Τὸν δὲ παρισταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὦ Ἀρκείσιδ' ἄντων πολλὴ φίλταδ' ἐταίρων,
 εὐξάμενος κούρη γλαυκῶπιδι καὶ Διὶ πατρὶ,
 αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος.
 520 Ὡς φάτο καὶ β' ἐμπνευσε μένος μέγα Παλλὰς Ἀ-
 Εὐξάμενος δ' ἄρ' ἔπειτα Διὸς κούρη μέγαλοιο, [θήνη.
 αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 καὶ βάλεν Εὐπείθεα κόρυθος διὰ χαλκοπαρήου·
 ἥ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διὰ πρὸ δὲ εἴσατο χαλκός·
 525 δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Ἐν δ' ἔπεσον προμάχοις Ὀδυσσεὺς καὶ παίδιμος υἱός·
 τύπτον δὲ ξιφασίν τε καὶ ἔγχρσιν ἀμφιγυίοισιν.
 Καὶ νύ κε δὴ πάντας τ' ὄλεσαν καὶ ἔθηκαν ἀνόστους,
 εἰ μὴ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
 530 ἦυσεν φωνῇ, κατὰ δ' ἔσχεθε λαὸν ἅπαντα·
 Ἰσχεσθε πολέμου, Ἰοαχῆσιοι, ἀργαλεῖοι,
 ὥς κεν ἀναιμωτὶ γε διακρινθεῖτε τάχιστα.
 Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· τοὺς δὲ γλωρὼν δέος εἶλεν·
 τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατο τεύχεα·
 535 πάντα δ' ἐπὶ χθονὶ πίπτε, θεᾶς ὅπα φωνησάσης·
 πρὸς δὲ πόλιν τρωπῶντο λιλαϊόμενοι βιότοιο.
 Σμερδαλέον δ' ἐβόησε πολύτλας Διὸς Ὀδυσσεύς,
 οἴμηνσεν δὲ ἀλεις, ὥς τ' αἰετὸς ὠψιπετής.
 Καὶ τότε δὴ Κρονίδης ἀφρίει ψολόνετα κεραυνόν,
 540 καδ δ' ἔπεσε πρόσθε Γλαυκῶπιδος ὀβριμοπάτρης.
 Δὴ τότε Ὀδυσσεῖα προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Διογενὲς Λαερτιάδ' ὀδυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἴσχεο, παῦε δὲ νεῖκος ὁμοῖου πολέμοιο,
 μήπως τοι Κρονίδης κεχολώσεται εὐρύοπα Ζεύς.
 545 Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· ὁ δ' ἐπέθετο, χαῖρε δὲ θυμῷ.
 Ὅρκια δ' αὖ κατόπισθε μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν
 Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν.

ΤΕΛΟΣ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

aperuerunt fores, exieruntque; praebet autem Ulysses.

Ad eos vero prope filia Jovis accessit Minerva,
 Mentori se-assimilans tum corpore, tum etiam voce.
 Hanc quidem conspicatus gaudebat audens divinus Ulysses;
 statimque Telemachum alloquebatur suum carum filium:

Telemache, jam quidem hoc sane memineris ipse aggressus,
 viris pugnantibus, ubi discernuntur optimi,
 ne-quid dedecores patrum genus, qui antea quidem
 roboreque et fortitudine excelluimus totam super terram.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est: videbis, si volueris, pater care, hoc in animo,
 nequaquam dedecorantem me tuum genus, sicut dicis.

Sic dixit: Laertes vero gavisus est, et sermonem dixit:
 quanam mihi dies haec, dii cari? profecto valde gaudeo:
 filiusque neposque de virtute certamen habent!

Eum autem astans allocuta est caesiis-oculis Minerva:
 o Arcesiae, omnium multo carissime sociorum,
 precatus virginem caesiam-oculis, et Jovem patrem,
 statim valde vibratam emitte longae-umbræ hastam.

Sic dixit, et inspiravit ei robur magnum Pallas Minerva.
 Precatus autem deinde Jovis filiam magni,
 statim valde vibratam emisit longae-umbræ hastam,
 et percussit Euphitheum, galeam per aereis-munitam-malis;
 ea autem hastam non inhibuit; penitus vero transiit æs:
 fragoremque-edidit ille lapsus, resonueruntque arma super
 ipso. Irruerunt autem primis-pugnatoribus Ulysses et splen-
 didus filius, et feriebant ensibusque et hastis ancipitibus.

Ac sane jam omnes perdidissent et fecissent reditus-expertes,
 nisi Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis,
 clamasset voce, cohibuissetque populum omnem:

Abstinete a-bello, Ithacenses, gravi,
 ut sine-cruore utique dirimamini citissime.

Sic dixit Minerva; illos autem pallidus timor cepit:
 eorumque subinde territorum e manibus volabant arma,
 omniaque in terram cadebant, dea vociferata:
 ad urbem vero convertebant-se cupidi vitæ servandæ.
 Terribiliter autem clamavit audens divinus Ulysses,
 insiluitque se-colligens, sicut aquila altivolans.

Ac tum jam Saturnius misit ardens fulmen;
 decldit autem id ante Caesiam-oculis forti-patre-natum.
 Tunc Ulyssem allocuta est caesiis-oculis Minerva:

Generosissime Laertiade, sollers Ulysses,
 contine-te, compesceque contentionem omnibus-æque-gravis
 belli; ne-qua tibi Saturnius irascatur late-sonans Jupiter.

Sic dixit Minerva: ille vero parebat, gaudebatque animo.
 Fœdera autem deinde in-futurum inter utrosque fecit
 Pallas Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis,
 Mentori assimilata, tum corpore, tum etiam voce.

FINIS ODYSSEÆ.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

INDEX

NOMINUM ET RERUM.

Litera major *Illadis*, minor *Odysseæ* librum significat; H., *Hymnos*; Ep., *Epigrammata*. Quæ ad Cycli reliquias pertinent, italico caractere excudenda curavimus.

A

Ἀδαντες, veteres incolæ Eubœæ, διπθεν κομώντες, hastati, B, 536-545; Δ, 464.

Ἀδελφότης, nympha Naias, mater geminorum Æsepi et Pe-
dasi, Z, 22 sqq.

Ἀδης, αἰώς, Trojanus, Eurydamantis f., a Diomede occisus, E, 148 sq.

Ἀδίοι, pars Scythicæ gentis, N, 6.

Ἀδλῆρος, Trojanus, interfectus ab Antilocho, Z, 32.

Ἀδύς, ἡ, urbs cum sua regione ad Hellespontum, B, 836;
Δ, 500 (Ἀδύδην); P, 584 (Ἀδύδην).

Ἀδάων, ωνος, Priami f., Ω, 249.

Ἀδαλῆς, κλῆος, Myrmidon, pater Epigæi, Π, 571.

Ἀγαμεμνόνος, Agamemnonius, K, 326; Ψ, 295, 525; γ, 264.

Ἀγαμεμνόνις, ου, Agamemnonis f., Orestes, α, 30.

Ἀγαμέμνων, Atrei f., rex Mycenæ. Genealogia domus ejus, B, 104 sqq.; et regnum ipsius, 108, 569-575. Cum fratre

Menelao in Ithacam proficiscitur Ulyssem arcessitum, ω, 115-119. Cum 100 navibus venit, B, 576, et Arcadibus

60 naves præbet, 610-614, in expeditionem Trojanam, cuius summum moderamen penes ipsum erat. Epitheta solita: κύδιος, κρείων, εὐρυκρείων. Ejus forma, 477-483;

Γ, 166 sqq., 178 sqq., 182. Contentio cum Achille et cau-
sa ejus, A, init. Restituta patri Chryseide, Briseidem ab

Achille abducit, 306-348. Somnio ab Jove lusus, B, 1-34, habito concilio principum, 35-83, militum animos explorat,

84 sqq. Prælium indicit, 441 sqq. Post certamen singulare Menelai cum Paride Helenam et opes ex pacto a Trojanis

reposit, Γ, 455 sqq. Fratrem insidiose sauciatum curari jubet, Δ, 148-222, et prælium instauraturus, duces et exer-
citus lustrat, 223-421. Primus ducem hostium interficit,

E, 38 sqq.; alium, Z, 33; atque Menelam sine venia occidere alium jubet, 53 sqq. Fratrem colibet quominus pugnam cum Hectore ineat, H, 92-122, initurus ipse,

162. De summa rerum desperans, proceribus clam convocatis fugam suadet, I, 1-28; quorum monitu tandem lega-
tionem ad Achillem mittit cum amplissimorum munerum

promissione, 114 sqq. Præ curis insomnis, K, init. Mane armatus aciem instruit, A, 16-35; fortiter pugnat, 91 sqq.;

vulneratur, 252. Iterum fugam suadet, Ψ, 35 sqq. Certare vo-
lentem in ludis funebribus Patrocli Achilles non sinit, et

primo præmio donat, 887-895. Gaudet de rixa principum in convivio, ob oraculum, θ, 77-82. De ejus reditu post

captam Trojam, γ, 143-164; δ, 512-523. A Clytemnestra

uxore Ægistoque adultero occisus, et ab Oreste vindi-
catus, α, 35-41; γ, 193-198; 234 sqq.; 248 sqq.; δ, 91

sq., 524-537; 584; quod ipsa Agamemnonis anima narrat Ulyssi, λ, 387-466; et Achillis umbræ, ω, 20-97. Habuit,

præter filium Orestem, tres filias, I, 144 sqq. — Cum fratre Menelao consullat de bello Troj., Cypr. p. 582,

a. In venatione Dianam per superbiam lædit; quæ tempestates excitat, usquedum Calchantis suasu Iphi-
genia immolata placetur, ib. p. 582, b. Cum Achille

litigat, ibid. Chryseidem e præda accipit, ib. p. 583, a. Quid fecerit ad cognoscendum optimum heroum, in

armorum judicio, II. parv. fr. 5, p. 596. Demophonti concedit Æthram Helena volente, fr. 17, p. 598. Cum fratre litigat de reditu, Minerva incitante, Nost. p.

584, b. Moratur Minervam placaturus; deinde ei ap-
paret Achillis umbra, futura prænuntians, frustra-
que eum retinere studens, ibid. Post reditum ab Æ-

gisto et Clytemnestra occiditur, ab Oreste filio vin-
dicatur, ibid. Filie ejus, Cypr. fr. 12, p. 593.

Ἀγαμήνη, regis Augiæ filia natu major, Mulii uxor, πολυάρ-
μακος, A, 740.

Ἀγαμήνης, ους, Ergini f., Delphici templi conditor, H. Ap. 296. — De eo quædam in Telegonia narrabantur, p. 585, a.

Ἀγαπήνωρ, ορος, rex Arcadum, ad bellum Troj. profectus cum navibus 60 præbitis ei ab Agamemnone, B, 609.

Ἀγασθένης, εος, princeps Eleorum, Augiæ f., B, 624.

Ἀγάστροφος, Trojanus, Pæonis f., interfectus a Diomede, A, 338-340, 373.

Ἀγανή, Nereidum una, Σ, 42.

Ἀγέλαος, 1) Phradmonis f., Trojanus, Θ, 256-260, occisus a Diomede. 2) Græcus, occisus ab Hectore, A, 302. 3) Pro-
cus Penelopes, Damastoris f., υ, 321 sq. Versatur cum re-

liquis prociis in cæde, χ, 131, 136, 212 sqq., ubi ducem agit, 247 sqq., et postremus fere interficitur, 293. Ἀγέλαος 131, 247.

Ἀγῆνωρ, ορος, Trojanus princeps, Antenoris f., μεγάλῃος, pugnat, Δ, 467; A, 59; M, 93; N, 490, 598 sqq.; Ξ, 425;

O, 340; II, 535; γ, 474. Solus resistit Achilli, cui mor-
tem vaticinatur, Φ, 545 sqq. Postremo Apollo ejus spe-

ciem assumit, 600 sq. — Vulnerat Lycomedem in ex-
pugnatione Trojæ, II. parv. fr. 17, p. 598.

Ἀγίας, ου, Trazenius, Nostorum scriptor, p. 584, b. Ἠγίας, fr. 9, p. 600.

Ἀγαῖος, 1) rex Arcadiæ, pater Agapenoris, B, 609. 2) Pleuronius, celeberrimus pugil Ætolus, Ψ, 635.

Ἀγαλή, mater Nirei, B, 672.

Ἀγῖος, Porthæi f., frater (Enai, Ξ, 117.

Ἀγχιῶς, 1) princeps Taphiorum, pater Mentæ, α, 180, 418.

- Ib. 264, venenum praeiuvat Ulyssi ad inficienda jacula.
 2) Princeps Phaeacum, θ, 112. 3) Graecus, ab Hectore occisus, E, 609.
- Ἀγχισιεύς, αο (εω H. Ven. 53, 126), 1) princeps Trojanus, quocum Venus, ab Jove amore incensa, consuevit in Ida monte: v. H. Ven. Inde natus est Aeneas, ib. 197 sqq., ubi vaticinium de eo; B, 819 sqq.; E, 312 sq.; 247, 268. Genealogia Anchisae, Y, 208-241. Hippodamia filia, N, 428 sqq. Equi ejus, E, 263-273. 2) Sicyonius: v. Ἀγχισιάδης 2.
- Ἀγχισιάδης, Anchisae f. 1) Aeneas, P, 754; Y, 160. 2) Eche-
 polus, Ψ, 296.
- Ἀἰάζας, αντος, Trojanus, Asii f., N, 560 sqq., 759, 771.
- Ἀμφίτη, nympha, socia Proserpina, H. Cer. 421.
- Ἀδμήτος, rex Thessaliae, Pheretis f., pater Eumeli, B, 714; Ψ, 289, 391, 532. — Alius, Argivus, in expugnatione Trojae, Il. parv. fr. 17, p. 598.
- Ἀδρήστεια, urbs ad Propontidem, B, 828.
- Ἀδρήστη, Helenae famula, δ, 123.
- Ἀδρήστος, 1) rex Sicyonis, tempore belli Thebani, Ξ, 121. Ejus equus, Ψ, 347. 2) Dux Trojanus, B, 828-834; captus a Menelao, occisus ab Agamemnone, Z, 37-65. 3) Alius Trojanus, a Patroclo occisus, II, 694. — Primus horum e bello Thebano fugit in equo Arione, Theb. fr. 5, p. 588. Quem quomodo acceperit, ib. fr. 6. Quid dixerit de Amphiarao terra hausto, ib. fr. 7.
- Ἀδρηστίνη, Adrasti filia, Aegialeae, E, 412.
- Ἀδανὶς κοῦρη, dubia scriptura H. Ap. 209, de Coronide nympha.
- Ἀζειδης, αο, Azei filius, Actor, B, 513.
- Ἀδών, όνος, filia Pandarei, mutata in Iusciniam, τ, 518 — 523.
- Ἀθήναι, Ἀθηναίη. Vide Ἀθήνη.
- Ἀθηναῖοι, sub Menestheo duce cum 50 navibus expeditioni Trojanae intererant, B, 546-558; Δ, 328; N, 196, 689; O, 337.
- Ἀθήνη, et Ἀθηναίη, Minerva, filia Jovis, Δ, 515 etc., sine matre nata, H. Ap. 308 sq., 314, 323. Epitheta: γλαυκῶπις, ἀγχι-
 λείη, λαοσσόος (N, 128), ἐρυσίππολις (Z, 305), φθισίμβρο-
 τος (X, 297), Τριτογένεια, Ἀλαλχομένης, πολύβουλος, ἀνι-
 τρώνη, Παλλάς. Trojanis ubique infesta, Graecis benigna
 adest, ut Diomedes in E, Achilli et Ulyssi ubique, Tele-
 macho sub Mentoris specie, in universum omnibus qui
 sapienti consilio et fortiter aliquid agunt: quod nimis lon-
 guum esset per singula exsequi. Templum ejus in arce Tro-
 jana, Z, 88 sqq., ubi vota ei faciunt matronae, 237 sqq. Ejus
 peplus, Θ, 384 sqq.; E, 734 sq.; argis et galea, 738 sqq.
 Erechtheum nutrit, B, 547 sq. Ejus festum Athenis, 549-
 551. Homines opera artis docuit, v, 72; H. 19, 2. Quorum
 tutela est, Ep. 14, 2. Nunquam amavit, H. Ven. 8. Hymni
 in eam, 10 et 28. — Certamen coram Paride, Cypr. p.
 581, b. Ajaxem adjuvat Achillis interfecti corpus prelio
 efferentem, Il. parv. fr. 4, p. 596. De equo ligneo
 consilia dat, p. 583, b. Ei dedicant Trojani equum,
 Il. Exc. p. 584, a. Cassandram supplicem abripiens
 Ajax Oilei antiquum Minervae simulacrum dejecit,
 inde ad ejus aram confugit, ibid. Quare irata, pernici-
 ciem Graecis in reditu immittit, ibid. Lites de reditu
 injicit Atridis, Nost. p. 584, b; quorum Agamemno
 remanet eam placaturus, ibid. (Ea ipsa ex parte nar-
 rantur a Nestore et Menelao in γ et δ.) Adest Ulyssi in
 bello Thespororum contra Brygos, Teleg. p. 585, a.
 Lævigat hastam Pelei, quae post Achillis, Cypr. fr.
 4, p. 592.
- Ἀθήνη, urbs, η, 80. Ἀθῆναι, B, 546, 549; γ, 307; λ, 322;
 H. Ap. 30. — A Dioscuris direpta? Cycl. p. 601, a.
- Ἀθώος, ω, mons Thraciae, Ξ, 229; H. Ap. 33.
- Αἰαίν, Ἐαεα, Circes epitheton, τ, 32; μ, 268, 273. Νῆσος
 Αἰαίν, κ, 135; λ, 70; μ, 3 sqq.
- Αἰακίδης, αο, Aeci nepos ex Peleo, Achilles, B, 860, 874 et
 saepiss. per totam Iliadem; λ, 470, 537.
- Αἰακός, rex Aeginae, Jovis f., Φ, 189.
- Αἴας, αντος, major, cogn. Telamonius, a patre Telamone,
 filio Aeci, Θ, 224, 267; A, 465, etc.; etiam μέγας, Δ, 473;
 A, 562, 590; P, 115, etc. ad differentiam alterius Ajacis,
 corpore et viribus multo minoris. Semper inter praestan-
 tissimos principes nominatur, e. c. A, 138, 145; heros ab
 Achille secundus, B, 768, etc. Adduxerat ex Salamine naves
 12, B, 557; et alterum cornu castrorum claudebat, Θ, 224
 sqq. Corpore maximus Argivorum, post Achillem, Γ, 226
 sqq.; λ, 468 sq.; ω, 17 sq. Epitheta: μέγας, φθίμος,
 ἀγανός, ἀλκιμος, φαίδιμος, μεγάλῃτωρ, πελώριος, ἥρως
 Ἀχαιῶν, βοῶν ἀγασθός. Cum Hectore pugna singularis, H,
 182-312. Ad Achillem cognatum legatus mittitur cum
 Ulysse et Phoenice, 1, 169; 622 sqq. Pugnae Αἰάντων ad
 munimenta, M, 265 sqq.; majoris et Teucris, 370 sqq.
 Αἴαντα navibus arcent Trojanos, ab Neptuno incitati,
 N, 46 sqq., 125 sqq. Nova pugna majoris, 809 sqq. He-
 ctorem vulnerat, Ξ, 402 sqq. Solus ab navibus ignem
 defendit, O, 674 sqq. Hasta fracta cedit, II, 101 sqq.
 Redit in pugnam, 330 sqq. Αἴαντες pugnant, 555 sqq.
 Pugna de corpore Patrocli occisi, P, 115 sqq., 707 sqq.
 Luctatur cum Ulysse in ludis funebribus, Ψ, 708-739;
 armis decertat cum Diomede, 811-825. Ambo Αἴαντες sae-
 pissime simul morantur; laudantur ab Agamemnone
 Δ, 272-291. Ἰσον θυμὸν ἔχοντες, δρώμενοι, P, 720. Umbra
 majoris Ulyssi ex Orco apparet, λ, 542-563. — Post
 acerrimam pugnam Achillis interfecti corpus Troja-
 nis eripit, Aeth. p. 583, a. Minervae auxilio, Il. parv.
 fr. 4, p. 596. Certamen ejus cum Ulysse de armis
 Achillis incipit, Aeth. p. 583, b. Quid Trojanæ de eo
 dixerint, Il. parv. fr. 4. In furorem incidit, pecora
 pro Atridis mactat, quo cognito se ipse interfecit, ib.
 p. 583, b; quod mane factum esse ex Aethiopide com-
 memorat schol. Pindari, fr. 2, p. 595. Ob iram regis
 non combustus, sed simpliciter in capulo conditus,
 fr. 8, p. 596. Furorem ejus futuram primus perspe-
 xerat Muchao, Il. Exc. fr. 2, p. 599.
- Αἴας, minor, Οἰλεῖ f., B, 527; N, 66; II, 330, etc., cum
 Locris in 40 navibus ante Ilium venit, B, 527-535, ubi
 ipse et armata describitur. Cognomine ταχὺς, K, 110;
 N, 66; Ξ, 442, 520, etc. Cum majore fere simul versatur
 et pugnat: v. paullo ante. De fortitudine ejus N, 480 sqq.,
 701 sqq.; Ξ, 520 sqq., ubi fugientes ob pedum celerita-
 tem ceteris nimis assequitur. Jurgia cum Idomeneo in cer-
 tamine ludicro, Ψ, 473 sqq. Certat cursu cum Ulysse,
 et neglectis precibus, vincitur et cadit turpiter, 754 sqq.
 Minerva insolenter lesa, in mari perit, δ, 499 sqq.; conf.
 ε, 108. — Cassandram supplicem a Minervae antiquo
 simulacro abripiens, hoc ipsum dejecit, Il. Exc. p. 584,
 a. Quo incitati Graeci eum lapidare volunt; sed con-
 fugit ad aram Minervae et nunc quidem servatur,
 ibid.; sed post in tempestate ad Capharea saxa perit,
 Nost. p. 584, b.
- Αἰγαί, urbs Achajae, ubi clarus cultus Neptuni, Θ, 203; N,
 21; ε, 381; H. Ap. 32; H. 21, 3 (εὐρεῖται).
- Αἰγαιῶν, ωνος, ab hominibus appellatus gigas centimanus,
 a diis Βριάρεως, A, 404. — Telluris et Ponti filius, in
 mari habitans, Titanibus opitulatur, Titan. fr. 5,
 p. 585. Ejus columnae, ib. fr. 6.
- Αἰγιάλεια, natu minima filia Adrasti, uxor Diomedis, E,
 412.
- Αἰγιάλος, δ, 1) maritima ora omnis a Sicyone usque ad Eli-
 dem, B, 575. 2) Urbs Paphlagoniae, B, 855.
- Αἰγίλη, ποτς, ἡ, Ithacae oppidum secundum Strab., aliis
 insula prope Epirum, τρηχεῖα, B, 633.

- Αἰγίνα, ἡ, insula, B, 562, ubi auxilia ejus in bello Troj. sub Diomede. H. Ap. 31.
- Αἰγίον, τὸ, urbs Achajæ, B, 574.
- Αἰγίς, ἰδος, ἡ, Jovis clypeus terrificus, unde sæpissime αἰγίοχος dictus, E, 742; O, 229 sq., ubi Apollini eam permittit; 308 sqq., 318 sq. Minervæ αἰγίς θυσανόεσσα, E, 738 sqq.
- Αἰγισθος, Thyestæ f., δολόμης, ἀναλκίς, Clytæmnestram amans, cum ea Agamemnonem post reditum insidiosè occidit, γ, 193 sqq.; 235, 249-275; δ, 517-537; λ, 387-466; ω, 20 sqq.; 95 sqq. Postquam septem annis regnaverat Mycenis, Orestes reversus eum occidit, γ, 236 sq., 303 sqq.; α, 29 sqq., 298 sqq. — *Idem narrabatur in Nostis*, p. 584, δ.
- Αἰγύπτιος, senex Ithacensis, sapiens, Antiphi et Eurynomi pater, concionatur, β, 15-35. — Adjectivum v. s. Αἰγυπτιος.
- Αἰγυπτος, 1) ἡ, Ægyptus, terra. Plena erat medicorum et medicaminum, δ, 229 sqq.; ρ, 448; H. 6, 28. 2) δ, fluvius, Nilus, εὐρέτης, γ, 300; δ, 351, 355, 477, 483, 581; ε, 246, 257, 275; ρ, 426, 427. — Incolæ, Αἰγύπτιοι, δ, 83; ξ, 263, 286; ρ, 432. Ἔθνη Αἰγύπτου, δ, 127; Αἰγυπτίη (Πολύδραμα) δ, 229; Πρωτεύς Αἰγύπτιος, δ, 385.
- Αἰδης, αὐτὸς ὡς ἔω ἔως Αἴς, ἰδος, ἔως Αἰδωνεύς, ἦος, deus inferorum, Pluto. Ab Hercule vulneratur, E, 395 sqq., κλυτόπωλος, 654; Α, 445; II, 625. Αἰδωνεύς ἀναξ ἐνέρων, γ, 61; E, 190. Αἰδος κυνέη, E, 845. Proserpinam rapuit, H. Cer. 2 sqq., dante Jove, 79. Πολυσημάντωρ Αἰδωνεύς, 84, 377. Mercurius a Jove missus precibus eam repetit, 336 sqq., ubi illum alloquitur Ἄδῃ κυανοχαῖτα 347. — De loco, πλάρτης, Θ, 467; N, 415; λ, 276, etc. Et sæpissime Αἰδος vel Αἰδωοί, δόμοι, δόμοι. Cerberum inde abripit Hercules, λ, 622 sqq.
- Αἰήτης, αὐτὸς rex Colchidis, frater Circes, Solis f., δλοφφρων, κ, 137 sqq.; μ, 70.
- Αἶθῃ, equa, quam dono dederat Agamemnoni Echepolus Sicyonius, Ψ, 295 sqq.; 408, 525.
- Αἰθιακας, Thessaliae populus, B, 744.
- Αἰθιοπες, populus, ἔσχατοι ἀνθρώπων, α, 23. Apud quos dii nonnunquam epulantur, A, 423 sq. (ubi Αἰθιοπῆας); Ψ, 206 sqq.; α, 22 sqq.; ε, 282, 287. Menelaus ad eos venit, δ, 84.
- Αἰθιοπικ, ἰδος, Arctini carmen in Cyclo positum, cujus argumentum v. p. 583, α; fragmenta p. 595.
- Αἰθρη, Pitthei filia, famula Helenæ, Γ, 144. — Troja excisa a Demophonte et Acamante nepotibus ex Theseo, ejus filio, inventa et agnita abducitur, II. Exc. p. 584, α, et II. parv. fr. 17, p. 598.
- Αἰθων, υἱος, 1) nomen fictum, quo se Ulysses appellat, τ, 183. 2) Hectoris equus, Θ, 185.
- Αἰμονίδης, αὐτὸς, Aemonis f., Laerces, P, 497.
- Αἰμονίδης, οὐ, Hamonis f., Maon, Δ, 394.
- Αἰμων, pater Laercis. V. Αἰμονίδης.
- Αἰμων, υἱος, 1) dux sub Nestore, Δ, 596. 2) Thebanus, pater Maonis. V. Αἰμονίδης. — *Creontis filius, κάλλιτος καὶ ἱμερόστατος*, CEd. fr. 3, p. 587.
- Αἰνείας, αὐτὸς, Anchisæ et Veneris f., de quorum nuptiis v. H. Ven. in quo Veneris vaticinium de eo, 197 sqq. Genealogia ejus, γ, 208-241. In bello Troj. fuit dux Dardaniarum, cum duobus aliis, B, 819 sqq.; M, 98. Versatur in pugna, E, 166 sqq., 297 et 305, ubi lapide percutitur a Diomede; sed mater ei auxilio venit, 311 sqq., eaque vulnerata, Apollo, 432 sqq.; qui interim per εἰδωλον Æneæ ludificat Diomedem. Æneas in templo refectus in aciem redit, 512 sqq., multosque occidit, 541 sqq. Equi ejus, E, 221 sqq., capti a Diomede, Θ, 106 sqq.; Ψ, 290 sqq. Auctoritas inter Trojanos, A, 58. Pedibus celer, N, 482. Non honoratus a Priamo, in ultima acie stat, 459 sqq.
- Pugnat, O, 332; II, 536, et 608 sqq.; P, 323-351; 484 sqq. et fin., Hectorem comitans. Pugna singularis cum Achille, γ, 79 sqq., quem jam olim (v. 90 sqq.) in Ida vix effugerat. Ab Neptuno, ne prosapia ejus intreat, per nebula periculo eripitur, 293 sqq. — *Veneris jussu cum Paride avehitur in Laconiam, Cypr. p. 581, b. Ejus boves abigit Achilles, ib. p. 582, b. Prodigiosa morte Laocoontis territus, cum suis in Idam concedit, II. Exc. p. 584, a. Uxor ejus Eurydice, Cypr. fr. 5, p. 592; II. parv. fr. 18, p. 598. Secundum Leschen Neoptolemo præmio datur, et cum classe Græca abducitur, fr. 16, p. 597 sq.*
- Αἴνιος, Pæon, ab Achille interfectus, Φ, 210.
- Αἴνιος, ἡ, urbs Thraciæ, Trojanis auxilians, Δ, 520, Αἰνὸθεν.
- Αἰολίδης, αὐτὸς, δ, Æoli f. 1) Sisyphus, Z, 154. 2) Cretheus, λ, 237.
- Αἰολίη νῆσος, Æoli insula, κ, 1, 55.
- Αἰολίς, ἰδος, ἡ, Æolia, Σμύρνη, Ep. 4, 6.
- Αἰολίων, υἱος, Æoli f., Macar, H. Ap. 37.
- Αἰολος, 1) filius Hellenis, pater Sisyphi, etc. V. Αἰολίδης. 2) Hippotæ f., fort. pronepos prioris illius Æoli, rex Æoliæ insulæ, ventorum moderator. Ad hunc venit Ulysses, ab eoque donatur vento secundo, et utre, in quo adversi erant inclusi, etc. κ, 1-76 (coll. Ψ, 314.) Habebat sex filios totidemque filias, 5 sq.
- Αἰπεία, urbs Laconiae, I, 152, 294.
- Αἶψα, εὐθὺς, τὸ, urbs sub imperio Nestoris in Peloponneso, B, 592.
- Αἰπύτιος τύμβος, tumulus Αἰπύτου, regis Arcadiæ, B, 604.
- Αἰσχυρὸς ὄρος αἰπύ, Asiæ mons ignotus, H. Ap. 40.
- Αἰσχυρος, 1) fluvius in Lycia Trojana, B, 825; Δ, 91; M, 21. 2) Filius Bucolionis, occisus ab Eurýalo, Z, 21.
- Αἰσνήτης, αὐτὸς, 1) priscus princeps Trojanus, sepultus ante urbem, B, 793. 2) Pater Alcathei, N, 427.
- Αἰσμή, urbs Thraciæ, Θ, 304, ἐξ Αἰσμήθεν.
- Αἰσμωνος, ductor Græcus, A, 303.
- Αἰσων, υἱος, Crethei f., pater Iasonis, λ, 258. — *De eo a Medea reddito juvene, Nost. fr. 2, p. 599.*
- Αἰτώλιος, Ætolus, Δ, 399, E, 706.
- Αἰτωλοί, gens Græca. Thoanti parebant in bello Troj., B, 638 sqq., ubi nominantur eorum urbes; μενεχάρμης, μεγαθύμου, E, 843; N, 218; O, 282; Ψ, 633. Eorum bellum cum Curetibus, I, 529-599. Sing. Δ, 527; Ψ, 471. Αἰτωλὸς ἀνὴρ μ' ἐξέπαρε μύθῳ, ξ, 379. — *Bellum cum Curetibus, Min. fr. 5, p. 599.*
- Ἀκάμας, αὐτὸς, 1) dux Thracum, Eüssori f., B, 844; E, 472; Z, 8 sqq., ubi occiditur ab Ajace. 2) Trojanus, Antenor's f., fortissimus juvenis, B, 823. Pugnat, A, 60; M, 100; Ξ, 475 sqq. Occiditur a Merione, II, 342. 3) Asi. f., dux Trojanus, M, 140. — *Quartus, Thescl filius, Æthram aviam reducit, II. Exc. p. 584, a.*
- Ἀκαρνανία, ab Icaro ejusque filiis Atyzeo et Leucadio regitur, Alc. fr. 9, p. 589.
- Ἀκάστη, nymphe, socia Proserpinæ, H. Cer. 421.
- Ἀκαστος, rex Dulichii, ξ, 336.
- Ἀκασσαμένος, rex Thracius, pater Peribœæ, Φ, 142.
- Ἀκρισιώνη, Acrisii f., Danae, Ξ, 319.
- Ἀκρόνως, ω, nobilis Phæax, θ, 111.
- Ἀκταίη, Nereidum una, Σ, 41.
- Ἀκτορίδης, αὐτὸς, Actoris f., Echecles, II, 189.
- Ἀκτορίς, ἰδος, fidelissima Penelopes θαλαμηπόλος, ψ, 227 sqq.
- Ἀκτορίων, υἱος, Actoris f., Eurytus, B, 621; N, 185. Ἀκτορίωνε, Eurytus et Cleatus, Ψ, 625. Conf. Μολίων.
- Ἀκτωρ, υἱος, 1) pater Menetii, avus Patrocli, A, 784; II, 14. 2) Euryti et Creati pater: v. Ἀκτορίων. 3) Pater Echecleis. V. Ἀκτορίδης.

- **Ἀλαιομένης*, ἴδος, Minervæ epitheton, ab Alalcomenis, Boretiæ urbe, Δ, 8; E, 908.
- **Ἀλαστορίδης*, ου, Alastoris f., Tros, quem Achilles interfecit, Γ, 463 sqq.
- **Ἀλάτωρ*, ορος, 1) Græcus dux sub Nestore, Δ, 295; Θ, 333; N, 422. 2) Lyciorum dux, interficitur ab Ulysse, E, 677. Qui fortasse est pater Trois, de quo v. *Ἀλαστορίδης*.
- **Ἀλεγηγορίδης*, αο, Alegenoris f., Promachus, Trojanus, Ξ, 503.
- **Ἀλείσιον*, τὸ, urbs Elidis, B, 617. **Ἀλείσιον κολώνη*, A, 757.
- **Ἀλεκτρυών*, ὄνος, Leiti, Bæolorum ducis, pater, P, 602.
- **Ἀλέκτωρ*, ορος, pater Iphiloche, quam Menelai filius duxit, δ, 10.
- **Ἀλέξανδρος*, etiam Πάρις dictus, filius Priami et Hecubæ, frater Hectoris. Judicium ejus inter deas tangitur Ω, 28-30. Habuit Helenam viginti annos, Ω, 763 sqq.; de cujus raptu, Γ, 442-446. Tum Sidonem venit Alexander, et artifices mulieres Trojam duxit, Z, 289-292. Domus ejus, 313-317. Ob pulcritudinem θεοειδής, Γ, 16, 27, etc. Provocat fortissimum Græcorum ad pugnam singularem, Γ, 16 sqq., ubi arma ejus describuntur. Sed quum Menelaus ipse id certamen susciperet, terrebatur; ideo increpat ab Hectore, 38 sqq., inquit certamen, facto antea fudere in eventum certaminis. Pugna, 302 sqq. In qua superatus, hosti a Venere surripitur, 374; quæ eum in cubiculum asportat, ubi Helena ei adest, 382-448. Domi desidentem exprobat Hector et in aciem reducit, Z, 312 sqq., 503 sqq. Helenam se redditurum negat, H, 366 sqq. Corruerat principes donis, A, 123 sqq. Sagittis pugnat, 369 sqq., 505 sqq., 581 sqq. Cohortes ducit, M, 93. Pugnat, N, 662, 766 sqq.; O, 341. Ab eo trucidatum iri Achillem Hector vaticinatur, X, 359 sq. — *Judicans de dearum pulcritudine in Ida, præmium decernit Veneri ob Helenæ nuptias promissas*, Cypr. p. 581, b. *Navibus constructis, cum Ænea avectus, bene recipitur a Tyndaridis in Lacedæmonia, a Menelao Spartie; quo absente Helenam Veneris auxilio abducit, post tempestatem in mari Sidonem occupat, et reducit Trojam, celebrat nuptias*, Cypr. ib. et 582, a. *Sed conf. fr. 6, p. 592. Achillem occidit*, Æth. p. 583, a. *In pugna singulari interficitur a Philocleta; corpus contumeliose tractatum a Menelao, tandem auferunt Trojanæ et sepeliunt*, Il. parv. p. 583, b.
- **Ἀλῆιον πεδίον*, regio Lyciæ, in qua Bellerophon senex vixit, Z, 201.
- **Ἀλθαΐη*, mater Meleagri, filia Thestii, I, 651.
- **Ἀλῆατος*, δ, urbs Bæotiae, B, 503; H. Ap. 243, ποιήεις. — *Theb. fr. 6, p. 588.*
- **Ἀλῆωνες*, gens Pontica, B, 856; E, 39.
- **Ἀλῆη*, Nereidum una, Σ, 40.
- **Ἀλιθέρσης*, ου, senex Ithacensis, Mastoris f., sapientissimus, Ulyssis amicus, β, 157, sqq., ubi concionatur; 253; ρ, 68; ω, 451.
- **Ἄλιος*, 1) Lycius, ab Ulysse occisus, E, 678. 2) Phæax, Alcinoi f., θ, 119, 370.
- **Ἀλκιάθοος*, Ἄετρε f., Trojanus, gener Anchisæ, M, 93; N, 427-433; ab Idomeneo occiditur, 434 sqq., 465, 496.
- **Ἀλκάνδρη*, Polybi, Thebarum Ægyptiarum principis, uxor, δ, 126.
- **Ἀλκάνδρος*, Lycius, ab Ulysse occisus, E, 678.
- **Ἀλκῆ*, Robur, in ægide Minervæ, E, 470.
- **Ἀλκυστις*, regis Pelis filia, uxor Admeti, B, 715.
- **Ἀλκίμεδων*, ὄντος, unus ex quinque ducibus sub Achille, Laercis f., Π, 197; P, 467, 475 sqq., 481.
- **Ἀλκίμειδης*, ου, Alcimi f., Mentor, χ, 235.
- **Ἀλκιμος*, 1) Achillis socius, T, 392; Ω, 474, 574. 2) Ithacensis, pater Mentoris: v. *Ἀλκίμειδης*.
- **Ἀλκίνοος*, rex Phæacum. Ejus genealogia, η, 55 sqq. Mari-
- tus Aretæ, pater Nausicaæ et quinque filiorum, ζ, 17, 62 sqq. Ejus regia, η, 82 sqq. Ulyssem hospitio excipit, 167 sqq. Concilium principum, epulæ, ludi describuntur in θ. Ei narrat Ulysses errores suos, ι, κ, λ, μ. Donat Ulyssem magnifice, et in patriam deduci jubet, ν, 1 sqq. Sacrificium Neptuno facit, 171 sqq.
- **Ἀλκίππη*, Helenæ famula, δ, 124.
- **Ἀλκμαίων*, ὠνος, Amphiarai f. ex Eriphyle, α, 248.
- **Ἀλκμαιωνίς*, ἴδος, carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 588 sq.
- **Ἀλκμάων*, ὄνος, Græcus, Thestoris f., a Sarpedone occisus, M, 394.
- **Ἀλκμήνη*, mater Herculis, uxor Amphitryonis, Ξ, 323; T, 99, 119; β, 120; λ, 265 sqq.; H. 14, 3.
- **Ἀλκυόνη*, ita a parentibus ob luctum dicta Cleopatra, uxor Meleagri, I, 562.
- **Ἀλόπη*, urbs Phthiotidis, B, 682.
- **Ἄλος*, ου, urbs Phthiotidis, B, 682.
- **Ἀλοσύδνη*, cognomen Amphitrites, δ, 404. Nymphæ marinæ nomen appellativum, Γ, 207.
- **Ἀλτης*, αο, et εω, rex Lelegum in Asia minore, Φ, 85; X, 51.
- **Ἀλύδας*, αντος, ῆ, urbs Italiæ inferioris, postea Metapontum dicta, sec. alios eadem quæ Ἀλύθη, ω, 304.
- **Ἀλύθη*, urbs Pontica, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη, B, 856.
- **Ἀλυεύς*, Icarii f., cum patre Acarnaniam regens, Alcim. fr. 9, p. 589.
- **Ἀλφειὸς*, fluvius Elidis, εὐρὺ ῥέων Πυλίων διὰ γαίης, E, 545. Pater Orsilocho regis, 546; γ, 489; ο, 187. B, 592; A, 712, 726, 828, ubi taurus ei mactatur. H. Merc. 101, 139.
- **Ἀλωεύς*, ῥος, pater Oti et Ephialtæ, E, 386; λ, 304. — *Att. fr. 2, p. 586, b.*
- **Ἀμαζών*, ὄνος. Ἀμαζόνες ἀντιένειραι impetum fecerant ante Trojanum bellum in Phrygiam; contra quas Priamus auxilium ferebat Phrygibus, Γ, 188 sq. Occisæ a Bellerophonte, Z, 186. — *Amazon, Penthesilea, Trojanis subsidio venit*, Æth. p. 583, a, et fr. 1, p. 595. V. Πενθεσίλεια.
- **Ἀμάθεια*, Nereidum una, Σ, 48.
- **Ἀμαρυγείδης*, ου, Amaryncei f., Diore, B, 622; Δ, 517.
- **Ἀμαρυγεύς*, ἑός, Dioris pater, princeps Epeorum, Ψ, 630 sqq., ubi de mortui ludis funebribus.
- **Ἀμισώδαρος*, princeps Carie, socer Bellerophontis, duorum filiorum pater, nutrierat Chimæram, Π, 328 sqq.
- **Ἀμνισός*, ῆ, Cretæ oppidum, ad fluvium cognominem, ubi σπέος Εἰλειθυΐης, τ, 188.
- **Ἀμοπάων*, ὄνος, Polyæmonis f., Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 276.
- **Ἀμυδών*, ὠνος, ῆ, urbs Pæonum, B, 849; Π, 288.
- **Ἀμυθάων*, ὄνος, Crethæi f. ex Tyro, λ, 259.
- **Ἀμύκλαι*, αἱ, urbs Laconica, B, 584.
- **Ἀμύντωρ*, ορος, Ormeui f., pater Phœnicis, I, 448. Conf. Φοῖνιξ. Habitabat Eleone in Bæotia, K, 266.
- **Ἀμφιάλος*, nobilis Phæax, Polynei f., θ, 114, 128.
- **Ἀμφιτάρως*, vates, Oiclei f. Genealogia ejus, α, 244 sqq., ubi ipse dicitur, nondum senex, perisse Thebis, γυναιὼν εἰνεκα δώρων. — Ἀμφιτάρου ἑξὸς, ι. q. *Θηβαίς*, carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 586 sqq.
- **Ἀμφιγένεια*, una ex urbibus Nestoris, B, 593.
- **Ἀμφιδάμας*, αντος, Κυθῆριος, in Scandia, parte insulæ Cytheræ, habitans, K, 268 sq.; Ψ, 87.
- **Ἀμφιθέη*, avia materna Ulyssis, Autolyçi uxor, τ, 416.
- **Ἀμφιθή*, Nereidum una, Σ, 42.
- **Ἀμφικλος*, Trojanus, occiditur, Π, 313. sqq.
- **Ἀμφίλοχος*, 1) Cteati f., Actoris nepos, princeps Eleorum, B, 620; N, 185 sqq., ubi ab Hectore occiditur. 2) Nominis f., princeps Carum, dives, qui in prælium ibat auro exornatus velut puella, occisus ab Achille ἐν ποταμῷ, B,

- 870 sqq. 3) Amphiarai vatis f., o, 248. — *Hic in bello Thebano a patre monetur*, *Theb. fr.* 4, p. 588.
- *Αμφίμαχος, Cteati f., Epeorum dux, B, 620.
- *Αμφιδών, οντος, unus ex Penelopes prociis, χ, 242 sqq.; 277 sqq.; occiditur, 284. Colloquitur in orco cum anima Agamemnonis, ω, 102 sqq.
- *Αμφιόμη, Nereidum una, Σ, 44.
- *Αμφινόμος, procorum moderatissimus, ex Dulichio (σ, 395), Nisi f. (411), π, 351 sqq.; non vult interfici Telemachum, et laudatur, 394 sqq. et υ, 244 sqq. Ulysses adventum et ultionem praedicat, σ, 118 sqq. Ulysses capite eum servari et monet satis dilucide, 123 sqq.; sed a Minerva impeditur, 151 sqq. Ad eum confugit Ulysses, irato Eurymacho, 393 sqq. Cum reliquis interficitur, pugnans, χ, 89 sqq.
- *Αμριος, Selagi f., dux Trojanus, B, 830. Occiditur, E, 612 sqq.
- *Αμφιρίτη, Nerei filia, conjux Neptuni, ε, 422; μ, 60, 97; H. Ap. 94.
- *Αμφιτρύων, υνος, rex Thebarum, pater Herculis, E, 392; λ, 265, 269.
- *Αμφίων, ονος, 1) Jovis f. ex Antiope, Thebarum conditor cum fratre Zetho, λ, 262 sqq. 2) Iasi f., rex Orchomeni, λ, 283 sqq. 3) Dux Epeorum, N, 692. — *Primus in Latonam, Apollinem et Dianam peccat, in Orcoque punitur*, *Min. fr.* 2, p. 590.
- *Αμφοτερός, Lycius, occisus a Patroclo, Π, 415.
- *Αναδρσίγειος, ω, nobilis Phaeax, θ, 113.
- *Ανδραίμωνις, ου, Andraemonis f., Thoas, H, 168.
- *Ανδράμιων, ονος, princeps Aetolorum, pater Thoantis, B, 638; N, 216; O, 281; E, 499.
- *Ανδρομάχη, filia regis Eetionis, uxor Hectoris magnanima. Genealogia et parentum fratrumque suorum fata initio belli Trojani v. Z, 395 sqq., 414-428. Ibi celebratissima βῆσις de Hectoris ab ea discessu. Hectoreos equos curabat, θ, 186 sqq. Nuntius de Hectore occiso et luctus ejus, X, 437-515. Luget maritum in funere, Ω, 723 sqq. Filius ejus Αστύναξ, quod v. — *Neoptolemo praemio datur*, *Il. Exc.* p. 584, a; *Il. parv. fr.* 16, p. 597 sqq.
- *Ανδρομέα, urbs in colle sita, in confinio Delphorum et Phocensium, B, 521.
- *Ανδεια, Messeniae urbs, βασιλειμος, I, 151, 293.
- *Ανθελιδης, ου (pro 'Ανθεμιωνιάδης), Anthemionis f., Simoisius, Δ, 488.
- *Ανθελιων υνος, Trojanus, Simoisii pater, Δ, 473.
- *Ανθηδών, όνος, oppidum in finibus Boeotiae, B, 508.
- *Ανιος, Apollinis ex Rhao f., ex Doripia pater filiarum Οινωτόπων, *Græcos Trojam proficiscentes per novem annos apud se retinere volebat*, *Cypr. fr.* 11, p. 593.
- *Ανταπο..., nomen pastoris Atrei corruptum in *fr. Alcm.* 7, p. 589.
- *Αντεια, uxor regis Proeti; calumniatur Bellerophonem, Z, 160 sqq.
- *Αντινορίδης, ου, Antenor's f. 1) Helicaon, Γ, 122 sq. 2) Laodocus, Δ, 87. 3) Iphidamas, A, 221. 4) Coon, πρεσβυγενής, A, 249; T, 53. 5) Αντινορίζαι tres, Polybus, Agenor, Acamas, A, 59 sq.
- *Αντινωρ, ορος, sapiens Trojanus princeps ex regio genere, cujus uxor Theano soror Hecubae, Z, 299. Erat fere Trojanorum Nestor. Plurimos filios habuit; conf. Αντινορίδης. Legatos Græcorum, Ulysses et Menelaum, a Tenedo profectos Trojam, antequam classis Græca ad oram hostilem appelleretur, publice hospitio exceptit et tuebatur, Γ, 203 sqq. Cum reliquis principibus de muro Græcos spectat, 148 sqq. Censet belli praevidere causam, H, 347 sqq. Filii ejus, Αγώνωρ, Ακάμας, Αρχίλοχος, Δημόλεων, Κόων, Λαοδάμας, Λαοδόκος, Ηγήλειος, Ηλόυθος, videantur suis locis.
- *Αντίκλεια, mater Ulyssis, filia Atolyei, λ, 84 sqq.; 151 sqq., ubi anima ejus colloquitur cum filio. Eneas mortem ejus narrat, o, 356 sqq.
- *Αντίκλος, unus heroum Græcorum in equo ligneo, δ, 286 sqq. — *In Cyclo*, *Il. Exc. fr.* 4, p. 599.
- *Αντίλοχος, Nestoris f. laudatissimus. Pugnāt, Δ, 457 sqq.; E, 580 sqq.; Z, 32 sqq.; N, 396, 400, 418, 479; Ξ, 513; O, 568 sqq.; Π, 317 sqq.; P, 378 sqq. Nuntium de Patrocli morte accipit, 685 sqq., et Achilli perfert, Σ, 2 sqq. Curru certat in ludis funebribus Patrocli, a patre prolixè monitus, Ψ, 301-515; unde jurgia cum Menelao, digne liberali juvene composita, ad 612. Cursu certat, 755 sqq. Occisus denique a Memnone, quod Nestor ipse, cum laude filii, narrat, δ, 187 sqq.; γ, 111 sq.; λ, 468; ω, 16, 78, ubi praecipue ab Achille honoratus dicitur. — *A Memnone occiditur*, *Aeth. p.* 583, a; *sepelitur*, *ibid.*
- *Αντίμαχος, Trojanus, a Paride auro corruptus, ne patere- tur reddi Helenam, injurius etiam in legatos Græcorum, A, 123 sqq. Ejus filii ab Agamemnone interfecti, ib. et M, 188 sqq.
- *Αντινοος, Ithacensis, Eupithis f. (δ, 660 etc.), princeps fere procorum et insolentissimus, α, 383 sqq. Penelopen cogi vult, ut nubat alicui ipsorum β, 84 sqq. Irridet Telemachum, 301 sqq., et alibi. Insidias Telemacho struere incipit, δ, 628 sqq., 773 sqq. Quibus irritis, consilium dat occidendi eum in terra, π, 363 sqq. Incerpatur a Penelope, 418 sqq. Contumeliose agit in Ulysses, ρ, 374 sqq. Certamen cum Iro proponit, σ, 34 sqq. Dona dat Penelopae, 283 sqq., 291. Se tendere posse arcum sperat, φ, 84 sqq. Occidit omnium primus, χ, 8 sqq.; ω, 424.
- *Αντιόπη, Asopi, fluvii Thebani, filia, Zethi et Amphionis mater, λ 259. — *Alia, Amazonum regina, ex Thesei amore, Herculi Themiscyram tradidit*, *Nost. fr.* 9, p. 600.
- *Αντιόχη, uxor Euryti, *Min. fr.* 6, p. 591.
- *Αντιόχης, ου, filius Melanis, *Alcm. fr.* 8, p. 589.
- *Αντιράτης, αο, 1) Trojanus, M, 191. 2) Princeps Laestrygonum, gigas; devorans socios Ulyssis et deprimens naves ejus praeter unam, x, 105 sqq. Accus. Αντιρατήα, 114. 3) Græcus, Melampi f., o, 242 sqq.
- *Αντίφονος, unus filiorum Priami, Ω, 250.
- *Αντίφος, 1) princeps insularum Græcorum, Thessali f., B, 678. 2) Pylamenis f., Maeonum ductor, ex partibus Trojanorum, B, 864. 3) Priami f., Δ, 489; A, 101, 109. 4) Ithacensis, Egyptii f., socius Ulyssis ad bellum, a Cyclope devoratus, β, 17 sqq. 5) Ithacensis senex, ρ, 68.
- *Αντρώων, υνος, δ, urbs maritima Thessaliae, B, 697. Αντρώνα πετρήεντα έχουσα Ceres, H. Cer. 491.
- *Αζιός, fluvius Thraciae, ευρύεθρος, B, 849 sq.; Π, 288. Pater Pelegoni ex Periboea, Φ, 141 sqq., 157 sqq.
- *Αζίων, ονος, Priami f., ab Eurypylo occisus, *Il. parv. fr.* 19, p. 599.
- *Αζύλος, princeps Thracius Teuthrantis f., a Diomede occisus, Z, 12 sqq., ubi ejus laudes.
- *Απαισός, urbs Mysiae minoris, B, 828, Παισός dicta E, 612.
- *Απειρήβην, Ex Apiro (Epiro?), η, 9. Απειραίνη γηρύς, 8.
- *Απίη γῆ, A, 270; Γ, 49; η, 25; π, 18.
- *Απισίων, ονος, 1) Phausii f., Trojanus, ab Eurypylo occisus, A, 578 sqq. 2) Hippasi f., Græcus, ab Aenea occisus, P, 348 sqq.
- *Απόλλων, υνος, filius Jovis et Latonae. Quomodo natus fuerit in insula Delo, persequitur H. Ap. 1-178, quae pars illius hymni est hymnus integer, *In Apollinem Delium*. Sequentia a v. 179 sunt *Hymnus in Ap. Pythium* s. *Delphicum*, in quo narratur, deum per complures terras locum oraculi quaerentem, tandem pervenisse ad Tilphusam fontem Boeotiae, illicque jecisse fundamenta; sed nympham fontis, de sua celebritate timentem, callide persuasisse deo, ut Crissae potius in Phocide oraculum constituat.

Inde deus in Parnassi radicibus templum condit, et Pythionem serpentem sagittis interficit. Circumventum se a Tilphussa nympha intelligens, reversus ad fontem, eam ulciscitur. Postremo sacerdotes templo suo arcessit mercatores Cretenses, Pylum navigantes, quos delphini specie indutus in Crissaeum portum perducit. Invocatio Apollinis est H. 21. Epitheta ejus frequentissima sunt, *ἐκατηβόλος*, *ἐκατηβέλτης*, *ἐκηβόλος*, *ἐκάργος*, *ἐκατος*, *κλυτότοξος*, *ἀργυρότοξος*, *χρυσάορος* (E, 509; O, 236, etc.), *χρυσάωρ* (H. Ap. 123), *λυκηγενής* (bis Δ, 101, 119), *semel λαοσσός*, Ψ, 79. Præterea sæpissime *ἄναξ* et *Φοῖβος*. Pestem Græcis immittit, A, 22 sqq. Hecatombae ei fiunt, 315 sq., et supplicatio, 451 sqq. Cantu placatur, 472 sqq. Diis canit cum Musis, 603 sqq. Pandaro dederat arcum, B, 827. Trojanos incitat, Δ, 507 sqq. Æneam Diomedem eripit, E, 344 sqq., 433 sqq. Trojanis favet, H, 21 sqq.; K, 515, et sæpe alibi. Ab Jove ægis ei permittitur, quæ terreat Achivos, O, 220 sqq., 307 sqq. Hectorem sanat, 249 sqq. Glaucum erigit et Sarpedonius corpus tuetur, II, 512 sqq. Patroclum interfici facit, 700 sqq. Hectori sæpe adest in P; Æneæ, Υ, 75 sqq.; et Hectorem subducit Achilli, 443 sqq. Post contentiones inter deos solus Trojam tuetur et Achillem arcet, Φ, 515 sqq., tandem Agenoris specie assumpta, 600 sqq. Hectorem deserere cogitur, X, 213. Diomedem invidens excutit scuticam, Ψ, 383. Ab Junone increpatur, pro Hectore loquens, O, 32 sqq. Vallum Græcorum cum Neptuno diruit, M, 17 sqq. — Vestiam frustra in matrimonium petiit, H. Ven. 24 sqq. Equas Admeti pavit, B, 766 sqq. Cum Neptuno murum Trojanum condidit et boves Laomedontis pavit, Φ, 441-460; H, 452 sqq. Urbes ubi cultus ejus, cognomen Σμινθεύς, A, 37-39. Oraculum Delphicum, Θ, 78 sq. Mors subilus et lenis ei tribuitur, Ω, 758 sq.; γ, 279 sq.; ο, 226 sq. Adde Έρμης init. — *Ei sacra facit Achilles ob cersum Thersiten*, *Æth.* p. 583, α. *Achillem per Paridem occidit*, *ibid.* *Conciliat Thesprotos, sub Ulysse, et Brygos*, *Teleg.* p. 585, α. *Templum ejus Pagasæum, Trachini propinquum, ubi ἱπποδρόμις*, *Theb. fr.* 6, p. 588. *In eum peccat Amphion*, *Min. fr.* 2, p. 590. *Opem fert Curetibus contra Ætolos et Meleagrum interficit*, *Min. fr.* 5, *ibid.* *Hilaira et Phæbe ejus filiae*, *Cypr. fr.* 7, p. 592. *Ex Rhæo Anium gignit et in Delum transfert*, *fr.* 11, p. 593. *Phorbantem fortissimum pugilem vincit, unde et pugilatus præest*, *Cycl.* p. 601, α.

**Αργειῶν*, urbs Argivorum, B, 571.

**Αργεῖος*, ου, *Argææ f.*, Polymelus, II, 417.

**Αργεῖος*, εἰς, εἶον, Argivus, Ex Argis; sæpe pro, Græcus. *Ἦν᾽ Ἀργεῖν*, Argis præcipue culta, Δ, 8; E, 908, etc. *Ἐλένη Ἀργεῖν*, B, 161; Γ, 458; Δ, 19; H, 350; δ, 184; ψ, 218. *Αργεῖοι* iidem qui Ἀχαιοί, sæpissime in Iliade, nonnunquam in Odys. Conf. Ἀργος.

**Αργεῖφόντης*, ου, Argi occisor, frequens Mercurii epitheton, pro nom. proprio Ω, 24, etc., H. Cer. 336, 347, 378; H. Ven. 263.

**Αργισσα*, urbs Thessaliae, B, 738.

**Αργος*, ου, ὁ, appellatur canis Ulyssis, ρ, 291-326. — *Argus, Arestoris et Mycenæ f.*, *Cycl.* p. 601, b.

**Αργος*, εος, τὸ, 1) urbs, Argi, sub Diomede, B, 559; Z, 224; Ξ, 119; γ, 108 sq.; φ, 108. Ubi Juno colebatur, Δ, 52. 2) Regio Argolidis, cuius caput Mycenæ, ubi Agamemnon imperabat, A, 30; B, 108; *ἱπποδρότον*, B, 287; Γ, 75; O, 30, etc.; *πολυδαίμων*, Δ, 171. (*Theb. fr.* 1, p. 587.) *Μυχός Ἀργεος ἱπποδρόσιον*, Z, 152; γ, 263. 3) Pro Peloponneso est, ut in oppos. *Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἀργος*, α, 344; δ, 726, 816; ο, 80. *Ἀχαικὸν*, I, 141, 283; T, 115; γ, 251. *Ἰασον*, σ, 246. Add. N, 379; δ, 174; ο, 224, etc. 4) De tota Græcia, I, 246; O, 372 (*πολύπυρον*); δ, 99; ω, 37; Ω, 437 (*κλυτὸν*), etc. 5) *Πελασγικὸν Ἀργος*, in Thessalia, Pelei s. Achillis re-

gnum, B, 681; *ἱπποδρότον*, T, 329. — *Hic sanatur Te-lephus*, *Cypr.* p. 582, b.

**Αργυφῆ*, urbs Elidis, H. Ap. 422.

**Αργώ*, οὐς, ἡ, navis Iasonis, μ, 69 sqq.

**Ἀρεθουσα*, fons in Ithaca, ν, 408.

**Ἀρειος*, εἰς, εἶον, Marti sacer, *τεῖχος*, Δ, 407; O, 736. *Ἀρήιος*, Martialis. *Ἡρωτασίλαος ἀρήιος*, B, 698; *Μενέλαος*, Γ, 339; Δ, 98, etc. *Ἀστεροπαῖος*, M, 102; P, 352. *Ἀχιλλεύς*, II, 166; *Αἴας*, γ, 109; *Διομήδης*, 167. *Ἀρήϊοι νῆες Ἀχαιῶν*, Δ, 114; A, 799, etc. *Ἀρήϊα τεύχεα*, Z, 340; Ξ, 381; π, 284, etc. et *ἐντεα*, K, 407.

**Ἀρείων*, ονος, equus ex deo natus, quo vectus Adrastus in bello Thebaico, Ψ, 346 sqq. — *Ejus genealogia et domini*, *Theb. fr.* 6, 588. *Adrastus in eo fugit*, *ib. fr.* 5.

**Ἀρέστωρ*, ορος, *Argi pater ex Mycenæ*, *Cycl.* p. 601, b.

**Ἀρετῶν*, ονος, Trojanus, a Teucro occisus, Z, 31.

**Ἀρηῖθος*, 1) princeps Bæotiae, pater Menesthi, cognomine *Κορυνήτης*, H, 8 sq.; de quo v. 137-148. 2) Thrax, Rhigmi auriga, occisus, Υ, 487. — Adjectivum est Δ, 280; O, 315, etc.

**Ἀρηῖλυκος*, 1) Græcus, pater Prothoenoris, Ξ, 451. 2) Trojanus, II, 308.

**Ἀρήιος*. V. Ἀρειος.

**Ἀρηῖατος*, adj., A Marte (in bello) occisus, T, 31; Ω, 415; λ, 41.

**Ἀρηῖφιλος*, Marti carus, frequentissimum epitheton bellatorum.

**Ἀρήνη*, urbs Elidis, Nestori subjecta, *ἐρατεινή*, B, 501; A, 723; H. Ap. 422.

**Ἀρης*, εος, et ἦος, εἰ, et et ἦ, ἦα (Ἀρη, E, 909; Batr. 265), Mars, belli deus. Quare bellatores dicuntur *θεράποντες Ἀρης*, B, 110; Z, 67; H, 382; Θ, 79, etc.; *ἄζοι Ἀρης*, B, 540, 663, 704, 745; M, 188; Ψ, 841, etc. Et Ἀρηὶ ἀτάλαντοι, B, 627; O, 302; II, 784, etc.; *ἴσος Ἀρηῖ*, A, 603. Et phrases, *ἐνὶ Ἀρηῖ*, B, 381; *κρίνεσθαι Ἀρηῖ*, 385; Ξ, 209; *μένος κρίνηται Ἀρης*, π, 269; *ἐγείρειν Ἀρηῖ*, B, 440; Δ, 352; Θ, 531, etc. Et sæpissime ponitur simpliciter pro bello, ferro. Epitheta: *δοῦρος*, E, 30, 35, 355, 454 etc.; *ἀνδροφόνος*, Δ, 441; *δίδηλος*, Θ, 309; *βροτολοιγός*, Φ, 421. *Ἄρες*, Ἀρες, βροτολοιγὸς, μαιφανε, *τειχεσιπλόητα*, E, 31, 455; *ἄτος πολέμοιο*, E, 388; Z, 203; *οὔλος*, E, 461, 717; *πελώριος*, H, 208 (coll. Φ, 407); *χάλκεος*, E, 704, 859; H, 146; II, 543, etc.; *ἐγέκπαλος*, O, 605; *δινωτόρος*, Φ, 391; *βριήπιος*, N, 521; *ταλαίριος*, E, 289; X, 267; *θοός*, N, 328; *ἀλλοτρώκαλος*, E, 831; *λαοσσός*, P, 398; *χρυσήνιος*, θ, 285, et alia multa in Hymno 8. V. *Ἐνυάλιος*. *Δεῖμος* et *Φόβος* ejus comites, Δ, 440, vel equi, O, 119; *Ἐρις* ejus soror, Δ, 441. *Φόβος* ejus filius, N, 299. *Zona ejus*, B, 479. Trojanis fere favet. A Diomede vulneratur, in Olympum redit, irridetur et sanatur, E, 824 sqq. Filii Ascalaphi cæde audita, in pugnam ruiturus, a Minerva reprimitur, N, 78-142. Jurgia in Olympo cum Minerva, a qua proturbatus *ἐπὶ ἐπέσγε πέλεθρα πεσών*, Φ, 391 sqq. Olim victus ab Oto et Ephialte, E, 385-391. Cum Venere concumbens, a Vulcano captus, θ, 267 sqq. Filii ejus *Ἰάλεμος* et *Ἀσκάλαρος*, quos v. — *Filia ejus Penthesilea, Amazon*, *Æth.* p. 583, α, et *fr.* 1, p. 595. *In fugam vertit Thesprotos ab Ulysse ductos contra Brygos*, *Teleg.* p. 585, α. *Ejus filius Cycnus*, *Theb. fr.* 6, p. 588.

**Ἀρήτη*, uxor Alcinoi, regis Phæacum. Ejus genealogia, η, 93 sqq. Ad ignem sedet, nens, ζ, 305 sqq. Excipit Ulyssem, η, 141 sqq.; 233 sqq. Cui ξένια curat, θ, 433 sqq.; λ, 335 sqq.; ν, 57 sqq.

**Ἀρητιάδης*, ου, Areti f., Nisus, π, 395; σ, 412.

**Ἀρητος*, 1) Nestoris f., γ, 414, 440. 2) Priami f., P, 48 4; ab Automedonte occisus, 517 sqq. 3) Dulichiensis, v. Ἀρητιάδης.

- ***Ἀριάδνη**, filia Minols, regis Cretæ, a Theseo rapta, sed in Dia insula a Diana interfecta, Διονίσσου μαρτυρήσιν, λ, 321-325. Cnossi est, Σ, 592. — *Ejus cum Theseo res in Cyprii narratæ*, p. 582, a.
- ***Ἀριμα**, τὰ, vel Ἀραιοι, οἱ, (in Cilicia,) δὲ πασι Τυρώος ἔμμεναι εὐνάς, B, 783.
- ***Ἀρίσθεας**, αντος, Græcus, pater Liocriti, P, 345.
- ***Ἀρίσθη**, urbs Troadis, B, 836; Z, 13 (ἐυκτιμένη); Φ, 43.
- ***Ἀρίσθηθεν**, B, 838; M, 96.
- ***Ἀρκαδίη**, in Peloponneso; quibus Agamemno dedit naves et gubernatores, B, 610 sqq.; ἐγχεσίμωροι, H, 134.
- ***Ἀρκαδίη**, regio Arcadium, B, 603; πολυπύδακα, μήτερα μήλων, H, 18, 30; πολύμηλος, H. Merc. 2; H. 17, 2.
- ***Ἀρκεισιᾶδης**, αο, Arcisii f., Laertes, ω, 270, 517; δ, 755.
- ***Ἀρκεισιος**, avus paternus Ulyssis, pater Laertis, ξ, 182; π, 118.
- ***Ἀρκαδῖλαος**, dux Boeotorum, B, 495; occisus, O, 329. — *Ulyssis filium ex Penelope ita appellatum memorat Eustathius*, Teleg. p. 601, a.
- ***Ἀρκίτιος**, Milesius, *Æthiopidis scriptor*, p. 583, a, et *Ilit Excidii*, p. 584, a, et fr. 2, p. 599. *Apud nonnullos etiam Titanomachia*, fr. 1, 2, p. 585.
- ***Ἀρμα**, τὸ, vicus in agro Thebano, B, 499.
- ***Ἀρμονίδης**, εω, artifex Trojanus, Pherecli pater, E, 60.
- ***Ἀρμονίη**, (Semeles mater,) saltat cura Gratiis, H. Ap. 195.
- ***Ἀρναῖος**, mendicus Ithacensis, postea Ἴπρος dictus, σ, 5.
- ***Ἀρνη**, oppidum Boeotiae, B, 507 (πολυστάφυλος); H, 9.
- ***Ἀρπαλίων**, υνος, Pylæmenis f., a Merione occisus, N, 644 sqq.
- ***Ἀρπυια** Ποδάργη, ex qua pascente in prato prope Oceanum Zephyrus equos Achilles genuit, Π, 150 sq. Ἀρπυιαί, α, 241; ξ, 371; υ, 77.
- ***Ἀρσίνοος**, princeps Tenedius, pater Hecamedes, A, 625.
- ***Ἀρτακίη**, fons in regione Laestrygonum, x, 108.
- ***Ἀρτεμις**, ἰδος, iv (Ἀρτέμιδα H. Ven. 16), Diana, venationis dea. Venatorem instruxisse dicitur E, 51. Epitheta: ἰοχέαιρα, E, 53, 447; Υ, 39, 71, etc.; H. Ap. 15, 159, 199: quod substantivi loco positum Φ, 480. Κελαδινή, Π, 183; H. Ven. 118; substantivi loco Φ, 511, εὐστέφανος Κελαδινή. Χρηστιάδατος, δ, 122; χρυσήνιος, Z, 208; χρυσόθρονος, I, 529; εὐσκαπος, λ, 197; πότνια θηρῶν, ἀγροτέρη, Φ, 470 sq.; ἀγνή, ε, 123; σ, 201; υ, 71. Alia sunt in H. 8 et 27. Cum Latona sanat Æneam, E, 447 sq. Cum Apolline auxiliari Trojanis, Υ, 39, 70 sq., ubi Junoni resistit. A qua increpatur, Φ, 479 sqq., et ad Jovis genua fugit, 505 sqq. Chori in ejus templo, Π, 183. Irata Calydonis immisit aprum, I, 529 sqq. Filias Niobæ occidit, Ω, 606 sqq. Dianæ comparantur mulieres procerae staturæ (μῆκος δ' ἔπορ' Ἀρτεμις ἄγνή, υ, 71), δ, 122; ζ, 102-109 (ubi Diana cum suis nymphis pingitur); ρ, 37; τ, 54. Subitæ mortes mulierum referuntur ad Dianam, Z, 205, 428; T, 59; λ, 172, 198; ο, 477; σ, 201; υ, 60, 80. — *Ab Agamemnone per superbiam læditur, tempestates excitat, usque dum Iphigenia ipsi immoletur; quam Tauros translatam immortalem reddit, cerva ei in altari Aulide substituta*, Cypr. p. 582, b. *Ei sacra facit Achilles ob cæsum Thersiten*, Æth. p. 583, a. *In eam peccat Amphion*, Min. fr. 2, p. 590. *Sacrificantium virginum choro mixta*, Cypr. fr. 20, p. 595.
- ***Ἀρῖδας**, αντος, Sidonius, valde dives, avus Eumæi, ο, 426.
- ***Ἀρχιλόγος**, Antenoris, f., Trojanus, B, 823; M, 100; ab Ajace occisus, Σ, 464 sq.
- ***Ἀρχεπτόλεμος**, Iphiti f., Hectoris auriga, Θ, 128, 312.
- ***Ἀσβετος**, deus καμίνω δηλητήρ, Ep. 14, 9.
- ***Ἀσιᾶδης**, ου, Asii f. 1) Acamas, M, 140. 2) Adamas, N, 561, 759, 771. 3) Phænops, P, 583.
- ***Ἀσινῆ**, urbs Argolidis, B, 560.
- ***Ἀσιος**, 1) Hyrtici, f., ex Arisba, B, 837 sqq.; M, 95 sqq.
- Naves Græcorum solus aggressus, 110 sqq., molaribus cum suis impetitur, 160 sqq. Occiditur, N, 384 sqq. 2) Dymantis f., frater Hecubæ reginæ, Π, 716 sqq. Adde Ἀσιᾶδης.
- ***Ἄστος** λειμών, planities herbosa circa fluvium Caystrum, B, 461.
- ***Ἀσκάλαρος**, Martis f. ex Astyoche, cum fratre a Græcorum partibus stans, Orchomenios ducentes, B, 512 sqq.; I, 82. Pugnāt, N, 478 sqq.; occiditur, 518 sqq.; O, 111 sq.
- ***Ἀσκανίη**, urbs et regio in finibus Phrygiæ et Mysiæ, sec. Strabonem, B, 863; N, 793 (ἐριεῶλαξ).
- ***Ἀσκάσιος**, Hippotionis f., ductor Phrygum, B, 862, θεοειδής. Venerat ἄμοιβος (nam idem esse videtur), N, 792.
- ***Ἀσκληπιᾶδης**, ου, Æsculapii f., Machaon, Δ, 204; A, 614; Ξ, 2.
- ***Ἀσκληπιός**, Æsculapius, ἱγτὴρ ἄμύμων, Δ, 194; A, 517. V. Hymn. 15. A Chirone docetur, Δ, 219. Ejus filii Podalirius et Machaon, ad Trojam duxere classem triginta navium, B, 731.
- ***Ἀσκη**, nymphe, cujus filius ex Neptuno, *Æoclus*, condidit urbem Boeotiæ Ascræ, *Atth. fr. 2*, p. 586.
- ***Ἀσπληθῶν**, ὄνος, ἡ, urbs Boeotiæ, B, 511.
- ***Ἀσσαῖος**, ductor Græcus, occisus ab Hectore, A, 301.
- ***Ἀσσάρακος**, avus Anchisæ, Υ, 232, 239.
- ***Ἀστέριον**, τὸ, urbs Thessalica, B, 735.
- ***Ἀστερίς**, ἰδος, parva insula inter Ithacam et Cephaleniam, πετρήσσα, δ, 846 sqq.
- ***Ἀστεροπαῖος**, princeps Lycius, Pelegonis f. Genealogia ejus Φ, 140 sqq. Sub Sarpedone pugnāt, M, 102 sqq.; sub Hectore, P, 217, 351 sqq. Ab Achille interficitur, Φ, 140-183; add. Ψ, 560, 808.
- ***Ἀστυλός**, Trojanus, occiditur, Z, 29.
- ***Ἀστυνάξ**, ακτος, filius infans Hectoris, a patre vocatus Σκαμάνδριος, sed a Trojanis ob Hectorem tam fortiter pro patria pugnantem Ἀστυνάξ, Z, 402 sqq. De eo ib. 466 sqq., 475 sqq.; X, 506 sqq.; Ω, 732 sqq. — *Ab Ulysse occiditur, secundum Arctinum*, Il. Exc. p. 584, a; a Neoptolemo sec. Leschen, Il. parv. fr. 16, p. 598; 17, ib.; 19, p. 599, a.
- ***Ἀστυνός**, 1) dux Trojanus, a Diomede occisus, E, 144. 2) Protionis f., Trojanus, O, 455.
- ***Ἀστυόχεια**, Phylantis Ephyræi filia, ab Hercule abducta et mater facta Telepolemi, B, 658 sqq.
- ***Ἀστυόχη**, Actoris, filia Ascalaphi et Ialemi mater ex Marte, B, 513 sqq.
- ***Ἀστυλός**, Pæon, ab Achille occisus, Φ, 209.
- ***Ἀσφαλίων**, minister Menelai, δ, 216.
- ***Ἀσωπός**, fluvius in Boeotia, βαθύσχοινος, λεχεποιός, Δ, 383; K, 287. Pater Antiopes, λ, 260.
- ***Ἀτη**, πρέσβα Διὸς θυγάτηρ, T, 91 sqq., ubi ejus descriptio. Cum Λιταῖς, σθαναὶ καὶ ἀρτίπος, I, 504 sq. Ex quo in terris versetur, T, 126 sqq.
- ***Ἀτθῆς**, ἰδος, *Hegesinoi carmen*, in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 586. *Quod perierat ante Pausaniam*, v. fr. 2 in fine.
- ***Ἀτλας**, αντος, Calypsus pater, ὀλοόφρων, qui profunda maris novit, et columnas tenet terram et cælum distinentes, α, 52-54; η, 245. Majæ pater, H. 17, 4.
- ***Ἀτρείδης**, Atrei f., passim vocatur sive Agamemno sive Menelaus; ambo, Ἀτρείδης, Ἀτρείδαι. — Ἀτρείδων κάθοδος, *Nostorum inscriptio*, fr. 10, p. 600.
- ***Ἀτρείων**, Atrei f., Agamemno, A, 387; B, 445; Ψ, 233; Ω, 395.
- ***Ἀτρεΰς**, εός, Pelopis et Hippodamiae f., pater Agamemnonis et Menelai, B, 23, 60; Γ, 67; Δ, 98, etc.; δ, 426, 543; λ, 436. Thyestæ sceptrum reliquit, B, 106. — *De arietē ejus*, Alc. fr. 7, p. 589.

'Αφροδίτη, Minervæ epitheton, B, 157; E, 115, 714; K, 284; δ, 762, etc.
 'Ατυμνιάδης, ου, Atymnii f., Mydon, E, 581.
 'Ατύμνιος, 1) Lycius, ab Antilochos occisus, II, 317 sqq.
 2) Alius : v. 'Ατυμνιάδης.
 Αὐγείαι, urbs Locrensis, B, 532. 2) Urbs Laconica, B, 583.
 Αὐγείας, αω, princeps Eleorum, A, 701. Pater Agamedes, Mulii socer, 739 sq. — *De eo quædam in Telegonia narrabantur*, p. 585, a.
 Αὐγήαδης, αω, Augeæ f., Agasthenes, B, 624.
 Αὔλις, ἰδος, ἡ, urbs Bæotiæ, cum portu, ubi classis Græciæ convenit, profectura ad bellum Trojanum, B, 303, 496 (πετρήσσα). — *Ibi bis conveniunt heroes ad avectiorem in Trojam*, Cypr. p. 582, a, b.
 Αὐτόλυκος, avus Ulyssis maternus, Mercurii f., λ, 85. Furatus galeam Amyntori Eleone, K, 267. Venatio apud eum in Parnasso, τ, 394 sqq.; φ, 220; ω, 332 sqq.
 Αὐτομέδων, οντος, Dioris f., socius et auriga Achillis. In tentorio ministrat, I, 209. Cum Patroclo in prælium proficiscitur, indutus ipse Patrocli arma, Patroclos Achillis, II, 145 sqq.; 219, 279, 472, 684, 864 sqq. Pugnāt, P, 429, 469, 483 sqq.; 536. Cum Achille exit, T, 392, 397. Achilli ad manum est in tentorio, Ψ, 563; Ω, 474, 574, 625.
 Αὐτόνοη, una ministrarum Penelopes, σ, 181.
 Αὐτόνοος, 1) ductor Græcus, occisus ab Hectore, A, 301. 2) Trojanus ductor, II, 694.
 Αὐτοπόνοος, pater Polyphontæ, Δ, 395.
 'Αφαιρεύς, ἦρος, dux Græcus, Caletoris f., I, 83; N, 478; ab Ænea occisus, 541 sqq.
 'Αφείδας, αντος, Polypemonis f., fictus ab Ulysse, ω, 304.
 'Αφιδναί, demus Atticus, cujus heros 'Αφιδνός Castorem vulnerat, Helenam a Theseo repetentem, Cycl. p. 601, a.
 'Αφροδίτη, Venus, Jovis filia, Γ, 374; E, 131, 312, 820; θ, 308; H. Ap. 195, etc.; χρυσή, Γ, 64; X, 470, etc.; φιλομειδής, Γ, 424, etc.; εὐστέφανος, Κύπρις, Κυβέρις. Ejus potentiam tres tantum deæ non senserunt, Minerva, Diana, Vesta : reliqua omnia, deos, homines, animalia, vicit : H. Ven. init., in quo præterea ipsius cum Anchise concubitus narratur, unde Æneas ortus, de quo vaticinatur; conf. B, 820. Paridem servat in pugna singulari cum Menelao, Γ, 374 sqq.; et, vetulæ forma assumpta, reverso advocat Helenam, 386 sqq. Æneam tuitura, a Diomede leviter ad manum vulneratur, E, 131 sqq.; e prælio ab Iride eductam, et in Olympum revectam, suaviter rident dii, 352 sqq. Juno ab ea κεστόν ἱμάτια dolose petit, Ξ, 188 sqq. Auxiliatur Trojanis, Y, 40, 105 sqq.; 209. Marti affutura, ab Junone ridetur, Φ, 416 sqq. Hectoris corpus tuetur, Ψ, 185 sqq.; Ω, 699. Adulterium ejus cum Marte, θ, 267 sqq. Venustæ puellæ et feminae cum ea comparantur, δ, 14; ρ, 37; τ, 54; I, 389. Pandarei filias nutrit, υ, 68 sqq., et nuptias iis ab Jove expetit, 73 sq. Δωρ' 'Αφροδίτης, Γ, 54, 64; E, 427; T, 282; H. Cer. 102. Adde H. 5 et 9. — *Certamen coram Paride*, Cypr. p. 581, b. *Præfertur ob Helenæ nuptias promissas, naves fabricari, Æneam navigationis in Laconiam socium esse jubet et Helenam conciliat Paridi*, ibid. *Helenam conspiciendum præbet Achilli*, ibid. *Vestimenta florea ejus*, fr. 14, p. 594. *Coronas plectit*, ibid.
 'Αχαιοί, Achææ, ἐπὶπλακμίδες, β, 119; τ, 542.
 'Αχαιῖδας, ἰδος, idem. 'Αχαιῖδων εὐπέπλων, E, 424; φ, 160; β, 101; γ, 261; τ, 146; ω, 134.
 Αχαιῖκος, adj. 'Αργος 'Αχαιῖκόν, v. in 'Αργος. Αζὼν 'Αχαιῖκόν, N, 349.
 'Αχαιεύς, ἰδος, Græca. 'Αχαιῖδες, οὐκέτ' 'Αχαιοί, B, 235; H, 96. I, 395; φ, 251. 'Αχαιῖδα γαῖαν, A, 254; H, 124. De

HOMERUS.

Græcia, 'Αχαιῖδα καλλιγύναικα, Γ, 75; πουλυότατερων, A, 769. Et λ, 166, 481; ν, 249; ψ, 68.
 'Αχαιοί, Græci. Epitheta : μεγάθυμοι, A, 123; ω, 57; καρηκομῶντες, B, 11, 323, 472, etc.; α, 90; β, 7; εὐκνήμιδες, B, 331; Γ, 370, 377, etc.; β, 72; λ, 509, etc.; χαλκοχίτωνες, B, 437; Γ, 127, 131; O, 56; ἐλίκωπες, A, 389; Γ, 190; II, 569; P, 274; Ω, 402; ὑπερκύδαντες, Δ, 66, 71; ἀρηφίλοι, Z, 73; II, 303; P, 336; χαλκοκνήμιδες, H, 41; ἥρωες, M, 165; N, 629, etc. In verbis Πανέλληνας καὶ 'Αχαιούς, B, 530, de Peloponnesiis capitur. Πάντες ἂν 'Ιάσον 'Αργος 'Αχαιοί, σ, 246. De Iliacensibus in Odyssea, α, 272, 394; β, 7, etc. 'Αχαιοί in Creta, τ, 175. Reditus a Troja, γ, 130 sqq.; δ, 495 sqq. — *Redire cupientes retinet Achilles*, Cypr. p. 582, b. *Tumulum condunt Achilli et certamina celebrant*, Æth. p. 583, b. *In Tenedo se condunt*, II. parv. p. 583, b. *Unde erumpunt et Trojam vi capiunt*, II. Exc. p. 584, a. *Lapidare volunt Ajacem Oilei*, ibid. *Pernicies a Minerva iis injecta in reditu*, ibid.
 'Αχελώϊος, 1) celeber fluvius, per fines Ætolorum et Acarnanum fluens, κρείων, Φ, 194. 2) Fluvius in Phrygia, ex Siplyo ortus, Ω, 616.
 'Αχέρων, οντος, Orci fluvius, x, 513.
 'Αχιλλεύς, s. 'Αχιλῆς, ἦρος, Pelei filius ex Thetide, Iliadis heros præcipuus, cum epithetis, θεοῖς ἐπιείκελος, μέγα φέρτατος 'Αχαιῶν, ὄρχαμος ἀνδρῶν, πελώριος, θυμολέων, ἐξηγῶρ, ποτὶ λίπορος, κυδάλμιος, μεγάλθυμος, δαίτρων, ποδῶπης, ὠκύς, ταχύς, etc. Genealogia, Φ, 187 sqq. Quinquaginta naves cum Myrmidonibus in bellum duxerat, B, 681 sqq., ubi etiam urbes ejus nominantur; II, 168-195, ubi exponitur ratio, qua exercitum suum instruxerat sub quinque ducibus. Stationem ceperat in extremo latere ναυστάθμου, Θ, 225 sq. Ante res in Iliade gestas, urbes hostiles duodecim classe ceperat, undecim cum pedestri exercitu, I, 328 sq. (Conf. γ, 106 sqq.) In quibus Lynnessum, unde Briseidem abduxerat, B, 690 sqq.; Theben Cilicum, ubi patrem et fratres Andromachæ occiderat, Z, 415 sqq.; Lesbum et Scyrum, I, 664, 668; Tenedum, A, 625; Pedasum, Y, 92. Conf. Φ, 77 sqq. Dissidium cum Agamemnone, ejusque causa, A init. Indigne iratus rex Briseidem, præmio Achilli datam, ab eo abduci jubet, 320 sqq. Cujus injuriæ ultionem, filio petente, ab Jove exposcit Thetis suadetque Achilli, ut a belli societate recedat, 349 sqq. Inde apud naves et in tentorio permanebat. Ad rerum desperationem actus Agamemnon legatos ad eum mittit Ulyssem, Phœnicem senem, magistrum olim Achillis, et Ajacem Telamonis, ipsi cognatum, cum magnificentissimorum numerum promissione : sed nihil efficiunt, et Phœnix apud Achillem remanet. Hæc tractantur in tota I : unde hæc sigillatim memoremus : Achillem ipsum exponere duplex fatum suum, 410 sqq.; et quæ Phœnix narrat de infantia Achillis, 485 sqq. Post multas cædes diei sequentis Machaonem vulneratum conspicatus Patroclum ad rem certius explorandam mittit, A, 596 sqq. Qui tandem, et Nestore suadente, et novas clades ipse misertus, Achillem eo adducere studet, ut in pugnam revertatur, O, 401 sqq.; II, 1 sqq., ubi Myrmidonas tandem suos ei permittit Achilles, ea conditione, ut repulsis ab navibus Trojanis, statim ad se redeat. Patroclus, sumtis armis ejus (excepta hasta), 140 sqq., et equis, 145, et copiis, 166 sqq., exit ad pugmandum. Achilles ipse alloquitur suos, 199 sqq. et preces facit Jovi, 221 sqq. De galea Achillis, 798 sq. Occiso Patroclo, Hector equos ejus connectat, frustra, P, 75 sqq. : de quibus conf. 426 sqq.; B, 770; K, 402 sqq. Dein induit arma Achillis, Patroclo de tracta, P, 191-197; de quibus adde 210 sqq. Antilochus Achilli nuntius venit de morte Patrocli, Σ, 2 sqq. Ingens dolor Achillis; in cujus societatem mater venit, filioque

ultionem expetenti nova se arma a Vulcano fabricanda allaturum esse promittit, 36-147. Ornatur a Minerva, 203 sqq.; et solo clamore hostes in fugam agit, 221 sqq. Tum luctui indulget, ultionem meditatur, et corpus Patrocli lavari componique jubet, 314-355. Nova arma Vulcania describuntur, imprimis scutum, 478-613. Quæ mater affert filio lugenti, T, 3 sqq. Cum his prodit ad Græcos principes, 40 sqq., et renuntiat iræ, 55 sqq.; dona sibi oblata nihil morans, 145 sqq. Dona afferuntur, Briseis intacta reducit, 278 sqq. Ipsi, quum adduci non possit, ut sumeret cibum, ambrosiam et nectar instillat Minerva, 346 sqq. Armatur, 364 sqq. Equos alloquitur, quorum Xanthus mortem ei vaticinatur, 399 sqq. Pugna cum Æneæ, ab Apolline in eum concitato, quem jam in Ida olim præne ceperat, Y, 79-352, ubi Æneæ a Neptuno eripitur. Deinde et alios interfecit et Polydorum, Hectoris fratrem; quem Hector ulturus, cum Achille congreditur, tandem ab Apolline subductus, 419-454. Quare indignatus, maximam Trojanorum stragem edit, 455-sqq. Multos trucidat in Xanthio fluvio, Φ, 1 sqq., ubi ab Asteropæo leviter vulneratur, 166-182. Cum fluvio diu luctatur, 222 sqq., a Neptuno et Minerva adjutus; deinde ferro sævire pergit, 521 sqq., expugnassetque urbem, nisi immisso Agenore et se ipso Apollo eum distinuisset, 544-611. Pugna cum Hectore, qua hic cadit, curruque religatus ad naves pertrahitur, X, 21-404. Cœnal apud Agamemnonem et exsequias instruit Patrocli, Ψ, 6 sqq., qui ei per somnum apparet, 80 sqq., 125 sqq.; tonidet se in luctu, 140 sqq.; mactat duodecim Troianos nobiles ad rogum Patrocli, 175 sqq. Ludos funebres splendidissimos instituit Patroclo, 157-897. Hectoris corpus circa rogum raptat, Ω, 1 sqq. Thetis, ab Jove iussa, mitigat animum filii, 104 sqq. Qui liberaliter excipit Priamum corpusque filii restituit, 448 sqq. Litigarat cum Ulysse, an Troja debeat armis, an dolo, capi, θ, 73 sqq. Anima ejus colloquitur cum Ulysse, λ, 467 sqq., 478, 482 sqq. De filii virtute audit, 538 sqq. Contentio de armis mortui, λ, 545-557. Mors ejus et sepultura narratur, ω, 15 sqq. — *Post priorem expeditionem Trojanam irritam in Scyro appellens Deidamiam uxorem ducit*, Cypr. p. 582, a. (*Conf. Il. parv. fr. 6, p. 596.*) *Telephum vulnerat et sanat*, *ibid. et b.* *Iphigeniam ipsi nupturam simulat*, *ib. b.* *Posterior evocatus, cum Agamemnone litigat*, *ibid.* *Fugat Troianos post escensionem, occiso Cycno, Neptuni filio*, *ibid.* *Helenam videre cupiens, politur voto per Venerem et Thetidem*, *ibid.* *Achivos redire cupientes prohibet*, *Æneæ boves abigit, Lyrnessum, Pedasum aliasque urbes circumjacentes vastat, Troilum occidit, et Briseidem e præda honoris causa accipit*, *ibid.* *Jupiter consultat, quomodo eum a pugna removeat*, *ib. p. 583, a.* *Penthesileam occidit, et Thersiten, ejus ipsi amorem objicientem*, *Æth. p. 583, a.* *Seditione inter Græcos orta, in Lesbum navigat, et sacrificiis peractis ab Ulysse de corde illa purgatur*, *ibid.* *Memnonem occidit; deinde Troianos victos usque in urbem persequitur, ubi occiditur a Paride et Apolline; summum de corpore ipsius certamen, quod tandem Ajax ad naves deportat* (v. *Il. parv. fr. 4, p. 596*), *ubi palam exponitur, a Thetide cum Musis et Nereidibus defletur; denique mater ereptum e rogo filium in Leuce insula constituit*, *ibid.* *Achivi sepulcrum struunt, festa certamina agunt; deinde de armis ipsius præstantissimi heroes certant*, *ibid. b. V.* *Ἀγαμέμνων et Ὀδυσσεύς. Filio Neoptolemo apparet*, *Il. parv. p. 583, b.* *In tumulo ejus Polyxena immolatur*, *Il. Exc. p. 584, b.* *Umbra ejus Agamemnoni mala futura vaticinatur, eumque relinere studet*, *Nost. p. 584, b.* *Hasta ejus*, *Cypr. fr. 4, p. 592; Il. parv. fr. 13, p. 597.*

Ἀψευδής, una Nereidum, E, 46.

B

- Βαθυλάης, ἦος, Græcus, Chalconis f., occisus a Glauco, II, 594 sqq.
- Βάχχιος Διώνυσος, H, 18, 46.
- Βαλός, equus Achillis, II, 149; T, 400.
- Βατρία, ἡ, tumulus prope Trojam, ab hominibus ita dictus, a diis σῆμα Μυρίνης, B, 813 sq.
- Βατραχομουαχία, carmen ludicrum, ab aliis Pigreti, Halicarnassensium reginæ Artemisiæ fratri, tributum, p. 523 sqq.
- Βελλεροφόντης, ου, Bellerophon. Historia ejus narratur, Z, 155-210, ubi etiam filii, filia et nepotes memorantur. Hospitio exceptus ab Ceneo, 216 sqq.
- Βῆσα, urbs Locrensis, B, 532.
- Βίας, αντος, 1) Anythaonis f., Melampodis frater, dux sub Nestore, Δ, 296; N, 691. 2) Trojanus, Laogoni et Dardani pater, Y, 460.
- Βιήνωρ, ορος, Trojanus, A, 92.
- Βοάγριος, τῆρrens Locridis, B, 533.
- Βοηβοίτης, Boethoi f., Eteoneus, Menelai minister, δ, 31; ο, 95, 140.
- Βοιθῆ, urbs Thessaliæ, B, 712.
- Βοιθῆς λίμνη, in Thessalia, prope quam Phæræ sitæ, B, 711.
- Βοιωτία, dicta pars altera libri B, a v. 484 ad finem, ob initium v. 494, Βοιωτοὶ μὲν etc., cui præmissa est invocatio. Dicitur etiam Catalogus navium.
- Βοιώτιος, adj., Bæotus, Ξ, 476; P, 597.
- Βοιωτοί, Βρωτοί. Eorum duces, urbes et naves recensentur, B, 494-510. Μᾶλα πύονα δῆμον ἔχοντες, E, 710; χαλκοχίτωνες, O, 330; N, 685, 700.
- Βορέας, ἔατο ἐν, ventus a septemtrionibus flans. Dicitur αἰθρηγενέτης, αἰθρηγενής, O, 171; T, 358; ε, 296; κραυγῆς, 385; σπρωινός, 328; Φ, 346; ἀνεμος μέγας, τ, 200. Add. E, 697; Ψ, 692; ι, 67 sqq., 81; x, 507. Amat equas, Y, 223 sqq.
- Βούδειον, τὸ, urbs Phthiæ, II, 572.
- Βουκολιδής, αο, Bucoli s. Bucolionis f., Sphelus, O, 338.
- Βουκολίων, υνος, Trojanus, nothus Laomedontis f. Abarbarea peperit ex eo geminos, Z, 21 sqq.
- Βουνπράσιον, τὸ, urbs et regio Elidis, πολύπυρον, Δ, 755, 759; B, 615; Ψ, 631.
- Βοώτης, ου, Arcturus, astrum, ε, 272.
- Βριάρεως, ω, centumanus, ab hominibus dictus Αἰγείων, A, 402 sqq.
- Βρισεύς, s. potius Βρίσης, ἦος, Pedasi et Lyrnessi rex et sacerdos, Hippodamiæ pater, quæ Βρισηίς ap. Hom. dicta, A, 392; I, 132, 274.
- Βρισηίς, ἰδοκ, Brisei filia (Hippodamia), ab Achille e Lyrnesso, quam ceperat, abducta, B, 690 sqq.; T, 59 sq.; 291 sqq. Pulcerrima, T, 282. Agamemno eam abduxit, A, 184, 323, 335 sqq. 346, 392. Reddita est Achilli illibata, T, 175 sqq., 187, 246, 249-268. Reversa in tentorium Achillis luget Patroclum, 282 sqq. Cubat cum Achille, Ω, 676. — *Ex præda eam accipit Achilles*, *Cypr. p. 582 extr.*
- Βρύγοι, populus Thractus, bellum gerens cum Thesprotis, *Teleg. p. 585, a.*
- Βρωσεύα, urbs Laconica, B, 583.
- Βῶρος, 1) Perieris f., Polydoræ, Pelei filia, maritus, II 177. 2) Lycius, Phæsti pater, E, 44.

Γ

Γαῖα, Tellus, Urani uxor, παμμήτειρα, etc., Tityi mater: v. Hymnum in eam, 30. Narcissum emittit dolum Proserpinæ, Plutoni gratificans, H. Cer. 9. — *Malis homini-*

bus nimis gravata, ab Jove impetrat, ut per bellorum cædes levetur, Cypr. fr. 1, p. 591 sq. Conf. Γῆ.
Γαίηιος υἱός, Gææ s. Telluris filius, η, 324.
Γαίηιος, Neptuni epith., pro proprio nomine, H. Merc. 187.
Γαλαξείη, nympha, socia Proserpinæ, H. Cer. 423.
Γαλάτεια, Nereidum una, Σ, 45.
Γανυμήδης, eos, Trois f., ob pulcritudinem a diis raptus, ut Jovi pocillaretur, Υ, 232 sqq.; vel ab Jove ipso, H. Ven. 203 sq. Add. E, 266 — *Laomedontis filius, sec. parvæ Iliadis scriptorem, fr. 2, p. 595. Cui vitem auream dat Jupiter profluo, fr. 3, ib.*
Γάρφαρον, τὸ, pars et ἀκρωτήριον montis Idæ, Θ, 48; Ξ, 292, 352; Ο, 152.
Γεραιστός, δ, promontorium Eubææ cum portu, Neptuno sacrum, γ, 177.
Γερήνιος, vocatur Nestor, quia, quum Hercules Pylum caperet, ipse ἐν Γερήνιοις, urbe Messenica, latuit et educatus est, Β, 336, 433, 603, etc.; γ, 68.
Γῆ, Tellus; ejus nuptiæ cum Urano, in Cyclo, p. 581, α, *Ægeonis mater, Titan. fr. 5, p. 585. Πότνια Γῆ invocatur, Alc. fr. 6, p. 589.*
Γίγαντες, populus insolens Epiri, η, 59. Urani et Gææ filii, κ, 120; Βatr. 7; quos Jupiter fulmine domuerat, 285.
Γλαύκη, Nereidum una, Σ, 39.
Γλαῦκος, 1) Sisyphei f., pater Bellerophonis, Ζ, 154. 2) Dux Lyciorum (B, 876), Hippolochi f., socius et cognatus Sarpedonis regis. Genealogia ejus, Ζ, 196 sqq. Pugnaturus cum Diomede, Ι 19, sqq., agnoscitur ut hospes, 144 sqq., et permutat cum eo arma χρύσεια χαλκείων, 236 sqq. Contra alios Græcos pugnat strenue, Η, 13 sqq.; Μ, 102, 309 sqq, 329, 387 sqq., ubi vulneratur sagitta a Teucro, sed dissimulat vulnus; Ξ, 426; Π, 492 sqq., 508 sqq.; 513-527, ubi preces ejus ad Apollinem; occisi Sarpedonis corpus defendit, 593 sqq. Hectorem objurgat, qui cesserat Ajaci, Π, 140-170. Cæso Patroclo pugnat, 216. 3) Γλαῦκος δ αἰπλός, in quem est Ep. 11.
Γλαυκῆπις, ἰδὸς, ἡ, epitheton, nonnunquam nomen proprium Minervæ, ut Θ, 420; ω, 539, etc.
Γλαφυραί, urbs Thessaliæ, Β, 712.
Γλίσας, αντός, δ, urbs Boeotiæ, Β, 504.
Γονέσσα, oppidum et promontorium Argivorum, αἰπεινή, Β, 573.
Γοργεῖος. V. Γοργώ.
Γοργυθίων, υἱος, nothus Priami f., occiditur, Θ, 302 sqq.
Γοργώ, οὗς, ἡ, monstrum diri capitis. Γοργούς διματ' ἔχων, Θ, 349. Γοργώ βλοσυράτις, Α, 36, in clypeo regis. Γοργεῖν καφαλῇ, E, 741; λ, 634, ubi ex Orco timetur. — Γοργόνες in Sarpedone insula Oceani habitant, Cypr. fr. 18, p. 594.
Γόρτυν, υἱος, ἡ, urbs Cretæ, Β, 646 (τειχιόσσα); γ, 294.
Γουνεύς, ἑως, dux Enienum etc., Β, 748-755.
Γραῖα, oppidum Boeotiæ, Β, 498.
Γρήνιος, fluvius Troadis, Μ, 21.
Γυγαίη λίμνη, lacus Mæoniæ in Asia, Υ, 390 sq. Cujus nympha Talæmeni peperit duos filios, Β, 865.
Γυραί, αἰ, petræ non procul ab Eubœa, ubi Ajax Oiliei naufragium passus periiit, Γυρήσιν, πέτρῃσιν μεγάλῃσι, δ, 500; mox 507 ex his unam Γυγαίην πέτρην appellat.
Γυρτιάδης, ου, Gyrtil f., Hyrtius, Ξ, 512.
Γυρτώνη, urbs Thessaliæ, Β, 738.

▲

Δαίδαλος, artifex Creticus, χορὸν ἤσκησεν Ἀριάδῃ, Σ, 592.
Δαίτωρ, ορος, Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 275.
Δάμασος, Trojanus, occisus, Μ, 183 αρq.
Δαμαστορίδης, ου, Damastoris f., 1) Trojanus, Tlepolemus,

II, 416. 2) Iliacensis, Agelaus, v, 321; γ, 212, 241, 293.
 Δανάη, Acrisii filia, καλλίσφυρος, Persei mater, Ξ, 319.
 Δαναΐς, ἴδος, *carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta* v. p. 586.
 Δαναοί, proprie Argivi, sed Homero Graeci in universum.
 Epitheta: αἰχμηταί, Θ, 33, 464; Μ, 419; ἀσπισταί, Ν, 680; ταχυπόλοι, Δ, 232, 257; Θ, 161, etc.; θεράποντες; Ἄρρος, Η, 382, etc. — *Il. parv. fr. 1, p. 593.*
 Δαναός, *rex Libyæ. Ejus filiiæ armantur ad Nilum, Dan. fr. 1, p. 586.*
 Δαρδανίδης, αο, Dardani f. s. nepos, etc. 1) Ilus, Α, 166.
 2) Priamus, Γ, 303; Ε, 159; Ν, 376, etc. 3) Anchises, Η, Ven. 178.
 Δαρδανίη, Dardani regnum, Υ, 216. — Ἐόπωλος, *Il. parv. fr. 1, p. 595.*
 Δαρδάνιος, adj. Δαρδάνιοι, populus, quem ducit Æneas, Β, 819. Πύλα Δαρδάνιοι, Trojæ, Ε, 789; Χ, 194, 413.
 Δαρδανίς, δῖος, Dardana, Trojana. Δαρδανίδες βαθυόλκοι, Ε, 122, 339.
 Δαρδανίωνες, posterii Dardani, Dardanii, Η, 414; Θ, 154.
 Δάρδανος, 1) filius Jovis, conditor Dardaniæ, Υ, 215 sqq., ubi ejus posterii commemorantur. Inter omnes filios ex mortalibus feminis susceptos Jovi carissimus, 303 sqq. (*Palladium ei dederat Jupiter, Il. Exc. fr. 3, p. 599.*) Hinc gentile, Dardanius: Δάρδανος ἀνὴρ, de Euphorbo, II, 807; de alio Β, 701. Δάρδανοι, Γ, 456; Η, 348, 368; Θ, 497; Ο, 425. 2) Biantis f., Trojanus, ab Achille occisus, Υ, 460.
 Δάρης, ἦτος, Trojanus dives, sacerdos Vulcani, cujus filii duo, Ε, 9 sqq.
 Δαυλίς, ἴδος, urbs Phocensis, Β, 520.
 Δεισήμερος, Lycius, Ρ, 217.
 Δελφεός, Delphicus, βωμός Apollinis, Η. Ap. 496.
 Δελφίνιος, Apollinis epitheton, Η. Ap. 493, ubi v. causam mythicam.
 Δελφοί, Delphi. Δελφῶν ἐξ πῖονα δῆμον, Η. 27, 14.
 Δεξαμένη, uxor Nereidum, Σ, 44.
 Δεξιόδης, ου, Dexii f., Iphionus, Η, 15.
 Δευκαλιῶν (pro Δευκαλιωνίδης), αο, Deucalionis f., Idomeneus, Μ, 117; Ν, 307; Ρ, 608.
 Δευκαλιών, ανος, 1) Minois f., pater Idomenei, Ν, 451; τ, 180 sq. 2) Trojanus, ab Achille occisus, Υ, 478 sqq.
 Δηϊδάμεννα, *Lycomedis filia, in matrimonium ducitur ab Achille, Cypr. p. 582, a.*
 Δηϊκόων, αντος, Pergasi f., socius Æneæ, occisus ab Agamemnone, Ε, 533 sqq.
 Δηϊνόμενη, Trojana, *Il. parv. fr. 18, p. 598.*
 Δηϊσιππίης, ου, Trojanus, ab Ulysse occisus, Α, 420.
 Δηϊτοχος, Græcus, a Paride occisus, Ο, 341.
 Δηϊτύλος, amicus Stheneli, Ε, 325.
 Δηϊτύρος, dux Græcus, Thrax, Ι, 83; Ν, 92, 478; occisus ab Heleno, 576 sqq.
 Δηϊφόδος, Priami f., fortissimus, Ν, 156; Ω, 251. Præest parti exercitus, Μ, 94, θεοειδής. Pugnâ, Ν, 156 sqq., 258, 402 sqq., 758, 770, 781. Ejus forma assumpta, Minerva fallit Hectorem in ultimo discrimine, Χ, 227 sqq. Δευκασις, 294; θεοεικής, 8, 276. Domus ejus, capta Troja, expugnata, θ, 517 sqq. — *Paride mortuo Helenam ducit, Il. parv. p. 583, b. A Menelao occiditur, Il. Exc. p. 584, a.*
 Δηΐων, Atheniensis, *Cephal pater, Epig. fr. 3, p. 589.*
 Δηλιάς, ἄδος, Delia. Κούραι Δηλιάδες, Apollinis θεράπναι, Η. Ap. 157.
 Δῆλος, ἥ, insula ex Cycladibus, ubi natus Apollo: vide Η. Ap. 26 sqq.; cujus templum ibi, et tota insula ipsi sacra, 135 sqq.; κρηναί, 26. Græci ad Trojam navigantes eo venerē, 1, 162. — Quos ibi Anius, Apollinis f., per novem annos retinere volebat, Cypr. fr. 11, p. 593.

Δημήτηρ, Ceres, Rheæ filia. Hymnus Cer. narrat, eam raptâ Proserpina, post novem dierum errores, cum Hecate a Sole rescivisse quid filia sua factum fuerit; inde mœstam, anciluz specie, concessisse ad Parthenion fontem Eleusiniurum; ibi a Celei regis filiabus inventam, suscepisse educandum ejus infantem Demophontem; quem immortalem reddere cupiens, interdiu ambrosia unctum, noctu igne occulit. Qua re per reginam detecta, ejulatibus ejus interpellata Ceres curam eam deponit et, deam se fassa, templum sibi exstrui jubet. In quo aedificato manet Ceres, annum sterilem inducens. Quare querelæ ad Jovem; sed dea non ante in Olympum redit, quam filia a Mercurio ex Orco reducta; sed hæc mali punicum granum comederat: unde una e tribus anni partibus ei apud inferos transigenda erat. Tandem placata Ceres frugum ubertatem dat hominibus regibusque Eleusiniis sacrorum suorum curam committit. Allocutio ejus, H. 12. *Ἐὐπλόκαμος*, ε, 125; Ξ, 326; ξανθή, E, 500. Alia epitheta in Hymnis cit. **Δημήτρος τέμενος**, B, 696. Amavit Iasionem, ε, 125 sqq. **Δημήτερος ἀκτὴ**, N, 322; Φ, 76.

Δημόδοκος, cantor apud Phæacas, de quo θ, 472-499. Canit Martis et Veneris amores, 266 sqq.; equum ligneum et excidium Trojæ, 470 sqq. Canit et ν, 27 sq.

Δημοκόων, ωντος, Priami f. nothus, occisus ab Ulysse, Δ, 499 sqq.

Δημόλειον, ωντος, Trojanus, Antenoris f., ab Achille occisus, Υ, 395 sq.

Δημοπτόλεμος, unus ex procis Penelopes, χ, 242, 266.

Δημούχος, Trojanus, Philetoris f., ab Achille occisus, Υ, 457 sqq.

Δημοζών, ωντος, Celei f. infans, quem Ceres nutrire et immortalem reddere volebat, H. Cer. 234, 249.

Δημοψών, *Thesei f., excisa Troja Æthram reducit, Il. Exc. p. 584, a, et Π. parv. fr. 17, p. 598.*

Δημώ, οὐς, Celei filia, ἐρώσσα, H. Cer. 109.

Δηῶ, οὐς, i. q. Δημήτηρ, H. Cer. 47, 211, 492.

Δήη, insula (Naxos), sacra Baccho, λ, 325.

Δόδαρος, *Erythræus, ab nonnullis pro parvæ Iliadis scriptore habitus, fr. 2, p. 595.*

Δοιλιχός, ῥος, 1) Orsilochi f., rex Pherarum in Messenia ab Alpheo fluvio deducens genus, E, 542 sqq.; ubi duos ejus filios occidit Æneas. Apud eum in itinere divertitur Telemachus, γ, 468; ο, 186. 2) Rex Eleusinius, πλήξικτος, H. Cer. 474, 477; Δίοκλος dictus ib. 153.

Δοιμήτη, Phorbantis filia, principis Lesbii, Achillis concubina, I, 665.

Διομήδης, εος, Argivorum rex, Tydei f., Cenei nepos. Genealogia ejus, Ξ, 113 sqq. Epitheta solita: κρατερός, βοὴν ἀγαθός, ἱππόδαμος, ὑπέρβυμος (A, 365; E, 376, 881). Cum 80 navibus venit, ex urbibus nominatis B, 559 sqq. Ab Agamemnone velut otiosus increpatur, Δ, 364-402; sed eximie pugnat, Minervæ consiliis adjutus, in E, ubi vel deos Venerem (conf. Ψ, 396 sq.) et Martem vulnerat. Pugnat adhuc Z, 12. In votis Trojanorum memoratur ut præsertim timendus, 96 sqq. Congreditur cum Glaucō Lycio, hospitem cum agnoscit et aurea arma accipit, 119-236. Pugnam restituit, Θ, 91 sqq.; sed recedit tandem Nestoris hortatu, 160 sqq. Verum jam 253 sqq. primus in pugnam revertitur. Desperantem Agamemnonem increpat et animum ei erigit, I, 31-51, ut ceteris principibus, 696 ad fin. Speculator i per noctem in Trojanorum castra, cum Ulysse, K, 150 sqq.; Dolonem interficit, Rhesum cum 12 sociis, et equos ejus, ipsis insidens, abducit, ad 514. Pugnat, A, 312 sqq. Vel vulneratus prælium suadet, Ξ, 109 sqq. Curru certat in ludis funebribus, Ψ, 290 sqq., et iratus flet victoriam sibi ablatam ab Apolline, 383 sqq. Adjuvat Euryalum cognatum in pugilatu, 681 sqq. Armis decertat cum Ajace, 812 sqq. Capta

Troja celeriter in navibus profectus, γ, 167, quarto die Argos advenit, 181 sq. — *Cum Ulysse Palamedem aquis demergit, Cypr. fr. 16, p. 594. Philectelen e Lemno reducit, Il. parv. p. 583, b. Palladium rapit cum Ulysse, ibid. Cujus insidias quomodo averterit, fr. 9, p. 596. Coræbum occidit, fr. 19, p. 598. Excisa Troja statim et feliciter redit, Nost. p. 584, b.*

Δίοκλος, V. Διοκλῆς, 2.

Δίων, oppidum Eubææ, αἰπύ, B, 538.

Διώνυσος, et ob metrum Διώνυσος et Διώνυσσος, Bacchus, Jovis et Semeles f., Ξ, 325. Male acceptus a Lycurgo, fugit in gremium Thetidis, Z, 130 sqq. Ejus testimonio Ariadne in insula Naxo a Diana occiditur, λ, 325. Donum ejus amphora Achilli a matre data, ω, 74. Tyrrhenos piratas, a quibus captus erat, in delphinis transmutat, H. 6. Variis in locis natus esse dicebatur, H. 26. *Εἰραζιώτης*, ib. v. 22. De educatione ejus v. H. 25. — *Quæ dona Anii filiiab, Οἰοντρόπος, dederit, Cypr. fr. 11, p. 593.*

Δίος, Priami f., Ω, 251.

Διόσκουροι, Castor et Pollux. Hymnus in eos, 33. — *Aphidnas vel Athenas populantur, Helenam a Theseo raptam repetituri, Cycl. p. 601, a.*

Διώνη, mater Veneris, E, 370, 381; H. Ap. 93.

Διῶρης, εος, 1) Amarynci f., Epeorum dux, B, 622. Occiditur, Δ, 517. 2) Automedontis pater, P, 429.

Δηήτωρ, ορος, Iasi f., fictus ab Ulysse rex Cypri, ρ, 443.

Δολίος, senex, servus receptitius Penelopæ et horti custos, δ, 735 sqq.; ω, 222, 397. Pater Melanthei, ρ, 212, et 6 aliorum filiorum, ω, 496, 387, 409, et filiae Melanthus, σ, 321 sq.

Δολιχός, principum Eleusiniensium unus, H. Cer. 155.

Δόλοπες, gens Thessalica, I, 480.

Δολοπίων, ωνος, Trojanus, pater Hypsenoris, E, 77.

Δόλοψ, σπος, 1) dux Græcus, Clyteif., A, 302. 2) Trojanus, Lampi f., O, 525 sqq.

Δόλων, αντος, Trojanus, Eumedis f., deformis, at celer, K, 314 sqq. Offert se Hectori, speculaturus castra Græcorum noctu, sed captus a Diomede occiditur, ibid.

Δέρυκλος, filius nothus Priami, A, 489.

Δούλη, n. propr. Nost. fr. 7, p. 600.

Δουλιχίεύς, ῥος, adj., Dulichius, σ, 126, 394, 423.

Δουλιχίων, τό, una ex insulis maris Ionii, in ditione Ulyssis, B, 625, 629; α, 245 sq.; ι, 24; ξ, 397; π, 123, 247; H. Ap. 429. Πολύτροπον, ξ, 335; π, 396; τ, 292.

Δράκων, Icariae insulæ urbs et promontorium, ubi a nonnullis Bacchus natus ferebatur, H. 26, 1.

Δραχίος, dux Epeorum, N, 692.

Δρησος, Trojanus, occisus ab Euryalo, Z, 20.

Δρύας, αντος, 1) princeps gentis Lapitharum in Thessalia, A, 263. 2) Princeps Thraciæ, Lycurgi pater, Z, 130.

Δρύοψ, σπος, 1) Trojanus, ab Achille occisus, Υ, 455. 2) Dryopes nymphæ pater, quacum Pan concubuit, H. 18, 34.

Δύμας, αντος, 1) princeps Phrygiæ, pater Hecubæ, Π, 718 sq. 2) Nobilis Phæax, ζ, 22.

Δύμη, Achajæ urbs, H. Ap. 425.

Δυναμένη, Nereidum una, Σ, 43.

Δωδωναίος, Jovis epitheton, Π, 233.

Δωδώνη, urbs Thesprotica, cum oraculo Jovis, cujus ὑποφῆται Selli, δυσχείμερος, Π, 234 sq.; B, 750; ξ, 327 sq.; τ, 296 sq.

Δωριεες, Dorienses, τριχάκεις, τ, 177.

Δώριον, τό, urbs in ditione Nestoris, ubi Thamyris a Musis excæcatur, B, 594 sq.

Δωρίπη, *Antii uxor, Cypr. fr. 11, p. 593.*

Δωρίς, ἰδος, una Nereidum, Σ, 45.

Δώς, fictum a Cerere nomen, H. Cer. 122.

Δῶπιον πεδίον, in Thessalia, ubi natus *Æsculapius*, H. 15, 3.
Δῶτω, una Nereidum, Σ, 43.

E

Ἐγχελάδος, gigas, ab Jove vinctus, Batr. 285.
Εἰδοθήη, filia Protei, Menelaum docens, quibus artibus oraculum a patre ipsius impetraret, δ, 364 sqq.
Εἰλείθυα, Jovis et Junonis filia, Lucina, μοῖόςτοχος, Π, 187; T, 103; H. Ap. 97, 103, 110, 115, ubi Apollinis partui adest; τ, 188. Plurali Εἰλείθυαι, A, 270 (μοῖόςτοχοι); T, 119.
Εἰλέσιον, τὸ, urbs Boeotiae, B, 499.
Εἰρεσία, urbs Hestiaeotidis, vel insula, H. Ap. 32.
Εἰρετρία, Eretria, urbs Euboeae, B, 537.
Ἐκάβη, Dymantis filia, Π, 718; uxor Priami, mater mul-
torum liberorum. Excipit Hectorem a pugna redeuntem,
Z, 251 sqq.; et admonitu ejus donat adorataque Minervam,
293 sqq., 451. Rogat Hectorem ne pugnet solus cum Achille,
X, 79 sqq. Occisum luget acerbissime, 405 sqq.; 430
sqq. Timet de Priamo in Graeca castra proficiscente, Ω,
200 sqq.; precatur pro eo, 283 sqq. Luget Hectorem in
funere, 747 sqq.
Ἐκαμήδη, Arsinoi filia, ex insula Tenedo capta ab Achille,
donataque Nestori, A, 623 sqq. Curat hospitem lavan-
dum, Ξ, 6 sqq.
Ἐκάπη, dea, Persaei filia, H. Cer. 24 sq., 438; *ἑλας ἐν χει-
ρεσσιν ἔχουσα*, 42, Cereri raptum virginis narrat, et So-
lem cum illa adit, 24 sqq.
Ἐκατος, adj., pro nomine proprio est Apollinis, A, 385; Y,
71; H. Ap. 276.
Ἐκτόρος, adj., Hectorius, B, 416; K, 46; Ω, 276, 579. —
H. parv fr. 16, p. 597.
Ἐκτορίδης, ου, Hectoris f., Astyanax, Z, 401.
Ἐκτωρ, ορος, Priami et Hecubae f., princeps heroum Tro-
janorum. Solita epitheta: ἀνδροφόνος, μέγας, κορυβαίολος,
χαλκοκορόστης, θρασύς, δδριμος, φαίδιμος, βοῆν ἀγαθός (N,
123; O, 671), πελώριος (A, 819), εἰκέλος φλογί (N, 54,
688), Ἄρηι, etc. Increpat Paridem, Γ, 38 sqq. Retinet ca-
tervas in pugna singulari Paridis et Menelai, 76 sqq. Ce-
dit Achivi, A, 505. Increpatus a Sarpedone, E, 471 sqq.,
pugnat; et Sarpedonem ipsum defendit, 680 sqq. Heleno
auctore, Z, 77 sqq., in urbe obsecrationem Minervae fieri
jubet, 237 sqq. Inde Paridem objurgando in aciem redu-
cit, et cum Helena colloquitur, 312-368. Uxorem Andro-
machem, in ædibus frustra quæsitam, tandem urbe egre-
diens ad portam Scaeam una cum Astyanacte infante
obviam habet et ultimum alloquitur, 369-502. Mox cum
Paride, laudato, 520 sqq., portis exit, H, 1, et fortissi-
mum Achivorum ad pugnam singularem provocat, Heleni
suasum, 44 sqq. Inde pugna cum Ajace, donec, sibi pares,
sub noctem datis muneribus discedunt, 206-312. Pugnat
contra Diomedem, Θ, 89 sq., et alios, 215 sqq. Teucrum
vulnerat, 324 sqq. Noctu speculatorem mittit, K, 300
sqq. Mane copias educit, A, 56 sqq. Ab Agamemnone ad
moenia repulsus Jovis jussu illum primo declinat, sed post
pugnam restituit, 163-309. Insequitur hostes, contento
augurio, naves versus, M, 195 sqq.; et primus occupat
murum castrorum, portamque ingesto saxo discutit, 400
sqq. Ab excidio navium arcetur praesertim per Ajaces,
N, 136 sqq., 673-808; sed usque pugnat. Tandem vulne-
ratus ab Ajace, deficit animo et a sociis asportatur curan-
dus, Ξ, 402-439. Sanatus redit et fortunam Trojanorum
instaurat, O, 220 sqq., et prope abest ut naves incendat,
591 sqq. Pugnat pro Sarpedone, Π, 536 sqq.; in Patroclum,
721 sqq. Interficiit Patroclum (conf. T, 414) et capit arma
Achillis, 828 sqq.; P, 61 sqq. Tandem cedit Ajaci; sed a

Glauco objurgatus, Achillis arma indult et in aciem rever-
titur, 140-233, et pignat de Patrocli corpore cum Menelao
aliisque, 262 sqq., 483 sqq.; quod ei eripitur, Σ, 217 sqq.
Prudens Polydamantis consilium rejicit, 284 sqq. Achil-
lem aggressurus, revocatur ab Apolline, Υ, 364 sqq.
Exercitu in murum recepto, solus manet Achilles, pa-
rentibus ex muro flebiliter revocantibus, X, 1-89; sed
pudor ob prius ipsi dicta et aliae cogitationes loco eum
cedere prohibent; aspectu tamen herois exterritus fugit,
insequente eum Achille, ac ter circa murum agente, 90-
166. Inter hæc Jupiter vicem Hectoris miseratus, tenta-
tis fatorum lancibus, necem ei appendit; atque ab Apolline
desertum Minerva specie fratris Deiphobi ad dimicandum
hortatur, 167-247. Ita heroes congregiuntur singulari
certamine, in quo Minerva eum atroci dolo deludit, 248-
305. Tandem maxima contentione pugnans hasta trans-
figitur, armis spoliatur, fedatur ab Achiviis et curui Achil-
lis alligatus ad naves raptatur, 306-404. Interitum ejus
plorat omnis civitas, lamentantur parentes et domo ex-
cita uxor, 405-515. Corpus ejus a Venere et Apolline cu-
ratur, Ψ, 185 sqq., ut per duodecim dies integrum maneat,
licet sæpius ab Achille raptatum, Ω, 15 sqq. Redemptum
a Priamo, 581 sqq., in urbem refertur, et a Trojanis ef-
fusus, in aula ab Andromache, Hecuba, Helena ploratur,
677-776; exstructo rogo celebratur funus, 777 ad fin. —
Occidit Proteilaum in escensione, Cypr. p. 582, b.

Ἐλας, ἱδας, Antii filia, Cypr. fr. 11, p. 593.

Ἐλασος, Trojanus, a Patroclo occisus, Π, 696.

Ἐλατιονίδης, ου, Elatidis f., Ischys, H. Ap. 210.

Ἐλατος, 1) Trojanus, ab Agamemnone interfectus, Z, 33
sqq. 2) Procorum unus, χ, 267.

Ἐλατρεὺς, ἥος, nobilis Phæax, θ, 111, 129.

Ἐλένη, Jovis et Ledaë filia, Dioscurorum soror, formosis-
sima Menelai uxor, cuius raptus causa belli Trojani, B,
160 sqq., 356, 590; N, 626 sqq. Intexuit telæ pugnas-
hujus belli, 125 sqq. Desiderat Menelaum, 139 sqq. Ex
muro spectat pugnam Menelai et Paridis et nominat de-
scribitque heroas senibus Trojanis, formam ejus admi-
rantibus, 144-244. Ubi filiam relictam dolet, 175, et
fratres desiderat, 236 sqq. Vocat eam Venus ad Paridem
reductum, 383 sqq.; cui exprobat raptum suum, 399 sqq.
Male accipit Paridem, 426 sqq.; sed post in gratiam re-
dit, 447 sq. Reddenda Argivis, 458; Δ, 19. Quod et Ne-
stor suadet, sed Paris rejicit, H, 313-364. Colloquium
cum Hectore, Z, 343-369. Quem plorat interfectum, Ω,
761-776. Post primogenitam filiam Hermionen non am-
plius peperit, δ, 12 sqq. Apud Menelaum, cum famulabus
intrans, agnoscit Telemachum, 121 sqq. Dona ex Ægypto
allata, 126 sqq., et *ἐφάρμακον νηπενθές ἀχολόν τε*, 219 sqq.
Flet Ulysses, 184. Quem agnovit in urbe Troja specu-
latorem et servaverat, 240 sqq. Exploraverat equum li-
gneum Argivarum voces imitata, 277 sqq. Peplum ab ipsa
textum donat Telemacho, ο, 123 sqq., et augurium ei in-
terpretatur, 171 sqq. Exousatur a Penelope, Ψ, 18 sqq. —
Ex Jove nata et Nesti in plurimas formas mutata,
Cypr. fr. 3, p. 592. *A Theseo rapta*, p. 601, *a. Paridi
ex Veneris promisso conciliatur, dona accipit et ave-
hitur cum eo, opes etiam asportans*, Cypr. p. 581, b.
*Plisthenes filius, quocum in Cyprum venit, fort. ex
Cyprii*, fr. 21, p. 595. *Nuptiae*, p. 582, *a. Legatio ad
Trojanos, ut reddatur cum opibus*, in initio belli,
ib. p. 582, b. *Videt eam Achilles*, ibid. *Paride mor-
tuo, Deiphobo nubit*, H. parv. p. 583, b. *Troje agno-
scit Ulysses speculatorem eique consilia dat de Troja
capienda*, ibid. *A Menelao inventa, ad naves agitur*,
H. Exc. p. 584, a; H. parv. fr. 15, p. 597. *Demophonti
concedit Æthram*, fr. 17, p. 598.

Ἐλενας, 1) Priami f., augur optimus, Z, 76 sqq., ubi ei paret

- Hector. Est dux, H, 44 sqq.; M, 94. Pugnat ingenti gladio, N, 576 sqq.; et arcu, 582 sqq., 758. Cum ceteris filiis objugatus a Priamo, Q, 249. — *Vaticinatur futura mala ante navigationem Paridis in Laconiam, Cypr. p. 581, b. Ab Ulysse insidiis capitur, et vaticinatur de Philocteta reducendo, Il. parv. p. 583, b. — 2) Græcus princeps, Ctenopis f., E, 707.*
- Ἐλευσινίδης, αο, Eleusinis f., Celeos, H. Cer. 105.*
- Ἐλευσίνιοι, Eleusinii, H. Cer. 267.*
- Ἐλευσίς, ἴνος, urbs Attica, ubi Cereris cultus, θύεσσα, H. Cer. 90, 319, 357, 490.*
- Ἐλεφάνωρ, ορος, dux Abantum ex Eubœa, Chalcodontis f., B, 540; Δ, 463.*
- Ἐλεών, ὠνος, ἡ, oppidum Bœotiae, B, 500. Incerta urbs est K, 266.*
- Ἐλικίων, ονος, Antenoris f., Priami gener, Γ, 123.*
- Ἐλική, urbs Achajæ, ubi Neptunus præcipue cultus, B, 575 (εὐρεΐα); Θ, 203.*
- Ἐλικών, ὠνος, 1) locus ubi colebatur Neptunus, pro Ἐλική, ut videtur, H. 21, 3; Ep. 6, 2 (Ζαθέου). 2) Mons Bœotiae, Musis sacer, Batr. 1. — Πύθακοίς, Atth. fr. 2, p. 586.*
- Ἐλικώνιος ἄναξ, Neptunus, Υ, 404.*
- Ἐλλάς, ἄδος, proprie est urbs Thessaliae seu Phthiotidis, B, 683 (καλλίγυναικα); I, 447; λ, 495. Tota regio Myrmidonum, I, 395, 474; II, 595. Καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος, α, 344; δ, 726, 816; ο, 80, ab urbibus his clarissimis duas partes Græciæ universæ designat.*
- Ἑλληνες, antiquæ urbis Ἑλλάδος et regionis incolæ, B, 684.*
- Ἑλλήσποντος, fretum: ἀγάρροος, B, 845; M, 30; πλατύς, P, 432; ἀπείρων, Q, 545; I, 360; H, 86; O, 233; Σ, 150; Ψ, 2; Ω, 346; ω, 82.*
- Ἑλος, ονος, τὸ, 1) urbs maritima Laconiae, B, 584. 2) Urbs in ditioe Nestoris, B, 594.*
- Ἑλπήνωρ, ορος, socius Ulyssis, x, 552 sqq., qui periit in Circae domo. Anima ejus occurrit Ulyssi, rogans sepulturam et alia, λ, 51 sqq. Quæ fiunt, μ, 10 sqq.*
- Ἐνέτοι, natio circa Paphlagoniam, ubi multi optimi, B, 852.*
- Ἐνιήνες, in prosa Αἰνιάνες, gens ad Ossam, Perrhæbis propinqua, B, 749.*
- Ἐνιπέης, ἥος, fluvius Thessaliotidis ejusque numen, cujus forma indutus Neptunus e Tyro Salmoni genuit Neleum et Peliam, λ, 238 sqq.*
- Ἐνίσκος, oppidum Arcadiæ, ἡμερόεσσα, B, 606.*
- Ἐννομος, 1) ductor Mysorum, et augur, B, 858; P, 218. 2) Trojanus, occisus ab Ulysse, A, 422.*
- Ἐννοσίγαιος, adj., pro nomine proprio Neptuni, H, 455; Θ, 201, 440, etc.*
- Ἐνόπη, urbs Messeniæ, I, 152, 292.*
- Ἐνοσίγῃων, ονος, pro nomine proprio Neptuni, A, 751; γ, 6, etc.*
- Ἐνυάλιος, nomen Martis, N, 519; P, 211; Σ, 309; ἀνδρείφοντης, B, 651; H, 166, etc.*
- Ἐνυεύς, ἥος, rex Scyri, I, 664.*
- Ἐνυὸ, οὐς, Bellona, E, 592 (πότνια), 333 (πολιόρθοος).*
- Ἐκάδιος, heros ex gente Lapitharum, A, 264.*
- Ἐκάτης, ου, Lycius, a Patroclo occisus, II, 415.*
- Ἐπειγέης, ἥος, Myrmidon, Agacis f., Pelei ἱκέτης ob cædem, II, 57.*
- Ἐπειοί, Elidis antiqui incolæ et domini, v, 275; ο, 295; ω, 431; H. Ap. 426; B, 620, ubi principes eorum subinde nominantur. Δ, 537 (χαλκογύτωνες); N, 686 (φαιδιμόντες), 692, O, 519 (μεγάθυμοι); Ψ, 630, 632. Bellum cum Pylis, A, 671-762.*
- Ἐπειός, Græcus, Panopei f., pugil certat in ludis funebribus, Ψ, 664-695. Massam jactat, 838 sq. Idem de Minervæ consiliis equum ligneum exstruit, de quo θ, 493 sqq.; λ, 523 sqq. — *Endem res Il. parv. p. 583, θ.**
- Ἐπάρτος, nomen quo Ulysses se vocari fingit, ω, 306.*
- Ἐπίγονοι, ων, Carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 588 sq.*
- Ἐπίδαυρος, ὅ, urbs Argolidis, B, 561.*
- Ἐπικάστη, Cædipi mater et uxor, quæ aliis Iocaste, cognito errore matrimonii novi, ipsa se suspendit, λ, 271-280.*
- Ἐπικλῆς, ἥος, Sarpedonis sodalis, ab Ajace interfectus, M, 379.*
- Ἐπίστροφος, 1) Iphiti f., dux Phocensium, B, 517. 2) Rex Lyrnessi, occisus ab Achille, B, 692. 3) Dux Halizonum, qui Trojanis auxilio venerant, B, 856.*
- Ἐπίστωρ, ορος, Trojanus, occisus a Patroclo, II, 695.*
- Ἐπίταυρος, ὅ, fluvius Troadis ex Ida monte ortus, M, 20.*
- Ἐπωπεύς, ἑως, Lyci filiam vitiat et perit, Cypr. p. 582, a.*
- Ἐργίνος, Trophonii et Agamedis pater, H. Ap. 297.*
- Ἐρεβος, εως, τὸ, sedes inferorum, Θ, 368; I, 568 (ἔξ Ἐρεβουστῆν); x, 528; λ, 37, 564; μ, 81; H. Cer. 336, 350, 409.*
- Ἐρεμβοί, populus mythicus, δ, 84.*
- Ἐρετμεύς, ἑως, nobilis Phœax, θ, 112.*
- Ἐρευθαλίων, ὠνος, rex Arcadum, maximus et fortissimus, in pugna adversus Pylis a Nestore singulari certamine occisus, H, 136, 149-156; Δ, 319.*
- Ἐρεχθεύς, ἥος, rex Athenarum, e terra ortus et a Minerva enutritus, B, 547 sqq. In cujus domum (templum) redit Minerva, η, 81.*
- Ἐρινός, ὠος, Furia: ἡεροφίτις, I, 567; T, 87, ubi cum Μοῖρα. ὅσα δασπλήτις, ο, 234. Plur. Ἐρινέες, I, 454; O, 204; T, 269; Φ, 412 et λ, 280, μητρός; β, 135; υ, 78; ρ, 475 (πρωχών). — *Audit diras Cædipi, Theb. fr. 2, p. 587. Ex Neptuno in equum mutato peperit Arionem equum, ib. fr. 6, p. 588.**
- Ἐρις, ἰδος, ἡ, Discordia, Martis soror et comes, A, 440 sqq.; E, 518 (ἔμστον μεμαυία); Σ, 535. Ab Jove mittitur, A, 3 sq; 73 (πολύστονος). — *In Pelei nuptiis deabus litem injicit de pulcritudine, Cypr. p. 581, b.**
- Ἐριφύλη, uxor Amphiarai, quem prodidit, στρυγίη, λ, 325 sq. Conf. ο, 247.*
- Ἐριχθόνιος, Dardani f., rex Dardaniæ, ditissimus pecudum, Ψ, 219 sqq., 230. — *Atticum e terra ortum dixit Danaïdis poeta, fr. 2, p. 536.**
- Ἐριώπης, ἰδος, ἡ, uxor Oilei, mater Ajacis minoris, noverca Medontis, N, 697; O, 386.*
- Ἐρμᾶιος λόφος, collis in Ithaca, prope Neion, π, 471.*
- Ἐρμείας, αο, Ἐρμείας (Ἐρμῆς E, 390), Ἐρμῆς, ἑω (H. Merc. 413) et εἰω (O, 214), Mercurius, Jovis et Majæ f. Natus et infantia ejus narrantur in Hymno Merc., cujus hoc argumentum est: Natus statim exiliit ab ovæ Apollinis furto abigendos; in via testudinem invenit, ex qua lyram condidit; inde boum, quos abegit, vestigia callide turbat. Nihilominus Apollo ad cunas ejus venit, puerumque astute negantem aufert, sed, liberius delusus, humum projecit et ad Jovem præire jussit, ut furtum judicetur. Pater boves reddi jubet, sed infans nova fraude vincula viminea sub pedibus boum germinare et radices agere facit. Quare attonitum et indignatum Apollinem lyræ cantu demulcet, quam hic possidere cupiens, boves pro ea offert aliaque munera præclara. Hac accepta conditione Mercurius Apollinem lyræ utendæ rationem docet, artemque divinandi, quam ipse ab Apolline discere cupit, mirifice prædicat. Proinde Apollo, accepta lyra, boum curam mandat Mercurio: qui, quam in Olympum ambo rediissent, jurat se neque lyram neque aliud quidquam suffuratum esse Apollini; hic autem auream virgam ei donat, et ad Thrias proficisci jubet, quæ vaticinandi artem per lapillos eum edoceant. Allocutio ejus, H. 17, ubi pauca de natu ejus. Epitheta solita: διάκτορος, ἐριούνης, εἰδοσκοπος, Ἀργεῖφόντης, ἀκάχητα, δώτωρ ἑώνων, χρυσόρραπις: cujus virgæ vis exprimitur e, 47 sq. Martem clam eripuit Alo-*

- dis, E, 390. (In simili re Ω, 24.) Furta docet, τ, 397; dexteritatem in negotiis, ο, 320 sqq. Græcis opem fert, Υ, 44, 72. Cum Latona certare non vult, Φ, 497 sqq. Priamum Hectoris corpus repetentem ducit, Ω, 333-469, et reducit, 679-694. Amat Polymelen ex eaque suscipit filium Eudorum, Π, 180 sqq. Possessiones dat iis quos diligit, Ξ, 491. Ad Calypso nympham mittitur, α, 38, 84; ε, 28 sqq.; conf. μ, 390. Occurrit Ulyssi ad Circen eunti, eique consilia dat ad vitandum ejus artes, κ, 277-307; ejusque adventum Circæ diu vaticinatus fuerat, 331 sq. Ei et Nymphis sacrificat Eumæus, ξ, 435. Cum Nymphis consuescit, H. Ven. 263 sqq.; ex quarum una genuit Panem, H. 18, 1 sqq., 28-47. Martem a Vulcano captum spectat, θ, 322, 334-342. Animas in Orcum ducit, ω, 1, 10, 99. Ad Proserpinam a Plutone accersendam missus, H. Cer. 336 sqq., 409. — *Deas in Idam deducit, ad judicium Paridis, Cypr. p. 581, b.*
- Ἑρμιόνη, Menelai et Helenæ filia unica, data in matrimonium Neoptolemo, δ, 5-14.
- Ἑρμόλη, urbs Argolidis, B, 560.
- Ἑρμος, fluvius Æolidis in Asia, ὀνείης, Υ, 392; Ep. 1, 5.
- Ἑρμῖνοι, οἱ, urbs, sec. Strabonem duo colles in Paphlagonia, ὠήλοιοι, B, 855.
- Ἑρυσθαί, 1) urbs Boeotiae, B, 499. 2) Ἑρυσθαία πόλις Ioniae, in quam Ep. 7.
- Ἑρύλαος, Trojanus, a Patroclo occisus, Π, 411.
- Ἑρύμανθος, mons Arcadiae, ζ, 103.
- Ἑρύμας, αντος, 1) Trojanus, cæsus ab Idomeneo, Π, 345-350. 2) Alius, cæsus a Patroclo, Π, 415.
- Ἑτεοκλῆσιος. V. Ἑτεοκλῆς.
- Ἑτεοκλῆς, ἥος, filius alter Œdipi, regnans Thebis. Cadmei convivatur in domo βίης Ἑτεοκλῆσιος, Eleoclis, Δ, 386. — *Diræ patris, Theb. fr. 2, 3, p. 587.*
- Ἑτεοκρήτες, οἱ, genuini Cretenses, tribus Cretensium, τ, 176.
- Ἑτωναεύς, ἥος, Boethi f., minister Menelai, δ, 22, 31 sqq.; ο, 95 sqq.
- Ἑτωνός, oppidum Boeotiae, πολύκνημος, B, 497.
- Εὐαίμωνιδης, ου, Euæmonis f., Eurypylos, E, 76; A, 809.
- Εὐαίμων, ουος, princeps Thessalus, pater Eurypyli, B, 736; E, 79; II, 167; Θ, 265; A, 575. — *Il. parv. fr. 19, p. 599.*
- Εὐάνθης, εος, pater Maronis, ι, 197.
- Εὐβοία, insula, B, 535; νηυσικαίτη, H. Ap. 31, 219; γ, 174; η, 321 sqq.
- Εὐγάμων, Cyrenensis, *Telegoniæ scriptor, p. 584, b.*
- Εὐδωρος, Mercurii f. ex Polymela, unus ex ducibus Myrmidonum, Π, 176-186.
- Εὐήνη, Eueni, Martis filii, filia, Marpessa, I, 553.
- Εὐηνωρίδης, ου, Euenoris f., Liocritus, β, 242; χ, 294.
- Εὐήνος, Selepii f., princeps Lynnessi, B, 693.
- Εὐίπποις, Trojanus, occisus a Patroclo, Π, 417.
- Εὐμαιος, fidissimus Ulyssi et heris suis servus, præpositus villæ, in qua sues alebantur, natu Syrius, Clesii, duarum urbium regis, filius: v. ο, 403-484, ubi ipse totam juventutem suam narrat. In villa recipit Ulyssem, ut hospitem: v. totam ξ, et ο, 301 sqq. Telemachus advenit, π, 1 sqq. Nuntiat Penelopæ adventum filii, 150 sqq., 333 sqq. Redit, 452 sqq. Ulyssem in regiam ducit, ρ, 182 sqq., ubi et jurgium cum Melanthio. Victimam in regiam adducit, υ, 162 sqq., 238. Arcum ponit, φ, 80 sqq. Se ei agnoscendum præbet Ulysses, 189 sqq.: quem in sequentibus variis modis adjuvat in procis vindicandis, præsertim χ, 157 sqq. Cum Telemacho pœnas repetit ab ancillis et Melanthio, 434 sqq.
- Εὐμήδης, εος, præco Trojanus, dives, pater Dolonis, K, 314, 412, 426. — *Ætolus, Melanis f., Alc. fr. 8, p. 589.*
- Εὐμήλος, Admeti f., rex Pherarum in Thessalia; dux Græcorum, cum undecim navibus, B, 714, et optimis equabus, quas olim paverat Apollo, 763-766. Certat equestri certamine in ludis funebribus, Ψ, 288 sqq., 354, 380, 481; eumque infortunio affectum miseratur Achilles, 532 sqq. Uxor ejus Iphthime, Penelopes soror, δ, 797 sqq. — *Eumelus Corinthius a nonnullis pro Titanomachice scriptore habebatur; fr. 1, 2, p. 585.*
- Εὐμόλος, unus principum Eleusinis, H. Cer. 154, 475.
- Εὐνῆος, filius Jasonis et Hypsipyles, princeps Lemni insulæ, H, 478 sqq.; Ψ, 747.
- Εὐπείθης, εος, nobilis Ithacensis, pater Antinoi proci, α, 383; δ, 641; π, 363, etc. Occiso filio bellum in Ulyssem concitaturus, ω, 421 sqq., 465 sqq., cæditur, 522 sqq.
- Εὐρίππος, ό, fretum Eubææ, H. Ap. 222.
- Εὐρος, ventus ab oriente flans, B, 145; II, 705; ε, 295; μ, 328; τ, 206.
- Εὐρύαδης, ου, procus Penelopes, cæsus, χ, 267.
- Εὐρύαλος, 1) Mecistei f., fortissimus, dux sub Diomede, B, 565 sq. Pugnât egregie, Z, 20 sqq. In certaminibus funebrium ludorum ei adest Diomedes, sed malo eventu certat, Ψ, 676 sqq. (*Il. parv. fr. 17, p. 598.*) 2) Phæax, ἴσος Ἀργί, θ, 115, 127, 140; Ulyssem lædit, 158 sqq.; sed ei satisfacit, 396 sqq. — *Tertius, filius Melanis, Alc. fr. 8, p. 589.*
- Εὐρύατης, ου, 1) Agamemnonis præco, A, 320; I, 170. 2) Ulyssis præco, Ithacensis, B, 184; τ, 244 sqq., ubi describitur forma ejus. — *Prior in Il. parv. fr. 17, p. 598, b.*
- Εὐρυάνεια, *Hyperphantis filia, quæcum quatuor liberos genuit Œdipus, Œd. fr. 2, p. 587.*
- Εὐρύδαμας, αντος, δ, 1) princeps Trojanus, cujus duo filii pugnant, ὀνειροπόλος γέγων, E, 148 sq. 2) Procus Penelopes, σ, 296; occiditur, χ, 283.
- Εὐρύδίκη, uxor Nestoris, filia Clymeni, γ, 452. — *Alia, Æneæ uxor, Cypr. fr. 5, p. 592.*
- Εὐρύκλεια, Opis filia, a Laerte emta, nutrix Ulyssis, α, 428-435, ubi Penelopæ servit. Telemacho viatica præbet, 345 sqq., 361 sqq. Quod Penelopæ narrat, δ, 742 sqq. Reduentem Telemachum prima videt, ρ, 31. Famulas in thalans retinere jubetur, τ, 15 sqq. Laudatur, 353 sqq., 357 sqq. Agnoscit herum, 467 sqq., et promittit silentium, 492 sqq. Conf. 401; υ, 128 sqq., 147. Portas occludere jubetur, φ, 380 sq. Post cædem procorum, χ, 391 sqq., 424. Prima nuntiat Penelopæ, adesse herum, ψ, 1 sqq.
- Εὐρύλοχος, affinis Ulyssis, sororis ejus maritus, hinc primarius inter socios, κ, 205 sqq. Ducit partem sociorum caute ad Circen, 232 sqq.; hinc solus non mutatus, nuntium tristem refert. Obsistit Ulyssi, ad Circen pergenti, 429 sqq.; hinc timentem Ulysses pene occidit, 438 sqq.; sequitur tamen Ulyssem, 447. Navigat una ad inferos, λ, 23. Est dux navis, μ, 195, 278 sqq. Suadet absente Ulysse sociis male, 339 sqq.; et fit causa exitii omnibus secum, 417 sqq.
- Εὐρύμαχος, nobilis Ithacensis, Polybi f., procorum cum Antinoo princeps, δ, 628 sq.; ρ, 126 sq., etc. Simulate blanditur Telemacho, α, 399 sqq. Concio ejus, β, 177 sqq. Plurima dabat Penelopæ, ο, 10 sqq.; σ, 295 sq. Ficta ad eam oratio, π, 434 sqq. Ulyssem irridet et scabello petit, σ, 349-398. Vaticinia ridet, υ, 359 sqq. Arcum tentat, φ, 245 sqq. Penelopen alloquitur, 320 sqq. Antinoo occiso placare studet Ulyssem, deinde ense in eum irruens occiditur, χ, 42 sqq. Cum Melanthii sorore consueverat, σ, 325.
- Εὐρυμέδουσα, serva regis Phæacum, quæ Nausicaam educaverat, η, 7 sqq.
- Εὐρυμέδων, οντος, 1) rex gigantum in Epiro, pater Periboræ, η, 58 sqq. 2) Ptolemæi f., Agamemnonis auriga, Δ, 228. 3) Nestoris famulus, Θ, 114; A, 620.

Εὐρυμίδης, ου, Euryml f., Telemus, ι, 509.
 Εὐρόνημα, 1) Oceani filia, cum Thetide Vulcanum recipiens aëro ejectum, Σ, 398-405. 2) Vetus ταμίη in Ulyssis domo, ρ, 495 sqq.; σ, 164 sqq.; τ, 95 sqq.; υ, 4; ψ, 292. Lavat Ulysses patrata corde, ψ, 133 sqq.
 Εὐρύνομος, nobilis Ithacensis, Ægypti f., procorum unus, β, 21; occisus, χ, 242.
 Εὐρύπυλος, 1) Hercules f., princeps in insula Co, quæ dicitur Εὐρύπυλον πόλις, Β, 677. 2) Euæmonis f., princeps Thesæsalus, cum 40 navibus in Trojam veniens, Β, 736. Pugnât, Ε, 76 sqq.; Ζ, 36. Inter novem ἄριστους post Achillem, Η, 167; Θ, 265. Pugnât, Α, 575 sqq., ubi vulneratur; 809 sqq.; Ο, 392; Π, 27. (Azionem Priami occidit, Η. parv. fr. 19, p. 599.) 3) Telephi f., occisus a Neoptolemo, λ, 519 sq. — Trojanis auxilio profectus, fortissime gnans Α. N. occiditur, Η. parv. p. 583, b; postquam ipse Machaonem prius occiderat, fr. 7, p. 596.
 Εὐρύστειος, ἥος, Stheneli f., Persei nepos, Jovis et Danaes pronepos; historia natiuitatis Eurysthei narratur Τ, 103-124. Herculi labores imperavit, 132; Θ, 363; Ο, 639; λ, 621-626; Η, 14, 5.
 Εὐρύτιδες, ου, Euryti f., Iphitus, φ, 14, 37.
 Εὐρύτιον, oppidum, pro Æchalia habebatur, fr. 3, p. 590.
 Εὐρύτιων, ωος, Centaurus in Thessalia. Temulentus turbas excitat in nuptiis Pirithoi, et perit, φ, 295-304.
 Εὐρύτος, 1) princeps Æchaliæ, sagittandi peritissimus, Β, 596, 730. Ab Apolline occisus, quem provocarat de arte sagittandi, θ, 224 sqq. Arcum ejus dono accepit Ulysses a filio illius Iphito, quem procl tendere nequibant, φ, 13-38. — Conf. Æch. Exp. fr. 1, p. 590. Liberi duo ex Antioche, fr. 6, p. 591. — 2) Actoris f., princeps Eleorum, Β, 621.
 Εὐρύφασσα, Hyperionis soror et uxor, Η, 31, 4 sqq.
 Εὐρύστη, Φοίνικος κόρη, ex qua Jupiter genuit Minoem et Rhadamanthum, Ξ, 321 sq.; Batr. 79. De terra dictum in Η. Ap. 251.
 Ἐδσσωρος, princeps Thraciæ, Acamantis pater, Ζ, 8.
 Εὐτερης, ιος, urbs Boeotiæ, Β, 502.
 Εὐφμος, Τρωζενι f., dux Clconum, inter auxilia Trojanorum, Β, 846 sq.
 Εὐφύτης, ου, princeps Ephyræ ad Selleentem, Ο, 532.
 Εὐφορβος, Panthoi f., Trojanus, inter fortissimos, vulnerat Patroclum, et laudatur, Η, 806 sqq., 850. Patrocli corpus spoliare aggressum Menelaus interficit, Ρ, 9-60.
 Εὐχίνωρ, ορος, Polyidi vatis Corinthii f., cum fratre ad Trojam cecidit, Ν, 663-672.
 Ἐριάλτης, ου, Aloeï s. Neptuni f., cum fratre Oto Martem vinxit, Ε, 385 sqq.; Olympum invadere voluit, λ, 305-320, ubi v. plura. — Cum fratre Oto et Æoclo, Ascræ nymphæ filio, Ascræ urbem condidit, Atth. fr. 2, p. 586.
 Ἐρύρη, 1) urbs Elidis, ad quam fluvius Selleis, Β, 659; Ο, 531. 2) Corinthus, Ζ, 152. 3) Thesprotiæ urbs, α, 259; β, 328 (πύργα ἀρούρα).
 Ἐφυροι, Ephyræ primæ cives, Ν, 301.
 Ἐχελῆς, ἥος, Actoris f., Polymedes maritus, ex ducibus Myrmidonum, Η, 189.
 Ἐχελος, 1) Trojanus, a Patroclo cæsus, Η, 694. 2) Alius, Agenoris f., ab Achille interfectus, Υ, 474.
 Ἐχέμων, ονος, Priami f., cæsus a Diomede, Ε, 160 sqq.
 Ἐχένος, nobilis Phæax, senex, η, 155 sqq.; λ, 342 sqq.
 Ἐχέπυλος, 1) Trojanus, Thalsii f., cæsus ab Antilocho, Δ, 458 sqq. 2) Tyrannus Sicyoniorum, cui Agamemno remisit expeditionem, equo strenuo accepto, Ψ, 396 sqq.
 Ἐχτος, rex in regione Epiri, ob crudelitatem inhumanem famosus, βρότων δηλήμων πάντων, σ, 83-86, 114 sq; φ, 368.
 Ἐχέφρων, ονος, Nestoris f., γ, 413, 440.

Ἐχίται, ἄων, insulæ in mari Ionio, postea Ἐχινάδες dictæ, Ιεραὶ, Β, 625.
 Ἐχίος, 1) Græcus, Mecistei pater, Θ, 333; Ν, 422. 2) Alius, cæsus, Ο, 339. 3) Trojanus, cæsus a Patroclo, Η, 416.
 Ἐωσφόρος, Lucifer, Ψ, 226.

Ζ

Ζαγρεὺς, cum Tellure invocatur θεῶν παννύφτα πάντων, Alc. fr. 6, p. 589.
 Ζάκυνθος, δ et ἡ, insula, imperio Ulyssis subjecta, Β, 634; α, 246 (ὀλήεις); π, 123, 250; τ, 131; ι, 24 (ὀλήεσσα); Η. Ap. 429.
 Ζέλις, urbs Troadis, sub Ida, Β, 824; Δ, 103, 121.
 Ζεύς, Διός, Διτ, Δία, et Ζηνός, Ζηνι, Ζήνα, Jupiter, Saturni et Rheæ filius, Ο, 187 sq., cui in partiendo cessit cælum et terra, 192 sqq., seniori et sapientiori quam Neptunus, Ν, 355 sq. Est summus deorum, cui omnes assurgunt, προῦ πατρός ἐναντίον, Α, 533 sq., supremus moderator, ὑπατος; μήστωρ divinorum humanorumque, Θ, 22; Ρ, 339. Epitheta solita: εὐρύπας, Κρονίδης, Κρονίων, μητιέτα, Ὀλύμπιος, αἰθέρι ναίων, ἀναξ, νεφεληγερέτα, κελαινεφής, πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, ὑπερμηνής, μέγας, μέγιστος, κύδιστος, αἰγίγιος, Κρόνου παῖς, τερπικέραυνος, ἀστεροπητής, ὑψιθεμετής, ἐρίγδουπος πόσις Ἡρῆς, ἐριθεμετής, στεροπηγερέτα (Η, 298), ὑψίζυγος, et alia inferius ponenda. In rerum natura ei tribuuntur τὰ μετέωρα, fulmina, nives, grandines, pluvia, et omnia ex æthere et aere (πανομφαίος, Θ, 250), passim in utroque carmine. Ex eo dies et noctes, ξ, 93, anni tempestates, ω, 343, et ipsi anni, Β, 134. In terra quod omnia moderatur, pro teste invocatur in iuribusjurandis, Γ, 276; Η, 76; Κ, 329; ξ, 158, etc., et regibus dat sceptra et θέμιστας, Β, 197, 205 sq. Pracones sunt Διὸς ἄγγελοι, Η, 274. Ipse ταμίης πολέμοιο ἀνθρώπων, Δ, 84; Τ, 224; Ρ, 339, et in universa Iliade. Terret ægide a Vulcano facta, Ο, 308 sqq.; Ρ, 593 sq. Διὸς μέσστιγ δαμῆναι, Ν, 37; Ν, 812. Ejus duo dolia, bonorum et malorum, Ω, 527-533: quæ utraque passim ab eo repetuntur, sed bona frequentius, ut divitiæ, Ψ, 299; δ, 207; ζ, 188, etc. Ξείνιος, Ν, 624; ξ, 183, 389: nam hospites tuetur et mendicos, ζ, 207 sq.; et supplices, ι, 269 sq.; Ικετήσιος, υ, 213. Ἑρμειος, φ, 415. Quercus ei sacra, Ε, 693; Η, 60; ξ, 328; τ, 297. Δωδωναῖος, Πελασγικός, α cultus loco, Η, 233. Columbæ ei ferunt ambrosiam, μ, 63. Hæc fere commemoranda duximus ex innumeris, quæ in utroque carmine de eo leguntur; adjicimus aliqua de sobole ejus et de partibus quas sustinet in Η. et Od.: nam deorum conciones persequi singulas longum et inutile foret. Amores suos et natos natusque commemorat Ξ, 315-327. Præterea de Apolline et Diana, Η. Ap. init.; de Mercurio ex Maja, Η. Merc. init.; quem inter et Apollinem judicat, 328 sqq.; de Baccho ex Semele, Η, 6, 1; 25, 2; 26, 5; de Zetho, Amphione et Hercule, λ, 260 sqq.; de Minoe, Ν, 449, qui est Διὸς ἀριστής, τ, 179; Xanthus, Jovis filius, Φ, 2; Dardanus, Υ, 215; Sarpedon ex Laodamia, Ζ, 198 sq.; Νύμφαι, ρ, 240; Αἰταί, κόρυα Διὸς, Ι, 604 sqq.; Ἀτὴ, πρέσβα Διὸς θυγάτηρ, Τ, 91. Hymnus in eum, 22. Proserpam dat Plutoni fratri uxorem, Η. Cer. 30 sq.; sed ob famem terræ immisissam, petit ut eam redire sinat, 325 sqq.; quam invitat in Olympum, 441 sqq. Quomodo Juno eum fefellerit, quum Hercules nasceretur, τ, 96-125; quare Ἀτῆν in terram ex Olympo projecit, 126 sqq. — Redux ab Æthiopibus, quo cum diis ierat κατὰ δαίτη, Α, 423 sq., supplicatus a Thetide, ut Achilli factam injuriam ulciscatur, ei annuit, 493 sqq. Somnium servare studet, Δ, 1 sqq.; sed Juno clam novas belli causas serit. Χιτώνα Διὸς induit sibi Minerva, Ε, 736. Prohibitibus ab

auxiliando diis in Idam pergit, Θ, 2 sqq.; et lance pensat utriusque populi fortunam, 69 sqq. Eridem mittit Achivis ad excitandam pugnam, A, 3 sqq. Usque vigilans in Ida, tandem a Junone amoris illecebris delentus, Somno traditur, Ξ, 225-353. Sed somno solutus, Junonem graviter increpat et deos e certamine revocat, O, 4 sqq. De Sarpedonis filii sorte sollicitus, Π, 431 sqq.; 666 sqq. Achille in pugnam reverso, diis, utri parti vellent, succurrendi potestatem dat, Υ, 4 sqq. Hectorem miseretur, X, 167 sqq.; sed lanx ejus fati descendit, 209 sqq. Apolliniis monitu Hectoris corpus reddere jubet Achillem, interprete Thetide, Ω, 64 sqq.; et Priamum, id petere, 169 sqq. Infelicem reditum decernit Achivis, Υ, 132, 152, 288. — Absente Neptuno, Ulyssis reditum in patriam, petente Minerva, concedit, α, 64 sqq. Et mittit Mercurium ad nympham Calypso, ut hanc eum dimittat, ε, 28 sqq. Ulietionem Soli concesserat de sociis Ulyssis, M, 385 sqq. Omina fausta rogatus dat Ulyssi, υ, 97 sqq. Acri fulmine dirimit praelium Eupitheii sociorum, procos ultutorum, ω, 539 sqq. — Ζεύς καταχθόνιος, Pluto, 1, 457. — *Consilia inuit cum Themide de Trojano bello*, Cypr. p. 581, b. *Deaurum judicium præcipit*, ibid. *Ἐπερχόμενον ἀθανάσιαν τριβuit Dioscuris*, ib. p. 582, a. *Consultat quomodo Trojanos sublevet, remoto Achille ex certamine*, ib. p. 583, a. *Immortalitatem dat Memnoni*, Æth. p. 583, a. *Jovis Hercei in ara occiditur Priamus*, Il. Exc. p. 584, a. *Saltantem induxerat Titanomachiae scriptor*, fr. 2, p. 585. *Μῶμος ipsi σύμβουλος quid suaserit*, Cypr. (si hoc quoque inde sumtum) fr. 1, p. 591. *Terram hominibus nimis gravatam, per bella levat*, ib. p. 592. *Helenam gignit ex Nemese in plurimas formas mutata*, fr. 3, ib. Ζῆνα, fr. 17, p. 594. *Laomedonti vitem auream dat pro Ganymede filio*, Il. parv. fr. 3, p. 595. *Dardano dederat Palladium*, Il. Exc. fr. 3, p. 599. *Tantalum quomodo puniit*, Nost. fr. 10, p. 600.

Ζεφυρίη, Zephyri aura, γ, 119.

Ζέφυρος, ventus flans ab Oceano ex occasus regione, δ, 567 sq.; ὀρχήσθην spirat cum Borea, 1, 5. Epulo excipit alios Ventos, Ψ, 200. Nives demittit, τ, 206. Pater equorum Achillis ex Harpyia Podarge ad Oceanum pascente, II, 150 sq. Est κελαδαινός, κεκληγώς, λαβρός, αἰθριος (H. Ap. 433), δασυς, αἰὲν ἐρυθρός.

Ζῆθος, Jovis ex Antiopa f., frater Amphionis, cum eoque conditor Thebes, λ, 260-265. Aedonis maritus, Ityli pater, τ, 523.

H

Ἡδὴ, filia Jovis et Junonis, Herculis uxor in coslo, καλλιόφυρος, λ, 603 sq.; H. 14, 11. Nectar ministrat, Δ, 2 sq. Junoni adest in apparando curru, E, 722 sqq. Martem lavat, 905. Cum Venere et Gratia saltat, H. Ap. 195.

Ἡγησίνος Salaminus pro Cypriorum carminum scriptore habitus, p. 581, a.

Ἡγησίνους, Althidis poeta, p. 586.

Ἡγίας, i. q. Ἀγίας, q. v.

Ἡἰλιος. V. Ἡλιος.

Ἡερὶδοια, Aloei uxor altera, περικαλλής, E, 389.

Ἡερῖων, υἱος, 1) pater Andromaches, princeps Thebes Cilicium; quem Achilles occidit et prædas ab eo egit, Z, 395 sqq.; Ψ, 827 sqq.; A, 366; 1, 188, etc. 2) Imbrius, Iasonis f., qui Priami hospitis filium ab Achille redemit et Arisben misit, Φ, 41 sqq. 3) Trojanus, Podis pater, P, 575, 590.

Ἡιόνες, αἰ, Argolidis oppidum, B, 561.

Ἡιονεύς, ἥος, 1) Græcus, occisus ab Hectore, H, 11. 2) Thraciae princeps, pater Rhesi, K, 435.

Ἡλίοι, Elei; eorum bellum cum Pylis, A, 671 sqq.

Ἡλέκτρη, nympha, socia Proserpinae, H. Cer. 418. — *Pleias, Dardani mater, suum inter Pleiadas locum reliquit ante excidium Troje*, Il. Exc. fr. 5, p. 599.

Ἡλιος, Sol, θ, 271, et H. 31, alibi semper Ἡἰλιος: δ; πάντ' ἐπορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει, μ, 323. Epitheta: ἀναξ, παμφανών, φαέθων, φαεσίμβροτος, περφίμβροτος, ἀκάμας, ὑπερίων. Hyperionis et Euryphaessæ filius, H. 31; ex Perse uxore pater Circes et Ætææ, x, 135 sqq.; Ep. 14, 15; ex Neæra Phaethuses et Lampetiae nympharum pater, μ, 132 sq.: quæ boves ipsi pascebant, ab Ulyssis sociis mactatas, ibid. et 353 sqq. Quorum interitum ab Jove impetrat, 376 sqq. Martis cum Venere adulterium Vulcanò indicat, θ, 271; Cereri raptum Proserpinae, H. Cer. 62 sqq.

Ἡλις, ἰδός, regio Peloponnesi, δία, B, 615; Δ, 686, 698; εὐρύχορος, δ, 635; οὐ κρατύνουσιν Ἐπίοι, ν, 275; ο', 297; ω, 431; ἱππόβοτος; φ, 347. — *Βουκόλια ibi inspicit Ulysses*, Teleg. p. 583, a.

Ἡλύσιον πεδίον, felicissimus campus prope Oceanum, ad occasum, δ, 563-569.

Ἡλώνη, urbs Thessaliae, B, 739.

Ἡμαθίη, Macedoniae pars, Ξ, 226.

Ἡνιοπέης, ἥος, Thebei f., auriga Hectoris, Θ, 120.

Ἡνιοπίδης, ου, Enopis f., Satnius, Ξ, 444.

Ἡνοφ, οπος, 1) Trojanus, pater Samii, Ξ, 443 sqq. 2) Græcus, Clytomedis pater, Ψ, 634.

Ἡπειρος, 1) Echeti regis regnum, σ, 83, 114, 2) Leucadia, vel Acarnania, continens Ulyssi subdita, B, 635; fort. et ξ, 98; φ, 109; ω, 378.

Ἡπυτιδής, ου, Epyti f., Periphas, πρᾶκο, P, 324.

Ἡρακλείδης, αο, Herculis f., 1) Thessalus, B, 679; 2) Tlepolemus, 653; E, 628.

Ἡρακλείος, adject. Ἡρακλείους χεῖρας, Ep. 14, 18.

Ἡρακλῆϊν βίη fere vocatur Hercules ab Homero, B, 658, 666, etc.

Ἡρακλῆς, ἥος, Jovis f. ex Alcmena, Amphitryonis conjuge, λ, 266-268, θρασυμένων, θυμολών. Hymnus in eum λεοντόθυμον, 14. Junonis fraudes in eo nascente, quibus Eurystheus fit potentior, T, 96-125. In laboribus ei ab Eurystheo impositis sarpe servatus a Minerva, Ω, 362 sq. Nelei domum destruit, A, 689 sqq. Junonem vulnerat, E, 392 sqq.; Ἀδην, 395 sqq. Trojan expugnat ob equos Laomedontis, E, 638 sqq.; in reditu autem ab hac expeditione per Junonem tempestatibus in Co insulam jactus, ab Jove Argos reducit, Ξ, 250 sqq.; O, 25-30. Ejus τεῖχος ἀφίχτον, contra cetum, Υ, 145 sqq. Iphitum hospitem imprudens occidit, Φ, 22-38. Præstans sagittarius, θ, 224. Tlepolemus filius ex Astyochea, B, 638; E, 639. Alii ejus υἱέες νῆωνοι τε, B, 666. Umbra ejus cum Ulysse loquitur, dum ipse cum Hebe uxore in Olympo est, λ, 600-626. — *Ejus furor in Cypriis narratus*, p. 582, a. *Arionem equum accipit a Copreo, per eum vincit Cycnum Martis filium cursu equestri in Pagasæ Apollinis templo, equumque donat Adrasto*, Theb. fr. 6, p. 588. *Cum Iole, Æch. Exp. fr. 2, p. 590. Æchaliæ capit, fr. 6, et alibi. Apud Cianos, quos Hylam quærere et obsides dare cogit, fr. 4. Cum Theseo Themiscyram capit*, Nost. fr. 9, p. 600.

Ἡρῆ, Juno, Saturni filia, πρόσθα θεῶ, E, 721; Θ, 383, etc., Jovis soror et uxor, II, 432; Ξ, 356. Solita epitheta: πότνια, χρυσόθρονος, λευκώλενος, ἡλόμορος, βοώπις, ἱρατώπις (Ep. 1, 2), χρυσόπτερος (λ, 603), Ἀργεῖη. In eam H. 11. Urbes ei carissimæ, Δ, 51 sq. Ab Rhea matre, quum Saturnus ab Jove dejectus esset, data Oceano et Tethyi nutrienda, Ξ, 201 sq. Irata ob Minervam ex Jove solo natam peperit Typhaonem monstrum, H. Ap. 306-354. Fraudem in Hercule et Eurystheo nascentibus, T, 96-125. Vinculis injicit Jovem, cum aliis diis, A, 399 sq. Ah

eo de caelo suspenditur, duabus incudibus gravata, O, 18 sqq. Ab Hercule ad dextram mammam vulnerata, E, 392 sqq.; quem tempestatibus jactat ab Iliaca expeditione revertentem, E, 250-256; O, 25 sqq. Argo navem servat dilecto Iasoni, μ, 71 sq. Dat robur, I, 254; formam et prudentiam, υ, 70. In Iliade primum impellit Achillem, ut concionem vocet, A, 55. Dein Thetide apud Jovem visa, jurgia nectit quae mariti minis et Vulcano intercedente compescuntur, 536-611. Decedere cupientibus Achivis, per Minervam impellit Ulyssem ad eos retrahendos, B, 156 sqq. Trojae excidium poscit, Δ, 150 sqq.; et parat ut Trojani fudera laedant, 169 sqq. Graecis opitulatur, E, 711 sqq. (currus ejus, 722-732), eosque altissime inclamat, 783 sqq. Iterum opitulatur iisdem, Θ, 198 sqq., 350 sqq.; sed coercetur a Jove, 399 sqq. Jam principibus Graecorum vulneratis, Veneris cestum mutuata, Jovem amore delinit, auxiliante Somno, Ξ, 153-352. Ab expergefatto Jove graviter increpata, O, 13 sqq., culpam in Neptunum transfert, 34 sqq., et mandata Jovis facit, querens de eo in concilio deorum, 78 sqq. Increpatur a Jove ut ἀνστήσας Ἀχιλλῆα, Σ, 356 sqq. Auxiliatur Graecis, Υ, 33 sqq., adversante Diaua, 70 sq. (Conf. Φ, 479 sqq.). De Aenea cum Achille pugnante consulit deos, 112 sqq. Vulcanum jubet incendere Xanthum fluvium, Φ, 340 sqq. In reditu Graecorum servat Agamemnonem in mari, δ, 513. — *Certamen coram Paride*, Cypr. p. 581, b. *Tempestatem immittit Paridi cum Helena Trojam vehente*, ib. p. 582, a.

Ἰφιδανός, fluvius, Batr. 20.

Ἥφαιστος, Vulcanus, Jovis f., ex Junone claudus natus, Σ, 396 sq.; H. Ap. 317 sq. A Jove irato caelo dejectus, a Thetide et Eurynome exceptus per 9 annos in Oceano degit et ornatum Nereidibus facit, Σ, 394 sqq.; H. Ap. 319 sqq. Alio tempore in Lemnum dejectus, a Sintibus benigne excipitur, A, 590 sqq.; O, 23. Epitheta: ἀμφιγυίης, κολοποδίων (Φ, 331), πολυμήτης, πολύρρων, κλυτοτέχνης, et sim. In eum H. 19. Artis ejus opera haec fere memorantur: domus deorum in Olympo, A, 606 sqq.; et sellae in porticibus, Υ, 12; thalamus Jovis, Ξ, 166 sq., 338 sq.; aegis, O, 309; sceptrum, B, 101; thronus aureus, Ξ, 238 sq.; lorica Diomedis, Θ, 195; crater Sidoniorum regis, δ, 615 sqq.; ο, 115 sqq.; canes aurei viventes in regia Phaeacum, η, 91 sqq.; aureae puellae, pocula mira, et alia in ipsius domo, descripta Σ, 369 sqq., ubi v. plurima de officina, operibus et arte ipsius. Cum Minerva homines docuit artes omnigenas, ζ, 233; Ψ, 160 sq.; H. 19. In Iliade, conciliat Junonem cum Jove et diis nectar ministrat, A, 571-600. Servat in pugna filium sacerdotis sui, E, 23, coll. 11. Graecis opitulatur, O, 214; Υ, 36 sqq., ubi incessus ejus pingitur. Thetide, cujus in ipsum beneficiorum meminit, petente, arma admirabilia fabricatur Achilli, Σ, 369-617. Charis cum eo est, quam duxerat, 382 sq. Junone petente, Xanthum igne premit, Φ, 328-382. Veneris maritus, Martem adulterum artificioso retu implicat, θ, 267-359. Φῶδξ Ἥφαιστοιο, ignis, I, 464; Ψ, 33, etc. — *E terra ortum dicit Danaidis poeta*, fr. 3, p. 586. *Hastam Pelei parat*, Cypr. fr. 4, p. 592; *auream vitem et uvas Jovi*, Il. parv. fr. 3, p. 595.

Ἥχω, οὐς, Echo, H. 18, 21.

Ἥως, οὐς, Aurora, Hyperionis et Euryphaessae filia, H. 31, lucem diurnam mane nuntians vel asserens. Epitheta: ἡργεμένη, φαεινόςροτος (Ω, 785), χρυσόθρονος, εὐθρονος, βοδοδάκτυλος, κροκόπεπλος, φαινώλης (H. Cer. 51), etc. Tithoni conjux, A, 1. Ex quo mater Memnonis, δ, 188. — *Cui interfecto immortalitatem ab Jove petit*, Aeth. p. 583, a.

Θ

Θάλεια, una Nereidum, Σ, 39.

Θάληος, Eurysti f., dux Epeorum, B, 620.

Θαλυσιάδης, Thalysii f., Echepolus, Δ, 458.

Θάμυρις, vates, Cēthalia redux Musas ad certamen cantus provocabat, victus ab iis privatus est oculis et cantu, B, 594-600. — *In Musas gloriatione peccat et in Orco punitur*, Min. fr. 1, 2, p. 590.

Θάνατος, Mors, frater Somni, Ξ, 231.

Θαυμακίη, urbs Magnesiae, B, 716.

Θεανώ, οὐς, Cissei filia, καλλιπάρχος, A, 224, Hecubae soror, uxor Antenoridis, bona noverca Pedaei, E, 70 sq.; sacerdos Minervae, Z, 298 sqq.

Θέη, mater Solis, fort. restituenda H. Cer. 64.

Θέμις, στος, Jovi convocat deos in concionem, Υ, 4 sqq.; etiam hominum ἀγοράς ἡμῖν λύει ἡδὲ καθίζει, β, 69. Junonem ab Jove increpatam poculo excipit, et querentem audit, O, 87 sqq. (καλλιπάρχος). Mars ejus συναρωγός, H. 7, 4. Cum ea ἐγκλιδὼν ἑζομένη, Jupiter ὀάρους δαρίζει, H. 22, 2 sq. — *Cum ea consultat Jupiter de Trojano bello*, Cypr. p. 581, a.

Θεμισκυρα, Amazonum urbs, ab Hercule capitur, Nost. fr. 9, p. 600.

Θεοκλόμενος, nobilis Graecus et vates. Genealogia ejus et fata, ο, 223-286; Telemachi hospes, 528 sqq.; ρ, 71 sqq.; vaticinatur reditum Ulyssis, 151 sqq.; et procis mortem, υ, 350 sqq.; 363 sqq.

Θέρσανδρος, 1) Polynicis f., a Telepho occisus ante bellum Trojanum, Cypr. p. 582, a. 2) Sisyphei f., Praeti pater, Nost. fr. 5, p. 600.

Θερσίλοχος, Trojanus, P, 216; occiditur ab Achille, Φ, 209.

Θερσίτης, ου, Agrii f., valde deformis, ἀκρίτόμυθος, ἀμειροπής, ob contumeliosos sermones ab Ulysse verberatus, B, 212-277. — *Achilli Penthesileae amorem objicit et ab eo obruncatur; de qua caede tumultus inter Graecos oritur*, Aeth. p. 583, a.

Θέσπεια, oppidum Boeotiae, B, 498.

Θεσπρωτοί, Epiri populus, ξ, 315, sq., 335; π, 65, 427; ρ, 526; τ, 271, 287, 292. — *Eorum regina Callidice, bellum contra Brygos, illaque mortua, rex Polypaetes, Ulyssis filius*, Teleg. p. 585, a.

Θεσσαλός, Hercules f., B, 679.

Θεστορίδης, ου, Thestoris f., Calchas, A, 69; M, 394. Alius, Phocaeus, qui Homero carmina surripuerat, Ep. 5.

Θέστωρ, ορος, 1) Trojanus, Enopis f., a Patroclo occisus, II, 401. 2) V. Θεστορίδης.

Θέτις, ἰδος, dea maris, Oceani filia, uxor Pelei, mater Achillis. Epitheta: ἀργυρόπεζα, καλλιπλόκαμος, ἡύκομος. Juno eam educaverat et dederat Peleo, Ω, 59 sqq. Jovem servaverat misso Centimano, A, 396 sqq.; Vulcanum e caelo dejectum, qui 9 annos in domo paterna mansit, Σ, 394 sqq.; H. Ap. 319 sqq.; Bacchum a Lycurgo fugientem sinu susceperat, Z, 136 sq. Filium de Agamemnone querentem audit, consolatur, A, 357, et ab Jove ultionem petit, 495 sqq. Fatum filio exposerat, I, 410 sqq.; et dederat arcem vestium etc., II, 222. Cum Nereidibus venit ad filium de Patroclo lugentem, Σ, 35 sqq., eumque consolata, arma petit a Vulcano, 369 sqq.; T, 3 sqq. Patroclum deflet, Ψ, 14. Jovis monitu filio persuadet, ut Hectoris corpus reddat, Ω, 74 sqq. Mortui filii arma in certamen ponit, λ, 546. Filium deflet cum Nereidibus, ω, 47 sqq., in aurea amphora ossa condi jubet, 73 sqq., et ludos funebres instituit, 85 sqq. — *Helenam filio cupientem praebet conspiciendam*, Cypr. p. 582, b. *Praedicat filio eventura de Memnone*, Aeth. p. 583, a. *Deflet filium occisum cum Musis et Nereidibus, eumque e rogo abreptum in*

Leuca insula constituit, ibid. et b. Reditum pedestri itinere suadet Neoptolemo, Nost. p. 584, b.
Θηβαίος, Eniopei pater, Trojanus, ὑπεύθυνος, Θ, 120. — Adject., Thebanus, π, 492, 565; λ, 90, 165, etc.
Θηδαί, ἰδος, carmen in Cyclo positum, cuius fragmenta v. p. 586 sqq.
Θήβα, ἡ, et Θηβαί, αι, Thebae, 1) Bæotiae urbs, ἐπτάπυλος, Δ, 406; λ, 262; silvæ ibi erant, antequam conderetur, H. Ap. 225 sqq. Conditæ a Zetho et Amphione, λ, 262 sqq. Œdipus rex, 275 sq. Res ex bello ab ejus filiis orto memorantur Δ, 372 sqq.; E, 803 sqq.; Z, 223; K, 285 sqq.; Ξ, 114. Εὐστράτης, T, 99; εὐρύχορος, λ, 265; καλλίχορος, H. 14, 2. 2) Ægypti, ἐκατόμυλος, I, 381 sqq.; δ, 126 sq. 3) Cilicum urbs, ὤπιπυλος, Z, 416; ὑποπλακίη, 397; ἱερὴ πόλις Ἡετίωνος, Α, 366 sq., capta et direpta ab Achille, B, 691; X, 479.
Θησεΐδαι, Thesei filii, præmia accipiunt excisa Troja, II. Exc. fr. 1, p. 599.
Θησεύς, ἑως, heros et princeps Atheniensis, Ægei f., A, 265; λ, 631. Cum Ariadne ex Creta abiit, λ, 321 sqq. — Res ejus cum Ariadne in Cypris narratæ, p. 582, a. De ejus cum Pirithoo in Orcum descensu, Min. fr. 4, p. 590. Cum Hercule adversus Amazonas pugnat et ab Antiope amatur, Nost. fr. 9, p. 600.
Θισση, urbs Bæotiae, πολυκρήνων, B, 502.
Θοαὶ νῆσοι, i. q. Ὀζείαι, in Acheloi ostio, o, 299.
Θόας, αντος, 1) princeps Ætoliae, Adræmonis f., fortissimus; cum 40 navibus venerat ad bellum, B, 638 sqq., ubi ejus urbes, et A, 216. Pugnat, Δ, 527 sqq. Neptunus ejus formam induit, A, 215 sqq. Concio ejus, O, 281 sqq.; T, 239. Cum Ulysse in insidiis positus ad Trojam, ξ, 499. 2) Rex Lemni insulae, Bacchi f., Ξ, 230. Dona accipiebat a mercatoribus portus ejus intrantibus, Ψ, 745. 3) Trojanus, occisus a Menelao, Π, 311. — Alius, a quo Ulysses vulneratur in expugnatione Trojæ, II. parv. fr. 10, p. 596.
Θόη, Nereidum una, Σ, 40.
Θορινός, Atticæ oppidum. Θορινόνδης, H. Cer. 126.
Θόων, ωνος, 1) Trojanus, Phænopsis f., a Diomede occisus, E, 152. 2) Alius, ab Ulysse occisus, A, 422. 3) Alius, M, 140; interfectus ab Antilocho, N, 545 sqq. 4) Nobilis Phæax, θ, 113.
Θόωσα, mater Polyphemi ex Neptuno, α, 71.
Θούης, ου, Menesthei præco, M, 342 sq.
Θράσιος, Trojanus s. Pæon, occisus ab Achille, Φ, 210.
Θρασυκλῆδης, εος, δ, Nestoris f., dux, I, 81; K, 255; Ξ, 10. Pugnat, Π, 321 sqq.; P, 378, 705. Domi, γ, 414 sqq.; bovem ferit in sacrificio, 442 sqq.
Θρασύμυλος, Sarpedonis famulus, a Patroclo occisus, Π, 463 sqq.
Θρήκες, et Θρήκες, Thraces, B, 844 sq.; E, 462, etc.; ἀκρόκομοι, Δ, 533; ἱπποπόλοι, N, 4; Ξ, 227. Amici Trojanorum. Novi adveniunt sub Rhese, K, 434 sqq. Θάμυριν τὸν Θρήικα, B, 595. — Penthesilea Θρήισσα, Æth. p. 583, a.
Θρηκίος, adj. Ψ, 808; K, 559; N, 577; H. Ap. 33. Θρηκίη Σάμος, N, 12 sq., H. Ap. 34, Samothrace. Θρηκίος πόντος, Ψ, 230.
Θρήκη, Thracia, ἐριδωλαξ, A, 222; Y, 485; N, 301, etc. Θρήκηθεν flant venti, I, 5. Mars ibi habitat, θ, 361. Vinum inde petitur, I, 72.
Θριαί, nymphae in Parnasso, sorores, quæ artem vaticinandi ex lapillis docuerant Apollinem, H. Merc. 552-566, ubi v. plura.
Θρινάκη, pro Sicilia antiquo nomine habetur, λ, 106 sqq.; ubi Solis boves pascabantur, μ, 127-135; τ, 275.
Θρόνιον, τὸ, oppidum Locrorum, B, 533.
Θρόον, τὸ, urbs Elidis, Ἀλφειοῦ πόρος, B, 592; H. Ap. 423.

De eadem A, 711, Θρυόσσα πόλις, αἰπεῖα κολώνη, ἐπ' Ἀλφειῷ.
Θυέστης (Θυέστα, B, 107), ου, frater Atrei, post cujus mortem tutor Agamemnonis, cui regnum reliquit, I. c.; πολυάρην, 108. Pater Ægisthi, δ, 517 sq.
Θυεστιάδης, ου, Thyestæ f., Ægisthus, δ, 518.
Θυμβραῖος, Trojanus, a Diomede occisus, A, 320.
Θύμβρη, urbs Troadis, K, 430.
Θυμοίτης, ου, senex Trojanus, Γ, 146.
Θυώνη, alterum Semeles nomen, H. 26, 21.
Θών, ὄνος, Ægyptius, Polydamnae maritus, δ, 228.

I

Ἰαιρα, Nereidum una, Σ, 42.
Ἰάμενος, Martis f. ex Astyoche, Orchomeniorum dux, B, 512; I, 82.
Ἰάμβη, Metaniræ famula, κέδν' εἰδούα, quæ Cererem diceris exhilarat, H. Cer. 195-204.
Ἰαμενός, dux Trojanus, M, 139, 193.
Ἰάνασσα, Nereis, Σ, 47.
Ἰάνειρα, 1) Nereis, Σ, 44. 2) Nympha, socia Proserpinæ, H. Cer. 421.
Ἰάνθη, nympha, socia Proserpinæ, H. Cer. 418.
Ἰάονες, οι, Iones (Atticæ et Megaridis incolæ), ἐκκεχίτωνες, N, 685; H. Ap. 147, 152, ubi in Delum frequentes adveniunt ad πανηγύριν Apollinis.
Ἰαπετός, gigas, in extremis finibus terræ marisque sedet cum Crono, Θ, 479.
Ἰάρδανος, 1) fluvius Cretæ insulae, γ, 292. 2) Alius in Peloponneso, H, 135.
Ἰασίδης, αο, Iasi f., 1) Amphion, λ, 283. 2) Dmetor, ρ, 443.
Ἰασίων, ονος, Jovis f., quocum consuevit Ceres νειῶ ἐν τριπόλῃ, ε, 125 sqq.
Ἰαῖος, 1) dux Atheniensium, Spheli f., occisus ab Ænea, O, 332, 337 sq. 2) Rex antiquus, a quo Ἰασον Ἄργος dictum, o, 245. 3) V. Ἰασίδης.
Ἰάχη, nympha, socia Proserpinæ, H. Cer. 419.
Ἰαωλός, ἡ, urbs Magnesiae, εὐκτιμένη, B, 712; εὐρύχορος, λ, 255; H. Ap. 218.
Ἰδαίος, adj. Ἰδαίος, Ἰδαίων δρεων, Θ, 170; M, 19; O, 169, 237, etc. Ζεὺς Ἰδαίος, Π, 605; Q, 391.
Ἰδαῖος, 1) præco Trojanus, Γ, 248; H, 276 sqq., 372 sqq. Priamum comitatur in castra Graecorum ut auriga, nisi hic alius potius est, Ω, 325, 470. 2) Daretis f., quem servat Vulcanus ab impetu Diomedis, E, 11 sqq.
Ἰδη, mons s. potius montes Troadis, ἡγεμόσσα, ὠλέσσα, πολύπτυχος, πολύπιδαξ, μήτηρ θηρῶν, B, 821; Θ, 47; A, 105, 183; Ξ, 157, 307, etc.; H. Ven. 34; 54, 68, ubi Venus ad Anchisen venit. Jupiter Ἰδῆθεν μεδέων, Γ, 276; H, 202, etc. — Ibi judicium dearum, Cypr. p. 581, b. Eo concedit Æneas cum suis, quum Troja in eo esset ut expugnaretur, II. Exc. p. 584, a.
Ἰδης, εω, pater Cleopatrae, uxoris Meleagri, fortissimus, I, 554. — Alius, Aphareï f., cuius et Lyncei fratris boves abigunt Dioscuri, quorum Castorem interficit, a Polluce interficitur, Cypr. p. 582, b.
Ἰδομενεύς, ῥος, rex Cretæ, Deucalionis f., fortissimus. Genealogia ejus, N, 449-454; τ, 178-184. Cum 80 navibus ad bellum venit, B, 645-650, et Merione sodali. Majestatis plenus, Γ, 230. Cum Agamemnone colloquitur, Δ, 252 sqq. Pugnat, E, 43 sqq.; Z, 436; Θ, 263; A, 501; N, 210-393, 506-516; O, 301; II, 345; P, 258, 605 sqq. Restat cum paucis apud Achillem, T, 311. Primus videt equos redeuntes in ludis, unde jurgium cum Ajace Oilæi, Ψ, 450 sqq. Capta Troja incolumis rediit in Cretam cum suis, γ, 191 sq. Fingit de eo quædam Ulysses personatus, v, 259; ξ, 237 sqq., 382 sqq.; τ, 190 sqq.

Ἰηλυσός, urbs Rhodi, B, 656.

Ἰηπαιήων, ονος, Apollo, H. Ap. 272; hymnus in ejus laudem, 500, 517.

Ἰησονίδης, ου, Iasonis f., Euméus, H, 468, 471; Ψ, 747.

Ἰήσων, ονος, princeps Thessalus, Æsonis f., ex Hypsipyle Euneum genuit, H, 469; Φ, 41. Junoni carus quæ Argo navem scopulos evitare fecit, μ, 70-72.

Ἰθαμένης, εος, Trojanus, Sthenelai pater, II, 586.

Ἰθάκη, insula Ionii maris, et urbs in ea, B, 632; T, 201, et in Odysse. Epitheta: ἀμφιάλος, εὐδείελος, κραναή, τηρχεῖα, παιπαλόεσσα. Urbs Ὀπώνηος, sub Neio monte, γ, 81. Ulyssis patria et regalis sedes. Natura insulae et situs describitur δ, 605-608; τ, 21-28; ν, 238-248.

Ἰθακήσιος, adject. B, 184; β, 246; χ, 45. Ἰθακήσιοι, β, 25, 161, 229; ο, 519, etc.

Ἰθακος, heros insulae Ithacæ, ρ, 207.

Ἰώμνη, urbs Hestiacotidis, κλωμακόεσσα, B, 729.

Ἰκάριος, pater Penelopes, Tyndari frater, possedit partem aliquam Acarnaniæ: μέγα δυνάμενος, α, 276; α, 329; β, 53, 133; δ, 797 (μεγαλήτωρ); λ, 446; π, 435; τ, 546, etc. — Ejus filii, Alyzeus et Leucadius, Alc. fr. 9, p. 589. Qui cum patre Acarnaniam regebant, ibid.

Ἰκάριος πόντος, mare Icarium, B, 145.

Ἰκεταονίδης, ου, Hicetaonis f., Melanippus, O, 546.

Ἰκετάων, ονος, Laomedontis f., frater Priami, Y, 238; dux, Γ, 147 (ὄζος Ἀργός); O, 576.

Ἰκμάλιος, artifex Ithacensis, τ, 57.

Ἰλάειρα, Apollinis filia, Cypr. fr. 7, p. 593.

Ἰλήιον πεδῖον, campus Trojanus, Φ, 558.

Ἰλιάς μικρά, carmen in Cyclopositum, cujus argumentum v. p. 583 sq., fragmenta p. 595-599. Ilias Cypria Nævii, p. 595, a.

Ἰλιονεύς, ἥος, nobilis Trojanus, Phorbantis f., Ξ, 489 sqq.

Ἰλιος, ἡ (Ἰλιον αἶψυ, τὸ, O, 71), Troja urbs. Epitheta, ἰρή, εὐτείχεος, εὐκτίμενον πολίεθρον, ἐρατεινή, ἡμερόεσσα, αἰπεινή, ὀφρυόεσσα, εὐπωλος. Dardanus κτίσσε Δαρδανίην, ἐπεὶ οὐπω Ἰλιος ἰρὴν ἐν πεδίῳ πεπóλιστο, Y, 216. Neptunus et Apollo muros ejus struxerant Laomedonti, Φ, 446 sqq. Prior expugnatio Trojæ, ab Hercule, E, 638 sqq. Ἰλιόθεν Ξ, 251; ι, 39. Ἰλιότι, Θ, 557; K, 12; N, 349; θ, 581. Κακoλιος οὐκ ὀνομαστὴ, τ, 260, 597; Ψ, 19. — Ἰλίου πέρις, carmen in Cyclopositum, cujus argumentum v. p. 584, fragmenta p. 599. Alia Iliadi parvæ adhæsit v. 597 sqq. a. n. 13.

Ἰλιος, 1) Trois f., Laomedontis pater, conditor Ilii, Y, 232, 236. 2) Antiquior, Dardani f., παλαιὸς δημογέρον, cujus monumentum extra urbem, A, 166, 371 sqq.; K, 415; Ω, 349. 3) Mermeri f., Ephyræ habitans, a quo venenum in sagittas petiit Ulysses, α, 259 sqq.

Ἰμβρασίδης, ου, Imbrasi f., Pirous, A, 520.

Ἰμβριος, Mentoris Pedæensis f., gener Priami, a Teucro occisus, N, 171 sqq., 197 sqq. — Adj., Inbrius, ex insula Imbro, Φ, 43.

Ἰμβρος, ἡ, insula propinqua litoribus Thraciæ, παιπαλόεσσα, et urbs in ea, N, 33; Ξ, 281; Ω, 78, 753; H. Ap. 36, εὐκτιμένη.

Ἰναχος, fluvius, Mycenæ pater, Cycl. p. 601, b.

Ἰνώ, οὐς, Cadmi filia, dea marina, Λευκοθέη, ε, 333, 461.

Ἰνωπος, rivulus Deli insulae, H. Ap. 18.

Ἰξιώνιος, adject. Ἰξιωνίη ἄλσος, ex qua Pirithoum genuit Jupiter, Ξ, 317 sq.

Ἰόλη vel Ἰόλεια, Euryti filia, in Æchaliæ Exp. fr. 1, p. 590, ξανθή, et fr. 2.

Ἰοχέαιρα, Dianæ epitheton, pro nomine proprio, λ, 197; Φ, 480; H, 8, δ.

Ἰπκασίδαι, Hippasi filii, Charops et Socus, quos occidit

Ulysses, A, 426 sqq. Alius Ἰπκασίδης, Hypsenor, N, 411; iterum alius, Apisaon, P, 348.

Ἰπκασος, Soci pater, δαίφρων, A, 450. V. Ἰπκασίδα.

Ἰππημολγοί, gens Scythica, N, 5.

Ἰπποδάμας, αντος, Trojanus, interfectus ab Achille, Y, 401.

Ἰπποδάμεια, 1) uxor Pirithoi, Polypoctæ mater, B, 742. 2) Filia Anchisæ, Alcathei uxor, laudatissima, N, 429 sqq. 3) Famula Penelopes, σ, 181.

Ἰππόδαμος, Trojanus, ab Ulysse occisus, A, 335.

Ἰππόδοος, 1) Lethi f., dux Pelasgorum pro Trojanis, B, 840 sqq. Pugnāt, P, 217, 288 sqq., et occiditur, 318. 2) Priami f., Ω, 251.

Ἰπποκόων, ωντος, dux Thracius, Rhesi cognatus, K, 518.

Ἰππόλοχος, 1) Bellerophontis f., pater Glauci, Z, 119, 197, 208 sqq.; H, 13; M, 309; P, 140. 2) Antimachi Trojani f., ab Agamemnone occisus, A, 122-147.

Ἰππόμαχος, Trojanus, occiditur, M, 189.

Ἰππινόος, ductor Græcus, A, 303. — Alius, Peribææ pater, Theb. fr. 9, p. 588.

Ἰπποτάδης, ας, Hippotæ f., Æolus, x, 2, 36.

Ἰπποτίων, ωνος, Ascanii et Moryis pater, in Aescania, N, 792. Ξ, 514, ipse, una cum altero filio, occisus memoratur, nisi forte est alius.

Ἰρή, urbs Messeniæ, ποιήσασα, Achilli ab Agamemnone promittitur, I, 150, 292.

Ἰρίς, ἱδος, nuntia deorum per totam Iliadem, et H. Ap. 102, 107, H. Cer. 315. Epitheta: ταχέα, ὠκέα, ποδὴνεμος, ἀλόπος, χρυσόπτερος. De arcu caelesti, πορφυρέη, P, 551, et plur. A, 27.

Ἰρος, mendicus Ithacensis, quo utebantur proci ad exploranda et nuntianda secretiora; unde hoc nomen ei inditum, quum verum esset Ἀρναῖος, σ, 1-7. Infeliciter certat cum Ulysse personato, incitatus a prociis, 35 sqq. (Ἰρος δίρος, 73), 74 sqq., 238 sqq.

Ἰσανδρος, Bellerophontis f., Z, 197, occisus a Marte in pugna cum Solymis, 203 sq.

Ἰσμαρος, urbs Ciconum in Thracia, sacra Apollini, ι, 198. Eam Ulysses rediens a Troja subito cepit et diripuit, sed supervenientibus Ciconibus poenas dedit, ι, 39-61, 66.

Ἰσος, Priami f., ab Agamemnone occisus, A, 101, 108.

Ἰστία, urbs Eubœæ, πολυστάφυλος, B, 537.

Ἰστίη, Vesta, Saturni filia, de qua v. Hymnos 23 et 29; H. Ven. 22 sq. Frustra eam in matrimonium petunt Neptunus et Apollo, etc., 24-32.

Ἰσχυς, voc, Elati f., εὐπικτος, H. Ap. 210.

Ἰτυλος, Zethi et Aedonis f., a matre insaniente occisus, τ, 522 sq.

Ἰτυμονεύς, ἥος, δ, Hyperochi f., in Elide habitans, a Nestore occisus, A, 672 sqq.

Ἰτων, ωνος, Plithiotidis urbs, μήτηρ μῆλων, B, 696.

Ἰφίμη, Icarii filia, soror Penelopes, uxor Eumeli Pherensis, δ, 797 sq.

Ἰφιάνασσα, filia Agamemnonis, pulcerrima, I, 145, 287. — Diversa ab Iphigenia apud Cypriorum scriptorem, fr. 12, p. 593.

Ἰφιγένεια, filia Agamemnonis et Clytemnestræ, nuptiarum cum Achille prætextu Aulidem arcessitur, Dianæ immolanda; sed dea eum Tauros transfert et immortalæ reddit, cervæ in altari ei substituta, Cypr. p. 582, b. Diversa ab Iphianassa, fr. 12, p. 593.

Ἰριδάμας, αντος, Antenoris f., missus in Thraciam ad avum maternum, cujus deinde filiam, matris suæ sororem, duxit uxorem, A, 221 sqq.; ab Agamemnone occiditur, 234 sqq., 257, 261.

Ἰρὴκλήη Bίη, Iphiclus, λ, 290, 296.

Ἰρύκλος, Phylaci f., Podarcis et Protesilai pater, B, 704 sqq.; N, 698; cursu insignis, Ψ, 636. Melanpium boves ei

ablaturum capit, λ, 290 sqq. — *Cephalī et Clymenes f.*, Nost. fr. 3, p. 600.

Ἰφιδεία, Aloeī uxor, λ, 305.

Ἰφίνος, Dexii f., Græcus occisus a Glaucō, H, 14.

Ἰφρις, acc. Ἰφρα, Trojanus, a Patroclō occisus, Π, 417.

Ἰφρις, ιδος, capta ex insula Scyro, Patroclī concubina, εὐζω-
νος, I, 663 sqq.

Ἰφριδης, ου, Iphiti f., Archeptolemus, Θ, 128.

Ἰφριτων, υνος, Otryntei f., Trojanus, late imperans, occisus
ab Achille, Υ, 382 sqq.

Ἰφριτος, 1) Nauboli f., Phocensis, μεγάλυμος, B, 518 sqq.;
P, 306. 2) Euryti f., ab Hercule occisus; a quo acceperat
Ulysses arcum egregium, φ, 14-38. 3) Conf. Ἰφριδης.

Ἰφριτιν, epitheton Nemesis, H. Ap. 94.

Ἰωκή κρύσεσσα, in Ægide, E, 740.

K

Καθηδος, urbs sive Hellesponti sive Lyciæ, N, 363, Καθη-
σθεν.

Καδμιοι, Thebani, Δ, 388, 391 (κέντορες Ἰππων); E, 807;
K, 288; λ, 275. — *Cephalum a cæde uxoris expiant*,
per eumque a Teumessia vulpe liberantur, Epig. fr.
3, p. 589.

Καδμειωνες, Cadmi posteri, Thebani, Δ, 385; E, 804; Ψ,
680.

Καδμητις, ιδος, Cadmi filia, Semele, H. 6, 57.

Κάδμος, heros Thebanus, pater Inus, ε, 333. — *Æjus, θεό-
φρονος, mensa*, Theb. fr. 2, p. 587.

Κάειρα, Caria mulier, Δ, 142.

Καινειδης, Cænei f., Coronus, B, 746.

Καινεύς, έως, rex Lapitharum, A, 264.

Καλήσιος, Axyli Trojani famulus, Z, 18.

Καληγορίδης, ου, Caletoris f., Aphareus, N, 541.

Καλήτω, ορος, 1) Græcus: v. præced. 2) Trojanus, Clytiī
f., O, 419.

Καλλιάνασσα, una Nereidum, Σ, 46.

Καλλιάνειρα, item Nereis, Σ, 44.

Καλλίπαρος, urbs Locrensis, B, 531.

Καλλιδικη, Celei regis filia, H. Cer. 109, pulcerrima, 146.
— *Regina Thesprotorum, nupsit Ulyssi, et peperit ex
eo Polypæten, qui regnum post eam habuit*, Teleg. p.
585, α.

Καλλιδόνη, Celei regis filia, H. Cer. 110.

Καλλιολώνη, tumulus prope Trojam, Υ, 53, 151.

Καλλιόπη, Musa, H. 31, 2.

Καλλιρόνη, nymphea, socia Proserpinæ, H. Cer. 419.

Καλλίχορος, fons Atticæ, H. Cer. 271.

Καλύδναι, αι, insulæ, prope Coon insulam, B, 677.

Καλυδών, υνος, η, urbs Ætoliae et ager, αλπεινή, πετρήεσσα,
ἐραννή, B, 640; I, 526 sqq.; N, 217; Ξ, 116.

Καλυψώ, ους, nymphea, Atlantis filia, insulam Ogygiam pos-
sidens. Insula et vita ejus describitur ε, 55 sqq. Epitheta:
ήθοκος, εὐπλόκαμος, δια θεῶων, αὐδήεσσα, δολέεσσα (η,
245). Solus ad eam ex naufragio servatus Ulysses, beni-
gnissime excipitur, η, 253 sqq., adeo ut eum maritum
sibi optet Calypso. Sed octavo anno per Minervæ consilia
(α, 48 sqq., 81 sqq.) eum dimittere jubetur, ε, 11 sqq.,
gravate imperium accipit, eumque adjuvat in rate facienda,
85 sqq. Conf. θ, 452 sqq.; ι, 29 sq.; μ, 447 sqq.; ψ, 333.
— Socia Proserpinæ, H. Cer. 422 (ιμερόεσσα). — *Te-
ledamus filius Ulyssis ex Calypsone, si fides Eustathio*,
Teleg. p. 601, α.

Κάλχας, αντος (voc. Κάλχαν, A, 86), Thestoris f., vates in
exercitu Græcorum ad Trojam. Vaticinia ejus, A, 69 sqq.;
B, 322. Ei adsimilat se Neptunus, N, 45 coll. 70 sqq. —
*Prodigia explicat et vaticinatur in priore conventu
heroum Aulide*, Cypr. p. 582, α. *Dianæ tram aperit*,

Iphigeniæ immolatione placandam, ib. p. 582, b. *Pe-
destri itinere redit usque ad Colophonem, ubi moritur
et sepelitur*, Nost. p. 584, b.

Κάμειρος, δ, urbs insulæ Rhodi, ἀργινόεις, B, 656.

Καπανεύς, ήος, princeps Argivorum, pater Stheneli, E, 319;
ἀγακλειτός, B, 564; κυδάλιμος, Δ, 403. Fulmine occisus
ab Jove, Batr. 284.

Καπανηιάδης, ου, Capanei f., Sthenelus, E, 109.

Καπανήσιος υἱός, idem, Δ, 367; E, 108, 241.

Κάπνς, νος, pater Anchisæ, Υ, 239.

Καρδαμύλη, urbs Messeniæ, Υ, 150, 292.

Κάρες, αν, Asiæ populus, βαρβαρόφωνοι B, 867; K, 428.

Κάρησος, fluvius Troadis, M, 20.

Κάρπαθος, insula Carpathi maris, ήνεμόεσσα, H. Ap. 43.
V. Κράπαθος.

Κάρυστος, η, urbs Eubææ, B, 539.

Κάσος, η, insula Ægæi maris, B, 676.

Κασσάνδρη, filia Priami, pulcerrima, ab Othryoneo petitur
ἀνέκδνος, N, 365 sqq. Ἰκέλη χρυσή Ἀφροδίτη, Ω, 699. Capta
Troja in præmium cessit Agamemnoni; et una cum eo a
Clytæmnestra est interfecta, λ, 421. — *Futura prædicit*,
Paride in Laconiam navigante, Cypr. p. 581, b. *Min-
ervæ supplex ab Ajace Oilei abrepta*, Il. Exc. p.
584, α.

Καστιάνειρα, Thraciæ principis filia, ex qua Priamus genuit
Gorgythionem, Θ, 305.

Κάστωρ, ορος, 1) Ledæ et Tyndarei s. Jovis f., frater Pollucis
et Helenæ, mortuus, dum res Iliadis gerebantur, Γ, 237
(ἱππόδαμος), 243 sq. Vivit tamen post mortem cum Pol-
lucē, λ, 299 sqq. Hymni in eos 16 et 32. — *Castor et
Pollux Idæ et Lyncei boves abigentes deprehensi; ille
occiditur ab Ida, quem Pollux cum Lynceō interficit: inde
Jupiter iis ἐτερέμερον θάνασιν τριβuit*, Cypr. p.
582, b. *Castor θνήσκει*, fr. 2, p. 592. *A Lynceō in quercu
latens detegitur et vulneratur*, fr. 8, p. 593. *Ab Aphidno
vulneratus*, Cycl. p. 601, α. — 2) Hylaci f., Cretensis fi-
ctus, ξ, 204.

Κατακλώθες βαρεῖαι, Parcæ, η, 197.

Καύκωνες, populus 1) Asiæ, in Bithynia, K, 429; Υ, 329. 2)
Peloponnesi, γ, 366, μεγάλυμοι.

Κάστρος, Cayster, fluvius Asiæ, B, 461.

Καφηρίδες πέτραι, in extrema Eubæa, ubi Ajax Oilei
periit, Nost. p. 584, b.

Κεάδης, αο, Ceadæ f., Træzenus, B, 847.

Κεβρήνιος άνδρες, incolæ Cehrenis, oppidi Troadis, Ep. 10, 4.

Κεβρίωνης, αο, auriga Hectoris fortissimus, filius nothus
Priami, Θ, 318; A, 521 sqq.; M, 91 sq.; N, 790. A Pa-
troclō occisus; inde ingens de ejus corpore certamen, II,
727-782.

Κελαδινή, epitheton Dianæ, pro proprio nomine, Φ, 511.

Κελάδων, οντος, rivus Elidis, ώκύροος, H, 133.

Κελαϊνεής, Jovis epitheton, pro nom. proprio v, 147, et alibi.

Κελεός, οῖο, Eleusinis f., rex Eleusinis, in cuius domum Ceres
venit post errores, 96, 105, 146, 184, 233, 295 (εὐρυβίης),
475 sqq., ubi eum sacra sua docet.

Κένταυροι, natio Thessaliæ, circa montes Pelium et Ossam.
Quorum Chiron δικάτοτος, A, 831. Conf. Ep. 14, 17. Eo-
rum bellum cum Lapithis, in quo tota Centaurorum gens
deleta est, φ, 295-304. Batr. 171.

Κεφαλλήνες, Cephallenæ insulæ habitatores, in ditione Ulyssis,
B, 631 (μεγάθυμοι); δ, 330; υ, 210; ω, 355, 378, 427.

Κέφαλος, Deionis f., Procrin uxorem insciens interficit,
a Cadmeis expiatur eoque a Teumessia vulpe liberat,
Epig. fr. 3, p. 589. *Clymenen uxorem duxit et ex ea
Iphiclum genuit*, Nost. fr. 3, p. 600.

Κηναῖον, promontorium Eubææ, H. Ap. 219.

Κήρ, ήρος, η, et αἱ Κήρες, fatum, fata, θανάτοις, B, 302,

- 834; et alibi passim cum epithetis κακή, ὀλοή, στρυγερή, μέλαινα, denique βίαιαι, H. 7, 17.
 Κήρινθος, ἡ, urbs Euboeae, ἐφαλός, B, 538.
 Κήτειος, Mysiae populus, λ, 521.
 Κηφισίς, ἰδός, λίμνη, lacus Copaeus in Boeotia, E, 709; H. Ap. 280.
 Κηρύκος, Phocidis fluvius, ἕως, B, 522.
 Κίαννοι, Bithyniae gens, Hylam querunt et obsides dant Herculi, Min. fr. 4, p. 591.
 Κίκονες, gens Thraciae. Auxilium tulerant Trojanis, B, 846; P, 73. Hinc Ulysses eos in reditu suo pro hostibus habuit, et malo eventu diripit, ι, 39-66, 165; ψ, 310.
 Κίλικες, antiquitus habitantes in Mysia magna, pars imperii Trojani, Z, 397, 415.
 Κίλλα, urbs Troica, ζαθήν, A, 38, 452.
 Κίμμεριοι, prope Oceanum, ad Occidentem, λ, 14.
 Κιναιίδων, ab nonnullis pro Œdipodice scriptore habebatur, fr. 1, p. 586. Κιναιίδων ἐν Ἑρακλείᾳ, Min. fr. 4, p. 591. Lacedaemonius, ab nonnullis pro parvae Iliadis scriptore habitus, fr. 2, p. 595.
 Κινύρης, ου, rex Cypri insulae, A, 20.
 Κίρκη, Solis et Perses filia, in insula Αἶα, x, 135-139. Veniente ad eam insulam Ulysses cum unica nave reliqua, socii missi ad speculandum, 203 sqq., invenerunt circa domum Circes cicuratos lupos, aliasque feras, ipsam texentem canentemque, 210 sqq. Haec in porcos mutabat socios Ulyssis, uno excepto, 233 sqq. (πολυράμακος, 276, Ep. 14, 15), qui haec nuntiat Ulyssi. Cui ad eam proficiscenti Mercurius monstrat remedium, 277 sqq. Circe vincitur, socios liberat et Ulysses annuo tempore apud eam manet, consilia de iis quae facienda sint accipiens, 308 sqq., ubi v. plura. Redit ad eam ab inferis, μ, 3, sqq., et dimittitur bene monitus, 39-143. Docetur ab ea nodum insolubilem, θ, 448, ψ, 321. Epitheta, εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός, αὐδοῦσα, διαθεάων. — Filius ejus ex Ulysses Telegonus, patre pro ignorantiam occiso, ipsi advehit corpus ejus, Penelopen et Telemachum, cui nubit, Teleg. p. 585, a. Quod ex Nostis affert Eustath., fr. 8, p. 600.
 Κισσηίς, ἰδός, Cissei filia, Theano, ζ, 299.
 Κισσηίς, ὁ, princeps Thraciae, Theanus pater, A, 223.
 Κλάρος, Ioniae oppidum, αἰγλήσσεια, H. Ap. 40; ἀμπελόσσεια, H. 8, 5.
 Κλεισιδίχη, Celei regis filia, H. Cer. 109.
 Κλεῖτος, 1) Trojanus, Pisenoris f., O, 445 sqq., 452. 2) Mantii f., Melampi nepos, pulcer juvenis ab Aurora raptus, ο, 245 sqq.
 Κλεόβουλος, Trojanus, ab Ajace occisus, II, 330.
 Κλεοπάτρα, Marpessae filia, uxor Meleagri, καλή, I, 552 sqq.
 Κλεωναί, oppidum Argolidis, εὐκτιμέναι, B, 570.
 Κλονίος, Alectoris f., unus eorum qui Baeotos ducebant, B, 495; occisus ab Agenore, O, 340.
 Κλυμένη, 1) ministra Helenae, βοῶπις, Γ, 144. 2) Una Nereidum, Σ, 47. 3) Uxor Phylaci, mater Iphicli, λ, 326. — Minye filia, Cephalis uxor, Nost. fr. 3, p. 600.
 Κλύμενος, rex Minyarum, socer Nestoris, γ, 452.
 Κλυταιμνήστρη, soror Helenae, uxor Agamemnonis, δία, A, 113. Ab Aegistho seducta, redeuntem maritum interfecit, ab Oreste filio interficitur, γ, 263 sqq.; λ, 409 sqq. Cassandra ipsa interfecit, 422. — Cum Aegistho occidit Agamemnonem et ab Oreste occiditur, Nost. p. 584, b.
 Κλυτίδης, ου, Clytiae f., 1) Dolops, A, 302. 2) Piraeus, ο, 539.
 Κλυτίος, 1) Trojanus senex, frater Priami, Γ, 147; O, 419, 427; Γ, 238. 2) Ithacensis, pater Pirei, π, 327.
 Κλυτομήνης, εος, Enopis f., nobilis pugil Gracus, Ψ, 634.
 Κλυτόνοχος, nobilis Phaeax, θ, 119, 123.
 Κνίδος, ἡ, Asiae min. urbs, αἰπεινή, H. Ap. 43.
 Κνωσός, ἡ, urbs Cretae magna, B, 646; Σ, 591; τ, 178; H. Ap. 475 (πολυδένδεος), 396 (Μινωίος).
 Κοῖος, οιο, Titan, Latonae pater, H. Ap. 62.
 Κοῖρανός, 1) Lycius, ab Ulysses occisus, E, 677. 2) Sochus Merionae, P, 610 sqq.
 Κολοῶν, ὄντος, ἡ, urbs Ioniae, ubi Calchas sepultus, Nost. p. 584, b.
 Κοπρεῖς, ἥος, Mycenaeus, Periphetae pater, Eurysthei praeco, O, 639 sqq. — Haliarti rex, Theb. fr. 6, p. 588.
 Κόρακος πέτρα, locus in Ithaca insula, ν, 408; ω, 150.
 Κόρινθος, urbs Argiva, ἀρπειός, B, 570. Κορινθόθι, N, 664. Conf. Ἐφύρη.
 Κόροιλος, ad Cassandrae ipsi desponsatae nuptias Trojam veniens, a Diomede occiditur, Il. parv. fr. 19, p. 598.
 Κορυνήτης, ου, cognomen Areithoi, H, 9, 138.
 Κορώνεια, urbs Boeotiae, B, 503.
 Κορωνίς, ἰδός, Phlegya filia, mater Aesculapii, H. 15, 2.
 Κόρωνος, Canele f., ὑπέρθυμος, B, 746.
 Κουρήτες, antiqui habitatores regionis Pleuronicae in Aetolia, de quorum bello cum Aetolis I, 529 sqq. — In hoc bello auxiliatur iis Apollo, Min. fr. 5, p. 590.
 Κόων, ὄντος, Antenoris f. major natu, caesus ab Agamemnone, A, 248 sqq.; T, 53.
 Κόως, Cos insula, εὐναιομένη, Ξ, 255; O, 28; H. Ap. 42.
 Κρανάη, insula, ubi Paris cum Helena primum nuptias fecit in fuga, Γ, 445.
 Κράπαθος, Carpathus insula, B, 676.
 Κραταις, ἰδός, mater Scyllae monstri, μ, 124. Conf. λ, 597.
 Κρειοντιάδης, ου, Creontis f., Lycomedes, T, 240.
 Κρείων, ὄντος, 1) rex Thebarum, λ, 269 (ὑπέρθυμος). 2) Pater Lycomedis, I, 84. — Prioris filius Haemon, CEd. fr. 3, p. 587.
 Κρεώφυλος, Samius, qui Οἰχαλίας Θίωσιν scripsisse ferebatur; v. fr. 1, p. 590.
 Κρήθεύς, ἥος, Aoli f., ex Tyro uxore pater Aesonis, Amythaonis et Pheretis, λ, 237, 258 sqq.
 Κρήθων, ὄντος, princeps Graecus, Diocle f., occiditur una cum fratre ab Aenea, E, 542 sqq., ubi v. ejus genealogiam.
 Κρήται, αἰ. V. Κρήτη.
 Κρήτες, Cretenses, I, 230 sqq.; Δ, 351; ξ, 205, etc.; H. Ap. 396, 463 H, 517, ubi Apollinis Delphici sacerdotes fiunt. Χαλκοχίτωνες, I, 255. Sub Idomeneo, B, 645, etc. Ἐτεύκρητες, τ, 176.
 Κρήτη, ἡ, et αἱ Κρήται (ξ, 199; π, 61, εὔρεται), insula Creta, ἐκατόμολπος, B, 649; 90 urbium, τ, 174, καλή καὶ πύρρα, 173, ubi v. plura; εὔρεται, N, 453; ν, 256, 260; ξ, 252, 300. Conf. γ, 291; λ, 323; ρ, 523; H. Ap. 70, 470.
 Κρήτηθεν Γ, 233; H. Cer. 123. Κρήτηνδε, τ, 186.
 Κρίσα, urbs et regio Phocensium, ζαθήν, B, 520. Ubi positum sacrum Apollinis Delphici, H. Ap. 269, 282 sqq., 431 sqq. (εὐδελος, ἀμπελόσσεια). Incolae Κρισσαῖοι, ib. 446.
 Κροῖσμος, Trojanus, a Megete occisus, O, 523.
 Κροκύλεια, τὰ, locus in ditione Ulyssis, B, 633.
 Κρονίδης, αο et εω (H. Cer. 416; H. 32, 2), Saturni f., Jupiter, passim.
 Κρονίων, ὄντος (ὄντος, Ξ, 247; λ, 620), idem, passim.
 Κρόνος, Saturnus, pater Jovis et Junonis, ἀγκυλομήτης, B, 205, 319; Δ, 59; E, 721; Θ, 383, 415; I, 37, etc. φ, 415. Ab Jove ad inferos detrusus, Θ, 479 sqq.; Ξ, 203, 274; O, 225. Tres filii ex Rhea uxore, O, 187 sq. — In equum mutatus, Chironem centaurum genuit, Titan. fr. 4, p. 595.
 Κρουνοί, fons et regio Elidis, ο, 295; H. Ap. 425.
 Κρώμνα, urbs Paphlagoniae, B, 855.
 Κρέατος, Actoris s. Neptuni f., Eurysti frater, B, 621. Pater Amphimachi, N, 185.
 Κρήσιος, Ormeni f., princeps insulae Syriae, pater Eumaei, ο, 413.

Κρίσπιος, unus procorum ex insula Same, υ, 287 sqq.; occiditur, χ, 279, 285 sqq.
 Κτιμένη, soror Ulyssis, ο, 362 sqq.
 Κυανοχαίτης, ου, Neptuni epitheton, pro nomine proprio γ, 144.
 Κόδωνες, populus Cretensis, γ, 292; τ, 176.
 Κυθήραια, Venus, θ, 288; σ, 192; H. Ven. 6, 176, 288; H. 5, 18; 9, 1.
 Κύθηρα, τὰ, insula prope Cretam, et urbs ejusdem, ζάθεα, O, 432; ι, 81. Κυθήρων, O, 438.
 Κυθήριος, Qui est ex insula Cythera, K, 268; O, 431.
 Κύκλος ἐπικός, ejus reliquiae, p. 581-601.
 Κύκλωψ, ὥπως, Κύκλωπες, populus immanis (in Sicilia, ut veteres statuunt), de quorum terra et moribus ι, 106 sqq.; 275 sqq. Molesti erant Phaeacibus, ζ, 5 sqq. (ὑπερηνόρεοντες). Ad unum ex iis, Polyphemum, Neptuni filium, qui simpl. Κύκλωψ dicitur ab Hom., venit Ulysses cum sociis aliquot; quorum sex ille comesis, temulentum vino Ulyssis, excreatur, et dolose fugientis navem saxis incessit: ν, ι, 193-566. Conf. α, 69; β, 19; κ, 200; μ, 209; υ, 19; φ, 312; η, 206. — Κύκλωπες tres geniti ex Γῆ et Urano, Cycl. p. 581, a.
 Κύνος, 1) Neptuni f., ab Achille interfectus ad Trojam in primo praelio, Cypr. p. 582, b. 2) Martis f., ab Hercule cursu equestri victus, Theb. fr. 6, p. 588.
 Κυλλήνη, mons Arcadiae, B, 603. Ubi Mercurius natus, H. Merc. 2, 142, 228, 337; H. 17, 2.
 Κυλλήνιος, Cyllenius nomen, O, 518. Frequens Mercurii epitheton, ω, 1; H. Merc. 304, 387; (pro nom. proprio, 318, 408); H. 17, 1. Τέμενος Κυλλήνιον, H. 18, 31.
 Κυλλοποδίων, Vulcani nomen, Σ, 371; γ, 270; Φ, 331.
 Κύμη, Asiae minoris urbs, αἰπεινή, Ep. 4, 16. Conf. 1, 2.
 Κυμοδόκη, una Nereidum, Σ, 39.
 Κυμοδόχη, Nereis et ipsa, Σ, 41.
 Κύνθιος, adj. Κύνθιος ὄχθος, H. Ap. 17.
 Κύνθος, δ, mons insulae Deli, ubi nati Apollo et Diana, H. Ap. 26, 141 (παιπαλοῖς).
 Κύνος, ἡ, urbs Locorum, B, 531.
 Κυπαρισσῆις, ἥντος, δ, urbs in ditione Nestoris, B, 593.
 Κυπάρισσος, ἡ, oppidum Phocensium, B, 519.
 Κύπρια ἐπη, in Cyclo. De his p. 581 sq., ubi argumentum habes. Fragmenta p. 591-595. Alii Κύπρια scribebant, p. 581, a.
 Κύπρις, ἴδος, Venus, E, 330, 422, 458, 760, 883; H. Ven. 2. Κυπρογενής Κυθήρεια, Venus, H. 9, 1.
 Κύπρις, ἡ, insula, sacra Veneri, δ, 83; θ, 362; ρ, 442 sq., 448; H. Ven. 28, 66. Κύπρονδε, A, 21.
 Κύτωρος, ἡ, urbs Paphlagoniae, B, 853.
 Κύρος, ἡ, urbs Perrhaebiae, B, 748.
 Κωκυτός, fluvius Orci, κ, 514.
 Κῶπαι, ὧν, vicus Boeoticus, B, 502.
 Κώρυκος, Ioniae promontorium, Κωρύκου ἄκρα κάρηνα, H. Ap. 39.
 Κῶς, ἡ, acc. Κῶν, insula et urbs ejus, Εὐρυπύλοιο πόλις, B, 677. Conf. Κῶς.

A

Λάα, ἡ, oppidum Laconicum, B, 585.
 Λαέρτης, εὖς, 1) princeps Myrmidonum sub Achille, pater Alcimedontis, II, 197; P, 467. 2) Aurifaber Pylus, γ, 424 sqq.
 Λαέρτης, αο, Arcisii f. unicus (π, 118), pater Ulyssis, πεπνυμένος, ω, 374, ἥρως alibi. Vita ejus post abitum filii, α, 189 sqq. Ei ταρπίων Penelope texebat, β, 99; τ, 144; ω, 133. Lucius ejus gravissimus ob filium λ, 187-196; ο, 352-356; π, 138-145. Emerat Eurycleam, α, 429 sqq., Eumæum, ο, 482. Suo labore agrum ex inculto fecerat

cultum, arboribus conseverat, etc., ω, 205-270. Ulysses se ei agnoscendum praebet, 320 sqq. A Minerva decoratus, 367 sqq., armatur contra patres procorum, et occidit Eupithem, 498 sqq.
 Λαερτιάδης, εω, Laertæ f., Ulysses, Γ, 200; I, 308; T, 185; Ψ, 723; ι, 19; μ, 378; τ, 336; χ, 183, 191, etc.
 Λαιστρυγόνες, ὧν, natio immanis, vel Siciliae, vel Italiae inferioris, κ, 119, ubi 11 naves et multi socii Ulyssis periere. V. 81 sqq.
 Λαιστρυγονίη, Laestrygonum urbs, τηλέπυλος, κ, 82; ψ, 318.
 Λαιστρυγών, Antiphates, κ, 106, 199.
 Λακεδαιμών, ονος, urbs et regio, κοίλη, κητώεσσα, B, 581; δ, 1; Γ, 239, 244, 443; δία, γ, 326; δ, 702; ν, 440. Conf. δ, 602 sqq. Εὐρύχορος, ν, 414; ο, 1; φ, 13.
 Λακωνίς, ἴδος, γαῖα, Laconia, H. Ap. 410.
 Λάμος, Neptuni filius, Laestrygonum princeps, κ, 81.
 Λαμπετίδης, ου, Lampi f., Dolops, O, 526.
 Λαμπετή, filia Solis ex Neæra, cum sororibus ejus greges sacros pascens, μ, 132 sqq., 375.
 Λάμπος, 1) frater Priami senex, Dolops pater, Γ, 147; γ, 238. 2) Equus Hectoris, κ, 185. 3) Equus Auroræ, ψ, 246.
 Λαόγονος, 1) Onetoris f., Trojanus, a Merione occisus, II, 604. 2) Biantis f., ab Achille, γ, 460.
 Λαοδάμας, αντος, 1) Antenoris f., ab Ajace occisus, O, 516. 2) Alcinoi f., ἀγαπήνωρ, η, 170; θ, 116 sqq., 130 sqq., 141 sqq., 207 sqq., 369 sqq.
 Λαοδάμεια, filia Bellerophontis, mater regis Sarpedonis ex Jove, morte praematura exstincta, Z, 197 sqq.
 Λαοδίκη, 1) filia Priami pulcherrima, Γ, 124; Z, 252. 2) Agamemnonis filia, I, 145, 287.
 Λαοδόκος, 1) Antenoris f., cujus formam induit Minerva, A, 87. 2) Graecus, socius Antilochi, P, 699.
 Λαοθή, Altæ filia, mater Lycaonis, Φ, 85 sqq.; X, 48.
 Λαοκῶν, ὧντος, sacerdos Trojanus, cum puerorum altero. A draconibus enectus, II. Exc. p. 584, a.
 Λαομεδοντιάδης, ου, Laomedontis f., Lampus, O, 527.
 Λαομείδων, δοντος, rex Trojanus. Genealogia ejus, γ, 230-240. Ἀγαυός, E, 269; Ψ, 348, ubi de equis ei ab Jove datis. Ob quos Hercules cepit Trojam ex improviso, et diripuit, E, 640 sqq. Neptunus et Apollo struxerant ei muros, H, 452; hic etiam pecora ei pavit: sed eos Laomedon fraudavit mercede, Φ, 443-457. Ejus filius Bucolion, Z, 23. — Pro Ganymede filio auream vitem accipit ab Jove, II. parv. fr. 3, p. 595.
 Λαπίται, gens antiqua Thessaliae, cujus de bello cum Centauris narratur φ, 295-304. Conf. A, 266 sqq., M, 128, 181.
 Λάρισσα, urbs Pelasgica in Æolia, ἐριβῶλαξ, B, 841; P, 301.
 Λαϊόκριτος, Arisbantis f., occisus ab Ænea, P, 344.
 Λειώδης, εὖς, proculus, ceteris minus improbus, θυσοκῶς, φ, 144-166, ubi primus tentat arcum. Deprecatur mortem, sed occiditur, χ, 310-329.
 Λειώκριτος, procorum unus, Euenoris f., β, 242-257; occiditur, χ, 294 sqq.
 Λεκτόν, τὸ, Troadis promontorium, Ξ, 284; H. Ap. 217.
 Ἀλέγεα, οἱ, socii Trojanorum, quos ducebat Æneas, K, 429; γ, 96; Φ, 86 (φιλοπτόλεμοι).
 Λεοντεύς, ἥος, Coronii f., dux Graecus, B, 745 (ἔχος Ἄρης); pugnat, M, 130, 188; Ψ, 837, 841. — Pedestri itinere redit, usque ad Colophonem, Nost. p. 564, b.
 Λεσβίς, ἴδος, Lesbia, I, 129, 271.
 Λεῖθος, ἡ, insula et urbs ejus, ἐυκτιμένη, I, 129, 271 (ab Achille capta); δ, 342; ρ, 133; Ω, 544; ἡγαθήν, H. Ap. 37. Λεσθῶθεν, I, 664. — Ibi Achilles sacra facit ob cædem Thersitæ, Æth. p. 583, a.
 Λίσχης, Mytilenæus (aliter Pausan, p. 598, a), cujus

- Ilias minor cum Ezeidio adjuncto* : p. 583, b; fr. 13 sqq., p. 597 sq.
- Λευκάδος, Icarii f., cum patre rex Acarnaniae, Alc. fr. 9, p. 589.
- Λευκάς, ἄθος, πέτρη, saxum Epiri, prope Orcum, ω, 11.
- Λευκή, insula, in Ponto Euxino, ad ostia Borysthenis : eo abripitur a matre Achilles de rogo, *Aeth.* p. 583, b.
- Λευκίππη, nympha, socia Proserpinae, H. Cer. 418.
- Λεύκιππος et Λευκίπποιος δάμωρ, Ap. H. 211.
- Λευκοθέη, filia Cadmi, ante dicta Ino, data tænia opem tulit Ulyssi in mari periclitanti, ε, 333 sqq.
- Λεύκος, socius Ulyssis ad Trojam, Δ, 491.
- Λήδη, Thestii filia, Tyndarei uxor, Dioscurorum mater, λ, 298 sqq.; H. 16, 3; 33, 2.
- Λήθος, Teutami f., Pelagus, Hippothoi et Pylæi pater, B, 843; P, 288 sqq.
- Λήϊτος, dux Bucolorum, Alectryonis f., B, 494; Z, 35; N, 91; P, 601.
- Λήλαντον πέδιον, in insula Eubœa, H. Ap. 220.
- Λήμνος, ἡ, insula. Vulcanus eo dejectus, A, 593 sq. Ibi relictus Philoctetes, B, 722 (ἡγάθη, ut Φ, 58, 79). Græci ad Trojam inde vinum accipiebant, H, 467-475. Proficiētes ad Trojam ibi aliquamdiu manserant, Θ, 230-234. Juno ibi Somnum reperit, Ξ, 230 sq. Λήμνου ἄστυ, Ξ, 281; ἐκτιμένον ποιοῖσθρον, θ, 283 sq.; ἐκτιμένη, Φ, 40; ἀμυθαλόεσσα, Ω, 753; H. Ap. 36. — Ibi relinquitur Philoctetes, Cypr. p. 582, b. *Eo Lycaonem vendit Patroclus, ibid. Reducitur inde Philoctetes, Il. min. p. 583, b.*
- Λητοῖδης, ου, Latonæ f., Apollo, H. Merc. 158, 253, 261, 403, 505, etc.
- Λητώ, οὐς, Latona, mater Apollinis et Dianæ, de quorum natu et matris erroribus H. Ap. 25-120. Hymnis canitur apud Delios, 159; H. 27, 19 (καλλίσφυρος). A, 9, 36; E, 447; Ξ, 327 (ἐρικυδής); H, 849; T, 413; ζ, 106; λ, 318. Auxiliatur Trojanis, Υ, 40; eique obstat Mercurius, 72; Φ, 497-504, ubi colligit Dianæ sagittas. Ei, καλλιπαρῆω, se æquiparat Niobe, Ω, 607. A Tityo tentata, λ, 580 sq. — *Ei sacra facit Achilles ob carum Thersiten, Aeth. p. 583, a. In eam peccat Amphion, Min. fr. 2, p. 190.*
- Λιβύη, Africæ pars, δ, 85; ξ, 295.
- Λικύμνος, frater Alcmenes, a Tlepolemo occisus, B, 663.
- Λίβαια, urbs Phocensium, ubi fontes amnis Cephissi, B, 523. Αἰαίρινος, H. Ap. 241.
- Λιμνωρεία, una Nereidum, Σ, 41.
- Λίνδος, urbs Rhodi, B, 656.
- Λίνος, fortasse cantici nomen, Σ, 570.
- Λιταί, ὦν, Jovis filia, Ates sorores, I, 502 sq.
- Λοκροί, gens Græciæ, in bello Trojano cum Ajace Oilei duce, B, 527-535, ubi et urbes eorum. N, 686, 712 sqq.
- Λυγκεύς, ἑως, *Aphareii f., frater Idæ; boves ejus a Dioscuris abiguntur et ipse a Polluce occiditur, Cypr. p. 581, b; postquam Castorem, in quercu latitantem, acutissimo visu detexerat et vulneraverat, fr. 8, p. 593.*
- Λύκασσα, δ, urbs Cretæ, ἀργινόεις, B, 647.
- Λυκάων, ονος, 1) pater Pandari, B, 826; Δ, 89; E, 95, 193, 197, etc. 2) Priami f. ex Laothoe, Υ, 84, ubi genealogia ejus. Γ, 333; Υ, 81; Φ, 40 sqq., ubi de captivitate ejus ante Iliadis tempora. Occisus ab Achille, 114 sqq.; X, 46; Ψ, 746. — *Eum in Lemnum vendit Patroclus, Cypr. p. 582, b.*
- Λυκηγενής, ἑως, Apollinis epitheton, Δ, 101, 119.
- Λυκίη, regio Asiæ minoris : cuius reges Sarpedon et Lycaon, B, 877; E, 173, 479, 645, etc.; ἐρεβωλαξ, P, 172; εὐρεία, Z, 173, 188, 210, etc. Apollini sacra, H. Ap. 179. Λυκίηδε, Z 168, 171. Λυκίηθεν, E, 105.
- Λύκοι, Lycii, a Sarpedone et Glauco ducti, B, 876; Z, 194; H, 13; K, 430; M, 330, etc.; ἀρχιμαχηταί, Θ, 173. Ut sociorum præcipui saepe cum Trojanis nominantur pro universis auxiliis, e. c. Δ, 197; Z, 78; A, 285 sq.; O, 424 sq.
- Λυκομήδης, εως, dux Græcus, Creontis f., I, 84; M, 366; P, 345 sqq.; T, 240. — *Ab Agenore vulneratus in expugnanda Troja, Il. parv. fr. 17, p. 598. Alius, Scyri rex, cuius filia Deidamia, Cypr. p. 582, a.*
- Λυκόοργος, 1) Dryantis f., rex Edonorum, persecutus Bacchum et nutrices ejus κατ' ἡγάθεν Νυσήϊον, Z, 130 sqq. (ἀνδροφρόνιο Λυκούργου, 134). 2) Rex Arcadiæ, qui dolo interfecerat Areithoum clavatorem, H, 142-149.
- Λυκορόντης, ου, Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 275.
- Λύκος, cuius filia ab Epopeo vitata, Cypr. p. 582, a.
- Λυκόρρων, ονος, Mastoris f., Cytherius, famulus et ἱκέτης Ajacis, ab Hectore occisus, O, 430-441.
- Λύκτος, ἡ, urbs Cretæ, B, 647; P, 611 (ἐκτιμένη).
- Λύκων, ὠνος, Trojanus, a Peneleo occisus, H, 335-341.
- Λυρνησός, ἡ, urbs Mysiæ, quam expugnavit Achilles ex eaque abduxit Briseidem, B, 690 sq.; T, 60; Υ, 92, 191 sqq. — *Pluribus hoc narrabatur in Cypris, p. 582, b.*
- Λύσανδρος, Trojanus, ab Ajace occisus, A, 191.
- Λωτοφάγοι, populus Libyæ, a quibus vi abegit Ulysses socios, loti suavitatem captos, ι, 84-102; ψ, 311.

M

- Μάγνητες, gens Thessala, B, 756.
- Μαῖα, Atlantis filia, Mercurii mater, H. 17, 2 sq.; H. Merc. 3, 19, 89, 183 etc. Gen. Μαῖάδος, a nom. Μαῖάς, ξ, 435 et frequentissime in H. Merc. Μαῖάδα καλλιπέδιλον, 57.
- Μαιάνδρος, fluvius Ioniae, B, 869.
- Μαιμαλίδης, ου, Mæmali f., Pisander, Π, 194.
- Μαίρα, 1) una Nereidum, Σ, 48. 2) Præti et Antææ filia, λ, 326. — *Quæ virgo mortua est, Nost. fr. 5, p. 600.*
- Μαίλων, ονος, Hæmonis f., ab Eteocle adoccidendum Tydeum missus, Δ, 394 sqq.
- Μάκαρ, αρος, antiquus rex Lesbi, Ω, 544; H. Ap. 17.
- Μάλεια, ἡ, ι, 80; H. Ap. 409, et αὖ Μάλειαι, promontorium Laconiae, γ, 287; δ, 514; τ, 187.
- Μαντινέη, urbs Arcadiæ, B, 607.
- Μάντιος, Melampodis f., ο, 242, 249 sqq., ubi ipsius filii.
- Μαραθών, ὠνος, vicus Atticæ, η, 80.
- Μαργίτης, ου, carmen Homericum, cuius fragmenta v. p. 580.
- Μάρης, ιος, Lycius, Sarpedonis socius, Π, 319 sqq.
- Μάρπησσα, Eueni filia, uxor Meleagri, καλλίσφυρος, I, 552-561.
- Μάρων, ονος, Euanthis f., Bacchi nepos, Apollinis sacerdos, ι, 197 sqq.
- Μαρωνεία, Thraciæ urbs, ubi Ulysses in reditu offendit Neoptolemus, Nost. p. 584, b.
- Μάσσης, ητος, δ, urbs Argolidis, B, 562.
- Μαστορίδης, ου, Mastoris f. 1) Cytherii, Lycophro, O, 438. 2) Ithacensis, Halitherses, β, 158; ω, 451.
- Μάστωρ, ορος, Cytherius, Lycophronis pater, O, 430.
- Μαχάων, ονος, Æsculapii f., dux et medicus, frater Podalirii, B, 729, ubi eorum urbes. Menelaum sanat, Δ, 193-220. Vulneratus sagitta, A, 505-520, 832 sqq.; Ξ, 3 sqq. — *Philocteten sanat, Il. parv. p. 583, b. Ab Eurypylo occiditur, fr. 7, p. 596. De ejus dexterritate v. Il. Exc. fr. 2, p. 599.*
- Μεγάδης, ου, Megæ f., Perimus, Π, 695.
- Μεγαμειζίδης, αο, Megamedis f., ἀναξ, pater Pallantis, H. Merc. 100.
- Μεγαπένθος, εως, Menelai f., quem, absente Helena, ex sinistra genuerat, τηλόγετος, δ, 10-12; ο, 100, 103, 122.
- Μεγάρη, filia Creontis, Hercules conjux, λ, 269 sq.
- Μέγης, ητος, Phylei f. ex sorore Ulyssis, dux Dulichius,

- fortissimus, B, 627-630. Pugnāt, E, 69; N, 692; O, 302, 520 sqq.; T, 239. — *Ab Admeto vulneratur in expugnatione Trojæ, Il. parv. fr. 17, p. 598.*
- Μεδών, ὠνος, δ, oppidum Bœotiæ, B, 501.
- Μέδων, οντος, 1) Oilei filius nothus, dux Methonensium, loco Philoctetæ ægri, B, 727 sq.; N, 693-697. Occisus ab Ænea, O, 332-336. 2) Dux Lycii, Hectoris auspicia sequens, P, 216. 3) Præco Ithacensis, cum procis versans, sed regiæ domui prospiciens et facinora eorum aperiens, δ, 677-715; π, 252, 412; ρ, 172-176. Servatus ex cæde procorum, χ, 357-380; deterret cives a pugna adversus regem, ω, 439-450.
- Μελάντιος, ὀδος, Amythionis f. Res ejus v. ο, 225-255, collatis λ, 286 sqq.
- Μελανεύς, ἥος, nobilis Ithacensis, Amphimedontis proci pater, ω, 103.
- Μελανθεύς. V. Μελάνθιος, 2.
- Μελάνθιος, 1) Trojanus, occisus, Z, 36. 2) Alius, qui et Μελανθεύς, Dolii f., servus Ulyssis, præfectus magno caprarum gregi et aliis servis pastoribus. Studebat procis et maxime Eurymacho; contumeliose vexat Ulyssem, ρ, 212-260, 369 sqq.; υ, 173 sqq. Servit procis, φ, 175-183, 265 sqq. Quibus in pugna adest et Ulyssi ingens creat periculum, χ, 135-200; sed captus dolo, peracta cæde procorum, crudeli afficitur supplicio, χ, 474-477.
- Μελανθῶ, οῦς, Dolii filia, soror Melanthii, educata a Penelope, et liberaliter habita, sed infida dominæ, cum procis faciens, Eurymachi concubina, σ, 320-341, ubi Ulyssem incessit; et iterum τ, 60-95. Peracta cæde procorum, supplicio afficitur cum reliquis, χ, 421 sqq.
- Μελανόπη, Ἀμαζον, reginæ soror, occisa a Telamone, Ἀθή. fr. 3, p. 586.
- Μελάνιππος, 1) Trojanus, cæsus, Θ, 276. 2) Hicetaonis f., ex Percote veniens, ubi boves paverat, cæsus pugnans, O, 546-591. 3) Trojanus, cæsus a Patroclo, II, 695. 4) Græcus dux, T, 240.
- Μέλας, ἄνος, Porthel f., Cenei frater, Ξ, 117. — *Ejus filii octo, Alc. fr. 8, p. 589.*
- Μελέαγρος, princeps Calydoniæ, Cenei f., mortuus ante tempora belli Trojani, B, 642 (ἐκνός). Historiæ ejus partem narrat Phoenix, ut Ætolos servaverit in bello cum Curetibus, I, 525-595. — *Ab Apolline occisus in eo bello, Min. fr. 5, p. 590. Ejus filia Polydora, uxor Proteilai, Cypr. fr. 13, p. 594.*
- Μέλης, τος, fluvius Ioniæ, βαθύσχοινος, II. 8, 3; ἱερὸς, Ep. 4, 7.
- Μελία, Oceani filia, Cycl. p. 601, δ.
- Μελίβοια, urbs Thessaliæ, B, 717.
- Μελίτη, una Nereidum, Σ, 42. Socia Proserpinæ, H. Cer. 419.
- Μέμων, ὀνος, Auroræ ex Tithono f., ad Trojam occiderat Antilochum, δ, 187 sq. Pulcer, λ, 522. — *Trojanis auxilio venit cum armis a Vulcani factis, Antilochum interficit, ab Achille interficitur; inde mater ei ab Jove immortalitatem petit, Æth. p. 583, a.*
- Μενέλαος, Atrei f., rex Lacedæmonis, frater Agamemnonis, Helenæ maritus. Epitheta solita: διοτρεφής, ἀρητίλος, δουρικλυτός, κιδάμιμος, ξανθός, βοήν αγαθός. Urbes ejus et copiæ in bello Troj., B, 581-590. Ante bellum in Ithaca cum venit ad evocandum Ulyssem, ω, 116; deinde legatus cum eo Trojam profectus, ad sua repetenda, Γ, 205 sqq., ubi 213-215 de ejus eloquentia; A, 138-142. Ad fatris concilium venit αὐτόματος, B, 408. Paride provocante Græcorum fortissimum, in pugnam singularem cum eo procedit, Γ, 19 sqq.: quæ federe icto committitur, 302 sqq., sed Paris ei a Venere abripitur, quem frustra quærit, 449 sqq. Interea a Pandaro insidiosè sagitta vulneratur, Δ, 105 sqq., et a Machaone curatur, 193 sqq.
- Hosti parsurus, ab Agamemnone prohibetur, Z, 37-53. Ab eodem deterretur a certamine singulari cum Hectore ineundo, H, 92-122. Præ curis insomnis, K, 25 sqq. Ulyssem periculo eripit, A, 463 sqq. Pugnāt, N, 581 sqq.; O, 560 sqq.; II, 311, et per totam fere P, pro Patrocli corpore. In ludis funebribus equiscertat, Ψ, 293 sqq., 355, 401, 407; cum Antilocho generose expositulat, 422-445, 514-613. Excubias cum Ulysse agit, ξ, 470 sqq. Capt. Troja pugnāt ad domum Delphobi, θ, 518 sqq. De ejus reditu et erroribus narrat Nestor, γ, 136 sqq., 279-312, et ipse pluribus, δ, 81-92, 351-586. Telemachus ad eum proficiscitur, α, 285, δ, 1, quæ rhaps. tota in domo ejus agitur; eam igitur vide. Fatale Menelao erat transferri in insulas beatorum, δ, 561-569. Telemachus a Menelao cum donis splendidis dimittitur, ο, 44-181; ρ, 76, 116 sq. — *Paridem hospitio excipit et in Cretam avehitur, Cypr. p. 581, b. Conf. fr. 9, p. 593. Ab Iride certior factus de iis quæ domi gesta fuerint, cum fratre consultat de bello Trojanis inferendo, ib. p. 582, a; ad Nestoremque abit et alios deinde socios colligit, ibid. Contumeliose tractat corpus Paridis occisi, Il. parv. p. 583, b. Helena visa gladium abjicit, fr. 15, p. 597. A fratre de reditu dissentit, Nost. p. 584, b. Post Diomedem et Nestorem auctus, tempestate perdit classem præter quinque naves, quibuscum in Ægyptum advenit, ibid. Tandem redit, ibid.*
- Μενεσθεύς, ἥος, Petei f., princeps Atheniensis, fortissimus, B, 552; Δ, 327. Turrim in muro Argivorum servat, M, 331-374. Copias ducit, N, 195, 690; O, 331. — *Præmia accipit excisa Troja, Il. Exc. fr. 1, p. 599.*
- Μενέσθης, Græcus, fortis, occisus ab Hectore, E, 609.
- Μενέστιος, 1) Arethoi f., occisus a Paride, H, 8-10. 2) Sperchii f. ex sorore Achilles, II, 173-178, ἀλοδωρή. Μενoitιάδης, σο (εω, Σ, 93), Menoitii f., Patroclus, A, 307; I, 211; II, 420, 434, 438, etc.
- Μενoitios, Actoris f., Opunte, Ψ, 85 sqq., Patrocli pater, cui proficiscenti ad Trojam cum Achille bene præcipit, A, 765-790. Vivens adhuc decimo belli anno, II, 14; ei se filium ex bello reducturum promiserat Achilles, Σ, 325-331. Μενoitιου υἱός, A, 604, 607; II, 278, 307, 827, etc.
- Μέντης, ου, 1) rex Ciconum in Thracia, P, 73. 2) Rex Taphiorum, amicus Ulyssis, vir prudentissimus, α, 105, 180 sqq., 417 sqq.
- Μέντωρ, 1) Trojanus, Imbrii pater, N, 171. 2) Nobilis Ithacensis, Alcimi f., Ulyssis amicus, ab eo proficiscente domus ἐπιτροπος relictus, β, 225 sqq., ubi concionatur. Ejus forma induta Telemachum comitatur Pylum et Lacedæmonem Minerva, 268, 401 sqq., γ et δ, dum ipse in Ithaca visus, δ, 655 sq.; ρ, 68. Sic eadem Ulyssem in cæde procorum tuetur, χ, 205-235; ω, 445 sqq., et in seditione patrum eorum, 502-548.
- Μένων, ὠνος, Trojanus, M, 193.
- Μερμερίδης ου, Mermeri f., Ilius, α, 259.
- Μέρμερος, Trojanus, occisus ab Antilocho, Ξ, 513. Antiquiorem v. in Μερμερίδης.
- Μέροπος, insulæ Co habitator, H. Ap. 42.
- Μέροψ, ὀκος, Percosius, vates, B, 831 sqq.; A, 330 sqq., quo invito filii in bellum exierant.
- Μεσαύλιος, servus Eumæi, ξ, 449, 455.
- Μεσθλης, ου, ductor Mæonum, B, 864; P, 216.
- Μέσση, urbs Laconiae, πολυτῆρων, fort. i. q. Μεσσίνη, B, 582.
- Μεσσηλις, ἱδός, ἡ, fons Thessaliæ, Z, 457.
- Μεσσήνη, urbs, ubi Orsilochus, φ, 15.
- Μεσσήνιοι ἄνδρες, Messenii, φ, 18.
- Μετάνειρα, Celei uxor, Demophontis mater, εὐχωνος, βαθύζωνος, H. Cer. 161, 206, 212, 234, 256.
- Μίγεια, Ἄετς filia: de ea quædam in Minyade, fr. 7,

p. 591. *Æsonem juvenem reddit*, *Nost. fr.* 2, p. 599. Μηδεσκάστη, filia Priami notha, Imbrii uxor, N, 173. Μηδώνη, eadem quæ Μεδώνη, urbs Phthiotidis, Philoctetæ sedes, B, 716. Μηκιστεύς, εὖς, et εὖας, 1) Talai f., princeps Argivorum, Eurypati pater, B, 566; certavit in ludis funebribus (Edipi, Ψ, 678 sqq. 2) Echii f., Θ, 333; N, 422; occisus a Polydama, O, 339. Μηκιστήριδος, ου, Mecistei f., Eurypati, Z, 28. Μηλόδοτος, nymphea, socia Proserpinæ, H. Cer. 420. Μήνη, Luna, i. q. Σελήνη, τανυσίπτερος, H. 32, 1. Μήρονες, Asiæ min. populus, B, 864 sqq.; K, 431. Borus Μήρον, E, 43. Μηρόνι, Maonia, ἐρατεινή, Γ, 401; Σ, 291; H. Ap. 179 (Apollini sacra). Μηρόνις, ἴδος, Maonia mulier, Δ, 142; ebur tingens. Μηρόνης, αὐ, Moli f., dux Cretensis, regis Idomenei οὐραγός, fortissimus, B, 651; Δ, 254; E, 29; H, 165; Θ, 264; I, 83; K, 59, 261 sqq. ubi Ulyssi dat arma; N, 93; pugnat 159 sqq., 246 sqq., 328 sqq., et 479, 528 sqq., 567, 575, 656; Ξ, 514; O, 302; II, 342, 603 sqq.; P, 258, 610 sqq., 669; T, 239. Præest lignatoribus, Ψ, 112 sqq. Curru certat in ludis funebribus, 351 sqq., 528 sqq., 614 sq.; et sagittis vincit, 860 sqq. Μήστωρ, ὄρος, Priami f., Ω, 257. Μίδεια, oppidum Bæotiae, B, 507. Μίδης, εὼ, rex Brygum in Thracia, cuius tumuli epigramma est Ep. 3. Μίθρος, 1) urbs Cariae, B, 868; H. Ap. 42, 180. 2) Urbs Cretæ, B, 647. Μίμας, ἀντὸς, mons Ioniae in mare procurrens, ἡνεμόεις, γ, 172; παιπαλοῖς, H. Ap. 39; ὠφειρηνός, Ep. 6, 5. Μινῶας, ἄδος, sive Phocæis, carmen in Cyclo positum, cuius fragmenta v. p. 590. Μινῶας, ου, Clymenes pater, *Nost. fr.* 3, p. 600. Μινύειος, Quod est Minyarum. Ὀρχομενὸν Μινύειον, B, 511; Ὀρχ. Μινυήϊον, λ, 284. Ποταμὸς Μινυήϊος, Elisidis Iuvius, Α, 722. Μινωῖος, Minois. Κνωσσὸς Μινωῖτος, H. Ap. 396. Μίνως, ὤος, rex Cretæ, Jovis et Europæ f., N, 450 sqq., ubi posteri ejus; et τ, 178 sq. (ὁραστὴς Διός); p, 523. Μίνω accus., Ξ, 322; ὀλοόφρων, λ, 322. lb. 568 sqq. iudex apud inferos. Μινωμένη, mater Musarum, H. Merc. 429 sq. Μνήσος, Trojanus, ab Achille occisus, Φ, 210. Μοῖρα, Parca, passim. cum epithetis κραταιή, ὀλοή, χαλεπή, δυσώνυμος. Plur. Μοῖραι semel Ω, 49. Μολίωνε, τῶ, Actoris filii, Eurypati et Cteatus, Α, 709, 750. Μολίων, ὄνος, Thymbraei Trojani auriga, Α, 322. Μόλος, Cretensis, pater Merionæ, N, 249; K, 269. Μόρυς, υὸς, Phrygius, Hippotionis f., N, 792; cæsus, Ξ, 514. Μούλιος, 1) Augiæ gener, occisus a Nestore, bello inter Pylios et Epeos, Α, 739. 2) Trojanus, occisus a Patroclo, II, 696. 3) Alius, occisus ab Achille, γ, 472. 4) Dulichius, Amphilochoi proci famulus, σ, 422 sq. Μούσα, Musa, invocatur, α, 1; ω, 62 (ἀλγεια); B, 761, et æspissime in Hymnis. Θεά Α, 1; θεά, θυγάτηρ Διός, α, 10. Plurali Α, 604; B, 484 sqq., 491 (Ὀλυμπιάδες, Διὸς θυγατρὲς); Α, 218, etc. Novem ἀμειβόμεναι ἐπὶ καλῇ in funere Achillis, ω, 60; conf. H. Ap. 189 sqq. Docent homines, θ, 63, 73, 481, 488; sed Thamyryn παύσαν ἀοιδῆς, B, 594 sqq. Hymnus in Musas, H. 24. Earum mater Mnemosyne, H. Merc. 429 sq. Μουσῶν θεράποντες, H. 31, 20. — Μῦσε cum Thetide deplorant Achillem occisum, *Æth.* p. 583, a. Thamyris gloriatione eas lædit et punitur, *Min. fr.* 1, p. 590. Μύδων, ὄνος, rex Phrygiæ majoris, cui contra Amazonas irumpentes Priamus auxilium tulit, Γ, 186, ἀντίθεος.

Μύδων, ὄνος, 1) Atymni f., interfectus ab Antiocho, E, 580-589. 2) Trojanus, interfectus ab Achille, Φ, 209. Μυκάλη, mons Asiæ, e regione Sami, B, 869. Μυκαλησός, ἡ, urbs Bæotiae, εὐρύχορος, B, 498; H. Ap. 224. Μυκηναῖος, adject. O, 538. Μυκηναῖοι, 643. Μυκῆνη, 1) urbs Argolidis, ἐκτίμενον ποταμὸν, B, 569, εὐρυάγρια, Δ, 52, amata a Junone; πολύχρυσος, H, 180; Α, 46; γ, 305; φ, 108. Plurali Μυκῆναι, Δ, 376. Μυκῆνηθεν, I, 44. 2) Inachi filia, ἐυπλόκαμος, β, 120. — *De hac, Oceani nepti, Cycl.* p. 601, b. Μύνης, πρὸς, vir Briseidis, quem Achilles Lyrnesso (Μύνητος πόλει, T, 296) capta occidit, B, 692. Μυρίνη (Amazon), πολύσκαρδος, de cuius tumultu B, 814. Μυρμιδόνες, ὤν, Thessaliæ Phthiotidis populus, sub Peleo et Achille, μεγαλήτορες, T, 278; φιλοπτόλεμοι, II, 65; Ψ, 129. Eorum urbes, B, 681 sqq. δ, 9; λ, 496. A Patroclo ducuntur in II. Μύρινος, ου, ἡ, oppidum Elisidis, B, 616. Μυσοί, Asiæ minoris populus, B, 858; K, 430 (ἀγέρωχοι); Ξ, 512 (καρτερόδουμοι); Ω, 287; N, 5 (ἀγχιμαχοί), quo postremo I. nonnulli Thraciam gentem intelligunt. Μῶμος, deus, σύμβουλος Jovi, in Cypris, *fr.* 1, p. 591, nisi hoc aliunde petitum.

N

Νάξος, insula Cycladum, H. Ap. 44. Νάστης, ου, dux Carum, B, 867, 870 sq. Ναυβολίδης, ου, nobilis Phæax, θ, 116 sq. Ναυβολίδης, αὐ, Nauloli f., Iphitus, B, 518. Ναυσίθοος, Neptuni f., princeps Phæacum, ducens suos ex vicinia Cyclopium in insulam Scheriam, η, 56-63; ζ, 7-11. Vaticinium ejus, θ, 564-571. Ναυσικάα, Alcinoi regis filia virgo, quam per quietem jubet Minerva vestimenta lavatum vehere ad litus insulæ, in quo Ulysses procubuerat; vehitur cum ancillis; opere facto ludunt; quo strepitu expectatum Ulysem lavacro, veste et cibo recreatum et diligenter admonitum in urbem ducit: v. totam ζ. Adest in convivio, θ, 457-468. Ναυτιεύς, εὖς, nobilis Phæax, θ, 112. Νέκυρα, nymphea, ex qua Sol genuit duas filias, μ, 133 sq. Νεῖλος, fluvius Ægypti, ab Homero ὁ Αἰγυπτὸς dictus. Ad eum armantur Danaï filiae, *Dan. fr.* 1, p. 586. Νέμεος, εὖς, Jove persequente, in omnis generis animalia se permutat; inde capta, Helenam ex eo concipit, *Cypr. fr.* 3, p. 592. Νεοπτόλεμος, filius Achillis ex Deidamia, ab eo in Scyro relictus, T, 326 sq. Reducit Troja capta Myrmidonas, γ, 188 sq. Ducit Hermionem Menelai filiam, δ, 5 sqq. Ejus laudes et facta audit Achillis umbra ex Ulyssæ, λ, 492-540. — A Lycomede avo Pyrrhus, a Phænice Neoptolemus appellatus, *Cypr. fr.* 10, p. 593. E Scyro eum Trojam adducit Ulysses, et patris arma ei donat, *Il. parv.* p. 583, b. Patrem sibi apparentem videt, et Eurypylum, Telephi filium, occidit, *ibid.* Priamum occidit in ara Jovis Hecet, *Il. Exc.* p. 584, a. (Aliter Lesches p. 599, a.) Andromachen præmio accipit, *ibid.* Secundum Leschen etiam Æneam; et Astyanactem interficit, *Il. parv. fr.* 16, p. 597 sq., *fr.* 17, p. 598, b. Pedestri itinere reddit, Thetidis suasu, per Thraciam, ubi Ulysses offendit Maronem; Phænicem in via mortuum sepelit, ad Molossos feliciter pervenit, et a Peleo agnoscitur, *Nost. p.* 584, b. Νεστιεύς, urbis Æoliæ incolæ, in quos Ep. 1. Νεστόρεος, Nestorius, B, 54; Θ, 113, 192. Νεστορίδης, αὐ, Nestoris f. 1) Antiochus, Z, 33; O, 589; Ψ, 353; Ant. et Maris, Νεστορίδαι, II, 318. 2) Pisistratus, γ, 36, 482; δ, 71, 155, etc.

Νέστωρ, ὄρος, Nelei f., rex Pyli. Parentes et fratres, λ, 280 sqq. Vivebat in tertia generatione, sapientissimus Græcorum et dulcissima eloquentia, A, 247 sqq. Epitheta solita: λυγρὸς ἀγορητής, γέρον, ἱππηλάτης, ἱππότης, Γερήνιος, ἀγαθός, ἡδυστής, ὄρος Ἀχαιῶν. Solus duodecim Nelei filiorum ab Hercule Pylium diripiente relictus, A, 689 sqq. Ex juventute sua narrat pugnam cum Ereuthalionē, H, 133-156; Δ, 319; cum Eleis s. Epeis, A, 671-762; ludicra certamina Buprasii in funere regis Epeorum, Ψ, 630-644. Ad bellum Trojanum venit cum 90 navibus, B, 601 sq. Urbes ejus, 591 sqq. Conciliare studet Agamemnonem cum Achille, A, 254-284, ubi et de viris antiquorum quos noverat fortissimis. Somnium Agamemnonis formam induerat Nestoris, B, 20 sq. Achivos reverti cupientes increpat, 337-368. Consulit Agamemnoni, 433 sqq. Copiarum ejus instructio, Δ, 292 sqq. (ubi quinque duces sub ejus auspiciis bellantes nominantur). Hortatur duces, Z, 66 sqq.; et instigat optimos ad certamen singulare cum Hectore committendum, H, 170-181. Corpora cæsorū sepelienda et castra munienda censet, 324 sqq. Est in magno pugnae periculo, Θ, 80-158. Iterum dehortatur a fuga, I, 52-78, et legationem ad Achillem suadet, 93-113, 162 sqq. Ad excubandum excitatus, K, 73 sqq., speculatores in Trojanorum castra mitti suadet, 203 sqq. Vulnerati in ejus tentorio recreantur, A, 618; eoque venienti Patroclo persuadet, ut ipse saltem ab Achille Myrmidonas et arma precetur, si ille nolit iram ponere, 644-805. Speculatur pugnam, Ξ, 1 sqq., et offendit duces vulneratos, 39 sqq., et ut consulant suadet, 61 sqq. Precatur Jovem pro Achivis, O, 370 sqq. Alloquitur et confirmat pugnautes, 659 sqq., coll. P, 381 sqq. In certamine equestri ineundo Antilochum monet, Ψ, 304-349. Licet non certarit, præmio ob sapientiam donatur, 615-652. Concio ejus in funere Achillis, ω, 51-56. De reditu a Troja multis narrat γ, 102-200; 255-328. Sacrificium publicum agit, dum Telemachus ad eum advenit, γ, ubi omnia in domo ejus aguntur. Filii ejus, 412-415; uxor, Eurydice, 432; filia Polycaste, 464 sq. — *Menelaus ad eum venit de bello suscipiendo consultans, cui veteres historias narrat, Cypr. p. 582, a. Quid suaserit in armorum judicio, II. parv. fr. 4, p. 596. Reditus felix, Nost. p. 584, b.*

Νηϊάς. V. Νηΐς.

Νήϊον, τὸ, mons Ithacæ, ὕλην, α, 186.

Νηΐς, ἴδος, ἡ, nymphe Nais, ut Ἀθαθαρήν, Z, 22; νύμφη Νηΐς ἀμύμων, Ξ, 444; γ, 384. Νυμφῶν, αἱ Νηϊάδες καλέονται, ν, 104, 348, 356.

Νηλεΐδης, αο, Nelei f., Nestor, Ψ, 652.

Νηλεὺς, ἑὸς et ἥος, pater Nestoris, rex Pyli, Crethei f. s. Neptuni, de quo ν, λ, 235-259. Chromin, Amphionis filiam, duxit, 281 sqq., ubi et liberi 4 ex ea geniti, et conditiones filiarum elocandæ. Duodecim filios ejus occidit Hercules, A, 690 sqq. Θεόφιν μῆστωρ ἀτάλαντος, γ, 409; μεγάλθυμος, ἀγαυότατος ζώνων, ο, 229, ubi de Melampode ab eo capto, 228-238.

Νηληϊάδης, αο et εω (A, 618), Nelei f., Nestor, Θ, 100; K, 87, 555, etc.; γ, 79, 202, etc.

Νηληϊός, adjunct. B, 20; K, 18; A, 596, 681; Ψ, 349, 514; δ, 639.

Νημερτής, ἑὸς, Nereidum una, Σ, 46.

Νηρεὺς, ἥος, deus maris, cujus filia Thetis, H. Ap. 319.

Νηρηΐδες, filiarum Nerei, deæ maris. Earum nomina, Σ, 38-49, quibus, ut sororibus, fatum filii queritur Thetis, 52 sqq. Conf. Ω, 84; ω, 47-64.

Νήριος, ἡ, ἐκτίμενον πολέθρον Cephallenensium, ab Laerte captum, ω, 377.

Νήριον, mons Ithacæ, εἰσοσφύλλον, B, 632; ἀριπρεπὲς, ι, 21 sqq.; καταειμένον ὠλη, ν, 351.

Νήριος, Pterelai f., qui olim Ithacam cultam reddidit, ρ, 207.

Νησαίη, una Nereidum, Σ, 40.

Νιόβη, Tantalii filia, Amphionis uxor, sex filiorum et totidem filiarum mater, se prætulit Latonæ, quam vindicaverunt Apollo et Diana; in saxum mutata; ν, Ω, 602-617.

Νιρεὺς, ἑὸς, Charopis f., princeps insulæ Symæ, pulcherrimus Græcorum, sed imbellis, B, 671 sqq.

Νῆσα, urbs Boeotiæ, Ἰσθμῶν, B, 508.

Νίσος, nobilis Dulichius, pater Amphinomi proci, π, 395; σ, 127, 413.

Νίσυρος, ἡ, insula ex numero Cycladum, B, 676.

Νοήμων, ὄνος, 1) Lycius, E, 678. 2) Pylus, Ψ, 612. 3) Ithacensis sapiens, Phronii f., β, 386 sqq.; δ, 630, 648.

Νομίω, ὄνος, princeps Cariae, B, 871.

Νόστοι, *carmen in Cyclo positum, cujus argumentum v. p. 584, fragmenta p. 599 sq.*

Νύμφαι, Nymphæ. Νύμφαι ὀρεστιάδες, κοῦραι Διὸς, Z, 420; H. 18, 19. Νύμφαι αἱ ἄλυστα καλὰ νέμονται καὶ πηγὰς καὶ πῖσσα, γ, 8 sq.; ζ, 122 sqq.; ἀγρονόμοι, ζ, 106; οὔρειν, H. Merc. 244. Νηΐδες s. Νηϊάδες, quod v. Ipsarum antrum in Ithaca, ν, 103 sqq. — Νύμφαι cum Venere, Cypr. fr. 14, p. 594.

Νύση, mons ubi Bacchus natus, H. 25, 5; qui 20, 9, τηλοῦ Φοινίκης esse dicitur.

Νυσήϊον, τὸ, mons Thraciæ, ἡγάθειον, Z, 133.

Νύσιον πεδίον, ubi Proserpinam deripuit Pluto, H. Cer. 17.

Ξ

Ξάνθιππος, *Melanis f., Alc. fr. 8, p. 589.*

Ξάνθος, 1) fluvius a) Lyciæ maj., B, 877, δινήεις; E, 479; M, 213. b) Troadis, μέγας ποταμὸς βαθυδίνης, ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες τε Σκάμανδρον, γ, 73 sq.; filius Jovis, Ξ, 434; Φ, 2; Ω, 693; Z, 4; βαθυδίνης ἀγρονόμης, Φ, 8, 15, 145. Fluctibus suis excedere jubet Achillem eumque egressum insequitur, 211-271; sed Vulcanus eum flammis compescit, 330 sqq. 2) Trojanus, E, 152. 3) Equus Achillis, Π, 149 sqq.; T, 400-420, ubi Achilli vaticinatur. 4) Equus Hectoris, Θ, 185.

Ο

Ὀρχηστὸς, δ, urbs Boeotiæ Neptuno sacra, cum celebri luco, B, 506; H. Ap. 230; λεχηποῖης, H. Merc. 88, 190. Ὀρχηστόνδε, 186.

Ὀβίος, 1) dux Halizonum, B, 856; in fuga cæsus ab Agamemnone, E, 39 sqq. 2) Præco Græcus, I, 170.

Ὀδυσσεὺς et Ὀδυσσεύς, ἑὸς et ἥος (semel genit. Ὀδυσσεύς, ω, 398), Ulysses, unicus Laertæ f. ex Anticlea, π, 119; cui nascenti Autolycus, avus maternus, nomen indidit, τ, 399-409. Epitheta solita: πολύμητις, πολυμήχανος, πολύτροπος, ποικιλομήτης, πολύρρων, δαίρρων, ταλασίρρων, πολύτλας, τλήμων, διογενής, ἀντίθεος, δῖος, ἀμύμων, πολύαινος, κυδάλιμος, δουρικλυτός, πτολίπορθος. Juvenis in Par-nassum ad Autolycum profectus, in venatione graviter vulneratur, τ, 393-475. Legatus in Messeniam ob debitum publicum, ab Iphito accepit arcum Euryti, φ, 14-38. Ducta Penelope thalamum sibi ipse construxit, φ, 185-204. Atridae in Ithacam venientes ægre ei persuadent, ut expeditionis Trojanæ sit socius, ω, 115-119. Proficiscens Mentorem domui præfecit, β, 225 sqq., infante Telemacho. Ejus insulæ et urbes ι, 21-27, cum navibus μίλοπαρῶν, B, 631-637. Medium tenebat in statione navium, Θ, 222 sq.; A, 5 sq. Forma ejus, γ, 193 sqq., 211; et concionantis habitus et elocutio, 216 sqq. Ante bellum legatus cum Menelao Trojam venit, 204-224. Chryseidem ad patrem reducit et hecatomben facit Apollini, A, 311, 430-487. Minerva eum admonet, B, 166 sqq., ut tantum

non ubique per utrumque poema. Seditionem in exercitu cohibet et Thersiten castigat, 182 sqq. Concio ejus, 283-332. Respondet Agamemnoni calidius increpanti, A, 349 sqq. Pugnatur, 494 sqq.; Z, 30. Prudenter fugit, Θ, 92 sqq. Legatus mittitur ad Achillem, I, 169 sqq. Oratio ejus, 223-306. Malum eventum renuntiat, 676 sqq. Speculator in Trojanorum castra proficiscitur cum Dionede, K, 109, 144 sqq., 232 sqq. Bona omina et preces ad Minervam, 274 sqq. Dolonem capiunt, 339 sqq. Caesis retractis, Rhesi equos avertit, 488-514. Pugnatur, A, 312 sqq. Vulneratus et a Trojanis circumventus, a Menelao et Ajace eripitur, 401-488. Trepidum consilium Agamemnonis improbat, Ξ, 82-103. Persuadet Achilli ut impetum reprimat, usquedum pranderint copiae, T, 154-172, 215-237. In ludis funebribus luctatur cum Ajace dubio eventu, Ψ, 700-739, et cursu certat victor, 755 sqq. Cum Menelao ex cubas agit per noctem frigidam, Ξ, 469-502. Litigavit cum Achille in convivio de dolo et de fortitudine, Θ, 73-82. Pro transfuga Trojam venit et ab Helena cognoscitur, δ, 240-258. Achillem mortuum cum periculo hostibus eripit, ε, 309 sqq. Armorum judicium, λ, 544 sqq. Neoptolemum e Scyro insula adducit, 508 sqq. Quid fecerit in equo ligneo, δ, 269-289. Errores ejus in reditu narrat *Odyssea*, paucis comprehensos ψ, 310-341. Ab insula Tenedo ad Atridas redit, δ, 159-164. Ad Ciconas appellens, Ismaro expugnata fugatur, ι, 39-61; inde a Malea promontorio ad Lotophagos depellitur, 62-104; deinde in Cyclopium terram, unde Polyphemo excavato vix effugit, 105-566. Inde ad insulam Aëoli pervectus, ventum secundum accipit, sed perdit sociorum avaritia, κ, 1-79. Ad Læstrygonas delatus amittit naves præter unam, 80-132. In qua ad Aëam venit, Circes veneficæ insulam, apud quam, Mercurii ope domitam, anno integro manet, 133-574. De Circes consilio ad Cimmerios digressus, Tiresiam ex inferis evocatum consulit de reditu, et alios plurimos manes videt cum iisque colloquitur, λ, 1-635. Revertum in Aëam, Circe de insequentibus periculis admonet, μ, 1-141. Mare ingressus, Sirenas feliciter prætervehitur, 142-200; et scopulos erraticos et Charybdim, dum Scylla sex ei socios abripit, 201-259. Inde a sociis coactus in Thrinacriam appellit, ubi, absente ipso, socii Solis boves mactant, 260-373. Quare Jupiter fulmine percussit navem, 397-419, solusque Ulysses in Ogygiam insulam servatur, 420 sqq. Ubi a Calypsone nympha benignissime exceptus amatur et diu invitus retinetur, α, 13 sqq.; δ, 555-560. Sed Minervæ precibus, absente Neptuno irato de Cyclope, α, 11 sqq.; ε, 5 sqq., ab Jove jubetur Calypso eum dimittere, Mercurio internuntio, ε, 28 sqq. Fabricata rate navigationem aggreditur, 228-281, et duodevigesima die ad Phæacum insulam pervenit, sed a Neptuno visus, argerrime demum litus ascendit, et dormit, 282-493. Puellarum lusu expergefatus, ζ, 110-185, regia filia Nausicaa eum lavacro, veste et cibo recreatum, diligenter admonitum in urbem Phæacum ducit, 186-331. In regia benignissime receptus, η, festis interest, disco vincit et splendide donatur, θ. Errores suos narrat, ι-μ. Dimissus, dormiens in Ithacam advenit, ν, 1-138, et a Minerva edocetur facienda, 188-440. Mendici specie est apud Eumæum subuleum, ξ, α. Ubi Telemacho soli se cognoscendum præbet, π, 155 sqq. Ab Eumæo ductus, in aulam et regiam domum venit, ρ, 168 sqq.; mendicat et vexatur, 328 sqq. Lucta cum Iro, σ, 14-157. Iterum male vexatur, 304 sqq. Cum Telemacho præparat procorum necem, τ, 1-46; et ut hospes confabulatur Penelopæ, 47-307; 508-518; interim ab Euryclea nutrice cognoscitur, 467 sqq. Fausta omina, υ, 30-121. Se Eumæo et Philetio cognoscendum præbet, φ, 188-244, et arcum tendit, 393 sqq.; quo procos aggressus interficit. γ,

1-380, ancillas pumiri jubet et domum purgari, 381-501. A Penelope tandem agnoscitur, ψ, 1-296; et a Laerte patre, ω, 205-344, et procorum patres vincit, 413-548. Mortis genus a Tiresia prædictum, λ, 134-137. — *Insaniam simulabat, quum heroes conquirerentur ad expeditionem Trojanam, sed detectus per Palamedem, Cypr. p. 582, b. Palamedem aquis demergit, fr. 16, p. 594. Achillem a cæde Thersitæ purgat, Aeth. p. 583, a. Armorum judicium incipit, ibid. b. Cedunt arma de Minervæ consiliis Ulyssi, Il. parv. p. 583, b. Quid tum Trojanæ et captivi de eo dixerint, fr. 4, 5, p. 596. Helenum ex insidiis capit, ibid. Neoptolemum Achillis e Scyro accessit et patris arma donat, ibid. Deturpato vultu Trojam ingreditur speculator, agnoscitur ab Helena, et interfectis aliquot Trojanis revertitur, ibid. Cum Diomede Palladium rapit, ibid., coll. fr. 9, 596. Vulneratus a Thoante, fr. 10, ib. Maronæ eum offendit in reditu Neoptolemus, Nost. p. 584, b. Odysseam in Cyclo exceptit Telegonia; ubi proci sepeliuntur a suis; Ulysses, sacrificio Nymphis oblato, in Elidem avehebatur, inspecturus armenta, ubi hospitio excipiebatur a Polyxeno et craterem dono accepit, p. 584, b. In Ithacam redux imposita sibi a Tiresia peragit. Post ad Thesproz venit et uzorem ducit reginæ eorum Callidicen; inde dux iis belli contra Brygos, infesto Marte, amica Minerva. Post Callidices mortem Polypætēs, Ulyssis filius, Thesprotorum regnum accipit; pater in Ithacam revertitur, ubi a Telegono, ipsum ignorante, interficitur, corpusque ejus ad Circeam perfertur, p. 585, a. De filiis ejus conf. p. 601, a.*

Ὀβρυονεύς, ἥρως, Cabeſius, ab Idomeneo cæsus, N, 363 384, 772.

Ὀιδιποδεία, vel Ὀιδιπόδεια, τὰ, carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 586 sq.

Ὀιδιπόδης, αὐ, Œdipus, rex Thebanus, cujus res breviter narrantur, λ, 271-280. Ludi funebres post ejus mortem, Ψ, 679 sqq. — *De eo in Cypridis carminibus narratum, p. 582, a. Ex Euryganeæ Hyperphantis filia quatuor liberos suscepit, Œd. fr. 2, p. 587. Diras filiis imprecatur, quas et qua causa, Theb. fr. 2, 3, p. 587.*

Ὀϊκλῆς, ἥρως, s. Ὀϊκλείης, Antiphatæ f., Amphiarai pater, α, 243 sqq.

Ὀϊλεύς, ἥρως, 1) princeps Locrenſium, pater Ajacis minoris, B, 527; Ξ, 442, etc., et Medonis, B, 727 sq.; N, 694 sq. Secunda uxor ejus Eriopis, 697. 2) Trojanus, occisus ab Agamemnone, A, 93.

Ὀϊλιάδης, οὐ, Oilei f., Ajax minor, Ξ, 446; N, 203, 712; II, 330; Ψ, 759.

Οἰεΐδης, αὐ, Cenei f., Tydeus, E, 813; K, 497.

Οἰνεύς, ἥρως, Porthæi f., Ξ, 115 sqq., rex Calydoniæ, pater Meleagri et Tydel, B, 641. Dianæ sacrificium oblitus terra a Calydonio apro vastabatur, I, 534 sqq. Bellerophonteni hospitio exceptus, Z, 216 sqq. — *Peribæam præmio accipit Oleno destructa, Theb. fr. 6, p. 588. Ei insidiantur Melanis filii, Alc. fr. 8, p. 589.*

Οἰνόμαος, 1) Græcus, ab Hectore occisus, E, 706. 2) Trojanus, M, 140; N, 506.

Οἰνοπίδης, οὐ, Œnopionis f., Helenus, E, 707.

Οἰνότροποι, αἱ, tres Anli filię, Cypr. fr. 11, p. 593.

Οἰνώ, οὐς, earum una, ibid.

Οἰνώφ, οὐκός, pater Liodis Ithacensis, φ, 144.

Οἰοκλος, *Ascrae nymphæ f. ex Neptuno, Ascrae urbis conditor, Ath. fr. 2, p. 586.*

Οἰτύλος, δ, oppidum Laconicum, B, 585.

Οἰχάλειος, ἥρως, Œchaliensis, B, 596, 730; θ, 224.

Οἰχάλη, urbs Thessaliæ, πόλις Εὐρύτου, B, 730. Οἰχελή-θεν, 596. — Οἰχάλιος ὠδῶσις, carmen in Cyclo positum,

cujus fragmenta v. p. 590 sq. Ubi sita hæc Œchalia et quænam urbs fuerit, jam a veteribus ignoratum et multis modis quæsitum : v. fr. 3 et 5.
 Ὀλίζων, ὄνος, ἡ, oppidum Thessaliæ, τριχῆαι, B, 717.
 Ὀλοσσῶν, ὄνος, ἡ, urbs Thessaliæ, λευκή, B, 739.
 Ὀλύμπιος, de Jove passim; et Ὀλύμπια δώματτα de sedibus deorum.
 Ὀλυμπιάδες, Olympiæ, de Musis, B, 491; H. Merc. 450.
 Ὀλυμπος, et Οὐλυμπος, mons Thessaliæ, deorum sedes, passim : μέγας, μακρὸς, ἀγάννιφος, νιφάεις, αἰγλήεις, πολυδεϊράς, πολύπτυχος. V. ζ, 42-47, ubi describitur. Sed simpliciter de monte, quem Ossæ imponere volebant A-louidæ, λ, 315.
 Ὀνητορίδης, ου, Onetoris f., Phrontis, γ, 282.
 Ὀνήτωρ, ορος, sacerdos Jovis Idæi, II, 604 sq. Alius in Ὀνητορίδης.
 Ὀπίτης, ου, ab Hectore occisus, A, 301.
 Ὀπίεις, δέντος, Ὀπυς, urbs Locrensiū, B, 531; Σ, 326; Ψ, 85.
 Ὀρέσβιος, Græcus, αἰολομήτρης, ab Hectore occisus, E, 707 sqq.
 Ὀρέστης, ου, Agamemnonis f., I, 142 sq.; λ, 438-461; patris cædem in Clytæmnestra et Ægistho ultus, δ, 303-310; 195 sqq., 203 sqq.; δ, 545 sqq.; α, 30, 40, 298 sqq.: cum Pyladē, Nost. p. 584, b. 2) Græcus, occisus ab Hectore, E, 705. 3) Trojanus, M, 139; occisus, 193.
 Ὀρβαῖος, Trojanus, N, 791.
 Ὀρβή, urbs Thessaliæ, B, 739.
 Ὀρμενίδης, αο, Ormeni f., 1) Amyntor, I, 448; K, 266. 2) Ctesius, ο, 414.
 Ὀρμένιον, τό, urbs Thessaliæ, B, 734.
 Ὀρμενος, 1) Trojanus, occisus a Teucro, Θ, 274. 2) Alius, M, 187. Alii Græci in Ὀρμενίδης.
 Ὀρνεῖται, urbs Argolidis, B, 571.
 Ὀρσίλοχος, 1) Alpei f., γ, 489; E, 545-547. Ex cuius filio Diocleo natus 2) ad Trojam occisus ab Ænea, E, 542-560, ubi v. plura. 3) Messenius, φ, 16. 4) Trojanus, Θ, 274. 5) Fictus ab Ulysse Cretensis princeps, ut Idomenei f., v, 259-271.
 Ὀρτυγίη, insulæ Deli antiquum nomen, ε, 123, ubi Diana Orionem occidit; ο, 403 (ἔθι τροπικὴ ἡλιόιο). Insula prope Delum, H. Ap. 16.
 Ὀρχομενός, ἡ, 1) antiqua urbs Boeotiæ, Μινυεῖος, B, 511; I, 381; λ, 284, 459. 2) Arcadiæ, B, 605.
 Ὀσσα, ἡ, mons Thessaliæ, λ, 315.
 Ὀτρειός, ῥος, rex Phrygiæ majoris, cui contra Amazonas Priamus auxilium tulit, Γ, 186; H. Ven. 111, 147.
 Ὀτρυντείδης, ου, Otryntei f., Iphition, γ, 383, 389.
 Ὀτρυντεὺς, ῥος, pater Iphitionis ex nymphâ, γ, 384 sqq.
 Οὐκαλέγων, ὄντος, Trojanus senex, Γ, 148.
 Οὐρανίη, nymphea, socia Proserpinæ, H. Cer. 423.
 Οὐρανῶνες, Urani filii, Titanes, E, 898. Alibi passim de diis.
 Οὐρανός, Cælus, Gææ maritus, ἀστερόεις, H. 30, 17. — *Ejus nuptiæ cum Γῆ, in Cyclo, p. 581, a.*
 Οὐτίς, accus. Οὐτιν, nomen quod Ulysses Cyclopi tanquam suum indicavit, ι, 366, 369, etc.
 Ὀφελέτης, ου, 1) Trojanus, occisus a Teucro, Θ, 274. 2) Alius s. Pæon, ab Achille, Φ, 210.
 Ὀφέλιος, 1) Trojanus, occisus ab Euryalo, Z, 20. 2) Græcus, occisus ab Hectore, A, 302.
 Ὀχῆσιος, Ætolus, pater Periphantis, E, 843.

II

Παγασαῖον ἱερὸν, Pagasis, Pelasgiotidis urbe, prope Trachinē situm, Apollinis, Theb. fr. 6, p. 588.
 Παιήων, ὄνος, medicus deorum, sanat Iaden, E, 401 sq.;

Martem, E, 899 sqq. Ab eo descendunt medici, δ, 232.
 Alibi, A, 473; X, 391; H. Ap. 518, est hymnus sacer.
 Παῖονας, Thraciæ s. Macedoniae gens, a Trojanorum partibus, ἀγκυλότοξοι, B, 848; K, 428; ἱπποκορυσταί, II, 287 sqq.; δολιχεγχεῖς, Φ, 155.
 Παιονίδης, Pæonis f., Agastrophus, a Diomede occisus, A, 338-369.
 Παιονίη, regio, ἐριδῶλας, P, 350; Φ, 154.
 Παισός, ἡ, urbs Mysiæ minoris, E, 612. Conf. Ἀπαισός.
 Παλαμῆδης, ους, Nauplii f., aperit Ulyssis simulatam insantiam, Cypr. p. 582, b. Ejus mors, ib. p. 583, a, ab Ulysse et Diomede, aquis eum demergentibus, fr. 16, p. 594.
 Παλλάδιον, Trojanum ablatum ab Ulysse et Diomede, II. parv. p. 583, b; fr. 9, p. 596. Secundum Arctinum, non verum, ab Jove Dardano datum, sed simulatum, II. Exc. fr. 3, p. 599.
 Παλλάς, ἄδος, epitheton Minervæ, A, 200; Δ, 78; O, 614; Γ, 33; Ψ, 771; α, 125, 327; β, 405; δ, 828, etc.; ἐγρεμάχη, H. Cer. 424.
 Πάλλας, αντος, pater Selenes, H. Merc. 100.
 Πάλλυς, υος, Trojanus, N, 792.
 Πάμμων, ὄνος, Priami f., Ω, 250.
 Πάν, Πανός, Mercurii et Dryopes nymphe f., Græcorum Silvanus : v. Hymnum 18 in eum.
 Παναχαιοι, Græci universi, B, 404; H, 73, 159, 327, etc.; α, 239; ξ, 369; ω, 32.
 Πανδάρκος, Meropis f., Aedonis filii pater, τ, 518; v, 66.
 Πάνδαρος, Lycæonis f., dux Zeleensium, egregius sagittarius, B, 824-827. Vulnerans Menelaum sagitta, turbat fœdus, Δ, 88-147. Vulnerat et Diomedem, E, 95-105; a quo occiditur, 167-296, ubi plura de eo.
 Πανδία, Jovis filia ex Selenē, H. 32, 15.
 Πανδίων, ὄνος, Græcus, Teucrici socius, M, 372.
 Πάνδοκος, Trojanus, A, 490.
 Πανθοίδης, αο, Panthoi f., 1) Polydamas, O, 446; N, 756, etc. 2) Euphorbus, II, 808; Σ, 250.
 Πανέλληνες, Hellenes universi cum Achæis nominati B, 530.
 Πάνθοος, senex Trojanus, Γ, 146. Pater Polydamantis, Euphorbi et Hyperenoris, O, 522; P, 9, 23, 40, 59.
 Πανοπεύς, ῥος, δ, 1) urbs Phocidis, καλλίχρητος, λ, 581; B, 520; P, 307 (κλειτός). 2) Phoci f., Epei pater, Ψ, 665.
 Πανοπή, Nereidum una, Σ, 45.
 Παρθένιον ῥεῖαρ, Eleusine, H. Cer. 99.
 Παρθένιος, δ, fluvius Paphlagoniæ, B, 854.
 Παρθενοπαῖος, Thebani belli heros, a Periclymeno occisus, Theb. fr. 8, p. 588.
 Πάρις, ιος, idem qui Ἀλέξανδρος, Priami regis f., Γ, 325, 437; Z, 503, 512; M, 93; N, 660, etc. Δύσπαρι, Γ, 39; N, 769.
 Παρνησός, mons Boeotiæ, τ, 494, 411, 432; φ, 220; ω, 331; H. Ap. 269, 282 (νιφάεις), 393, 521; H. Merc. 555.
 Πάρος, ἡ, insula, H. Ap. 44; ἀμπερύτη, H. Cer. 493.
 Παρῤῥασίη, ἡ, urbs Arcadiæ, B, 608.
 Παπθέη, Gratiarum una, quam promittit Juno conjugem Somno, Σ, 269, 276.
 Πάτροκλος, ου, οιο et ῥος, acc. ον et ῥα, voc. Πάτροκλε et Πατρόκλης, Menæti f., amicus Achillis. Epitheta : ἀνύμων, μεγάλῳ, ισόθεος, ἱπποκλέυδης. Monita patris Menæti, quam proficisceretur cum Achille, A, 785 sqq. A, 337, 345; I, 190, et alibi, cum Achille est. A quo mittitur sciscitatio de vulneratis, A, 611 sqq. Venit in tentorium Nestoris, qui eum precatur, persuadeat Achilli ut vel pugnet, vel ipsi permittat Myrmidonas et arma, 644-804. Eurypylum vulneratum offendit et curat, 805 sqq.; O, 390 sqq., festinatque ad Achillem. A quo impetrata arma, equos et copias, exit et fortissime pugnat, sed, Achillis præcepta non servans, ab Hectore occiditur : v. totam II.

- Pugna de Patrocli corpore, quod demum ad naves deportatur, in P. Immenso dolore lugetur ab Achille, Σ, 122 sqq.; qui servat corpus amici, clamore terrens Trojanos, 151 sqq. Lavatur corpus, 344 sqq. Fletur a Briseide, T, 282-302. Et iterum ab Achille, 314-339. Anima ejus appareret Achilli, Ψ, 65-107. Exsequiae et ludi in ejus honorem, 108-897. A Nestore appellatur θεῶν μήτωρ ἀτάλκτος, γ, 110. — *Lycaonem, Priami filium, in Lemnum vendit, Cypr. p. 582, b.*
- Παφλαγόνες, gens Asiae minoris, ἀπιστοί, μεγάλορες, E, 577; B, 851 sqq.; N, 656, 661.
- Πάφος, ἡ, urbs Cypri, θ, 363; H. Ven. 59.
- Πειραιδης, αο, Piræi f., Eurymedon, Δ, 228.
- Πειραιος, Clyti f., Ithacensis, fidus Telemacho, ο, 539 sqq.; ρ, 55 sq.; 71-83; υ, 372.
- Πειρίθοος, Jovis f. ex Ixionis uxore, Ξ, 317 sq.; Polypœtæ pater ex Hippodamia, B, 740 sqq., ubi de nuptiis ejus turbatis a Centauris, sed pluribus φ, 295-304. Eum viderat Nestor, A, 263. — *De ejus et Thesei in Orcum descensu, Min. fr. 4, p. 590.*
- Πείρος, Imbrasi f., Thracum dux, B, 844; Δ, 520, 525. Genit. Πείρω, γ, 484.
- Πείσανδρος, 1) Mæmali f, tertius dignitate inter Myrmidonas post Achillem et Patroclum, II, 193 sqq. 2) Trojanus, Antimachi f., occisus a Menelao, A, 122-144. 3) Alius Trojanus, ab eodem occisus, N, 601-641. 4) Ithacensis, Polycletor f., proci, σ, 298, sq.; χ, 243 sq., 268.
- Πεισηγορίδης, αο, Pisenoris f., Ops, α, 429; β, 347; υ, 148.
- Πεισηνωρ, ορος, 1) Trojanus, O, 445. 2) Præco Ithacensis, β, 38. Tertium v. in Πεισηγορίδης.
- Πεισίστρατος, Nestoris f., γ, 36, 400, 415, 454. Telemachum in itinere comitatur, 483; δ, 155; ο, 4, 6, 44 sqq., 131, 166, 202.
- Πελάγων, οντος, 1) dux sub Nestore, μέγας, Δ, 295. 2) Lycius, E, 695.
- Πελασγικός, Pelasgius, Jovis Dodonæi epitheton, II, 233.
- Πελασγικὸν Ἄργος, B, 681.
- Πελασγοί, antiquissima gens Græciæ, in Thessalia; v. Πελασγικός: in Asia minore, ubi Larissam habent, B, 480 sqq.; K, 429; P, 288; in Creta, τ, 177.
- Πελίας, αο, Neptuni f., frater Nelei, pater Alcestidis, B, 715. Ortus ejus et regnum describitur λ, 235-257.
- Πελόνη, urbs Achajæ, B, 574.
- Πελοπόννησος, πείρα, H. Ap. 250, 290, 419, 430, 432.
- Πέλοψ, οπος, avus Agamemnonis, Tantali f., B, 104 sq., πλῆπιος. — Πέλοπος γῆσος, Cypr. fr. 8, p. 593.
- Πενθεσία, Amazon, Thracia, Martis filia, Trojanis auxilio venit et fortiter pugnans ab Achille occiditur, Æth. p. 583, a, et fr. 1, p. 595. Eam sepeliunt Trojanæ et Thersites ejus amorem Achilli objicit, ib. p. 583, a.
- Πεπάρθος, insula Ægæi maris, ἀγκύλη, H. Ap. 32.
- Περαίοι. V. Πέρραιβοί.
- Πέρραμος, ου, ἡ, arx Ilii cum templo Apollinis, E, 446 sqq.; Δ, 508; Z, 512; H, 21; Ω, 700.
- Περγασίδης, ου, Pergasi f., Deicoon, E, 535.
- Περίδοια, 1) Acessameni filia, mater Pelegonis, Φ, 141 sqq. 2) Eurymedontis filia, mater Nausithoi, η, 57 sq. — *Hipponoï filia, Oleno destructa (Æneo data præmio, Theb. fr. 9, p. 588.*
- Περικλής, εος, Græcus, pater Bori, II, 177.
- Περικλόμενος, Nelei f., frater Nestoris, λ, 286. — *Neptuni f., qui Parthenopæum in bello Thebano occidit, Theb. fr. 8, p. 588.*
- Περικλίδης, εος, 1) Græcus, pater Schedii, O, 515. 2) Socius Ulyssis, λ, 23; μ, 195.
- Πέρριμος, Megæ f., Trojanus, II, 635.
- Περίας, αντος, 1) Ochesii f., πελώριος, occisus a Marte, E, 842-847. 2) Præco Trojanus, Epyti f., P, 323.
- Περιφίτης, ου, 1) Trojanus, a Teucro occisus, Ξ, 515. 2) Coprei f., Mycenæus, ab Hectore occisus, O, 638 sqq.
- Περκώσιος, Percotes incolæ, B, 831; Z, 30; A, 329.
- Περκώτη, urbs Troadis, B, 835; A, 229; O, 548.
- Πέρραιβοί, gens Thessalia, B, 749 (ubi μενεπτόλεμοι τε Περραιβοί); H. Ap. 218.
- Περσαίος, pater Hecates, H. Cer. 24.
- Περσεύς, ἦος, 1) Jovis ex Danae f., Ξ, 319 sq. 2) Nestoris f., γ, 414, 444.
- Περσεφόνη, Proserpina, filia Cereris et Jovis, uxor Plutonis Jove concedente raptā, H. Cer. 2 sqq., 408 sqq., tertiam anni partem cum eo terens, 467 sqq.: sed v. ipsum Hymnum, ubi etiam Περσεφόνη dicta 56, 361, 388, 405.
- Περικαλλής, H. 12, 2; ἐπαινὴ I, 565; x, 491, 534, etc.; ἀγαυή, λ, 212, 225, 635, ubi ad terrorem mittit Γοργεῖνη κεφαλήν.
- Πέρση, filia Oceani, ex Sole mater Circes et Ætææ, x, 139.
- Περσιδάδης, αο, Persei f., Sthenelus, T, 116, 123.
- Πετώων, ὄνος, Vicus Bæotiae, B, 500.
- Πετεώς, ὄω, rex Athenarum, Menesthei pater, B, 552; Δ, 327, 338; M, 331, 355; N, 690.
- Πήδαιον, τό, locus Troadis, N, 172.
- Πηδαῖος, Antenor f., a Megete occisus, E, 69-75.
- Πήδαςος, ἡ, 1) urbs Eleegum in Troade, αἰπεινή, Z, 34 sq.; ubi rex Altes, Φ, 86 sq.; ab Achille expugnata, γ, 92. — *Quod narrabitur in Cypris, p. 582, b. Conf. fr. 15, p. 594.* 2) Urbs Peloponnesi, ἀμπελόεσσα, I, 152, 294.
- Πήδαςος, 1) filius Bucolionis ex Naiade, occisus, Z, 21-28. 2) Equus Achillis tertius, mortalis, e Thebis abreptus, II, 152 sq.; occisus, 467 sq.
- Πηλεγών, ὄνος, Axii fluvii ex Peribœæ f., pater Asteropæi, Φ, 141 sqq.
- Πηλείδης, αο et εω, Pelei f., Achilles, passim.
- Πηλείων, ὄνος, idem.
- Πηλεὺς, εος et ἦος, filius Æaci, rex Myrmidonum, maritus Thetidis, pater unici filii Achillis, ἱππλάτης, II, 33 sq.; Φ, 188 sqq.; Ω, 534-546. Filia Polydora, II, 175. Dii omnes in ejus nuptiis cum Thetide, Ω, 60 sqq., dona dantes, arma, Σ, 84 sqq.; hastam, T, 387 sqq.; equos immortales, II, 380 sq., 867; P, 441 sqq.; Ψ, 277 sq. Phœnicem fugientem recipit, I, 479 sqq.; et Patroclum, Ψ, 84-90; et Epigeum, II, 570-576, quos filio comites dedit. Nestore et Ulysse ad eum venientibus, ut copias in bellum colligant, mittit Achillem generose monitum, A, 769-784; H, 125 sqq.; I, 252 sqq. Comani filii reddituri Spercheo voverat, et hecatomben, Ψ, 144 sqq. Apud senem invita manet Thetis, Σ, 434 sqq. Quam amatus ab Achille, λ, 494 sqq., et alibi. — *Cum Telamone Phocum interficit in altero bello Thebano, Alc. fr. 5, p. 589. Nuptiæ ejus cum Thetide, Cypr. p. 581, b; et dona deorum, fr. 4, p. 592. Neoptolemum nepotem Troja redeuntem agnoscit, Nost. p. 584, b.*
- Πηληιάδης, αο et εω, Pelei f., Achilles, passim.
- Πηλῆιος, Pelei, Σ, 60, 441.
- Πηλιάς, ἄδος, ex Pelio monte excisa, μελίη, II, 143; T, 390; γ, 277; Φ, 162; X, 133.
- Πήλιον, τό, mons Thessaliæ, εἰσοσέφυλλον, B, 744, 757; II, 144; T, 391; λ, 316; H. Ap. 33.
- Πηνειὸς, fluvius Thessaliæ, ἀργυροδίνης, B, 752 sq., 757; H. 20, 3.
- Πηνελέος, et Πηνελέως, ω, unus ex ducibus Bæotorum, B, 494. Pugnāt, N, 92; Ξ, 487 sqq.; II, 335; P, 597-600.
- Πηνελόπεια, uxor Ulyssis, formosissima, Icarii filia, Telemachi mater, περίφρων, ἐχέφρων, ἀμύμων, πολύδαρος. Absente Ulysse a procis plurimis ambitur, quos tela ad funus soceri senis texenda et per noctem solvenda diu frustrat,

- β, 87-110, et alibi. Phœnium de infelici Græcorum reditu canere vetat, α, 328-364. Afflicta nuntio insidiarum illo a procis structarum, a Minerva somnio recreatur, δ, 675-841. Telemachi reditus ei nuntiatur, π, 322-341; quare jam procos sceleris accusat, 409-451. Telemachum reducem amplectitur, ρ, 36 sqq., et procos increpat Ulyssem male vexantes, 492 sqq.; postea ipsum filium, qui eum non tueatur, σ, 158-243. Cum ea loquitur Ulysses solus, quem ad se vocaverat, τ, 47-307; somnium ejus, 508-553, et arcus ponendi consilium, 570 sqq. Lamentatio ejus per noctem, υ, 57-94. Arcum in certamen ponit, φ, 1 sqq., et Ulyssi dari jubet, 311 sqq. Dormiens excitatur ab Euryclea, de Ulysse ei non credens, ψ, 1-32; quem difficulter nec nisi post signa evidentissima agnoscit, semper metuens ne fallatur, 32-230; sermones per noctem, 231-343. Mane domum claudere jubetur, 349 sqq. Laudatur ab umbra Agamemnonis, ω, 192 sqq. — *Mortuo Ulysse ad Circe abducitur a Telegono, ejusque fil uxor, Teleg. p. 585, a. Quod ex Nostis memorat Eustath., fr. 8, p. 600. Idem ex Telegonia, p. 601, a, præter Telemachum ei filium fuisse ex Ulysse Arcesilaum.*
- Πήρεια, locus Thessaliæ, B, 766.
- Πηρώ, οὗς, formosissima filia Nelei, soror Nestoris, data uxori Bianti, λ, 286-297, coll. ο, 229-238.
- Πιδύτης, Percosius, Z, 30.
- Περία, regio Thessaliæ, ad Olympum, Ξ, 226; ε, 50; H. Ap. 216; H. Merc. 70, 191. Περύθεον, 85.
- Πιθέυς, ἥος, Æthrae pater, avus Theseli, Γ, 144.
- Πιτυεία, urbs agri Trojani, B, 829.
- Πλαγκταί πέτραι, scopuli erratici, in freto Siculo, ut veteres putant, μ, 60; ψ, 327.
- Πλάκος, ἡ, Mysiæ mons. Eetion habitabat ὑπὸ Πλάκω ὑπέσση, Θήρη Ἰππολαχίη, Z, 396, 425; X, 479.
- Πλάταια, Platææ, urbs Boeotiæ, B, 504.
- Πλεισθένης, εὖς, *Heleneæ filius, fortasse in Cypriis, fr. 21, p. 595.*
- Πλευρών, ὄνος, δ, urbs Ætolorum, B, 639; N, 217; Ξ, 116.
- Πλευρώνος, adj. Ψ, 635.
- Πληιάδες, αἶ, astrum, Σ, 486; ε, 272.
- Πλούτος, (Cereris et Iasionis f.) divitias hominibus præbens, H. Cer. 489.
- Πλουτώ, οὗς, nymphe, socia Proserpinæ, H. Cer. 422.
- Ποδαλείριος, Æsculapii f., dux belli et medicus, B, 732; A, 833.
- Ποδάργη, Harpyia, mater equorum Achillis ex Zephyro, Π, 150 sq.; T, 400.
- Ποδάργος, 1) equus Menelai, Ψ, 295. 2) Equus Hectoris, Θ, 185.
- Ποδάρχης, εὖς, frater minor Protesilai, B, 704; N, 693 (μενεπτόλεμος).
- Ποδῆς, οὗς, Eetionis f., amicus Hectoris, a Menelao occisus, P, 575-590.
- Ποιάντιος υἱός, Poantis filius, Philoctetes, γ, 190.
- Πολίτης, ου, 1) Priami f., speculator Trojanorum, B, 791-794; N, 533-535; O, 339; Ω, 250. 2) Socius Ulyssis, κ, 224 sq.
- Πολυαιμονίδης, ου, Polyæmonis f., Amopaon, Θ, 276.
- Πολύβιος, 1) Antenoris f., A, 59. 2) Princeps Ægyptius, δ, 126. 3) Artifex apud Phæacæas, θ, 373. 4) Iliacensis, pater Eurymachi proci, ο, 518; π, 345, 434, etc. 5) Procorum unus, χ, 243; occisus, 284.
- Πολύβια, nobilis Ægyptiaca, Thonis uxor, δ, 228.
- Πολυβύμων, Plutonis epitheton, pro nomine proprio est in H. Cer. 17, 31, 404, 430, πολυσυμάντωρ, κρατερός.
- Πολυβύκη, εὖς, Pollux, frater Castoris, πύξ ἀγχιός, Γ, 234-247; λ, 300-304; H. 33. Adde supra Κάστωρ. —
- Ἀθάνατος, ἕως Ἄρης, *Cypr. fr. 2, p. 592; ἀεθλοφόρος, fr. 8, p. 593.*
- Πολυδώρα, pulcra filia Pelei, Boro nupta ex fluvio Spercheo peperit Menesthim, Π, 175-178. — *Meleagri filia, Protesilai uxor, Cypr. fr. 13, p. 594.*
- Πολύδωρος, 1) Priami f. nothus, natu minimus omnium, cadit sub Achille, Γ, 407-420; Φ, 85-91; X, 46. 2) Vetustus, quem Nestor Buprasii in certamine ludicro vincit, Ψ, 637.
- Πολυθερσιδης, ου, Polytheris f., Ctesippus, χ, 287.
- Πολύτιδος, 1) vates et princeps Corinthius, pater Euchenoris, cui mortem in bello Troj. prædixit, N, 663-670. 2) Eurydamantis f., Trojanus, E, 148.
- Πολυκάστη, filia regis Nestoris, lavat Telemachum jussu patris, γ, 464-467.
- Πολυκτορίδης, αὖ, Polycitoris f., Pisander, σ, 298; χ, 243.
- Πολύκτωρ, ορος, 1) Ithaci frater, ρ, 207. 2) Hoc nomine fingit personatus Mercurius sibi patrem, Ω, 397-399. 3) V. Πολυκτορίδης.
- Πολυμήλη, filia Phylantis, quam saltantem in festo Dianæ adamavit Mercurius, Eudori mater, Π, 180-190.
- Πολύμηλος, Lycius, Argeæ f., Π, 417.
- Πολυνείκης, εὖς, Œdipi f., cum Tydeo Mycenis copias colligit, Δ, 377 sq. — *Ejus filius Thersander, Cypr. p. 582, a. Priamē mensam et pocula apponit quæ ille non vult, Theb. fr. 2, p. 587.*
- Πολύνης, Tectonis f., nobilis Phæax, θ, 114.
- Πολύτεινος, 1) Agasthenis f., θεοειδής, princeps Eleorum, B, 623. — *Ulysses post reditum hospitio excipit et crattere donat, Teleg. p. 584 extr. et sq. — 2) Rex Eleusinius, H. Cer. 154, 477.*
- Πολυξένη, Priami et Hecubæ filia, in Achillis tumulo maclatur, H. Exc. p. 584, b.
- Πολυπημονίδης, αὖ, Polypemonis f., Aphidas, uterque ab Ulysse fictus, ω, 305.
- Πολυποίτης, αὖ, Pirithoi f., validissimus, Thessalorum partis dux, B, 738 sqq., ubi ejus urbes et origo. Pugnat, Z, 29; portas castrorum tuetur, M, 129-153, 182 sqq. Maxima ultra omnes jacit in ludis funebribus, Ψ, 836-849. — *Pedestri itinere redit, Nost. p. 584, b. Alius, Ulyssis filius ex Callidice, regina Thesprotorum, et hujus in regno successor, Teleg. p. 585, a.*
- Πολυρεΐδης, εὖς, Mantii f., Theoclymeni pater, vates, ο, 249-256.
- Πολύρμος, 1) heros ex gente Lapitharum, Elati f., A, 264. 2) Cyclops ille immanis, Neptuni ex nymphe f., α, 68-73; ι, 403, 407, 446. Vide Κύκλωψ.
- Πολυρήτης, ου, Trojanus, N, 791.
- Πολυρόντης, ου, Thebanus, Autophoni f., dux insidiarum in Tydeum, Δ, 395.
- Ποντεὺς, εὖς, nobilis Phæax, θ, 113.
- Ποντόνος, præco Aleinoi regis, η, 178-182; θ, 65; ν, 49-53.
- Πορβεὺς, εὖς, princeps Pleuronis et Calydonis rex, Agrii, Melanis et Tydei pater, Ξ, 115 sqq.
- Ποσειδάων, ὄνος, Neptunus, Saturni f., Jovis frater junior et minus sapiens, N, 354 sq., maris deus, O, 187-190. Epitheta: γαλήνοχος, ἐννοσίγαιος, ἐνοσίχθων, κυανοχαΐτης, et alia H. 21 et Ep. 6. Equestri quoque rei præest eamque docet homines, Ψ, 307, 584 sq., H. 21, 5. Templum habet in Gerasto, γ, 177 sqq.; Ægis, N, 21; ε, 381; H. 21, 3; Helicæ, Θ, 203, seu Helicone, H. 21, 3; Γ, 403 sqq., ubi sacrificium describitur; Onchesti: v. Ποσειδών. Vestam frustra in matrimonium petit, H. Ven. 214 sqq. Conspirat contra Jovem, A, 400. Muros Trojæ Laomedonti struit et mercede frustratur, H, 452 sq.; Φ, 442-460. Sponsor Vulcano pro Marte victo, θ, 344-356. Equos immortales Peleo dedit, Ψ, 277 sq. Εὐρύστερνος, B, 479. Iratus Græcis ob vallum, H, 445-464; quare ab Iunone

- frustra rogatus, ut auxilium lis ferat, Θ, 198-211. Solvit equos Jovi, 440. Taurus ei immolatur, A, 728; atri tauri, γ, 5 sqq. Spectat pugnam e Sami cacumine, N, 1-16, et miseratione commotus, Calchantis specie assumpta, duces Graecorum vehementer incitat, 17-125, 206-238, 351 sqq. Agamemnonis animum confirmat, et ingenti clamore vires suscitatur heroum, Ξ, 135-156; et dormiente Jove aciem restituit, 354 sqq. Sed ab eo reprimitur, O, 41 sqq., 51 sqq. Graecis favet, Γ, 34, contra Apollinem, 67 sq. Suasu ejus seorsum dii sedent, 132-150. Favet Aeneae, quem Achilli eripit, 291-348. Solatur Achillem de Xantho irruente, Φ, 284-299. Contendit cum Apolline, 435-469. Gyræam petram tridente ferit et Ajacem Oilei perdit, δ, 499-511. Vallum Graecorum cum Apolline diruit immissis fluviis, M, 17-35. Ulyssi inimicus ob excacatum filium Polyphemum, α, 20, 68 sqq. Navem ei frangit, ι, 283 sqq.; et ratem, ab Aethiopibus reversus, ad Phaeacum terram appellenti, 282 sqq., 375 sqq. Iratus de Phaeacum deductionibus, θ, 565 sqq., navem, qua vectus erat Ulysses, in saxum vertit, ν, 125-187. Nestor ei sacrificat, γ, 5 sqq., 43-61. Filius Nausithous, η, 56-62; Polyphemus, ι, 518 sqq. et alibi. Cum Tyrone, Enipei formam indutus, gignit Peliam et Neleum, λ, 241-255. — *Ejus filius Cycnus, Cypr. p. 582, b. Equi forma indutus genuit ex Brinnye Arionem equum, Theb. fr. 6, p. 588.*
- Ποσειδών, Neptuni templum, ζ, 266. Ποσειδώνιος ἄστρος, lucus Neptuni, Onchestus, B, 506; H. Ap. 230.
- Πουλυδάμας, avtos, Panthoi f., dux et augur, ἀμύμων, A, 57. Consilium dat Hectori de fossa superanda, M, 60-80. Reditum a navibus suadet et male accipitur ab Hectore, 210-250. Qui ejusdem consilio copias dispersas colligit, N, 725-757. Pugnat, Ξ, 425, 449-463; O, 339, 518; II, 535; P, 600. Suadet, ut, irruente Achille, omnes se in urbe condant, Σ, 249-283; sed Trojani Hectorem potius audiunt; quod dolet ipse Hector, X, 100-103.
- Πράκτιος, fluvius Troadis, B, 835.
- Πράμνεος οἶκος, Pramnium vinum, A, 638; x, 235.
- Πριάμειδης, ao et eo, Priami f., de Hectore, B, 817, etc.; de Antipho, Δ, 490; de Doryclo, A, 489; de Polydoro, Γ, 408, etc.
- Πρίαμος, Laomedontis f., rex Trojae ultimus. Genealogia ejus, Γ, 215-241. Epitheta: γέρον θεοσιδής, μέγας, μεγαλήτωρ, ἐυμμελής, θεόρων μῆστωρ ἀτάλαντος, II, 366. Carus Jovi, Δ, 44-49. Fines imperii ejus, Ω, 543-546. Phrygibus opem tulit contra Amazonas, Γ, 184-189. Nonaginta filiorum pater, 493 sqq.; qui fere omnes in bello periere; reliqui post Hectorem caesum, 249 sqq. Domus Priami, Z, 242-250. In muro cum senibus Graecos spectat, Γ, 111-244; fudus icit, 245-301. Inducias iuri jubet ad corpora mortuorum cremanda, II, 365-420. Spectat Achillem ex turri, Φ, 526-538. Lamentabiliter precatur Hectorem, ut in urbem recedat, X, 25-78. Lucus ingens de occiso, 408-429. Corpus redempturus in castra Graecorum ad Achillem velatur, Ω, 144-694; et exsequias in urbe facit, 713-804. Generis ejus extinctio, Γ, 306. Troja passim dicta Πριάμοιο πόλις, Πριάμου ἄστρον. — *Occiditur a Neoptolemo in ara Jovis Hercei, II. Exc. p. 584, a; secundum Leschen, ad fores regiae, II. parv. fr. 19, p. 599, a.*
- Πρόδικος Phocaeensis, pro Minyadis scriptore habebatur, fr. 1, p. 590.
- Προδόνωρ, oros, Areilyci f., dux Beotorum, B, 495; occisus, Ξ, 450, 471.
- Πρόδρος, Tenthedonis f., dux Magnesiorum, B, 756-759, ubi urbes ejus.
- Προδών, ωνος, Trojanus, Ξ, 515.
- Πρόϊτος, rex Argivorum, Antea: maritus, Bellerophonii insidias struens, Z, 157-178. — *Sisyphi nepos, Thersandri f., Nost. fr. 5, p. 600.*
- Πρόκρις, ιος, filia Erechthei regis Athenarum, uxor Cephalis, λ, 321. — *A Cephalo per inscientiam occiditur, Epig. fr. 3, p. 589.*
- Πρόμαχος, Alegenoris f., Boeotus, ab Acamante occisus, Ξ, 476 sqq.
- Πρόνοος, Trojanus, a Patroclo caesus, II, 399.
- Προτιάων, ονος, Trojanus, pater Astynoi, O, 453.
- Προμνεύς, έως, nobilis Phaeax, θ, 112.
- Πρύτανις, ιος, Lycius, occisus, E, 678.
- Πρωρεύς, έος, nobilis Phaeax, θ, 113.
- Πρωτεσίλαος, Iphiti f., princeps Phylacensis, ἥρως Ἀρήιος, μεγάλθυμος, mortuus temporibus Iliadis, B, 698 sqq.; N, 681; O, 706 sq.; H, 286. — *Ab Hectore occiditur in escensione, Cypr. p. 582, b. Ejus uxor Polydora, Meleagri filia, fr. 13, p. 594.*
- Πρωτεύς, έως, deus marinus, Neptuni ὑπόδωμος, a Menelao in insula Pharo consultus, futura aperit, δ, 349-570.
- Πρωτώ, ούς, Nereidum una, Σ, 43.
- Πτελεός, 1) urbs in Nestoris ditione, B, 594. 2) Urbs Thessaliae, λεχεποιός, B, 697.
- Πτολεμαίος, Graecus, Piraei f., Eurymedontis pater, Δ, 228.
- Πυγμαῖοι, populus ad Oceanum, a gruihus vexatus, Γ, 6.
- Πύθιος, Apollinis epitheton, H. Ap. 373.
- Πυθώ, gen. ὄνος, dat. ὄοι, ἡ, Phocidis regio Apollini sacra, ἡγαθέη, πετρήσσσα, B, 519, I, 405; θ, 80; λ, 581 (Πυθώδε); II. Ap. 183, 372 (ubi de nominis origine), 390, 517; H. Merc. 178.
- Πυλάγης, ου, δ, Strophii f., Orestis amicus, ei adest in ulciscendo patre, Nost. p. 584, b.
- Πυλαμένης, εος, rex Paphlagonum, prudens et fortis, B, 851 sqq., ubi ejus urbes. Occiditur a Menelao, E, 576-579. Flens intererat obsequiis filii sui, 658.
- Πύλιος, dux Pelasgorum Troicorum, B, 842.
- Πυλάρτης, ao, Trojanus, A, 491; occisus a Patroclo, II, 696.
- Πυλήνη, urbs Aetolica, B, 639.
- Πύλοι, Pyli cives, A, 248; E, 545; H, 134; A, 636, etc.; γ, 59, 31; o, 216, 227. Eorum bellum cum Epeis s. Eleis, A, 671-762.
- Πυλογενής, έος, in Pylo natus, B, 54; Ψ, 303; H. Ap. 398, 424.
- Πύλος, δ, et ἡ, urbs et regio in Peloponneso occidentali, cui Nestor imperabat, ἡγαθέη, ἡμαθίος, A, 252; B, 77, 591; I, 153, 295; Νηλεΐος, A, 681; δ, 639; etc. Ab Hercule capta, A, 689 sqq. Res in γ ibi aguntur. Dives pecorum, o, 226; ιερή, φ, 108. H. Ap. 398, 424, 470; H. Merc. 216, 355. Πυλόνδε, A, 759; ν, 274, etc. Πυλόθεν, π, 323.
- Πύλων, ωνος, Trojanus, M, 187.
- Πυραΐχμης, ου, princeps Paenonum, B, 848; occisus a Patroclo, II, 287-292.
- Πύρασος, Trojanus, A, 491. 2) Urbs Thessaliae, ἀνθεμόεις, Δημητρός τέμενος, B, 695.
- Πύρις, Lycius, a Patroclo occisus, II, 416.
- Πυρριλεγέθων, ονος, fluvius Orci, x, 512.
- Πύρρος, sic Neoptolemus appellatus erat ab aro Lycomedes, Cypr. fr. 10, p. 593.

- *Ραδάμανθους, υος, δ, Jovis ex Europa f., frater Minois, Ξ, 321 sq., ἐκνός, habitans in insulis beatorum, δ, 564. Phaeaces eum vexere in Euboeam, ut viseret Tityum, τ, 323.
- *Ραΐη, Saturni uxor, mater Junonis, H. Ven. 43; H. 11, 1, Jovis, Neptuni, Plutonis, O, 187; Vulcani, quem Tethyi

dat educandum, *Σ*, 203; Hecates, ἡχώμος, H. Cer. 60, 75. Adest Latonæ parturienti, H. Ap. 93. Cererem adductum mittit Jupiter, H. Cer. 442, 461 sqq., ubi Πένι λιπαροκρήδεμος.

Πεῖθρον, portus in Ithaca, α, 186.

Πηναία, insula Delo vicina, πετρήσσα, H. Ap. 44.

Πήγη, peltex Olei, mater Medonis, B, 728.

Πηγήνωρ, opus, frater et socer regis Alcinoi, juvenis admodum, relicta unica filia, mortuus, η, 63 sqq., 146.

Πῆρος, 1) Eionei f., rex Thracum, cum præstantissimis equis auxilio adveniens Trojanis, K, 435-441, prima nocte a Diomede cum 12 sociis occisus, et equi abacti, 470-525. 2) Fluvius Troadis, M, 20.

Πίγμος, Thrax, Piræ f., occisus, Γ, 484-489.

Πίπη, urbs Arcadiæ, B, 606.

Πόδεα, nympha, Proserpinæ socia, H. Cer. 419.

Ποδῖος, fluvius Troadis, M, 20.

Πόδιοι, Rhodi cives, ἀγέρωχοι, B, 654.

Πόδοπη, nympha, socia Proserpinæ, H. Cer. 422.

Πόδος, insula, B, 654 sqq., 667 sqq., ubi urbes et partes ejus.

Ποῶ, οὖς, *Staphyli filia, ex qua Apollo genuit Anium, Cypr. fr. 11, p. 593.*

Πύτιον, τὸ, urbs Cretensis, B, 648.

Σ

Σαβάκτης, ου, daemon, καμίνω δηλητήρ, Ep. 14, 9.

Σαγγάριος, fluvius Phrygiæ majoris, Γ, 187; II, 719.

Σαϊδήνη, mons Æolidis, Ep. 1, 3.

Σαλαμῖς, ἴνος, ἡ, 1) insula, B, 557; H, 199. 2) Urbs Cypri, H. 9, 4, εὐκτιμένη, Veneri sacra.

Σαλμωνεύς, ἦος, Ἕολι f., Crethei frater, λ, 235, ἀμύμων.

Σάμη, insula prope Ithacam, in ditione Elyssis, α, 246; τ, 24; ο, 366; π, 123, 249; τ, 131; υ, 288; H. Ap. 429.

Σάμος, ἡ, 1) insula maris Ἐγæi, Ω, 78, 753. H. Ap. 41, ὁδρηλή. 2) Eadem quæ Σάμη, B, 634; παιπαλώσσα, δ, 671, 845; ο, 29. 3) Θρηάκη, Samothracia, N, 12 sq. (ὠλήσσα); H. Ap. 34.

Σαρδάνιον, de risu Sardonio, υ, 302.

Σαρπηδῶν, ὄνος, et οντος, rex Lyciæ, Jovis f. ex Laodamia filia Bellerophonis, a partibus Trojanorum, B, 876, ἀντίθεος, χαλκοκορυστής. Genus ejus, Z, 196 sqq. Increpat Hectorem, E, 471-493. Pugnatur, 628 sqq.; M, 101 sqq.; 292 sqq. (ubi et socios oratione incitat); irrupit in castra Græcorum, 397 sqq.; Σ, 426. Mortem ejus prædicit Jupiter, O, 67. Pugnans cum Patroclo interficitur, II, 419-503. Pugna sociorum de ejus corpore, 504-665, quod Apollo servat, et in Lyciam dat transferendum Somno et Morti, 666-683. Arma ejus a Patroclo capta, in certamen mittuntur, Ψ, 800.

Σαρπηδῶν, ἡ, *insula Oceani, Gorgonum habitatio, Cypr. fr. 18, p. 594.*

Σατνῶεις, εντος, torrens magnus in Troade, Z, 34; Σ, 445; Φ, 87.

Σάτνωις, Enopis f. ex nympha, Trojanus, Σ, 443.

Σεληνοί, Seleni, cum nymphis, H. Ven. 263.

Σειρήνες, ου, et μ, 52, 167, Σειρήνοιν, Sirenes, omnia scientes, in litus cantu suavissimo allicientes, qui prætervehabantur, et occidentes; quas Circe consilio obsecutus evitavit Ulysses, μ, 39-54; 158-200; ψ, 326.

Σελαγος, Trojanus, pater Amphii, E, 612.

Σελήνη, Luna, Pallantis filia, H. Merc. 99 sqq., vel Hyperionis et Euryphaessæ, H. 31, 4 sqq., Pandiæ virginis mater ex Jove, H. 32, 15, qui Hymnus in eam scriptus est.

Σελήπιάδης, αο, Selepii f., Evenus, B, 693.

Σελλήεις, εντος, 1) fluvius prope Ephyrum (Corinthus), B,

659; O, 531. 2) Alius Troadis ad Arisben, B, 839; M, 87.

Σελλοί, sacerdotes Jovis Dodonæi, II, 234 sqq.

Σεμέλη, filia Cadmi, mater Bacchi ex Jove, Σ, 323-325; H. 6, 1, 8, 57; 25, 2; 26, 5.

Σήσαμος, ἡ, oppidum Papiliagoniæ, B, 853.

Σηστός, ἡ, urbs Hellesponti, B, 836.

Σθενέλαος, Trojanus, Ithamenis f., occisus a Patroclo, II, 586.

Σθένελος, 1) princeps Argivus, Capanei f., fortissimus socius Diomedis, B, 564; Δ, 367, 403 sqq.; E, 108, 241-274, 835 sq. Θ, 114; Ψ, 511. 2) Filius Persei, nepos Jovis, pater Eurysthei, T, 116-123. — *Tertius, Melanis f., Alc. fr. 8, p. 589.*

Σιδόνες, Sidonii, πολυδαίδαλοι, Ψ, 743.

Σιδονίη, regio Sidonis, εὐ ναιομένη, ν, 285. Σιδονίηθεν, Z, 291.

Σιδόνιοι, αι, incolæ, Z, 290; δ, 84, 618; ο, 118.

Σιδών, ὄνος, ἡ, urbs Phœniciæ, πολύγαλκος, ο, 424. Artes ibi florent, Ψ, 743; Z, 291, ubi inde abducit Paris textrices; conf. 290. — *Occupatur a Paride ex Laconia redeunte, Cypr. p. 582, b.*

Σικανίη, Sicilia, ω, 307.

Σικελός, adj., Siculus. Γυνή Σικελή, ω, 211, 366, 389. Σικελοί, υ, 383.

Σικυών, ὄνος, ἡ, urbs Peloponnesi, pars regni Agamemnonis, B, 572; Ψ, 299 (εὐρύχορος).

Σιμόεις, εντος, fluvius Troadis, Δ, 475; Z, 4; E, 774, 777; M, 22; Γ, 53; Φ, 307 sqq.

Σιμοείσιος, Anthemionis f., Trojanus, magnus et pulcher, occisus ab Ajace, Δ, 474-489.

Σίντιες, veteres Lemni, Vulcanum suscipientes, A, 594; ἀγριόφωνοι, θ, 294.

Σίνων, ὄνος, *Græcus, simulatus transfuga ad Trojanos, ab iisque receptus, Græcis in Tenedo morantibus signa dat per noctem, Il. Exc. p. 584, a; Il. parv. fr. 14, p. 597.*

Σίπυλος, mons Phrygiæ, Ω, 615, ὅτε φασὶ νυμφῶν ἐμμεναι εὐνάς.

Σίσυφος, Ἕολι f., κέρειστος ἀνδρῶν, princeps Corinthi. Genealogia ejus, Z, 153 sqq. De labore ejus apud inferos λ, 593-600.

Σκαίαι πύλαι, porta Trojana versus occidentem, Γ, 145, 149, Z, 237, 393; I, 354; II, 712, 734, etc.

Σκαμάνδριος, 1) nomen proprium filii Hectoris, quem cives Astyanactem vocabant, Z, 402. 2) Strophii f., Trojanus, venationis peritus, a Menelao occisus, E, 49-58.

Σκαμάνδριος, adj., B, 465, 467.

Σκάμανδρος, fluvius Troadis, Ξάνθος a diis dictus, Γ, 74; δινῆεις, βαθυδινῆεις, ἡϊόεις, εὐρῆρος, E, 36, 774; H, 329; A, 499; M, 21. Fontes ejus, X, 147 sqq. Ejus numinis sacerdos, E, 77. Cum Achille certat, Φ, 124-384: v. Ξάνθος.

Σκάνδεα, portus Cytheræ insulæ, K, 268.

Σκάρφη, urbs Locrensis, prope Thermopylas, B, 532.

Σκύλλη, filia Crataeis, portentum in freto Siculo, descriptum μ, 85-100. Quod his evasit Ulysses, 223-261, 430-446; ψ, 328.

Σκύρος, ἡ, insula et oppidum in mari Ἄγρει prope Eubream, αἰτεία, I, 664 (Εὐνῆος πτολίεθρον); T, 326; λ, 509; II. Ap. 35. Σκυρόθεν, T, 332. — *Cypr. p. 582, α. Σκυρόνδε, Il. parv. fr. 6, p. 596.*

Σκόλος, vicus in Boetia, B, 497.

Σμάραγος, daemon, καμίνω δηλητήρ, Ep. 14, 9.

Σμινεύς, ἑως, cognomen Apollinis, A, 39.

Σμύρνη, Ioniæ urbs, Αἰολίς, Ep. 4, 6; H. 8, 4.

Σόλυμοι, veteres incolæ Lyciæ, κυδαίμοι, Z, 184, 204; ε, 283.

Σούνιον, τὸ, promontorium Atticæ, γ, 278.

Σπάρτη, regia sedes regni Laconici, dilecta Junoni, εὐρέαν, καλλιγύναϊκα, B, 582; Δ, 52; α, 93, 285; β, 214; λ, 460; ν, 412. Σπάρτηθεν, β, 327; δ, 10. Ibi aguntur res in δ, et parte ο.

Σπειώ, οὐς, Nereidum una, Σ, 40.

Σπεριώ, οὐς, *Aniti filia*, Cypr. fr. 11, p. 593.

Σπερχιεύς, fluuius Thessaliae, ἀκάμας, cuius filius dicebatur Menesthius, II, 174-176; Ψ, 142-149.

Σπασίνος, Cyprius, *Cypriorum carminum auctor habitus; alii autem narrabant, hæc accepisse eum ab Homero in dotem filiae*, p. 581, a. Conf. fr. 1, p. 592; 3, 16; 14, p. 594; 19, p. 595.

Στάφυλος, *Bacchi f., Rhæus pater*, Cypr. fr. 11, p. 593.

Στέφανος, σκος, *Melanis f.*, Alc. fr. 8, p. 589.

Στέντωρ, ορος, præco, χαλκεύφωνος, E, 785 sq.

Στηχίος, dux Atheniensium sub Menestheo, N, 195, 691; ab Hectore cæsus, O, 329.

Στρατή, oppidum Arcadiæ, B, 606.

Σπρᾶτιος, Nestoris f., γ, 413, 439.

Στρόφιος, Trojanus, pater Scamandrii, E, 49.

Στυμφίλος, ή, urbs Arcadiæ, B, 608.

Στις, υγός, ή, fluuius Orci, per quem iurabant dii superi, B, 755; Z, 271; O, 37; Θ, 369; ε, 185; x, 514; H. Ap. 85; H. Merc. 519.

Στύρα, τὰ, urbs Eubœæ, B, 539.

Σύμη, insula inter Rhodum et Cnidum, B, 671, Σύμηθεν.

Σύντριψ, ἴκος, daemon, καμίνω δηλητήρ, Ep. 14, 9.

Συρίη, insula inter Cycladas, patria Eumæi, ο, 402-414, ubi describitur.

Σῆλος, Bucoi f., Atheniensis, pater Iasi, O, 338.

Σφιγξ, γγος, *de qua aliter ac reliqui tradebat Œdipodice scriptor*, fr. 3, p. 587.

Συεβίος, 1) dux Phocensium, Iphiti f., B, 517; occisus, P, 308 sqq. 2) Perimedis, f., O, 515.

Συερίη, insula Phæacum, ἐρίβωλος, ἐρατεινή, ζ, 8; ε, 34; ν, 160; η, 8 sq., et plura 82-132.

Σχοίνος, urbs Boeotiae, B, 497.

Σώκος, Trojanus, Hippasi f., Ἰσθθεος φώς, occisus ab Ulysse, A, 427-456.

T

Ταίναρος, δ. Ταίναρον, promontorium Laconiae, ubi greges Solis, H. Ap. 412.

Ταλαιμένης, εος, princeps Mæonum, B, 865.

Ταλαιονίδης, αο, Talai f., Mecisteus, B, 566; Ψ, 678.

Ταλθύβιος, præco Agamemnonis, A, 320; Γ, 118; Δ, 192; H, 276; T, 196, 250, 267; Ψ, 897.

Τανταλίδης, ου, *Tantali f., Pelops*, Cypr. fr. 8, p. 593.

Τάνταλος, ejus poena apud inferos, λ, 582-592. — *Eadem in Nostis narrabatur, et cur immissa*, fr. 10, p. 600.

Τάρνη, urbs Lydorum, ἐριβωλαί, E, 44.

Τάρταρος, Tartarus, εὐρύς, μέγας, ἡρώεις, βαθύς, Θ, 13, sqq., 481; H. Ap. 336; H. Merc. 256, 374. Titans ὑποταρτάριοι, Ξ, 279.

Τάρρη, urbs Locrensis, B, 533.

Ταύροι, *Scythiae civitas, quo Iphigenia a Dianò transfertur*, Cypr. p. 582, b.

Τάφιοι, incolæ insulae Taphi et propinquare minorum li- loriisque Acarnaniae; φιλήετριοι, ληίστορες, α, 105, 181, 419; ξ, 452; ο, 426; π, 426.

Τάφος, ή, insula maris Ionii, α, 417.

Τεγέη, urbs Arcadiæ, B, 607.

Τερεσίας, αο, Thebanus vates, de Circæ consilio, x, 492 sqq., 524 sqq., ex Orco evocatur ab Ulysse, et de multis consultitur, λ, 90-150, 478; μ, 267; ψ, 251, 323. — *Pro Calchante legitur in excerptis Nostorum*, p. 584, b.

Τετονίδης, αο, Tectonis f., Polyncus, θ, 114.

Τελαμών, ὄνος, *Æaci f., frater Pelei*, pater Ajacis majoris et Teucri, ἀγανός, ἀμύμων, P, 284; λ, 553. — *In bello Amazonum Melanippam occidit*, *Alth. fr. 3*, p. 586. *Cum Peleo Phocum interficit in altero bello Thebano*, *Alcm. fr. 5*, p. 589.

Τελαμωνιάδης, αο, Telamonis f., Ajax, Θ, 267; A, 542; N, 709; P, 235, etc.

Τελαμώνιος, de eodem, B, 528, 768; Δ, 473; E, 610, 615, etc.

Τελοῦσα, fons Boeotiae, ubi Apollo oraculum suum ponere voluit, frustratus a nympha, H. Ap. 244-277; quam ulciscitur, 377-387. — *Ad eam Neptunus ex Erinnye genuit Arionem equum*, *Theb. fr. 6*, p. 588.

Τελοφύσιος, cognomen Apollinis, H. Ap. 386, ubi narratur qua causa fuerit inditum.

Τεμέσις, urbs, ut putant, Italiae, ubi metalla effodiebantur, α, 184.

Τένεδος, ή, insula Æolica, Apollini sacra, A, 38, 452; N, 33; λ, 159. Ab Achille est occupata, A, 625. — *Ex adveniunt heroes, ibique Philoctetes ab hydro vulneratur*, *Cypr. p. 582*, b. *Ex abeunt Græci, ligneo equo constituto*, *Il. parv. p. 583*, d.

Τενθρηδών, ὄνος, pater Prothol, ducis Magnesiorum, B, 756.

Τερπιάδης, ου, Terpii f., Phemius cantor, χ, 330.

Τευθρανία, *Mysiae urbs. Eam pro Troja habentes Græci vastant et redeunt*, *Cypr. p. 582*, a.

Τευθρανίδης, ου, Teuthrantis f., Axylus, Z, 13.

Τεύθρας, αντος, Græcus, ἀντίθεος, occisus ab Hectore, E, 705. Alius in Τευθρανίδης.

Τεύκρος, filius Telamonis f. ex pellice, Ajacis frater et comes, præstans sagittarius, ἀμύμων, pugnat, Z, 31, et plurimos occidit sagittis, Θ, 266-334; M, 336, 350, 371; N, 91, 170, 314 sq. (ἀριστος τοξοσύνη, ἀγαθός δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὕσμινη); Ξ, 515; O, 302, 436-493; II, 511. In ludis funebribus certat sagitta cum Merione, sed prececa oblitus aberrat, Ψ, 859-883.

Τευμησία ὠλώπηξ, a qua Τευμησός vastata, *Epig. fr. 3*, p. 589.

Τευμησός, δ, Boeotiae oppidum, λεχεποιίς, H. Ap. 224.

Τευταμίδης, αο, Teutami f., Lethus, B, 843.

Τηθύς, υος, uxor Oceani, μήτηρ, E, 201; Junonem educat, 302.

Τηλεγονία, *Eugammonis carmen, in Cyclo: v. p. 584 sq. et 600 sq.*

Τηλέγονος, *Ulyssis f. ex Circe, patrem quæsitum in Ithacam appellit insulamque diripit; cui quum armatus occurrit Ulysses, ab filio occiditur; errore intellecto patris corpus cum Telemacho et Penelope ad matrem avehit, et Penelopes fit conjux*, p. 585, a. *Ulyssi ex Calypso natus, nisi potius Τηλέδαμος*, *Eustath. ex Teleg.*, p. 601, a.

Τηλέδαμος. V. Τηλέγονος.

Τηλέμαχος, Ulyssis ex Penelope f., θεοειδής, πεπνυμένος, quo vix nato pater proficiscitur ad bellum, δ, 112. Proci resistere nesciens, a Minerva, Mentæ hospitii speciem induta, spe patris reducis excitatur, ad concionem habendam et iter ad patris explorationem suscipiendum impellitur, α, 113-328. Concio, β, 1-259. Minervam veneratur, quæ Mentoris specie astans, ei navem instructam et se comitem pollicetur, 260-295. Inde iter parat, matre rescia, 296 sqq. Est apud Nestorem γ, 12-480. Pheras venit, 487 sqq.; Spartam, ubi a Menelao egregie excipitur, δ, 1-619. Insidiæ procorum, 620 sqq. Cum munibus et omnibus optimis dimissus, per Pheras et Pylum reddit, assumpto comite vate Theoclymeno, ο, 1-300. Nave ap- pulsa, ad Eumæum proficiscitur, 496 sqq.; π, 1-41; quem reditus nuntium mittit matri, 150 sqq. Pater se ei cognoscendum præbet, de corde procorum deliberant, 154-321.

Mane in urbem profectus, matrem salutat, Theoclymeno hospite adducto, iter narrat, p. 1-165. Patrem mendici habitu advenientem videt et cibum dari jubet, 342 sqq., et deinceps loquitur et agit ἐρωτεύμενος. Matri respondet, σ, 226 sqq. Procis ab eo dimissis, 405 sqq., cum patre arma seponit, τ, 1-46. In concionem proficiscitur, υ, 144 sqq. Novæ a procis insidiæ frustra tentantur, 241 sqq. Secures statuit ad arcum tentandum, φ, 101 sqq. Amandat matrem, 343 sqq. Cum patre procos interficit, χ, 92 sqq., pro Phemio et Medonte deprecans, 330 sqq. Indignatur quod mater moretur agnoscere patrem, ψ, 96 sqq. Pugnât contra patres procorum, ω, 504 sqq. — *Infantulo mors intenditur, ut patris simulatio insanix pateferet, Cypr. p. 582, a. Patre mortuo a Telegono ad Circean avehitur, quam in matrimonium ducit, Teleg. p. 585, a. Quod ex Nostis affert Eustath., fr. 8, p. 600.*

Ἡλέμος, Eurymi f., vates, qui Cyclopi fatum prædixit, ι, 507-512.

Τηλέπολος, ἡ, fortasse nomen proprium urbis Laestrygonum, κ, 82; ψ, 318.

Τηλεφίδης, ου, Telephi f., Eurypylus, λ, 519.

Τήλερος, *Herculis f., Mysiæ rex, Græcis Teuthraniam pro Troja invadentibus resistit, vulneratur ab Achille, oraculo jubente Argos profectus ab eodem sanatur, et monstrator itlneris est Græcis in expeditione Trojanæ, Cypr. p. 582, a, b. Ejus filius Eurypylus, Il. parv. p. 583, b; fr. 7, p. 596.*

Τήρεια, in Mysia, B, 829, Τηρείης ὄρος αἰνός.

Τηθύγετον, mons Laconix, περιμήκετον, ζ, 103; ubi Leda peperit Dioscuros, H, 16, 3; 33, 4. — *Cypr. fr. 8, p. 593.*

Τιδωνός, Laomedontis f., Υ, 237, ab Aurora raptus, H. Ven. 219 sq., et ejus maritus, A, 1; ε, 1.

Τίρυνς, ὄθος, urbs Argiva, τεγιδέσσα, B, 559.

Τιτανομαχία, carmen Cycli, cuius fragmenta v. p. 585.

Τίτανος, mons Thessaliæ, B, 735.

Τιταρῆσιος, fluvius Thessaliæ, Peneo influens, non miscens se, ιμερτός, B, 751-755.

Τιτῆνες, Titanes, Cœli filii in Tartarum detrusi, ὑποταπτάριοι θεοί, Ξ, 279; H. Ap. 335 sq. Jovis fulmen Τιτανοκτόνον, Batr. 282 sq.

Τιτωός, Telluris f. ingens, in Eubora habitans, η, 324. Poëna ejus in orco, ob læsam Latonam, λ, 576-581.

Τληπόλεμος, 1) Hercules f. ex Aslyoche, occiso avo Lycimnio in Rhodum fugit, unde cum novem navibus expeditioni Trojanæ interfuit, B, 653-670. Pugnât contra Sarpedonem, et occiditur, E, 628-669. 2) Damastoris f., Lycius, Π, 416.

Τμῶλος, mons Lydiæ, B, 866; Υ, 385, νιρδέις.

Τρηχίς, ἴνος, ἡ, oppidum Thessaliæ, B, 682. — *Apud Trachinios servantur obsides Ciani, Min. fr. 4, p. 591.*

Τρήχος, Ætolus, ab Hectore occisus, E, 706.

Τρίχη, urbs Thessaliæ, ἱππόδοτος, B, 729; Δ, 202.

Τρίππης, ου, pater Phorbantius, H. Ap. 211. Τρίπος 213.

Τριπτόλεμος, Eleusinius, πυκμήδης, cui mysteria sua docuit Ceres, H. Cer. 153, 474, 477.

Τριτογένεια, Minervæ epitheton, pro proprio nomine, Θ, 39; X, 183; γ, 378. Τριτογενής H. 28, 4.

Τροϊζήν, ἦνος, ἡ, urbs Argolidis, B, 561.

Τροϊζηνος, princeps Thracius, Euphemi pater, B, 847.

Τροίη, regio Troadis et urbs, cuius oppugnationis dies aliquot fatales canuntur in Iliade. Epitheta, εὐρεΐα, εὐρυάγνια, εὐπύργος, εὐτείχεος, ὑφίπυλος, ἐριβόλαξ, ἱερή. De muris v. Πιστεύδων. Prius ab Hercule expugnata, v. Ἡρακλῆς. Conf. Σκαυίδι. Dives, I, 401 sqq. Ejus reges omnes recensentur, Υ, 215-240. Destructa memoratur in Odyssea passim. Τροίηθεν, Ω, 492; γ, 257, 276, etc. Τροίηνδε, Ω,

764; γ, 268, etc. — *Capitur et incenditur, Il. Exc. p. 584, a; quæ nocte, Il. parv. fr. 14, p. 597.*

Τροφώνιος, Ergini f., Delphici templi architectus, H. Ap. 296. — *De eo quædam narrabantur in Telegonia, p. 585, a.*

Τρωάδες, Trojanæ, ἑλκεσίπεπλοι, Z, 442; H, 297; X, 105; Ω, 704. Ἐαὲdem Τρωαί, Γ, 384, 411, 420; Z, 380, 385; X, 430, 434, 476.

Τρώες, Trojani. Epitheta: μεγάρμοι, ἱππόδαμοι, κέντορες ἑπών, ἀγανοί, ὑπέρθυμοι, ὑπερφαίλοι, φιλοπτόλεμοι, ἀκόρητοι αὐτῆς, αἰχμηταί, πύκθοωρηκταί, χαλκοχίτωνες, passim. Eorum duces et auxilia auxiliorumque duces, B, 815-877. — *Invadunt Græcos in escensione, Cypr. p. 582, b. Catalogus sociorum habebatur in iisd., p. 583, a. Equum ligneum recipiunt, scisso muro, Il. parv. p. 583 extr. Varia consilia de eo, Il. Exc. p. 584, a.*

Τρωιάς, ἄθος, Trojanæ, βαθύκολπος, Ω, 215; X, 514; Σ, 112. Adject. I, 139, 289; Π, 831; ληθός Τρωιάδος, v, 263.

Τρωικός, ἡ, ὄν, adj., K, 11; Π, 369; P, 724, etc.

Τρωίλος, Priami f., ἱπποχάρμης, Ω, 257. — *Ab Achille occisus, Cypr. p. 582, b.*

Τρώϊος, η, ὄν, adj., E, 222; Θ, 106; N, 262; Ψ, 377.

Τρώος, ἡ, ὄν, adj., P, 127, 255; Σ, 179; Ψ, 291.

Τρώς, ὠός, 1) rex Trojanus, pater Ganymedis, E, 265; Υ, 230 sqq.; H. Ven. 114. 2) Alastoris f., ab Achille occisus, Υ, 463-471.

Τυδείδης, αο, et εω, Tydei f., Diomedes, passim.

Τυδεύς, ἑός, Cenei f., princeps Ætolus, pater Diomedis, quem occisus in bello Thebano parvulum reliquit, Z, 222 sqq. Patria exul, Argis habitabat, Adrasti filix maritus, Ξ, 114 sqq. Caduceator ad Thebanos missus juvenatur a Minerva, K, 285-290, et in ludicro certamine omnes vicit, deinde insidias fortissimorum superavit, Δ, 372-399 (ubi 384 accus. Τυδῆ); E, 800-808. — *Fugerat e patria, quia Ceneo insidiantes filios Melanis occiderat, Alc. fr. 8, p. 589.*

Τυνδάρεος, maritus Leda, pater Dioscurorum et Clytemnestra, λ, 298 sq.; ω, 199.

Τυνδαρίδας, Tyndarei filii, Dioscuri, H. 16 et 33. — *Parietem hospitio excipiunt ἐν Λακεδαιμονίᾳ, Cypr. p. 586, b.*

Τυρσηνοί, Tyrrheni, piratæ, Bacchum capiunt, H, 6, 8.

Τυρώ, ὠός, Salmonæi filia pulcerrima, Crethæi uxor, quos filios peperit ex eo et Neptuno, Enipei fluvii formam induente, λ, 235-259. Avia paterna Nestoris, β, 120.

Τυρώων, monstrum δεινόν τ' ἀργαλέον τε, πῆμα, quod Juno irata genuit: v. H. Ap. 304-354.

Τυρῶνεις, ἑός, gigas ignivomus, a Jove percussus fulmine, et in Cilicia ἐν Ἀρίμοις sub terra jacens, B, 782 sq.

Τύχη, nympha, Proserpinæ socia, H. Cer. 420.

Τυχίος, artifex scutorum Hylaensis, H, 220 sq.

Υ

Υάδες, septem stellæ in capite Tauri, Σ, 486.

Υάμπολις, oppidum Phocidis, B, 521.

Υδῆ, urbs Lydiæ, Υ, 385.

Υλακίδης, ου, Hylaci f., fictus ab Ulysse Cretensis, ξ, 204.

Υλας, α, *Herculis amasius, perditus, a Cianiis queritur, Min. fr. 4, p. 591.*

Υλη, urbs Bœotix, B, 500; H, 221; E, 708.

Υλλος, fluvius Lydiæ, ἱχθυόεις, Υ, 392.

Υπειροχίδης, ου, Hyperochi f., Itymoneus, A, 672.

Υπείροχος, 1) Trojanus, ab Ulysse occisus, A, 335. 2) Alius, Eleensis, in Υπείροχίδης.

Υπείρων, ὄνος, Trojanus, E, 144.

Υπερβόρειοι, populus, H, 6, 29. — *De iis in Epigonis quædam legebantur, fr. 2, p. 589.*

Υπέρεια, 1) fons in Thessalia, B, 734; Z, 457. 2) Antiqua